உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பதினொன்றாம் திருமுறை

(நான்காம் தொகுதி)

பதிப்பாசிரியர்

டாக்டர் இராச. வசந்தகுமார்

வேந்தர்

கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்

Enable | Enlighten | Enrich

KARPAGAM UNIVERSITY

(Under Section 3 of UGC Act 1956)

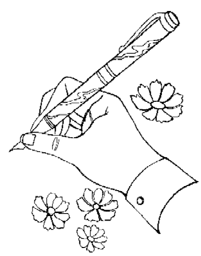
பன்னிரு திருமுறை ஆய்வு மையம்

கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்

ஈச்சநாரி, கோவை-21.

நூற்குறிப்பு

நூல் பெயர்	:	**பதினொன்றாம் திருமுறை (நான்காம் தொகுதி)**
ஆசிரியர்கள்	:	**பட்டினத்து அடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பிகள்**
நூல் வகை	:	செய்யுள் நூல்
வெளியீடு	:	**பன்னிரு திருமுறை ஆய்வு மையம்** **கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்**
வெளியீட்டு எண்	:	**55**
முதற்பதிப்பு	:	**ஜூன் 2017**
பக்கங்கள்	:	**496**
தாள்	:	மேப்லித்தோ **80** gsm
அளவு	:	டெமி 1/8
அச்சகம்	:	செஞ்சுடர் அச்சகம் கோ.வா.பாளையம், போத்தனூர், கோவை **– 23.** அலைபேசி **: 98431 74238**

பதினொன்றாம் திருமுறை

(நான்காம் தொகுதி)

பொருளடக்கம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதினொன்றாம் திருமுறை (நான்காம் தொகுதி)

வழிபாட்டுக் கருத்தரங்கம்

(24.06.2017, 25.06.2017 சனி, ஞாயிறு)

1220 அணங்கமர் யாழ்முரித்து ஆண்பனை பெண்பனை யாக்கி, அமண்
கணங்கழு வேற்றிக் கடுவிடந் தீர்த்துக் கதவடைத்துப்
பிணங்கலை நீரெதி ரோடஞ் செலுத்தின, வெண்பிறையோடு
இணங்கிய மாடச் சிரபுரத் தான்தன் இருந்தமிழே.

– நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

பதிப்புரை

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன்அடி சேரா தார். – திருக்குறள் (10)

1. உயிரின் நோக்கம் / இலட்சியம் - வீடுபேறு, முத்தி, மோட்சம். (சொர்க்க நரகங்கள் அல்ல)

2. எடுத்துக்கொண்ட கொள்கைகள்

அ) எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும் மன்னியசீர்ச் சங்கரன் தாள் மறவாமை.

ஆ) யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர்; அத்தெய்வமாகி ஆங்கே மாதொரு பாகர் தாம் வருவார் எனத் தெளிதலும்/ உறுதிபட நிற்றலும்.

இ) பூதம் ஐந்தும் நிலையிற் கலங்கினும், மாதொரு பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலாமை.

ஈ) சிவத்தைத் தவிர மற்றொரு தெய்வத்தைக் கனவிலும் நினையாதிருத்தல்.

உ) "ஞாலம் நின் புகழே மிக வேண்டும் தென் ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே" என்றபடி தம் புகழ் பாடாமல் எப்போதும் சிவன் புகழே பாடுதல்.

ஊ) தம்மைத் தாம் முற்றிலும் மறத்தல்.

3. வகுத்துக்கொண்ட நெறிகள்

1) சிவபூசை – விசேட தீக்கை பெற்றுத் தினமும் சூரிய உதயத்தில் ஆன்மார்த்த படிகலிங்க மூர்த்திக்கு ஆனைந்துத் திருமஞ்சனத்துடன் 1008 போற்றி மலர் வழிபாடு.

2) எழில் ஞானபூசை – திருமுறைகளையும், சாத்திரங்களையும் ஓதுதல், ஓதுவித்தல்.

3) சிவாலயத் திருப்பணிகள் – அன்றாட, வாராந்தர, மாதந்தர, வருடாந்தர பெருஞ்சாந்தி பெருவிழாக்கள் நடத்த உதவி செய்தல் – நல்விழாப் பொலிவு காணுதல் – காண்பித்தல்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

அன்புடையீர் வணக்கம்.

உலக வாழ்க்கையில் உளவாகும் ஆக்கங்களை எண்ணிக் களிப்படைதலும், கேடுகளை நினைந்து அவலமுறுதலும் எல்லோரிடத்தும் பொதுவாகக் காணப்படும் மனவியல்பாகும். இவ்வாறு செல்வக் களிப்பால் மையலுறாமலும், அல்லல் மிகுதியால் சோர்வடையாமலும் இன்பதுன்பம் இரண்டினையும் ஒப்பக் கருதும் நல்லறிவுடையவர்களை ""கேடும் ஆக்கமுங் கெட்ட திருவினர்"" எனப் போற்றுவர் சேக்கிழாரடிகள்.

திருவுடைப் பெரியோராகிய இவர்கள், எத்தகைய பேரிடர்கள் அடுக்கி வந்தாலும் அவற்றைக் கண்டு ஒரு சிறிதுங் கலங்காத மனவுறுதியுடையவர்கள். இவர்களுக்கு இவ்வுறுதியை வழங்கவல்ல பேரருளாளன், முழுமுதற் பொருளாகிய இறைவனொருவனே யாவன். திருவாளனாகிய அப்பெருமான் தோன்றாத் துணையாய் நின்று தன் அடியார்களுக்கு வழங்கும் துளக்கமிலா மனச்செம்மையாகிய இத்தெளிவினையே திருநின்ற செம்மை யெனப் போற்றுவர் சான்றோர். (திருத்தொண்டத்தொகை, 4–ஆம் திருப்பாடல்).

சென்றடையாத திருவுடையானாகிய முழுமுதற் கடவுளை வழிபட்டு, அப்பெருமானது திருவருள் வழியொழுகும் மெய்யடியார்கள்,""**நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்" (திருமந்திரம் 85–ஆம் திருப்பாட்டு)** என்னும் அருள் நோக்கத்துடன் இறைவனது திருவருளையே கண்ணாகக் கொண்டு தம் அனுபவத்தாற் கண்டுணர்ந்த நல்லொழுக்க நெறியினை எல்லா மக்களுக்கும் அறிவுறுத்தி உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துவர். ""பொறி வாயில் ஐந்து அவித்தானாகிய இறைவன்"" அருளிய மெய்யான ஒழுக்கநெறியில் நிலைபெற்றொழுகுதல் இப்பெரியோரது இயல்பாகும். இவ்வாறு இறைவன் திருவருளையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டொழுகும் இப்பெரியோரது வாழ்க்கைமுறை, சிந்தையின் நிறைவாகிய பெருஞ்செல்வத்தை எல்லோர்க்கும் வழங்குஞ் சிறப்புடையதாதலின், இதனைத் திருநெறியென வழங்குவர் பெரியோர்.

தமிழ் மக்களது தவப்பயனாகத் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி எல்லாம்வல்ல இறைவனது திருவருளால் இத்தகைய திருநெறியினை வகுத்தருளிய சான்றோர்; திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர், சேரமான் பெருமாள், ஐயடிகள் காடவர்கோன், திருவாதவூரடிகள், திருவெண்காட்டடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பி, திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய திருவிசைப்பா ஆசிரியர்கள், சேக்கிழார் நாயனார் ஆகிய பெருமக்களாவர். இப்பெரியோர்கள் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானது திருவருளின்பத்துள் திளைத்து மகிழும் நிலையில் தாம் துய்த்துணர்ந்த பெருநலங்களையெல்லாம் உலக மக்களனைவரும் பெற்று இன்புறும்படி தெளிவும், இனிமையும் பொருந்திய செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் விரித்தருளிச் செய்துள்ளார்கள். அருளாசிரியராகிய இவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தெய்வத் தமிழ்ப்பாடல்களே திருநெறியத் தமிழ் எனவும் திருமுறையெனவும் வழங்கப்பெறுகின்றன.

'முறை' என்ற சொல் நூல், பழமை, ஊழ், கூட்டு, கட்டு, முறைமை எனப் பல பொருள்களில் வழங்குவது என்பது, "கோசமும் பழமையும் ஊழுங் கூட்டும் ஆர்ப்பும் முறைமையும் முறையெனலாகும்" என வரும் பிங்கலந்தையால் உணரப்படும். இச்சொல் மேற்குறித்த பொருள்களோடு நியமம், தடவை, உறவு, நூற்பகுப்பு முதலிய பொருள்களில் வழங்குதலை உலக வழக்காலும் நூல் வழக்காலும் நன்கறியலாம். திருமுறையென்ற தொடரிலுள்ள முறையென்பது மேற்காட்டிய பல பொருள்களுள் நூலையும் அதன் உட்பிரிவுகளையும் குறித்து வழங்குவதாகும். முறைப்பட இயற்றப்பெற்றமையின் முறையென்பது நூற்குப் பெயராயிற்று.

ஏடங்கை நங்கை இறையெங்கள் முக்கண்ணி
வேடம் படிகம் விரும்பும்வெண்டாமரை
பாடுந்திருமுறை பார்ப்பதி பாதங்கள்
சூடுமின் சென்னி வாய்த்தோத்திரஞ் சொல்லுமே, **(1050)**

என வரும் திருமந்திரப்பாடலிலும்,

இறைநிலம் எழுதுமுன் இளைய பாலகன்
முறைவரை வேனென முயல்வ தொக்குமால்
அறுமுக முடையவோர் அமலன் மாக்கதை
சிறியதோ ரறிவினேன் செப்ப நின்றதே.

எனவரும் கந்தபுராண அவையடக்கச் செய்யுளிலும் முறையென்ற சொல், நூலென்ற பொருளில் வழங்கக் காண்கின்றோம். "முக்காற் கேட்பின் முறையறிந்துரைக்கும்" என வரும் பழஞ்சூத்திரத்திலும் முறையென்பது நூலென்ற பொருளில் வழங்கியதாகவே கொள்ளலாம்.

மக்கள் அறியவேண்டிய பொருள்களை அறிவுறுத்தி மனக்கோணலைத் தீர்த்துத் தீமையினை விலக்கி நன்றின்பாற் செலுத்தும் மாண்புடைய சொற்களால் முறைப்பட இயற்றப்பெற்றனவே நூலெனச் சிறப்பித்துப் போற்றப்படுவன. மக்களை விலங்கினின்றும் வேறுபிரித்து நன்றுந்தீதும் பகுத்துணரும் மனவுணர்வுடையராக்கி மேம்படுத்துவன அறிவு விளக்கந்தரும் நூல்களாதலின், அந்நூல்களை 'இலங்கு நூல்' எனச் சிறப்பித்தார் திருவள்ளுவர். "விலங்கொடு மக்களனையர் இலங்கு நூல் கற்றாரோ டேனையவர்" **(திருக்குறள் 410).** உலக நூல், அறிவனூல் என நூல்களை இருவகையாகப் பகுத்துரைப்பர் பேராசிரியர். (திருக்கோவையார், பேராசிரியர் உரை, முதற்செய்யுள்) உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத நிலமும் பொழுதுமாகிய முதற்பொருளைக் குறித்தும் அம்முதற்பொருளின் கண்ணே கருக்கொண்டு தோன்றும் தாவரம், விலங்கு, பறவை முதலிய கருப்பொருள்களைக் குறித்தும், இப்பொருள்களின் இயல்பினை நன்குணர்ந்து பயன்கொள்ளுதற்கேற்ற மனவுணர்வுபெற்ற மக்கட் குலத்தார் பிறவுயிர்க்குத் தீங்கின்றி இவ்வுலக நலங்களை நுகர்ந்து இன்புறும் ஒழுகலராகியருகிய உரிப்பொருளைக்குறித்தும் விளங்கக்கூறுவன உலக நூல்களாகும். இந்நூல்களை இயற்றுதற்குரியோர் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து இவ்வுலகப்

பொருளின் நலந் தீங்குகளை உள்ளவாறு நுனித்துணரும் பேரறிஞராவர். இத்தகைய சான்றோர்களால் இயற்றப்படும் உலக நூல்கள் மக்களது வாழ்க்கை முறையினை மேன்மேல் உயர்த்துவன. உடம்பையும், கருவி கரணங்களையும் நன்முறையிற் பயிற்றி இம்மை வாழ்விற்குப் பெரிதும் துணைசெய்வன.

காலம் இடம் முதலியவற்றில் கட்டுண்டு கிடக்கும் மக்களதறிவு, ஐம்பொறியளவிற்பட்ட ஒரொரு பொருளையே உய்த்துணர்ந்து அறிவது. இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளவாறறியும் ஆற்றல் அதற்கில்லை. நாம் வாழும் இவ்வண்டப்பகுதியினையும் இதற்கு அப்பாற்பட்ட பேரண்டங்களையும் இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து உயிர்க்குயிராய் இயக்கி நிற்கும் முழுமுதற் பொருளாகிய இறைவனையும் மக்கள் தமது அறிவொன்றையே துணையாகக் கொண்டு அறிதலென்பது இயலாத செயலாம். இவ்வுலகத்தியல்பினையும் எவ்வுயிர்க்கும் உயிராக எங்கும் நீக்கமற விளங்கும் இறைநிலையையும் உள்ளவாறுணர்த்தும் பேரறிவு, பொருள் தோறும் கலந்து விளங்கும் இறைவனொருவனுக்கே உரியதாகும். முற்றறிவுடைய இறைவன், அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு தோன்றி அன்பர்க்கு அருளிச் செய்தனவும், தனது திருவருள் துணையால் ஐம்புலன்களை வென்று முனைப்பின்றித் தன்னை வழிபாடு செய்யும் செம்புலச் செல்வர்களாகிய பெரியோர்களின் உள்ளத்து எழுந்தருளியிருந்து அவர்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியருளினவும் ஆகிய மெய் நூல்களே அறிவனூல்களாம். உடலுக்கு உறுதிதரும் உலக நூல்களைக் காட்டிலும் உயிர்க்குறுதி தரும் இம்மெய் நூல்கள் மிகவும் சிறந்தனவாகும். சைவ சமயத்தவராற் போற்றிப் பயிலப்பெறும் பன்னிரு திருமுறைகளும் மேற்குறித்தவாறு இறைவன் திருவருளால் வெளிப்படுத்தப்பெற்ற சிறப்புடைய மெய்நூல்களாதலின், இவற்றை அறிவனூல் எனக்கொண்டு போற்றுதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

''உயிராவணமிருந்து உற்று நோக்கி உள்ளக் கிழியின் உருவெழுதி, உயிர் ஆவணஞ் செய்திட்டு உன்கைத்தந்தார் உணரப்படுவாரோடு ஒட்டி வாழ்தி'' என்ற வண்ணம் இறைவனை இடைவிடாது நினைந்து அப்பெருமானது பேரறிவே தம்பால் விளங்கப்பெற்றுத் தம்முணர்வென்பது சிறிதுமின்றி இறைவனது பேரறிவினுள் அடங்கி நின்ற சிவஞானிகளாக விளங்கியவர்களே திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் முதலிய அருளாசிரியராவர். அவர்கள் வாயிலாகச் சிவபெருமானே வெளிப்படுத்தியருளிய சிறப்புடையன சைவத் திருமுறைகளாகும். இச்செய்தி "எனதுரை தனதுரையாக" எனத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரும், ''பன்னிய செந்தமிழ் மாலை பாடுவித்தென், சிந்தை மயக்கறுத்த திருவருளினானை'' எனத் திருநாவுக்கரசடிகளாரும் கூறும் வாய் மொழிகளாலும், சிவபெருமானே நம்பியாரூரர்க்கும் 'பித்தா' எனவும் "தில்லை வாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்'' எனவும் அடியெடுத்துக் கொடுத்தும், சேக்கிழார் நாயனாருக்கு 'உலகெலாம்' என அடியெடுத்துக் கொடுத்தும் வெளிப்படுத்தியருளிய சிறப்புடைய நிகழ்ச்சிகளாலும் நன்குணரப்படும். பதினொராந்திருமுறையிலுள்ள திருமுகப் பாசுரம், மதுரைத் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானடிகளாகிய சிவபெருமானாலேயே திருவாய்

மலர்ந்தருளப்பெற்ற சிறப்புடையது. தெய்வத் தமிழ் நூல்களாகிய இத்திருமுறைகளே இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேத சிவாகமங்களைப் போன்று இறைவனருளிய மறைகளாகவே கொண்டு போற்றிப் பயிலுதல் வேண்டுமென்பது முன்னோர் துணிபு. இறைவன் அருளி செய்தனவாகப் பாராட்டப்படும் வேதங்களை 'எழுதாக்கிளவி' எனவும், இறைவனது திருவருள் பெற்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதலிய பெருமக்கள் இனிய தமிழாற் பாடியருளிய இத் திருமுறைகளே 'எழுதுமறை' எனவும் வழங்குதல் மரபு. 'வண்டமிழால் எழுது மறை மொழிந்த பிரான்'' எனப் பெரியபுராணமும், ''எழுதுமறை மொழிந்த கழுமல முனிவன்'' எனத் தில்லைக்கலம்பகமும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் போற்றுமுகமாக, அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களே 'எழுதுமறை' எனச் சிறப்பித்தல் காண்க. வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனாகிய முழுமுதற்கடவுளைப் ''பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய பெம்மான் இவனன்றே'' எனத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தம்முடைய தந்தையார்க்குக் கையாற் சுட்டிக்காட்டிய எளிமையும் இனிமையும் உடைமையானும், அடியார்கள் இறைவன்பால் வேண்டிய வேண்டியாங்குப் பெறுதற்குத் துணைபுரிந்தும், உலகமக்களது தீராத நோய் தீர்க்கும் மந்திரங்களாகியும், காணுதற்கரிய கடவுளே உலகமக்கள் கண்காணக் காட்டியும் இறைவனது திருவருளே உலகத்தார்க்குத் தெளிவாக விளக்குவன ஆதலானும், வேத நூல்களினும் மேம்பட்டு விளங்குவன இத்தெய்வத்தமிழ்த் திருமுறைகளென்பர் பெரியோர். திருவருட் செல்வமாகிய இத்திருமுறைகளைத் தன்பாற் கொண்ட சிறப்புடைமை கருதி ''ஞால மளந்த மேன்மைத் தெய்வத் தமிழ்'' எனச் சேக்கிழார் பெருமானாற் போற்றப் பெறும் பெருஞ்சிறப்பினை நமது தமிழ்மொழி பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

திருமுறையென்னும் இப்பெயர் வழக்கினை, "திருமுறையெழுதுவோர் வாசிப்போர்" எனக் கணநாத நாயனார் புராணத்தில் சேக்கிழார் சுவாமிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

தொண்டரை யாக்கி யவரவர்க் கேற்ற தொழில்கள் செய்வித்
தண்டர்தங் கோனக் கணத்துக்கு நாயகம் பெற்றவன்காண்
கொண்டல்கொண் டேறிய மின்னுக்குக் கோல மடல்கள் தொறும்
கண்டல்வெண் சோறளிக் குங்கடல் காழிக் கண நாதனே

என்ற இந்நூலில் வரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதிப் பாடலில் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் **தொண்டரை ஆக்குதலாவது, பிற வழிகளில் முயல்பவர்களை சிவனது தொண்டு முயற்சியில் திருப்பிவிடுதல் என்ற அரிய கருத்தை எடுத்தியம்புகிறார். ''அம்முயற்சிகளுள் அவரவருக்கு ஏற்புடைய பணி இது எனத் தெரிந்து அப்பணியில் அவர்களை ஈடுபடுத்தியவர் கணநாதர்''. அப்பணிகளுள் திருமுறைகளை ஏட்டில் எழுதுதல் ஒரு சிறந்த திருப்பணியாகும்.**

பொறியாளராக (இளங்கலை மின்னணுவியல் பட்டதாரி) வாழ்வைத் தொடங்கிய பதிப்பாசிரியரின் தொண்டராகும் முயற்சிக்கு கணநாதர் பற்றிய இப்பாடல் மூலம் ஊக்கமளிக்கிறார் நம்பியாண்டார் நம்பிகள். பதிப்பாசிரியருக்கு ஏற்புடைய பணிகள் என்று நூல் வெளியீடு செய்தலையும், சிவாலயத் திருப்பணிகளையும் ஒதுக்கி ஈடுபடுத்தியுள்ளார்.

பல்லாண்டு காலம் பல சைவ நூல்களை வெளியிட்டபின் சிவபெருமான், திருமுறைகளை, நெறியாகப் பதிப்பிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டு நமது பன்னிரு திருமுறை மையத்தைப் பணித்தார். அவராணையைத் தலைமேல் கொண்டு டிசம்பர் 2014 முதல் இதுவரை 16 அமர்வுகளில் பதினொன்றாம் திருமுறை, மூன்றாம் தொகுதி வரை வெளியிட்டு மகிழ்ந்துள்ளோம். தங்கள் திருக்கரங்களில் உள்ள பதினொன்றாம் திருமுறை, நான்காம் தொகுதி, 11 பிரபந்தங்களை உள்ளடக்கியது. திருவெண்காட்டடிகள் எனப்படும் பட்டினத்தடிகள் இயற்றிய ஒருபா ஒருபஃது என்னும் ஒரு நூலும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய பத்து நூல்களும் கீழ்க்கண்டவாறு இப்பதிப்பில் அடங்கியுள்ளன.

திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது

இந்நூல் அகவல் என்னும் ஒரே வகையான பாவகையில் 10 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. திருவொற்றியூர் பெருமானைப் போற்றுவதாயுள்ளது. ஆதலின் இது இப்பெயர் பெற்றது. ஒருபா – அகவல் என்னும் ஒருபா. ஒருபஃது – ஒரு பத்துப் பாடல்களை உடையது.

இறைவனின் திருவடிவு, குணம், செயல் ஆகிய மூவகை நலன்களும் இப்பனுவலில் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன.

தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி
ஆமதி யான்என அமைத்த வாறே
அறனுரு வாகிய ஆனே றேறுதல்
இறைவன் யானென இயற்று மாறே
அதுஅவள் அவன்என நின்றமை யார்க்கும்

பொதுநிலை யான்என உணர்த்திய பொருளே
முக்கணன் என்பது முத்தீ வேள்வியில்
தொக்க தென்னிடை என்பதோர் சுருக்கே
வேத மான்மறி ஏந்துதல் மற்றதன்
நாதன் நான்என நவிற்றுமாறே

மூவிலை ஒருதாட் சூலம் ஏந்துதல்
மூவரும் யான்என மொழிந்த வாறே
எண்வகை மூர்த்தி என்பதிவ் வுலகினில்
உண்மை யான்என உணர்த்திய வாறே
நிலம்நீர் தீவளி உயர்வான் என்றும்

உலவாத் தொல்புகழ் உடையோய் என்றும்
பொருநற்பூதப் படையோய் என்றும்
தெருளநின் றுலகினில் தெருட்டு மாறே (997)

எனவரும் பகுதி ‘எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு’ (குறள். 555) என்னும் நோக்கில் அமைந்துள்ளமை அறிந்து இன்புறுதற்குரியது.

திருநாரையூர் விநாயகர் திருஇரட்டை மணிமாலை

திருநாரையூரில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி தம்மை ஆட்கொண்ட விநாயகப்பெருமானை நன்றி மறவாமல் முதல் நூலாக அவர் மேல் வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய இரு பாக்களால் அந்தாதித் தொடையாக இந்த அருள் நூலை அருளிச்செய்தார்.

தம்மேல் கருணை கொண்டு ஆண்டதை நினைவு கூர்கிறார். பெருச்சாளி வாகனம் உபயோகிப்பதையும், கயமுகாசுர வதத்தையும் பாடி மகிழ்கிறார். அவர் வடிவத்தை பாதாதிகேசமாக வியந்து மகிழ்கிறார். மாங்கனி பெற்ற வரலாற்றை எட்டாம் பாடலில் எடுத்தியம்புகிறார். விநாயகர் காலனின் தூதர்கள் நம்மை நெருங்காதபடியும் செய்வார் என்றும் பாடுகிறார்.

கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்

இந்நூல் 70 கட்டளைக் கலித்துறைத் திருவிருத்தங்களால் ஆனது. தில்லைக் கூத்தப்பிரானைப் போற்றிப் புகழ்வது. சைவப் பெருமக்கள் தில்லையைக் கோயில் என அழைத்தலின் இது கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் எனப் பெயர் பெற்றது. பண்ணியர் விருத்தம் – பண்ணொடு இயன்ற பாடல் எனப் பொருள் கொண்டு, தில்லையைப் பற்றிய பண் சுமந்த பாடல்கள் எனப் பொருள் காண்பர். இவ்வாறாயின் லகரம் ரகரம் ஆயிற்று எனக் கோடல் வேண்டும். திருப்பண்ணியர் – தில்லைக் கோவிலில் எழுந்தருளியிருந்து திருத்தகவிற்றாய இன்னருளைப் பொழிபவன் எனப்பொருள் கொண்டு, அப் பெருமானைப் பற்றிய பாடல்கள் என்றும் பொருள் காண்பர்.

> ஆந்தண் பழைய அவிழைஅன் பாகிய பண்டைப்பறைச்
> சேந்தன் கொடுக்க அதுவும் திருவமிர் தாகியதே **(26)**

என வரும் பகுதி,

> அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை
> அவிழ்ந்த மனத்தால் அவிழ்க்க – அவிழ்ந்தசடை
> வேந்தனார்க்கு இன்அமுத மாயிற்றே மெய்யன்பின்
> சேந்தனார் செய்த செயல் **(53)**

என வரும் திருக்களிற்றுப்படியாரையும்,

> தில்லையாய் என்னைத் தீவினைகள்
> ஒறுத்தல்கண் டாற்சிரி யாரோ பிறர் என் உறுதுயரை
> அறுத்தல்செய் யாவிடின் ஆர்க்கோ வரும்சொல் அரும்பழியே **(39)**

என வரும் பகுதி,

'செத்தே போனால் சிரியாரோ'

'போகவிடில் மூவா முழுப்பழி மூளும் கண்டாய்'

எனவரும் திருமுறைப்பகுதிகளையும் நினைவுகூரச் செய்கின்றன.

வருவா சகத்தினின் முற்றுணர்ந் தோனைவண் தில்லைமன்னைத்
திருவாத வூர்ச்சிவ பாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார் தருதிருக் கோவைகண் டேயுமற்றப் பொருளைத்
தெருளாத உள்ளத் தவர்கவி பாடிச் சிரிப்பிப்பரே **(53)**

என வரும் பாடலால், நம்பிகளுக்கு மணிவாசகரிடத்தும், அவர் அருளிய திருக்கோவையாரிடத்தும் உள்ள பத்திமை பெரிதும் விளங்குகின்றது.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி

இந்நூல் **89** கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களைக் கொண்டது. 'பொன்னி வடகரை' எனத் தொடங்கும் பாடல், நம்பிகளுக்குரிய வணக்கமாக உள்ளது. சில பதிப்புக்களில் இப்பாடல் முதற்கண் உள்ளது; சில பதிப்புக்களில் இறுதியிலும் உள்ளது. இறுதியில் இருப்பதே பொருத்தமாகும். திருத்தொண்டத் தொகைக்கும் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கும் இடை நூலாக அமைந்து நிற்கும் சிறப்பு இப்பனுவலுக்குரியதாகும். அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களின் ஊர், நாடு, மரபு, செயல் ஆகியவற்றை இந்நூல் சுருங்க வகுத்துரைக்கின்றது. இதற்கு முதல் நூலாகவுள்ள திருத்தொண்டத் தொகையில் வரும் அடியவர்களில், தொகை அடியார் ஒன்பதின்மர் என்றும், தனி அடியார் அறுபத்து மூவர் என்றும் வகைப்படுத்தி இந்நூல் காட்டுகின்றது. இவ்வடியவர்களைப் பதினொரு பாடல்களால், திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் பெயரில் நாவலூர் அடியன் அருளினன் என இந்நூற்கண் உள்ள **87**ஆவது பாடல் குறிக்கின்றது. திருத்தொண்டர் புராணத்தில் கூறப்பெற்றுள்ள பதினொரு சருக்கங்களின் பெயர்களை முதற்குறிப்பால் அறிந்து நினைவுகூருமாறு **88**–ஆவது பாடல் அமைந்துள்ளது.

பணித்தநற் றொண்டத் தொகைமுதல் தில்லை இலைமலிந்த
அணித்திகழ் மும்மை திருநின்ற வம்பறா வார் கொண்ட சீர்
இணைத்த நற் பொய்யடி மைகறைக் கண்டன் கடல்சூழ்ந்த பின்
மணித்திகழ் சொற்பத்தர் மன்னிய சீர்மறை நாவனொடே

என்பது அப்பாடலாகும். இவ்வந்தாதி செப்பியதால் ஐம்புலன்களும் ஒடுங்கவும், ஊழ்வினை வாடவும் நேர்ந்தன ஆதலின் இதனை மொழிதற்கு நான் எத்தவம் செய்தனன் என்று எண்ணி **89**– ஆவது பாடலில் இறும்பூது எய்துகின்றார்.

இவ்வரிய பனுவலில் திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தர், சேரமான் பெருமாள் நாயனார், கோச்செங்கட்சோழர் ஆகிய நாயன்மார்களை இரண்டு இரண்டு பாடல்களால் போற்றுகின்றார். ஏனைய அடியவர்களை ஒவ்வொரு பாடல் வழிப் போற்றுதல் செய்துள்ளார். ஒவ்வொரு சருக்க நிறைவிலும் சுந்தரரைப் போற்றி மகிழ்கின்றார். இம்மரபைச் சேக்கிழாரும் தம் நூலில் ஏற்றுப் போற்றியுள்ளார்.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி

அந்தாதித் தொடை பட அமைந்த 100 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களைக் கொண்ட பனுவல் இதுவாகும்.

ஞானசம்பந்தர் தோன்றிய காழிப்பதிக்குப் பன்னிரண்டு பெயர்கள் உளவாதலை முதற்கண் எடுத்துப் போற்றுவதோடு 100–ஆவது பாடலிலும் இவற்றைப் போற்றுகின்றார்.

> நாதன் நனிபள்ளி சூழ்நகர் கானக மாக்கிஃதே
> போதின் மலிவய லாக்கிய கோன் (17)

என இவர் அருளும் கூற்றே, 'பாலை நெய்தல் பாடியதும்' எனப் பின்வந்த ஞான நூல் குறிப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று. இவ்வருள் நிகழ்ச்சி இவ்விடத்தினின்றிச் சண்பை விருத்தத்துள்ளும் (4), திருவுலா மாலையிலும் (75) குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் சேக்கிழார் இதனை அவர் வரலாற்றில் கூறிற்றிலர். திருஞான சம்பந்தரின் அழகிய வரலாற்றையும் அற்புதச் செயல்களையும் எண்ணி எண்ணிப் போற்றும் நம்பிகள், இடையிடையே அகப்பொருள் சுவைபடவும் பல பாடல்களை அருளியுள்ளார். 37, 38, 47, 61 முதலிய பாடல்களைக் காண்க.

> கருதத் தவஅருள் ஈந்தருள் ஞானசம் பந்தன் சண்பை
> இரதக் கிளிமொழி மாதே! கலங்கல் இவர் உடலம்
> பொருதக் கழுநிரை யாக்குவன் நுந்தமர் போர்ப்படையேல்
> மருதச் சினையில் பொதும் பருள்ஏறி மறைகுவனே (51)

என வரும் பாடல்,

> அமர் வரின் பெயர்க்குவன்
> நுமர்வரின் மறைகுவன் மாஅயோளே

என வரும் பழம்பாடல் பகுதியோடு ஒத்துள்ளது. இந்நூல் இறுதியில்,

> பாரகலத் துன்பங் கடந்தமர ராற்பணியும்
> ஏரகலம் பெற்றாலும் இன்னாதால் – காரகிலின்
> தூமங் கமழ் மாடத் தோணிபுரத் தலைவன்
> நாமஞ் செவிக்கிசையாநாள்

என வரும் வெண்பாவால் நம்பிகளுக்கு ஞானசம்பந்தர் பால் இருக்கும் பெரும்பத்திமை விளங்குகின்றது.

திருச்சண்பை விருத்தம்

இந்நூல் கட்டளைக் கலித்துறையாகிய திருவிருத்தத்தால் அமைந்த 10 பாடல்களைக் கொண்டது.

ஆறதே றுஞ்சடை யான் அருள் மேவ அவனியர்க்கு
வீறதே றுந்தமி ழால்வழி கண்டவன்

என இந்நூற்கண் திருஞானசம்பந்தரைப் போற்றி இருப்பது, அவர் தம் தமிழ் நலமும் அதன் வழிப்பெறும் வீட்டு நலமும் கூறி மகிழ்வதாயுள்ளது.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

ஆசிரியம், வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை ஆகிய இம்மூவகைப் பாக்களாலும் **30** பாடல்களைக் கொண்ட நூல் இதுவாம். திருஞானசம்பந்தர் பிறந்தது திருவருளால் என்றும், வளர்ந்தது ஞானப் பாலால் என்றும் கூறி, அவர்தம் பல அருட் செயல்களை நினைவுகூரும் நம்பிகள்;

நீத்தது, அவிழ்ச் சுவையே அறிந்துஅரனடி பரவும்
தமிழ்ச்சுவை அறியாத் தம்பங் களையே

எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது, இவர் கொண்டிருக்கும் தமிழ்ச்சுவை அருமையைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

மலைமகள் புதல்வ கலைபயில் நாவ நினாது
பொங்கொளி மார்பில் தங்கிய திருநீ (று)
ஆதரித் திறைஞ்சிய பேதையர் கையில்
வெள்வளை வாங்கிச் செம்பொன் கொடுத்தலிற்
பிள்ளை யாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே

என்பது பத்தாவது பாடலில் வரும் பகுதியாகும். ஒரு தலைமகனைக் கண்டு காதல் உறுவார்க்கு வளை நெகிழ்தலும், பசலை பாய்தலும் இயல்பாதலை இவ்வகையில் அமைத்துக் கூறியிருக்கும் திறம் நயம்பட உள்ளது.

தேம்பி
அழுதகன்றாள் என்னா தணிமலையர் வந்தால்
தொழுதகன்றால் என்றுநீ சொல்லு **(20)**
பெட்டையங் குருகே
வாடை அடிப்பவைகறைப் போதில்
தனிநீ போந்து பனிநீர்ஒழுகக்
கூசிக் குளிர்ந்து பேசா திருந்து
மேனி வெளுத்த காரணம் உரையாய்
இங்குத் தணந் தெய்தி நுமரும்
இன்னம் வந்திலரோ சொல்லிளங் குருகே **(25)**

எனப் புனத்தொடும் புள்ளொடும் கூறும் கூற்றுக்கள் எல்லாம், சொல்லாமரபின் அவற்றொடு

கெழீஇச் செய்யாமரபின் தொழிற்படுத் தடக்கியும், அவரவர் உறுபிணி தமபோற் சேர்த்தியும் கூறப்படும் அகப்பொருள் இலக்கண மரபு பற்றி வந்தனவாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை

உலாவின் பெயர்கள் ஊரொடுபடுத்தும் பெயரொடுபடுத்தும் அமையும். அவற்றுள் இது பெயரொடுபடுத்து அமைந்ததாகும். பேதை முதலாகப் பேரிளம் பெண் ஈறாக உள்ள ஏழு பருவத்து மகளிரும் தனித்தனியே உலாப் போதருவாரிடத்துக் காமுறுவதாகக் கூறும் ஏனைய உலாக்கள் போல் அன்றி, அத்தகைய மகளிர் அனைவரும் ஒருங்கு காமுற்றுக் கூறும் கூற்றாக இவ்வுலா அமைந்துள்ளது. ஆதலின், இது உலா என்னாது உலாமாலை எனப்பட்டது.

143 கண்ணிகளை உடையது இந்நூல். 1 முதல் 58 வரையுள்ள கண்ணிகளில் காழிச் சிறப்பும், 59 முதல் 89 வரையுள்ள கண்ணிகளில் திருஞானசம்பந்தரின் சிறப்பும், 90 முதல் 117 வரை உள்ள கண்ணிகளில் அவர் தம் அழகிய உலா எழுச்சியும், 118 முதல் 143 வரை உள்ள கண்ணிகளில் பேரிளம் பெண் ஈறாகப் பேதை முதலாக உள்ள மகளிர் காழி வேந்தரின் நலம் வேட்டு நின்ற நீர்மையுமாக அமைந்துள்ளன. காழிக்குரிய பன்னிரு பெயர்களும் 56–58 வரை உள்ள கண்ணிகளில் குறிக்கப்படுகின்றன. இவர் அருளிய பதிகங்கள் 16,000 என 60–ஆவது கண்ணி குறிக்கின்றது. ‘‘மழையொண்க’’ (72) என்னும் தொடர், ‘‘மழையொண்கண் பரவையைத் தந்து ஆண்டானை’’எனவரும் சுந்தரர் திருவாக்கையும்,

> மாயிரு ஞாலத்து மன்னா வடுதுறைபுக்கு
> ஆயிரஞ் செம்பொனது கொண்டும்

என வரும் தொடர் ‘மாயிரு ஞாலமெல்லாம்’ எனத் தொடங்கும் திருநாவரசர் திருவாக்கையும் நினைவுகூர வைக்கின்றன. ஆற்றொழுக்கான நடையில் அரிய செந்தமிழ்த்திறன் விளங்க இம்மாலை அமைந்துள்ளது.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

தமிழில் உள்ள பிரபந்த வகைகளுள் கலம்பகம் என்பதும் ஒன்று. இது புயம், தவம், வண்டு, அம்மானை, பாண், மதங்கு, கைக்கிளை, சித்து, ஊசல், களி, மடக்கு, ஊர், மறம், காலம், தழை, இரங்கல், சம்பிரதம், கார் என்னும் 18 உறுப்புக்களைப் பெற்றுவரும். இவ்வகையில் அமைந்த கலம்பகங்களுள் முந்தியது நந்திக் கலம்பகம் ஆகும். இதனை அடுத்து வந்த கலம்பகம் இதுவேயாம்.

கலம்பகம் என்பது பொதுவாக 100 பாடல்களைக் கொண்டிருக்கும். அவ்வகையில் இதுவும் 100 பாடல்களைக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்நூலில் இதுபொழுது 49 பாடல்களே உள்ளன. கலம்பக இலக்கணப்படி அந்தாதியாகத் தொகுக்கப் பெற்று வரும்

100 பாடல்களில், இறுதிப் பாடலின் இறுதி, முதற்பாடலின் முதற் சொல்லுடன் மண்டலித்து முடிதல் வேண்டும். இவ்வகையில் இப்பொழுது உள்ள 49 ஆவது பாடலின் இறுதி, முதற் பாடலின் முதல் சொல்லோடு மண்டலித்து முடியவில்லை. ஆதலின் இந்நூல் 100 பாடல்களைக் கொண்டு இருத்தல் வேண்டும் எனத் தெரிகிறது. இடைக்காலத்தே 50 முதல் 100 வரை உள்ள பாடல்கள் சிதைந்துள்ளன.

முதற் பாடலில் உள்ள தரவு, காழிப் பிள்ளையார் ஞானம் பெற்ற வரலாற்றை இனிது விளக்குகின்றது. இந்திர ஞாலம் வல்லான் ஒருவன் தன் ஆற்றலைக் கூறுவதாக அமைப்பது சம்பிரதமாகும். அன்னோன் ஒருவன் ஏழு மலைகளையும் என் கழுத்தில் அடக்குவன், ஏழு கடலையும் வயிற்றில் அடக்குவன், இரவி நிலத்திலே வருமாறு செய்வன் எனக் கூறி இவையனைத்தும் கூட அருஞ்செயல்கள் அல்ல, தமிழ்க் கடலாம் திருஞானசம்பந்தரின் திருவடிகளை வழுத்தி வருவார்க்கும் ஒரு துன்பத்தை வருவிப்பன் எனக் கூறி அனைத்தினும் மேலாயது இவ்வருஞ்செயலே எனக் கூறுவதாக அமைத்துள்ளார். எனவே திருஞானசம்பந்தரின் திருவடிகளைப் பேணி வருவார்க்கு எக்காலத்தும் எத்துன்பங்களும் வாரா என்பது பெற்றாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை

கலிவெண்பாவில் அமைந்த இந்நூல் 61 அடிகளை உடையது. திருஞானசம்பந்தர் ஞானம் பெற்றது முதல் திருமணக் கோலத்துடன் அருட்சோதியில் கலந்தது வரையிலான வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறலின் இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றது. இந்நூலில் பாண்டிமா தேவியார், குலச்சிறையார், முருகர், திருநீலநக்கர் முதலிய அடியவர்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். அன்றியும்,

வர்த்தமா னீசர் கழல் வணங்கி வாழ்முருகன்
பத்தியை ஈசன் பதிகத்தே காட்டினான் **(51–53)**

வெய்யவிடம்
மேவி இறந்த அயில்வேற்கண் மடமகளை
வாவென் றழைப்பித்து இம் மண்ணுலகில் வாழ்வித்த
சீர்நின்ற செம்மைச் செயலுடையான் **(35–38)**

என வரும் பகுதிகளில், திருஞானசம்பந்தரின் திருப்பதிகக் குறிப்புக்களும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. பூம்பாவையே! நீ இனைய பல அருஞ்செயல்களை எல்லாம் விடுத்துப் போவாயோ? போக மாட்டாய், வருவாய் என்னும் குறிப்பில் இத்தொடர் அமைந்து இருப்பதைக் கொண்டே ‘வாவென்று அழைப்பித்து’ என்றார். இவ்வருமையும் அறியத்தக்கதாம்.

திருநாவுக்கரசுதேவர் திருஏகாதச மாலை

தசம்–10, ஏகம்–1. எனவே 11 பாடல்களை உடையதாய், அந்தாதித்தொடை பட அமைந்து, திருநாவுக்கரசரின் புகழ் நுவலும் மாலையாய் இந்நூல் இருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றது. முதல் திருப்பாடலில் தமக்கையாரொடு மீளத் தொடர்பு கொண்டதே அவர் தம் வாழ்விற்கு உயர்வாயிற்று எனக் குறித்தருளுகின்றார். இரண்டாவது பாடலில் 'தொண்டலால் துணையுமில்லை' என அருளியதற்கேற்ப, உழவாரப்படையைக் கையில் கொண்டு ஓயாது பணி செய்தருளிய இவரைக் குருவாகக் கொண்டு, இறைவன் திருவருளை அடைய விரும்புபவர்க்குப் பிறவிப்பிணியும் அதன் வழிவரும் துன்பங்களும் இலவாம் எனக் குறித்தருளுகின்றார். இவர் அருளிய பதிகம் 49,000 என ஏழாவது பாடலில் குறிப்பதோடு, நாவுக்கரசர் திருவடிகளைப் பேணுவார்க்கு உளவாகும் நன்மைகளையும் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். அப்பாடல்;

பதிகம்ஏழ் எழுநூறு பகருமா கவியோகி
பரசுநா வரசான பரமகா ரணஈசன்
அதிகை மாநகர்மேவி அருளினா லமண்மூடர்
அவர் செய்வா தைகள் தீரும் அனகன்வார் கழல்சூடின்
நிதியரா குவர்சீர்மை உடையரா குவர், வாய்மை
நெறியரா குவர், பாவம் வெறியரா குவர், சால
மதியரா குவர், ஈசன் அடியரா குவர், வானம்
உடையரா குவர், பாரில் மனிதரா னவர் தாமே

என்பதாம். திருநாவுக்கரசு எனும் பெயரில் நம்பிகளுக்கு இருந்த ஈடுபாடு இணையற்றது என்பதை இம்மாலையால் நன்கறியலாம்.

இவை போன்ற ஏராளமான நுட்பங்களைத் தொகுத்து, நூலாக வெளியிட்டு, வழிபாட்டு கருத்தரங்கம் நடத்துதற்குத் திருவருள் கூட்டுவித்த நிலையில் ஏற்கனவே இரண்டு திங்களுக்கொருமுறை நிகழ்ந்த பன்னிரு திருமுறை ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு நினைவுகூர்வோம்.

முதல் திருமுறை	டிசம்பர் 27, 28.2014
இரண்டாம் திருமுறை	பிப்ரவரி 21, 22.2015
மூன்றாம் திருமுறை	ஏப்ரல் 18, 19.2015
நான்காம் திருமுறை	ஜீன் 27, 28.2015
ஐந்தாம் திருமுறை	ஆகஸ்டு 29, 30.2015
ஆறாம் திருமுறை	அக்டோபர் 24, 25-2015

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

ஏழாம் திருமுறை	டிசம்பர் 26, 27-2015
எட்டாம் திருமுறை - I	பிப்ரவரி 27, 28 - 2016
எட்டாம் திருமுறை - II	ஏப்ரல் 23 - 2016
ஒன்பதாம் திருமுறை	ஏப்ரல் 24 - 2016
பத்தாம் திருமுறை - I	ஜீன் 26, 27, 2016
பத்தாம் திருமுறை - II	ஆகஸ்ட் 27, 28, 2016
பத்தாம் திருமுறை - III	அக்டோபர் 22, 23, 2016
பதினொன்றாம் திருமுறை - I	டிசம்பர் 24, 25, 2016
பதினொன்றாம் திருமுறை - II	பிப்ரவரி 18, 19, 2017
பதினொன்றாம் திருமுறை - III	ஏப்ரல் 29, 30, 2017

அதன் வரிசையில், வரும் ஜுன் மாதத்தில் பதினொன்றாம் திருமுறை, நான்காம் நிறைவுத் தொகுதி வழிபாட்டுக் கருத்தரங்கமானது கீழ்க்கண்ட அட்டவணைப்படி நடைபெறும்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதினொன்றாம் திருமுறை (நான்காம் தொகுதி)

வழிபாட்டுக் கருத்தரங்கம்

(24.06.2017, 25.06.2017 சனி, ஞாயிறு)

நிகழ்ச்சி நிரல்

சொற்பொழிவாளர் நாள்/நேரம்		அமர்வுப் பொருள்	பாடல் எண்கள்
மகாவித்துவான் மயிலம் **வே. சிவசுப்பிரமணியம்** அவர்கள் 24.06.2017 சனி	30	பட்டினத்து அடிகள் அருளிய திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது	992-1001
	31	நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய திருநாரையூர் விநாயகர் திருஇரட்டைமணிமாலை	1002-1021
பேராசிரியர் **ம.வே. பசுபதி** அவர்கள் 24.06.2017 சனி நண்பகல் 11.00-01.00	32	கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்	1022-1091
பேரா. புரிசை நடராசன் அவர்கள் 24.06.2017 சனி பிற்பகல் 02.00-04.00	33	அ) திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி முதற்பாகம்	1092-1135
சிவத்திரு **ப. குமரலிங்கம்** அவர்கள் 24.06.2017 சனி மாலை 04.00-06.00	33	ஆ) திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி இரண்டாம் பாகம்	1136-1181
சிவத்திரு **சு. குஞ்சிதபாதம்** அவர்கள் 25.06.2017 ஞாயிறு காலை 09.00-11.00	34	ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி	1182-1282

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

சிவத்திரு **சிவ. காந்தி** அவர்கள் 25.06.2017 ஞாயிறு நண்பகல் 11.00-01.00	35	ஆளுடையபிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்	1283-1293
	36	ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை	1294-1323
சிவத்திரு **சொ.சொ.மீ. சுந்தரம்** அவர்கள் 25.06.2017 ஞாயிறு பிற்பகல் 02.00-04.00	37	ஆளுடையபிள்ளையார் திருவுலா மாலை	1324
	39	ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகை	1374
முதுமுனைவர் **ந.இரா. சென்னியப்பனார்** அவர்கள் 25.06.2017 ஞாயிறு மாலை 04.00-06.00	38	ஆளுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்	1325-1373
	40	திருநாவுக்கரசுதேவர் திருஏகாதசமாலை	1375-1385

இரண்டு திங்களுக்கு ஒருமுறை சுமார் பன்னூறு பாடல்கள் கொண்ட ஒரு திருமுறையை முறையாகப் படித்து, அச்சுப்பிழை பலமுறை பார்த்துக் கடின உழைப்பின் பயனாக நூலை வெளியிடும் முனைவர் ப. தமிழரசியைத் தலைவராகக் கொண்டு செயல்படும் தமிழ்த்துறையின் முனைவர் இரா. மதன்குமார், முனைவர் ச.கவிதா, முனைவர் செ.ஆறுச்சாமி உள்ளிட்டோருக்கும், நூலாக்க ஒருங்கிணைப்புப் பணியில் செயலாற்றுகின்ற திரு. ப. வெள்ளிங்கிரி, கணினி நிபுணர்களான திரு. மு. மகேஷ், திரு. து. சசி அவர்களுக்கும், நூலைச் சிறப்பாக வெளியிடும் செஞ்சுடர் அச்சகத்தார்க்கும் மனமுவந்த நன்றிகள். அவர்கள் இம்மை, மறுமை, இன்பம் பெறுவார்களாக.

மென்னூல் வடிவம் www.panniruthirumurai.org என்ற இணைய முகவரியில் உள்ளது. அன்பர்கள் படித்தும், படியெடுத்தும், தாங்கள் பெற்ற இன்பத்தை மற்றவர்க்கு எடுத்துரைத்தும் இன்புற அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

அனைவரும் வருக

நன்றி

அன்பன்,
இராச. வசந்தகுமார்
நிறுவன வேந்தர்
கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்

திருவொற்றியூர்

ஒரு காலத்தில் தலங்கள் உள்பட எல்லா ஊர்களுக்கும் இறை விதித்து அரசன் சுற்றோலை அனுப்பியபொழுது அவனுக்கும் ஒலை நாயகத்திற்கும் தெரியாதபடி வரி பிளந்து "இவ்வாணை ஒற்றியூர் நீங்கலாகக் கொள்க" என்று அவ்வோலையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை வியந்து அவ்வூர்க்கு ஒற்றியூர் (விலக்கு அளிக்கப்பட்ட ஊர்) என்றும், பெருமானுக்கு எழுத்தறியும் பெருமான் என்றும் பெயர் ஆயிற்று. "ஏட்டுவரியில் ஒற்றியூர் நீங்கல் என்ன எழுத்தறியும் நாட்ட மலரும் திருநுதலார்" என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளும் காண்க.

இது திருவொற்றியூர் தொடர் வண்டி நிலையத்திற்குக் கிழக்கே 1 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. சென்னை மாநகரின் வடபகுதியாக விளங்குவது. இது தொண்டை நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றாகும்.

இறைவரின் திருப்பெயர் - படம்பக்கநாதர். உபமன்யு முனிவரிடத்துச் சிவதீட்சை பெற்றுத் தம்மை வழிபட்ட வாசுகியை இறைவர் தம் திருமேனியில் ஐக்யம் செய்து கொண்டமையால் இப்பெயர் பெற்றார். அப்பாம்பின் வடிவத்தை இறைவர் திருமேனியில் இன்றும் காணலாம்.

***தியாகேசர் :-** அரசனுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டுத் தம்மிடம் நிறைந்த அன்புடைய ஏலேலே சிங்கருக்கு மாணிக்கம் கொடுத்தருளினமையால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது.*

இவைகளன்றி, ஆதிபுரீசுவரர், புற்றிடங்கொண்டார். எழுத்தறியும் பெருமான் என்னும் வேறு பெயர்களும் உண்டு.

இறைவியின் திருப்பெயர் - வடிவுடையம்மை. மரம் - மகிழ மரம். தீர்த்தம் - பிரம தீர்த்தம். துர்க்கையாரின் பெயர் - வட்டப் பாறையம்மை. மக்கள் இவரைச் சிறப்பாக வழிபட்டு வருகின்றனர். நந்திதேவர், திருமால், பிரமதேவர், வான்மீகி முனிவர், சந்திரன் முதலானோர் வழிபட்டுப் பேறு பெற்றனர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இங்கு எழுந்தருளி ஞாயிறுகிழாரின் மகளாய்த் தோன்றிய சங்கிலியாரை மகிழ மரத்தடியில் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்து மணந்த வரலாற்றை முன்னிட்டு இக்கோயிலில் ஆண்டு தோறும் மாசி மாதத்தில் மகிழடித் திருவிழா மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது. தைல வினைத்தொழில் மரபினராகிய கலியநாயனார் அவதரித்து, கோயிலின்

உள்ளும் புறம்பும் திருவிளக்கு எரித்து வரும் திருத்தொண்டை வறுமைக் காலத்தும் விடாது நடத்தி வந்தும், ஒருநாள் முட்டுப்பட அது காரணமாகத் தம் கழுத்தை அரிந்து கொள்ளத் தொடங்கிய பொழுது இறைவன் தடுத்து அருள்செய்ததும் இப்பதியாகும். ‘‘பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் ஆரும் துறக்கை அரிது அரிது” என்று தாயுமானாரால் பாடப்பெற்ற பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பேறு பெற்றதும் இப் பதியிலேதான் இத்தலத்திற்கு ஞானசம்பந்தர் பதிகம் ஒன்று, திருநாவுக்கரசர் பதிகங்கள் ஐந்து, சுந்தரர் பதிகம் இரண்டு ஆக எட்டுப் பதிகங்கள் இருக்கின்றன.

கல்வெட்டு

இவ்வூர்க்கோயிலில் சோழ மன்னர்களுள் மதுரைகொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மன், உத்தமசோழதேவன், முதலாம் இராஜராஜ சோழன், முதலாம் இராஜேந்திர சோழன், முதலாம் இராஜாதிராஜ சோழன், முதற் குலோத்துங்க சோழன் முதலானோர் காலங்களிலும், சங்க பல்லவமன்னர்களில் விஜய அபராஜித போத்தரையர், கோவிஜய நிருபதுங்கவர்மர், கோவிஜயகம்பவர்மர் முதலானோர் காலங்களிலும் பாண்டியர்களில் ஜடாவர்மனாகிய திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி சுந்தரபாண்டிய தேவன் காலத்தும், இராஷ்டிரகூட மன்னர்களில் காஞ்சி, தஞ்சை இவைகளைக்கொண்ட கன்னர தேவர் காலத்தும், விசயநகர வேந்தர்களில் சாயண்ண உடையார், தேவராய மகாராஜா குமாரர் புக்கண்ண உடையார், வீரப்பிரதாப தேவராய மகாராயர் முதலானோர் காலங்களிலும், சம்புவராய மன்னர்களில் சகல புவன சக்கரவர்த்தி ராஜ நாராயண சம்புவராயர் காலத்திலும் பொறிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன.

இறைவரின் திருப்பெயர் இக்கோயில் கல்வெட்டுக்களில் இறைவர் மகாதேவபட்டாரர், திருவொற்றியூர் மகாதேவர், ஒற்றியூர் ஆழ்வார், திருவொற்றியூருடைய நாயனார், படம்பக்க நாயகதேவர் என்னும் பெயர்களால் கூறப்பெற்றுள்ளன.

இவற்றுள் படம்பக்க நாயக தேவர் என்னும் பெயர் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜாதிராஜ தேவரின் ஒன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டிலும், மகாதேவ பட்டாரர் என்னும் பெயர் தெள்ளாறெறிந்த நந்தி போத்தரையர் கல்வெட்டிலும் காணப்படுகின்றன.

திருவிழா

இத்திருக்கோயிலில் பங்குனி உத்திரத் திருவிழாவும், ஆனித் திருவிழாவும், மாசிமக விழாவும் மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்று வந்தன. பங்குனி உத்திரத் திருவிழாவின் ஆறாம் நாளில் படம்பக்க நாயக தேவரைத் திருமகிழ மரத்தின் கீழ் திருவோலக்கஞ் செய்தருளுவித்து ஆளுடைய நம்பியின் புராணத்தைக் கேட்டருளச் செய்வது வழக்கம்.

ஆனித்திருவிழாவின் ஆறாம் நாளில் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் இக்கோயிலிலுள்ள இராஜராஜன் திருமண்டபத்தில் திருவோலக்கஞ் செய்தருளி விநோதம் கொண்டருளினான் என்று அம்மன்னனது 19-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. மாசி மகவிழாவின் பொருட்டு சிறுவப்பேடாகிய மும்முடிச் சோழநல்லூர்ப் புறவுவரித்திணைக் களத்துக் கணக்காளன் நிவந்தம் அளித்திருந்தான். இந்நிவந்தம் அளிக்கப்பெற்ற காலம் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழ தேவரின் முப்பத்தொன்றாவது ஆண்டாகும்.

திருவொற்றியூர் ஒருபா வொருபஃது

மேற்சொன்ன சிறப்புகளை உடைய திருவொற்றியூரிற் கோயிற் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானது பொருள்சேர் புகழை விரித்துரைக்கும் ஆசிரியப்பாவாகிய பத்துப் பாடல்களால் அந்தாதித் தொடைபெறவமைந்த பனுவலாதலின், இது திருவொற்றியூர் ஒருபாவொருபது என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன்கண் உள்ள பாடல்கள் பத்தும் ஒற்றியூரிறைவனை முன்னிலைப்படுத்துப் போற்றுமியல்பினவாய், உணர்தற்கரிய சைவசித்தாந்தவுண்மைகளைத் தெளிவாக விளக்குவனவாக உள்ளன.

உலகமே யுருவமாகத் திகழும் இறைவனது பெருந் திருவுருவின் இயல்பினை இப்பனுவலின் முதற்பாடலில் ஆசிரியர் பட்டினத்து அடிகள் இனிது புலப்படுத்தியுள்ளார். சிவபெருமான் சமயங் கடந்த தனிமுதற் பொருளாக விளங்கும் மாட்சியினை,

இடத்துறை மாதரோ டீருடம்பென்றும்
நடத்தினை நள்ளிருள் நவிற்றினை யென்றும்
புலியதள் என்பொடு புனைந்தோ யென்றும்
பலிதிரி வாழ்க்கை பயின்றோ யென்றும்
அருவமும் உருவமும் ஆனாயென்றும்
திருவமர் மாலொடு திசைமுக னென்றும்
உளனே யென்றும் இலனே யென்றும்
தளரா னென்றும் தளர்வோ னென்றும்
ஆதியென்றும் அசோகின னென்றும்
போதியிற் பொலிந்த புராண னென்றும்
இன்னவை முதலாத் தாமறி யளவையின்
மன்னிய நூலின் பன்மையுள் மயங்கிப்
பிணங்கு மாந்தர் பெற்றிமை நோக்கி
அணங்கிய அவ்வவர்க் கவ்வவையாகி அடையப்
பற்றிய பளிங்கு போலும்
ஒற்றி மாநக ருடையோய் உருவே

எனவரும் இரண்டாவது பாடலில் விரித்துக் கூறுவர்.

“திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளிய பெருமானே, மாதொரு பாகனாகிய

நின்னைத் திருமாலென்றும் பிரமனென்றும் அருகனென்றும் புத்தனென்றும் பல்வேறு பெயர்களாற் சமயவாதிகள் பலர் மாறுபடக் கூறினாலும் யாவர்க்கும் மேலாம் இறைவனாகிய நீ, அவ்வச் சமயத்தவர்களுக்கு அவரவர் நினைந்த திருமேனி கொண்டு தோன்றி அருள்புரிகின்றாய். பளிங்கு தன்கண் சார்ந்த பொருளின் தன்மையைப் புலப்படுத்தி அவற்றின் தன்மை தனக்கெய்தலின்றித் தனித்து விளங்குமாறு போன்று மேம்பட்டு விளங்குதல் நின்திருவுருவின் இயல்பென வுணர்ந்தோம்'' என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இச்செய்யுள்

> "மெய்த்தாறு சுவையுமேழிசையு மெண்குணங்களும் விரும்பு நால்வே
> தத்தாலும் அறியவொண்ணா நடைதெளியப் பளிங்கே போல் அரிவைபாகம்
> ஒத்தாறு சமயங்கட் கொருதலைவன்"

எனவரும் திருஞான சம்பந்தர் திருப்பாடற் பொருளை விரித்துரைத்தல் காண்க.

எல்லாப் பொருள்களிலும் நீக்க மறக்கலந்து விளங்கும் இறைவனுக்கு உலகமே யுருவமாதலின் அப்பேருருவினை விட்டு விலகி நிற்கும் பொருள்கள் உலகில் இல்லை. ஆதலால் உலகப் பொருள்கள் யாவும் இறைவன் திருவுருவத்தில் அவயவங்களாகவே கொள்ளத் தக்கன. திரிபுர மெரித்தது, தக்கன் தலையரிந்தது, இந்திரனைத் தோள் நெரித்தது, பிரமன் தலைகளிலொன்றைக் கிள்ளியது, மன்மதனை யெரித்தது, இராவணனை விரலால் அடர்த்தது, கூற்றுவனை யுதைத்தது முதலாக இறைவன் செய்த வீரச் செயல்களெனப் போற்றப் பெற்றுவரும் இச் செயல்களெல்லாம், இறைவன் உலகத்தை இயக்குங்கால் அவனருளினை யெதிரேற்றுக் கொள்ளாதார் செய்த வினைவயத்தால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளெனக் கொள்வதல்லது, இறைவன் தனக்குப் புகழுண்டாக விரும்பிச் செய்த வீரச்செயல்களென மெய்யுணர்வுடையோர் கொள்ள மாட்டார்கள். இவ்வுண்மையினை,

> உருவாம் உலகுக் கொருவனாகிய
> பெரியோய் வடிவிற் பிறிதிங் கின்மையின்
> எப்பொரு ளாயினும் இங்குள தாமெனின்
> அப்பொருள் உனக்கே அவயவ மாதலின்
> முன்னிய மூவெயில் முழங்கெரி யூட்டித்

*தொன்னீர் வையகந் துயர்கெடச் சூழ்ந்ததும்
வேள்வி மூர்த்தி தன் தலையினை விடுத்ததும்
நீள்விசும் பாளிதன் தோளினை நெரித்ததும்
ஓங்கிய மறையோற் கொருமுகம் ஒழித்ததும்
பூங்கணை வேளைப் பொடிபட விழித்ததும்
திறல்கெட அரக்கனைத் திருவிர லுறுத்ததும்
குறைபடக் கூற்றினைக் குறிப்பினில் அடர்த்ததும்
என்றிவை முதலா ஆள்வினை யெல்லாம்
நின்றுழிச் செறிந்த நின்செய லாதலின்
உலவாத் தொல்புக ழொற்றியூர
பகர்வோர் நினக்கு வேறின்மை கண்டவர்
நிகழ்ச்சியின் நிகழி னல்லது
புகழ்ச்சியிற் படுப்பரோ பொருளுணர்ந்தோரே*

என்ற பாடலில் அடிகள் தெளிவாக விளக்கிய திறம் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

தற்போதத்தால் மெய்ப் பொருளையுணர முற்பட்டு உயர்ந்த நான்முகன் முதலாக அறியாமையாகிய இருளொடு ஒற்றித்து நின்று யாக்கையுட்பட்டு வாழும் எல்லாயுயிர்களும் உருவம், உணர்வு, பெருமை, ஆற்றல், வன்மை, செய்யும் தொழில்வகை ஆகியவற்றால் வேறு பட்டனவாகி வினைத் தொடர்பினின்றும் நீங்காது ஒன்றையொன்றொவ்வாதனவாய்க் கூடி நிற்பது இவ்வுலகத் தொகுதி இதன்கண் வாழும் உயிர்களின் ஒழுகலாறுகள், நிலைபெற்ற பெருங்கடலுள் உயர்ந்து தோன்றும் அலைகளைப் போன்று இறைவனாகிய முழுமுதற் பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்டு தோன்றி, அப்பொருளினது வியாபகத்தினிடையே வளர்ந்து விரிந்தும் ஒடுங்கியும் இடம் பெயர்ந்தும் கலந்தும் ஒன்றிலும் தோய்வின்றி விளங்கும் அம்முதல்வனது இயல்பினை விளக்கி நிற்பன. இங்ஙனம் இறைவனது வியாபகத்துள்ளே இவ்வுலகந் தோன்றி நின்றொடுங்கித் தொழிற்படும் இயல்பினை இறைவனது திருவருள் ஞானம் பெற்ற பெரியோர்கள் அறிவதல்லது திருவருள் பெறாத ஏனையோர் அறிதலியலாது. இவ்வுண்மையினை,

*பொருளுணர்ந் தோங்கிய பூமகன் முதலா
இருள்துணை யாக்கையில் இயங்கு மன்னுயிர்
உருவினும் உணர்வினும் உயர்வினும் பணியினும்*

திருவினும் திறலினும் செய்தொழில் வகையினும்
வெவ்வேறாகி வினையொடும் பிரியா
தொவ்வாப் பன்மையுள் மற்றவர் ஒழுக்கம்
மன்னிய வேலையுள் வான்திரை போல
நின்னிடை யெழுந்து நின்னிடை யாகியும்
பெருகியுஞ் சுருங்கியும் பெயர்ந்துந் தோன்றியும்
விரவியும் வேறாய் நின்றனை விளக்கும்
ஓவாத் தொல்புகழ் ஒற்றியூர
மூவா மேனி முதல்வ நின்னருள்
பெற்றவர் அறியினல்லது
மற்றவர் அறிவரோ நின்னிடை மயக்கே.

எனவரும் பாடலில் அடிகள் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். மாற்றம் மனங்கடந்து விளங்கும் இறைவனதியல்பினை உள்ளவாறுணர வல்லார்க்குப் பிறவிப் பிணி அறுதல் உறுதியென்பதனை ஐந்தாம் பாடலில் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

சிவபெருமானது திருக்கோலத்தில் அமைந்துள்ள பொருள் நுட்பத்தை,

தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி
ஆமதியானென அமைத்தவாறே
அறனுரு வாகிய ஆனே றேறுதல்
இறைவன் யானென இயற்றுமாறே
அதுஅவள் அவனென நின்றமை யார்க்கும்
பொதுநிலை யானென உணர்த்திய பொருளே
முக்கணன் என்பது முத்தீ வேள்வியில்
தொக்க தென்னிடை யென்பதோர் சுருக்கே
வேத மான்மறி யேந்துதல் மற்றதன்
நாதன் நானென நவிற்று மாறே
மூவிலை யொருதாட் சூல மேந்துதல்
மூவரும் யானென மொழிந்த வாறே
எண்வகை மூர்த்தி யென்பதிவ் வுலகினில்
உண்மை யானென உணர்த்திய வாறே.

என ஆறாம் பாடலின் அடிகளில் தெளிவாக உணர்த்துகின்றார்.

இறைவனாகிய நின்னியல்பு சொல்லினெல்லைக்கு அப்பாற்பட்டு விளங்குவதாதலின் அதனை யறிந்துரைப்பார் ஒருவருமிலர் என ஏழாம் பாடலிலும், 'உடலாகிய கடலிற்பட்டுத் தடுமாறும் அடியேனை நினது திருவடிப் புணையைத் தந்து உய்வித்தருள்க' என எட்டாம் பாடலிலும் குழந்தை அழும் அழுகை யொலியைக் கேளாத தூரத்தே தாய் சென்றாளாயினும் பிள்ளையின் பசிநேரத்தை யெண்ணி அவள் தானே விரைந்து வந்து பசி வருத்தத்தைத் தீர்த்தல் போன்று பல பிறவிகளிலும் உழன்று மயங்கிச் செய்வதறியாது திகைக்கும் எளியேற்கு இறைவனாகிய நீயே யெளிவந்து எனது பாசப்பிணிப்பினை நீக்கி யருள்புரிவாயாக' என ஒன்பதாம் பாடலிலும் அடிகள் இறைவனை வேண்டும் முறை படிப்போருள்ளத்தை யுருக்குவதாகும். இறைவனது மெய்ப்புகழைப் போற்றிப் பரவுவதாக அமைந்தது இப்பனுவலின் பத்தாம் பாடலாகும். இது திருவாசகத்திலுள்ள போற்றித் திருவகவலை யொத்து அமைந்துளது. திருவாசக முதலிய முன்னைத் திருமுறைகளில் திருவெண்காட்டடிகள் கொண்டுள்ள பேரார்வம் அவர் பாடிய செழும் பாடல்களால் நன்கு புலனாதல் காணலாம்.

பட்டினத்து அடிகள்

அருளிச்செய்த

30. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது

அகவற்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

992. இருநில மடந்தை இயல்பினின் உடுத்த
பொருகடல் மேகலை முகமெனப் பொலிந்த
ஒற்றி மாநகர் உடையோய்! உருவின்
பெற்றியொன் றாகப் பெற்றோர் யாரே?
மின்னின் பிறக்கம் துன்னும்நின் சடையே
மன்னிய அண்டம்நின் சென்னியின் வடிவே
பாவகன் பரிதி பனிமதி தன்னொடும்
மூவகைச் சுடரும்நின் நுதல்நேர் நாட்டம்
தண்ணொளி ஆரம் தாரா கணமே
விண்ணவர் முதலா வேறோர் இடமாக்
கொண்டுறை விசும்பே கோலநின் ஆகம்
எண்திசை திண்தோள் இருங்கடல் உடையே
அணியுடை அல்குல் அவனிமண் டலமே
மணிமுடிப் பாந்தள்நின் தாளிணை வழக்கே
ஒழியா தோடிய மாருதம் உயிர்ப்பே
வழுவா ஓசை முழுதும்நின் வாய்மொழி
வானவர் முதலா மன்னுயிர் பரந்த
ஊனமில் ஞானத் தொகுதிநின் உணர்வே
நெருங்கிய உலகு நீர்மையின் நிற்றலும்
சுருங்கலும் விரிதலும் தோற்றல்நின் தொழிலே
அமைத்தலும் அழித்தலும் ஆங்கதன் முயற்சியும்
இமைத்தலும் விழித்தலும் ஆகும்நின் இயல்பே
என்றிவை முதலாம் இயல்புடை வடிவினோ
டொன்றிய துப்புரு இருவகை ஆகி
முத்திறக் குணத்து நால்வகைப் பிறவி
அத்திறத் தைம்பொறி அறுவகைச் சமயமோ
டேழுல காகி எண்வகை மூர்த்தியோ
டூழிதோ றூழி எண்ணிறந் தோங்கி

எவ்வகை அளவினில் கூடிநின்று
அவ்வகைப் பொருளும்நீ ஆகிய இடத்தே. 1

---

992. குறிப்புரை : அகவல் ஆகிய ஒருவகைப்பாவே அந்தாதியாய் வரப் பத்துப் பாடல்களால் செய்யப்படுவது 'ஒருபா ஒருபது' என்னும் பிரபந்தமாகும்.

குறிப்புரை : நிலமகள் இயல்பாக உடுத்திய அலைகளைக் கொண்ட கடல் மேகலையாக உள்ளது. இருநிலம் - பெரிய நிலம். 'பொரு கடலாகிய மேகலையை இயல்பினின் உடுத்த இருநில மடந்தை முகம் எனப் பொலிந்த ஒற்றி மாநகர்' என இயைக்க. "உருவின் பெற்றி ஒன்றாகப் பெற்றோர் யாரே" என்பதனை இறுதியிற் கொள்க. துன்னும் - நெருங்கிய. 'நின் சடை மின்னின் பிறக்கம்; நின் சென்னியின் வடிவு அண்டம். நின் நுதல் நேர் நாட்டம் மூவகைச் சுடரும்; ஆரம் தாராகணம்; நின் நுதல் நேர் நாட்டம் மூவகைச் சுடரும்; ஆரம் தாராகணம்; தாள் இணை வழக்குப் பாந்தள்; உயிர்ப்பு மாருதமே; நின் வாய்மொழி ஓசை முழுதும்; நின் உணர்வு ஞானத் தொகுதியே; நின் தெழிவின் விளைவுகள் உலகு நிற்றலும் சுருங்குதலும், விரிதலுமே, நின் இயல்பு அவற்றின் முயற்சியே. அதுவும் இமைத்தலும் விழித்தலுமே; என்று இவை முதலாம் இயல்புடை வடிவினோடு உரு இருவகை ஆகி, எண்வகை மூர்த்தியோடு முத்திறக் குணம் முதலிய ஆகி, எண் இறந்து ஓங்கி, எவ்வகை அளவினும் கூடி நின்று அவ்வகைப் பொருளும் நீ ஆகிய இடத்து (நின்) உருவம் ஒன்றாகப் பெற்றார் யாரே' என இயைத்து முடிக்க. சடை ஒரு வகையது, சென்னி ஒரு வகையது, கண்கள் ஒரு வகையன, மற்றும் பலவும் பலப்பல வகையன. முழுமையாகப் பார்க்கும் பொழுதும் ஒரு கூறு ஆண், ஒரு கூறு பெண் என்றால் உனது திருமேனியை உலகில் உள்ள எந்த இனத்து உடம்பிலும் வைத்து ஒருதலையாக உணர்ந்தோர் ஒருவரும் இலர் என்பதாம். இவற்றிடையே, 'இயல்புகளும் உலகில் உள்ள ஒத்த உயிர் இனத்தின் இயல்பாகவும் இல்லை' என்பது கூறப்பட்டது. இதனால், 'இறைவன் சேதனம், அசேதனம் என்னும் இரு கூற்றுப் பிரபஞ்சத்துள் ஒன்றும் அல்லன்' என்பது அவனது தடத்த இயல்பானே உணரப்படுதல் கூறப்பட்டது.

பிறக்கம் - விளக்கம். பாலகன் - அக்கினி. நுதல் நேர் - முகத்தில் பொருந்திய. நுதல், ஆகுபெயர். தண் ஒளி - வெள் ஒளி. வெள் ஒளி ஆரம், தலை மாலை. "விண்ணவர் முதலா" என்பதில் "முதலா" என்பது முனிவர், பிரமன், விட்டுணு ஆகியோரைக் குறித்தது. வேறு, மக்கள் உலகின் வேறு. கோலம் - அழகு. ஆகம் - உடம்பு. இருங்கடல் - கரிய கடல். அல்குல் - பின்பக்கம், இடுப்பின் பூட்டு, குண்டி. இதுபோலும் உயர்ந்தோர்

993. இடத்துறை மாதரோ(டு) ஈருடம் பென்றும்
நடத்தினை நள்ளிருள் நவிற்றினை என்றும்
புலியதள் என்பொடு புனைந்தோய் என்றும்
பலிதிரி வாழ்க்கை பயின்றோய் என்றும்
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் என்றும்

திருவமர் மாலொடு திசைமுகன் என்றும்
உளனே என்றும் இலனே என்றும்
தளரான் என்றும் தளர்வோன் என்றும்
ஆதி என்றும் அசோகினன் என்றும்
போதியிற் பொலிந்த புராணன் என்றும்

செய்யுட்கள் பலவற்றிலும் 'அல்குல்' என்பது ஆடவர்க்கும் உரிய உறுப்பாதல் வெளிப்படையாகவே சொல்லப்படவும் அதற்கு இக்காலத்துச் சிலர் இடக்கர்ப் பொருள் கொண்டு பழித்துரை கூறுதல் இரங்கற்குரியது. அவனி மண்டலம் - பூ மண்டலம்; நிலத்தது அகலம். பாந்தள் - ஆதிசேடன். வழக்கு - இயக்கம். மாருதம் - காற்று. உயிர்ப்பு - மூச்சு. இறைவனது உணர்வு உள்நின்று உணர்த்தவே உயிர்களின் உணர்வு எதனையும் உணர்தல் பற்றி 'அவனது உணர்வு உயிர்களின் உணர்வுத் தொகுதியே' என்றார். 'முயற்சியே, முயற்சியும்' என 'முயற்சி' என்பதை இரட்டித்துக் கொள்க. "அதன்" என்பதைத் தனித் தனிக் கூட்டுக. அமைத்தல் - ஆக்குதல். தொழில் - தொழிலின் விளைவு; ஆகுபெயர். "இமைத்தல்" என்பது கண்ணை மூடுதலைக் குறித்தது. 'கண்ணை மூடிக் கொள்ளுதல்' என்பது ஒன்றையும் நினையாமையையும், 'விழித்தல்' என்பது நினைவு எழுதலையும் இலக்கண வழக்காற் குறித்தன. 'இறைவன் நினைவை ஒடுக்கலால் உலகம் ஒடுங்குதலும், நினைவு கொள்ளுதலால் உலகம் தோன்றுதலும் உளவாகும்' என்றபடி. இமைத்தல் விழித்தல்களை அமைத்தல் அழித்தல்களோடு எதிர்நிரல் நிறையாக இயைக்க. "என்று", எண்ணிடைச் சொல். துப்பு உரு - தூயதாகிய திருமேனி. எண்வகை மூர்த்தி - அட்ட மூர்த்தம். "எண் இறந்த" என்பதை "எண் இறப்ப" எனத் திரிக்க. எவ்வகை அளவு - சிறுமை பெருமைகள். கூடி நிற்றல் - மிகுந்து நிற்றல். அவையாவன சிறியவற்றிற்கெல்லாம் சிறியர் ஆதலும், பெரியவற்றிற்கெல்லாம் பெரியர் ஆதலும். "இடத்து" என்பது வினையெச்ச விகுதி. 'நீ இவ்வாறானவிடத்து, நின் உருவின் பெற்றி ஒன்றாகப் பெற்றார் யார்' என மேலே கூட்டி முடிக்க.

993. குறிப்புரை : *'ஒற்றி மாநகர் உடையோய்! (நின்) உரு, பன்னிய நூலின் பான்மையுள் தாம் அறி அளவையில் மயங்கி என்றும், என்றும்.... பிணங்கும் மாந்தர் பெற்றிமை நோக்கி அவ்வவர்க்கு அவ்வவையாகிப் பற்றிய அடையின் பளிங்கு போலும்' என இயைத்து முடிக்க. முதல் நான்கு அடிகளில்*

இன்னவை முதலாத் தாமறி அளவையின்
மன்னிய நூலின் பன்மையுள் மயங்கிப்
பிணங்கும் மாந்தர் பெற்றிமை நோக்கி
அணங்கிய அவ்வவர்க் கவ்வவை ஆகிப்
பற்றிய அடையின் பளிங்கு போலும்

ஒற்றி மாநகர் உடையோய் உருவே. 2

கூறப்பட்டன சைவ புராணங்களையே பற்றி மகேசுர மூர்த்தங்களுள் ஒவ்வொன்றையே சிவனது உண்மையியல்பாகக் கூறிப் பிணங்கும் பௌராணிகரும், அகப்புறச் சமயிகளும், 'அருவம் ஆனாய்' என்றும், 'உருவம் ஆனாய்' என்றும் எனக் கொண்டு கூட்டிக் கொள்க. 'இறைவன் உருவம் உடையனாயின் உயிர் வருக்கத்தவனாவன் ஆதலின் இறைவனுக்கு எவ்வாற்றானும் உருவமில்லை; அவன் அருவனே என்பார் மேற்கூறிய இருமதத்தவருள் ஒவ்வொரு சாரார். இனி, 'இறைவன் உருவன் ஆகாவிடில் உயிர்களுக்குக் காட்சி வழங்குமாறில்லை. அதனால் இறைவனுக்கு உருவமும், அவனுக்கென இடமும் உள்ளன' என்பாரும் மேற்கூறிய இரு மதத்தவருள் ஒரொரு சாரார். 'திருமாலே இறைவன்' என்பார் பாஞ்சராத்திரிகள். 'திசைமுகனே இறைவன்' என்பார் இரணிய கருப்ப மதத்தினர். 'இறைவன் உளன்; ஆயினும் அவனை இன்னன் - எனக்கூற இயலாது' என்பார் காயாவாதிகள். 'இறைவன் இல்லை' என்பார் உலகாயதரும், மீமாஞ்சரும், நிரீச்சுர சாங்கியரும். தளர்தல் நெகிழ்தல், அருளுதல், தளராமை இரங்காது ஒறுத்தலே செய்தல் தளர்தல் ஒறுத்தல் இன்றி அருளலே செய்தல். எட்டாம் அடியிற் கூறிய இரண்டும் சமணர் கூற்றுக்கள். ஆதி - ஆதி முத்தன். அசோகினன் - அசோக மரத்தின்கீழ் இருப்பவன். போதி - அரச மரம். புராணன் - பழையோன். 'போதி நிழலில் இருப்போன் இறைவன்' என்பார் புத்த மதத்தினர். நூல் - வேறுபட்ட சமய நூல்கள். இவைகளையே உணர்ந்து வேத சிவாகமங்களை உணராதாரும், உணரினும் தெளியாதாரும் ஆசிரியராய் மெய்யுணர்வு கொளுத்தப் புகுதலால் இவை போலும் பிணக்குகள் உளவாகின்றன. அதனையே திருமூல நாயனார்,

குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்ட மாடிக்
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே[1]

என்று அருளிச்செய்தார். "செய்பவர் செய்திப் பயன் விளைக்கும் செய்யேபோல்"[2] *அவரவரது அறிவு செயல்களுக்குத் தக இறைவன் பயன் அளிப்பவனேயல்லது, எவரது செயலையும் வீணாக்குபவன் அல்லன்*

---

1. திருமந்திரம் - 1680
2. சிவஞானபோதம் - சூ.2 அதி.2

994. உருவாம் உலகுக் கொருவன் ஆகிய
பெரியோய் வடிவிற் பிறிதிங் கின்மையின்
எப்பொரு ளாயினும் இங்குள தாமெனின்
அப்பொருள் உனக்கே அவயவம் ஆதலின்
முன்னிய மூவெயில் முழங்கெரி ஊட்டித்

தொன்னீர் வையகம் துயர்கெடச் சூழ்ந்ததும்
வேள்வி மூர்த்திதன் தலையினை விடுத்ததும்
நீள்விசும் பாளிதன் தோளினை நெரித்ததும்
ஓங்கிய மறையோற் கொருமுகம் ஒழித்ததும்
பூங்கணை வேளைப் பொடிபட விழித்ததும்

திறல்கெட அரக்கனைத் திருவிரல் உறுத்ததும்
குறைபடக் கூற்றினைக் குறிப்பினில் அடர்த்ததும்
என்றிவை முதலா ஆள்வினை எல்லாம்
நின்றுழிச் செறிந்தவை நின்செய லாதலின்
உலவாத் தொல்புகழ் ஒற்றி யூர.

பகர்வோர் நினைக்குவே றின்மை கண்டவர்
நிகழ்ச்சியின் நிகழ்த்தின் அல்லது
புகழ்ச்சியிற் படுப்பரோ பொருளுணர்ந் தோரே. 3

ஆதலின் அவரவர் கருதுமாறே நின்று அவரவர்க்குப் பயன் தருவன் என்பது பற்றி "அவ்வவர்க்கு அவ்வவை யாகி" என்றார். அணங்கிய - துன்புற்ற. அடை - அடையப்பட்ட பொருள். பளிங்கு தன்னால் அடையப்பட்ட பொருளின் தன்மையாய் நிற்றல்போல, 'இறைவன் தான் தனது அருள் காரணமாகத் துணையாய் அடையப்பட்டாரது கருத்திற்கேற்ற இயல்பினை உடையனாவன்' என்பதாம்.

பொன்மை நீலாதி வன்னம்
பொருந்திடப் பளிங்கு அவற்றின்
தன்மையாய் நிற்கு மாபோல்

என்றார் சிவஞான சித்தியிலும். இடத்து - இடப்பாகத்தில் உரு, இங்கு 'இயல்பு' என்னும் பொருட்டு.*

994. குறிப்புரை : *சிவபெருமான் செய்த வீரச் செயல்களாகப் புராணங்களில் சொல்லப்படுவன பல. அவை திரிபுரம் எரித்தது, தக்கன் வேள்வியில் எச்சனது தலையைத் தடிந்தது, இந்திரன் தோளை ஒரு காலத்தில்*

---

*சூ. 2.68.

995. பொருளுணர்ந் தோங்கிய பூமகன் முதலா
இருள்துணை யாக்கையில் இயங்கு மன்னுயிர்
உருவினும் உணர்வினும் உயர்வினும் பணியினும்
திருவினும் திறலினுஞ் செய்தொழில் வகையினும்
வெவ்வே றாகி வினையொடும் பிரியாது

ஒவ்வாப் பான்மையுள் மற்றவர் ஒழுக்கம்
மன்னிய வேலையுள் வான்திரை போல
நின்னிடை எழுந்து நின்னிடை ஆகியும்
பெருகியும் சுருங்கியும் பெயர்ந்தும் தோன்றியும்
விரவியும் வேறாய் நின்றனை விளக்கும்

ஓவாத் தொல்புகழ் ஒற்றி யூர
மூவா மேனி முதல்வ நின்னருள்
பெற்றவர் அறியின் அல்லது
மற்றவர் அறிவரோ நின்னிடை மயக்கே. **4**

முறித்தது, பிரமன் தலைகளுள் ஒன்றைக் கிள்ளியது, காமனை எரித்தது, இராவணனை மலைக்கீழ் அகப்படுத்தி நெரித்தது. யமனை உதைத்தது முதலியன. சிவபெருமானது வியாபகத்துள் அடங்காதது எப்பொருளும் இல்லை. அஃதே எல்லாப் பொருளையும் அவன் தனக்கு வடிவாக உடைமையின் எப் பொருளும் அவனது உறுப்பே. ஆகவே, பொது மக்களேயன்றி, 'எப் பொருளும் இறைவன் வடிவே' என உணர்ந்தோரும் மேற்கூறிய செயல்களைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுவார்களாயின் அது நீ ஒரோர் காலத்து நிகழ்த்திய நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கூறுவதாகுமேயன்றி, உன்னைப் புகழ்ந்ததாகுமோ? (ஆகாது. ஏனெனில், ஒருவன் தனது உறுப்புக்களைத் தான் பலவகையில் இயக்குதல் அவனுக்குப் புகழாகுமோ? ஆகாமை போல என்பதாம்).

உருவாம் உலகு - பருப்பொருளாய் உள்ள உலகு. ஒருவன் - ஒப்பற்ற தலைவன். "வடிவு" என்றது வியாபகத்தை. சூழ்தல் - எண்ணுதல். வேள்வி மூர்த்தி - எச்சன்; யாக தேவன். விசும்பு ஆளி - இந்திரன். மறையோன் - பிரமன். ஆள்வினை - வீரம். "கண்டவர்" என்பதன் பின் 'ஆயின்' என ஒரு சொல் வருவிக்க. படுப்பரோ - படுத்து உணர்வரோ. "உலவாத் தொல் புகழ் ஒற்றியூர்" என்பதை முதலிற் கொள்க.

995. குறிப்புரை : *"ஓவாத் தொல் புகழ்.... முதல்வ" என்பதை முதலிற் கொள்க. பொருள் - வேதப் பொருள். பூ மகன் - மாயோனது உந்திக் கமலத்தில் தோன்றிய பிரமன். முதல் தொழிலாகிய படைத்தலைச் செய்தல்*

996. மயக்கமில் சொல்நீ ஆயினும் மற்றவை
துயக்க நின்திறம் அறியாச் சூழலும்

பற்றிப் பிரமனையே முதல்வனாகக் கூறினார். எனினும் அவனுக்கு மேலும் உயிர் இனத்தவர் உளர் என்க. இருள் - அறியாமை. துணை - அவ் இருளைச் சிறிதே போக்கி உதவுவது. எனவே, அத்தகைய யாக்கையின்றி உயிர்கள் இயங்கா என்பார், "இருள்துணை யாக்கையின் இயங்கும் மன்னுயிர்" - என்றார். 'மன்னுயிர் வினையொடு பிரியாது' என இயையும். வினை காரணமாக அவையடையும் மாற்றங்கள் உருவொடு உணர்வும், உயர்வொடு தாழ்வும், திருவொடு தெளிவுமாம். உரு - உடம்பு. இது பருப்பொருள். உடம்பினின்றும் தோன்றும் உணர்வுகள் நுட்பப்பொருள். பணி - தாழ்வு. திரு - செல்வம். திறல் - வெற்றி. இன் உருபுகள் ஏதுப் பொருளவாய், "வெவ்வேறாகி" என்பதனோடு முடிந்தன. "பிரியாது" என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம், 'நின்று' என்னும் பொருட்டாய், "வினை யொடும்" என்பதற்கு முடிபாயிற்று. அவ் எச்சம், "ஒழுக்கம்" என்னும் தொழிற் பெயர் கொண்டது. உண்மை சிறப்பு. ஒவ்வா - ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட. "பான்மையுள்" என்பதில் உள்ள "உள்" என்பதை இன்னாகத் திரிக்க. 'நின்னிடையாகியும்' என உம்மை கொடுத்து ஓதுதல் பாடம் அன்று. பெயர்தல் - மறைதல். "பெருகி" முதலிய நான்கு வினையெச்சங்களும் "விரவி" என்பதனோடே முடிந்தன. "விரவியும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு. 'விளக்கம் வேறாய் நின்றனை' என மாற்றிக் கொள்க. "நின்னிடையதாகிய இம்மயக்கினை நின் அருள் பெற்றவர் அறியினல்லது, மற்றவர் அறிவரோ" என முடிக்க. மயக்காவது., உண்மை மாத்திரையால் பொதுப்படத் தோன்றி, 'இன்னது' எனச் சிறப்புற விளங்காமை. மயக்கு உடையதனை "மயக்கு" என்றது உபசாரம். 'ஒற்றியூர்ப் பெருமானே! பலவாகிய உயிர்கள் தம் வினை காரணமாக அடையும் அளவிறந்த மாற்றங்கள் பலவற்றிற்கும் நீயே இடமாய் நின்றும் அவற்றுள் ஒரு மாற்றத்தினையும் நீ சிறிதும் எய்தாது, மாற்றம் இல் செம் பொருளாயே நிற்கின்றாய்; இஃது எவ்வாறு' என்னும் அரும் பொருளை உனது அருளைப் பெற்றோர் உணர்வதன்றி, மற்றவர் உணர வல்லுநரல்லர்' என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். இஃது எல்லாப் பொருட்கும் இடமாய் நிற்பது ஆகாயமேயாயினும், அப் பொருள்களின் மாற்றங்களுள் ஒன்றையேனும் அவ் ஆகாயம் எய்தாதது போல்வது. இதனையே, 'கலப்பினால் எல்லாமாய் நிற்கின்ற இறைவன், பொருள் தன்மையால் அவற்றின் வேறாகியும் நிற்கின்றான்' எனச் சித்தாந்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

996. குறிப்புரை : *'ஒற்றி யூர! செஞ்சடை மாதவம் துன்னிய தூமதியோய்!' 'சொற்கள் யாவும் நீ' என்பது உண்மையாய் இருக்கவும் அவை உனது*

உறைவிடம் உள்ளம் ஆயினும் மற்றது
கறைபட ஆங்கே கரந்த கள்ளமும்
செய்வினை உலகிற் செய்வோய் எனினும்

அவ்வினைப் பயன்நீ அணுகா அணிமையும்
இனத்திடை இன்பம் வேண்டிநின் பணிவோர்
மனத்திடை வாரி ஆகிய வனப்பும்
அன்பின் அடைந்தவர்க் கணிமையும் அல்லவர்ச்
சேய்மையும் நாள்தொறும்

என்பினை உருக்கும் இயற்கைய ஆதலின்
கண்டவர் தமக்கே ஊனுடல் அழிதல்
உண்டென உணர்ந்தனம் ஒற்றி யூர
மன்னிய பெரும்புகழ் மாதவம்
துன்னிய செஞ்சடைத் தூமதி யோயே. 5

இயல்பை அறிய இயலாத நிலைமையை நீ. உயிர்களின் உள்ளங்கள் யாவும் உனது உறைவிடங்களேயாதல் உண்மையாய் இருக்கவும், அவ்வுள்ளங்கள் அறியாதவாறு கரந்து நிற்கும் கள்வன் ஆகின்றனை நீ. உலகில் நிகழும் தொழில்களையெல்லாம் செய்பவன் நீயேயாதல் உண்மையாய் இருக்கவும், அத் தொழில்களால் விளையும் பயன்களுள் ஒன்றும் உன்னைப் பற்றாதவாறே அவற்றிற்குப் பற்றாகின்றனை. நீ அடியார் கூட்டத்துள் நின்று உனது இன்பத்தினை விரும்பி உன்னை வணங்குகின்றவர்களது உள்ளங்களில் அந்த இன்பமாகவே விளைகின்றவன் நீ. உயிர்கள் யாவும் இனத்தால் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் உன்னை அடைந்தவர்க்கு அண்மையனாயும், அடையாதவர்க்குச் சேய்மையனாயும் இருக்கின்றவன் நீ. இத் தன்மைகளை எண்ணிப் பார்க்கின் இவை அங்ஙனம் எண்ணிப் பார்ப்பவரது எலும்பையும் உருக்கும். ஆகவே, இத் தன்மைகளை உணர்ந்தவர்கட்கே ஊன் உடம்பு அற்றொழியும் நிலைமை, (பிறவா நிலைமை) உண்டாகும் என யாம் உணர்ந்தேம்' என்பது இப்பாட்டின் பொருள். மற்று இரண்டும் அசைகள். துயக்கம் - கலக்கம். சூழல் - சூழ்நிலை. கறைபட - குற்றம் உண்டாக. இனம் - அடியார் கூட்டம். வாரி - வெள்ளம்; அல்லது கடல். வனப்பு, இங்கே சிறப்பு. அணிமையனை "அணிமை" என்றும், சேய்மையனை "சேய்மை" என்றும் கூறியன உபசார வழக்கு. காண்டல் - உணர்தல். ''மன்னிய பெரும் புகழ்'' என்பது மதியணிந்தவனாகிய இறைவனைச் சிறப்பித்தது. சந்திரன் இறைவன் திருமுடிமேல் இருக்கப் பெற்றது தவத்தினால் ஆகலின் ''மாதவம் துன்னிய தூமதி" என்றார். 'செஞ்சடைக்கண் மாதவம் துன்னிய தூமதியோய்' என்க.

997. தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி
ஆமதி யானென அமைத்த வாறே
அறனுரு வாகிய ஆனே றேறுதல்
இறைவன் யானென இயற்று மாறே
அதுஅவள் அவனென நின்றமை யார்க்கும்

பொதுநிலை யானென உணர்த்திய பொருளே
முக்கணன் என்பது முத்தீ வேள்வியில்
தொக்க தென்னிடை என்பதோர் சுருக்கே
வேத மான்மறி ஏந்துதல் மற்றதன்
நாதன் நானென நவிற்று மாறே.

மூவிலை ஒருதாள் சூலம் ஏந்துதல்
மூவரும் யானென மொழிந்த வாறே
எண்வகை மூர்த்தி என்பதிவ் வுலகினில்
உண்மை யானென உணர்த்திய வாறே
நிலம்நீர் தீவளி உயர்வான் என்றும்

உலவாத் தொல்புகழ் உடையோய் என்றும்
பொருநற் பூதப் படையோய் என்றும்
தெருளநின் றுலகினில் தெருட்டு மாறே
ஈங்கிவை முதலா வண்ணமும் வடிவும்
ஓங்குநின் பெருமை உணர்த்தவும் உணராத்

தற்கொலி மாந்தர் தம்மிடைப் பிறந்த
சொற்பொருள் வன்மையின் சுழலும் மாந்தர்க்(கு)
ஆதி ஆகிய அறுதொழி லாளர்
ஓதல் ஓவா ஒற்றி யூர
சிறுவர்தம் செய்கையிற் படுத்து
முறுவலித் திருத்திநீ முகம்படு மளவே. 6

---

*997. **குறிப்புரை :** முதற்கண் 'நீ' என்னும் தோன்றா யெழுவாய் வருவித்துக் கொள்க.*

நீ சடைமிசைத் தூமதி சூடுதல், 'யான் தூநெறியை உணரும் அறிவு வடிவானவன்' என்பதைக் குறிக்கும் குறிப்பாம்.

நீ அறக்கடவுளாகிய ஆன் ஏறு (இடபம்) ஊர்தல், 'அறத்தின்வழி உலகை நடாத்தும் முதல்வன் யான்' என அறிவிக்கும் குறிப்பாம்.

(தனி ஒரு பொருளேயாகிய நீதானே) ஒருகால் 'சிவம்' என அஃறிணை யாயும், ஒருகால் 'சிவன்' என உயர்திணை ஆடூவாயும் ஒருகால், 'சிவை' என உயர்திணை மகடூவாயும் சொல்ல நிற்றல், 'உலகப் பொருள் அனைத்திலும் ஒருபடித்தாக நிறைந்து நின்று அவற்றை அவ்வவ் வழியில் இயக்குபவன் யான்' என்பதை அறிவிப்பதாம். மதி, கதிர், தீ (சோம சூரியாக்கினி) மூன்றையும் மூன்று கண்களாகக் கொண்டது 'அந்தணர்கள் வேட்கும் முத்தீயும் எனது கண்ணொளிக்கூறே' என்பதை உணர்த்துவதாம். நான்கு கால்களை உடையதாய், ஒலிக்கும் தன்மையுடைய மான் கன்றைக் கையில் பிடித்துள்ளது, 'நான்கு பகுதியதாய 'வேதத்திற்குக் கருத்தா யான்' என்பதைத் தெரிவிப்பதாம். முனை மூன்றாய், அடி ஒன்றாய் உள்ள சூலத்தை ஏந்தியிருப்பது, 'மூவர் மூர்த்திகட்கும் முதலாய் உள்ள ஒருவனாகிய இறைவன் நான்' என்பதை அறிவுறுத்துவதாம். அட்டமூர்த்தியாய் இருத்தல், 'மாற்றம் உடைய அனைத்து உலகப் பொருட்கும் மாற்றம் இன்றி நிற்கும் அடிநிலைப் பொருள் நான்' என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதாம். ஈங்கு இவை முதலாம் வண்ணமும், வடிவும் 'நிலம் முதலிய ஐம்பெரும் பூதங்களும் தானேயாய், மற்றும் முதற் பொருளின் இயல்புகள் பலவற்றையும் உடைய இறைவன் நீயே' என்றும், அது, பூத நாதனாய் நிற்குமாற்றானே அறியப்படும் என்றும் தெளிவுபட வேதம் முதலிய நூல்கள் பலவும் ஒருபடித்தாக வெளிப்பட எடுத்துக் கூறுகின்றபடியே உனது பெருமைகளை உணர்த்தும் சிறப்பு அடையாளங்களாய் நின்று உணர்த்தவும் உணராது பிணங்கி நிற்போர், தமக்குத் தாமே கேடு சூழ்ந்து கொள்ளும் தற்கேடரே யாவர். அவர் தாம் (நல்ல போலவும், நயவ போலவும்) கூறும் சொல்லிலும், பொருளிலும் அகப்பட்டு மயங்குவார் மயங்காதபடி வேதத்தை வன்மையாக உணர்ந்த அந்தணர்கள் பலர்க்கும் தெளிவுபட ஓதும் வேத முழக்கம் என்றும் நீங்காது ஒலிக்கின்ற திருவொற்றியூரில் உள்ள பெருமானே! (நீ மேற்கூறிய பிணக்குரையாளர்கள்) பிணக்குரையை உன் முன்னே கூறும்பொழுது, நீ (நடை வழியை 'சிறந்த மாட மாளிகை' என்றும், மணலை 'சோறு' என்றும் சொல்லிக் களிக்கின்ற) 'சிறுவர் செயலோடு ஒப்பது' என்று கருதிப் புன்முறுவல் பூத்திருக்கின்றாய் போலும்! என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள்.

"ஓதி ஓர்க்கப்படாப் பொருளை ஓர்விப்பன" என்று அருளிச்செய்த ஆளுடைய பிள்ளையார் அருள்மொழியின்படி, வேதாகமங்களை ஓதியுணர மாட்டாத எளியோர்க்கும், வேதாகமங்களை ஓதியபோதிலும் அதன் உண்மையுணர மாட்டாதவர்க்கும் சிவபெருமானது பெருமைகளை இனிது*

---

* *திருமுறை - 3.25.2.*

998. அளவினில் இறந்த பெருமையை ஆயினும்
எனதுளம் அகலா தொடுங்கிநின் றனையே
மெய்யினை இறந்த மெய்யினை ஆயினும்
வையகம் முழுதும்நின் வடிவெனப் படுமே
கைவலத் திலைநீ எனினும் காதல்

விளக்கி நிற்பனவே அவனது திருமேனியிற் காணப்படும் சிறப்பு அடையாளங்கள். ஆயினும் சில மயக்க நூல்களால் மயங்குவோர் அவற்றின் உண்மையை உணராது தோற்ற மாத்திரத்தையே கண்டு அவரை இகழ்ந்தே போவர் - என்பதைக் காரைக்காலம்மையார்,

இவரைப் பொருள்உணர மாட்டாதா ரெல்லாம்
இவரை இகழ்வதே கண்டீர்[1]

என்று அருளிச் செய்தார்.

காணிலும் உருப்பொலார்; செவிக்கினாத காட்சியார்[2]

என்பது முதலியவைகளில் அவ்வாறான இகழுரைகளைக் காணலாம்.

அறக்கடவுளே ஆனேற்றுருவாய் வந்து சிவபெருமானைச் சுமந்த வரலாற்றைக் கந்த புராணத்துத் தட்ச காண்டத்துத் ததீசி உத்தரப் படலத்துட் காண்க. மூத்தீக்கள் வட்டம், வில், முக்கோணம் ஆகிய இம்மூவகை வடிவில் அமைக்கப்படும் குண்டங்களில் வளர்க்கப்படும் வேள்வித் தீக்கள். அவை முறையே சூரியன், சந்திரன், அக்கினி வடிவங்களைக் குறிக்கும். சதுரமும் வட்டத்தில் அடங்குவதாகும். வேதமான் - வேதம் போலும் மான். வேதம் போலுதல், நான்கு கால்களை உடைமையும், ஒலித்தலும். 'பூத நாதன்' என்பது வெளிப்படைப் பொருளில் "பூத கணங்கட்குத் தலைவன்" எனப் பொருள் தரினும் உள்ளுறைப் பொருளில் 'உயிர்கட்குத் தலைவன்' (பசுபதி) எனப் பொருள் தரும். "தெருட்டுமாற்றானே" என உருபு விரிக்க. "தற்கொலி" என்பது சாதிப் பெயராய் நின்றது. "சொல்வன்மை, பொருள் வன்மை" எனத் தனித்தனிக் கூட்டுக. பொருள் வன்மையாவது வெளிப்படைப் பொருள் இகழ்ச்சியாய் அமைதல்.

998. குறிப்புரை : *"ஓங்கு கடல் உடுத்த ஒற்றி யூர" என்பதை முதலிற் கொள்க. அளவு - அளவை வகைகள். அவை யனைத்தையும் கடந்த பெருமை - பரப்பு. 'யாதோர் அளவைக்கும் உட்படாத நீ என்னுடைய சிறிய உள்ளத்தினுள் ஒடுங்கி நிற்கின்றாய். "இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத்து ஒடுக்கம்"*[3] *என ஔவையாரும் கூறினார். மெய் - உயிர்கள் பெறுகின்ற*

---

1. *அற்புதத் திருவந்தாதி - 29*
2. *திவ்வியப் பிரபந்தம் - திருச்சந்த விருத்தம் - 69*
3. *தனிப்பாடல்*

செய்வோர் வேண்டும் சிறப்பொழி யாயே
சொல்லிய வகையால் துணையலை ஆயினும்
நல்லுயிர்க் கூட்ட நாயகன் நீயே
எங்கும் உள்ளோய் எனினும் வஞ்சனை
தங்கிய அவரைச் சாராய் நீயே.

அஃதான்று
பிறவாப் பிறவியை பெருகாப் பெருமையை
துறவாத் துறவியை தொடராத் தொடர்ச்சியை
நுகரா நுகர்ச்சியை நுணுகா நுணுக்கினை
அகலா அகற்சியை அணுகா அணிமையை

செய்யாச் செய்கையை சிறவாச் சிறப்பினை
வெய்யை தணியை விழுமியை நொய்யை
செய்யை பசியை வெளியை கரியை
ஆக்குதி அழித்தி ஆன பல்பொருள்
நீக்குதி தொகுத்தி நீங்குதி அடைதி

ஏனைய வாகிய எண்ணில் பல்குணம்
நினைதொறும் மயக்கும் நீர்மைய ஆதலின்
ஓங்குகடல் உடுத்த ஒற்றி யூர
ஈங்கிது மொழிவார் யாஅர் தாஅம்
சொல்நிலை சுருங்கின் அல்லது

நின்னியல் அறிவோர் யார்இரு நிலத்தே. 7

பலவகையான உடம்புகள். அத்தகைய உடம்பு எதுவும் உனக்கு இல்லையாயினும் உலகம் முழுதும் உனக்கு உடம்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது. (“விசுவ ரூபி” என்பது வேத மொழி) “கைவலம்” என்பதில் வலம், ஏழனுருபு. நீ ஒருவர் கைக்கும் உட்படாதவனாயினும், காதல் செய்வோர் (அன்பர்கள்) செய்யும் சிறப்பு - பூசையும், விழாவும் போல்வனவற்றில் நீங்காது நிற்கின்றாய். முற்படக் கூறிய வகைகளால் நீ ஒருவர் பக்கத்திலும் உள்ளாயில்லையாயினும் உயிர்த் தொகுதிக்கு நீயே தலைவனாகின்றாய். நீ எவ்விடத்திலும் ஒழிவின்றி நிற்பவனாயினும் வஞ்சனையாளரை அணுகாதவனாகின்றாய். இவ்வாறன்றியும் பிறவாமலே பிறந்த பிறவியை உடையாய்; (இயற்கைப் பொருள், அனாதிப் பொருள் என்பதாம். படிமுறையால் பெருகாத (வளராத - இயல்பிலே) விரிந்து நிற்கின்ற விரிவை உடையாய்; துறவாமலே துறந்த துறவை உடையாய்; (‘முன்னே பற்றுக் கொண்டிருந்து, பின்பு அப்பற்றைத் துறவாமல் இயல்பாகவே பற்றற்றவனாய் இருக்கின்றாய்’ என்பதாம்). பிறப்பை,

'பிறவி' என்றல் போலத் துறவை, 'துறவி' என்றலும் வழக்கு. தொடர்ச்சி - இயைபு. முன்பு வேறாய் இருந்து, பின்பு பிற பொருள்களோடு தொடர்பு கொள்ளாமல் அனாதியே எல்லாப் பொருளிலும் இயைந்து நிற்கின்றாய்; யாதொரு நுகர்ச்சியையும் உயிர்கள் நுகர்தற் பொருட்டு அவைகளோடு உடனாய் நின்று, அவை நுகர்வனவற்றை நீயும் நுகர்கின்றாய் எனினும், அந்நுகர்ச்சியால் நீ தாக்கப்படாது நினது இயல்பிலே நிற்கின்றாய். படி முறையால் வளர்ச்சியடைந்து இயல்பாக விரிந்த விரிவினை உடையையாதல் போலச் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து நுணுகாது இயல்பிலே அணுவினும் அணுவாய் நுணுகி நின்றாய்; உயிர்களின் மன வாக்குக் காயங்களுக்கு முன்னர் அகப்படும் பொருளாய் இருந்து, பின் அகப்படாமல் நீங்கினையாகாது, இயல்பிலே அவற்றைக் கடந்து நிற்கின்றாய். அஃதேபோல, முன்பு சேய்மைப் பொருளாய் இருந்து, பின்பு அண்மைப் பொருள் ஆகாது இயல்பிலே அண்மைப் பொருளாய் நிற்கின்றாய். இவ்வாறே நீ ஒன்றையும் செய்யாமலே எல்லாவற்றையும் செய்தலையும், ஒரு காலைக்கொருகால் சிறந்து சிறந்து நில்லாது இயல்பாகவே எல்லாப் பொருளினும் மேலாகச் சிறந்த சிறப்பினையும் உடையவன் ஆகின்றாய். வெப்பத்தை உடையனாய், அது பொழுது தட்பத்தை உடையவனாயும், திண்மையுடையவனாய், அதுபொழுதே நொய்ம்மையை உடையவனாயும் இருக்கின்றாய்; இன்னும் எப்பொருளாயும் படைக்கின்றாய்; பின்பு அழித்து விடுகின்றாய். கூடியிருக்கும் பல பொருள்களை வேறு வேறாக்கி நீங்கச் செய்கின்றாய்; அதனோடு வேறு வேறாய் நீங்கி நிற்கின்ற பொருளாய் ஒன்றாய்த் தொகுக்கின்றாய். நின்ற பொருளினின்றும் நீங்குகின்றாய்; (இஃது அப்பொருள் கேடுறுதற் பொருட்டு, "கடலின் நஞ்சமது உண்டவர் கைவிட்டால் - உடலினார் கிடந்து ஊர்முனி பண்டமே"* என்னும் அப்பர் வாக்காலும் அறியப்படும்). நீங்கினின்ற பொருளோடு சேர்கின்றாய். (இஃது அப்பொருள் ஆக்கம் பெறுதற் பொருட்டு). எண்ணில் பல்குணம் - ஓர் இனப்படுத்த இயலாத பல்வேறான தன்மைகள். மயக்குதல் - ஐயத்தைத் தோற்றுதல். உணர்வு ஒருதலைப்படாது பலதலைப்படச் செய்தல். ஈங்கிது - இத்தன்மைத்தாய இது. மொழிவார் யார் - ஒருதலைப்பட அறுதியிட்டுச் சொல்பவர் யாவர்? 'ஒருவரும் இலர்' என்றபடி. "தாம்" என்னும் அசைச்சொல் அளபெடை பெற்று வந்தது. இவ்வாற்றெல்லாம் 'மெய்ப்பொருள் இன்னது எனச் சொல்ல வாராத அநிர்வசனப் பொருள்' என்பது கருத்தன்று - என்றற்கு,

சொல்நிலை சுருங்கி னல்லது
நின்னிலை அறிவோர் யார் இருநிலத்தே

---

* திருமுறை - 5.90.4.

999. நிலத்திடைப் பொறையாய் அவாவினில் நீண்டு
சொலத்தகு பெருமைத் தூரா ஆக்கை
மெய்வளி ஐயொடு பித்தொன் றாகி
ஐவகை நெடுங்காற் றாங்குடன் அடிப்ப
நரையெனும் நுரையே நாடொறும் வெளுப்பத்

திரையுடைத் தோலே செழுந்திரை யாகக்
கூடிய குருதி நீரினுள் நிறைந்து
மூடிய இருமல் ஓசையின் முழங்கிச்
சுடுபசி வெகுளிச் சுறவினம் எறியக்
குடரெனும் அரவக் கூட்டம்வந் தொலிப்ப

ஊன்தடி எலும்பின் உள்திடல் அடைந்து
தோன்றிய பல்பிணிப் பின்னகம் சுழலக்
கால்கையின் நரம்பே கண்ட மாக
மேதகு நிணமே மெய்ச்சா லாக
முழக்குடைத் துளையே முகங்க ளாக.

என்றார். சொல்நிலை - 'அது இன்னது' எனத் தம்மின் வேறாய்ச் சுட்டியுணர்ந்து சொல்லும் நிலை. அது நீங்குதலாவது, தான் அதனின் வேறாய் நில்லாது அதுவேயாய் ஒட்டேயுணரும் நிலை. அந்நிலை உணர்வார் உணர்வதாய் நிற்பதல்லது, வேறாய்ப் பிறர்க்கு உணர்த்த வருவதன்று. அதனையே,

இங்ங னிருந்ததென் றெவ்வண்ணம் சொல்லுகேன்
அங்ங னிருந்ததென் றுந்தீபற
அறியும் அறிவதன் றுந்தீபற

எனத் திருவுந்தியார் கூறிற்று. "எவ்வண்ணம் சொல்லுவேன்" என்றதனால் சுட்டியுணர்த்தப் படாமை கூறினாராயினும் ''அங்ஙன் இருந்தது'' என்றமையால் அஃது அனுபவப் பொருளாயினமை கூறினாராதலின், 'மெய்ப்பொருள் அநிர்வசனீயம்' என்றல் பொருந்தாதாம். விழுப்பம், இங்குத் திட்பத்தைக் குறித்தது.

999. குறிப்புரை : *ஈற்றடியை முதலிற் கொள்க. இப் பாட்டினுள் உடம்பு கடலாகவும், இறைவன் திருவடி அக்கடலைக் கடப்பிக்கும் மரக்கலமாகவும், இறைவன் திருவருளைப் பெற்றோரே அம்மரக்கலத்தைப் பற்றிக் கடலைக் கடக்கும் பயணிகளாகவும் உருவகம் செய்யப்படுதல் அறியத்தக்கது. 'பாதத்தில் சிந்தையை நிறுத்தி' என்க. பொறை - சுமை. 'உடம்பை பூமியோடு பொருத்திக்*

வழுக்குடை மூக்கா றோதம்வந் தொலிப்ப
இப்பரி சியற்றிய உடலிருங் கடலுள்
துப்புர வென்னும் சுழித்தலைப் பட்டிங்
காவா என்றுநின் அருளினைப் பெற்றவர்
நாவா யாகிய நாதநின் பாதம்
முந்திச் சென்று முறைமையின் வணங்கிச்
சிந்தைக் கூம்பினைச் செவ்விதின் நிறுத்தி
உருகிய ஆர்வப் பாய்விரித் தார்த்துப்
பெருகிய நிறையெனுங் கயிற்றிடைப் பிணித்துத்
துன்னிய சுற்றத் தொடர்க்கயி றறுத்து
மன்னிய ஒருமைப் பொறியினை முறுக்கிக்
காமப் பாரெனுங் கடுவெளி அகற்றத்
தூமச் சோதிச் சுடருற நிறுத்திச்
சுருங்கா உணர்ச்சித் துடுப்பினைத் துழாவி
நெருங்கா அளவில் நீள்கரை ஏற்ற
ஆங்கவ் யாத்திரை போக்குதி போலும்
ஓங்குகடல் உடுத்த ஒற்றியூ ரோயே. 8

காணின் உடம்பு பூமிக்குச் சுமையாகும்' எனவும், 'ஆசையோடு பொருத்திப் பார்க்கின், எல்லையின்றி நீள்வதாகும். (ஆசைக்கு அளவில்லை என்பதாம்). சிறுமையைப் 'பெருமை' என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. "ஆக்கை" என்னும் ஐகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் ஆகுபெயராய் ஆக்கப்பட்ட குழியைக் குறித்தது. குழி - பள்ளம்; ஆழம் என்றது வயிற்றை. 'பொறையாய், நீண்டு, தூர்க்கப் படாத ஆழத்தையுடைய இருங்கடல்' என்க. வளி - வாதம். ஐ - சிலேத்துமம். வாதம் முதலிய மூன்று முதல் நிலைப் பொருள்களில் தலையாயது வாதமேயாதலின் அதனை, "மெய் வளி" என்றார். "ஒடு" என்பதை வளி, பித்து இவற்றிற்கும் கூட்டுக. 'வளி முதலிய மூன்றனோடுங் கூடி, ஐவகைக் காற்று அடிப்ப' என்க. தச வாயுக்களில் பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், வியானன்" என்னும் ஐந்தே சிறப்புடைமை பற்றி 'ஐவகைக் காற்று அடிப்ப' என்றார். கடலில் பல திசையான காற்றுக்கள் அடித்தல் இயல்பு. வெளுப்ப - வெளிதாய்த் தோன்ற. மெலிந்து தொங்கும் தோல், 'திரை' எனப்படும். கடல் அலைகளுக்கும், 'திரை' என்பது பெயர். மூடிய இருமல் - பேசுதலைத் தடுக்கும். இருமல். 'பசியும், வெகுளியுமாகிய சுறவினம்' என்க. அரவம் - பாம்பு; கடல் வாழ் பாம்பு. ஒலிப்ப - இரைய. ஊன் - இறைச்சி. தடி - தசை. திடல் - கடல்களில் சிறு தீவுகள். எதிர்பாராத தீவு எதிர்ப்படின் மரக்கலத்தைப் பின்னோக்கிச் செலுத்துவர். சுழல - திரும்ப. முழக்குடைத் துளை,

நவத்துவாரங்கள். கண்டம் - திசை திருப்பும் கருவிகள். சால் - உள் அமைப்பு. முகம் - முன்னோக்கும் பகுதி. மூக்கு ஆறு - மூக்கின் வழியாக விட்டு வாங்கும் மூச்சு. ஓதம் - அலை; அஃது ஆகுபெயராய், அதன் ஓசையைக் குறித்தது. இப்பரிசு இயற்றிய - 'இத் தன்மைத்தாக இயற்றப்பட்ட உடல்' என்க. துப்புரவு - நுகர்ச்சிப் பொருள். கூம்பு - பாய்மரம். ஆர்த்து - பொருத்தி, "கயிற்றிடை" என்பதை, 'கயிற்றினால்' எனத் திரிக்க. அறுக்கப்படுவதாகிய கயிறு, நின்று நீக்கப்படும் துறையின்கண் பிணித்து வைத்துள்ள கயிறு. ஒருமை - மன ஒருமை. பொறி - மரக்கலத்தை வேகமாகச் செலுத்தும் யந்திரம். பார் - பாறை; கடலுள் இருப்பவை. கடுவெளி - கொடிய இடம். இது மரக்கலம் உடைதற்கு ஏதுவாம் ஆதலின், இஃது உள்ள இடம் 'கொடிது' எனப்பட்டது. அகற்ற - இந்த இடத்தைத் தெரிந்து மரக்கலத்தை அப்பாற் படுத்தற்பொருட்டு. தூமம் - நறும் புகை. சோதி - விளக்கு. இவை வழிபாட்டுப் பொருள்கள். 'தூமத்தோடு கூடிய சோதி என்க. மரக்கலத்தை வழி தெரிந்து இயக்க அதன்கண் விளக்கு ஏற்றப்படும். உணர்ச்சி - மெய்யுணர்வு. துழாவுதல் - தண்ணீரை ஒருமுகமாகத் தள்ளுதல். "அளவில் கரை" என்றது 'அளவின்றி நீண்ட கரை' எனப் பொருள் தந்தது. "கரை" என்றது 'வீடு' என்பது தோன்ற அளவின்றி நீள்கரை" என்றமையின், இது குறிப்புருவகம். 'துடுப்பினைத் துழாவி நெருங்கிச் சென்று உயிரைக் கரை ஏற்றும்படி ஆங்கு அவ் யாத்திரை போக்குதிபோலும்!' என முடிக்க. போக்குதி - நிறைவேற்றுவாய். போலும், உரையசை. "ஆகி" என்னும் செய்தென் எச்சம் "அடிப்ப" என்பதனோடும், "அடிப்ப, வெளுப்ப" முதலிய செயவென் எச்சங்கள் பலவும் "இயற்றிய" என்பதனோடும், "நிறைந்து, முழங்கி" என்னும் செய்தென் எச்சங்கள் எண்ணுப் பொருளவாய், "எறிய" என்பதனோடும், "அடைந்து" என்னும் செய்தென் எச்சம் "சுழல" என்பதனோடும், "வணங்கி, நிறுத்தி" முதலிய செய்தென் எச்சங்கள், "நெருங்கா" என்னும் செய்யா என் எச்சத்தோடும், அது "ஏற்ற" என்னும் காரியப் பொருட்டாய் செயவென் எச்சத்தோடும், அது "போக்குதி" என்பதனோடும் முடிந்தன. இடையில், "தலைப்பட்டு" என்பதில், 'தலைப்பட்டும்' என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்து, அதனை, "பெற்றவர்" என்பதனோடு முடிக்க.

இவ்வாற்றால், "இடர்ப்பாடு மிக்க உடம்பினுள் தங்கி, இடர்ப்பாடான வாழ்வில் நின்றும் இறைவனது திருவருளைப் பெற்றவர் அவனது திருவடியைத் துணையாகப் பற்றி அவனது பணியிலே நின்று தம் உயிரை வீடுபேற்றிற்கு உரித்தாக ஆக்கிக் கொள்ள முயல்வர்" என்பதும், 'அவர்கட்கு இறைவன் துணை நின்று அவர்களது முயற்சி வெற்றிபெறச் செய்வன்' என்பதும் கூறப்பட்டன. நூலாசிரியரின் கடல்வழி வாணிப அனுபவங்களை வெளிக் கொணரும் சான்றாக பாடலின் இவ்வடிகள் விளங்குகின்றன.

1000. ஒற்றி யூர உலவா நின்குணம்
பற்றி யாரப் பரவுதல் பொருட்டா
என்னிடைப் பிறந்த இன்னாப் புன்மொழி
நின்னிடை அணுகா நீர்மைய ஆதலின்
ஆவலித் தழுதல் அகன்ற அம்மனை

கேவலம் சேய்மையிற் கேளாள் ஆயினும்
பிரித்தற் கரிய பெற்றிய தாகிக்
குறைவினில் ஆர்க்கும் குழவிய தியல்பின்
அறியா தெண்ணில் ஊழிப் பிறவியின்
மயங்கிக் கண்ணிலர் கண்பெற் றாங்கு

தாய்தலைப் படநின் தாளிணை வணக்கம்
வாய்தலை அறியா மயக்குறும் வினையேன்
மல்கிய இன்பத் தோடுடன் கூடிய
எல்லையில் அவாவினில் இயற்றிய வாகக்
கட்டிய நீயே அவிழ்க்கின் அல்லது

எட்டனை யாயினும் யான்அவிழ்க் கறியேன்
துன்னிடை இருளெனும் தூற்றிடை ஒதுங்கி
வெள்ளிடை காண விருப்புறு வினையேன்
தந்தையுந் தாயுஞ் சாதியும் அறிவும்
சிந்தையுந் திருவுஞ் செல்கதித் திறனும்

துன்பமுந் துறவுந் தூய்மையும் அறனும்
இன்பமும் புகழும் இவைபல பிறவும்
சுவைஒளி ஊறோசை நாற்றத் தோற்றமும்
என்றிவை முதலா விளங்குவ எல்லாம்
ஒன்றநின் அடிக்கே ஒருங்குடன் வைத்து

நின்றனன் தமியேன் நின்னடி அல்லது
சார்வுமற் றின்மையின் தளர்ந்தோர் காட்சிச்
சேர்விட மதனைத் திறப்பட நாடி
எய்துதற் கரியோய் யானினிச்
செய்வதும் அறிவனோ தெரியுங் காலே. 9

---

*1000. **குறிப்புரை :** பொருட்டு - நிமித்தம். 'பொருட்டாக' என ஆக்கம் வருவிக்க. இன்னாமை - துன்பம்; செவிக்குத் துன்பமாகுவன. புன்மை - சிறப்பிலாப் பொருள்களை யுடைமை. நீர்மை - தன்மை. "என்னிடைப் பிறந்த*

1001. காலற் சீறிய கழலோய் போற்றி
மூலத் தொகுதி முதல்வ போற்றி
ஒற்றி மாநகர் உடையோய் போற்றி
முற்றும் ஆகிய முதல்வ போற்றி
அணைதொறுஞ் சிறக்கும் அமிர்தே போற்றி

இணைபிறி தில்லா ஈச போற்றி
ஆர்வஞ் செய்பவர்க் கணியோய் போற்றி
தீர்வில் இன்சுவைத் தேனே போற்றி
வஞ்சனை மாந்தரை மறந்தோய் போற்றி
நஞ்சினை அமிர்தா நயந்தோய் போற்றி

இன்னாப் புன்மொழி - நின்னிடையணுகா நீர்மைய" என்றமையால், 'அருளாளரிடைப் பிறந்த நன்மொழி நின்னுடையணுகும் நீர்மைய' என்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்டது. ஆவலித்தல் - வாய்விட்டுக் கதறுதல். அம்மனை - தாய். கேவலம் - தனிமை. 'சேய்மைக் கேவலத்தின்' என மொழி மாற்றிக் கொள்க. குறைவினில் - தன் மனக்குறை காரணமாக. ஆர்க்கும் - ஓசை செய்கின்ற. அறியாது - உன்னை அடையும் நெறியை அறியாமல். 'ஊழில்' என ஏழாவது விரிக்க. 'மயங்கி மயக்குறும்' என இயையும். "தலைப்பட" என்பதனையும், 'தலைப்பட்டாற்போல' என்க. 'கண் இலர் கண்பெற்றாற் போலவும், முன்னர்க்கூறிய குழவி தாயைத் தலைப்பட்டாற் போலவும் வணக்கம் வாய்ந்து இன்புறுதலை அறியாமல், மேலும் மேலும் மயக்கத்திலே கிடக்கும் வினையேன் இயற்றிய ஆக' என்க. இன்பம் - ஐம்புல இன்பம். கூடிய - கூடுதற்கு; 'செய்யிய' என்னும் எச்சம். அவாவினில் - ஆசையால். இயற்றிய - இயற்றிவரும் செயல்கள். ஆக - நிகழும் நிலையில் 'நீயே அவிழ்க்கின் அல்லது' என்க. துன்னிய இருள் - செறிந்த இருள். இருள் - அறியாமை. தூறு - புதர். ஒதுங்கி - மறைந்து. வெள்ளிடை - ஒளி பரந்த இடம். "வினையேன்" என்பதற்குப் பின் "நின்னடி யல்லது சார்வுமற் றின்மையின்" என்பதைக் கூட்டுக. (நீ) 'தளர்ந்தோர் காட்சிச் சேர்விடமாகின்ற அதனை நாடி எய்துதற்கு அரியோய் ஆகலின் தெரியுங்கால் யான் இனிச் செய்வதும் அறிவனோ' என முடிக்க.

1001. குறிப்புரை : *முன் பாட்டிற் போந்த, "ஒற்றி யூர" என்பதை இப்பாட்டின் முதலிலும் வருவித்து, 'என்று இங்ஙனம் நவிற்றின் அல்லது உன்னை ஏத்துதற்குரியோர் இருநிலத்து யார்' என முடிக்க. நவிற்றுதல் - இயன்றஅளவு சொல்லுதல். ஏத்துதல் - புகழ்கள் அனைத்தையும் முற்ற*

விரிகடல் வையக வித்தே போற்றி
புரிவுடை வனமாய்ப் புணர்ந்தோய் போற்றி
காண முன்பொருள் கருத்துறை செம்மைக்(கு)
ஆணி யாகிய அரனே போற்றி
வெம்மை தண்மையென் றிவைகுணம் உடைமையின்

பெண்ணோ டாணெனும் பெயரோய் போற்றி
மேவிய அவர்தமை வீட்டினிற் படுக்கும்
தீப மாகிய சிவனே போற்றி
மாலோய் போற்றி மறையோய் போற்றி
மேலோய் போற்றி வேதிய போற்றி.

சந்திர போற்றி தழலோய் போற்றி
இந்திர போற்றி இறைவ போற்றி
அமரா போற்றி அழகா போற்றி
குமரா போற்றி கூத்தா போற்றி
பொருளே போற்றி போற்றி என்றுனை

நாத்தழும் பிருக்க நவிற்றின் அல்லது
ஏத்துதற் குரியோர் யாரிரு நிலத்தே. 10

திருச்சிற்றம்பலம்

எடுத்துக் கூறுதல். மூலம் - உலகத்திற்கு முதற் காரணம்; சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதி மாயை. அவை பல்வேறு வகை ஆற்றல்களின் திரட்சியாய் இருத்தலின் அவற்றைத் 'தொகுதி' என்றார். முதல்வன், அதனை ஆக்கப்படுத்துபவன். அணைதல் - பற்றுதல். சிறத்தல் - சுவை மிகுதல். வையகம் - நிலம். வனம் - நீர். முன்னுதல் - நினைத்தல். காண விரும்பி நினைக்கப்படுகின்ற பொருள், மெய்ப்பொருள். அது கருத்தில் உற வேண்டுமாயின் கருத்துச் செம்மை பெற வேண்டும்.

செம்மையுள் நிற்பராகில்
*சிவகதி விளையு மன்றே**

என அப்பரும் அருளிச் செய்தார். ஆணி - நிலைபெறுத்தும் பொருள். வெம்மையாவது அறத்திற்கு மாறானவரைக் காய்தல். தண்மையாவது அறம் உடையார்க்கு அருளல். 'காய்தலும், அருளலும் ஆகிய மாறுபட்ட இரு தன்மைகளை இறைவன் உடையன்' என்பதை உணர்த்தவே அவன் ஆணும், பெண்ணுமாகிய மாறுபட்ட இரு கூறுகளை ஓர் உடம்பில் கொண்டு

**திருமுறை - 4.76.2*

விளங்குகின்றான் என்றபடி. மேவுதல் - விரும்புதல். தீபம் - விளக்கு. மாலோன் - திருமால். மறையோன் - பிரமன். 'இவர்கள்பால் இவர்களேயாய்க் கலந்து நின்று காத்தல் படைத்தல்களைச் செய்கின்றான்' என்பதாம். மேலோன் - அனைவர்க்கும் மேலானவன். வேதியன் - வேதத்தை அருளிச் செய்தவன். தழலோன் - அக்கினி. இறைவன், இங்கு உருத்திரன். அமரன் - அனைத்துத் தேவரும் ஆயவன். குமரன் - இளையன். சிவனை 'முதியன்' என்றல் உலக வழக்கிலும் காணப்படுவது. பொருள் - அடையத்தக்க பொருள்.

திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது முற்றிற்று.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

பதினொன்றாம் திருமுறையில் பத்துப் பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்தவர் இவர். தேவாரத் திருமுறைகளை பொள்ளாப் பிள்ளையார் துணைக்கொண்டு தில்லையிலிருந்து வெளிப்படுத்தியும் திருமுறைகளை வகுத்தும் தந்த பெருமைக்குரியவர் இவர். (பொள்ளா- உளிபடாத)

பிள்ளையார்க்கு அமுதூட்டல்

திருநாரையூரில் பொள்ளாப் பிள்ளையார்க்குப் பூசனை புரியும் ஆதி சைவக் குடும்பத்தில் தோன்றியவர் இவர். பெற்றோர் சிவபிரானைச் சுந்தரர் குறித்துப் போற்றும் நம்பி என்னும் பெயரைச் சூட்டி உரிய பருவத்தில் உபநயனம் செய்வித்து வேத சிவாகமங்களையும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் கற்பித்தனர். ஒருநாள் இவர் தந்தையார் வேற்றூர்க்குச் செல்ல நேரிட்டது. தந்தையார் தம் மைந்தரை அழைத்து பிள்ளையார்க்குப் பூசை நிவேதனம் செய்து பள்ளிக்குச் செல்லுமாறு பணித்து வெளியூர் சென்றார். தந்தை கட்டளைப்படி நம்பிகள் காலையில் எழுந்து நீராடி மலர் பறித்து மாலை தொடுத்துக்கொண்டு தாயார் தயாரித்து அளித்த நிவேதனத்துடன் ஆலயம் சென்றார். பிள்ளையார்க்குத் திருமஞ்சனம் முதலான செய்து தாயார் அளித்த நிவேதனத்தை எதிரே வைத்து பிள்ளையாரை அமுது செய்தருளுமாறு பலமுறையும் வேண்டி நின்றார். நாள்தோறும் தந்தையார் படைக்கும் நிவேதனத்தைப் பிள்ளையார் உண்டு வருவதாக எண்ணிய நம்பிகள் தன் பூசையில் ஏதேனும் தவறு நேர்ந்ததோ என்று உளம் நைந்து வருந்தியவராய்ப் பிழையிருப்பின் மன்னித்து திருஅமுதை ஏற்றருள வேண்டும் என வேண்டினார். அதற்கும் பிள்ளையார் வாளா இருத்தலைக் கண்டு மனம் பொறாதவராய்த் தன் தலையை கோயிற் சுவரில் மோதிக் கொள்ள முற்பட்டார். அது கண்டு திருவுளம் இரங்கிய பிள்ளையார் 'குழந்தாய் பொறு' எனத் தடுத்து நிவேதனத்தை மகிழ்வோடு உண்டருளினார்.

கலைஞானம் கைவரப்பெறல்

இந்நிகழ்ச்சியால் நம்பிகள் பள்ளி செல்லக் காலம் தாழ்ந்தது என்றும் இனிச் சென்றால் ஆசிரியர் தன்னைத் தண்டிப்பார் என்றும் கூறப் பிள்ளையார் "நாமே அப்பாடங்களை உனக்கு கற்பிப்போம்" எனக்கூறித் தாமே நம்பிகளுக்குத் தமிழ் கற்பித்தருளினார்.

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணில் கலைஞானம்
கற்கும் சரக்கன்று காண்

என்னுமாப்போல விநாயகர் திருவருளால் நம்பிகள் கலைஞானங்கள் அனைத்தும் கைவரப் பெற்றார். விநாயகர் மீது திரு இரட்டை மணிமாலை என்னும் பிரபந்தம் பாடிப் போற்றினார்.

திருமுறை கண்ட புராணம்

இவ்வற்புத நிகழ்ச்சி நாடெங்கும் பரவியது. அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அபயகுலசேகரன் என்னும் இராசராச மன்னன் அப்பிள்ளையாரை வழிபடுதற் பொருட்டும் தன் உள்ளத்தில் நெடு நாட்களாக இருந்த கவலையைத் தீர்த்துக் கொள்ளற் பொருட்டும், விநாயகருக்கு உகந்த பழ வகைகள், கரும்பு, தேன், அவல், எள்ளுருண்டை முதலான பொருள்களை வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு திருநாரையூர் வந்தடைந்தான். நம்பிகளை வணங்கி இவற்றைப் பிள்ளையார் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்ய வேண்டினான். மன்னன் விரும்பிய வண்ணம் நம்பிகள் பிள்ளையார்க்கு அபிடேக ஆராதனைகள் புரிந்து மன்னன் கொண்டு வந்த நிவேதனப் பொருள்களைப் படைத்து அமுது செய்தருள வேண்டிய அளவில் பிள்ளையார் அவற்றை ஏற்றருளினார். அது கண்டு மகிழ்ந்த மன்னன் தன் நெடு நாளைய கவலையை நம்பிகளிடம் தெரிவித்தான். மூவர் அருளிய தேவாரத் திருமுறைகளும், திருத்தொண்டர் வரலாறும் தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைக்குமாறு செய்தருள வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டான். நம்பிகள் மன்னனின் வேண்டுகோளைப் பிள்ளையாருக்குத் தெரிவித்தார். அவர் வேண்டுகோளை ஏற்ற பொள்ளாப் பிள்ளையார் 'தில்லையில் தேவாரமூவர் கையடையாளத்துடன் ஒரு அறையில் தேவாரத் திருமுறைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன' எனக் கூறியதோடு திருத்தொண்டர் வரலாறுகளையும் நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்கு உணர்த்தியருளினார்.

அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த நம்பிகளும் அபய குலசேகரனாகிய சோழ மன்னனும் மகிழ்ந்து தில்லையை அடைந்து அவ்வறையைத் திறக்குமாறு தில்லை வாழ் அந்தணர்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர். தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தேவாரமூவர் கையடையாளம் இட்டுள்ளதால் அவர்கள் வந்தால் அன்றி அவ்வறைக் கதவைத் திறத்தல் இயலாது எனக்கூறக் கேட்ட மன்னன் மூவர் திருவுருவங்களுக்கு அபிடேக ஆராதனைகள் செய்து எழுந்தருளச் செய்து அவ்வறைக்கு எதிரே நிறுத்திட மூவரும் வந்துவிட்டனர்.

கதவைத் திறக்கலாமே எனக் கூறத் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் வேறு வழியின்றி அக் கதவைத் திறந்தனர். அங்குப் பாதுகாப்பாக வைக்கப் பெற்றிருந்த ஏடுகளைக் கரையான் புற்று மூடியிருக்கக்கண்ட மன்னன் மனம் வருந்தி எண்ணெய் சொரிந்து புற்றை அகற்றிப் பார்த்த அளவில் ஏடுகளில் பல செல்லரித்திருந்ததை அறிந்து அளவிலாத துயருற்றான். அந்நிலையில் 'தேவார ஏடுகளில் இக் காலத்துக்கு வேண்டுவனவற்றை மாத்திரம் வைத்துவிட்டு எஞ்சியவற்றைச் செல்லரிக்கச்செய்தோம் கவலற்க' என்றொரு அசரீரி அனைவரும் கேட்க எழுந்தது. மன்னன் ஆறுதல் அடைந்து அவ்வேடுகளைச் சிதையாமல் எடுத்து அவற்றைத் தொகுத்துத் தருமாறு நம்பியாண்டார் நம்பிகளை வேண்டிக் கொண்டான்.

திருமுறை வகுத்தவர்

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருஞானசம்பந்தர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களை முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களை நான்கு, ஐந்து, ஆறு திருமுறை களாகவும், சுந்தரர் தேவாரத்தை ஏழாந் திருமுறையாகவும் தொகுத்ததோடு மணிவாசகரின் திருவாசகம் திருக்கோவையார் ஆகியவற்றை எட்டாம் திருமுறையாகவும், திருமாளிகைத்தேவர் முதலானவர்கள் அருளிய திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஆகியவற்றை ஒன்பதாம் திருமுறையாகவும், திருமூலர் அருளிய திருமந்திரத்தைப் பத்தாம் திருமுறையாகவும், திருவாலவாயுடையார் அருளிய திருமுகப்பாசுரம் முதலிய பிரபந்தங்களைத் தொகுத்துப் பதினொன்றாம் திருமுறையாகவும் வகுத்தருளினார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய திருத்தொண்டத்தொகையின் வகைநூலாய் பொள்ளாப்பிள்ளையார் தமக்கு உணர்த்தியருளிய நாயன்மார்களின் பிற வரலாற்றுச் செய்திகளையும் குறிப்பிட்டு திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்று பெயரிடப்பட்ட வகை நூலையும் திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் மீது திருவந்தாதி, திருச்சண்பை விருத்தம், திருமும்மணிக் கோவை, திருவுலா மாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை என்னும் ஆறு பிரபந்தங்களையும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் மீது திருஏகாதசமாலை என்னும் பிரபந்தத்தையும் அருளி மன்னன் விருப்பின்படி அவற்றையும் இத்திருமுறையில் சேர்த்தருளினார்.

காலம்

நம்பியாண்டார் நம்பிகள், திருமுறைகளை வெளிப்படுத்திய முதல் இராசராச சோழன் (கி.பி. 985-1014) காலத்திலும், முதல் இராசேந்திர சோழன் காலத்திலும் வாழ்ந்தவர் என்றே சமய உலகில் பலரும் கருதுவர். உமாபதி சிவாசாரியார் திருமுறைகண்ட புராணத்துள் அபயகுல சேகரன் இராசராசன் என்றே குறிப்பிடுகின்றார். பன்னிரு திருமுறைகளில் பதினொரு திருமுறைகளை நம்பியாண்டார் நம்பிகளே தொகுத்தருளினார் என்பதாலும், அவரால் தொகுக்கப்பட்ட ஒன்பதாம் திருமுறையில் இராசராசசோழன் கட்டிய தஞ்சைப் பெரிய கோயிலும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் இராசேந்திரசோழன் எடுப்பித்த கோயிலும் இடம் பெற்றுள்ளமையால் இவ்விரு மன்னர் காலங்களில் நம்பிகள் வாழ்ந்தவர் என்று கொள்ளலே முறை. அங்ஙனமாயின் நம்பிகள் காலம் கி.பி. 10-11 ஆம் நூற்றாண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலம் எனக் கோடலே பொருந்துவதாகும்.

திருநாரையூர்

நாரை பூசித்துப் பேறுபெற்றதால் இப்பெயர் பெற்றது. சிதம்பரத்திலிருந்து காட்டுமன்னார் கோயிலுக்குப் போகும் பேருந்து வழியில் 5 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கின்றது. சிதம்பரத்திலிருந்து பேருந்து வசதி உள்ளது. காவிரிக்கு வடகரையிலுள்ள 33ஆவது தலமாகும். இறைவரின் திருப்பெயர் சௌந்தரேசுவரர். இறைவியாரின் திருப்பெயர் திரிபுரசுந்தரி.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அவதரித்த திருப்பதி இது. தேவாரத் திருமுறைகள் கனக சபையின் மேல்பாலுள்ள ஒரு அறையில் இருந்ததை நம்பியாண்டார் நம்பி மூலமாய் வெளிப்படுத்திய பொள்ளாப் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கும் தலமும் இதுவேயாகும்.

பொள்ளா என்பது பொல்லா என்றும் சில பதிப்புகளில் வந்துள்ளது. பொள்ளாதது என்பது உளி முதலியவற்றால் செய்யப்படாதது. எனவே சுயம்பு மூர்த்தியாகும். இத்தலத்திற்கு ஞானசம்பந்தர் பதிகம் 3, அப்பர் பதிகம் 2 ஆக ஐந்து பதிகங்கள் இருக்கின்றன.

பொள்ளாப்பிள்ளையார் தனிமண்டபம், மகாமண்டபத்தில் ஆறுமுகருடைய உருவம் கல்லில் செதுக்கப்பட்டது. நம்பியாண்டார்நம்பி, இராஜராஜசோழன் உருவங்கள் மகாமண்டபத்தில் இருக்கின்றன. கோயில் விமானம் அர்த்தசந்திர விமானம். விமானத்தின் உச்சியில் இரண்டு கலசங்கள் உண்டு. பிரகாரம் 204 x 370 அடிகள், மதில் உயரம் 9 அடி, அம்பிகை தெற்குமுகம். அபயகுல இராசராசர் திருமுறை வகுக்கும்படி சொன்ன இடம். நம்பியாண்டார்நம்பி வகுத்தது. இருவர் விக்கிரகங்களும் உண்டு. திருமுறை கண்ட புராணம் காண்க.

கல்வெட்டு

கல்வெட்டுக்கள் 4 கிடைத்தன. கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டவை. குலோத்துங்கசோழன் சந்தி விளக்குக்காக ஊர் ஒன்று தந்தான். கைலாசமுடையார்க்கு நித்திய நிவந்தத்திற்காகப் பொருள் இல்லாமையினால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 540 கலம் நெல் தரக்கூடிய நிலதானம் விக்கிரம சோழனால் தரப்பட்டது. குற்றம் தீர்த்த தீர்ப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பசு திருடியதைச் சபையோர் விசாரித்து அவனிடமிருந்து பசுவும் கன்றுகளும் மீட்கப்பட்டன.

1. திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை

இப்பிரபந்தம் திருநாரையூரிற் கோயில் கொண்டருளிய பொள்ளாப் பிள்ளையாராகிய விநாயகப் பெருமானைப் போற்றிப் பரவுவதாய், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறையென்னும் இருவகைப் பாக்களால் அந்தாதித் தொடை பெறத் தொடுக்கப் பெற்றதாதலின் திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. திருநாரையூர்ப் பொள்ளாப் பிள்ளையார் திருவருளால் இளம் பருவத்திலேயே செந்தமிழ்ப் புலமை வாய்க்கப் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியென்பார் தாம்பெற்ற திருவருட் புலமையின் பயனாக முதன் முதற் பாடிய திருப்பாடல்,

என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் இடர்கெடுத்துத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான் - புன்னை
விரசு மகிழ் சோலை வியனாரை யூர்முக்கண்
அரசு மகிழ் அத்திமுகத்தான்

என்பதாகும். "புன்னை மரங்களும் மகிழ மரங்களும் அடர்ந்த சோலையாற் சூழப்பெற்ற திருநாரையூரிற் கோயில் கொண்டருளும் முக்கட் பெருமானாகிய சிவபெருமான் மகிழும் மூத்தபிள்ளையாராகிய யானை முகப்பெருமான், யான் அவனை நினைக்கும் ஆற்றல் பெறாத முன்னே என்மேல் வைத்த பெருங்கருணையால் என்னை நினைந்து ஆட்கொண்டு, அடியேனது பிறவித் துயரைப் போக்கி இறைவனாகிய தன்னை இடைவிடாது நினைந்து பரவும் சிவஞானத்தை அடியேற்கு மேலும் மேலும் வழங்கியருள்கின்றான்" என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தாம்பெற்ற திருவருளனுபவத்தை இத் திருப்பாடலில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன்கண் 'அரச மகிழ் அத்தி முகத்தான்' என்ற தொடரில் அரசு, மகிழ், அத்தி என்ற சொற்கள் அவ்வப் பெயருடைய மரங்களையும் குறிப்பால் அறிவுறுத்தி நிற்றல் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும். இவ்வெண்பாவினால் தன்னை போற்றியதற்கு உளமிக மகிழ்ந்த விநாயகப்பெருமான், திருமாலின் தோற்றமெனப் போற்றப் பெறுந் திருவுடை மன்னனாகிய இராசராச அபயகுலசேகரனென்னும் சோழமன்னனுக்குத் தில்லையில் தேவாரத் திருமுறைகள் சேமிக்கப் பெற்றிருந்த செய்தியினையும் திருத்தொண்டத் தொகையிற் போற்றப்பெறும் அடியார்களது வரலாற்றினையும் தம் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியருளிய உண்மை வரலாற்றினை,

யானேத் தியவெண்பா என்னை நினைந்தடிமை
தானே சனார்த்தனற்கு நல்கினான் - தேனே
தொடுத்தபொழில் நாரையூர்ச் சூலம் வலன் ஏந்தி
எடுத்த மதமுகத்த ஏறு.

எனவரும் இவ்விரட்டை மணிமாலையின் 13-ஆம் பாடலால் நம்பியாண்டார் நம்பி உய்த்துணர வைத்தமை நினைந்து போற்றத்தக்கதாகும். இப்பாடலில் சனார்த்தனன் என்றது, திருமாலின் தோற்றமெனக் குடிமக்களாற் போற்றப் பெற்றவனும் இந்நூலாசிரியராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியைப் போற்றித் தேவாரத் திருமுறையை யாண்டும் பரவச் செய்தவனுமாகிய சோழ மன்னனை யெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலையாகிய இப்பனுவல் கபில தேவ நாயனார் பாடிய மூத்த பிள்ளையார் திருவிரட்டை மணிமாலையை யடியொற்றி அமைந்ததாகும். நம்பியாண்டார் நம்பி முதன் முதற் பாடிய 'என்னை நினைந்தடிமை கொண்டு' என்ற வெண்பாவை முதற் பாடலாகக் கொண்டு இவ்விரட்டை மணிமாலை தொடுக்கப் பெற்றிருத்தலால், நம்பியாண்டார் நம்பி இளம் பருவத்தில் முதன்முதற் பாடிய செந்தமிழ்ப் பிரபந்தம் இதுவென்பது நன்கு பெறப்படும்.

சிவபெருமானிடமிருந்து தீஞ்சுவை மிக்கதொரு மாங்கனியைப் பரிசாகப் பெறுதற்பொருட்டு முருகப் பெருமானும் மூத்தபிள்ளையாராகிய விநாயகரும் உலகத்தை விரைவிற் சுற்றிவரும் போட்டியில் ஈடுபட்டனரென்பதும், அவருள் இளையபிள்ளையாராகிய முருகன் மயில் மீதமர்ந்து உலகத்தைச் சுற்றிவரச் செல்ல விநாயகர் உலகமே உருவாகிய சிவபெருமானை வலம்வந்து மாங்கனியை எளிதிற்பெற்று மகிழ்ந்தனரென்பதும் புராணவரலாறாகும். இச்செய்தியினை,

கொம்பனைய வள்ளிகொழுநன் குறுகாமே
வம்பனைய மாங்கனியை நாரையூர் - நம்பனையே
தன்னவலஞ் செய்துகொளும் தாழ்தடக்கையாயென்னோய்,
பின்னவலஞ் செய்வதெனோ பேசு.

மலஞ்செய்த வல்வினை நோக்கி உலகை வலம்வருமப்
புலஞ்செய்த காட்சிக் குமரற்கு முன்னே புரிசடைமேற்

சலஞ்செய்த நாரைப் பதியரனறன்னைக் கனிதரவே
வலஞ்செய்து கொண்ட மதகளிறே யுன்னை வாழ்த்துவனே.

எனவரும் பாடல்களால் ஆசிரியர் உளமுருகிப் போற்றியுள்ளார். இவ்வாறு இத்திருவிரட்டை மணிமாலையிலுள்ள திருப்பாடலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் திருநாரையூர் பொள்ளாப் பிள்ளையாரை வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டு சிவநெறி பரப்பிய திருவருட் செல்வர் நம்பியாண்டார் நம்பியென்பது நன்கு புலனாம்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

31. திருநாரையூர் விநாயகர் திருஇரட்டை மணிமாலை

வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

1002. என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் இடர்கெடுத்துத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான் – புன்னை
விரசுமகிழ் சோலை வியன்நாரை யூர்முக்கண்
அரசுமகிழ் அத்திமுகத் தான். 1

கட்டளைக் கலித்துறை

1003. முகத்தாற் கரியனென் றாலும் தனையே முயன்றவர்க்கு
மிகத்தான் வெளியனென் றேமெய்ம்மை உன்னும் விரும்படியார்

1002. இரட்டைமணி மாலை பற்றி பதினொன்றாம் திருமுறை முதல் தொகுதியில் காரைக்காலம்மையார் பிரபந்த உரையுட் காண்க.

குறிப்புரை : *விரசு - நெருங்கிய. "மகிழ்" இரண்டில் முன்னது மகிழ மரம்; பின்னது மகிழ்ச்சி. அத்தி - யானை. அரசு, 'அரசமரம்' எனவும், அத்தி, 'அத்தி மரம்' எனவும் வேறொரு பொருளைத் தோற்றுவித்தலாகிய நயத்தைப் பயந்தது. அந்நயம் முரண் தொடையாம். 'நாரையூர் அத்தி முகத்தான்' என இயைக்க. இவ்விநாயகர், 'பொல்லாப் பிள்ளையார்' என்னும் பெயர் உடையர். இப் பெயர்ப் பொருளைச் சிவஞான போத மங்கல வாழ்த்து உரையிற் காண்க. 'இப்பெருமானுக்கு யான் அடியன் ஆனதும் அவன் என்னை நினைந்து அடிமை கொண்டதனாலும், பின்பும் நான் அவனை மறவாது நினைதலும் அவன் நினைப்பிப்பதனாலுமே' என்பதாம். 'இப்பெருமானுக்கு யான் செய்யும் கைம்மாறு யாது?' என்பது குறிப்பெச்சம். இதனால் 'இவ்வாசிரியர் விநாயகப் பெருமானது திருவருளை எய்திய அருளாளர்' என்பது போந்தது.*

1003. குறிப்புரை : *கரியன் - யானையாகியவன். வெளியன் - வெளிப்பட்டு நிற்பவன். இவை இரண்டும் முறையே 'கருநிறத்தை உடையவன். வெண்ணிறத்தையுடையவன்' எனப் பிறிதுமோர் பொருள் தந்து, முரண் தொடையாயும் நின்றன. முயலுதல், இங்குப் பணிதல், அகத்தான் - மனத்தில் இருப்பவன். திருநாரையூர் பாடல் பெற்ற சிவத்தலம் ஆதல் அறியத் தக்கது. அம்மான் - அப்பெரியோன்; சிவபெருமான். எம்மான் - எங்கள் இறைவன். தானவன், கயமுகாசுரன். 'அவன் உடலம் உகப் பிளந்த ஒரு கொம்பன்' என்க.*

அகத்தான் திகழ்தரு நாரையூர் அம்மான் பயந்தவெம்மான்
உகத்தா னவன்தன் னுடலம் பிளந்த ஒரு கொம்பனே. 2

வெண்பா

1004. கொம்பனைய வள்ளி கொழுநன் குறுகாமே
வம்பனைய மாங்கனியை நாரையூர் – நம்பனையே
தன்னவலம் செய்துகொளும் தாழ்தடக்கை யாயென்நோய்
பின்னவலம் செய்வதென்னோ பேசு. 3

கட்டளைக் கலித்துறை

1005. பேசத் தகாதெனப் பேயெரு தும்பெருச் சாளியுமென்(று)
ஏசத் தகும்படி ஏறுவ தேயிமை யாதமுக்கட்

உக - சிதைந்து சிந்த. யாதொரு படைக்கலத்தாலும் அழியா வரம் பெற்ற கயாமுகாசுரனை விநாயகப் பெருமான் தனது இரு தந்தங்களுள் வலத் தந்தத்தை ஒடித்து அதனாலே கொன்று, ஒற்றைக் கொம்பன் ஆகியதைக் கந்தபுராணக் கயமுகன் உற்பத்திப் படலத்துக் காண்க. இதன் முன்னிரண்டு அடிகளில் ஆசிரியர் தம் அனுபவத்தைக் குறிப்பாற் புலப்படுத்தி யிருத்தலை உன்னுக.

*1004. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டிற்கு 'நெஞ்சே' என்னும் முன்னிலை வருவித்துக் கொள்க. கொம்பு, பூங்கொம்பு. குறுகாமே - வந்து அடையும் முன். வம்பு அனைய - புதிதாகிய அந்த; இது பண்டறி சுட்டு. தன்னம் - சிறுமை. உலகை வலம் வருதலினும் அன்னை தந்தையரை வலம் வருதல் எளிதாதல் பற்றி "தன்ன வலம்" என்றார். மாங்கனியின் பொருட்டுச் சிவபெருமான் வைத்த ஒட்டத்துள் விநாயகர் முருகனை வென்று மாங்கனியைப் பெற்ற வரலாறு நன்கறியப்பட்டது. என் - என்று சொல். 'சொன்னால், பின் நோய் (வினைகள்) அவலம் (துன்பம்) செய்வது என் உளது? பேசு' என முடிக்க.*

*1005. **குறிப்புரை :** "இந்தத் தேசத்தவர்... சிவக்களிறே! நுங்கையும், நுந்தையும், நீயும் - பேசத் தகாது - என ஏசத் தகும்படி பேயும், எருதும், பெருச்சாளியும் என்று இவற்றை ஏறுவதே" என இயைத்து முடிக்க. நுங்கை - உன் தங்கை. துற்கையை உமை அம்சமாதல் பற்றி 'அவள் தங்கை' என்பதேயன்றி மகளாகவும் கூறுவர். அதை வைத்து இங்கு "நுங்கை" என்றார். கூசத்தகும் தொழில் கொலை. அசுரனையழித்தல். "பேய்" என்பதிலும் எண்ணும்மை விரிக்க.*

கூசத் தகுந்தொழில் நுங்கையும் நுந்தையும் நீயுமிந்தத்
தேசத் தவர்தொழும் நாரைப் பதியுட் சிவக்களிறே. 4

வெண்பா

1006. களிறு முகத்தவனாய்க் காயம்செந் தீயின்
ஒளிறும் உருக்கொண்ட தென்னே – அளறுதொறும்
பின்நாரை ஊர்ஆரல் ஆரும் பெரும்படுகர்
மன்நாரை யூரான் மகன். 5

கட்டளைக் கலித்துறை

1007. மகத்தினில் வானவர் பல்கண் சிரம்தோள் நெரித்தருளும்
சுகத்தினில் நீள்பொழில் நாரைப் பதியுட் சுரன்மகற்கு
முகத்தது கையந்தக் கையது மூக்கந்த மூக்கதனின்
அகத்தது வாய்அந்த வாயது போலும் அடுமருப்பே. 6

1006. குறிப்புரை : *''அளறுதொறும்'' என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. அளறு - சேறு. அஃது ஆகு பெயராய் அவற்றையுடைய வயல்களைக் குறித்தது. 'ஊர் ஆரலை அவ்வூர்தலின் பின்னாகப் பற்றி நாரை ஆரும் (உண்கின்ற) படுகர்' என்க. ஆரல், மீன் வகை. படுகர் - நீர் நிலை. மன் - நிலை பெற்ற. நாரையூரான் - திருநாரையூர்ச் சிவபெருமான். "களிறு முகத்தவனாய்" என்பதை, "முகம் களிறவனாய்" என மாற்றிக் கொள்க. 'முகம் யானையாகியவன், காயம் (திருமேனி மேகம் போலாது) செந்தீயைப்போல ஒளிறும் (ஒளிவிடுகின்ற) நிறத்தைக் கொண்டிருப்பது என்ன வியப்பு' என்றபடி.*

1007. குறிப்புரை : *மகம் - வேள்வி. தக்கன் செய்தது. அதில் பல் உதிர்க்கப்பட்டவன் 'பூடா' என்னும் சூரியன். கண் பறிக்கப்பட்டவன் 'பகன்' என்னும் சூரியன். சிரம் அறுக்கப் பட்டவன் எச்சன். (யாக தேவன்). தோள் நெரிக்கப்பட்டவன் இந்திரன். 'நெரித்தருளும் சுரன்' என்க. சுரன் - தேவன். சுகம் - கிளி. ''சுகத்தினில்'' என்பதை 'சுகத்தொடு' எனத் திரிக்க. பின்னிரண்டடிகள் தும்பிக்கையின் அமைப்பை வியந்து கூறியன.*

1008. குறிப்புரை : *"மருப்பை" என்பது, இசையெச்சத்தால் 'ஒரு காலத்தில் ஒடிக்கப்பட்ட மருப்பை' எனவும், "கொண்டு" என்பது, 'எப்பொழுதும் கொண்டு' எனவும் பொருள் தந்தன. மருப்பு - தந்தம். "பொருப்பு" என்பது 'பொருப்புப் போன்றவன்' எனவும், "எறும்பு" என்பது எறும்பு போல்வது எனவும் பொருள் தருதலால் உவமையாகு பெயர்கள். பொருப்பு, வடிவு*

வெண்பா

1008. மருப்பையொரு கைக்கொண்டு நாரையூர் மன்னும்
பொருப்பையடி போற்றத் துணிந்தால் – நெருப்பை
அருந்தவெண்ணு கின்றவெறும் பன்றே அவரை
வருந்தவெண்ணு கின்ற மலம். 7

கட்டளைக் கலித்துறை

1009. மலஞ்செய்த வல்வினை நோக்கி உலகை வலம்வருமப்
புலஞ்செய்த காட்சிக் குமரற்கு முன்னே புரிசடைமேற்
சலஞ்செய்த நாரைப் பதியரன் தன்னைக் கனிதரவே
வலஞ்செய்து கொண்ட மதக்களி றேயுன்னை வாழ்த்துவனே. 8

வெண்பா

1010. வனஞ்சாய வல்வினைநோய் நீக்கி வனசத்
தனஞ்சாய லைத்தருவா னன்றோ – இனஞ்சாயத்
தேரையூர் நம்பர்மகன் திண்தோள் நெரித்தருளும்
நாரையூர் நம்பர்மக னாம். 9

பற்றியும், எறும்பு, மடமையாகிய பண்பு பற்றியும் உவமையாயின. "நெருப்பை.. எறும்பன்றே" என்பதை இறுதியிற் கூட்டுக. 'வருத்த' என்பது எதுகை நோக்கி மெலிந்து நின்றது. மலம் மூல மலமும், பின் அது பற்றி வரும் கன்ம மாயா மலங்களும், 'அவை வருத்தா' எனவே, வீடு உளதாதல் அமைந்தது.

1009. குறிப்புரை : *"மலம் செய்த வல்வினை நோக்கி" என்பதை, "உன்னை வாழ்த்துவன்'' என்பதற்கு முன்னே கூட்டி யுரைக்க. மலம் செய்த - ஆணவத்தால் வருவிக்கப்பட்ட "வல்வினை" என்பது அதன் நீக்கத்தைக் குறித்தது. "நோக்கி" என்றது, 'அது நிமித்தமாகக் கருதி' என்றபடி. புலம் செய்த - எவ்விடத்தும் நின்ற. காட்சி - தோற்றம். சலம் - நீர்; கங்கை.*

1010. குறிப்புரை : *"இனம் சாய" என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. இனம் - அசுரர் சுற்றம். அசுரர், முப்புரத்து அசுரர். "நம்பர்'' என்பது சிவபெருமானைக் குறித்து இரு முறையாற் கூறப்பட்டது. மகன் - மகவான்; இந்திரன். சிவபெருமான் இந்திரனைத் தோள் நெரித்தமை மேல், "மகத்தினில் வானவர்'' என்னும் பாட்டிலும் சொல்லப்பட்டது. 'நாம் நீக்கி அலை தருவானன்றே' என இயைக்க. வனம் - காடு. உருவகம், 'வினையாகிய வனம்' என வருதல் பெரும்பான்மைத்தாயினும் சிறுபான்மை 'வனமாகிய வினை' என வருதலும் உண்டு என்பதைத் தொல்காப்பிய உவம இயலில் கண்டுணர்க.*

கட்டளைக் கலித்துறை

1011. நாரணன் முன்பணிந் தேத்தநின் றெல்லை நடாவியவத்
தேரண வும்திரு நாரையூர் மன்னு சிவன்மகனே
காரண னேயெம் கணபதி யேநற் கரிவதனா
ஆரண நுண்பொரு ளேயென் பவர்க்கில்லை அல்லல்களே. 10

வெண்பா

1012. அல்லல் களைந்தான்தன் அம்பொன் உலகத்தின்
எல்லை புகுவிப்பான் ஈண்டுழவர் – நெல்லல்களை
செங்கழுநீர் கட்கும் திருநாரை யூர்ச்சிவன்சேய்
கொங்கெழுதார் ஐங்கரத்த கோ. 11

'வனமாகிய வல்வினை சாய, அதனானே அவற்றால் வரும் நோயை (துன்பத்தை) நீக்கி' என்க. வனசத்தன் - தாமரை மலரில் உள்ளவன்; பிரமன். அவனது அம் - அழகு; அழகிய எழுத்து. இனி, 'அழகாவது அவனது திறல்' எனினும் ஆம். திறலாவது இங்குப் படைக்கும் திறன். இதனையடுத்து நின்ற 'சாய' என்பதில் ஈற்று அகரம் தொகுக்கப்பட்டது. அலை - அலைத்தலை; அழித்தலை. 'நாம் இனி வினைகாரணமாகப் பிரமனால் படைக்கப்படுதலை ஒழிக்கும் நிலையை நமக்குத் தருவான்' என்பதாம். "நம்பர்மகன்" இரண்டிலும் ரகர ஒற்று அலகு பெறாது நின்றது.

1011. குறிப்புரை : *'ஏத்த நின்று மன்னு சிவன்' என்க. எல்லை நடாவிய அத்தேர் அணவும் - நாற்பாங்கு எல்லை யளவும் நடத்தப்படுகின்ற தேர் பொருந்திய. காரணன் - எப் பொருட்கும் காரணன். கரி வதனன் - யானை முகன். என்பவர் - என்று துதிப்பவர். இப்பாட்டின் முதலாகிய "நாரணன்" என்பது முன்பாட்டு இறுதியில் உள்ள "நாரையூர்" என்பதை ஓராற்றால் அந்தாதியாகக் கொண்டதாம்.*

1012. குறிப்புரை : *"ஈண்டு உழவர்" என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. ஈண்டு - நெருங்கிய. நெல் அல்களை - நெற் பயிருக்கு வேண்டத் தகாத களை. 'செங்கழு நீரைக் களையாகக் கட்கும்' என்க. கட்டல் - களைதல். 'அரிய செங்கழுநீர் மலர்களை எளியவாகக் கருதிக் களையோடு சேர்த்து எறிகின்றனர்' என்பது அதன் மிகுதி கூறியவாறு. இதனை 'வீறுகோளணி' அல்லது 'உதாத்த அணி' என்பர். கொங்கு - நறுமணம். தார் - மாலை. அவை கொன்றை மலர் முதலியவற்றால் ஆயவை. "அவன்" என்பதை, "கோ" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி, 'சேயும், கோவுமாகிய அவன் தன் அடியார்க்கு' என உரைக்க. 'தன் அடியார்க்கு' என்பது இசையெச்சம். தன் உலகம் - கண லோகம். கணம், சிவகணம். 'எல்லையும்' என உருபு விரிக்க.*

கட்டளைக் கலித்துறை

1013. கோவிற் கொடிய நமன்தமர் கூடா வகைவிடுவன்
காவில் திகழ்தரு நாரைப் பதியிற் கரும்பனைக்கை
மேவற் கரிய இருமதத் தொற்றை மருப்பின்முக்கண்
ஏவிற் புருவத் திமையவள் தான்பெற்ற யானையையே. 12

வெண்பா

1014. யானேத் தியவெண்பா என்னை நினைந்தடிமை
தானேச னாய்த்தனக்கு நல்கினான் – தேனே
தொடுத்தபொழில் நாரையூர்ச் சூலம் வலனேந்தி
எடுத்த மதமுகத்த ஏறு. 13

---

*1013. **குறிப்புரை :** முதல் அடியில் 'நமன் தமர் வரின் அவர் கூடாவகை யான் விடுவன்' என வேண்டும் சொற்கள் வருவித்து விரித்து, அதனை இறுதியிற் கூட்டுக. கோவில் - கோக்களில்; அரசர்களில். புண்ணியரை அளித்தல் செய்யாது, பாவிகளை ஒறுத்தலை மட்டுமே தொழிலாக உடைமை பற்றி நமனை, 'கோக்களில் கொடியவன்' என்றார். விடுவன் - எதிர் சென்று துரக்குமாறு அனுப்புவேன். 'அனுப்புதல், குறையிரத்தல் வாயிலாக' என்க. 'யான் குறையிரந்தால் அவன் அருளாதொழியான்' என்பதாம். காவின் - காவினால். கா - சோலை. கரு, பனைக் கை, இரு மதம், ஒற்றை மருப்பு, முக்கண் இவை யனைத்தும் யானையைச் சிறப்பித்தன. இரு மதம் - கரிய மதம். ஏ வில் புருவம் - அம்பையுடைய வில்போலும் புருவம். 'கண்கள் அம்பு போலும்' என்பது குறிப்பு. கண் இமையாதவனை "இமையவள்" என்றது எதிர்மறை இலக்கணையாய், 'தேவி' என்னும் கருத்துடையதாயிற்று. தேவி உமா தேவி. தான், அசை.*

*1014. **குறிப்புரை :** 'யான் ஏத்திய வெண்பாக்கள் (யான் ஏத்திய அல்ல; மற்று). நாரையூர் விநாயகப் பெருமான் தானே தனக்கு நல்கிக் கொண்டவை' என்க. "வெண்பா" என்பது, இங்கு, 'வெளிற்றுப் பொருள்களையுடைய பாக்கள்' எனப் பொருள் தந்தது. 'இவைகளைத் தாமும் அவனது அருள் இன்றி, யானே இயற்றுதல் இயலாது' என்றபடி. என்னை நினைந்து அருள் காரணமாக என்னையும் ஒருவனாகத் திருவுளத்து அடைத்து. 'தலைவனாகிய அவன் அடிமை நேசனாகிய யானாகவேயிருந்து நல்கிக் கொண்டான்' என்க. இதனால் இப் பிரபந்தம் சீவபோதத்தின் வழிப் போந்ததாகாது, சிவபோதத்தின் வழிப் போந்ததாதல் விளங்கும். "சூலம் வலனேந்தி" என்றது, 'சிவபெருமான்' என்றபடி. "ஏந்தி" என்பது பெயர். எடுத்த - ஈன்றெடுத்த.*

கட்டளைக் கலித்துறை

1015. ஏறிய சீர்வீ ரணக்குடி ஏந்திழைக் கும்மிருந்தேன்
நாறிய பூந்தார்க் குமரற்கும் முன்னினை நண்ணலரைச்
சீறிய வெம்பணைச் சிங்கத்தி னுக்கிளை யானைவிண்ணோர்
வேறியல் பால்தொழும் நாரைப் பதியுள் விநாயகனே. 14

மதம் - கன்ன மதம். 'அது முகத்தின் வழியாகப் பாய்கின்றது' என்றபடி. ஏறு - சிங்க ஏறு. உவம ஆகுபெயர். இது நடையாகிய தொழில் பற்றி வந்த உவமம். 'ஏறுபோற் பீடு நடை'[1] என்றார் திருவள்ளுவரும். "நல்கினான்" என உயர்திணையால் முடித்தமையின் "ஏறு" என்பது உபசாரமும், உருவகமும் ஆகாமை உணர்க. இங்கும் - "சூலம்வலள்" என்பதில் மகர ஒற்று அலகு பெறாதாயிற்று. இரண்டாம் அடியில் பாடபேதம் உண்டு.

1015. குறிப்புரை : *வீரணக் குடி ஏந்திழை - வீரர்களால் வெற்றி வேண்டி வழிபடப்படும் கொற்றவை; துற்கை. இவளை மேல்[2] "நுங்கை" என்றதுபோல இங்கு 'அவளுக்கு முன்' (முன்னோன் - தமையன்) என்றார். முன்னினை - தமையனை; இன், சாரியை. நண்ணலர் - பகைவர். இங்குத் தக்கனும், அவன் சார்பாக அவனது வேள்வியை ஏற்றவரும். வெம்பணை - போர் முரசு. 'அதனையுடைய சிங்கம்' என்றது வீரபத்திரரை. அவர் உமை மலையரையன் மகளாதற்கு முன்னர்த் தோன்றினமையால் விநாயகரை 'அவருக்கு இளையோன்' என்றார். "விநாயகன்" என்பதிலும் தொகுக்கப்பட்ட இரண்டனுருபை விரித்து அதனை, "இளையானை" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. விண் - தேவலோகம். 'அது வேறு ஓர் இயல்பால் தொழும்' என்க. வேறு - தனி - தனி ஓர் இயல்பால் தொழுதலாவது, விரும்பிய செயலை இடையூறின்றி இனிது முற்றுவிக்க வேண்டித் தொழுதல். 'முன்னவனும், இளையானும் ஆகிய நாரைப் பதியுள் விநாயகனை விண் வேறு இயல்பால் தொழும்' - என வினை முடிக்க.*

1016. குறிப்புரை : *கனம் - மேகம் - 'கனம் மதிலின்கண் சூழ் நாரையூர்' என்க. கசிந்தார் - அன்பால் மனம் உருகினவர். அவர்தம் மனம் மருவினான் சிவபெருமான். 'பயந்த கன்று' என இயையும். வாய்ந்த - 'அவனுக்குப் பொருந்திய ஆரம்' என்க. சினம் மருவியதும், தீண்டுதற்குப் பிறர் கூசுவதும் ஆகிய ஆரம்; அது பாம்பாகிய மாலை. 'குஞ்சர முகக் கன்று' என மாறுக.*

---

1. திருக்குறள் - 55
2. இந்நூல் - 4

வெண்பா

1016. கனமதில்சூழ் நாரையூர் மேவிக் கசிந்தார்
மனமருவி னான்பயந்த வாய்ந்த – சினமருவு
கூசாரம் பூண்டமுகக் குஞ்சரக்கன் றென்றார்க்கு
மாசார மோசொல்லு வான். 15

கட்டளைக் கலித்துறை

1017. வானிற் பிறந்த மதிதவ ழும்பொழில் மாட்டளிசூழ்
தேனிற் பிறந்த மலர்த்திரு நாரைப் பதிதிகழும்
கோனிற் பிறந்த கணபதி தன்னைக் குலமலையின்
மானிற் பிறந்த களிறென் றுரைப்பரிவ் வையகத்தே. 16

வெண்பா

1018. வையகத்தோர் ஏத்த மதில்நாரை யூர்மகிழ்ந்து
பொய்யகத்தார் உள்ளம் புகலொழிந்து – கையகத்தோர்

முகம் யானையாயினமை பற்றிப் பிள்ளையாரையே 'யானை' என்றலும் ஆம் என்றற்கு, 'பிள்ளை' என்னாது, "கன்று" என்றார். என்றார்க்கு - என்று சொல்லித் துதித்தவர்க்கு. 'வான் மா சரமோ? சொல்லு' என்க. வான் - சுவர்க்க லோகம். மா சாரம் - பெரிய பயன். "சொல்லு" என்றது நெஞ்சை நோக்கி. எனவே, 'நீயும் அவ்வாறு சொல்' என்பது குறிப்பெச்சமாயிற்று.

1017. குறிப்புரை : *"தேனின் பிறந்த" என்பதில் இன்னுருபை ஒரு உருபாகத் திரித்துக் கொள்க. மலர், அவை மலரும் பொய்கையைக் குறித்தலால் தானியாகுபெயர். கோனின் - கோனால். குலம் - சிறப்பு. "மலையின் மான்" என்பது இலக்கணை (சார்பு) வழக்கால் 'மலையரையன் மகள்' எனப் பொருள்படுவதை 'மலையில் வாழ்கின்ற மான்' எனப் பொருள்படுகின்ற இயல்பு வழக்காகக் காட்டி, அதிசயம் தோற்றுவித்தவாறு.*

1018. குறிப்புரை : *"நம் சிந்தை அமர்வான்" என்பதை முதலில் வைத்து உரைக்க. கை ஐந்து ஆகலின் ஐந்திலும் ஐந்து பொருள்கள் இருத்தல் கூறப்பட்டது. மாங்கனி இடப்புறக் கீழ்க்கை. கொம்பு - தந்தம்; வலப்புறக் கீழ்க்கை. அண்டம் - ஆகாயம்; தும்பிக்கை; 'ஆகாயத்தைத் தடவுகின்றது' என்றபடி. பாசம் இடப்புற மேற் கை. "மழு" என்பது 'படைக்கலம்' எனப்*

மாங்கனிதன் கொம்பண்டம் பாசமழு மல்குவித்தான்
ஆங்கனிநம் சிந்தையமர் வான். 17

கட்டளைக் கலித்துறை

1019. அமரா அமரர் தொழுஞ்சரண் நாரைப் பதியமர்ந்த
குமரா குமரற்கு முன்னவ னேகொடித் தேரவுணர்
தமரா சறுத்தவன் தன்னுழைத் தோன்றின னேயெனநின்(று)
அமரா மனத்தவர் ஆழ்நர கத்தில் அழுந்துவரே. 18

வெண்பா

1020. அவமதியா துள்ளமே அல்லலற நல்ல
தவமதியால் ஏத்திச் சதுர்த்தோம் – நவமதியாம்
கொம்பன் விநாயகன்கொங் கார்பொழில்சூழ் நாரையூர்
நம்பன் சிறுவன்சீர் நாம். 19

பொருள் தந்து, அங்குசத்தைக் குறித்தது. வலப்புற மேற்கை. மல்குதல் - நிறைதல். "மல்குவித்தான்" என்பது வினைப்பெயர். ஆம் அசை. கனி சிந்தை வினைத்தொகை. அமர்வான் - விரும்புவான். "நம் சிந்தை அமர்வான்" என்பது, 'புலி கொல் யானை' என்பதுபோலத் தடுமாறு தொழிற்பெயர்.

1019. குறிப்புரை : *அமரா - தேவனே. குமரன் - பிள்ளை. சரண் - பாதம். குமரற்கு முன்னவன் - முருகனுக்குத் தமையன். தமர் - சுற்றத்தார். ஆசு - குற்றம்; 'அவுணர் தமராகிய ஆசு' என்க. அவுணர், இங்கு முப்புரத்து அசுரர். "என நின்று அமரர் மனத்தவர்" என்பதை 'என அமர்ந்து நில்லாதவர்' என மாற்றிக் கொள்க. அமர்தல் - விரும்புதல். 'என' என் எச்சத்தால், 'துதித்து நில்லாதவர்' எனக் கொள்க.*

1020. குறிப்புரை : *"உள்ளமே" என்பதை முதலிற் கூட்டுக. தவமதி - தவத்தால் உண்டாகிய ஞானம். தவமாவன, சரியை கிரியா யோகங்கள். சதுர்த்தோம் - பெருமை பெற்றோம். நவ மதியாம் கொம்பு - புதிதாகத் தோன்றுகின்ற பிறைபோலும் தந்தம். நம்பன் - சிவபெருமான். சிறுவன் - மகன். "அவமதி யாது" என்பது, முன்பாட்டில், "மனத்தவர்" என்ற அந்தத்தை ஆதியாகக் கொண்டதாம்.*

1021. குறிப்புரை : *மனம் - மனமே. இதனை முதலிற் கொள்க. 'நம் தனம்' என்பது "நாம் தனம்" என நீட்டல் பெற்றது. தாம் தனம் - தாவும்*

கட்டளைக் கலித்துறை

1021. நாந்தன மாமனம் ஏத்துகண் டாயென்றும் நாண்மலரால்
தாந்தன மாக இருந்தனன் நாரைப் பதிதன்னுளே
சேர்ந்தன னேயைந்து செங்கைய னேநின் திரள்மருப்பை
ஏந்தின னேயென்னை ஆண்டவ னேயெனக் கென்னையனே. 20

(இவ்வுலகத்தைக் கடந்து பற்றும்) செல்வம். 'இருந்தனே' என இதுவும் விளி. எனக்கு என் - 'எனக்கு' என்று இருக்கின்ற. ஐயன் - தலைவன். 'மனமே! தாம் தனமாக இருத்தனனே!.... என் ஐயனே! என்று நாள் மலரால், நம் தனமாக ஏத்து' என வினை முடிக்க. கண்டாய், முன்னிலையசை.

திருநாரையூர் விநாயகர் திருஇரட்டை மணிமாலை முற்றிற்று.

பிள்ளையார் சுழி

எழுத்தில் பிள்ளையார்

ஏடுகளில் எழுதத் தொடங்கினாலும், கல்லில் எழுத்துக்களை வெட்டத் தொடங்கினாலும், காகிதங்களில் எழுதத் தொடங்கினாலும் பிள்ளையார் சுழியை முன்னர் இட்டே தொடங்குவது மரபு. மறந்தாவது பிள்ளையார்சுழி போடாமல் விட்டால் போதும்; பெரியவர்களுக்குக் கோபம் பொங்கி வந்துவிடும். நாமாகத் தவற்றினை அறிந்து திருந்தும்வரை அவர்கள் மறக்கருணை காட்டியே தீருவார்கள்.

பிள்ளையார் சுழி பிறந்தது எப்படி?

இது இக்காலத்தில் பலருடைய கருத்துக்களைக் கவர்ந்திருக்கின்றது. அவரவர்களும் தங்கள் அறிவு அநுபவங்களுக்கு ஏற்பக் காரணம் காட்டி வருகின்றார்கள். அவைகளை எல்லாம் தொகுத்துணர்வது கூட உண்மையை அறிந்து கொள்ள உறுதுணையாகும்.

சிலர், நம்முடைய எழுத்து வட்ட வடிவமானது. வட்டம் இயற்கையான வடிவம். குழந்தைகள் வட்டம் வட்டமாக எழுதுவதைப் பார்க்கின்றோம். அதுபோல, எழுதத் தொடங்குபவனும் வட்டம் இட்டான். விரைந்து எழுதும்போது வட்டத்தின் முடிவு நீளக் கோட்டில் முடியும். இதற்குப் 'பிள்ளையார் சுழி' என்று பெயர் சூட்டினர் சமயத்துறை சார்ந்த தக்கோர் என்பர்.

சிலர், ஏட்டிலும், தாளிலும் எழுதும்போது எழுதுகோலின் நேர்மையை ஆராயச் சுழித்து இழுத்தார்கள். வட்டமும், கோடுமான இருவடிவத்தையும் எழுத இந்த எழுதுகோல் பயன்படுமா என்று பார்க்கச் சுழித்து இழுத்தார்கள். தொடங்கிய எதனையும் பிள்ளையாரோடு சேர்த்து விடும் பெருந்தகையாளர்கள் இதனைப் பிள்ளையார்சுழி என்றனர் என்பர்.

சிலர், ஓம் என்பது முதல் எழுத்து, இதனை விரைந்து எழுதும்போது உ இப்படி எழுதினர் நன்றி மறவாத தமிழ் மக்கள். எழுத்துகளுக்கு எல்லாந் தாயாகிய ப்ரணவத்தை முன்னெழுதியே, ஏனையவற்றைப் பின் எழுதினர். இந்தப் பிரணவம் பிள்ளையார் வடிவம். பிரணவத்தின் திரிந்த வடிவம் பிள்ளையார் சுழி என்பர்.

பிரணவமும் - பிள்ளையார் சுழியும்

ஓங்காரம், பரம்பொருளை உணர்த்தும் சொல். இதற்கு உயர்த்துவது என்றும் பொருள் உண்டு. ஒருமுறை விதிப்படி உச்சரித்தால் உச்சரித்தவனை உயர்வற உயர்ந்த கதியிற் சேர்ப்பது என்பது கருத்து.

உபதேசம் பெற்ற ஆன்மா இதனை உச்சரித்த அளவில், பருவுடல் நுண்ணுடல் காரணவுடல் என்ற மூன்றுடலையும் அகற்றிப் பிரகிருதி மண்டலத்திற்கு மேலே உயர்வன் என்பது விளக்கமாம்.

இந்தப் பிரணவமே வேதமூலம். இதனைத் தியானித்து அநுபூதியடைந்தவன் சாவா மூவாப் பேரின்பநிலை எய்துகிறான். இந்தப் பிரணவம் உயிர்க்குற்றங்கள் அனைத்தையும் அகற்றி, அரனடிக்கீழ்ச் சேர்ப்பிக்கின்றது. இதுவே எல்லா ஒலிகட்கும் மூலகாரணம். எல்லாத் தேவர்கட்கும் பிறப்பிடம்.

இதன் ஒலிவடிவில் அகாரம் உகாரம் மகாரம் இவை ஒவ்வொன்றின் பின்னரும் மனனுணர்ச்சியாலே (பைசந்திவாக்காக) தியானிக்கப்பெறும் அரைமாத்திரையொலி இவை நான்கும் கூடியுள்ளன. இங்ஙனம் கூடியுள்ள நிலை சமட்டிப் பிரணவம். இதன் வரிவடிவத்தை விளக்க உபநிடதங்களும், ஆகமங்களும் பல உவமைகளை எடுத்துக்காட்டின. அவற்றுள் முண்டகோபநிஷத் 'பிரணவம் வில் வடிவானது'[1] என்றது. சர்ப்ப வடிவான குண்டலினி இது. மூலநாடி, அன்னத்தின் குரல்போன்ற ஒலியுடையது என்கின்றது ஞானசித்தியாகமம்.

பிரணவம் ஐந்தெழுத்துக்களுடைய கூட்டம், முதல் உரு நட்சத்திர வடிவு. அதாவது வட்டப்புள்ளி ●. இரண்டாம் வடிவு தண்டம்போலப் படுக்கையில் கிடக்கும் நேர்கோடு —— . மூன்றாம் உரு வட்டம் ○. நான்காம் உரு பிறைமதி. ◡ ஐந்தாம் உருவாகிய பிந்து● புள்ளி வடிவு. இவற்றுள் வட்டப் புள்ளியும் நேர்கோடும் சேர்ந்து உ பிள்ளையார் சுழி ஆகிறது. இந்தச் சுழியை இட்டாலே போதும். பிள்ளையார் வணக்கம் ஆகிவிடுகிறது.

முன்னர்க் காட்டிய வண்ணம் ஒலிவடிவிலும் வரிவடிவிலும் ஐந்தன் கூட்டமாகிய பிரணவத்தில் அகரம் சிவம்; உகரம் சக்தி; மகரம் மலம்; நாதம்

---

1. "இறைசத்தி பாசம் எழில்மாயை ஆவி
உறநிற்கும் ஓங்காரத்துள்" - திருவருட்பயன். பா. 82
"ஆமே சிவங்கள் அகார உகாரங்கள்" - திருமந்திரம், பா. 891.

மாயை; பிந்து உயிர். இவற்றுள் அகர உகர வடிவாக உள்ள உ பிள்ளையார் சுழி சிவசத்திகளின் சேர்க்கையாகும்.

மற்றோரிடத்தில், திருமூலர் அகாரம் உயிர், உகாரம் இறை, மகாரம் மலம் என்று அருளினார்[1]. இக்கருத்தையும் ஊன்றி அநுபவித்து, அகர உகரக் கூறாக இணைந்த பிள்ளையார் சுழியையும் உற்று நோக்குவோம். இறையுடன் நாம் ஒன்றியிருக்கும் நிலையைக் காண்போம். தாடலைபோல அகாரமாகிய உயிர், உகாரமாகிய இறைவனோடு இயைந்து, வடிவம் அற்று, உகரவடிவே வடிவாய் பிள்ளையார் சுழியாய் - அத்துவிதமாய் நிற்கும் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த முத்தி நிலையைத் தெரிவிக்கும் குறியீடாகும். இந்த இயைபு நம்மையறியாமலே நம் வாழ்க்கையில் சித்தாந்தச் செந்நெறி கலந்திருப்பதைக் காட்டும் சிறந்த சான்றாகும்.

பிரணவத்தின் ஐந்து கூறுகளுக்கும் உரிய அதிதேவதைகள் இன்னார் இன்னார் என்று கூறவந்த சிவஞானபோதம் அகரத்திற்குப் பிரமனையும், உகரத்திற்குத் திருமாலையும், மகரத்திற்கு உருத்திரனையும், விந்துவிற்கு மகேசனையும், நாதத்திற்கு சதாசிவனையும் கூறிற்று[2]. இதனையும் நம் மனத்துட் கொண்டு பிள்ளையார் சுழியைப் பார்ப்போம். எழுதத் தொடங்குவது என்பது இலக்கிய சிருஷ்டி. அதற்குமுன் பிரமனை அதிதெய்வமாகக் கொண்ட அகரத்தின் கூறாகிய ெ இதனையும், தோன்றிய இலக்கியம் நின்று நிலவுதற் பொருட்டுத் திருமாலை அதிதெய்வமாகக் கொண்ட உகரத்தின் கூறாகிய ___ இதனையும் இணைத்து ெ___ பிள்ளையார் சுழியாக எழுதுகிறோம். இதன் அடிப்படையுண்மை ''தோன்றிய இலக்கியமாகிய அறிவுக்கோயில், என்றும் நின்று நிலவுவதாகுக" என்று நற்குறிப்பாக இருத்தல் நம்மனோர்க்குச் சிறந்த ஞானவிருந்தாகும். இங்ஙனம் பிரமாதிகளை அதிதெய்வங்களாகச் சொன்னது உபசாரம்.

○ வட்டம் நகாரம். —— படுக்கையான நேர்கோடு மகாரம். 3 இது சிகாரம். ◡ பிறைமதி வகாரம். ● பிந்து யகாரம். இவை திருவைந்தெழுத்தின்

---

1. "அகாரம் உயிரே உகாரம் பரமே
 மகாரம் மலமாய் வருமுப் பதத்தில்" - திருமந்திரம், பா. 975.
2. "எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமாம்
 நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக் - கண்ணில்
 பகரயன்மா லோடு பரமனதி தெய்வம்
 அகரவுக ரம்மகரத் தான்" - சிவஞா. சூத்.4, பா. 4.

வடிவு[3]. இவற்றில் வட்ட வடிவாகிய நகாரமும் கோட்டு வடிவாகிய மகாரமும் சேர்ந்த பிள்ளையார்சுழி நம என்றதன் வடிவாகும். இதற்கு வணக்கம் என்பது பொருள். வணக்கமாவது ஆணவத்தின் விளைவான தற்போதமடங்கித் தான் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உடையவன்; முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலும் உடைய பரம்பொருளின் உடைமை என்பதை அறிந்து அடங்கி இருத்தல். பிள்ளையார் சுழியையிட்டால் பசுபோதம் அடங்கிப் போக, பதிபோதம் மேம்பட்டிருக்கிறது. அப்போது இயற்றப்பெறும் தொழில்கள் யாவும் சிவன் செயலே என்பதைக் காட்டும் அடையாளமாகும்.

இனி மற்றொரு முறையும் வேறு பெயரும்

பிந்து புள்ளி வடிவம்; இது சக்தி. நாதம் சிவம்; இது தண்ட வடிவம். இவ்விரண்டின் இணைப்பு பிள்ளையார் சுழி. நாத பிந்துகளை ஒலிப்பது. எப்படி? முடியாது. அதனானே இது பெயர் மாத்திரையான் உணர வேண்டியதாயிற்று. இத்தகைய அநாதி மூலப் பொருள்களாகிய சிவசத்திகளின் நினைவோடு, அவற்றின் வேறாகாத - இணைந்து உண்டான பிள்ளையாரை நினைவூட்டப் பிள்ளையார்சுழி இடம்பெறுகின்றது. ஒலிக்க முடியாமையால் இதனை 'ஊமை எழுத்து' என்றழைப்பர் பெரியோர். சாத்திர நூல்கள் இதனை மௌனாக்கரம், மூலமனு. மௌனக்குறி என்ற பெயர்களால் வழங்குகின்றன.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், பிள்ளையார் சுழி மூலமனுவாகிய பிரணவத்தின் சிதைந்த வடிவே என்பதும், உயிரும் இறையும், சிவமும் சக்தியும், ஒன்றாகக் கலந்துள்ள நிலையைக் காட்டும் அடையாளமாம் என்பதும், இதனை எழுதுவதன் வாயிலாக ஆன்மாக்கள் தற்போதங்கெட்டு, பதிஞானம் மேவரப்பெறுகின்றனர் என்பதும், அந்நிலையில் இயற்றப் பெறுஞ் செயல்கள் யாவும் சிவன் செயலேயாக விளக்கம் பெறும் என்பதும் உணர்த்தப்பெற்றன.

---

3. இந்து சாதனம் ஜய ஆடி 29உ இதழ்.

திருவுருத் தத்துவம்

விநாயகர் திருமேனி ஞானமே வடிவானது அவருடைய கரசரணாதி அவயவங்களும் அங்ஙனமே என்பதை விளக்குவாம்.

திருவடி

ஆன்மாவைப் பொருந்தி நின்று மலகன்ம மாயைகளைத் தொழிற்படுத்தி இருமையின்பத்தையும் அளிப்பது ஞானம். இத்தகைய ஞானம் பொருந்த உயிர்கள் விளக்கம் பெறுகின்றன. அந்த ஞானமே விநாயகப் பெருமானுடைய திருவடிகள். சிவபெருமானை ஞானத் திருவுருவாகக் காட்டும் குமரகுருபர அடிகள் 'ஞானம் திருவடியா' என்றது இதற்குப் பிரமாணம். இந்த ஞானத் திருவடி அன்பரகத் தாமரையிற் பொருந்த உயிர்கள் பிராரத்த வினையால் விளையும் இன்னலும் வலிகுன்றிப்போக, வருவினையும் செய்வினையும் சேராதொழிய என்றும் இன்பம் பெருக உதவுகின்றன.

பெருவயிறு

ஆகாசம் எல்லாப் பொருள்களும் தன்னகத்து ஒடுங்கவும், உண்டாகவும் இடந்தந்து இருப்பது போலப் பெருவயிறாகிய ஆகாசமும் எல்லா உலகங்களும் உயிர்களும் தம்முள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிடுவது. விநாயகர் விஸ்வரூபராகையால் அவரிடம் எல்லாம் அடங்கல் இயல்பேயாம். தான் எல்லாவற்றிலும் வியாபகமாய், அவைகளை வியாப்பியமாக அடக்கி விளங்கும் சர்வகாரணத்துவ சக்தியாயுள்ளது பேழை வயிறு என்பது கருத்து.

ஐங்கரம்

கரம் கன்மேந்திரியமாகிய தொழில்புரி கருவி. விநாயகருக்கு ஐந்து கரங்கள். அவற்றில், ஒரு கரத்தில் பாசம் ஏந்தியிருக்கிறார். பாசம் பற்றுள்ளத்தைப் பிறப்பித்துப் பிணித்து நிற்பது. பிணிப்பு பிறத்தற்கேது. அப்பாசத்தைத் தரித்த கரம் அவரது படைத்தற் தொழிலைக் குறிப்பது. ஒரு கரம் அங்குசம் தரித்தது. அங்குசம் அழிக்குந் தன்மையது. அதனை ஏந்திய கை அவரது அழித்தற்றொழிலை அறிவிப்பது. அமைத்தகரமாகிய அபய கரம் பிறவிக்கடலில் வினைச்சுழலில் துன்ப இன்பச்சுறாவால் துரத்தப்பெற்று ஓடிவருகின்ற உயிர்களுக்கு அஞ்சாமையளித்துக்காப்பது. ஆதலால் இது 'திதி' வன்மையையறிவிப்பது. வரதமும் மோதகமும் ஏந்தியதுமாகிய கரம் அங்ஙனம்

அபயம் பெற்ற உயிர்களின் பரிபாகத்திற்கு ஏற்ப அருளலைச் செய்வதாம். இக்கரம் கீழ்நோக்கியிருப்பது சிறந்த ஞானக்குறி. பிறவிக்கு அஞ்சி வந்தடைந்த ஆன்மாக்கள் அடையுமிடம் திருவடியாகிய முத்திப்பேறு என்பதைக் குறிப்பிப்பது. இவ்வண்ணம் உணர்த்தியும் உலக இன்பத்தையே உயிர்கள் விரும்புமாயின் அவற்றையும் வேண்டியவாறு எய்துக என அள்ளிவீசும் அடையாளமுமாம். துதிக்கை ஊறு உணர்ச்சியும், மணம் அறிதலும், உணவை எடுத்தலும் ஆகிய முத்திறங்களையுடையது. இக்கரம் மோதகத்தை ஏந்தியிருக்கிறது. வரதகரத்தையும் அடுத்துச் சுட்டாமல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இது காட்டியும், மறைத்தும் நிற்கும் திரோதானமாகிய மறைப்புத் தொழிலை அறிவிப்பதாம். இங்ஙனம் ஐந்து திருக்கரங்களும் ஐந்தொழிலை அறிவிப்பன.

கொம்புகள்

ஒடிந்தகொம்பு, துணை உறுப்பினுள் ஒன்றாகவும் இருந்து, ஆயுதமாகவும் பயன்படும். இது அபரஞானமாகிய விந்து. மற்ற ஒற்றைக்கொம்பு நிலைத்த இறைவனையுணர்தற்கு வாயிலான பரஞானம். கொம்புகளைப் பதிஞானமும் பசுஞானமும் எனக் கூறுதலும் உண்டு. பாசஞானம் வலது கொம்பாகிய ஒடிக்கப் பெற்ற கொம்பு. பாசஞானம் கலைஞானமாகச் சிவஞானத்திற்கு வாயிலாக இருப்பது. அதனாலேயே இது பாரதம் எழுதத் துணையான எழுத்தாணியாக இருந்தது. பாரதம் மன்னர் வரலாற்றைக் குறிக்கும் பாசஞான நூல். அது பலவிடங்களிற் சிவபரத்துவங் கூறி, சிவஞானத்திற்கு வாயிலாகிறது. அதனாலேயே இக்கொம்பு பின் ஒருகால் மாயையுருவினனாகிய கஜமுகன்மேல் ஏவப் பெற்றது. அவனுடைய மலமாயைகளின் வன்மையை விரட்டி ஆட்கொண்டது. இங்ஙனம் இல்லையானால் ஞானவடிவினராகிய விநாயகரின் உபாங்கமாகிய ஞானத்தந்தம் மாயேய உருவினனான அவனைப் பொருந்தாது. இடது கொம்பு பதிஞானம். அதனாலேயே பெருமானைப் பொருந்திப் பிரிவின்றி இருக்கிறது. இங்ஙனம் தந்தத்தை ஞானமாக உருவகித்தே "கரணம், மாபுலன் ஆணவ கான்மியம், மரணமாகத் திகழ்ந்த மருப்புடன்" என்பர் பெரியோர்.*

தாழ்செவி

திருச்செவிகள் இரண்டும் உயிர்களுக்கு மலவாதனை தாக்காமல் காத்து, வினை வெப்பம் போக்கியருள்வன. இது எல்லாமறியும் தன்மையைக் குறிப்பது.

---

* *அருணகிரிபுராணம் : காப்புச் செய்யுள்.*

முக்கண்

உள்ளீடு பெருக்குதலும், வளர்ச்சியும், பதஞ் செய்தலுமாகிய முத்தொழிலைச் செய்யும் சோம சூரிய அக்கினிகள். 'இறைவற்குக் கண் மூன்றும் முச்சுடர்' என்ற இலக்கண நூல் எடுத்துக்காட்டும். இதனை வலியுறுத்தும்.

பிறைமுடி

உடல், தேய்ந்துபோனாலும், களங்கம் அகன்றது பிறை. அதுபோலத் தவ விரதங்களான் அறியாமை தேய்ந்து உண்மை ஞானம் பெற்ற உயிர்களே சிரத்தானம் எய்துதற்குரியவை என்பதைக் காட்டும் அடையாளமாம்.

மும்மதம்

உவமையிலாக் கலைஞானமும், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமும், திருப்பெருகு சிவஞானமுமாகிய மூன்று மதங்கள். *"ஞானமதம்" என்று உமாபதிசிவம் குறிப்பிடுகிறார்.

சர்ப்பாபரணம்

உதரபந்தம் பாம்பு, அணி பாம்பு. பூணூல் பாம்பு. பாம்பு குண்டலி சக்தியின் வடிவம். மூலாதாரத்தில் குண்டலியே விநாயகர் விளங்கும் இடம். அச்சக்தி சுருண்ட நிலையிலிருந்து நிமிரின் பாம்பு படம் விரித்து எழுந்து நின்றாற்போல மூலாதாரத்தினின்று சகஸ்திராரம் வரையில் வியாபித்து ஆன்மாவினிடமாகச் சிவம் பிரகாசிக்கச் செய்யும் என்பதைக் குறிப்பதாகும். உந்தியிலும், மார்பிலும், கழுத்திலும், நெற்றியிலும், உச்சியிலும் பாம்பு படம் விரித்து இருப்பது ஆறாதார நிலையில் அங்கங்கே அநுபவிகளுக்கு கிடைக்கும் குண்டலி தரிசனத்தைக் குறிப்பிடுகிறது.

யானை முகம்

விநாயகப் பெருமான் யானைமுகங்கொண்டமைக்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. யானை விலங்கினங்களுக்குள் மிகப்பெரியது; ஆற்றல்மிக்கது; எதனையும் வருத்தமின்றியே சுமப்பது; எத்துணைப் பெரிய படையாயினும் அஞ்சாது அழித்து வெற்றிகாணும் பெற்றியுடையது; படைக்கெல்லாம் படையாயிருப்பது; காலம் வருந்துணையும் காத்திருந்து எதிரியை அழிக்கும்

---

* சேக்கிழார் புராணம், பா. 1.

பண்புடையது; இதனை 'ஒளித்த துப்பு' என்பர் புறநானூற்றில். மும்மதம் உடையது. ஏழுமுழம் உயர்ந்தது. ஐந்துறப்பு உறத்தாழ்ந்தது. வனசரம், கிரிசரம், நதிசரம் என்ற மூன்று பகுப்புடையது. உணவு கொடுத்து அன்புடன் பாதுகாக்கும் பாகர்தன் காலில் அடிவைத்தால் முடிமேல் வைத்து உயர்த்துவது. அவர்களுக்கு இடுக்கண் வராமல் பாதுகாப்பது. அவர்கள் கட்ட விரும்பினால் விரும்புமிடத்திற்குச் சங்கிலியையும் தானே கொண்டுபோய்க் கொடுத்து, அவர்கள் கட்டிலகப்பட்டு நிற்பது. இசைக்கு வயப்படுவது. இத்தனை குணங்களும் விநாயகருக்கும் உண்டு.

நாயகன் - தலைவன். விநாயகன் - தனக்கு மேற்பட்ட தலைவன் கிடையாது. விநாயகர் தனக்கு தலைவன் தானேயாய், வேறு தலைவனின்றி விளங்குபவர். தேவர்கள் யாருக்குமில்லாத அளவிலாத ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இவ்வுலகம் எல்லாவற்றையும் தனது வயிற்றகத்தடக்கி இடையூறு புகுதாமே சுமப்பவர். மாயப் படைகளும் இன்னற் படைகளும் எத்துணை திரண்டு வரினும் அடியார்களுக்காக ஒருசேரத் தாக்கி வெற்றி காணும் வீரகணபதி. கணங்கட்கெல்லாம் பதியாயிருப்பவர். ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவம் வருந்துணையும் பார்த்திருந்து அவர்கள் பரிபாகந்தெரிந்து வினைஎதிரியை வேரறத் தொலைப்பவர். குண்டலியில் விளங்கி, மூலாதாரம் முதல் ஆஞ்ஞை சக்கரம் வரையில் வளர்ந்து, அதனையுங் கடந்த துவாதசாந்தமாகிய ஏழாம் இடத்திலும் உயர்ந்து விளங்குபவர். திருவடிகளும், அபய வரத கரங்களும் திரோதானத்தைச் செய்யும் துதிக்கையுமாகிய ஐந்து உறுப்புக்களும் மிக நீண்டு எங்கிருந்தாலும் அன்பரைத் தேடிக்காக்கும் சிறப்பினையுடையவர். பிரகிருதி தத்துவம், சுத்தவித்தியா தத்துவம், ஈசுவரதத்துவம் என்ற மூன்றிடங்களிலும் விளங்கிப் பிரகிருதி, தெய்வம் பரஞானம் என்ற மூன்று நிலையில் அவரவர்களுக்குத்தகத் தோற்றம் தருபவர். பூவும் நீருங்கொண்டு பொழுதுவழுவாமல் பூசிக்கும் அன்பர்கள். தோய்ந்த அன்போடு திருவடியைத் தொழுதால் அவர்களைத் தலையாய இன்பவுலகில் ஏற்றியிருத்துபவர். தன்னாலும், பிறவுயிர்களாலும், தெய்வங்களாலும் துன்பம் வராமற் பாதுகாப்பவர். தன்னைக் கட்ட அன்பாகிய தொடரைத் தாமே கொடுத்து, அவர்களது உள்ளமெனுங்கூடத்தில், ஊக்கம் என்னுங் கட்டுத்தறியில் கட்டுண்டு நிற்பவர். அவர்கள் அளிக்கும் வினைகளும், பசுபோதமுமாகிய உணவையுட்கொண்டு, அவர்கள் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிக் கூறும் கனிந்த தோத்திரப் பாடலுக்கு வயப்பெற்று அவர்கள் விருப்பப்படி நடப்பவர். இவ்வண்ணம் யானைக்குள்ள குணநலன்கள்

அனைத்தும் தமக்கும் இருப்பதாலே யானை முகத்தைக் கொண்டருளினர். அதிலும், தாம், உயர்திணை அஃறிணையென்ற திணைப்பாகுபாடு, ஆண் பெண் என்ற பாற்பாகுபாடு இவற்றைக் கடந்து விளங்கும் நிலையைத் தெரிவிக்க ஒற்றைக்கொம்பும் யானைமுகமும் தேவ உடலும் கொண்டு திகழ்கிறார்.

நச்சினார்க்கினியர், யானை நாதத்திற்றோன்றியது என்பர். இதனாலும் விநாயகர் பரநாதவடிவினராதலாலும் யானைமுகத்தோராயினர் எனலாம். அதுவும் ஈண்டு இணைத்துச் சிந்தித்தற்குரியது.

மேலும் தெய்வ வணக்கம் நமது நாட்டில் பிள்ளைமைப் பருவத்திலேயே பிள்ளையார் வணக்கத்திலிருந்துதான் தோன்றுகின்றது என்று முன்னர்க் கூறினோம். குழந்தைகளுக்கு யானையைப் பார்ப்பதில் தனி ஆவல். அதிலும் ஒருமுறை இருமுறையல்ல; பலகாலும் பார்க்க ஆசை. விநாயகரையும் ஒருமுறை இருமுறையல்ல; பலகாலும் பார்க்க நமக்கு விருப்பம் உளதாகும். யானையின் உருவம் பார்த்தால் மனத்தைவிட்டகலாது. அதுபோலவே விநாயகரை ஒருமுறை வணங்கினாற் போதும், உருவம் நெஞ்சைவிட்டு அகலாது. இத்துணை ஏதுக்களால் விநாயகர் யானையின் முகத்தை ஏற்றார் என்பது அறிந்து இன்புறற்குரியது.

வாழைக் கனிபல வின்கனி
    மாங்கனி தாஞ்சிறந்த
கூழைச் சுருள்குழை அப்பம்எள்
    ளுண்டைஎல் லாந்துறுத்தும்
பேழைப் பெருவயிற் றோடும்
    புகுந்தென் உளம்பிரியான்
வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர்
    மேனி விநாயகனே.

- கபிலதேவ நாயனார்.

பிள்ளையார் வகைகள்

கடவுளைப் பூசிக்கும் அன்பர்களுடைய மனம், அவரவர்களுடைய பரிபாகத்திற்கு ஏற்பப் பல்வேறு நிலைகளில், பலவேறு திருவுருவ அமைப்பில் ஈடுபடுகின்றது; ஒன்றுகிறது; உருவேற்றுகிறது; உயர்கிறது; இவ்வண்ணமாகிய இடையறாத தியானம், எல்லா இன்பங்களையும் அளித்து, ஈடேறச் செய்கிறது. விநாயகப் பெருமானுடைய திருவுருவமும், அன்பர்களுக்காக முப்பத்திரண்டாகப் போற்றப் பெறுகின்றது.

1. பால கணபதி

நான்கு திருக்கரங்களும், யானை முகமும் உடையவர், உதிக்கின்ற செங்கதிர் போன்ற நிறம் உடையவர். குழந்தைத் திருமேனியுடையவர். வாழைப்பழம், மாம்பழம், பலாப்பழம், கரும்பு இவற்றை நான்கு திருக்கரங்களிலும் தாங்கியவர். இவரது துதிக்கையில் மோதகம் விளங்கும்.

2. தருண கணபதி

எட்டுத் திருக்கரங்களையும், யானை முகத்தையும் உடையவர். கைகளில் பாசம், அங்குசம், பணியாரமாகிய மோதகம், விளாம்பழம், நாவற்பழம், ஒடிந்த தன்கொம்பு, நெற்கதிர், கரும்பின் துண்டு இவைகளையுடையவர். நண்பகல் தோன்றுகின்ற சூரியனைப் போன்ற நல்ல சிவந்த திருமேனி படைத்தவர்.

3. பக்த கணபதி

சரத்காலத்து நிறைமதி போன்ற வெண்ணிறம் படைத்தவராக, தேங்காய், மாம்பழம், வாழைப்பழம், பாயஸ பாத்திரம் இவற்றை நான்கு திருக்கரங்களில் ஏந்தி, யானைமுகமும் உடையவராக விளங்குபவர்.

4. வீர கணபதி

வேதாளம், வேல், அம்பு, வில், சக்கரம், கத்தி, கேடகம், சம்மட்டி, சுதை, அங்குசம், நாகம், பாசம், சூலம், குந்தாலி, மழு, கொடி ஆகிய பதினாறையும் தாங்கிய பதினாறு திருக்கரங்களையும், சிவந்த திருமேனியையும், சிறிது சினந்த திருமுகத்தையும் உடையவர்.

5. சித்தி கணபதி

செவ்வந்தி வானம் போன்ற நிறமுடையவராக, பச்சைநிற மேனியளாகிய தேவியைத் தழுவிக்கொண்டு இருப்பவர். ஒருவர்க்கொருவர் இடுப்பில் கைகொடுத்துத் தழுவிக்கொண்டிருப்பது தனியழகு. பாசம், பூமாலை இவற்றைத் தாங்கிய திருக்கரத்துடன் அஞ்சலென்கிற அபயகரமும் உடையவர்.

6. துவிஜ கணபதி

நான்கு திருக்கரங்களிலும் முறையே புத்தகம், அட்சமாலை, தண்டம், கமண்டலம் இவற்றைத் தரித்தவர். மின்னற் கொடிபோல விளங்குகின்ற கைவளையல்களை உடையவர். சந்திரன்போல வெண்மையானவர். நான்கு யானைமுகங்களை உடையவர்.

7. சித்தி கணபதி

மாம்பழம், பூங்கொத்து, கரும்புத்துண்டு, எள்ளுருண்டை, பரசு இவற்றைத் துதிக்கையுள்பட ஐந்து கரங்களில் தரித்தவரும், பொன்கலந்த பசுமை நிறமுடையவருமாக விளங்குபவர்.

8. உச்சிஷ்ட கணபதி

நீலோற்பலம், மாதுளம்பழம், வீணை, நெற்கதிர், அட்சமாலை இவற்றைத் தரித்தவரும், நீலநிறத் திருமேனி உடையவருமாக விளங்குபவர்.

வேறுவகை : *பெண்ணின் யோனியில் துதிக்கையை வைத்தவராக காம மோகிதராக விளங்குபவர். நீலவர்ணம் உடையவர்.*

9. விக்ன கணபதி

சங்கு, கரும்புவில், புஷ்பபாணம், கோடரி, பாசம், சக்கரம், கொம்பு, மாலை, பூங்கொத்து, பாணம் முதலியவற்றோடு கூடிய திருக்கரங்களையுடையவரும், ஆபரணங்களை நிரம்பத் தரித்தவரும், பொன்மேனியருமாக விளங்குபவர்.

10. க்ஷிப்ர கணபதி

தந்தம், கற்பகக்கொடி, பாசம், ரத்னகும்பம், அங்குசம் இவற்றை ஏந்தியவர். செவ்வரத்தம்பூப் போன்ற அழகிய மேனியர். செந்நிறமானவர்.

11. ஏரம்ப கணபதி

அபயம், வரதமாகிய கைகளையுடையவர். பாசம், தந்தம், அட்சமாலை, மாலை, பரசு, சம்மட்டி, மோதகம், பழம் இவற்றைத் தாங்கியவர். சிங்க வாகனத்தில் ஏறியவர். யானை முகம் ஐந்துடையவர். பசுமைகலந்த கருமை நிறம் உடையவர்.

12. லட்சுமி கணபதி

எட்டுக் கைகளிலும் கிளி, மாதுளம்பழம், கலசம், அங்குசம், பாசம், கற்பகக் கொடி, கட்கம், வரதம் இவற்றையுடையவர். அமுதப் பிரவாகம் போன்ற வெண்மை நிறத்தோடு நீலத் தாமரைப் பூவை ஏந்திய இரு பெருந்தேவிமார்களோடு திகழுபவர்.

13. மஹா கணபதி

மாதுளம்பழம், கதை, கரும்பு, வில், சக்கரம், தாமரை, பாசம், நீலோத்பலம், நெற்கதிர், தந்தம், ரத்னகலசம் இவற்றைத் திருக்கரங்களில் தாங்கியவர். செங்கதிர் போன்ற நிறம் உடையவர். முக்கண்ணர். பிறைமுடியர். மடிமீது எழுந்தருளியிருக்கிற தாமரையை ஏந்திய தேவியாற் சுவையோடு தழுவப்பெற்றவர்.

14. விஜய கணபதி

பாசம், அங்குசம், தந்தம், மாம்பழம் இவைகளைத் தரித்தவர். பெருச்சாளி வாகனத்தில் ஏறியிருப்பவர். செந்நிறமானவர்.

15. நிருத்த கணபதி

இவர் கூத்தாடும் பிள்ளையார் எனப்பெறுவர். மோதிரங்களணிந்த விரல்களையுடைய கைகளால் பாசம், அங்குசம், அபூபம், கோடரி, தந்தம் இவைகளைத் தரித்தவர். பொன்போற் நிறமுடைய திருமேனியர். கற்பக விருட்சத்தினடியில் எழுந்தருளியிருப்பவர்.

16. ஊர்த்துவ கணபதி

நீலப்பூ, நெற்பயிர், தாமரை, கரும்புவில், பாணம், தந்தம் இவற்றையுடையவர். பொன்வண்ண வண்ணர், பச்சைநிற மேனியோடு விளங்குகின்ற தேவியைத் தழுவியிருப்பவர்.

17. ஏகாட்சர கணபதி

செந்நிறமானவர், செம்பட்டாடையர். செம்மலர் மாலையர். பிறை முடியர். முக்கண்ணர். குறுந்தாளர். குறுங்கையர். மாதுளம்பழம், பாசம், அங்குசம், வரதம் இவை தாங்கிய கரங்களையுடையவர். யானைமுகவர். பதுமாசனத்திருப்பவர். பெருச்சாளி வாகனர்.

18. வர கணபதி

செவ்வண்ணர், யானை முகவர், முக்கண்ணர், பாசம் அங்குசங்களைத் தரித்தவர். தேன் நிறைந்த மண்டையையுடையவர். பிறைமுடியர்.

19. திரயாக்ஷ்ர கணபதி

அசைகின்ற செவிகளில் சாமரையணிந்தவர். பொன்னிறமானவர். நான்கு கரங்களை உடையவர். பாசம், அங்குசம், தந்தம், மாம்பழம் இவற்றைத் தாங்கியவர். துதிக்கை நுனியில் மோதகம் உடையவர்.

20. க்ஷிப்ரபிரசாத கணபதி

பாசம், அங்குசம், கல்பலதை, மாதுளம்பழம், தாமரை, தருப்பை விஷ்டரம் இவற்றைத் தரித்தவர். திருவாபரணங்களை அணிந்தவர். பேழை வயிற்றையுடையவர்.

21. ஹரித்திரா கணபதி

மஞ்சள் நிறமானவர், நான்கு கரங்களையுடையவர். அவற்றில் பாசம், அங்குசம், தந்தம், மோதகம் இவற்றைத் தரித்திருப்பவர்.

22. ஏகதந்த கணபதி

பேழை வயிற்றுடன் நீலமேனியர். கோடரி, அட்சமாலை, லட்டு, தந்தம் இவற்றையுடையவர்.

23. சிருஷ்டி கணபதி

பாசம், அங்குசம், தந்தம், மாம்பழம் இவற்றைக் கரங்களில் ஏந்தியவர். பெருச்சாளி வாகனத்தையுடையவர். சிவந்த மேனியர்.

24. உத்தண்ட கணபதி

நீலம், தாமரை, மாதுளம்பழம், கதை, தந்தம், கரும்புவில், ரத்னகலசம், பாசம், நெற்கதிர், மாலை இவற்றையேந்திய பத்துக்கைகளை உடையவர். அழகிய தாமரைப் பூவை ஏந்திய, பச்சை மேனியளாகிய தேவியால் தழுவப்பெற்றவர்.

25. ரணமோசன கணபதி

பாசம், அங்குசம், தந்தம், நாவற்பழம் இவற்றைத் தரித்தவர். வெண்பளிங்கு போன்ற மேனியர். செந்நிறப் பட்டாடையுடுத்தியவர்.

26. துண்டி கணபதி

அட்சமாலை, கோடரி, ரத்னகலசம் இவற்றை ஏந்தியவர்.

27. துவிமுக கணபதி

தந்தம், பாசம், அங்குசம், ரத்னபாத்திரம் இவற்றைக் கையில் ஏந்தியவர். பசுநீல மேனியர், செம்பட்டாடையும், ரத்தின கிரீடமும் அணிந்தவர். இருமுகம் உடையவர்.

28. மும்முக கணபதி

வலது கைகளில் கூரிய அங்குசம், அட்சமாலை, வரதம் இவற்றை உடையவர். இடது கைகளில் பாசம், அமுதகலசம், அபயம் இவற்றை உடையவர். பொற்றாமரை ஆசனத்தின் நடுப்பொகுட்டில் மூன்று முகங்களோடு எழுந்தருளியிருப்பவர். புரசம் பூப் போன்ற சிவந்த நிறம் உடையவர்.

29. சிங்க கணபதி

வீணை, கற்பகக்கொடி, சிங்கம், வரதம் இவற்றை வலது கைகளில் தாங்கியவர். தாமரை, ரத்னகலசம், பூங்கொத்து, அபயம் இவையமைந்த இடது கைகளையுடையவர். வெண்ணிறமான மேனியர். யானை முகவர். சிங்க வாகனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர்.

30. யோக கணபதி

யோக நிலையில், யோக பட்டம் தரித்துக் கொண்டு, இளஞ்சூரியன் போன்ற நிறத்தோடு இந்திர நீலம் போன்ற ஆடையை உடுத்திக்கொண்டு பாசம், அக்ஷமாலை, யோகதண்டம், கரும்பு இவற்றை ஏந்தி இருப்பவர்.

31. துர்க்கா கணபதி

சுட்ட பசும்பொன்னிறம், எட்டுக்கை, பெரிய மேனி, அங்குசம், பாணம், அட்சமாலை, தந்தம் இவைகளை வலது கைகளில் ஏந்தியவர். பாசம், வில், கொடி, நாவற்பழம் இவைகளை இடது கைகளில் உடையவர். செந்நிற ஆடையர்.

32. சங்கடஹர கணபதி

இளஞ்சூரியன் போன்ற நிறத்தோடு, இடப்பாகத் தொடையில் அம்மையை உடையவர். அம்மை பசியமேனியளாக, நீலப்பூவை ஏந்தியவளாக இருப்பள். வலது கையில் அங்குசம், வரதம் உடையவர். இடது கையில் பாசம், பாயசபாத்திரம் ஏந்தியவர்; செந்தாமரைப் பீடத்தில் இருப்பவர். நீலநிறமான ஆடையணிந்தவர்.

கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்

சிவநெறிச் செல்வர்களாற் கோயில் எனச் சிறப்பித்துப் போற்றப்பெறும் பெரும்பற்றப் புலியூராகிய தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே எழுந்தருளியுள்ள கூத்தப் பெருமானைப் போற்றும் கட்டளைக் கலித்துறையாகிய திருவிருத்தங்களால் இயன்ற பனுவலாதலின் இது கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம் என யாப்பினாற் பெயர் பெறுவதாயிற்று. பண்ணோடியன்ற பாடல் என்ற பொருளிற் பண்ணியர் விருத்தமென்பது லகரத்திற்கு ரகரம் போலியாய்ப் பண்ணியர் விருத்தமென்றாகித் திருப்பண்ணியர் விருத்தமென வழங்கப் பெற்றதெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். கட்டளைக் கலித்துறையைத் திருவிருத்தமென வழங்கும் வழக்கம் உண்மை திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருவிருத்தமாகிய திருப்பதிகங்களின் பெயராலும் நம்மாழ்வார் அருளிய திருவிருத்தம் என்ற பிரபந்தத்தின் பெயராலும் இனிது புலனாம். இனி, 'கோயில் திருப்பண்ணியர்' என்ற தொடர்க்குத் 'தில்லைப் பெருங்கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்து உயிர்களுக்குத் திருத்தகவிற்றாகிய இன்னருளைப் புரிவார்' எனப் பொருள் கொண்டு, பாட்டுடைத் தலைவனாகிய இறைவன் பெயரால் கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தமென இந்நூல் பெயரெய்தியதெனக் கொள்ளினும் அமையும். அந்தாதியாகவமைந்த இப்பிரபந்தம், எழுபது கட்டளைக் கலித்துறைகளை யுடையதாகும். திருநாரையூர்ப் பொள்ளாப் பிள்ளையார் அறிவுறுத்தியபடி தில்லைப் பெருங்கோயிலையடைந்து தேவாரத் திருமுறைகளைக் காண விரும்பிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இப்பனுவலைப் பாடித் தில்லைச் சிற்றம்பலவனை யிறைஞ்சிப் போற்றினார் என்பது வரலாறு.

'முற்காலத்திலே தேவர்கள் உய்யும் வண்ணம் ஆலகால நஞ்சினையுண்டு மிடற்றிலடக்கிய பெரியோனே, தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் திருக்கூத்தியற்றி நின்ற செம்பவளம் போலும் நிறமமைந்த திருமேனியையுடைய சிவபெருமானே, எனதுள்ளத்திலுள்ள வஞ்சனை முதலிய குற்றங்களை நீக்கி நெஞ்சத்தை நினது திருவடிக்கீழ் நிலைபெறவைத்து மலர்போலுங் கண்களில் கண்ணீர் ததும்ப நின்னை வணங்கிப் போற்றினேனல்லேன். ஒரு சிறிதும் தகுதிபெறாத எளியேனையும் நீ ஆட்கொண்டருளினாய். நினது திருவருட்கு யான் என்ன தகுதியுடையேன் என என்னைக் கண்ட பிறரெல்லாம் நின்னைக் கடிந்துரைப்பரல்லரோ' எனத் தில்லைப் பெருமானை நோக்கி நம்பியாண்டார் நம்பிகள் உளமுருகிப் போற்றுவதாக அமைந்தது.

நெஞ்சந் திருவடிக் கீழ்வைத்து நீண்மலர்க் கண்பனிப்ப
வஞ்சங் கடிந்துன்னை வந்தித்திலேன் அன்று வானருய்ய
நஞ்சங் கருத்து பெருந்தகையே நல்ல தில்லைநின்ற
அஞ்செம் பவளவண்ணா அருட்கியானினி யாரென்பனே

எனவரும் இப்பிரபந்தத்தின் முதல் திருவிருத்தமாகும்.

இறைவன் உயிர்களது பிறவி நோயைக் களைதற்பொருட்டே தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் திருக்கூத்தியற்றுகின்றான். எவ்வுயிர்க்குந் தாயுந் தந்தையுமாகிய அவ்விறைவனது திருவடியே அடியேற்குத் தலைமறை நன்னிழலாவது. காளத்திமலையில் தன்னை வழிபட்ட வேடுவராகிய கண்ணப்பர்க்கு வேண்டும் வரமருளிப் பொருவில் அன்புருவமாகிய தெய்வத் தன்மையை வழங்கிய பேரருளாளன் அவ்விறைவனாவன். பொன்னம்பலத்துறை புண்ணியனாகிய அவனுக்குப் பண்டைப் பறைச் சேந்தன் அன்பினால் அளித்த பழைய சோறும் திருவமுதாயிற்று. அம்பலவாணனாகிய அவனருளால் நம்பியாரூரராகிய சுந்தரரும் கழறிற்றறிவாராகிய சேரமான் பெருமாளும் முறையே வெள்ளை யானை மீதும் குதிரை மீதும் அமர்ந்து மக்கள் யாக்கையோடு திருக்கயிலையை யடைந்து இன்புற்றார்கள். கல்லாலெறிந்த சாக்கியனார்க்கும் இறைவன் எதிர்தோன்றி இன்னருள் புரிந்தான். கண்ணப்பர் அன்பினாற் படைத்த இறைச்சியையும் அதிபத்தரென்பார் விடுத்த மீனையும் இழித்தொதுக்கத் தக்கன எனவெண்ணாது ஏற்றுக் கொண்டமையால் உயிர்கள் செய்யும் பழிக்கத்தக்க செயல்களையும் இகழாத பண்புடையான் இறைவன் என்பது புலனாம். தன்னை வழிபடுவாரனைவர்க்கும் மீளாவழியாகிய பேரின்பத்தை வழங்கவேண்டிச் சிவபெருமான் மன்றாடவும் சில ஊமர்கள் அவ்விறைவன் திருவருளில் நாட்டமின்றிப் பிறப்பிறப்பில் வீழ்ந்து தடுமாறுதல் அந்தோ இரங்கத்தக்கது. தில்லைமன்னனாகிய சிவபெருமானைத் தம் சித்தகக் கோயிலில் இருத்தி வழிபடும் ஆகமசீலர்க்கன்றி நூல்களைக் கற்றும் கற்றவழியடங்கி நில்லாத வெறும் புத்தகப் பேய்களுக்கு அவன் பொன்னடி புலப்படுதலில்லை என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இந்நூலில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருவாதவூரடிகளாகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் இறைவன் திருவடிக்கே பொருளமைத்து அகனைந்திணையாகிய இன்பத்துறையிற் பாடிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாகிய செந்தமிழ்ப் பனுவல் உயர்வுற

வுயர்ந்த நலமுடைய தென்றும், அதன் பொருள் நலங்களைத் தெளிந்து கொள்ளு வன்மை பெறாத புலவர் சிலர் அகப்பொருட்டுறையமையத் தாமும் பல பாடல்களைப் பாடுதல் அறிஞரது நகைப்பிற்கு இடந்தருவதாமென்றும் விளக்குவதாக அமைந்தது.

> *வருவாசகத்தினின் முற்றுணர் ந்தோனை வண்தில்லை மன்னைத்*
> *திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்*
> *பொருளார்தருதிருக் கோவை கண்டேயும் மற்றப் பொருளைத்*
> *தெருளாத வுள்ளத்தவர் கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே.   1079*

என்ற பாடலாகும். திருச்சிற்றம்பலக் கோவையில் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கொண்ட பெருமதிப்பு இச்செய்யுளால் இனிது புலனாதல் காண்க.

'பெரிய அன்பின் வரகுணதேவர்' எனப் பட்டினத்தடிகளாற் போற்றப் பெற்ற வரகுணபாண்டியர் திருநீற்றின்மேல் வைத்த உறைப்புடைய பேரன்பைப் புலப்படுத்தும் வரலாற்று நிகழ்ச்சியினை,

> *பொடியேர் தருமேனியனாகிப் பூசல் புகவடிக்கே*
> *கடிசேர் கணைகுளிப்பக்கண்டு கோயிற் கருவியில்லா*
> *அடியேபட வமையுங்கணை யென்ற வரகுணன்றன்*
> *முடியேதருகழல் அம்பலத் தாடிதன் மொய்கழலே.   1083*

எனவரும் பாடலில் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறிப்பிட்டுப் போற்றினமை படித்துணர்ந்து மகிழ வேண்டிய பகுதியாகும்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

32. கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்

கட்டளைக் கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

1022. நெஞ்சந் திருவடிக் கீழ்வைத்து, நீள்மலர்க் கண்பனிப்ப
வஞ்சம் கடிந்துன்னை வந்திக்கி லேன்அன்று வானருய்ய
நஞ்சங் கருந்து பெருந்தகை யே;நல்ல தில்லைநின்ற
அஞ்செம் பவளவண் ணா!வருட் கியானினி யாரென்பனே. 1

1023. என்பும், தழுவிய ஊனும், நெகஅக மேயெழுந்த
அன்பின் வழிவந்த வாரமிர் தே!யடி யேனுரைத்த

1022. கோயில் - தில்லைத் தலம். பண்ணியர் - கூத்தாடுபவர். இங்கு 'விருத்தம்' எனப்பட்டது கட்டளைக் கலித்துறையே. முதற்காலத்தில் இவ்வாறு வழங்கப்பட்டது. இதுவும் ஓர் அந்தாதியே.

குறிப்புரை : *"நஞ்சு அங்கு அருந்து" என்பதில் அங்கு, அசை. "அன்று வானர் உய்ய... பவள வண்ணா" - என்பதை முதலிற் கொள்க. மலர்க் கண் - மலர்போலும் கண்கள். பனிப்ப - நீரைத் துளிக்க. "உன்னை வந்திக்கிலேன்; இனி (உன்) அருட்கு 'யார்' என்பன்" என வினை முடிக்க. அருட்கு - அருளைப் பெறுதற்கு. யார் - என்ன உரிமையுடையேன். "யார்" என்னும் வினாவினைக் குறிப்பு, உயர்திணை முப்பாற்கும் உரித்தாகலானும், 'தன்மைச் சொல் உயர்திணையது' என்றல் பழைய வழக்கு ஆதலாலும் அது "நான் ஆர்"[1] என்றாற் போல வருதல் இலக்கணமேயாதலின் இங்கு "யான் யார்" என வந்தது. "உன் உள்ளம் ஆர்"[2] என்பது உயர்திணையாயினாரது உள்ளமே யாதலின் அது, "எம் கோதைகூட்டுண்ணிய தான் யார்மன்" - என்பதிற் திணைவழுவமைதியாம் - 'என்பர்' என்பது பாடமன்று.*

1023. குறிப்புரை : *"வளர் தில்லைதன்னுள்... விண்ணவனே" என்பதை, "ஆனமிர்தே" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. என்பும், 'அதனைத் தழுவிய ஊனும்' என்க. நெக - நெகிழ்ந்து உருகும்படி. இறைவனை "அமிர்து" என்றதற்கு ஏற்ப, அன்பை, 'கடல்' என உருவகம் செய்யாமையால் இஃது*

---

1. *திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 2.*
2. *தொல்காப்பியச் சேனாவரையம் - சூ. 210 மேற்கோள்*

வன்புன் மொழிகள் பொறுத்திகொ லாம்;வளர் தில்லைதன்னுள்
மின்புன் மிளிர்சடை வீசிநின் றாடிய விண்ணவனே. 2

1024. அவநெறிக் கேவிழப் புக்கவிந் தியானமுந் தாமைவாங்கித்
தவநெறிக் கேயிட்ட தத்துவ னே!அத் தவப்பயனாம்
சிவநெறிக் கேயென்னை உய்ப்பவ னே!சென னந்தொறுஞ்செய்
பவமறுத் தாள்வதற் கோ,தில்லை நட்டம் பயில்கின்றதே. 3

1025. பயில்கின் றிலேன்நின் திறத்திரு நாமம்; பனிமலர்த்தார்
முயல்கின் றிலேன்நின் திருவடிக் கேயப்ப; முன்னுதில்லை
இயல்கின்ற நாடகச் சிற்றம் பலத்துளெந் தாய்!இங்ஙனே
அயர்கின்ற நானெங்ங னேபெறு மாறுநின் னாரருளே. 4

ஏகதேச உருவகம். "அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே" என்பது காண்க. வன்மை - செவி பொறுக்க ஒண்ணாமை. புன்மை - பொருட் சிறப்பு இன்மை. கொல், அசை. ஆம், உரையசை. 'போதும்' என்றபடி, "அகமே எழுந்த அன்பின் வழி வந்த ஆரமிர்தே" என்றமையால் 'அன்பர் சொல்லை ஏற்கின்ற நீ அன்பில்லாத என் சொல்லையும் கருணையினால் ஏற்பாய் போலும்' என்பது குறிப்பாயிற்று.*

1024. குறிப்புரை : *நெறிக்கே - நெறிக்கண்ணே; உருபு மயக்கம். புக்கு - சென்று. அவிந்து - (வீணே) இறந்து. அழுந்தாமை - பின்பு நரகத்தில் அழுந்தாதபடி. வாங்கி - மீட்டு. தவநெறி - பசு புண்ணிய வழி. பசு புண்ணியங்கட்கு இடையே நிகழும் அபுத்தி பூர்வ சிவ புண்ணியங்களே புத்தி பூர்வ சிவ புண்ணியமாகிய சிவ நெறியிற் சேர்க்குமாயினும் சிவநெறியை அத்தகைய அபுத்தி பூர்வ புண்ணியங்கட்குத் துணையாகும் பசு புண்ணியங்களின் பயனாகவே கூறினார். தத்துவன் - மெய்ப்பொருளாய் உள்ளவன். 'நீ நடம் பயில்கின்றது (உயிர்களை அவை) செய் பவம் அறுத்து ஆள்வதற்கோ' என்க. பவம் - பாவம். ஓகாரம் சிறப்பு. எனவே, 'பவம் அறுத்து ஆள்வதற்கே' என்பதாம். 'தில்லைப் பெருமான் திருநடம் புரிதல் உயிர்களுக்கு வீடுபேற்றைத் தருதற் பொருட்டே' என்பதாம். இதனானே, தில்லை, 'காண முத்தி தரும் தலம்' எனப்படுகின்றது.*

1025. குறிப்புரை : *அப்புதல், இங்குச் சாத்துதலைக் குறித்தது. 'பனி மலர்த்தால் அப்ப முயல்கின்றிலேன்' என்க. அயர்தல் - இளைத்தல். எந்தாய் - என் தந்தையே.*

---

* *திருவாசகம் - பிடித்த பத்து - 3.*

1026. அருதிக்கு விம்ம நிவந்த(து)ஓர் வெள்ளிக் குன்றமஞ்சு
பருதிக் குழவி யுமிழ்கின்றதே யொக்கும்; பற்றுவிட்டோர்
கருதித் தொழுகழற் பாதமும், கைத்தலம் நான்கும்,மெய்த்த
சுருதிப் பதமுழங் குந்தில்லை மேய சுடரிருட்கே. **5**

1027. சுடலைப் பொடியும் படுதலை மாலையும், சூழ்ந்தவெண்பும்
மடலைப் பொலிமலர் மாலைமென் தோள்மேல் மயிர்க்கயிறும்
அடலைப் பொலிஅயில் மூவிலை வேலும் அணிகொள்தில்லை
விடலைக்கென் ஆனைக் கழ(கு)இது வேத வினோதத்தையே. **6**

1026. குறிப்புரை : *“பற்று விட்டோர்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. மெய்த்த - திருமேனியால் அமைந்த. சுருதி முழங்கும் சுடர் என இயைக்க. சுருதி - வேதம். அதுவே கூத்தப் பெருமான் காலில் அணியும் சிலம்பு ஆதலின், ‘சுருதி பதத்தின்கண் முழங்கும் சுடர்’ என்றார். “சுருதிப்பதம்” என்பதில் பகர ஒற்று, எதுகை நோக்கி விரிக்கப்பட்டது. ‘பதத்தின்கண்’ என ஏழாவது விரிக்க. சுடர், கூத்தப் பெருமான். இருட்கு - இருளை நீக்குதற்கு. ‘தில்லை மேயசுடர், இருட்டு மஞ்சு பருதிக் குழவியை உமிழ்க்கின்றதே ஒக்கும்’ என இயைத்து முடிக்க. பருதிக் குழவி, இள ஞாயிறு. மஞ்சு - மேகம். சிவபெருமானது திருநீறு நிறைந்த திருமேனிமேல் யானைத் தோற் போர்வையிருத்தலால், ‘அத்தோல் வெள்ளி மலைமேல் கவிந்த மேகம் போலவும், யானைத் தோற் போர்வையின் ஊடே ஊடே வெளிப்படுகின்ற சிவபெருமானது திருமேனியின் ஒளி, இளஞாயிறு வீசும் கதிர்கள் போலவும் உள்ளன’ என்பதாம். ‘சுடரினுக்கே’ என்பது பாடமன்று. ‘அருந்திக்கு’ என்பதில் நகர ஒற்று எதுகை நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது. திக்கு - திசைகள். விம்ம - நிறையும்படி. நிவந்தது - ஓங்கியது.*

1027. குறிப்புரை : *“மடலை, அடலை என்பவற்றில் ஐகாரம் சாரியை. அடல் - வெற்றி. அயில் - கூர்மை. மயிர்க்கயிறு, பஞ்ச வடம். இதனை மாவிரதிகள் சிறப்பாக அணிவர். ‘அணியாக’ என ஆக்கம் விரிக்க. ‘குரிசில்’ என்பதுபோல ‘விடலை’ என்பதும் தலைவருக்கு உரிய பெயர். வினோதம் - பொழுதுபோக்கு. “செலியரத்தை நின் வெகுளி”[1] என்பதிற்போல இப்பாட்டின் ஈற்றில் வந்த “அத்தை” என்னும் அசைநிலை இடைச்சொல். “அத்தின் அகரம் அகரமுனையில்லை”[2] எனச் சாரியை இடைச்சொற்கு ஓதிய முறையானே முதலில் உள்ள அகரம் கெட்டு நின்றது.*

---

1. புறம் - 6.

2. தொல் - எழுத்து - உருபியல்.

1028. வேத முதல்வன் தலையும் தலையாய வேள்விதன்னுள்
நாத னவனெச்சன் நற்றலை யும்,தக்க னார்தலையுங்
காதிய தில்லைச்சிற் றம்பலத் தான்கழல் சூழ்ந்துநின்று
மாதவ ரென்னோ மறைமொழி யாலே வழுத்துவதே. 7

1029. வழுத்திய சீர்த்திரு மாலுல குண்டு,வன் பாம்புதன்னின்
கழுத்தரு கேதுயின் றான்உட்கப் பாந்தளைக் கங்கணமாச்
செழுத்திரள் நீர்த்திருச் சிற்றம் பலத்தான் திருக்கையிட,
அழுத்திய கல்லொத் தன்ஆய னாகிய மாயவனே. 8

1030. மாயவன், முந்நீர்த் துயின்றவன், அன்று மருதிடையே
போயவன் காணாத பூங்கழல், நல்ல புலத்தினர்நெஞ்(சு)

1028. குறிப்புரை : *வேத முதல்வன், பிரமன். எச்சன் - யாக தெய்வம். காதிய - அழித்த. "வேள்வி வேத ஒழுக்கம். ஆயினும் வேள்வியில் வேத முதல்வன் தலையையும், வேள்வித் தேவன் தலையையும், வேட்டோன் தலையையும் அறுத்த சிவபெருமானை அந்தணர்கள் வேத மந்திரங்களைச் சொல்லித் துதித்தல் ஏன்" என வியப்புத் தோன்றக் கூறிக் குறிப்பால், 'உண்மை வேத ஒழுக்கம் இன்னது' என்பதைத் தோன்ற வைத்தமையின், இது விபாவணையணி. உண்மை வேத ஒழுக்கமாவது சிவபிரானைப் போற்றுதலன்றி இகழ்தலன்று என்பதாம். நாதன் - தலைவன். அவன், பகுதிப் பொருள் விகுதி.*

1029. குறிப்புரை : *("உண்ட களைப்புத் தொண்டருக்கும் உண்டு - என்னும் முறையில்") 'திருமால் உலகை உண்டபின் ஆதிசேடனாகிய பாம்பின் கழுத்தில் படுத்துச் சிறிதே உறங்கினான். அப்பொழுது அப்பாம்பினைத் திருச்சிற்றம் பலத்து இறைவன் தனது கையில் கங்கணமாக இட, அக் கங்கணத்தில் அழுத்திய நீலமணிபோல அவன் விளங்கினான்' என்பதாம். உட்கு - அஞ்சத்தக்க. 'துயின்றானுக்கு' என்பது பாடமன்று. பாந்தள் - பாம்பு. 'திருக்கையில் இட' என்க. 'அம் மாயவன்' எனச் சுட்டு வருவிக்க. வழுத்திய சீர் - பலராலும் துதிக்கப்படும் புகழையுடைய. 'செழுந்திரள்' என்பது எதுகை நோக்கி வலிந்து நின்றது. இடத்துக்குரிய, 'செழுந்திரள் நீர்' என்னும் அடை ஒற்றுமை பற்றி இடத்தின்கண் உள்ள பொருட்குக் கூறப்பட்டது.*

1030. குறிப்புரை : *"நல்ல புலத்தினர் நெஞ்சு ஏய் அவன்... ஆடும் கழல்" என்பதை முதலிற் கூட்டியுரைக்க. புலம் - அறிவு; ஞானம். ஏய்தல் - பொருந்துதல். தாயவன் - தாயாகியவன். மறைத்தல் - தீங்கைத் தடுத்துக் காத்தல். "நிழல்" என்றதனால், தடுக்கப்படுவது வெயிலாயிற்று. எனவே,*

ஏயவன் சிற்றம் பலத்துள்நின் றாடுங் கழலெவர்க்குந்
தாயவன் தன்பொற் கழலென் தலைமறை நன்னிழலே. 9

1031. நிழல்படு பூண்நெடு மாலயன் காணாமை நீண்டவரே
தழல்படு பொன்னக லேந்தித் தமருகம் தாடித்தமைத்(து)
எழில்பட வீசிக் கரமெறி நீர்த்தில்லை யம்பலத்தே
குழல்படு சொல்வழி யாடுவர், யாவர்க்குங் கூத்தினையே. 10

1032. கூத்தனென் றுந்தில்லை வாணனென் றுங்குழு மிட்டிமையோர்
ஏத்தனென் றுஞ்செவி மாட்டிசை யாதே, யிடுதுணங்கை,
மூத்தவன் பெண்டிர் குணலையிட் டாலும், முகில்நிறத்த
சாத்தனென் றாலும் வருமோ இவளுக்குத் தண்ணெனவே. 11

'வெயிலைத் தடுத்துத் தலையைக் காக்கின்ற நிழல்போல, வினையைத் தடுத்துக் காக்கும் காப்பு' என்பதாம்.

1031. குறிப்புரை : *நிழல் - ஒளி. பூண் - அணிகலன்; இங்குச் சிறப்பாகக் கௌத்துவ மணியைக் குறித்தது. 'நீண்டவரே யாவர்க்கும் கூத்தினை ஆடுவர்' என இயைத்து முடிக்க. "யாவர்க்கும்" எனச் சிறப்புடைய உயர்திணை மேல் வைத்துக் கூறினாராயினும், 'எவ்வுயிர்க்கும்' என்றலே கருத்து. 'யாவர்க்கும் ஆக' என ஆக்கம் வருவிக்க. ஆதல் - நன்மை பயத்தல். 'தழலை அகலில் ஏந்தி' என்க. படு - பொருந்திய. பொன் - அழகு. தமருகம் - உடுக்கை. 'தாடனம் - அடித்தல். 'கரத்தை எழில்பட வீசி' என மாறுக. தில்லை - தில்லை நகர். நிறத்தொடு பட்ட இசையை. "சொல்" என்றார். நிறத்தை, 'வர்ணம்' என்பர். "நீண்டவரே" என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால், 'பிறர் அது செய்கின்றிலர்' என்பது போந்தது.*

1032. குறிப்புரை : *இப்பாட்டுத் தில்லைப் பெருமானைக் காதலித்தாள் ஒருத்தியது வேறுபாடு கண்டு, 'இது தெய்வத்தான் ஆயது' எனக் கருதி எடுக்கப்பட்ட வெறியாட்டினைத் தோழி விலக்கி, அறத்தொடு நின்றது. 'குழுமியிட்டு' என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது. ஏத்தன் - துதிகளை உடையவன். செவிமாட்டு இசைத்தல் - செவியிற் செல்லும்படி கூறுதல். 'அதனைச் செய்யாமல் பலவகை ஆடல்களை ஆடினால் பயன் தருமோ' என்றாள். துணங்கை, குணலை சில கூத்தின் வகைகள். பின்னர் 'சாத்தன்' என வருதலால், "மூத்தவன்" என்றது, அவனுக்கு முன்னோனாகிய முருகனை. குறிஞ்சிக் கிழவனாய உரிமை பற்றிக் குறிஞ்சி நிலப் பெண்களை முருகன் பெண்டிராகக் கூறினார். 'பெண்டீர்' என்பது பாடமாயின் அதனை முதற்கண் கூட்டியுரைக்க. சாத்தன் - ஐயனார். குறிஞ்சி நிலப் பெண்களை முருகன்*

1033. தண்ணார் புனல்தில்லைச் சிற்றம் பலந்தன்னின் மன்னிநின்ற
விண்ணாள னைக்கண்ட நாள்விருப் பாயென் னுடல்முழுதும்
கண்ணாங் கிலோ!தொழக் கையாங் கிலோ!திரு நாமங்கள்கற்(று)
எண்ணாம் பரிசெங்கும் வாயாங்கி லோ!வெனெக் கிப்பிறப்பே. 12

1034. பிறவியிற் பெற்ற பயனொன்று கண்டிலம், பேரொலிநீர்
நறவியல் பூம்பொழில் தில்லையுள் நாடக மாடுகின்ற
துறவியல் சோதியைச் சுந்தரக் கூத்தனைத் தொண்டர்தொண்டர்
உறவியல் வாற்கண்கள் கண்டுகண் டின்பத்தை உண்டிடவே. 13

பற்றுவதாகக் கூறுதலே மரபாயினும், 'சிறுபான்மை ஐயனார் பற்றுவதாகக் கூறுதலும் உண்டு' என்பது இதனால் அறிகின்றோம். தண்ணென வருமோ - குளிர்ச்சி உண்டாகுமோ; உண்டாகாது; வெம்மையே உண்டாகும் என்பதாம்.

1033. குறிப்புரை : *இறுதிக்கண் தொக்க ஏழாவதனை, 'எனக்கு இப்பிறப்பின்கண்' என விரித்து, 'கண்ட நாள்' என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. இவ்வாறன்றி இன்மையை உடைமையின் மறுதலையாக்கி, இயல்பாகவே கொள்ள அம் ஆம், கண்ணிற்குக் கூறிய "உடல் முழுதும்" என்பதனை ஏனைக் கை, வாய் இவற்றிற்கும் இயைக்க. கைக்கும், வாய்க்கும் முறையே "தொழ" எனவும், "எண் ஆம் பரிசு" எனவும் கூறினாற்போலக் கண்ணிற்கும், 'காண' என்பது வருவிக்க. "விருப்பாய்" என்னும் எச்சம், 'காண, தொழ, எண் ஆம் பரிசு' என்பவற்றோடு முடிந்தது. "ஆங்கு" மூன்றும் அசை நிலைகள். ஓகாரங்கள் இரக்கப் பொருள். எண் - எண்ணல்; உருவேற்றுதல். முதனிலைத் தொழிற்பெயர். "அக்கு மாலைகொடு அங்கையில் எண்ணுவார்"* என்று அருளிச் செய்தது காண்க. பரிசு - வகை.*

1034. குறிப்புரை : *"பிறவியில்.... கண்டிலம்" - என்பதை இறுதிக்கண் கூட்டுக. ஒன்று - வேறொன்று. 'ஒன்றும்' என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுக்கப்பட்டது. நறவு - தேன். துறவு இயல் - துறவு வேடம். அவை சடை முடியும் கல்லாடையும். உறவு இயல்வால் - கூட்டுறவு நிகழ்தலால். 'தொண்டர் உறவே கூத்தனைக் காண வாய்ப்பளித்தது' என்றபடி. 'உண்டபின்' என்பது "உண்டிட" எனத் திரிந்து நின்றது. 'உண்டபின்' என்பதும், 'உண்ணுதலைப் பெற்றபின்' என்றதேயாம். "கண்டிலம்" என்றது "கருதிற்றிலம்" என்றபடி.*

---

* *திருமுறை - 3.49.3.*

1035. உண்டேன் அவரரு ளாரமிர் தத்தினை வுண்டலுமே
கண்டேன் எடுத்த கழலுங் கனலுங் கவித்தகையும்;
ஒண்டேன் மொழியினை நோக்கிய நோக்கு மொளிநகையும்
வண்டேன் மலர்த்தில்லை யம்பலத் தாடும் மணியினையே. 14

1036. மணியொப் பன,திரு மால்மகு டத்து; மலர்க்கமலத்(து)
அணியொப் பன,வவன் தன்முடி மேலடி யேனிடர்க்குத்
துணியச் சமைத்தநல் ஈர்வா ளனையன சூழ்பொழில்கள்
திணியத் திகழ்தில்லை யம்பலத் தான்தன் திருந்தடியே. 15

1035. குறிப்புரை : அருளாகிய அமிர்தத்தை உண்டதாவது, அருள் கைவரப் பெற்றமை. 'அருள் உண்டாய வழியே அம்பலத்து ஆடும் மணியினைக் காண்டல் கூடும். அஃது இல்லையாயின் அது கூடாது' என்றபடி. செய்யுட்கண் முதற்கண் வந்த "அவர்" என்னும் சுட்டுப் பெயர் ஒருமைப் பன்மை மயக்கமாய்ப் பின் 'மணி' எனப்பட்டவனையே சுட்டிற்று. எடுத்த கழல் - தூக்கிய திருவடி. "கனல்" என்றே போயினாராயினும், ஏனையவற்றோடு இயைய, 'கனற் கையும்' என உரைக்க. கவித்த கை, தூக்கிய திருவடியின்மேல் உள்ள கை. தேன்மொழி - தேன்மொழியாள்; சிவகாம சுந்தரி.

முதற்சினைக் கிளவிக்கு அதுஎன் வேற்றுமை
*முதற்கண் வரினே சினைக்கு ஐயாகும்**

என்பது இலக்கணமாயினும், 'அவனைக் கையைப் பிடித்தான்' என்றவழி, 'கையைப் பிடித்தான்' என்னும் தொடர் மொழி, 'தீண்டினான்' எனப் பொருள் தந்து ஒரு சொல் தன்மைப்படுதலின் இவை போல்வனவற்றில் இரண்டிடத்து ஐயுருபு வருதல் சிறுபான்மை வழக்காய் அமைதல் பற்றி, இங்கு 'மணியினைக் கழலையும், கையையும், நோக்கையும், நகையையும் கண்டேன்' என்றார். இரண்டன் உருபுகள் இறுதிக்கண் தொக்கன. இனி இவ்வாறன்றி, "மணியினை" என்றது உருபு மயக்கம் எனினுமாம்.

1036. குறிப்புரை : சூழ் பொழில்கள் என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. 'அம்பலத்தான்றன் அடி திருமாலது முடியின்மேல் அதன் மணியும், அதில் அணியப்பட்ட கமல மலரும் ஒப்பன' என ஒரு தொடராகத் தொகுத்தோதற் பாலதனை இருதொடராக வகுத்தோதினார், இரண்டனையும் நன்கு வலியுறுத்தற்கு. துணிய - துண்டுபட்டு விழும்படி என்றது, 'விழுந்தது போலக் கெடும்படி' என்றவாறு. ஈர் வாள் - அறுக்கின்ற வாள். "துணிய"

** தொல் - சொல் - வேற்றுமை மயங்கியல்.*

1037. அடியிட்ட கண்ணினுக் கோ ?அவ னன்பினுக் கோ ?அவுணர்
செடியிட்ட வான்துயர் சேர்வதற் கோ ?தில்லை யம்பலத்து
முடியிட்ட கொன்றைநன் முக்கட் பிரான்அன்று மூவுலகும்
அடியிட்ட கண்ணனுக் கீந்தது வாய்ந்த அரும்படையே. 16

1038. படைபடு கண்ணிதன் பங்க !தென் தில்லைப் பரம்பர !வல்
விடைபடு கேதுக ! விண்ணப்பங் கேளென் விதிவசத்தால்
கடைபடு சாதி பிறக்கினும் நீவைத் தருளுகண்டாய்,
புடைபடு கிங்கிணித் தாட்செய்ய பாதமென் னுள்புகவே. 17

எனவும், "ஈர் வாள்" எனவும் போந்தவற்றிற்கு ஏற்ப, 'வலிய பெருமரம் ஒத்த இடர்' என வருவித்துரைக்க. இங்கு, பல பொருள் உவமை வந்தது. "இடர்" என்பது காரியவாகுபெயராய், அவற்றை விளைக்கும் வினைகளைக் குறித்தது. "இருவினை மாமரம்"[1] எனத் திருவாசகத்தும் கூறப்பட்டது.

1037. குறிப்புரை : *அடி இட்ட - திருவடியில் சாத்திய. செடி இட்ட - கீழ்மை பொருந்திய. வான் துயர் - மிக்க துன்பம். கண்ணன் - திருமால். 'திருமால் சிவபிரானை நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரை மலரால் அருச்சித்து வழிபட்டிருக்கும் நாள்களில் ஒருநாள் சிவபிரான் ஒரு மலரை மறைத்துவிட, அதற்கு ஈடாகத் திருமால் தனது கண் ஒன்றைப் பறித்துப் பெருமான் திருவடியில் சாத்திடப் பெருமான் மகிழ்ந்து தன்னிடம் இருந்த வலிய சக்கரப் படையை அளித்தருள, திருமால் அதைக் கொண்டு அசுரர்களை அழித்து உலகிற்கு நன்மை தந்து வருகின்றான்' என்பது புராண வரலாறு. 'அறத்திற்கோ, புகழுக்கோ பொருள் கொடுக்கின்றீர்' என வினவினால், 'இரண்டிற்குந்தான்' என்பது பொதுவிடை யாயினும் சிலர், அவற்றுள் ஒன்றையே சிறப்பாகக் கருதுவர்; அதுபோலவே, இங்கு, 'கண்ணினுக்கோ அன்பினுக்கோ, அவுணர் துயர் சேர்வதற்கோ அரும்படை ஈந்தது' என எழுப்பப்பட்ட வினாவிற்கு, 'மூன்றிற்குந்தான்' என்பது பொது விடையாயினும், 'அன்பிற்கு' என்பதே இங்குச் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது.*

1038. குறிப்புரை : *படை, இங்கு வாள். படு, உவம உருபு. வல்விடை - விரைந்து செல்லும் இடபம். கேதுகன் - விருது கொடியை உடையவன்.*

தரைதனில் கீழை விட்டுத் தவம்செய் சாதியினில் வந்து[2]

எனச் சாத்திரம் கூறுதலின்,

---

1. *திருஅண்டப் பகுதி - அடி. 87.*
2. *சிவஞான சித்தி - சூ. 2.90.*

1039. புகவுகிர் வாளெயிற் றானிலங் கீண்டு பொறிகலங்கி,
மிகவுகும் மாற்கரும் பாதத்த னேல்,வியன் தில்லைதன்னுள்
நகவு குலாமதிக் கண்ணி,யற்(கு) கங்கண னென்றனன்றும்
தகவு கொலாம்,தக வன்று கொலாமென்று சங்கிப்பனே. **18**

சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை.... மேதினியில்
*இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்**

என்றாற்போல இங்கும், 'தவம் செய் சாதி, தவம் செயாச் சாதி என இரு சாதிகளே கொள்ளப்பட்டு, அவற்றுள் 'தவம் செய் சாதி மேற்சாதி, தவம் செயாச் சாதி கீழ்ச்சாதி' எனக் கொள்ளப்படுதல் அறியப்படுதலால் இங்கு, "கடை படு சாதி" என்றது தவம் செயாச் சாதியையேயாயிற்று. 'வேறு சில வினை வயத்தால் அடியேன் அச்சாதியில் பிறக்கினும், இப்பொழுது செய்யும் இவ்விண்ணப்பத்தைத் திருச்செவி சாத்தி நீ அடியேனுக்கு அருளல் வேண்டும்' என்றபடி. கண்டாய், முன்னிலையசை. 'கிங்கிணியை அணிந்தனவும், செம்மையான நிறத்தை உடையனவும் ஆகிய பாதம்' என்றல் கருத்து என்க.

1039. **குறிப்புரை :** *புக - தான் உள்ளே செல்லுதற் பொருட்டு 'உகிராலும், எயிற்றாலும் நிலத்தைக் கீண்டு' என்க. பொறி - ஐம்பொறி. கலங்கி - நிலை கலங்கி. "கலங்கி" எனச் சினைவினை முதல்மேல் ஏற்றப்பட்டது. உகும் - மெலிந்த. மாற்கு - திருமாலுக்கு. அரு - காணுதற்கு அரிய. 'நகு' என்னும் முதனிலை 'ஐ' என்னும் இறுதி நிலை பெற்று 'நகை' என வருதல் பெரும்பான்மை. அதற்கு 'வு' இறுதி நிலை புணர்த்து, இடையே அகரச் சாரியை சேர்த்து, "நகவு" என்றார். 'ஒளி' என்பது அதன் பொருள். அற்கு - இருளைப் போக்குதற்கு. அம்கணன் - அழகிய கண்களை உடையவன். அஃதாவது, சூரிய சந்திரனைக் கண்களாக உடையவன். நன்றும் - மிகவும். "கொல்" இரண்டும் ஐயப் பொருள். "ஆம்" *இரண்டும் அசைகள். சங்கிப்பன் - ஐயுறுவேன். "சிவபெருமான், திருமால் பாதலம் முழுவதையும் குடைந்து கடந்து சென்றும் காணாத பாதங்களை உடையவன் - என்றல் உண்மையானால், - அவன் தில்லைத் தலத்தில் தனது முழுத் திருமேனியையும் யாவரும் காண ஆடுகின்றான் - என்பது உண்மையா, அன்றா? என்று நான் ஐயுறுகின்றேன்" - என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். 'பெரிய பொருள்கட்கெல்லாம் பெரிய பொருளாய், அதே சமயத்தில் சிறிய பொருள்கட்கெல்லாம் சிறிய பொருளாய் நிற்கும் ஓர் அதிசய நிலையே பரம்பொருளது நிலை' என்பதை இங்ஙனம் குறிப்பால் உணர்த்தியவாறு. எனவே, 'இப்பாட்டிற் குறித்த இரண்டுமே உண்மைகள்தாம்' என்பதே விடையாதல் அறிக.*

---

* *ஔவையார் - நல்வழி*

1040. சங்கோர் கரத்தன் மகன்,தக்கன், தானவர் நான்முகத்தோன்
செங்கோல விந்திரன், தோள்,தலை, யூர்,வேள்வி, சீருடலம்
அங்கோல வெவ்வழ லாயிட் டழிந்தெரிந் தற்றனவால்;
எங்கோன் எழில்தில்லைக் கூத்தன் கடைக்கண் சிவந்திடவே. **19**

1041. ஏவுசெய் மேருத் தடக்கை யெழில்தில்லை யம்பலத்து
மேவுசெய் மேனிப் பிரானன்றி யங்கணர் மிக்குளரே?
காவுசெய் காளத்திக் கண்ணுதல் வேண்டும் வரங்கொடுத்துத்
தேவுசெய் வான்;வாய்ப் புனலாட் டியதிறல் வேடுவனே. **20**

1040. குறிப்புரை : *சங்கு ஓர் கரத்தன், திருமால். அவன் மகன் மன்மதன். தானவர், திரிபுரத்து அசுரர். செங்கோல் - செங்கோலை (வானுலக ஆட்சியை) உடைய - மன்மதன் முதலாகக் கூறப்பட்ட ஐவர்கட்கும், 'தோள், தலை, ஊர், வேள்வி, உடலம்' என்பவற்றை எதிர்நிரல் நிறையாக இயைக்க. சீர் - அழகு. அம் கோலம் - அழகிய தோற்றம். "ஆயிட்டு" என்பதில் இட்டு, அசை, கண் சிவத்தல், கோலக் குறிப்பு. 'கடைக்கண் சிறிதே சிவந்த அளவில் இத்தனையும் சாம்பலாயின' என்றது குணக் குறை பற்றி வந்த விசேட அணி.*

1041. குறிப்புரை : *ஏ - அம்பு. இஃது ஏவப்படும் காரணம் பற்றி வந்த பெயர். அஃது ஈற்றில் லகர உகரம் பெற்று, "ஏவு" என வந்தது. எனவே, அஃது இரட்டுற மொழிதலாய், 'அம்பை ஏவுதல் செய்கின்ற' எனப் பொருள் தந்தது. இதனால், ''மேரு'' என்பதும் ''மேருவாகிய வில்'' என்னும் பொருட்டாயிற்று. ''அம்பலம்'' என்பது ஆகுபெயராய் அதன்கண் இயற்றப்படும் கூத்தைக் குறித்தது. அம் கண்ணர் - அழகிய கண்ணை யுடையவர். "கண்ணிற்கு அணிகலம் கண்ணோட்டம்"* என்ப ஆகலின், அதனையுடைய கண் 'அழகிய கண்' எனப்பட்டது. ஆகவே, "அங்கணர்" என்பது 'கருணையுடையவர்' என்னும் கருத்தினதாம். ''மிக்கு உளரே'' என்றாராயினும் 'மிக்க கருணை யுடையவர் உளரே' என்பதே கருத்தென்க. ஏகாரம் வினாப் பொருட்டாய், எதிர் மறுத்தலையுணர்த்திற்று. 'காளத்திக் கண்ணுதலாய்' என ஆக்கம் வருவித்து, 'வாய்ப் புனல் ஆட்டிய வேடுவனை' எனத் தொகுக்கப்பட்ட இரண்டாவதை வருவித்து, 'வேண்டும் வரங் கொடுத்துத் தேவு செய்வான்' என முடிக்க. தேவு செய்தது ஒரு காலத்தே யாயினும், 'அஃது அவர்க்கு என்றும் உள்ள இயல்பு' என்றற்கு, "செய்வான்" என எதிர்காலத்தாற் கூறினார். காவு - கா; சோலை. வாய்ப்புனல் ஆட்டிய வேடுவன், கண்ணப்ப நாயனார் என்பது வெளிப்படை.*

---

* *திருக்குறள் - 575.*

1042. வேடனென் றாள்;வில் விசயற்கு வெங்கணை யன்றளித்த
கோடனென் றாள்;குழைக் காதனென் றாள்இடக் காதிலிட்ட
தோடனென் றாள்;தொகு சீர்த்தில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
சேடனென் றாள்;மங்கை யங்கைச் சரிவளை சிந்தினவே. 21

1043. சிந்திக் கவும்உரை யாடவும் செம்மல ராற்கழல்கள்
வந்திக் கவும்மனம் வாய்கர மென்னும் வழிகள்பெற்றுஞ்
சந்திக் கிலர்சிலர் தெண்ணர்தண் ணார்தில்லை யம்பலத்துள்
அந்திக் கமர்திரு மேனியெம் மான்ற னருள்பெறவே. 22

1044. அருள்தரு சீர்த்தில்லை யம்பலத் தான்தன் அருளினன்றிப்
பொருள்தரு வானத் தரசாத லிற்,புழு வாதல்நன்றாம்;
சுருள்தரு செஞ்சடை யோனரு ளேல்,துற விக்குநன்றாம்,
இருள்தரு கீழேழ் நரகத்து வீழும் இருஞ்சிறையே. 23

---

*1042. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டு தலைவியது வேறுபாடு கண்டு வினவிய நற்றாய்க்குச் செவிலி அறத்தொடு நின்றது. கோடன் - கோஷன். ஆரவாரத்தையுடையவன். ஆரவாரம் - போர் காரணமாக எழுந்தது. சேடன் - பெருமையுடையவன். 'அவ்வளை, கைவளை' எனத் தனித்தனி இயைக்க. அம் - அழகு. அது 'வளை' என்பதனோடு புணருங்கால் ஈறுகெட்டு லகர ஒற்று மிக்கது. சரி - வளையல்களில் ஒருவகை. "மங்கை" என்பதன்பின், 'அதுபொழுது' என்பது வருவிக்க. இவ்வாற்றால், 'இவளது வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் தில்லைக் கூத்தனைக் காதலித்த காதலே' என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தினாளாம்.*

*1043. **குறிப்புரை :** 'சிந்திக்க மனம், உரையாட வாய், மலரால் கழல்கள் வந்திக்கக் கரம்' - என நிரல்நிறையாக இயைத்துக்கொள்க. சந்தித்தல் - சென்று அடைதல். தெண்ணர் - அறிவிலிகள். அமர் - ஒத்த; உவம உருபு.*

*1044. **குறிப்புரை :** அருளின் அன்றி - அருள்வழியாக அல்லாமல் பிறவாற்றால். அருளேல் - 'அருள் வழியாக வருமாயின் துறவிக்குப் புழுவாதலும் நன்றாம். நரகத்து வீழும் இருஞ் சிறையும் நன்றாம்' என்க. "நரகம் புகினும் எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப்பெறில், இறைவா"* என மாணிக்கவாசகரும் அருளிச்செய்தார்.*

---

* *திருவாசகம் - திருச்சதகம்.*

1045. சிறைப்புள வாம்புனல் சூழ்வயல் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பிறைப்பிள வார்சடை யோன்திரு நாமங்க ளேபிதற்ற
மிறைப்புள வாகிவெண் ணீறணிந்(து) ஓடேந்தும் வித்தகர்தம்
உறைப்புள வோ,வயன் மாலினொ(டு) உம்பர்தம் நாயகற்கே. **24**

1046. அகழ்சூழ் மதில்தில்லை யம்பலக் கூத்த! அடியமிட்ட
முகிழ்சூ ழிலையும் முகைகளு மேயுங்கொல்! கற்பகத்தின்
திகழ்சூழ் மலர்மழை தூவித் திறம்பயில் சிந்தையராய்ப்
புகழ்சூ ழிமையவர் போற்றித் தொழும்நின் பூங்கழற்கே. **25**

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி
என்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர வேண்டும்[1]

என்பதும் இக்கருத்தே பற்றி எழுந்தது. இன்பமாவது திருவருளோடு கூடியிருத்தலும், துன்பமாவது அதனொடு கூடாதிருத்தலுமே என்னும் உண்மை இவ்வாறு எங்கும் விளக்கப்படுகின்றது. துறவி - உலகப் பற்றை விட்டவன்.

1045. குறிப்புரை : *சிறைப் புள் - சிறகையுடைய பறவை. அவாம் - விரும்புகின்ற. 'பிறையாகிய பிளவு' என்க. பிதற்றுதல் - அன்பால் பலகாலும் சொல்லுதல். மிறைப்பு - மன உறுதி. உறைப்பு - வலிமை; யாதொன்றிற்கும் அஞ்சாமையும், எதனையும் வெல்லுதலும். அயன், மால், இந்திரனாகியோர் ஒவ்வொருவரையும் நோக்க வலிமை பலவாதலின், "உளவோ" என்றார். ஓடேந்துதலைக் கூறியது, வறுமையை உணர்த்த.*

1046. குறிப்புரை : *முகிழ் - அரும்பு. 'அவை சூழ் இலை' என்றது, 'இடையே அரும்புகளையுடைய இலைக் கொத்து' என்றபடி. ஏயும் - பொருந்தும். கொல், ஐயம். 'தேவர் தூவும் கற்பக மலர் மழையையன்றி. யாம் இடும் நிலவுலக இலையையும், அரும்பையும் விரும்புவையோ' என வினாவிய படி. 'யாம் இடும் இலையையும், அரும்பையுமே நீ விரும்புவாய்' என்பது இதன் உட்கருத்து. ஏன் எனில், 'யாம் அன்பே காரணமாக இடுகின்றோம்; இமையவரோ தாம் தம் நிலையிலே நிலைத்து வாழ்தல் வேண்டியிடுகின்றனர்' என்பதாம்.*

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்[2]

என்று அருளியது காண்க. இங்கு, "திறம் பயில்" என்றது அதனையே.

---

1. *திருமுறை - 4.94.8*
2. *திருவாசகம் - திருச்சதகம் - 16.*

1047. பூந்தண் பொழில்சூழ் புலியூர்ப் பொலிசெம்பொ னம்பலத்து
வேந்தன் தனக்கன்றி யாட்செய்வ தென்னே! விரிதுணிமேல்
ஆந்தண் பழைய அவிழைஅன் பாகிய பண்டைப்பறைச்
சேந்தன் கொடுக்க, வதுவும் திருவமிர் தாகியதே. 26

1048. ஆகங் கனகனைக் கீறிய கோளரிக் கஞ்சிவிண்ணோர்
பாகங் கனங்குழை யாய்,அரு ளாயெனத் தில்லைப்பிரான்
வேகம் தருஞ்சிம்புள் விட்டரி வெங்கதஞ் செற்றிலனேல்,
மோகங் கலந்தன் றுலந்ததன் றோவிந்த மூவுலகே. 27

---

*1047. **குறிப்புரை :*** *'சேந்தனார்' என்னும் அடியவர் பாடிய பாடல்கள் திருவிசைப்பாவில் இருத்தலுடன், திருப்பல்லாண்டு பதிகம் 9-ஆம் திருமுறையிறுதியில் தனியே உள்ளது. 'அப்பதிகத்தைப் பாடி இவர், செல்லாது நின்ற கூத்தப் பெருமான் தேரினைச் செல்லச் செய்தார்' என்பர். 'இவர் குலத்தால் தாழ்ந்தவர்' என்பது இப்பாட்டில், "பறைச் சேந்தன்" என்பதனால் குறிக்கப்பட்டது. திருவாதிரை நாளில் கூத்தப் பெருமானுக்கு அன்பர்கள் களி செய்து படைத்து வழிபடுதல் வழக்கம். கோயிலிலும் இது செய்யப்படும். 'அம்முறையில் செய்ய அரிசி கிடையாமையால் சேந்தனார் தவிட்டுக் களி செய்து துணியில் இட்டுப் படைத்தார்' என்பதும் 'அது மறுநாள் விடியலில் திருச்சிற்றம்பலக் கூத்தப் பெருமான் திருமேனியில் காணப்பட்டது' என்பதும் இவரைப் பற்றி வழங்கும் வரலாறுகள். அதுவே இப்பாட்டின், பின் இரண்டு அடிகளில் குறிக்கப்பட்டது.*

அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை
அவிழ்ந்த மனத்தால் அவிழ்க்க - அவிழ்ந்த சடை
வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பின்
*சேந்தனார் செய்த செயல்**

என இது திருக்களிற்றுப்படியாரிலும் கூறப்பட்டது. தனிப்பாடல் ஒன்றில், "தவிட்டமுதம் சேந்தன் இட உண்டனை" - எனச் சிவஞான யோகிகள் கூறினார். இப்பாட்டில் அவிழ் - உணவு. "தண் பழைய" என்றது 'மிகவும் ஆறிப்போன' என்றபடி. 'குலத்தால் தாழ்ந்த ஒருவர் சுவையற்ற ஓர் எளிய உணவைப் படைக்க, அதனை மிக இனியதாக ஏற்றருளிய அந்தப் பெருமானுக்கு ஆட் செய்யாமல் பிறருக்கு ஆட்செய்வது என்ன அறியாமை' என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். இதனால் இவ்வாசிரியர் சேந்தனாருக்குப் பின்னர் வாழ்ந்தவராதல் அறியப்படும்.

---

* *வெண்பா - 53.*

1049. மூவுல கத்தவ ரேத்தித் தொழுதில்லை முக்கட்பிராற்(கு)
ஏவு தொழில்செய்யப் பெற்றவர் யாரெனில் ஏர்விடையாய்த்
தாவு தொழிற்பட் டெடுத்தனன் மாலயன் சாரதியா
மேவிர தத்தொடு பூண்டதொன் மாமிக்க வேதங்களே. **28**

1048. **குறிப்புரை :** *கனகன் - இரணியன். ஆகம் - மார்பு. "கனகனை ஆகம் கீறிய" என்றதை, 'யானையைக் காலை வெட்டினான்' என்பது போலக் கொள்க. கோளரி, இங்கு நரசிங்கம். 'நரசிங்கமாய்த் தோன்றி இரணியன் மார்பை நகத்தாற் பிளந்து, அவனது வரத்திற்கு அஞ்சி, அவனது உதிரம் ஒரு துளியும் கீழே விழாதபடி குடித்த திருமால் அந்த உதிர வெறியால் மூவுலகத்தையும் தாக்கியபொழுது தேவர்கள் சிவபெருமானைத் துதித்து முறையிட, அவர் சரபமாய்ச் சென்று நரசிங்கத்தை அழித்தமையால், திருமால் முன் நிலைமையை அடைந்து அருள் உடையரானார்' என்பது பண்டை வரலாறு. குழை - குழையை உடையவள். 'குழையை உடையவளை ஒரு பாகத்தில் உடையவனே' என்க. சிம்புள் - சாபம். இதனை 'எண்காற் பறவை' என்பர். "சிம்புளை விட்டுச் செற்றியனேல்" என்றமையால், சிம்புளைச் சிவபெருமான் தமது உருவினின்றும் தோற்றுவித்து விடுத்தமை பெறப்படும். அரி - திருமால். கதம் - கோபம். மோகம், இங்குத் திகைப்பு. உலந்தது - அழிந்தது. 'அழிந்திருக்கும்' என்பதைத் துணிவு பற்றி, 'அழிந்தது' என்றே கூறினார். 'அழிந்திருக்கும்' என்பதில் 'இருக்கும்' என்பது எதிர்கால முற்றாதலின், அதனொடு முடிக்க 'அழிந்து' என்னும் செய்தென் எச்சம்.*

செய்தென் எச்சத்து இறந்த காலம்
*எய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்**

என்னும் விதியினால் எதிர்காலத்து இறந்த காலமாய்த் தனி இறந்த காலத்தில் அது நிகழாமையைக் குறிக்கும். மூவுலகு - முப்பகுதித்தாய உலகு.

1049. **குறிப்புரை :** *ஏவு தொழில் - அப்பெருமானால் குறிப்பிட்டு ஏவப்பட்ட தொழில். தாவு தொழில்பட்டு - குறித்த இடத்திற்குத் தாவிச் செல்லுகின்ற தொழிலிலே பொருந்தி. சாரதியா - சாரதியாய் இருக்க. 'மால் விடையாய்த் தாவு தொழிற்பட்டு எடுத்தனன். அயன் சாரதியாக, வேதங்கள் இரதத்தொடு பூண்ட மா ஆயின' - என முடிக்க. எடுத்தல் - தாங்குதல்; சுமத்தல். "சாரதியாக" என்ற அனுவாதத்தானே, 'சாரதி ஆயினான்' என்பது பெறப்பட்டது. மா - குதிரை. இதன்பின் 'ஆயின' என்பது தொகுத்தலாயிற்று. "இரதத்தொடு" என்பதை, 'இரதத்தை' எனத் திரிக்க. அனைவரும் 'தில்லைப் பிரானுக்கு ஏவலாளர்களே' என்றபடி.*

---

* *தொல் - சொல் - வினையியல்*

1050. வேதகச் சிந்தை விரும்பிய வன்,தில்லை யம்பலத்து
மேதகக் கோயில்கொண் டோன்,சேய வன்,வீ ரணக்குடிவாய்ப்
போதகப் போர்வைப் பொறிவா ளரவரைப் பொங்குசினச்
சாதகப் பெண்பிளை தன்ஐயன்; தந்த தலைமகனே. **29**

1051. தலையவன்; பின்னவன்; தாய்;தந்தை; யிந்தத் தராதலத்து
நிலையவன் நீக்கு தொழில்புரிந் தோன்;அடு வாகிநின்ற
கொலையவன் சூலப் படையவன்; ஆலத் தெழுகொழுந்தின்
இலையவன் காண்டற் கருந்தில்லை யம்பலத் துள்ளிறையே. **30**

1052. இறையும் தெளிகிலர், கண்டும், எழில்தில்லை யம்பலத்துள்
அறையும் புனல்சென்னி யோனரு ளாலன்(று) அடுகரிமேல்

---

*1050. **குறிப்புரை :** வேதகம் - இரச வாதத்தால் பொன்னாக மாறிய பிற உலோகங்கள் அவைபோலும் சிந்தையாவது, திருவருளால் அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைந்த சிந்தை. அறிவு அதனை விரும்பியவன் என்றும், 'அதனால் விரும்பப்பட்டவன்' என்றும் இருபொருளும் கொள்க. "தந்த தலைமகன்" என்பதைக் "கோயில் கொண்டோன்" - என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. தலைமகன் - விநாயகக் கடவுள். சேயவன் - முருகன். "வீரணக் குடிவாய்... பெண்பிள்ளை" துற்கை 'இவ்விருவர்க்கும் ஐயன்; தமையன்' என்க. 'திருநாரையூர் விநாயகர் இரட்டைமணி மாலை' 14-ஆம் பாடலைக் காண்க. போதகம் - யானை; அதன் தோல்; ஆகுபெயர். பொறி - புள்ளிகள். வாளரவு - கொடிய பாம்பு. பெற்ற மக்களது சிறப்புக் கூறு முகத்தால், பெற்றோனது சிறப்பு உணர்த்தியவாறு. சாதகம் - பேய்க் கூட்டம்.*

*1051. **குறிப்புரை :** "ஆலத்தெழு" என்பது முதலாகத் தொடங்கி, "இந்தத் தராதலத்து" என்பதை முதலிற் கூட்டி யுரைக்க. ஆலத்து எழு கொழுந்தின் இலையவன் - ஆல் இலையில் பள்ளி கொள்பவன்; மாயோன். தலையவன் - முன்னோன்; முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருள். பின்னவன் - பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியன்*. "தாய், தந்தை'' என்றதனால் தோற்றுவித்தல் குறிக்கப்பட்டது. நிலையவன் - நிலைக்கச் செய்பவன். நீக்கு தொழில் - அழிக்கும் தொழில். நடுவாகி நிற்றல் - இரு முனையோடு நடுவண் ஒரு முனையுடையதாய் இருத்தல். "கொலைய" என்பது தொழிலடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்.*

*1052. **குறிப்புரை :** அடு கரி - கொல்லும் யானை. "கொல்லும்" என்றது இன அடை. ஆரூரன், சுந்தர மூர்த்தி நாயனார். தார்ப் பரி - மணிக்கோவை*

---

* *திருவாசகம் - திருவெம்பாவை - 9.*

நிறையும் புகழ்த்திரு வாரூ ரனும்,நிறை தார்ப்பரிமேல்
நறையும் கமழ்தொங்கல் வில்லவ னும்புக்க நல்வழியே. **31**

1053. நல்வழி நின்றார் பகைநன்று, நொய்ய ருறவிலென்னும்
சொல்வழி கண்டனம் யாம்;தொகு சீர்த்தில்லை யம்பலத்து,
வில்வழி தானவ ரூரெரித் தோன்,வியன் சாக்கியனார்,
கல்வழி நேர்நின் றளித்தனன் காண்க, சிவகதியே. **32**

யணிந்த குதிரை. வில்லவன் - விற்கொடியையுடைய சேரன்; சேரமான் பெருமாள் நாயனார். சுந்தரர் யானைமீது ஏறிக் கயிலாயம் செல்கையில் வழியில் சிவபெருமானைக் குறித்து,

மண்ணுல கிற்பிறந்து நும்மை
வாழ்த்தும் வழியடியார்
பொன்னுல கம்பெறுதல்
தொண்ட னேன்இன் று கண்டொழிந்தேன்[1]

என அருளிச் செய்தார். அங்ஙனம், "மண்ணுலகத்தில் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் சிவபெருமானை வாழ்த்தி வணங்கினால் அவர்கள் பின்பு அப்பெருமானுடைய உலகத்தை அடைவர்" என்னும் ஆகமப் பிரமாணம் காட்சிப் பிரமாணம் ஆனதையறிந்தும் மண்ணுலகில் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் சிலர் அவ்ஆகமப் பிராமணத்தைச் சிறிதும் தெளிகின்றிலர் - என்பதாம். இறையும் - சிறிதும். அறையும் - ஒலிக்கின்ற. சுந்தரர் யானைமேற் கயிலை சென்றபொழுது அவர்க்குத் தோழனாய் இருந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் குதிரைமேல் உடன் சென்றதையறிக.

1053. குறிப்புரை : *நொய்யர் - சிறியார். "நொய்யர் உறவில் நல்வழி நின்றார் பகை நன்று" என்னும் சொல்லாவது,*

பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பின், அறிவுடையார்
ஏதின்மை கோடி யுறும்[2]

என்னும் குறள். சாக்கிய நாயனார் சிவலிங்கத்தைக் கல்லால் எறிதலை நியாயமாகக் கொண்டு செய்து முத்தி பெற்றார். கல்லால் எறிதல் பகைமைச் செயலாயினும் அன்பு காரணமாகச் செய்யப்பட்டது. இங்ஙனமே கண்ணப்ப நாயனார் தமது செருப்புக் காலைச் சிவலிங்கத்தின்மேல் வைத்ததும் இதனால், 'நல்வழியில் நிற்கும் நல்லோர் பிறர்க்குத் தீங்குபோல எவற்றையேனும் செய்வாராயினும் அச்செயற்குக் காரணம் பகைமையாகாது, அன்பேயாய்

---

1. *திருமுறை - 7.100.5*
2. *திருக்குறள் - 816.*

1054. கதியே! யடியவர்க்(கு) எய்ப்பினில் வைப்பாக் கருதிவைத்த
நிதியே! நிமிர்புன் சடையமிர் தே!நின்னை யென்னுள்வைத்த
மதியே! வளர்தில்லை யம்பலத் தாய்!மகிழ் மாமலையாள்
பதியே! பொறுத்தரு ளாய்,கொடி யேன்செய்த பல்பிழையே. 33

1055. பிழையா யினவே பெருக்கி,நின் பெய்கழற்(கு) அன்புதன்னில்
நுழையாத சிந்தையி னேனையும், மந்தா கினித்துவலை
முழையார் தருதலை மாலை முடித்த முழுமுதலே!
புழையார் கரியுரித் தோய்!தில்லை நாத! பொறுத்தருளே. 34

1056. பொறுத்தில னேனும்பன் நஞ்சினைப் பொங்கெரி வெங்கத்தைச்
செறுத்தில னேனும்;நந் தில்லைப் பிரானத் திரிபுரங்கள்

<u>இருக்கும்' என்றபடி</u>. 'வில்வழியாக' என ஆக்கம் விரிக்க. தானவர் - அசுரர்; முப்புரத்தவர். கல்வழி - கல்லை எறிந்ததே வழியாக. நேர் நின்று - நேரே காட்சியளித்து. "காண்க" என்பது அசை.

1054. குறிப்புரை : *"கதியே" முதலிய நான்கும் விளிகள். கதி - புகலிடம். 'அனைத்துயிர்க்கும் கதியே' எனவும், 'கருத்தினுள் வைத்த நிதியே' எனவும் உரைக்க. மதியே - ஞான வடிவினனே. பதி - கணவன். இங்ஙனம் பலவாறு விளித்தும் பிழை பொறுக்க வேண்டி விண்ணப்பித்தபடி.*

1055. குறிப்புரை : *"மந்தாகினி.... தில்லை நாத! பிழையாயினவே... பொறுத்தருள்" என இயைத்து முடிக்க. மந்தாகினி - கங்கை. துவலை - திவலை; துளி. 'கங்கையினது துளிகள் தனது முழையின்கண் வந்து ஆரப் பெறுகின்ற (நிரம்பப் பெறுகின்ற) தலை' என்க. தலை, வெண்டலை. புழை - உள்ளாற் செல்லும் துளை. "புழை ஆர்" என்பதில் உள்ள 'ஆர்', "கரி" என்பதன் முதனிலையோடு முடிந்தது. கரம் + இ = கரி. இதன் முதலிரண்டடிகளை,*

பெற்றது கொண்டு பிழையே பெருக்கிச்
சுருக்குமன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதிகண்டாய்[1]

வெறுப்பனவே செய்யு மென்சிறுமையை நின்
பெருமையினால் - பொறுப்பவனே[2]

என்னும் திருவாசகப் பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டுக்காண்க.

1056. குறிப்புரை : *"நம் தில்லைப்பிரான்" என்பதை முதலிற் கூட்டியும், 'நஞ்சினைப் பொறுத்திலனேனும்' எனவும் 'அமரருக்கு அடுப்பன என்கொல்'*

---

1. *நீத்தல் விண்ணப்பம் - 23.*
2. *அடைக்கலப் பத்து - 2.*

கறுத்தில னேனுங் கமலத் தயன்கதிர் மாமுடியை
அறுத்தில னேனும் அமரருக் கென்கொல் அடுப்பனவே. 35

எனவும் மொழி மாற்றியும் உரைக்க. எரி, தாருகாவன முனிவர் சிவபிரான்மேல் ஏவிய வேள்வித்தீ. அஃது அப்பெருமானை யாதும் செய்ய மாட்டாது. ஆயினும் ஆபிசார மந்திர ஆற்றலோடு கூடிய அத்தீத் தன்னை விட்டுச் சென்று பலரை இரையாக்கிக் கொள்ளாதபடி அப்பெருமான் அதனைத் தன் கையில் ஏந்திக் கொண்டான். அயன் - பிரமன். அவன் செருக்கு மிகுதியால் சிவபெருமானை, "என் மகனே! வா" என்றான். 'அவன் கூறிய சொல் பொல்லாச் செருக்குச் சொல்லேயன்றி, உண்மையன்று' என்பதை உணர்த்தச் சிவபெருமான் தன்னை அங்ஙனம் அழைத்த அவனது உச்சித் தலையைக் கிள்ளி எடுத்தார். பிரமன் சிவபெருமானைப் படைக்கும் அளவிற்கு ஆற்றல் உடையனாயின், அவரால் பறிக்கப்பட்ட அத்தலையை உடனே முன்போலத் தோற்றுவித்துக் கொள்வான் அல்லனோ? பிரமன் படைப்பதும், மாயோன் காப்பதும், பிறவும் எல்லாம் சிவபிரானது சங்கற்பத்தின்படியல்லது, தங்கள் சங்கற்பத்தின்படியல்ல' என்பதையே இத்தகைய புராண வரலாறுகள் விளக்குகின்றன.

பித்தன்உனது ஓர்தலை பிடுங்கிஎறி போதில்
அத்தலை நமக்கென அமைக்கவிதி யில்லாய்
எத்தலைவன் என்பதுனை? இத்தகைமை கொண்டோ
பைத்தரை அராமுடிகொள் பாரிடம் விதித்தாய்?

எனப் பிற்காலத்து ஆன்றோரும்[1] கூறினார்.

அயன்றனை யாதி யாக
அரனுரு என்ப தென்னை?
பயந்திடும் சத்தி யாதி பதிதலால்

எனவும்,

சத்திதான் பலவோ என்னில்
தான்ஒன்றே அநேக மாக
வைத்திடும் காரியத்தால்
மந்திரி யாதிக் கெல்லாம்
உய்த்திடும் ஒருவன் சத்திபோல்
அரனுடைய தாகிப்
புத்தி முத்திகளை யெல்லாம்
புரிந்து அவன் நினைந்தவாறாம்

என்னும் சிவஞான சித்திச் செய்யுள்களைக் காண்க[2].

---

1. *சைவ எல்லப்ப நாவலர் - அருணாசல புராணம் - திருமலைச் சருக்கம்.*
2. *முதற் சூத்திரம் - 60, 61.*

1057. அடுக்கிய சீலைய ராய்,அக லேந்தித் தசையெலும்பில்
ஒடுக்கிய மேனியோ(டு) ஊணிரப் பாரொள் ளிரணியனை
நடுக்கிய மாநர சிங்கனைச் சிம்புள தாய்நரல
இடுக்கிய பாதன்றன் தில்லை தொழாவிட்ட ஏழையரே. 36

1058. ஏழையென் புன்மை கருதா(து) இடையறா அன்பெனக்கு
வாழிநின் பாத மலர்க்கே மருவ அருளுகண்டாய்;
மாழைமென் நோக்கிதன் பங்க! வளர்தில்லை யம்பலத்துப்
போழிளந் திங்கள் சடைமுடி மேல்வைத்த புண்ணியனே. 37

'ஒரு கற்பத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட பிரம தேவனுக்குப் படைத்தல் தொழிலைக் கற்பித்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமானது சங்கற்பத்தின்படி அவனது நெற்றியினின்று நீலலோகிதன் முதலிய உருத்திரர் பதினொருவர் தோன்றினர்' என்பது புராண வரலாறு. இஃதே பற்றி, பிரமன் உருத்திரனைப் படைத்தான்' என வைணவர்கள் சிவபெருமானைப் பிரமனிலும் தாழ்ந்தவனாகக் கூறிக் கொள்கின்றார்கள். 'உருத்திரன்' எனச் சிறப்பாகக் கூறப்படுபவர், அயன், மால் இருவர்க்கும் மேலாய் நின்று, பிரகிருதி மாயா உலகங்களை அழித்தல் தொழிலைச் செய்யும் சீகண்ட உருத்திரர். இவரைப் பிரமனிலும் தாழ்வாகக் கூறுதல் தத்துவ முறையோடு மாறுபடுவதாகும். பிரமனது செருக்கினால் உண்மை மறைக்கப்பட்டதுடன், அவனது படைத்தல் தொழிலும் தாறுமாறாய் நிகழ, உலகத்திற்குப் பல தீமைகள் உளவா மாகலின், 'அவையெல்லாம் நிகழாமைப் பொருட்டு அவனது தலையைச் சிவபெருமான் கிள்ளினார்' என்றபடி. அடுப்பன - விளைவன. இஃது இறந்த காலத்தில் எதிர்காலம். பன்னுதல் - சொல்லுதல். அஃதாவது, தேவர் 'உண்டருள்க' என்றது. கதம் - கோபம். செறுத்தல் - அடக்குதல். கறுத்தல் - கோபித்தல். அஃது இங்கு அழித்தலாகிய தன்காரியத்தைத் தோற்றி நின்றது. கொல், ஐயப் பொருட்டு.

1057. குறிப்புரை : *அடுக்கிய சீலை - கிழிந்த துளைகள் தோன்ற ஒட்டாமல் பல மடிப்புக்களாக மடிக்கப்பட்ட சீலை. அகல் - மண்டை; மட்பாத்திரம். 'எலும்பில் தசை ஒடுக்கிய மேனி' என்க. அஃதாவது எலும்புகள் நன்கு தோன்றும் உடம்பு. நடுக்கிய - நடுங்கச் செய்த. நரல் - (சிங்கன்) அலறும்படி. ஏழையர் - அறிவிலிகள் (முற்பிறப்பில்) தில்லை தொழாத ஏழையர்கள் (இப் பிறப்பில்). வறியராய் ஊண் இரப்பார்கள் என்க.*

1058. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை. வாழி, அசை. மாழை - மாவடு.*

1059. புண்ணிய னேயென்று போற்றி செயாது புலன்வழியே
நண்ணிய னேற்கினி யாதுகொ லாம்புகல் என்னுள் வந்திட்(டு)
அண்ணிய னே!தில்லை யம்பல வா!வலர் திங்கள் வைத்த
கண்ணிய னே!செய்ய காமன் வெளுப்பக் கறுத்தவனே. 38

1060. கறுத்தகண் டா!அண்ட வாணா! வருபுனற் கங்கைசடை
செறுத்தசிந் தாமணி யே!தில்லை யாயென்னைத் தீவினைகள்
ஒறுத்தல்கண் டாற்சிரி யாரோ பிறர்என் னுறுதுயரை
அறுத்தல்செய் யாவிடி னார்க்கோ வருஞ்சொ லரும்பழியே. 39

1061. பழித்தக் கவுமிக ழான்தில்லை யான்;பண்டு வேட்டுவனும்
அழித்திட் டிறைச்சி, புலைய னளித்த அவிழ்க்குழங்கன்
மொழித்தக்க சீரதி பத்தன் படுத்திட்ட மீன்முழுதும்
இழித்தக்க வென்னா(து) அமிர்துசெய் தானென் றியம்புவரே. 40

1062. வரந்தரு மாறிதன் மேலுமுண் டோ!வயல் தில்லைதன்னுள்
புரந்தரன் மால்தொழ நின்ற பிரான்,புலைப் பொய்ம்மையிலே

1059. குறிப்புரை : *புகல் - கதி. அண்ணியன் - இனிப்பவன். கண்ணி - முடியிலணியும் மாலை. அன்றி, 'கண்ணிய மானவன்' என்றலும் ஆம். செய்ய - எல்லாரையும் ஒருபடித்தாக வருத்துகின்ற. காமன் - மன்மதன். வெளுப்ப - சாம்பலாகும்படி. கறுத்தவன் - கோபித்தவன்.*

1060. குறிப்புரை : *கறுத்த கண்டன் - நீல கண்டன். அண்டவாணன் - ஆகாயத்தில் இருப்பவன். செறுத்த - அடக்கிய. உறுதுயர் - மிக்க துன்பம். 'அரும்பழி ஆர்க்கு வரும்?' சொல் என்க. ஓகாரம் சிறப்பு. 'உனக்குத்தான் வரும்' என்பது குறிப்பு.*

1061. குறிப்புரை : *இப்பாட்டில் "அழித்திட்டிறைச்சி புலையன் அளித்த அவிழ்க் குழங்கல்" என இவ்வாறு இருக்க வேண்டிய பாடம் மிகவும் திரிபு பட்டுள்ளது. கண்ணப்ப நாயனாரை "வேட்டுவன்" எனச் சாதிப் பெயராற் கூறியது போலவே, சேந்தனாரையும் 'புலையன்' எனச் சாதிப் பெயராற் கூறினார். சேந்தனார் இட்ட தவிட்டுக் களி திருவமுதாயினமை மேல், "பூந்தண் பொழில்சூழ்" என்னும் பாடலிலும் குறிப்பிடப்பட்டது. அதிபத்தன் - அதிபத்த நாயனார். இவர் வலைஞர். அழித்து - விலங்குகளைக் கொன்று. 'இட்ட' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.*

1062. குறிப்புரை : *புலைப் பொய்மை - கீழான நிலையாப் பொருள்கள். அவை உலகத் துப்புரவுகள். நிரந்தரம் - இடையறாமை. 'தன் அடியார்,*

நிரந்தர மாய்நின்ற வென்னையும் மெய்ம்மையின் தன்னடியார்
தரந்தரு வான்செல்வத் தாழ்த்தினன்; பேசருந் தன்மையிதே. 41

1063. தன்தாள் தரித்தார் யாவர்க்கும் மீளா வழிதருவான்
குன்றா மதில்தில்லை மூதூர்க் கொடிமேல் விடையுடையோன்
மன்றா டவும்,பின்னும் மற்றவன்பாதம் வணங்கியங்கே
ஒன்றார் இரண்டில் விழுவரந் தோ!சில வூமர்களே. 42

1064. களைக ணிலாமையுந் தன்பொற் கழல்துணை யாந்தன்மையும்
துளைக ணிலாம்முகக் கைக்கரிப் போர்வைச் சுரம்நினையான்;
தளைக ணிலாமலர்க் கொன்றையன், தண்புலி யூரனென்றேன்
வளைக ணிலாமை வணங்கும் அநங்கன் வரிசிலையே. 43

மெய்மையில் தரம் தரு செல்வம்' என்க. தரம் தருதல் - மேன்மையடைதல். தன்மையுடையதனை, "தன்மை" என்றார். 'இது பேசருந் தன்மையுடையது ஆதலின், இதன்மேலும் (எனக்கு அவன்) வரம் (மேன்மை) தருமாறு உண்டோ' என முடிக்க.

1063. குறிப்புரை : *"சில ஊர்மக்கள்" - என்பதை முதலிற் கூட்டியுரைக்க. ஊமர் - பேச அறியாதவர். ஒழுகும் நெறியறியாதவரை இங்ஙனம் 'பேச அறியாதவர்' என்றல் வழக்கு. "கொடி மேல் விடையுடையான்" என்பது, 'சிவன்' என ஒரு சொல் தன்மைப்பட்டு நின்று, "தில்லை மூதூர்" என்பது ஏழாவதன் பொருள்படத் தொக நின்றது. "ஆடவும்" என்னும் உம்மை எளிமையை உணர்த்தி நிற்றலின் இழிவு சிறப்பும்மை. 'மன்றில் ஆடவும் வணங்கி ஒன்றார்' என்க. மற்று, அசை. அங்கே - அம்மன்றிலே. ஒன்றுதல் - மனம் ஒருங்குதல். இரண்டு, பிறப்பும் இறப்பும். இது தொகைக் குறிப்பு.*

1064. குறிப்புரை : *இப்பாட்டுத் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றது. மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. தளைகள் நிலா மலர் - கட்டு (முறுக்கு - அரும்பாய் இருக்கும் நிலை) நில்லாத, (நிலா, இடைக்குறை) எனவே, நன்கு மலர்ந்த மலர். 'கொன்றையன்' என்றும், 'புலியூரன்' என்றும் ஒருமுறை சொன்னேன். அது காரணமாகக் கையில் வளைகள் நில்லாது கழன்று விழும்படி அநங்கனது (மன்மதனது) வரிந்து கட்டப்பட்ட வில் என்னை நோக்கி வளையா நின்றது. இது பற்றி அச்சுரன் (தேவன், சிவபெருமான்) நினைகின்றானில்லை. 'அதுவே என் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம்' என்பது குறிப்பெச்சம். கணைகள் - பற்றுக்கோடு. 'கழலே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. 'கண் நிலாவும் முகத்தையும், துளை*

1065. வரித்தடந் திண்சிலை மன்மத னாலும் ஆழிவட்டம்
தரித்தவன் தன்மக னென்பதோர் பொற்புந் தவநெறிகள்
தெரித்தவன், தில்லையுட் சிற்றம் பலவன் திருப்புருவம்
நெரித்தலும் கண்டது வெண்பொடி யேயன்றி நின்றிலவே. **44**

1066. நின்றில வேவிச யன்னொடுஞ் சிந்தை களிப்புறநீள்
தென்தில்லை மாநட மாடும் பிரான்தன் திருமலைமேல்
தன்தலை யால்நடந் தேறிச் சரங்கொண் டிழிந்ததென்பர்
கன்றினை யேவிள மேலெறிந் தார்த்த கரியவனே. **45**

நிலாவும் கையையும் உடைய கரி' என எதிர்நிரல் நிறையாக இயைத்துரைக்க. "நிலாமை" என்பது எதிர்மறை வினையெச்சம். 'சுரம் நினையான்' என்பது பாடமன்று.

1065. குறிப்புரை : *'சிற்றம்பலவன் (மன்மதனை நோக்கித்) திருப்புருவம் நெரித்த மாத்திரத்தில் கண்டது சாம்பலேயன்றி, அவனது பேரழகும், 'திருமால் பெற்ற மகன்' என்னும் புகழும் சிறிதும், நின்றில என்க. 'மன்மதனை நோக்கி' என்பது முன்னர்ப் போந்த சொற்களின் குறிப்பால் வந்து இயைந்த இசையெச்சம். தவநெறிகள் - சிவதன்ம வழிகள்.*

1066. குறிப்புரை : *பாரத - இதிகாசத்துள், 'பதின்மூன்றாம் நாட்போர் முடிந்தபின் இரவில் கிருட்டினன் அருச்சுனனை அவனது சூக்கும தேகத்தோடு மட்டும் உடன் கொண்டு கயிலாயத்தை அடைந்து, சிவபெருமானைத் தரிசிப்பித்து, அப் பெருமான் முன்பு அவனுக்கு வழங்கிய பாசுபதாத்திரம் இந்திரன் பொருட்டு அவனால் 'நிவாத கவச காலகேயர்' என்னும் அசுரர் மேல் ஏவப்பட்டமையால் அஃது அவ் வசுரர்களையழித்து விட்டுக் கயிலாயத்துள் சென்றிருந்ததைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளச் செய்து மீண்டு குருச்சேத்திரத்தை அடையச் செய்தான்' எனக் கூறப்பட்டது. அப்பொழுது கிருட்டினன் கயிலாய மலைமேல் 'காலால் நடத்தல் கூடாது' தலையால் நடந்து ஏறினமை இப்பாட்டால் அறியப்படுகின்றது. இப்பாட்டு அந்தாதியாய் அமைதற் பொருட்டு, "நின்றிலவே" என்பது பாடமாகக் காணப்பட்ட போதிலும் "நின்றிரவே" என்பதே பாடமாகும். அப்பாடம் அந்தாதிக்கு மாறாவதன்று. "நின்று" என்பதை "ஏறி" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. 'கரியவன் இரவே விசயன்னொடும் திருமலைமேல் சரம் கொண்டு இழிந்தது தலையால் நடந்து ஏறி நின்று' என இயைத்து முடிக்க.*

1067. கருப்புரு வத்திரு வார்த்தைகள் கேட்டலும் கண்பனியேன்;
விருப்புரு வத்தினொ டுள்ளம் உருகேன்; விதிர்விதிரேன்;
இருப்புரு வச்சிந்தை யென்னைவந் தாண்டது மெவ்வணமோ
பொருப்புரு வப்புரி சைத்தில்லை யாடல் புரிந்தவனே. **46**

1068. புரிந்தவன் பின்றியும் பொய்ம்மையி லேயும், திசைவழியே
விரிந்தகங் கைம்மலர் சென்னியில் கூப்பின், வியன்நமனார்
பரிந்தவ னூர்புக லில்லை; பதிமூன்(று) எரியவம்பு
தெரிந்தவெங் கோன்தன் திரையார் புனல்வயற் சேண்தில்லையே. **47**

1069. சேண்தில்லை மாநகர்த் திப்பியக் கூத்தனைக் கண்டுமன்பு
பூண்டிலை; நின்னை மறந்திலை; யாங்கவன் பூங்கழற்கே
மாண்டிலை; யின்னம் புலன்வழி யேவந்து வாழ்ந்திடுவான்
மீண்டனை; யென்னையென் செய்திட வோ ?சிந்தை ! நீவிளம்பே. **48**

1067. குறிப்புரை : *கரும்பு + உருவம் - கருப்புருவம். 'கரும்பு போலும் உருவம்' என்க. கரும்பு போலுவதாவது கண்டார்க்கு இனிதாதல். 'அவ்வுருவத்தைக் குறிக்கின்ற திருவார்த்தைகள்' என்க. விருப்பு உருவம் - அன்பே வடிவான உடம்பு. இரும்பு + உருவம் - இருப்புருவம். இங்கு "உருவம்" என்றது தன்மையை. பொருப்பு உருவப் புரிசை - மலை போலும் உருவத்தையுடைய மதில்.*

1068. குறிப்புரை : *இப்பாட்டிற்கு முதற்கண் 'ஒருவன்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. பொய்ம்மையிலே - பொய்யாகவே; அஃதாவது மனம் பற்றாது மற்றவர் செய்வது போலச் செய்பவனாய். திசைவழியே - ஒரு திசை நோக்கிச் செல்லும் வழியில். அகங்கைம்மலர் - உள்ளங்கையாகிய மலர்கள். "விரிந்து" என்பதனை, 'விரிய' எனத் திரிக்க. 'முன்னே விரியப் பின்னே கூப்பின்' என்க. அகங்கை இரண்டனையும் விரித்தல் ஒருவகை ஆவாகன முத்திரை. இறைவனிடம் ஒன்றை வேண்டுதற்கும் இம்முத்திரை பயன்படும். 'அவன்பால் மட்டு மன்று; அவனது ஊர்க்குள்ளும் நமனார் புகலில்லை' என்பதாம். 'ஒருவன் தில்லையை நோக்கிச் சென்னியிற் கைகூப்பினால் அவனது ஊர்க் குள்ளும் நமனார் புகலில்லை' என்க. பரிந்து - விரைந்து. பதிமூன்று - முப்புரம்.*

1069. குறிப்புரை : *சேண் - அகன்ற இடம். 'திவ்வியம்' என்பது "திப்பியம்" எனத் திரிந்து வந்தது. திவ்வியம் - தெய்வத் தன்மை. சிந்தை அடங்குதலை, 'அது தன்னை மறத்தல்' என்றார். கழற்கு - கழற்கண்; உருபு மயக்கம். மாறாதல்*

1070. விளவைத் தளர்வித்த விண்டுவுந், தாமரை மேலயனும்
அளவிற்கு அறியா வகைநின்ற வன்றும் அடுக்கல்பெற்ற
தளர்வில் திருநகை யாளும்நின் பாகங்கொல்! தண்புலியூர்க்
களவிற் கனிபுரை யுங்கண்ட! வார்சடைக் கங்கையனே. 49

1071. கங்கை வலம்,இடம் பூ;வலங் குண்டலம்; தோடிடப்பால்;
தங்குங் கரம்வலம் வெம்மழு; வீயிடம்; பாந்தள்வலம்
சங்க மிடம்;வலம் தோலிட மாடை; வலம்அக்(கு);இடம்
அங்கஞ் சரி;அம் பலவன் வலங்கா ணிடமணங்கே. 50

- ஒடுங்குதல். மீண்டனை - கழலிற் சென்றும் திரும்பினாய். 'என்னை என் செய்திட மீண்டனை' என ஓகாரம் வினாப் பொருட்டு. "சிந்தை" என்பதை முதலிற் கூட்டுக. அதனைப் பின்னும் கூட்டுக. சிந்தை, அண்மை விளி.

1070. குறிப்புரை : *ஈற்றடியை முதலில் வைத்து உரைக்க. களர் - "கள" எனச் செய்யுளில் ஈறு குறுகி நின்றது. களா, ஒருவகைச் செடி. 'அதில் உள்ள கனி' என்க. புரையும் - போலும். 'கற்ற வார்சடை' என்பது பாடமன்று. 'வார்சடையிற் கங்கையை உடையவனே' என்க.*

விளாவைத் தளர்வித்த - (கண்ணனாய் இருந்த நிலைமையில்) விளாங்கனியை எறிந்து உதிர்த்த. விண்டு - விட்டுணு; அடுக்கப் பெற்ற - மலையரையன் பெற்ற. தளவின் திருநகையாள் - முல்லையரும்பு போன்ற நகையை உடைய உமாதேவி. 'சடைக் கங்கையனே! நீ மாலும், அயனும் அடி முடிதேட அனற்பிழம்பாய் நின்ற அப்பொழுதும் மலைமகள் உன் இடப்பாகத்தில் இருந்தாளோ' என்க. கொல், ஐயம். 'என்றுமே உமை பாகம் பிரியாய்' எனப்படுகின்ற நீ நெருப்புருவமாய் நின்ற காலத்தில் அவளைப் பிரியாதிருத்தல் எங்ஙனம் கூடிற்று என்றபடி. "எத்திறம் நின்றான் ஈசன், அத்திறம் அவளும் நிற்பள்" என்பது அவள் இயல்பாகலின், "நீ நெருப்பாய் நின்றபொழுது, அவள் அதன் சூடாய் இருந்தாள் போலும்" என்பது குறிப்பு.*

1071. குறிப்புரை : இப்பாட்டு மாதொரு கூறாம் வடிவத்தை வருணித்தது. 'வலம் கரம் மழுதங்கும்' என இயைக்க. வீ - பூச்செண்டு. பாந்தள் - பாம்பு. *சங்கம் - சங்க வளையல். அங்கு, அசை. அக்கு - எலும்பு மாலை. அம்சரி - அழகிய சரிவு. (தொங்கல்) பொன்னரி மாலை முதலியன. காண், அசை. 'வலம் அம்பலவன்; இடம் அணங்கு. (பெண்) இந்நிலைமைக்கு ஏற்ப, தலையில் வலம் கங்கை; இடம் பூ முதலியனவாம்' என்க.*

---

* *சிவஞான சித்தி - சுபக்கம் - சூ.2.75.*

1072. அணங்(கு),ஆ டகக்குன்ற மா(து),அற ஆட்டிய வாலமர்ந்தாட்(கு)
இணங்கா யவன்தில்லை யெல்லை மிதித்தலு மென்புருகா
வணங்கா, வழுத்தா விழாவெழும் பாவைத் தவாமதர்த்த
குணங்காண் இவளென்ன வென்றுகொ லாம்வந்து கூடுவதே. 51

1073. கூடுவ(து) அம்பலக் கூத்த னடியார் குழுவுதொறும்;
தேடுவ(து) ஆங்கவ னாக்கமச் செவ்வழி; யவ்வழியே
ஓடுவ(து) உள்ளத் திருத்துவ தொண்சுட ரைப்பிறவி
வீடுவ தாக நினையவல் லோர்செய்யும் வித்தகமே. 52

---

*1072. **குறிப்புரை :** இது தலைவியது கைக்கிளைக் காதல் ஆற்றாமை கண்டு தோழி மனமழிந்து கூறியது. ஆல் - திரு ஆலங்காடு தலம். அதில் அமர்ந்தவள் காளி. அவளை "அணங்கு" என்றதனோடு, சத்தி கூறாதல் பற்றி, "ஆடகக் குன்று மாது" என்றார். 'பொன்மலை மகள்' என்பது அதன் பொருள். அற ஆட்டிய - தன்னை (சிவனை) மிகவும் ஆடச் செய்த. "இறைவனை - ஆடல்கண்டருளிய அணங்கு" என முற்கால ஆசிரியரும் கூறினார். அவளை ஒறுத்து அடக்காமல், இனிய நடனத்தினாலே வென்று அடக்கினமை பற்றிச் சிவபெருமானை "அவளுக்கு இணங்கியவன்" என்றார்.*

தேன்புக்க தண்பணைசூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம் பயிலுமது என்னேடீ?
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேல் தரணியெலாம்
*ஊன்புக்க வேற்காளிக்கு ஊட்டாங்காண் சாழலோ**

என்னும் திருவாசகத்தைக் காண்க. வழுத்தல் - துதித்தல். பாவை, தலைவி. 'பாவை, தில்லை எல்லை மிதித்தலும் என்பு உருகா....... எழும்; (ஆகவே, தில்லைப்பிரான் இவளை) - இவள் மதர்த்த குணம் - என்ன (இரங்கி) என்று வந்து கூடுவது' என இயைத்து முடிக்க. தவா - நீங்காத; மதர்த்த - களித்த; பித்துக் கொண்ட குணம் உடையவளை, "குணம்" என்றார். காண், கொல் ஆம் அசைகள். ''உருகா'' என்பது முதலாக எண்ணின்கண் வந்த வினையெச்சங்கள் யாவும் "எழும்" என்னும் முற்றோடு முடிந்தன.

*1073. **குறிப்புரை :** 'பிறவி வீடுவதாக நினைய வல்லோர் செய்யும் வித்தகம் அடியார் குழுவு தொறும் கூடுவதும், அவன் ஆக்கும் செல்வழி தேடுவதும், அவ்வழியே ஓடுவதும், ஒண் சுடரை உள்ளத்து இருத்துவதும் 'ஆம்' என இயைத்து முடிக்க. "ஆக்கும்" என்பது இறந்த காலத்தில் வந்தது. சிவன் ஆக்கிய செவ்விய வழியாவது சிவகாம நெறி. அதனை அடுத்துவரும் பாட்டாலும்*

---

* *திருச்சாழல் - 14.*

1074. வித்தகச் செஞ்சடை வெண்மதிக் கார்நிறக் கண்டத்தெண்தோள்
மத்தகக் கைம்மலைப் போர்வை மதில்தில்லை மன்னனைத்தம்
சித்தகக் கோயில் இருத்தும் திறத்(து)ஆ கமியர்க்கல்லால்
புத்தகப் பேய்களுக் கெங்கித்த தோ!அரன் பொன்னடியே. **53**

அறியலாம். "கூடுவது" முதலிய நான்கு தொழிற் பெயர்களும் செவ்வெண். அவற்றது இறுதியில் அவற்றின் தொகை தொகுக்கப்பட்டு நின்றது. 'அவ்வழிக்கண்ணே' - என ஏழாவது விரிக்க. ஒண்சுடர் - ஞானம்; என்றது சிவஞானத்தை. "வீடுவது ஆக" என்பதில் "ஆக" என்றது, 'உண்டாகும்படி' என்றவாறு. வித்தகம் - திறல். திறலால் செய்யப்படும் செயல்களை, 'திறல்' என்றார். 'பிறவாறு செய்யும் செயல்கள் பிறவியை நீக்கமாட்டா' என்பது கருத்து.

1074. குறிப்புரை : *வித்தகம், வெண்மதி, கார்நிறக் கண்டம், எண்தோள், கைம்மலைப் போர்வை - இவை அனைத்தும் தில்லை மன்னனாகிய ஒருவனையே சிறப்பித்தன. வித்தகம் - திறல். 'செஞ்சடைக்கண் வெண்மதியை உடைய' என்க. கார் - மேகம்; கருமையுமாம். கை மலை - யானை. இஃது ஆகு பெயராய், அதன் தோலைக் குறித்தது. சித்தம் - மனம். 'சித்த' என்பதன் ஈற்று அகரம் குறைந்து நின்றது. 'சித்தமாகிய அகக் கோயில்' என்க. 'கோயிலின்கண்' என ஏழாவது விரிக்க. ஆகமியர் - சிவாகம நெறியில் நிற்பவர்கள். ''காருறு கண்ணியர்'' என்றாற் போல்வனவற்றில் ஒருமையுணர்த்தும் இகர விகுதி சாரியையாய்விட 'அர்' என்னும் பன்மை விகுதிபுணர்ந்து பன்மையை உணர்த்தும். இவ்வாறு வருதல் அஃறிணைப் பெயர்கள் இன்மையாலும், இன்னோரன்னவை உயர்வு பற்றி வந்த பன்மைப் பெயராகாது, பொருட்பன்மை பற்றிய பெயர்களே ஆதலாலும், இவை தனி மொழிகளில் ஒட்டுப் பெயர் ஆக்கத்தில் உள்ள சில வேறுபாடுகளேயாம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தனிமொழியாக்கத்தைக் கூற முற்படாமையின் இன்னோரன்னவற்றை அவர் விரித்திலர். "புத்தகப் பேய்கள்" - சுவடிகளைக் காத்தல் மாத்திரத்தையே உடையவர்கள்.*

*புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருளறியார்
உய்த்தக மெல்லாம் நிரப்பினும் - மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே; பொருள்தெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு**

என்னும் நாலடிச் செய்யுளைக் காண்க. இதில் 'போற்றுதல்' என்றது, "ஊரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்தல்"[1] போல. மற்றவர்கள் உயர்த்துப் பேசுதலைக்

---

* *வெண்பா - 318.*

1. *திருவாசகம் - திருச்சதகம் - 87*

1075. பொன்னம் பலத்துறை புண்ணிய னென்பர்; புயல்மறந்த
கன்னல்மை தீரப் புனிற்றுக் கலிக்காமற்(கு) அன்றுபுன்கூர்
மன்னு மழைபொழிந்(து) ஈரறு வேலிகொண் டாங்கவற்கே
பின்னும் மழைதவிர்த்(து) ஈரறு வேலிகொள் பிஞ்ஞகனே. **54**

கேட்டுத் தாங்களும் உயர்த்துப் பேசுதல். 'சிவாகமப் பொருளை அறியாதவர்கட்குப் பிற நூல்களின் உண்மைப் பொருள் விளங்காது' என்பதாம்.

அசிக்க ஆரியங்கள் ஓதும்
ஆதரைப் பேத வாதப்
பிசுக்கரைக் காணாகண், வாய்
பேசாதப் பேய்க ளோடே[1]

எனவும்,

ஆரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று
வட்டணை பேசுவர்[2]

எனவும் போந்தனவும் இக்கருத்தே பற்றி எழுந்தனவாம். 'எங்குள்ளதோ' என்பதை, 'எங்கித்ததோ' என்றல் ஒரு வட்டார வழக்கு. "எங்கிருந்தோ" என்றது, 'அறிய வாராது' என்றபடி.

1075. குறிப்புரை : *"பொன்னம்பலத்துறை புண்ணியன் என்பர்" - என்பதனை இறுதியிற் கூட்டுக. புயல் - மேகம். அஃது இங்கு மழையைக் குறித்தது. கன்னல் - நாழிகை; அஃது இங்குப் பொதுவாக, 'காலம்' எனப் பொருள் தந்து நின்றது. மை - குற்றம். அது மழை பெய்யாமைக்குக் காரணமாகிய குற்றம். தீர - தீர்ந்தமையால் 'தீர்ந்தது பிரார்த்தனையினால்' என்க. நீற்றுக் கலிக்காமன் திருநீற்றை யணிந்த (அஃதாவது பிரார்த்தித்து அணிந்த) ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார். 'புன்கூர் - அந்நாயனாருக்கு உரியதாய் இருந்த திருப்புன்கூர். 'புன்கூரில்' என ஏழாவது விரிக்க. கலிக்காம நாயனார் தாமும், தம்மைச் சார்ந்த மக்களும் ஏதோ பிழை செய்தமையால் மழை பெய்யா தொழிந்தது எனக் கருதி, அப்பிழை தீர்தற்குப் பன்னிரண்டு வேலி நிலத்தைத் திருப்புன்கூர் இறைவருக்குத் தேவதானமாகக் கொடுப்பது என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டமையால் மழை பெய்யத் தொடங்கியது. தொடங்கிய மழை விடாது பொழிந்தமையால் மழை நின்றால், மற்றும் பன்னிரு வேலி தேவதானம் செய்வதாகப் பிரார்த்தித்தமையால் மழை*

---

1. *திருமுறை - 9. "இணங்கிலா ஈசன்"*
2. *திருமுறை - 11. கோபப் பிரசாதம் - அடி, 84, 85.*

1076. நேசனல் லேன்;நினை யேன்;வினை தீர்க்குந் திருவடிக்கீழ்
வாசநன் மாமல ரிட்டிறைஞ் சேனென்தன் வாயதனால்
தேசனென் னானைபொன் னார்திருச் சிற்றம் பலம்நிலவும்
ஈசனென் னேன்பிறப்(பு) என்னாய்க் கழியுங்கொல்! என்தனக்கே. **55**

1077. தனந்,தலை, சக்கரம், வானத் தலைமை குபேரன்,தக்கன்,
வனந்தலை ஏறடர்த் தோன்,வா சவன்உயிர், பல்லுடலூர்
சினந்தலை காலன், பகல்,காமன், தானவர், தில்லைவிண்ணோர்
இனந்தலை வன்னரு ளால்முனி வால்பெற் றிகந்தவரே. **56**

நின்றது. இச்செய்தியைச் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் தமது திருப்புன்கூர்த் தலப் பதிகத்து இரண்டாம் பாடலில் குறித்தருளினார். அஃதே இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டது. 'பொழிவித்து' என்பதில் பிறவினை விகுதி தொகுக்கப்பட்டது. ஈற்றடியில், பின்னும் பிழை தவிர்த்து என்பது பாடமன்று. ஈற்றில் தொகுக்கப்பட்ட 'பிஞ்ஞகனை' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமையை விரிக்க.

1076. குறிப்புரை : *நேசன் - அன்பன். 'வினை நீக்கும்' எனப் பாடம் ஓதுதல் சிறக்கும். தேசன் ஒளியுடையவன். 'ஆனை' என்பது காதற் சொல். என்னேன் - என்று துதியேன். 'இப்பிறப்பு' எனச் சுட்டு வருவிக்க. என் ஆய் - என்ன பயன் தந்ததாய். 'யாதொரு பயனையும் தந்ததாகாது வீணாய்க் கழியும் போலும்' என்பதாம். கொல், ஐயம். 'என்றனக்கு என் ஆய்' எனக் கூட்டுக.*

1077. குறிப்புரை : *'தில்லைத் தலைவன் அருளால் தனமும், தலையும், சக்கரமும், வானத் தலைமையும் பெற்றவர் முறையே குபேரனும், தக்கனும், ஏறடர்த்தோனும், வாசவனும்' எனவும், 'அவன் முனிவால் உயிரையும், பல்லையும், உடலையும், ஊரையும் இகந்தவர் முறையே காலனும், பகலவனும், காமனும், தானவரும்' எனவும் இயைத்துப் பொருள் கொள்க. இது நிரல்நிறையணி. 'தில்லைப் பெருமான் அன்பர்கட்கு அருளையும், வன்பர்கட்கு ஒறுப்பையும் அளிக்க வல்லவன்' என்பதாம். தனம் - செல்வம். வானத்தலைமை - வானுலக ஆட்சி. ஏறு அடர்த்தான், நப்பின்னையை மணப்பதற்காகக் காளைகளைத் தழுவிக் கொன்றவன், கண்ணன், திருமால். வனந் தலை ஏறு - காட்டில் சென்று மேயும் காளைகள். சினந்து அலை காலன் - உயிர்கள்மேல் கோபித்துத் திரிகின்ற யமன். பகலைச் செய்பவனைப் "பகல்" என்றார். 'இனத் தலைவன்' என்பது எதுகை நோக்கி மெலிந்து நின்றது. "பெற்று இகந்தவர்" என்பதில் "பெற்று" என்னும் எச்சம் எண்ணின்கண் வந்ததாகலின், 'பெற்றவர், இகந்தவர்' என்றவாறு.*

1078. குறிப்புரை : *அவமதித்து - (கூற்றுவனால்) இகழப்பட்டு. ஆதர் -*

1078. அவமதித் தாழ்நர கத்தில் இடப்படும் ஆதர்களும்
தவமதித்(து) ஒப்பில ரென்னவிண் ணாளுந் தகைமையரும்
நவநிதித் தில்லையுட் சிற்றம் பலத்து நடம்பயிலும்
சிவநிதிக் கேநினை யாரும், நினைந்திட்ட செல்வருமே. **57**

1079. வருவா சகத்தினில், முற்றுணர்ந் தோனை,வண் தில்லைமன்னைத்
திருவாத வூர்ச்சிவ பாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார் தருதிருக் கோவைகண் டேயுமற் றப்பொருளைத்
தெருளாத வுள்ளத் தவர்கவி பாடிச் சிரிப்பிப்பரே. **58**

அறிவிலிகள். தவம் மதித்து - தவத்தை மேன்மையாக மதித்துச் செய்து. சிவநிதி - சிவனாகிய செல்வம். 'நிதிக்கே' என்னும் நான்காம் உருபை இரண்டாம் உருபாகத் திரிக்க. ஈற்றில் 'ஆவர்' என்னும் பயனிலை வருவித்து முடிக்க. 'நினையாதவர் நரகம் புகுவர்' எனவும், 'நினைந்தவர் சிவ லோகம் பெறுவர்' எனவும் கூறியவாறு.

1079. குறிப்புரை : *'வரு வாசகத்தினில் செய்' என இயையும். வருவாசகம் - திருவருளின் வழித் தமது நாவில் வந்த சொற்கள். இவை 'திருவாசகம்' - எனப் பெற்றன. சிவ பாத்தியன் - சிவனது பாத சம்பந்தத்தை (திருவடி தீட்சையை)ப் பெற்றவன்; திருவாதவூரடிகள். 'திருவாசகம் மாணிக்கம் போன்றது' என்னும் கருத்தால் அவ்வாசகத்தை வெளியிட்ட அடிகள் 'மாணிக்க வாசகர்' எனப் பெயர் பெற்றார். இவரை 'ஆதிசைவ அந்தணர்' என அறிஞர்[1] கருதுவர். இவர் தில்லைப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக வைத்து அருளிச் செய்த கோவைப் பிரபந்தம், 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' என்றும், 'திருக்கோவையார்' என்றும் சொல்லப்படுதல் இப் பாட்டில் குறிக்கப்பட்டமை காண்க. "வருவாசகத்தினில் செய்" என்றதனால் இதுவும் திருவாசகமேயாக குறிக்கப்பட்டது. இதனைக் 'கோவைத் திருவாசகம்' என்பர். இக்கோவையாரை இவ்வாசிரியர் (நம்பியாண்டார் நம்பிகள்) எட்டாம் திருமுறையாகச் சேர்த்திருத்தல் வெளிப்படை. அப்பொருள், அதில் சொல்லப்பட்டுள்ள உலகியற் பொருள், அறிவன் நூற் பொருள்[2] 'கவியாற் பாடி' என மூன்றாவது விரிக்க. 'அப் பெருமானைச் சிரிக்கச் செய்வர்' என்க. சிரித்தல் - எள்ளி நகையாடுதல். 'அருள்வழியால் வந்த சொற் பிரபந்தத்திற்கு அஃது இன்றி, மலவழியால் வரும் சொற்பிரபந்தங்கள் ஒவ்வா' என்பது கருத்து. இதனால் இவ்வாசிரியர்*

---

1. திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், எம்.ஏ., எம்.பில்.,

2. திருக்கோவையார்க்குப் பேராசிரியர் உரையின் உரைப்பாயிரம்.

1080. சிரித்திட்ட செம்பவ ளத்தின் திரளும், செழுஞ்சடைமேல்
விரித்திட்ட பைங்கதிர்த் திங்களும், வெங்கதப் பாந்தளும்,தீத்
தரித்திட்ட வங்கையும், சங்கச் சுருளுமென் நெஞ்சினுள்ளே
தெரிந்திட்ட வா! தில்லைச் சிற்றம் பலத்துத் திருநடனே. **59**

1081. நடஞ்செய்சிற் றம்பலத் தான்முனி வென்செயும் ? காமனன்று
கொடுஞ்சினத் தீவிழித் தாற்குக் குளிர்ந்தனன்; விற்கொடும்பூண்
விடுஞ்சினத் தானவர் வெந்திலர்; வெய்தென வெங்கதத்தை
ஒடுங்கிய காலனந் நாள்நின் றுதையுணா விட்டனனே. **60**

காலத்தில் சிவபிரான் மீது பாடப்பட்ட வேறு சில கோவைகளும் இருந்தமை அறியப்படும்.

1080. குறிப்புரை : *"தில்லைச் சிற்றம்பலத்துத் திருநடன்" என்பதை முதலில் கொள்க. சிரித்திட்ட - ஒளிவீசுகின்ற. பவளம் - பவளத்தின் நிறம்; ஆகுபெயர். திரள் - திரள் போலும் திருவுருவம். கதம் - கோபம். சங்கச் சுருள் காதில் உள்ளது. தெரித்திட்டவா - தோற்றுவித்தவாறு; 'வியப்பினது' எனச் சொல்லெச்சம் வருவித்து முடிக்க. நடன் - நடனத்தைச் செய்பவன்.*

1081. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு நிந்தாத்துதி. அஃதாவது, பழித்ததுபோலப் புகழ் புலப்படுத்தியது. மிக்க சினத்தோடு தீ எழப் பார்த்த அவன்முன் மன்மதன் குளிர்ந்து எழுந்தான். திரிபுரத்தை எரித்தபொழுது அதில் இருந்த அசுரர்கள் எரிந் தொழியவில்லை. (முன்போலவே இருந்தார்கள்). அவனால் உதைக்கப்பட்ட பின்பும் யமன் முன்போல இருந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றான் என்றால் தில்லையம்பலத்தில் நடனம் புரியும் பெருமான் கோபித்தால், அக்கோபம் யாரை, என்ன செய்யும்? (இரதிதேவி தன் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிச் சிவபெருமான் முன்பு எரிந்துபோன மன்மதனை எழுப்பித் தந்து, அவளுக்கு மட்டும் முன்போலத் தோன்றியிருக்கும்படி செய்தார். திரிபுரத்தை எரித்தபொழுது புத்தன் போதனையால் மயங்கிப் பத்தியை விட்டுவிடாமல் முன்போலவே இருந்த ஒரு மூவர் அசுரரை எரியாது பிழைத்திருக்கச் செய்தார். யமனை உதைத்த பின்பு எழுப்பி 'எம் அடியவர்பாற் செல்லாதே' என்று அறிவுரை கூறி விடுத்தார். இவைகளை யெல்லாம் குறிப்பிடாமல் பொதுவாக நகைச்சுவை தோன்றக் கூறினார். 'தீமைக்குத் தீமையைத் தருதல் மட்டுமன்றி, நன்மைக்கு நன்மையும் தருபவன் சிவன்' என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தியவாறு. "விழித்தாற்கு" என்னும் குவ்வுருபை, 'முன்' என்னும் பொருட்டாகிய கண்ணுருபாகத் திரிக்க. வில் - ஒளி. 'விற் பூண்' என இயையும். கொடுமை - வளைவு. பூண் - அணிகலம்.*

1082. விட்டங் கொளிமணிப் பூண்திகழ் வன்மதன் மெய்யுரைக்கில்
இட்டங் கரியன்;நல் லானல்லன்; அம்பலத் தெம்பரன்மேல்
கட்டங் கியகணை யெய்தலுந் தன்னைப்பொன் னார்முடிமேல்
புட்டங்கி னான்மக னாமென்று பார்க்கப் பொடிந்தனனே. 61

1083. பொடிஏர் தருமே னியனாகிப் பூசல் புகவடிக்கே
கடிசேர் கணைகுளிப் பக்கண்டு, கோயிற் கருவியில்லா,
வடியே படவமை யுங்கணை யென்ற வரகுணன்தன்
முடி ஏர்தருகழ லம்பலத் தாடிதன் மொய்கழலே. 62

விடும் சினத் தானவர் - சினத்தை விட்டொழித்த அசுரர். வெய்தென - விளைவாக. 'ஒடுக்கிய' என்பது எதுகை நோக்கி மெலிந்து நின்றது. "நின்று" என்பது ஐந்தாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு.

1082. குறிப்புரை : *மதன் - மன்மதன். மெய் - உடம்பு - கரியன் - கருமை நிறமானவன். இட்டம் - விருப்பம். இதனை, 'கரியன்' என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி, "இட்டம் நல்லனல்லன்" என குணவினை குணிமேல் நின்றதாக உரைக்க. "நல்லனல்லன்" என்பதன்பின், அதனால் என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க. கள் - தேன். கள் தங்கிய கணை, மலர்க் கணை. தன்னை - அவனை. புள் மேல் தங்கினான் - கருட வாகனத்தின் மேல் வருபவன்; திருமால். 'அவன் பொன்னார் முடியை உடையவன்' 'திருமால் மகன்' என்பது, 'மன்மதன்' என்னும் பெயரளவாய் நின்றது. என்று - என்று தெரிந்து. பார்க்க - நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து பார்க்க. பொடிந்தனன் - சாம்பலாயினான். 'சிவபெருமான் ஒறுப்பது தீயோரையே' என்றபடி.*

1083. குறிப்புரை : *"அம்பலத்து ஆடிதன் மொய்கழல்" என்பதை முதலில் வைத்து உரைக்க. 'வரகுணன்' என்னும் பாண்டியன் மிகுந்த சிவபத்தனாய் இருந்த நிலையில் பகைவர்கள் படையெடுத்து வந்து அவன்மேற் போர் தொடுக்க, அவன் திருநீற்றையே கவசமாகப் பூசிக்கொண்டு நிராயுதனாய்ப் போர்க்களத்தில் சென்று நிற்கப் பகைவர்கள் விட்ட அம்புகள் அவனை ஒன்றும் செய்யாமல், அவன் காலடியிலே வீழ்ந்தன' என்பது இப்பாட்டுள் கூறப்பட்டது. இதுவும், இதுபோல இவனது பத்தி மிகுதியை விளக்குவனவாக பதினொன்றாம் திருமுறையில் உள்ள பட்டினத்து அடிகள் பாடலும், திருவிளையாடற் புராணங்களும் கூறும் செய்திகளும் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்ட இருவர் வரகுணருள் ஒருவனுக்கும் அக்கல்வெட்டுக்கள் கூறாமையால் 'கல்வெட்டுக்கள் கூறும் வரகுணர் இருவருள் ஒருவனே இப் பாட்டில் குறிக்கப்பட்ட வரகுணன்' எனச் சிலர் கூறுதல் ஏற்புடையதாய்*

1084. கழலும் பசுபாசர் ஆம்இமை யோர்தங் கழல்பணிந்திட்(டு)
அழலு மிருக்குந் தருக்குடை யோர்,இடப் பால்வலப்பால்
தழலும், தமருக மும்பிடித் தாடிசிற் றம்பலத்தைச்
சுழலு மொருகா லிருகால் வரவல்ல தோன்றல்களே. **63**

1085. தோன்றலை, வெண்மதி தாங்கியைத் துள்ளிய மாலயற்குத்
தான்தலை பாதங்கள் சார்வரி யோன்றன்னைச் சார்ந்தவர்க்குத்
தேன்றலை யான்பா லதுகலந் தாலன்ன சீரனைச்சீர்
வான்தலை நாதனைக் காண்பதென் றோதில்லை மன்றிடையே. **64**

இல்லை. எனவே, இவ்வரகுணன் தமிழ் நாட்டில் கல்வெட்டுக்கள் தோன்றுதற்கு முன்னே வாழ்ந்த வரகுணனாவன்.

பொடி - திருநீறு. ஏர்தரு - அழகைத் தருகின்ற. பூசல் - போர்; போர்க்களம். "அடிக்கு" என்னும் நான்காவதை ஏழாவதாகத் திரிக்க. கடி, வடி - கூர்மை. கோயிற் கருவி - அரண்மனையில் உள்ள படைக்கலங்கள். 'அவை யில்லாமல்' என்றது. 'அவைகளை எடாமலே' என்றபடி. அமையும் - ஏற்கும். 'முடியின் கண்' என ஏழாவது விரிக்க.

1084. குறிப்புரை : *"இடப்பால் வலப்பால்" என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. 'இடப்பால் தழலும், வலப்பால் தமருகமும்' என நிரல் நிறையாக இயைக்க. சுழல் வரல் - சுற்றி வருதல், "சுழலும்" என்னும் உம்மை 'வீழ்ந்து பறித்து' என இறந்தது தழுவிற்று. தோன்றல்கள் - பெருமையுடையவர்கள். கழலும் பசு பாசம் - பசுக்களைக் கட்டியுள்ள பாசம் கழலுபவர். ஆம் இமையோர் - மக்களின் மேலானவராகிய தேவர்கள். தம் கழல் - தமது (சுற்றி வந்தவர்களது) பாதங்கள். அழல் - அன்பினால் கண்ணீர் வார நிற்றல். "அழல்" என்னும் தொழிற்பெயர், 'அழ' என்னும் செயலென் எச்சப் பொருட்டாய் நின்றது உம்மைச் சிறப்பு. தருக்கு - பெருமிதம். 'தில்லை யம்பலத்தை வணங்கினோர், தம்மைத் தேவர் வணங்க இருப்பார்கள்' என்பதாம்.*

1085. குறிப்புரை : *தோன்றல் - பெருமையுடையவன். துள்ளிய - அகங்கரித்த. தோன்றல், தாங்கி, சார்வரியோன், சீரன், நாதன் - இவை ஒரு பொருள்மேல் வந்த பல பெயர்கள். தேன்தலை - தேனின்கண். ஆண்பால் - பசுவின்பால். சீர் - தன்மை. வான் - வானுலகத்திற்கு, தலை நாதன் - மேலான தலைவன். "காண்பது" என்பதற்கு, 'இடைவிடாது காண்பது' என உரைக்க.*

1086. மன்றங் கமர்திருச் சிற்றம் பலவ! வடவனத்து
மின்றங் கிடைக்(கு)உந்தி நாடக மாடக்கொல்! வெண்தரங்கம்
துன்றங் கிளர்கங்கை யாளைச் சுடுசினத் தீயரவக்
கன்றங் கடைசடை மேலடை யாவிட்ட கைதவமே. 65

1087. தவனைத் தவத்தவர்க் கன்பனைத் தன்னடி யெற்குதவும்
சிவனைச் சிவக்கத் திரிபுரத் தைச்சிவந் தானைச்செய்ய
அவனைத் தவளத் திருநீ றனைப்பெரு நீர்கரந்த
பவனைப் பணியுமின்; நும்பண்டை வல்வினை பற்றறவே. 66

---

*1086. **குறிப்புரை :** 'மன்று அங்கு, கன்று அங்கு' என்பவற்றில் வந்த 'அங்கு' என்பன அசைகள். வட வனம் - திருவாலங்காடு. 'மின் தங்கு இடை' என்றது காளியை. 'இடைக்கு எதிராக' என ஒரு சொல் வருவிக்க. உந்தி - எழும்பி. கொல், ஐயம். தரங்கம் - அலை. அம் - அழகு. கங்கையாளை வெளியில் இருக்க விடாமல் சடைக்குள் மறைத்து வைத்த கைதவம் (கரவு) காளி எதிரில் நடனம் ஆடுதற் பொருட்டோ' என்றபடி. 'தனித்து நின்று ஆடாது, ஒரு பெண்ணுடன் சேர்ந்து நின்று ஆடினால் காளி நடனப் போர் செய்ய உடன்பட மாட்டாளன்றோ' என்றபடி. இளம் பாம்புகளை, "கன்று" என்றது மரபு வழுவமைதி. "இளநாகமொடு ஏன முளைக்கொம் பவை பூண்டு"[1] எனத் திருஞானசம்பந்தரும் அருளிச் செய்தார். அடைத்தல் - மறைத்தல். அடையா இட்ட- அடைத்து வைத்த. கைதவம் - வஞ்சனை. சிவபெருமான் திருவாலங்காட்டில் நடனப் போர் செய்தமை மேல் "அணங்காடகக் குன்ற மாது"[2] என்னும் பாட்டிலும் கூறப்பட்டது.*

*1087. **குறிப்புரை :** "உலகீர்" - என்னும் முன்னிலை வருவித்து, "நும் வினை பற்றற என எடுத்துக்கொண்டு உரைக்க. தவன் - தவக்கோலம் உடையன். "சிவக்க" என்றது, 'தீயால் சிவந்து தோன்ற' என்றபடி. சிவந்தான் - கோபித்தான். "பெறலின், இழவின், காதலின், வெகுளியின்"[3] என்றதனால், வெகுளுதல் இரண்டாம் வேற்றுமை பெறுதலை உணர்க. 'திரிபுரத்தை அவை சிவக்கச் சிவந்தான்' என மாற்றிக் கொள்க. செய்ய - சிவந்த நிறத்தையுடைய. பவன் - கருதுவார் கருதும் இடத்தில் தோன்றுபவன். "கடி சொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே"[4] என்பதனால் முன்னிலைக்கண் வந்த உம்' விகுதியின் பின் 'மின்' என்பது விகுதிமேல் விகுதியாய் வந்து, "பணியுமின்" என்றாயிற்று.*

---

1. *திருமுறை - 1.1.2.*
2. *பாட்டு - 51.*
3. *தொல் - சொல் - வேற்றுமையியல்.*
4. *தொல் - சொல் - எச்சவியல்*

1088. பற்றற முப்புரம் வெந்தது, பைம்பொழில் தில்லைதன்னுள்
செற்றரு மாமணிக் கோயிலின் நின்றது, தேவர்கணம்
சுற்றரு நின்புக ழேத்தித் திரிவது சூழ்சடையோய்!
புற்றர வாட்டித் திரியும் அதுவொரு புல்லனவே. 68

1089. புல்லறி வின்மற்றைத் தேவரும், பூம்புலி யூருள்நின்ற
அல்லெறி மாமதிக் கண்ணியன் போ லருளுவரே
கல்லெறிந் தானுந்தன் வாய்நீர் கதிர்முடி மேலுகுத்த
நல்லறி வாளனும் மீளா வழிசென்று நண்ணினரே. 69

1088. குறிப்புரை : *"சூழ் சடையோய்" என்பதை முதலிற் கொள்க. சூழ்தல் - சுற்றிலும் சுழலுதல். 'உனது வெகுளியால் முப்புரம் வெந்தது. நீ உயர்ந்த மாணிக்கக் கோயிலிலே இருப்பது, தேவர் கூட்டம் உன்னையே புகழ்ந்து திரிவது இவையெல்லாம் உனக்குப் பெருமையைத் தருகின்றன. ஆயினும், நீ எங்கும் பாம்பாட்டித் திரிவது ஒன்று மட்டும் உனக்குச் சிறுமையைத் தருகின்றது' என்பது இப்பாட்டின் பொருள். "திரிவது" என்பதன்பின், 'இவை பெருமைய' என்பது வருவிக்க. 'ஆகையால் அதனை நீ விட்டொழிக' என்பது குறிப்பெச்சம். சிவபெருமானுக்கு இவற்றால் எல்லாம் பெருமையோ, சிறுமையோ உண்டாதல் இல்லை என்பது இதன் உள்ளுறைப் பொருள். செல்தரு - உயரத்தால் மேகங்களைத் தடுத்து நிறுத்துகின்ற. சுற்று - எங்கும் பரவிய. அரு - அருமையான.*

1089. குறிப்புரை : *மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. சிவலிங்கத்தின் மேல் மறவாது கல்லெறிந்தவர் சாக்கிய நாயனார். சிவலிங்கத்தின் மேல் வாய்நீரை உமிழ்ந்தவர் கண்ணப்ப நாயனார். இவ்விருவரும் இச் செயல்களால் தீக்கதி யடையாது உள்ளத்து அன்பே காரணமாக, மீளா வழியாகிய வீட்டு நெறியிற் சென்று முத்தியை அடைந்தார்கள். செயலை நோக்காது உள்ளத்தை நோக்கி இவ்வாறு அருள்செய்த தேவர், பிறர் இருக்கின்றனரா? என வினவுகின்றார். 'செயலை விடுத்து உள்ளத்தையறிதல் முற்றறிவுடையனுக்கே கூடும்' என்பதாம். அவ் எறி மதி - இராக் காலத்தில் ஒளி வீசுகின்ற திங்கள்.*

1090. குறிப்புரை : *'நாசத்திற் செலுத்தி' என ஏழாவது விரிக்க. நமன் உலகத்து எண் - யமனது உலகத்தைப் பற்றிய நினைவு. அது விடாத ஆகு பெயராய், அதுபொழுது நிகழும் அச்சத்தைக் குறித்தது. இருக்கல் உற்றீர் - இருக்க விரும்புபவர்களே! 'உங்கள் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுமாயின்*

1090. நண்ணிய தீவினை நாசஞ் செலுத்தி, நமனுலகத்(து)
எண்ணினை நீக்கி இமையோ ருலகத் திருக்கலுற்றீர்!
பெண்ணினொர் பாகத்தன், சிற்றம் பலத்துப் பெருநடனைக்
கண்ணினை யார்தரக் கண்டுகை யாரத் தொழுமின்களே. **70**

1091. கைச்செல்வ மெய்திட லாமென்று பின்சென்று, கண்குழியல்
பொய்ச்செல்வர் செய்திடும் புன்மைகட் கேயென்றும் பொன்றலில்லா
அச்செல்வ மெய்திட வேண்டுதி யே;தில்லை யம்பலத்துள்
இச்செல்வன் பாதங் கரு(து)இரந் தேனுன்னை; யென்னெஞ்சமே. **71**

திருச்சிற்றம்பலம்

நீங்கள் பெருநடனைக் கண்டு தொழுமின்கள்' என்க. ஆர்தல் - நிரம்புதல். அஃதாவது இன்பம் நிரம்புதல். 'பெண்ணினை' என்பதில் சாரியை நிற்க இரண்டன் உருபு தொகுதல் இலேசினாற் கொள்க. இனி, 'பெண்ணினது பாகத்தன்' என ஆறாவது விரித்தலும் அமைவுடையதே. நடன் -நடனம் ஆடுபவன்.*

*1091. **குறிப்புரை :** கைச் செல்வம் - கைப் பொருள். கருத்து நோக்கி, 'பொய்ச் செல்வர் பின் சென்று அவர் செய்திடும் புன்மைகட்குக் கண்குழியல்' என உரைக்க. கண் குழியல் - கண் குழியற்க. கண் குழிதல் - பட்டினியால் 'கண் குழித்தல்' என்பது பாடம் அன்று. புன்மைகள் - அற்பச் செயல். அவை 'இல்லை' எனக் கரத்தலோடு, இகழ்தலையும் செய்தல். 'புன்மைகட்கு' என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபை, 'புன்மையால்' என மூன்றாவதாகத் திரிக்க. "வேண்டுதியே" என்னும் ஏகாரம் தேற்றம். இதன்பின், 'அதற்கு' என்பது வருவிக்க. இப்பாட்டின் இறுதியை முதற்பாட்டின் முதலோடு மண்டலிக்க வைத்தமையின் இவ் அந்தாதி எழுபது பாட்டுக்களோடே முடிக்கப் பட்டதாம். அந்தாதிகள் சில இவ்வாறு எழுபது பாட்டோடே முடிதலும் மரபே.*

கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் முற்றிற்று.

---

* *தொல் - எழுத்து - தொகை மரபு*

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி

திருவாரூர்ப் பெருமான் 'தில்லை வாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என அடியெடுத்துக் கொடுக்க நம்பியாரூரர் ஏழாம் திருமுறையில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகையென்னுந் திருப்பதிகத்திற் போற்றப் பெற்ற திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக வகுத்துக் கூறும் கருத்துடன் நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய பனுவல் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யென்பதாகும். சோழமன்னன் வேண்டிக் கொண்டபடி தில்லையில் தேவாரத் திருமுறையைக் கண்டு ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்து உதவிய நம்பியாண்டார் நம்பி தமக்குப் பொள்ளாப் பிள்ளையார் உபதேசித்தருளியபடி திருத்தொண்டத்தொகையை முதனூலாகக் கொண்டு தனியடியார் அறுபதின்மரும் ஒன்பது திருக்கூட்டத்தாரும் ஆகிய திருத்தொண்டர்களுக்குரிய ஊர், நாடு, மரபு முதலியவற்றையும் அவர்கள் மேற்கொண்டொழுகிய திருத்தொண்டின் நெறியினையும் அதனால் அவர்கள் பெற்ற பேற்றினையும் வகுத்து விளக்கும் நிலையில் கலித்துறைத் திருவந்தாதியாகிய இப்பனுவலைப் பாடியருளினாரென்பது,

ஆக்கியபின் திருத்தொண்டத் தொகையடைவை யருளாலே
நோக்கியபின் நாயன்மார் நுடங்கடைவுந் தொழிற்பேறும்
பாக்கியத்தால் இபமுகந்தோன் அருள்செய்த பகுதியினால்
வாக்கியல்சேர் அந்தாதிநம்பி யடைவே வகுத்தார்

எனவரும் திருமுறை கண்ட புராணச் செய்யுளாலும்,

பொன்னி வடகரை சேர்நாரையூரிற் புழைக்கைமுக
மன்னன் அறுபத்து மூவர் பதிதேம் மரபுசெயல்
பன்ன அத்தொண்டத் தொகைவகை பல்குமந்தாதி தன்னைச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதத்துணை துணையே.

என நம்பியாண்டார் நம்பிக்குரிய வணக்கமாக இத்திருவந்தாதியில் காணப்படும் பழம் பாடலினாலும் இனிது விளங்கும்.

நம்பியாரூரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையிற் போற்றப்பெற்ற அடியார்களின் வரலாறுகளை வகுத்துக் கூறுவது இத்திருவந்தாதியாதலின், இதனைத் 'திருத்தொண்டத் தொகைவகை'யென வழங்குதல் உண்டென்பதும், முதனூலாகிய திருத்தொண்டத் தொகையையும் அதன் வகையாகிய இத்திருவந்தாதியையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இயற்றப்பெற்றது திருத்தொண்டர் புராணமாதலின் அதற்குத் 'திருத்தொண்டத் தொகைவிரி' யென்றதோர் பெயரும் உண்டென்பதும்,

அந்தமெய்ப் பதிகத் தடியார்களை
நந்தம் நாதனாம் நம்பியாண்டார் நம்பி
புந்தியாரப் புகன்ற வகையினால்
வந்தவாறு வழாமல் இயம்புவாம்

எனவும்,

தொன்றுசீர்த் திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
இன்றெனாதர வாலிங் கியம்புகேன்

எனவும் வரும் சேக்கிழாரடிகள் வாய்மொழியால் உய்த்துணரப்படும்.

ஏழாம் திருமுறை சுந்தரர் திருத்தொண்டத்தொகைத் திருப்பதிகத்தினை அடியொற்றி அதன்கண் போற்றப் பெறும் அடியார்களின் வரலாறுகளை இத்திருவந்தாதி வகுத்துக் கூறுகின்றது. இதன்கண் எண்பத்தொன்பது கட்டளைக் கலித்துறைகள் உள்ளன. திருத்தொண்டத்தொகைத் திருப்பதிகத்திலுள்ள பதினொரு பாடல்களிலும் 'ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே'யென நம்பியாரூரர் தம்மைத் தொண்டர்க்குத் தொண்டராகக் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பதினோரிடங்களிலும் சுந்தரர் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துப் போற்றும் பதினொரு பாடல்கள் இத்திருவந்தாதியில் முறையே அமைந்துள்ளன. திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சேரமான் பெருமாள், கோச்செங்கட் சோழர் ஆகிய பெருமக்களின் வரலாறுகள் இரண்டிரண்டு பாடல்களிலும், ஏனைப் பெருமக்களின் வரலாறுகள் ஒவ்வொரு பாடலிலும் குறித்துப் போற்றப் பெற்றன. திருத்தொண்டத் தொகையிற் போற்றப் பெறும் தனியடியார்

தொகையடியார் இத்துணையரென்பதை ஒரு பாடலிலும், அத்திருப்பதிகத்திலுள்ள பாடல்களின் முதற்குறிப்பினை ஒரு பாடலிலும் இத்திருவந்தாதியை ஓதுவதால் வரும் பயனை ஒரு பாடலிலும் கூறி நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இத்திருவந்தாதியினை நிறைவு செய்துள்ளார். இதன் அமைப்பினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இத்திருவந்தாதி திருத்தொண்டத்தொகையின் விளக்கமாக இயற்றப்பெற்றதென்பது நன்கு விளங்கும். இதன் முதனூலாகிய திருத்தொண்டத் தொகையையும் இதனை விரித்துரைக்கும் முறையில் தோன்றிய விரிநூலாகிய பெரிய புராணத்தையும் ஒப்பு நோக்கிப் பயில்வார்க்கு இத்திருவந்தாதியின் பொருள் நலங்கள் இனிது புலனாகும். தொகை, வகை, விரிநூல் பாடல்களுடன், கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவசாரியார் இயற்றியருளிய "திருத்தொண்டர் புராணச் சாரம்" என்ற நூலிலிருந்தும் பாடல்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் வலப்புறப்பக்கத்தில் நூல்களின் பாடல்களும், இடதுபுறப் பக்கத்தில் நாயன்மார்களின் நிகழ்வுகளின் நிழற்படங்களும் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

33. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி

கட்டளைக் கலித்துறை

சிறப்புப் பாயிரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

1092. பொன்னி வடகரை சேர்நாரை யூரிற் புழைக்கைமுக
மன்னன் அறுபத்து மூவர் பதிதேம் மரபுசெயல்
பன்னஅத் தொண்டத் தொகைவகை பல்குமந் தாதிதனைச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதத் துணைதுணையே. 1

---

*1092. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டுப் பிற்காலத்தவரால் சிறப்புப் பாயிரமாகச் செய்து சேர்க்கப்பட்டது. திருத்தொண்டர்களாகிய நாயன்மார்களது வரலாற்றைப் பொதுவாகச் சுட்டும் முறையில் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் பெயரளவாக ஒரு திருப்பதிகத்தில் தொகுத்து அருளிச் செய்தார். அதனால் திருத்தொண்டர்களது வரலாற்றுத் தொகையாயிற்று. அது திருத்தொண்டத் தொகை என்ற பதிகமாக ஏழாம் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளது.*

அத்திருப்பதிகத்தில் சுட்டப்பட்ட நாயன்மார்களது நாடு, ஊர், குலம், அவர்கள் செய்த தொண்டு இவைகளை ஒரொரு சொல்லால் கூறி ஒருவருக்கு ஒருபாட்டினை அந்தாதியாகச் செய்தமையால் 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' எனப் பெயர்பெற்ற இவ்வந்தாதி நாயன்மார்களது வரலாற்று வகையாயிற்று. இவைகளையும், 'இதை அருளிச் செய்தவர் திருநாரையூர் நம்பிகள்' என்பதையும், இவர் அத்தலத்து விநாயகர் திருவருளைப் பெற்ற திருவருட் செல்வர்' என்பதையும் இப்பாட்டுக் கூறிற்று. 'ஆண்டார்' என்பது ஒரு காலத்தில் ஆதி சைவர்களைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயராய் வழங்கிற்று ஆதலின், 'நம்பியாண்டார்' என்பதே இவரது பெயராயிற்று. இதற்கு மேலும் இவரது சிறப்பைக் குறிப்பதாக 'நம்பி' என்பதைச் சேர்த்து, 'நம்பியாண்டார் நம்பிகள்' என வழங்குவர்.

'நாயன்மார்களது ஊர், குலம், தொண்டு இவைகளைத் திருநாரையூர் விநாயகர் சொல்ல இவர் பாடினார்' என இப்பாட்டுக் கூறுகின்றது. இதனை

வைத்துத் திருமுறை கண்ட புராணமும் இவ்வாறே கூறிற்று. இதனை ஆராய்ச்சியாளர் 'நம்பிகள் விநாயகப் பெருமானது திருவருளைப் பெற்ற திருவருட் செல்வர்' என்னும் அளவில் கொள்கின்றனர். 'இத் திருவந்தாதியைச் சேக்கிழார் திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகத்தோடு ஒத்த அருளாசிரியத் திருமொழியாகக் கொண்டே திருத்தொண்டர் வரலாற்று விரியைத் தாம் அருளிச் செய்தார்' - என்பதை

அந்த மெய்ப்பதி கத்துஅடி யார்களை
நந்தம் நாதனாம் நம்பியாண் டார்நம்பி
புந்தி யாரப் புகன்ற வகையினால்
வந்த வாறு வழாமல் இயம்புவாம்

எனக் கூறியவாற்றால் அறிகின்றோம். 'நாதன்' என்பது அருளாசிரியரைக் குறிக்கும் சொல். இதன்கண் சேக்கிழார், "புந்தி ஆரப் புகன்ற வகை" - என்றதன்றி, 'விநாயகர் சொல்லிய வகைப்படி' எனக் கூறாமை நோக்கத் தக்கது.

வகை நூலாகிய இதன் விரியே திருத்தொண்டர் புராணம் ஆகலின், இவ்வந்தாதிப் பாடல்களின் விரி பொருள் அப்புராணத்திலே காணத்தக்கது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நாயன்மார்கள் தொகை, வகைப்பாடல் வரிசை எண் அட்டவணை

திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி (வகை) பாடல் எண்	பதினொன்றாம் திருமுறைப் பாடல் எண்	பாடல் பெற்ற நாயனார்	திருத் தொண்டத் தொகை வரிசை எண்	திருத் தொண்டர் திருவந்தாதிப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை
	1092	நம்பியாண்டார் நம்பி வணக்கம்		
1	1093	தில்லை வாழந்தணர்	தொ(1)	1
2	1094	திருநீலகண்ட நாயனார்	1	1
3	1095	இயற்பகை நாயனார்	2	1
4	1096	இளையான் குடிமாற நாயனார்	3	1
5	1097	மெய்ப்பொருள் நாயனார்	4	1
6	1098	விறன்மிண்ட நாயனார்	5	1
7	1099	அமர்நீதி நாயனார்	6	1
8	1100	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 1		1
9	1101	எறிபத்த நாயனார்	7	1
10	1102	ஏனாதி நாயனார்	8	1
11	1103	கண்ணப்ப நாயனார்	9	1
12	1104	குங்கிலியக்கலய நாயனார்	10	1
13	1105	மானக்கஞ்சாற நாயனார்	11	1
14	1106	அரிவட்டாய நாயனார்	12	1
15	1107	ஆனாய நாயனார்	13	1
16	1108	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 2		1
17	1109	மூர்த்தி நாயனார்	14	1
18	1110	முருக நாயனார்	15	1
19	1111	உருத்திரபசுபதி நாயனார்	16	1

20	1112	திருநாளைப்போவார் நாயனார்	17	1
21	1113	திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார்	18	1
22	1114	சண்டேசுர நாயனார்	19	1
23	1115	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 3		1
24, 25	1116, 1117	திருநாவுக்கரசு நாயனார்	20	2
26	1118	குலச்சிறை நாயனார்	21	1
27	1119	பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார்	22	1
28	1120	காரைக்காலம்மையார்	23	1
29	1121	அப்பூதியடிகள் நாயனார்	24	1
30	1122	திருநீலநக்க நாயனார்	25	1
31	1123	நமிநந்தியடிகள் நாயனார்	26	1
32	1124	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 4		1
33, 34	1125, 1126	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்	27	2
35	1127	ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்	28	1
36	1128	திருமூலதேவ நாயனார்	29	1
37	1129	தண்டியடிகள் நாயனார்	30	1
38	1130	மூர்க்க நாயனார்	31	1
39	1131	சோமாசிமாற நாயனார்	32	1
40	1132	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 5		1
41	1133	சாக்கிய நாயனார்	33	1
42	1134	சிறப்புலி நாயனார்	34	1
43	1135	சிறுத்தொண்ட நாயனார்	35	1
44, 45	1136, 1137	சேரமான் பெருமாள் நாயனார்	36	2
46	1138	கணநாத நாயனார்	37	1
47	1139	கூற்றுவ நாயனார்	38	1
48	1140	சுந்தரமுர்த்தி நாயனார் துதி 6		1
49	1141	பொய்யடிமையில்லாத புலவர்	தொ(2)	1

50	1142	புகழ்ச்சோழ நாயனார்	39	1
51	1143	நரசிங்க முனையரைய நாயனார்	40	1
52	1144	அதிபத்த நாயனார்	41	1
53	1145	கலிக்கம்ப நாயனார்	42	1
54	1146	கலிய நாயனார்	43	1
55	1147	சத்தி நாயனார்	44	1
56	1148	ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்	45	1
57	1149	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 7		1
58	1150	கணம்புல்ல நாயனார்	46	1
59	1151	காரி நாயனார்	47	1
60	1152	நெடுமாற நாயனார்	48	1
61	1153	வாயிலார் நாயனார்	49	1
62	1154	முனையடுவார் நாயனார்	50	1
63	1155	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 8		1
64	1156	கழற்சிங்க நாயனார்	51	1
65	1157	இடங்கழி நாயனார்	52	1
66	1158	செருத்துணை நாயனார்	53	1
67	1159	புகழ்த்துணை நாயனார்	54	1
68	1160	கோட்புலி நாயனார்	55	1
69	1161	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 9		1
70	1162	பத்தராய்ப் பணிவார்கள்	தொ(3)	1
71	1163	பரமனையே பாடுவார்	தொ(4)	1
72	1164	சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தவர்	தொ(5)	1
73	1165	திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள்	தொ(6)	1
74	1166	முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்	தொ(7)	1
75	1167	முழுநீறுபூசிய முனிவர்	தொ(8)	1
76	1168	அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்	தொ(9)	1

77	1169	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதி 10		1
78	1170	பூசலார் நாயனார்	56	1
79	1171	மங்கையர்க்கரசியார் நாயனார்	57	1
80	1172	நேச நாயனார்	58	1
81, 82	1173, 1174	கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்	59	2
83	1175	திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	60	1
84	1176	சடைய நாயனார்	61	1
85	1177	இசைஞானியார்	62	1
86	1178	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்	63	1
87	1179	திருத்தொண்டத் தொகையில் உள்ள தொகையடியார்கள் – தனியடியார்கள்	64	1
88	1180	திருத்தொண்ட தொகைப்பாடல் முதற்குறிப்பு	65	1
89	1181	திருப்பதிகப் பொருட்சிறப்பு	66	1
		<u>63 நாயன்மார்களில்</u>		
	1	திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தர், சேரமான் பெருமாள், கோச்செங்கட் சோழர் ஆகிய நால்வருக்கு மட்டும் இரண்டு பாடல்கள்	4 x 2	8
	2	ஏனைய 59 நாயன்மார்களுக்கு தலா ஒரு பாடல்	59 x 1	59
	3	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதிகள்		10
	4	தொகையடியார்கள்		9
	5	மற்ற சிறப்புகள்		3
		திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாகிய இந்நூலின் மொத்தப்பாடல்கள்		89

நூற்சிறப்பு	காலம் (நூற்றாண்டு)	நூலின் பெயர்	ஆசிரியர்
தொகைநூல்	7/8	திருத்தொண்டத் தொகை தேவாரம் ஏழாம் திருமுறை	சுந்தரர்
வகைநூல்	10/11	திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி	நம்பியாண்டார் நம்பி
விரிநூல்	12	திருத்தொண்டர் புராணம் (பெரியபுராணம்)	சேக்கிழார்
சார்பு நூல்	14	திருத்தொண்டர் புராண சாரம்	கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவம்

சிவபெருமானின் ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டு சுந்தரர் ஒவ்வொரு அடியாரைப் பற்றியும் ஓரிரு அடிகளில் பாடுகிறார். அதை மூலமாக வைத்துக் கொண்டு நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஒவ்வொரு அடியாரையும் ஓரிரு நான்கடிப் பாட்டால் பாடி மகிழ்கிறார். முன்னவர் தொகுக்க, பின்னவர் வகுக்க பல்லாயிரம் பாடல்களில் பெரிய புராணமே பாடுகிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

1. தில்லைவாழந்தணர்

தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கு மடியேன்

- திருத்தொண்டத் தொகை (தொகை)

1093 செப்பத் தகுபுகழ்த் தில்லைப்பதியிற் செழுமறையோர்
ஒப்பப் புவனங்கள் மூன்றினும்உம்பரின் ஊர்எரித்த
அப்பர்க் கமுதத் திருநடர்க்கந்திப் பிறையணிந்த
துப்பர்க் குரிமைத் தொழில்புரி வோர்தமைச் சொல்லுதுமே 1

- திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி (வகை)

குறிப்புரை : *புவனங்கள் மூன்றினும் ஒப்ப உம்பரின் ஊர் - மூவுலங்களிலும் ஒருபடித்தாக மேலே திரிந்த ஊர்கள்; திரிபுரம். அமுதத் திருநடம் - அமுதம்போல இறப்பினை நீக்கிப் பேரானந்தத்தைத் தருகின்ற நடனம். நடர் - நடனமாடுபவர். துப்பர் - தூயவர். உரிமைத்தொழில் - அகம்படித் தொண்டு, அணுக்கத் தொண்டு; வழிபாடு. சொல்லுதும் - துதிப்போம்.*

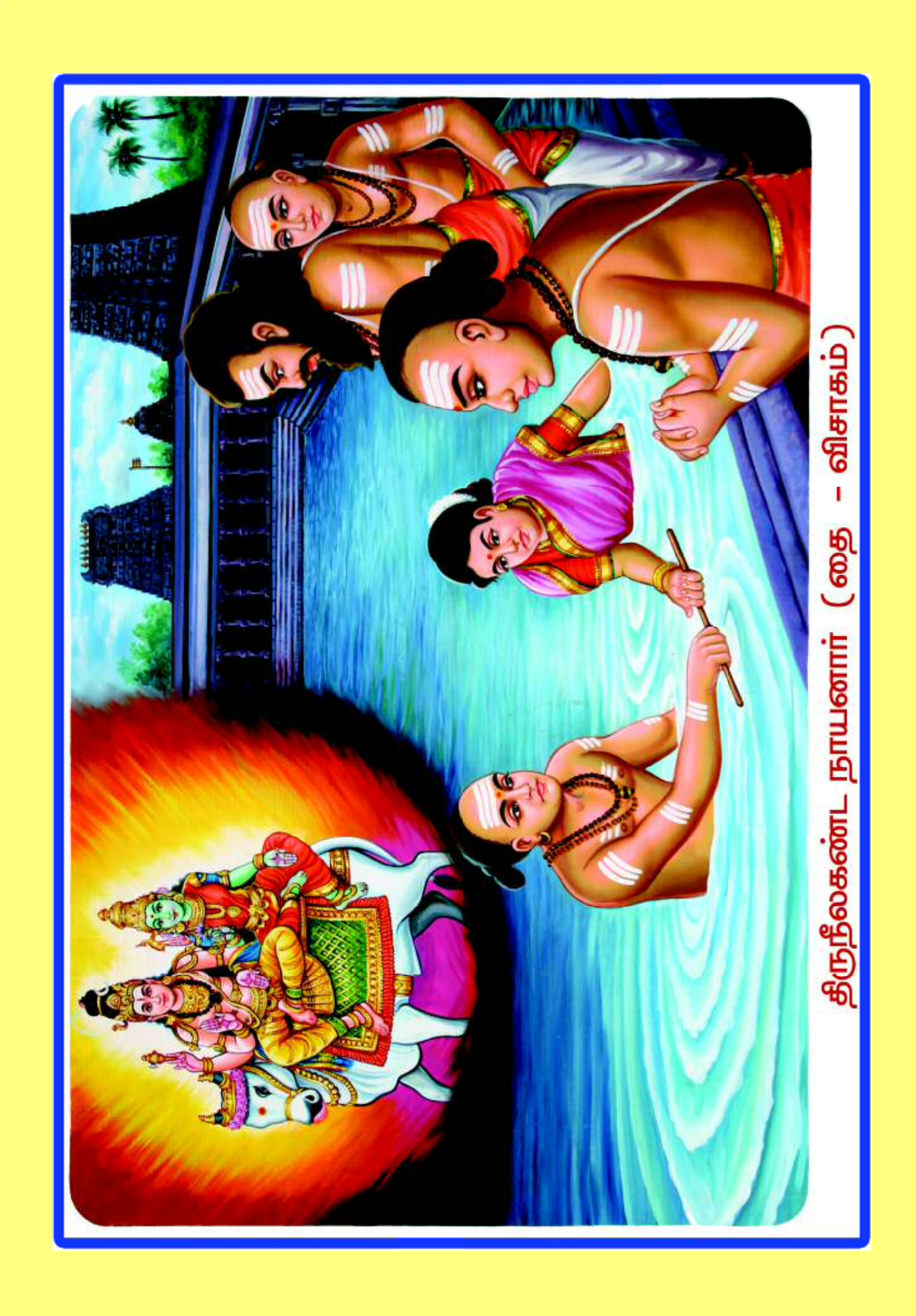
செம்மையால் தணிந்த சிந்தைத் தெய்வவே தியர்க ளானார்
மும்மைஆ யிரவர் தாங்கள் போற்றிட முதல்வ னாரை
இம்மையே பெற்று வாழ்வார்இனிப்பெறும் பேறொன் றில்லார்
தம்மையே தமக்கொப் பான நிலைமையால் தலைமை சார்ந்தார்

- திருத்தொண்டர் புராணம் (விரி)

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *தொகையடியார். நடராசப் பெருமான் திருமேனி தீண்டி அருச்சிக்கும் தில்லை வாழ்ந்தணர் அனைவரையும் குறிப்பது. ஒருகாலத்தில் மூவாயிரவர் பூசை செய்துள்ளனர். இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் முந்நூறு பேர் பூசை செய்வதாகச் சொல்கிறார்கள்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

நல்லவா னவர்போற்றும் தில்லை மன்றுள்
நாடகஞ்செய் பெருமானுக்கு அணியார் நற்பொன்
தொல்லைவான் பணியெடுத்தற்கு உரியார் வீடும்
துறந்தநெறி யார்தொண்டத் தொகைமுன் பாடத்
தில்லைவா ழந்தணர் என்று எடுத்துநாதன்
செப்பும்அரு ளுடையார்முத் தீயார் பத்திக்கு
எல்லைகாண் பரியார் ஒப்பு உலகில் தாமே
ஏய்ந்துளார் எமையாள வாய்ந்து ளாரே.

திருநீலகண்ட நாயனார் (தை - விசாகம்)

2. திருநீலகண்ட நாயனார்

திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க்கடியேன் - *தொகை*

1094 சொல்லச் சிவன்திரு ஆணைதன் தூமொழி தோள்நசையை
ஒல்லைத் துறந்துரு மூத்ததற் பின்னுமை கோனருளால்
வில்லை புரைநுத லாளோ டிளமைபெற் றின்பமிக்கான்
தில்லைத் திருநீல கண்டக் குயவனாம் செய்தவனே. **– 2 வகை**

குறிப்புரை : *'சிவன்திரு ஆணைசொல்ல' எனக்கூட்டுக. சிவன்ஆணை - சிவன்மேல் ஆணை. தூய மொழியினை உடையாள் என்னும் பொருட்டாகிய தூமொழி என்பது துணைவி என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. நசை - விருப்பம். ஒல்லை - விரைவாக; அப்பொழுதே. உரு - உடல். புரை - ஒத்த.*

தொல்லைவேட் கோவர்தங் குலத்துள் தோன்றிய
மல்குசீர்த் தொண்டனார் வணங்கி வாங்கிக்கொண்டு
ஒல்லையின் மனையிலோர் மருங்கு காப்புறும்
எல்லையில் வைத்துவந் திறையை யெய்தினார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *குயவர், சோழநாடு, சிதம்பரம் - அயலறியாவண்ணம் மனைவியின் சபதத்துக்குடன்பட்டு அவளைத் தீண்டாது இளமையிலும் முதுமையிலும் இல்லறம் நடத்திப் பின் திருவருளால் இளமை பெற்றவர். திருநட்சத்திரம். தை-விசாகம். அடியவர்களுக்குத் திருவோடு கொடுப்பது அவர் தந்திருத்தொண்டு. சிவபெருமான்றன் திருநீலகண்டத்தினிடத்துப் பேரன்பு கொண்டு "திருநீலகண்டம் திருநீலகண்டம்" என்று அவர்சொல்லி வந்தமையான், அவருக்குத்* ***திருநீலகண்ட நாயனார்*** *என்னுந் திருப்பெயர் வழங்கலாயிற்று.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தில்லைநகர் வேட்கோவர் தூர்த்த ராகித்
தீண்டி லெமைத் திருநீல கண்டமென்று
சொல்லுமனை யாள்தனையே அன்றி மற்றுந்
துடியிடையாரிடையின்பந் துறந்துமூத்தங்
கெல்லையிலோ டிறைவைத்து மாற்றிநாங்கள்
எடுத்திலமென் றியம்புமெனஇழிந்து பொய்கை
மெல்லியலா ளுடன்மூழ்கிஇளமை எய்தி
விளங்குபுலீச் சரத்தரனை மேவி னாரே.

இயற்பகை நாயனார் (மார்கழி - உத்திரம்)

3. இயற்பகை நாயனார்

இல்லையேஎன்னாதஇயற்பகைக்குமடியேன் - *தொகை*

1095 செய்தவர் வேண்டியதி யாதுங் கொடுப்பச் சிவன்தவனாய்க்
கைத்தவம் பேசிநின் காதலி யைத்தரு கென்றலுமே
மைதிகழ் கண்ணியை ஈந்தவன் வாய்த்த பெரும்புகழ்வந்
தெய்திய காவிரிப் பூம்பட் டினத்துள் இயற்பகையே. **– 3** வகை

குறிப்புரை : *செய்தவர் - தவம்செய்பவர்; சிவனடியார்கள் கொடுப்ப - கொடுத்துவரும் நாட்களில் கைதவம் - வஞ்சனை; தூர்த்தர் பேசுவது போலப் பேசியது. காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றதனானே வணிகர் என்பது பெறப்படும் என்பது கருத்து.*

இயற்பகை முனிவா ஓலம்ஈண்டுநீ வருவாய் ஓலம்
அயர்ப்பிலா தானே ஓலம்அன்பனே ஓலம் ஓலம்
செயற்கருஞ் செய்கை செய்ததீரனே ஓலம் என்றான்
மயக்கறு மறைஓ லிட்டு மாலயன் தேட நின்றான்

- *விரி*

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *வணிகர், சோழநாடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம் - சிவனடியாருக்குத் தமது மனைவியையே தானமாகக் கொடுத்தவர். திருநட்சத்திரம்; மார்கழி-உத்திரம். அவர் இல்லற ஞானியார். அவர்பால் அடியவராய் அணைவோர் எவராயினும், அடியவர் விரும்புவது எதுவாயினும், அவருக்கு அதை இல்லை என்னாது அளித்து வருவது அவர்தந் திருத்தொண்டாகும்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

எழிலாருங் காவிரிப்பூம் பட்டி னத்துள்
இயல்வணிக ரியற்பகையா ரிருவர் தேட
வழலாய பிரான்றூர்த்த மறையோ னாகி
யாயிழையைத் தரவேண்டி யணைய வையன்
கழலாரப் பணிந்துமனைக் கற்பின் மேன்மைக்
காதலியைக் கொடுத்தமர் செய் கருத்தால் வந்த
பிழையாருஞ் சுற்றமெலாந் துணித்து மீளப்
பிஞ்ஞகனா ரழைத்தருளப் பெற்று ளாரே.

இளையான்குடிமாற நாயனார் (ஆவணி - மகம்)

4. இளையான்குடிமாற நாயனார்

இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கு மடியேன் - *தொகை*

1096 இயலா விடைச்சென்ற மாதவர்க் கின்னமு தாவிதைத்த
வயலார் முளைவித்து வாரி மனையலக் கால்வறுத்துச்
செயலார் பயிர்விழுத் தீங்கறி யாக்கு மவன்செழுநீர்க்
கயலாரிளையான் குடியுடை மாறனெங் கற்பகமே. **– 4 வகை**

குறிப்புரை : *இயலா இடை - யாதும் செய்ய இயலாத காலம். அது வறுமை நிலையும் பாதி இரவும், மழைப்பெயலும் ஆகிய காலம். மாதவன் - சிவனடியான். வித்து - விதை. மனை அலக்கு - வீட்டுக் கூரையாயிருந்த கழிகள். செயல் ஆர் பயிர் - வீட்டுப் புழைக்கடையில் அப்பொழுது தான் சிறிதே வளர்ந்த கீரைப்பயிர். விழு - விருப்பம், மேன்மை. தீ - இனிமை. இளையான்குடி, ஊர்.*

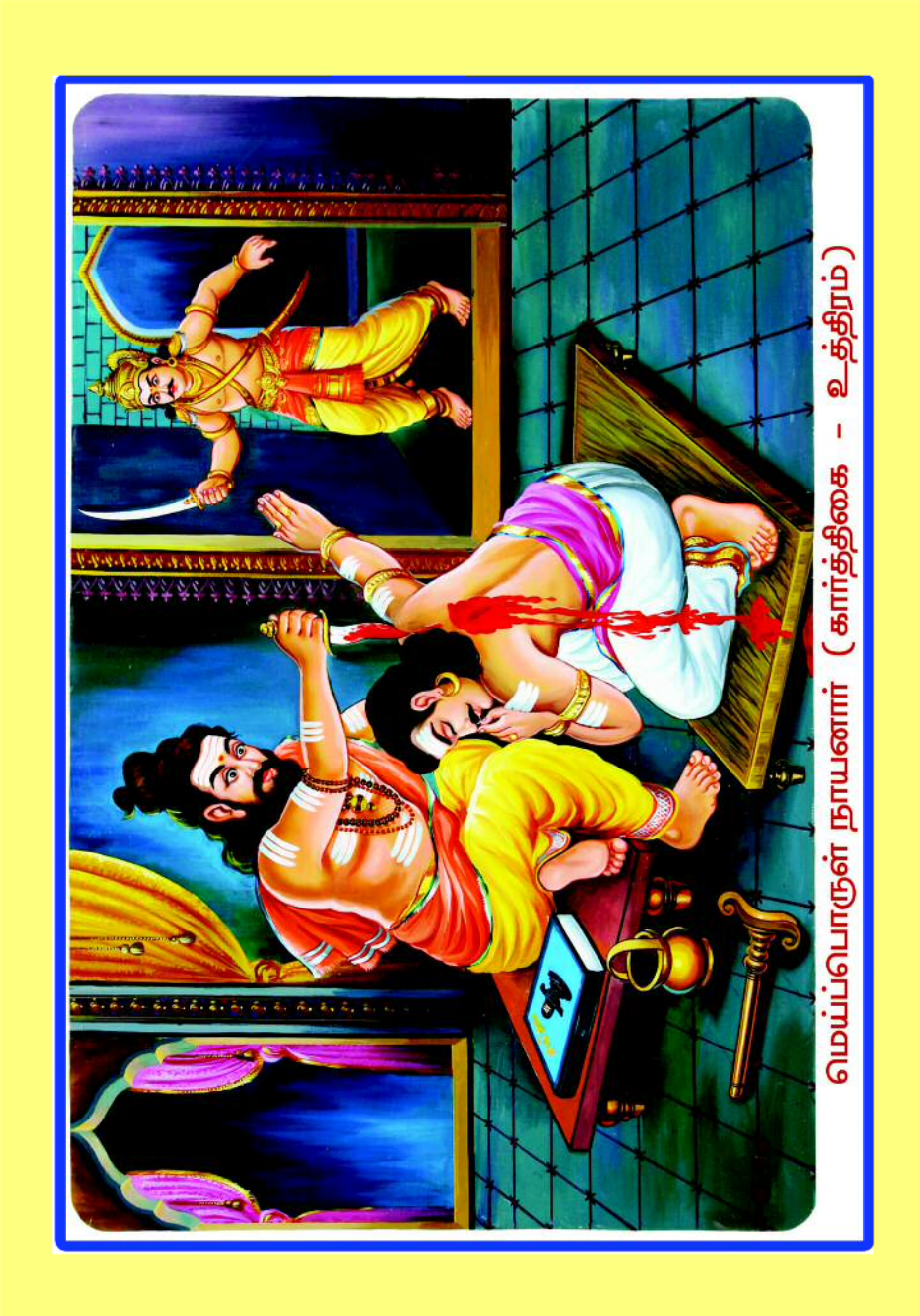
செல்ல னீங்கப் பகல்வித் தியசெந்நெல்
மல்ல னீர்முளை வாரிக் கொடுவந்தால்
வல்ல வாறமு தாக்கலு மாகு; மற்
றல்ல தொன்றறி யே னென் றயர்வுற;

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *வேளாளர், இளையான்குடி - விதைத்த நெல்லெடுத்து வீட்டின் அலக்கெரித்து மாரிக்கால இரவில் அடியார்க்கமுதளித்தவர். திருநட்சத்திரம் - ஆவணி - மகம். தமது இல்லம் போதரும் அடியவர் எவராயினும் அவருக்குச் சோறிடுவதை ஒரு பெருந்தொண்டாக் கொண்டு அவர் வாழ்ந்து வந்தார்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

மன்னியவே ளாண்தொன்மை இளைசை மாறர்
வறுமையால் உணவுமிக மறந்து வைகி
உன்னருநள் ளிருள் மழையில் உண்டி வேண்டி
உம்பர்பிரான் அணையவயல் உழுது வித்தும்
செந்நெல்முளை அமுதுமனை அலக்கா லாக்கிச்
சிறுபயிரின் கறியமுது திருந்தச் செய்து
பன்னலரும் உணவுஅருந்தற்கு எழுந்த சோதிப்
பரலோக முழுதாண்ட பான்மையாரே.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் (கார்த்திகை - உத்திரம்)

5. மெய்ப்பொருள் நாயனார்

வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன். *- தொகை*

1097 கற்றநன் மெய்த்தவன் போலொரு பொய்த்தவன் காய்ச்சினத்தால்
செற்றவன் தன்னை யவனைச் செறப்புக லுந்திருவாய்
மற்றவன் தத்தாநமரே யெனச் சொல்லி வானுலகம்
பெற்றவன் சேதிபன் மெய்ப்பொரு ளாமென்று பேசுவரே. **– 5 வகை**

குறிப்புரை : *தன்னைக் காய் சினத்தால் செற்றவன் நன் மெய்த்தவன் போல் ஒரு பொய்த்தவன். அவனை எனக் கூட்டுக. 'போல் பொய்த்தவன்' என்பது 'போல்கின்ற பொய்த்தவன்' என வினைத்தொகை. இவை "முத்தநாதன்" என்னும் பெயரினனாகிய பகையரசன். செற - கொல்ல - புகுந்தவன் 'தத்தன்' என்னும் காவலாளி - என்பது பின்பு. 'தத்தா' என்றதனால் விளங்குகின்றது. திருவாயால் எனவும், 'மற்று அவனை' எனவும் உருபுகள் விரித்து, 'சொல்லி' என்பதன்பின் 'தடுத்து' என ஒரு சொல் வருவிக்க, மற்று, வினைமாற்று, சேதிபன் - சேதி நாட்டு அரசன். சேதிநாடு - திருமுனைப்பாடி நாடாகிய மலையமான் நாடு.*

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்றுபுரிந்தவர் வணங்கும் போதில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் நினைந்தஅப் பரிசே செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *குறுநில மன்னர், வஞ்சித்துத் தம்மைக் கொல்லும் சிவவேடதாரியைக் காப்பாற்றித்தாம் உயிர் விட்டவர். திருநட்சத்திரம். கார்த்திகை - உத்திரம். மெய்ப்பொருள் நாயனார் சேதி நன்னாட்டில் திருக்கோவலூரில் வாழ்ந்த வேந்தர் பெருமான். அடியவர் திருவேடத்தையே மெய்பொருளெனக் கொண்டமையால், அவர், மெய்ப்பொருள்நாயனார் என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர், மலையமான் வழியில் தோன்றியவர். பகைவர்களை வென்று நாட்டுக்கு நலஞ்செய்வதில் பேர் பெற்றவர். அடியவர்கள் கருத்தறிந்து ஏவல் செய்வோர். தமது உடைமை எல்லாம் அடியவர்களது உடைமை என்னுங் கருத்துடையவர். திருக்கோயில்களில் பூசை, விழா முதலியன செய்வதும் அவர்தம் திருத்தொண்டுகளில் ஒன்றாம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

சேதிபர்நற் கோவலூர் மலாட மன்னர்
திருவேட மெய்ப்பொருளாத் தெளிந்த சிந்தை
நீதியனா ருடன்பொருது தோற்ற மாற்றா
னெடுஞ்சினமுங் கொடும்பகையு நிகழா வண்ண
மாதவர்போ லொருமுறைகொண் டணுகி வாளால்
வன்மைபுரிந் திடமருண்டு வந்த தத்தன்
காதலுற நமர்தத்தா வென்று நோக்கிக்
கடிதகல்வித் திறைவனடி கைக்கொண் டாரே.

விறன்மிண்ட நாயனார் (சித்திரை - திருவாதிரை)
சிவ சிவ

6. விறன்மிண்ட நாயனார்

விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க்கு அடியேன் - தொகை

1098 பேசும் பெருமையவ் வாரூ ரனையும் பிரானவனாம்
ஈசன் தனையும் புறகுதட் டென்றவ னீசனுக்கே
நேச னெனக்கும் பிரான்மனைக் கேபுக நீடுதென்றல்
வீசும் பொழில்திருச் செங்குன்றம்மேய விறன்மிண்டனே. – 6 வகை

குறிப்புரை : *ஆரூரன், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், பிரான், திருவாரூர்ச் சிவபெருமான். தட்டு - தடை; தடுக்கப்பட்ட இடம். புறகு தட்டு - புறம்பாகிய தடுக்கப்பட்ட இடம். புறகாகிய இடத்தில் உள்ளவர்களை, புறகுதட்டு என்றது உபசாரம். புறம்பாகிய இடத்தில் உள்ளவர்களை என்றது எம்மரவன்றி அயலார், என்றபடி, புறகுதட்டு என்று சொல்லியே ஈசனுக்கு நேசன் ஆயினான்; எனக்கும் பிரான் (தலைவன்) ஆயினான் என்பதாம். திருச்செங்குன்றம், மலை நாட்டில் உள்ள ஊர்.*

சேணார் மேருச் சிலைவளைத்தசிவனா ரடியார் திருக்கூட்டம்
பேணா தேகும் ஊரனுக்கும் பிரானாந் தன்மைப் பிறைசூடிப்
பூணா ரரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென் றுரைக்க மற்றவர்பாற்
கோணா வருளைப் பெற்றார்மற் றினியார் பெருமை கூறுவார்
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *வேளாளர், மலைநாடு, செங்குன்றூர். அடியார்களை வணங்கிப்பின் ஆண்டவனை வணங்குவார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இத்தருணத்தில் திருவாரூரில் திருத்தொண்டத் தொகை பாடுதற்குக் காரணமாயிருந்தவர். திருநட்சத்திரம் - சித்திரை - திருவாதிரை. வீடுபேற்றில் கணங்களுக்குத் தலைவரானார். இவனும் புறகு. இவனை ஆண்ட சிவனும் புறகு என்று சுந்தரரைக் கூறியவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

விளங்குதிருச் செங்குன்றூர் வேளாண்தொன்மை
விறன்மிண்டர் திருவாரூர் மேவு நாளில்
வளங்குலவு தொண்டரடி வணங்கா தேகும்
வன்றொண்டன் புறகவனை வலியஆண்ட
துளங்குசடை முடியோனும் புறகென் றன்பாற்
சொல்லுதலு மவர்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
உளங்குளிர உளதென்றார்அதனால்அண்ணல்
உவகைதர உயர்கணத்துள்ஓங்கி னாரே.

அமர்நீதி நாயனார் (ஆனி - பூரம்)

7. அமர்நீதி நாயனார்

அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன் *- தொகை*

1099 மிண்டும் பொழிற்பழை யாறை யமர்நீதி வெண்பொடியின்
முண்டந் தரித்த பிராற்குநல் லூரின்முன் "கோவண நேர்
கொண்டிங் கரு" ளென்று தன்பெருஞ் செல்வமுந் தன்னையுந்தன்
துண்ட மதிநுத லாளையு மீந்த தொழிலினனே. – 7 வகை

குறிப்புரை : *மிண்டும் - நெருங்கிய. பொழில் - சோலை. பழையாறை - ஒரு பழைய பெருநகரம். சோழர்களின் உறைவிடமாயிருந்தது. தற்போது வள்ளலார் கோயில் எனப்படுகிறது. வெண்பொடி - திருநீறு. முண்டம் - நெற்றி. தரித்த - தாங்கிய. வெண்பொடியணிந்த முண்டத்தைத் தரித்த பிரான் சிவன். நல்லூர், பழையாறைப் பெருநகரின் ஒரு பகுதி. கோவண நேர்கொண்டு - கோவணத்திற்குச் சம எடையாக ஏற்று. இங்கு அருள் - இப்பொழுது அருள்புரிவாயாக. மதிநுதலாள் என்பது, துணைவி எனப் பொருள்தந்து நின்றது. தொழில் என்பது, தொண்டினைக் குறித்தது.*

இழைத்தஅன்பினி லிறைதிரு நீற்றுமெய் யடிமை
பிழைத்தி லோமெனில் பெருந்துலை நேர்நிற்க என்று
மழைத்த டம்பொழில் திருநல்லூர் இறைவரை வணங்கித்
தழைத்த அஞ்செழுத் தோதினார் ஏறினார் தட்டில்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *வணிகர், சோழநாடு, பழையாறை. அடியார்கள் கருத்தறிந்து அவர்கட்குக் கந்தை, கீள், உடை, கோவணம் அளித்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார். கோவணத்துக்கு நிறையாக மனைவி மக்கள் சொத்துக்களுடன் தம்மையும் ஐந்தெழுத்தோதிச் சிவனடியாருக்குத் தந்தவர். திருநட்சத்திரம் : ஆனி-பூரம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பழையாரறை வணிகர் அமர் நீதி யார்பால்
பாவுசிறு முனிவடிவாய்ப் பயிலும் நல்லூர்க்
குழைகாதர் வந்தொருகோ வணத்தை வைக்கக்
கொடுத்ததனை எடுத்தொளித்துக் குளித்து வந்து
தொழிலாரும் அதுவேண்டி வெகுண்டு நீர்இத்
துலையிலிடும் கோவணநேர் தூக்கும் என்ன
எழிலாரும் பொன்மனைவி இளஞ்சேய் ஏற்றி
ஏறினர் வான் உலகுதொழ ஏறி னாரே.

8. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே - *தொகை*

1100 தொழுதும் வணங்கியும் மாலயன் தேடருஞ் சோதிசென்றாங்
கெழுதுந் தமிழ்ப்பழ வாவணங் காட்டி யெனக்குன்குடி
முழுதும் அடிமைவந் தாட்செ யெனப்பெற்ற வன்முரல்தேன்
ஒழுகும் மலரின்நற் றாரெம்பி ரான்நம்பி யாரூரனே. – 8 வகை

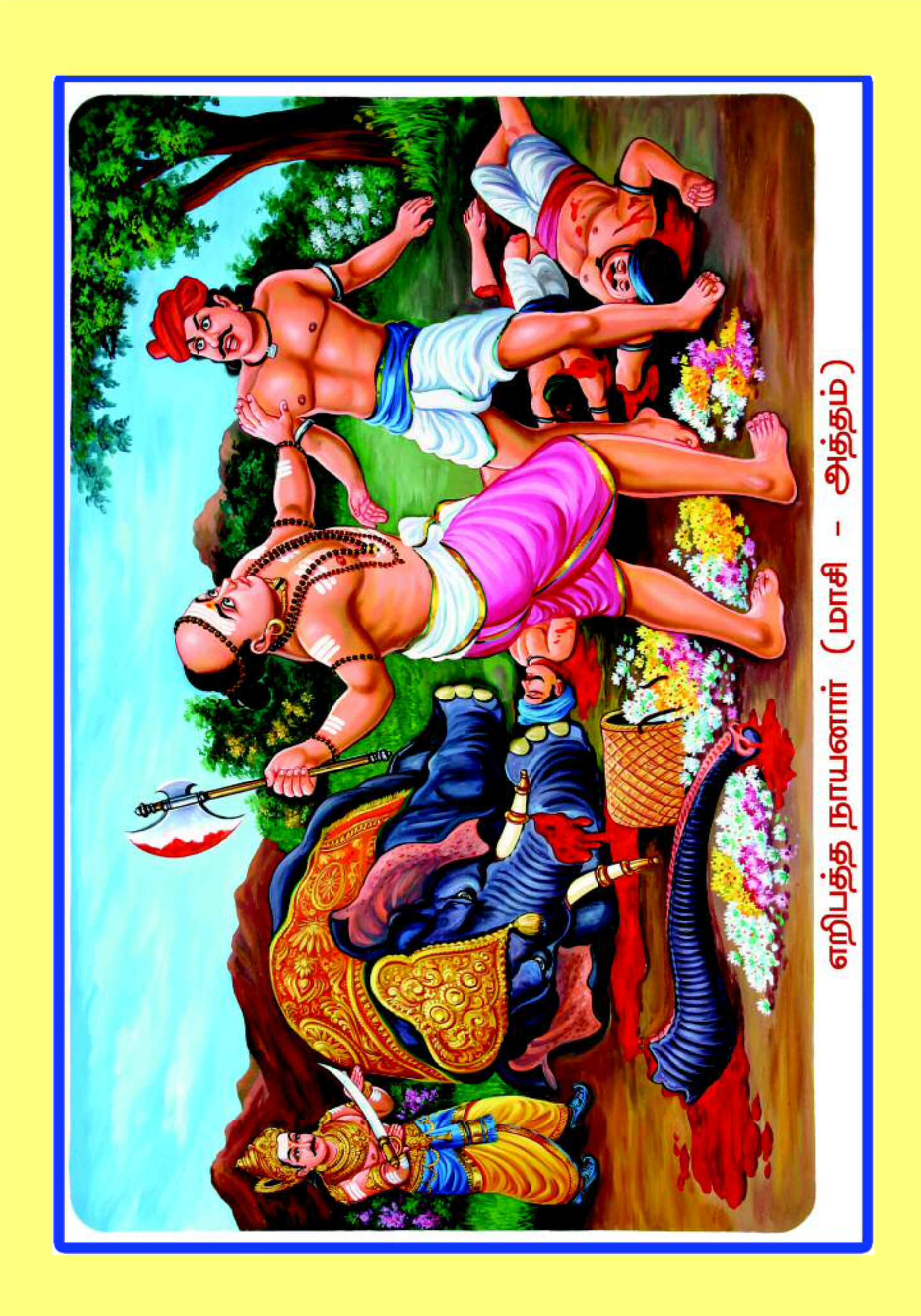
குறிப்புரை : *திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாட்டின் நிறைவிலும் ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம்மைக் குறித்தருளினார். அவ்வாறாகவே இத்திருவந்தாதியிலும் நம்பிகள் அவரது வரலாற்றிற்குத் தனி ஒரு பாட்டே அமைத்துப் போகாமல், ஒவ்வொரு பாட்டிலும் சொல்லப்பட்ட அடியார்களைப் பற்றிக் கூறி முடித்தபின், சுந்தரரைப் பற்றிய பாட்டுக்களை அமைத்தருளினார். பின்பு இதன் விரிபாடிய சேக்கிழார் நாயனார் ஒரு பாட்டில் உள்ள நாயன்மார்களது வரலாறுகளை ஒரு சருக்கமாகத் தொகுத்தருளினார். ஒவ்வொரு சருக்க நிறைவிலும் சுந்தரருக்கு ஒரு பாடலை அருளிச்செய்தார். இப்பாடலுடன் தில்லை வாழந்தணர் சருக்கம் நிறைவுறுகிறது. தொழுதல் - கும்பிடுதல். வணங்கல் - வீழ்ந்து வணங்குதல். வணங்கியும் அருஞ் சோதி என வேறாக்கி முடிக்க. முரலுதற்கு வண்டு என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. ஒழுகும் - ஒழுகுதற்கு முதலாகிய.மலர், தாமரை மலர். தார் - மாலை.*

மலர்மிசை அயனு மாலுங் காணுதற் கரிய வள்ளல்
பலர்புகழ் வெண்ணெய் நல்லூர் ஆவணப் பழைமைகாட்டி
உலகுய்ய ஆண்டு கொள்ளப் பெற்றவர் பாதம்உன்னித்
தலைமிசை வைத்து வாழுந் தலைமைநந் தலைமை யாகும் ***- விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *நால்வரில் ஒருவர். ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலூர் - திருத்தொண்டத் தொகை பாடியவர். இறைவனைத் தூது கொண்டவர். முதலையுண்ட பிள்ளையை வருவித்தது முதலிய அருட்செயல்களைப் புரிந்தவர். திருநட்சத்திரம். ஆடி - சுவாதி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தண்கயிலையது நீங்கி நாவ லூர்வாழ்
சைவனார் சடையனார் தனயனாராய்
மண்புகழ அருட்டுறையான் ஓலைகாட்டி
மணம்விலக்க வன்றொண்டர் அதிகை சேர்ந்து
நண்பினுடன் அருள்புரிய ஆரூர் மேவி
நலங்கிளரும் பரவைதோள் நயந்து வைகித்
திண்குலவும் விறன்மிண்டர் திறல்கண் டேத்தும்
திருத்தொண்டத் தொகையருளால் செப்பி னாரே.

எறிபத்த நாயனார் (மாசி - அத்தம்)

9. எறிபத்த நாயனார்

இலைமலிந்த வேல்நம்பி எறிபத்தற் கடியேன் - *தொகை*

1101 ஊர்மதில் மூன்றட்ட வுத்தமற் கென்றோருயர்தவத்தோன்
தார்மலர் கொய்யா வருபவன் தண்டின் மலர்பறித்த
ஊர்மலை மேற்கொள்ளும் பாகருடல்துணி யாக்குமவன்
ஏர்மலி மாமதில் சூழ்கருவூரில் எறிபத்தனே. **– 9** வகை

குறிப்புரை : *ஊர்மதில் - வானத்தில் திரிகின்ற கோட்டைகள். உயர் தவத்தோன், சிவகாமியாண்டார் என்பவர். உத்தமற்கு - என்று மலர் கொய்யா (கொய்து) வருபவன் என்க. ஊர் - ஊரத்தக்க மலைபோலும் யானை. மலையினதும், பாகரதும் ஆகிய உடல்களைத் துணி ஆக்கும் அவன் என உரைக்க. இவரது மரபு அறியப்படவில்லை.*

கையினைத் துணித்த போது கடலெனக் கதறி வீழ்ந்து
மைவரை யனைய வேழம் புரண்டிட மருங்கு வந்த
வெய்யகோல் பாகர் மூவர் மிசைகொண்டார் இருவ ராக
ஐவரைக் கொன்று நின்றார் அருவரை அனைய தோளார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கிழைப்பவர்களைத் தண்டிப்பர். சோழநாடு, கருவூர், சோழ மன்னருக்குரிய தலைநகரங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று. பூக்குடலையைச் சிவகாமியாண்டார் எனும் சிவனடியாரிடமிருந்து பிடித்திழுத்துச் சிதறிய பட்டத்து யானையின் துதிக்கையை வெட்டியவர். திருநட்சத்திரம்: மாசி - அஸ்தம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

திருமருவு கருவூர் ஆனிலையார் சாத்தும்
சிவகாமி யார்மலரைச் சிந்த யானை
அரனெறியோர் எறிபத்தர் பாக ரோடும்
அறஎறிய என்னுயிரும் அகற்றீர் என்று
புரவலனார் கொடுத்தபடை அன்பால் வாங்கிப்
புரிந்துஅரிவான் புகஎழுந்த புனித வாக்கால்
கரியினுடன் விழுந்தாரும் எழுந்தார் தாமும்
கணநாத ரதுகாவல் கைக்கொண் டாரே.

ஏனாதிநாத நாயனார் (புரட்டாசி - உத்திராடம்)

கண்ணப்ப நாயனார் (தை - மிருகசீரிடம்)

11. கண்ணப்ப நாயனார்

கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன் - *தொகை*

1103 நிலத்தில் திகழ்திருக் காளத்தி யார்திரு நெற்றியின்மேல்
நலத்தில் பொழிதரு கண்ணில் குருதிகண் டுள்நடுங்கி
வலத்திற் கடுங்கணை யால்தன் மலர்க்கண் ணிடந்தப்பினான்
குலத்திற் கிராதன்நங் கண்ணப்ப னாமென்று கூறுவரே. **– 11 வகை**

குறிப்புரை :

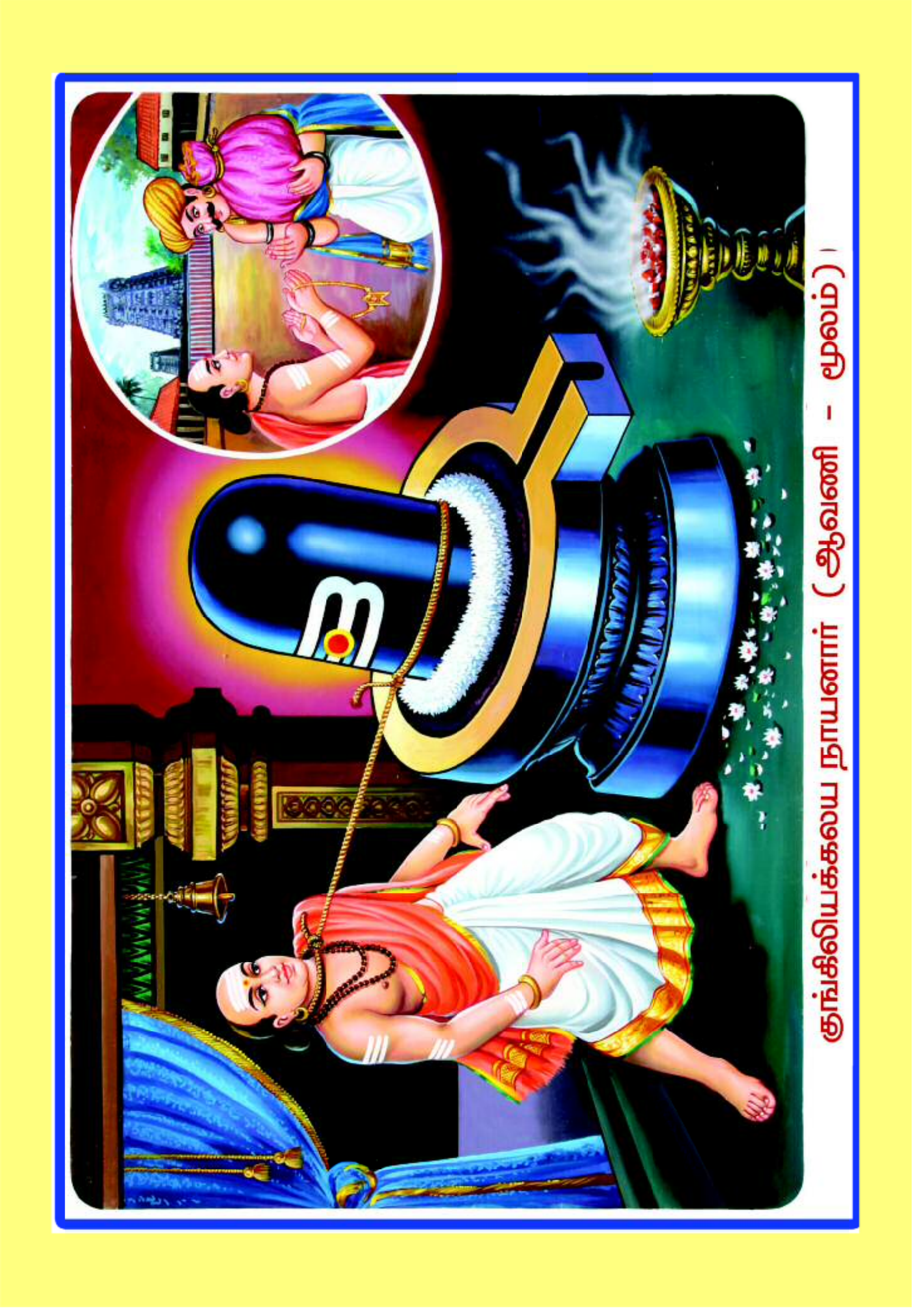
அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமையறியும் அறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய வாமென்றும்
அவனுடைய நிலைஇவ்வா றறிநீயென் றருள்செய்வார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *வேடர், தொண்டைநாடு, உடுப்பூர் - ஆறே நாளில் அளவு கடந்த பக்தியால் தம் கண்ணைப் பறித்துக் காளத்தியப்பருக்குக் கண்ணாக அப்பி வீடு பேற்றை அடைந்தவர். இப்பிறவியிலேயே முக்தியடைய முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவர். திருநட்சத்திரம் : தை - மிருகசீரிடம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

வேடரதி பதிஉடுப்பூர் வேந்தன் நாகன்
விளங்கியசேய் திண்ணனார் கன்னி வேட்டைக்
காடதில்வாய் மஞ்சனமும் குஞ்சிதரு மலரும்
காய்ச்சினமென் றிடுதசையும் காளத்தி யார்க்குத்
தேடருமன் பினில்ஆறு தினத்தளவும் அளிப்பச்
சீறுசிவ கோசரியும் தெளியவிழிப் புண்ணீர்
ஓடவொரு கண்அப்பி ஒருகண் அப்ப!
ஒழிக வெனும் அருள்கொடரு(கு) உறநின் றாரே.

குங்கிலியக்கலய நாயனார் (ஆவணி - மூலம்)

12. குங்குலியக்கலய நாயனார்

கடவூரிற் கலயன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1104 ஏய்ந்த கயிறுதன் கண்டத்திற் பூட்டி எழிற்பனந்தாள்
சாய்ந்த சிவன்நிலைத் தானென்பர் காதலி தாலிகொடுத்
தாய்ந்தநற் குங்குலி யங்கொண் டனற்புகை காலனைமுன்
காய்ந்த அரற்கிட்ட தென்கட வூரிற் கலயனையே. – 12 வகை

குறிப்புரை : *கண்டம் - கழுத்து, சிவனை நிலைப்பித்தான் என்பதில் இரண்டன் உருபும், பிறவினை விகுதியும் தொகுக்கப்பட்டன. கொடுத்துக் கொண்டு என இயையும், காலனைக் காய்ந்த அரன், திருக்கடவூர்ப் பெருமான்.*

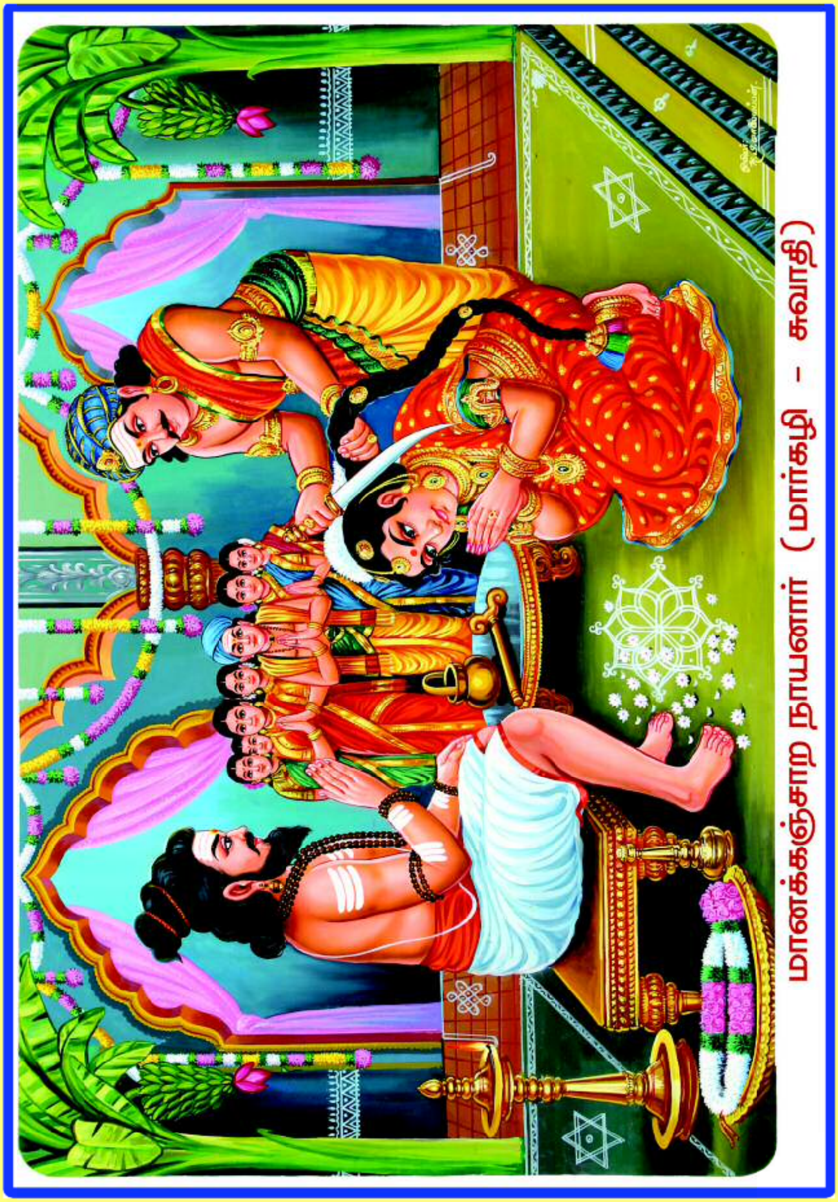
நண்ணிய ஒருமை யன்பின் நாருறு பாசத் தாலே
திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி இளைத்தபின் திறம்பி நிற்க
ஒண்ணுமோ கலய னார்தம் ஒருப்பாடு கண்ட போதே
அண்ணலார் நேரே நின்றார் அமரரும் விசும்பில் ஆர்த்தார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *அந்தணர், சோழநாடு, திருக்கடவூர் - மனைவியின் தாலியை விற்றுக் குங்குலியம் வாங்கிக் குங்குலியத் தூபமிட்டவர். திருத்தாடகையீச்சரத்தில் (திருப்பனந்தாளில்) சாய்ந்த சிவலிங்கத்தைக் கழுத்தில் கயிறு கட்டி இழுத்து நிமிர்த்தியவர். திருநட்சத்திரம்: ஆவணி - மூலம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

சீலமலி திருக்கடவூர்க் கலய னாராம்
திகழ்மறையோர் பணிவறுமை சிதையா முன்னே
தாலியைநெற் கொளஎன்று வாங்கிக் கொண்டு
சங்கையில்குங் குலியத்தால் சார்ந்த செல்வர்
ஞாலநிகழ் திருப்பனந்தாள் நாதர் நேரே
நரபதியும் தொழக்கச்சால் நயந்து போதப்
பாலமுதம் உண்டாரும் அரசும் எய்திப்
பரிந்துஅமுது செயஅருள்சேர் பான்மை யாரே.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் (மார்கழி - சுவாதி)

13. மானக்கஞ்சாற நாயனார்

மலைமலிந்த தோள்வள்ளல் மானக்கஞ் சாறனுக்கும் அடியேன் - தொகை

1105 கலச முலைக்கன்னி காதற் புதல்வி கமழ்குழலை
நலசெய் தவத்தவன் பஞ்ச வடிக்கிவை நல்கெனலும்
அலசு மெனக்கரு தாதவள் கூந்தல் அரிந்தளித்தான்
மலைசெய் மதிற்கஞ்சை மானக்கஞ் சாற னென்னும் வள்ளலே. – 13 வகை

குறிப்புரை : *'கன்னியாகிய புதல்வி' என்க. நல்ல என்பது இடைக்குறைந்து நின்றது. பஞ்சவடி, மாவிரத மதத்தினர் மார்பில் அணியும் மயிர்க்கயிறு. அலசும் - (மகள்) வருந்துவாள். கஞ்சை - கஞ்சாறூர்.*

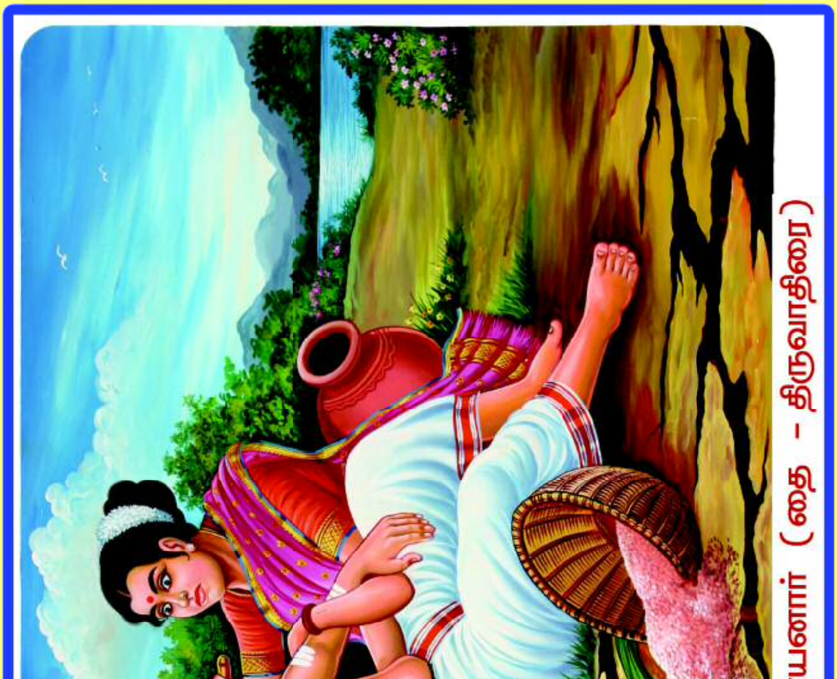
அருள்செய்த மொழிகேளா அடற்சுரிகை தனையுருவிப்
பொருள்செய்தா மெனப்பெற்றேன் எனக்கொண்டு பூங்கொடிதன்
இருள்செய்த கருங்கூந்தல் அடியிலரிந் தெதிர்நின்ற
மருள்செய்த பிறப்பறுப்பார் மலர்க்கரத்தி னிடைநீட்ட.

வாங்குவார் போல்நின்ற மறைப்பொருளாம் அவர்மறைந்து
பாங்கின்மலை வல்லியுடன் பழையமழ விடைஏறி
ஓங்கியவிண் மிசைவந்தார்; ஒளிவிசும்பில்-நிலநெருங்கத்
தூங்கிய பொன் மலர்மாரி, தொழும்பர்தொழு தெதிர்விழுந்தார்
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *வேளாளர், கஞ்சாறூர் (ஆனந்ததாண்டவபுரம்) - கலியாணம் தொடங்கும்போது கலியாணப் பெண்ணாகிய தம் மகளின் தலைமயிரை அறுத்து சிவனடியாருக்குப் பஞ்சவடிக்காகத் தந்தவர். திருநட்சத்திரம் - மார்கழி - சுவாதி. வேளாண்குலத் தலைவர். சேனாதிபதி. சிவனடியார்களைச் சிவனே என்று கருதுவோர். தமது உடைமையெல்லாம் சிவனடியார் உடைமை என்று எண்ணும் பெருநிலையில் நின்றவர். எதையுங் குறிப்பறிந்து கொடுப்பவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கஞ்சநகர் மானக்கஞ் சாற னார்சீர்க்
காதன்மகள் வதுவைமணங் காண நாதன்
வஞ்சமலி மாவிரதத் தலைவ னாகி
வந்துபுகுந் தவளக மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பஞ்சவடிக் காமென்ன வரிந்து நீட்டும்
பத்தரெதிர் மறைந்திறைவன் பணித்த வாக்கா
லெஞ்சலில்வண் குழல்பெற்ற பேதை மாதை
யேயர்பிராற் குதவியரு ளெய்தி னாரே.

அரிவாட்டாய நாயனார் (தை - திருவாதிரை)

14. அரிவாட்டாய நாயனார்

எஞ்சாத வாட்டாயன் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1106 வள்ளற் பிராற்கமு தேந்தி வருவோ னுகலுமிங்கே
வெள்ளச் சடையா யமுதுசெய் யாவிடி லென்தலையைத்
தள்ளத் தகுமென்று வாட்பூட் டியதடங் கையினன்காண்
அள்ளற் பழனக் கணமங் கலத்தரி வாட்டாயனே. — 14 வகை

குறிப்புரை : *வள்ளற்பிரான் - சிவபெருமான். அமுது - நிவேதன அமுது. உகலும் - தவறிக் கீழ் கொட்டிப்போன பொழுது, கணமங்கலம் - ஊர்.*

ஆட்கொள்ளு மையர் தாமிங் கமுதுசெய் திலர்கொ லென்னாப்
பூட்டிய அரிவாள் பற்றிப் புரையற விரவு மன்பு
காட்டிய நெறியி னுள்ளம் தண்டறக் கழுத்தி னோடே
ஊட்டியு மரியா நின்றார் உறுபிறப் பிரிவா ரொத்தார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தாயானார் ஒரு வேளாளர், சோழநாடு, கணமங்கலம் - சிவநிவேதனத்துக்குரிய பொருள் சிந்தியதற்காகத் தமது கழுத்தை அரிய முற்பட்டவர். திருநட்சத்திரம் - தை - திருவாதிரை. அவர் செல்வத்திற் சிறந்தவர். வேளாண் குலத்தலைவர். செந்நெல் அரிசியையும், செங்கீரையையும், மாவடுவையும் சிவபெருமானுக்குத் திருவமுது செய்விப்பது அவர்தந் திருத்தொண்டு.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தாவில்கண மங்கலத்துள் வேளாண் தொன்மைத்
தாயனார் நாயனார் தமக்கே செந்நெற்
றூவரிசி யெனவிளைவ தவையே யாகத்
துறந்துணவு வடுவரிசி துளங்கு கீரை
யாவினிலைந் துடன் கொணரக் கமரிற் சிந்த
வழிந்தரிவாள் கொண்டூட்டி யரியா முன்னே
மாவடுவி னொலியுமரன் கரமுந் தோன்றி
வாள்விலக்கி யமரர்தொழ வைத்த தன்றே.

ஆனாய நாயனார் (கார்த்திகை - அத்தம்)

15. ஆனாய நாயனார்

அலைமலிந்த புனல்மங்கை ஆனாயார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1107 தாயவன் யாவுக்குந் தாழ்சடை மேற்றனித் திங்கள்வைத்த
தூயவன் பாதந் தொடர்ந்துதொல் சீர்த்துளை யாற்பரவும்
வேயவன் மேன்மழ நாட்டு விரிபுனன் மங்கலக்கோன்
ஆயவ னானாய னென்னை யுவந்தாண் டருளினனே. – 15 வகை

குறிப்புரை : *தாயவன் - தாய் போன்றவன். துளை - துளைக்கருவி. வேய் - மூங்கில். துளையால் தொடர்ந்து பரவும் வேயவன் என்க. பரவுதல் - துதித்தல். மங்கலம் - ஊர். ஆன் ஆயன் - பசுக்களை மேய்க்கும் இடையன்.*

ஆனாயர் குழலோசை கேட்டருளி அருட்கருணை
தானாய திருவுள்ளம் உடையதவ வல்லியுடன்
கானாதி காரணராம் கண்ணுதலார் விடையுகைத்து
வானாறு வந்தணைந்தார் மதிநாறும் சடைதாழ

திசைமுழுதும் கணநாதர் தேவர்கட்கு முன்நெருங்கி
மிசைமிடைந்து வரும்பொழுது வேற்றொலிகள் விரவாமே
அசையஎழும் குழல்நாதத் தஞ்செழுத்தால் தமைப்பரவும்
இசைவிரும்பும் கூத்தனார் எழுந்தருளி எதிர்நின்றார்

- ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *இடையர், மழநாடு, மங்கலவூர். பசுமேய்க்கும் போது ஐந்தெழுத்தைப் புல்லாங்குழலில் அமைத்து வாசித்து வீடுபெற்றவர். திருநட்சத்திரம் - கார்த்திகை - அஸ்தம். அப்பெரியார், இடையர்களுக்குத் தலைமை பூண்டு பசுக்கூட்டங்களைக் காத்து வந்தார். அவர்தம் முயற்சியால் பசுக்கூட்டங்கள் காட்டுக்குப் போய் எவ்வித இடையூறுமின்றி நறும்புல் மேய்ந்து, தூநீர் அருந்தி, நல்வழியில் பெருகலாயின. பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்துக் காப்பதுடன், வேய்ங்குழல் வாசிப்பதும் ஆனாயரின் வழக்கமாயிருந்து வந்தது.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

மங்கலமா மழநாட்டு மங்கலமா நகருண்
மருவுபுக ழானாயர், வளரா மேய்ப்பார்,
கொங்கலர்பூந் திருக்கொன்றை மருங்கு சார்ந்து
குழலிசையி னைந்தெழுத்துங் குழைய வைத்துத்,
தங்குசரா சரங்களெல்லா முருகா நிற்பத்,
தம்பிரா னணைந்துசெவி தாழ்த்தி வாழ்ந்து
பொங்கியவான் கருணைபுரிந் "தென்று மூதப்
போதுக" வென் றருள, வுடன் போயி னாரே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் (ஆடி - சுவாதி)

16. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே - *தொகை*

1108 அருட்டுறை அத்தற் கடிமைப் பட்டேன் இனி அல்லன்என்னும்
பொருட்டுறை யாவதென் னேஎன்ன வல்லவன் பூங்குவளை
இருட்டுறை நீர்வயல் நாவற் பதிக்கும் பிரான்அடைந்தோர்
மருட்டுறை நீக்கிநல் வான்வழி காட்டிட வல்லவனே — 16 வகை

குறிப்புரை : *இதன் முதல் இரண்டடிகள் பித்தா பிறைசூடி எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தின் பொருளை உணர்த்திநின்றன. குவளைமலர்கள் கருநிறத்தன ஆகலின் அவற்றை இருட்டாக உருவகம் செய்தார். நாவல் - திருநாவலூர்.*

தீதுகொள் வினைக்கு வாரோஞ் செஞ்சடைக் கூத்தர் தம்மைக்
காதுகொள் குழைகள் வீசுங் கதிர்நில விருள்கால் சீப்ப
மாதுகொள் புலவி நீக்க மனையிடை யிருகாற்செல்லத்
தூதுகொள் பவரா நம்மைத் தொழும்புகொண் டுரிமை கொள்வார்

- ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *நாமெல்லாம் உய்வதற்கு ஏழாம் திருமுறையாம் தேவாரத் தொகுப்பை அருளிச் செய்தவர். தோழமை நெறிக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கி வெள்ளை யானை ஏறிக் கயிலாயம் சென்றவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

செப்பலருங் குண்டையூர் நெல்லலைழத்துத்
திருப்புகலூர்ச் செங்கல் செழும் பொன்னாச் செய்து
தப்பின்முது குன்றந்தரும் பொருளாற்
றிட்டுத் தடத்தெடுத்துச் சங்கிலிதோள் சார்ந்து நாதன்
ஒப்பிறனித் தூதுவந்தா றூடு
கீறி வுறுமுதலை சிறுமதலை யுமிழ நல்கி
மெய்ப்பெரிய களிறேறி யருளாற் சேர
வேந்தருடன் வடகயிலை மேவி னாரே.

மூர்த்தி நாயனார் (ஆடி - கார்த்திகை)

17. மூர்த்தி நாயனார்

மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்திக்கும் அடியேன் - தொகை

1109 அவந்திரி குண்டம ணாவதின் மாள்வனென் றன்றாலவாய்ச்
சிவன்திரு மேனிக்குச் செஞ்சந் தனமாச் செழுமுழங்கை
உவந்தொளிர் பாறையில் தேய்த்துல காண்டவொண் மூர்த்திதன்னூர்
நிவந்தபொன் மாட மதுரா புரியென்னும் நீள்பதியே – 17 வகை

குறிப்புரை : *குண்டு அமண் ஆவதில் மாள்வன் - கீழான சமண் சமயத்து அரசன் வழிப்பட்டு எனது பணியை ஒழிப்பதைவிட இறந்துபடுவேன். நிவந்த - ஓங்கிய*

நட்டம்புரி வாரணி நற்றிரு மெய்ப்பூச் சின்று
முட்டும்பரி சாயினுந் தேய்க்குங்கை முட்டா தென்று
வட்டந்திகழ் பாறையின் வைத்து முழங்கை தேய்த்தார்
கட்டும்புறந் தோனரம் பென்பு கரைந்து தேய

கல்லின் புறந் தேய்த்த முழங்கை கலுழ்ந்து சோரி
செல்லும்பரப் பெங்கணு மென்பு திறந்து மூளை
புல்லும்படி கண்டுபொ றுத்திலர் தம்பி ரானார்;
அல்லின்கணெ ழுந்தது வந்தருள் செய்த வாக்கு

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வணிகர், பாண்டியநாடு, மதுரை - சந்தனம் தருகிற திருப்பணியில் முட்டுப்பாடு நேரவே முழங்கையை அரைத்தவர்; திருநீறு, உருத்திராக்கம், சடைமுடி ஆகிய மும்மையால் உலகாண்டவர். திருநட்சத்திரம்: ஆடி - கார்த்திகை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

வழங்குபுகழ் மதுரைநகர் மூர்த்தி யாராம்
வணிகர்திரு ஆலவாய் மன்னர் சாத்தத்
தழங்குதிர முழங்கைதரத் தேய்த்த ஊறுந்
தவிர்ந்துஅமணர் வஞ்சனையும் தவிர மன்னன்
இழந்தஉயி ரினனாக ஞாலம் நல்க
எழில்வேணி முடியாக இலங்கு வேடம்
முழங்குபுகழ் அணியாக விரை நீறாக
மும்மையுல காண்டு அருளின் முன்னி னாரே.

முருக நாயனார் (வைகாசி - மூலம்)

18. முருக நாயனார்

முருகனுக்கும் (உருத்திரபசுபதிக்கும்) அடியேன் - தொகை

1110 பதிகந் திகழ்தரு பஞ்சாக் கரம்பயில் நாவினன்சீர்
மதியஞ் சடையார்க் கலர்தொட் டணிபவன் யான்மகிழ்ந்து
துதியங் கழல்சண்பை நாதற்குத் தோழன்வன் றொண்டனம்பொன்
அதிகம் பெறும்புக லூர்முரு கன்னெனும் அந்தணனே – 18 வகை

குறிப்புரை : *பதிகம் - திருமுறைத் திருப்பதிகங்கள். பதிகத்தில் திகழ்தரு பஞ்சாக்கரம் என்க. மலர்தொட்டு - பூக்களை மாலையாகத் தொடுத்து, சண்பைநாதன், திருஞானசம்பந்தர். வன்றொண்டன், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், இவர் திருப்புகலூரில் பொன் பெற்ற வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்துட் காண்க.*

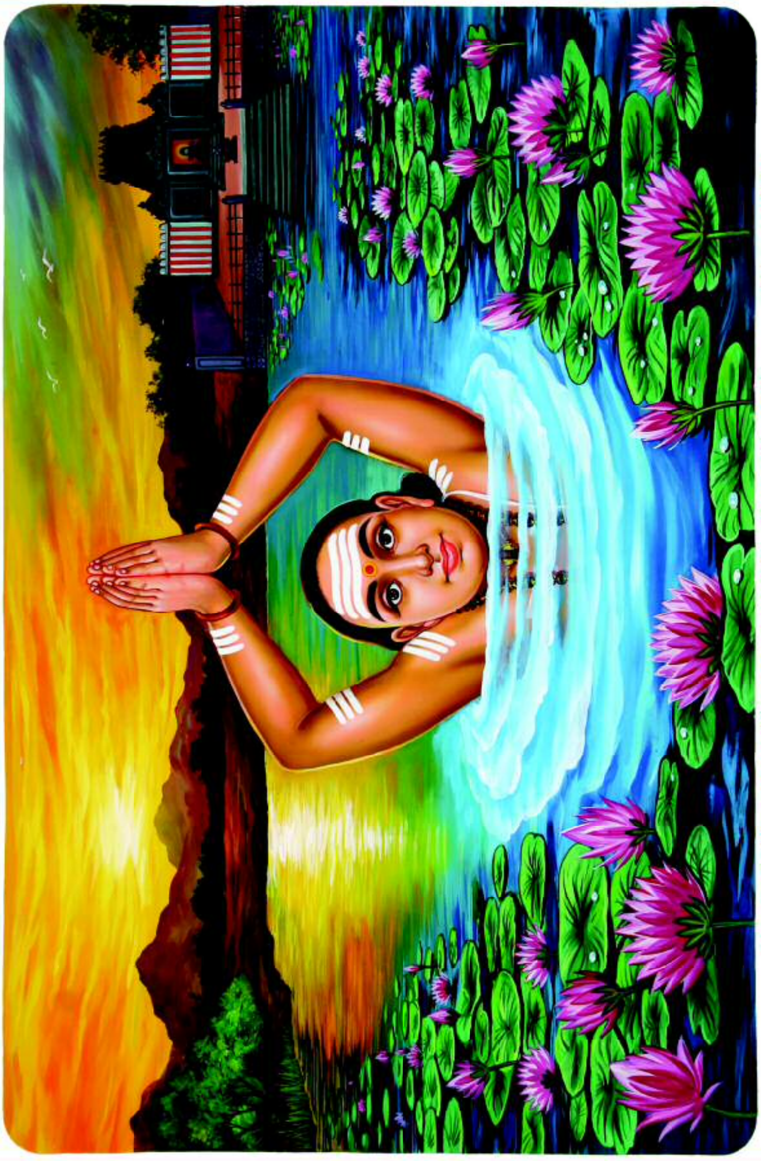
அடைமே லலவன் றுயிலுணர வலர்செங் கமலவயற்கயல்கண்
மடைமே லுகளுந் திருப்புகலூர் மன்னி வாழுந்தன்மையராய்,
விடைமேல் வருவார்க்காளான மெய்ம்மைத்தவத்தாலவர்கற்றைச்
சடைமே லணியத் திருப்பள்ளித் தாமம் பறித்துச்சார்த்துவார்,

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழநாடு, திருப்புகலூர் - புட்பத் தொண்டு செய்து திருஞானசம்பந்தர் திருமணத்தில் முத்தி பெற்றவர். திருநட்சத்திரம்: வைகாசி - மூலம்*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

மன்னுதிருப் புகலூர்வாழ் முருகனாராம்
மறையவர்கோ வர்த்தமா னீச்ச ரத்தார்
சென்னியினுக் கழகமரு மலர்கள் கொய்து
திருமாலை புகழ்மாலை திகழச் சாத்திக்
கன்னிமதிற் கழுமலநா டுடைய நாதன்
காதன்மிகு மணங்காணுங் களிப்பினாலே
யின்னல்கெட வுடன்சேவித் தருளால் மீளா
திலங்கு பெரு மணத்தரனை யெய்தி னாரே

உருத்திரபசுபதி நாயனார் (புரட்டாசி - அசுவதி)

19. உருத்திரபசுபதி நாயனார்

*(முருகனுக்கும்) **உருத்திரபசுபதிக்கும் அடியேன்*** - *தொகை*

1111 அந்தாழ் புனல்தன்னி லல்லும்பகலும்நின் றாதரத்தால்
உந்தாத அன்பொடு ருத்திரஞ்சொல்லிக் கருத்தமைந்த
பைந்தா ருருத்ர பசுபதி தன்னற் பதிவயற்கே
நந்தார் திருத்தலை யூரென்றுரைப்பரிந் நானிலத்தே **– 19 வகை**

குறிப்புரை : *அம் - அழகிய. தாழ்புனல் - ஆழமான நீர். ஆதரம் - விருப்பம். உந்தாத - வெளிப்போக்காத - உருத்திரம் - சீருத்திரம் - இஃது எசுர் வேதத்தின் ஒரு பகுதியாய் உள்ளது. இன்றும் சிவாலயங்களில் சிறப்பாக ஓதப்பட்டு வருவது. வயற்கு - வயல்களில். நந்துஆர் - சங்குகள் நிறைந்த.*

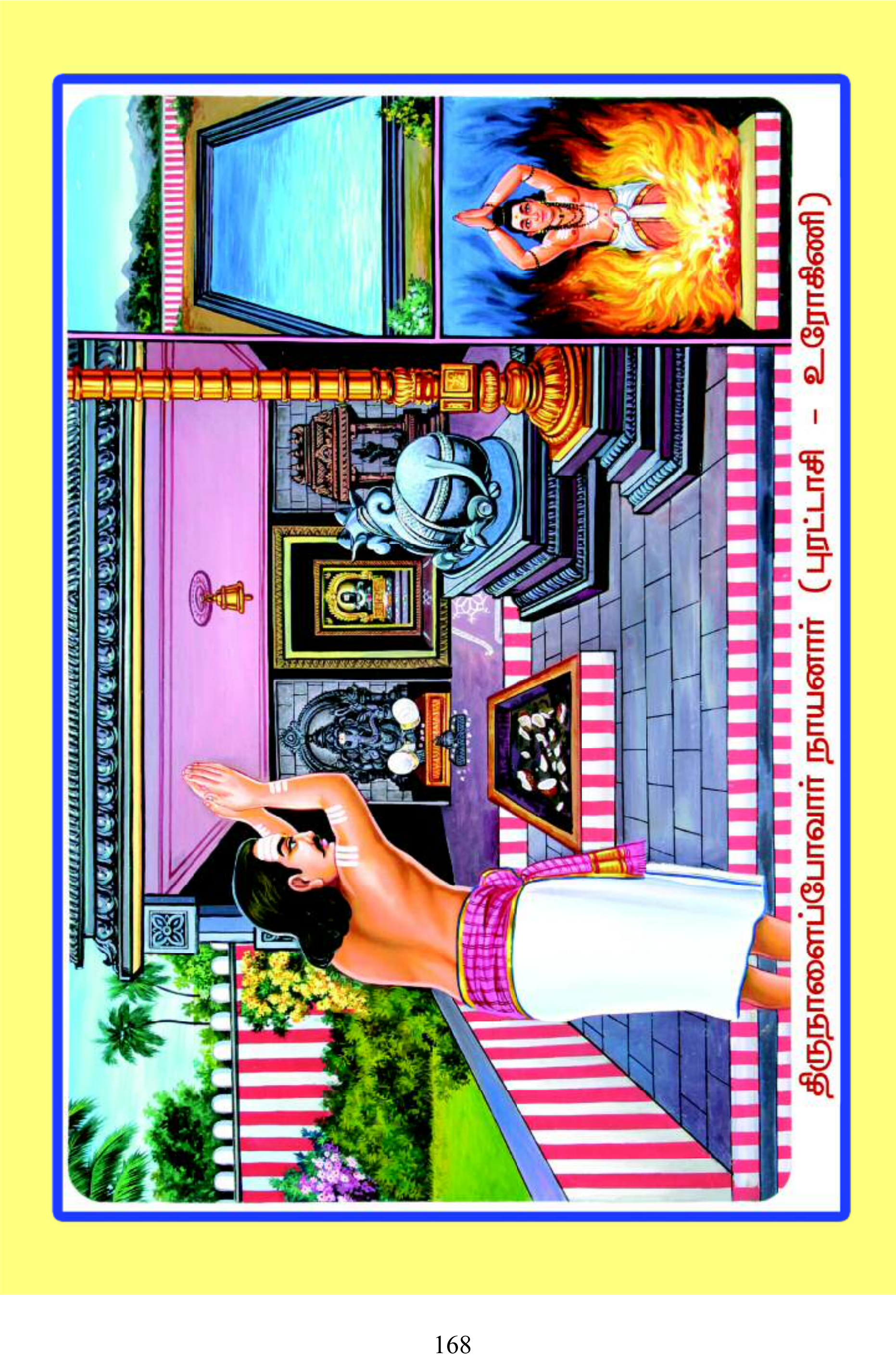
தெள்ளு தண்புனல் கழுத்தள வாயிடைச் செறிய
உள்ளு றப்புக்கு நின்றுகை யுச்சிமேல் குவித்துத்
தள்ளு வெண்டிரைக் கங்கைநீர் ததும்பிய சடையார்
கொள்ளு மன்பினி லுருத்திரங் குறிப்பொடு பயின்றார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர். பெயர் பசுபதி. உருத்திர செபத்தொண்டை மேற்கொண்டதால் உருத்திர பசுபதி நாயனார் எனப் பெயர் பெற்றார். சோழநாடு, திருத்தலையூர் - அல்லும் பகலும் திருக்குளத்தில் கழுத்தளவில் நின்று ஸ்ரீ ருத்திர மந்திரம் ஜெபித்தவர். திருநட்சத்திரம்: புரட்டாசி - அசுவதி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பங்கமில்வண் புகழ்நிலவு தலையூர் வாழும்
பசுபதியா ரெனுமறையோர் பணிந்து செந்தே
னங்கமல மடுவினிடை யல்லு மெல்லு
மகலாதே யாகளமா யமர்ந்து நின்று
திங்கள்வளர் சடைமுடியா னடியே போற்றித்
திருவெழுத்து முருத்திரமுந் திகழ வோதி
மங்கையிட முடையபிரா னருளால் மேலை
வானவர்க டொழுமுலகின் மன்னி னாரே.

திருநாளைப்போவார் நாயனார் (புரட்டாசி - உரோகிணி)

20. திருநாளைப்போவார் நாயனார்

செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1112 நாவார் புகழ்த்தில்லை யம்பலத் தானருள் பெற்றுநாளைப்
போவா னவனாம் புறத்திருத் தொண்டன்தன் புன்புலைபோய்
மூவா யிரவர்கை கூப்ப முனியா யவன்பதிதான்
மாவார் பொழில்திக ழாதனூ ரென்பரிம் மண்டலத்தே — **20** வகை

குறிப்புரை : *புறம்- நான்கு வருணங்கட்கும் புறமான சாதி. அதனால் கோயில்களிலும் புறத்தே நிற்பவர். புன்புலை - கீழான புலைச்சாதியில் பிறந்த உடம்பு. போய் என்பதை, போக எனத் திரிக்க. பதி - ஊர்.*

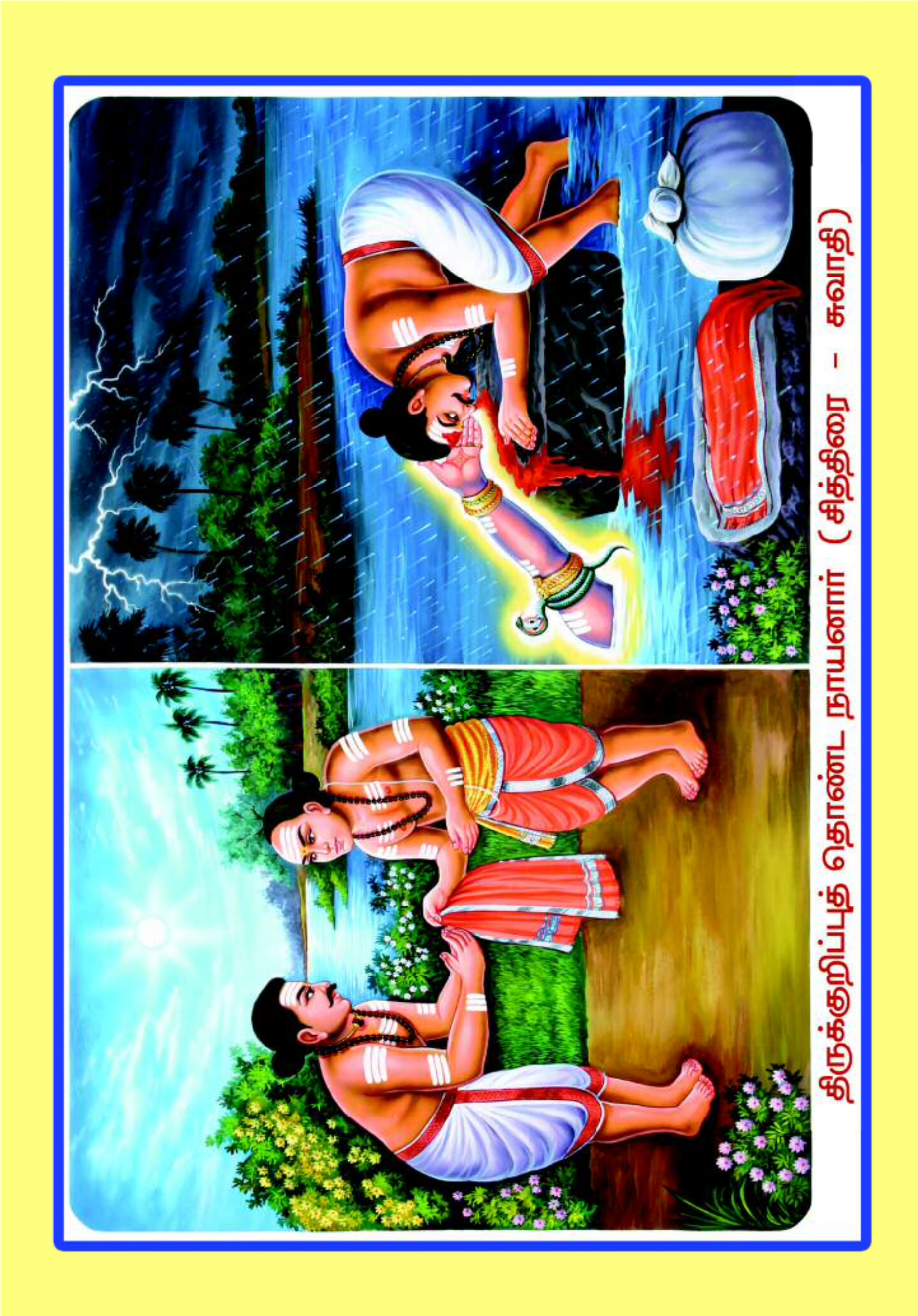
திருவுடைய தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் கைதொழுதார்
பரவரிய தொண்டர்களும் பணிந்துமனங் களிபயின்றார்
அருமறைசூழ் திருமன்றில்ஆடுகின்ற கழல்வணங்க
வருகின்றார் திருநாளைப் போவாராம் மறைமுனிவர் - ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தில்லையைக் காண விரும்பித் தீப்புகுந்து முனிவராய் எழுந்து சிற்றம்பலவன் திருமுன்பு மறைந்தவர். நந்தனார் என்னும் இயற்பெயருடையவர். திருநட்சத்திரம் - புரட்டாசி - ரோகிணி. சோழநாட்டின் ஒரு பாங்கரிலுள்ளது மேற்காநாடு. அந்நாட்டில் ஆதனூர் என்னும் ஒரு திருப்பதி உண்டு. அத்திருப்பதியில் ஆதிதிராவிடர் மரபில் தோன்றியவர் நந்தனார் என்பவர்.*

அன்புத்தொண்டும் நெகிழ்ச்சியும்: *நந்தனாருக்கு மானிய நிலங்களிருந்தன. அவைகளின் விளைவு அவர்தம் வாழ்விற்குப் பயன்பட்டு வந்தது. சிவாலயங்களிலுள்ள பேரிகைக்குத் தோலும் வாரும், வீணைக்கும் யாழுக்கும் நரம்பும், சிவார்ச்சனைக்குக் கோரோசனையும் அவரால் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. அவரது சிந்தை சிவன் கழலிலேயே சேர்ந்து நிற்கும். திருக்கோயில்களின் வாயிற்புறத்தே நின்று ஆண்டவனைத் தொழுவது அப்பெரியாரது வழக்கம். தொழுகையில் அவருடைய நெஞ்சங் கசிந்து கசிந்து உருகும். கண்கள் நீர் சொரியும். அன்பால் அவர் மெய்மறந்து ஆடுவார், பாடுவார்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

நன்மைதிகழ் மேற்கானாட் டாத னூர்வாழ்
நந்தனார் புறத்தொண்டர் நாளைப் போகப்
பொன்மலிதென் புலியூர்க்கென் றுரைப்பார் புன்கூர்ப்
பொய்கையமைத் தடலேறு பிரிய நோக்கி
வன்மதில்சூழ் தில்லையிறை யருளால் வாய்ந்த
வண்டழலி னிடைமூழ்கி மறையோர் போற்ற
மின்மலிசெஞ் சடைமுனியாய் எழுந்து நாதன்
விளங்குநடந் தொழமன்றுண் மேவி னாரே.

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் (சித்திரை - சுவாதி)

21. திருகுறிப்புத்தொண்ட நாயனார்

திருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன் *- தொகை*

1113 மண்டும் புனற்சடை யாந்தமர் தூசெற்றி வாட்டும்வகை
விண்டு மழைமுகில் வீடா தொழியின்யான் வீவனென்னா
முண்டம் படர்பாறை முட்டு மெழிலார் திருக்குறிப்புத்
தொண்டன் குலங்கச்சி யேகா லியர்தங்கள் தொல்குலமே – 21 வகை

குறிப்புரை : *மண்டும் - நிறைந்த. தமர் - அடியார். தூசு - ஆடை. ஏற்றுதல் - அழுக்குப்போகத் துவைத்தல். வாட்டும்வகை - உலர்த்தும்படி. விண்டு - நீங்கி. மழை முகில் விண்டு வீடாது எனின் மாற்றுக. 'விண்டு வீடாது' ஒரு பொருட் பன்மொழி. வீவன் - இறுப்பன். முண்டம் - நெற்றி. படர் - அகன்ற. முட்டும் - மோதிய.*

கந்தைபுடைத் திடஎற்றுங் கற்பாறை மிசைத்தலையைச்
சிந்தவெடுத் தெற்றுவன்என் றணைந்துசெழும் பாறைமிசைத்
தந்தலையைப் புடைத்தெற்ற அப்பாறை தன்மருங்கு
வந்தெழுந்து பிடித்ததணி வளைத்தழும்பர் மலர்ச்செங்கை

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *ஏகாலியர். சிவனடியாருக்கு வாக்களித்தபடி துணியைத் தோய்த்து உலர்த்தித் தரமுடியாமற் போனபடியால் தமது தலையைக் கல்லின்மீது மோதிக்கொண்டு அருள் பெற்றவர். திருநட்சத்திரம் - சித்திரை - சுவாதி.*

தொண்டை நாட்டிலே உமையம்மையார் அறம்வளர்த்த திருப்பதி காஞ்சிமாநகரம். அத்திருப்பதியிலே வண்ணார் குலத்திலே தோன்றிய ஒரு நாயனார் இருந்தார். அவர் அடியவர்களின் திருக்குறிப்பை அறிந்து திருத்தொண்டு செய்தமையால் அவருக்குத் திருக்குறிப்புத்தொண்டர் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. அடியவர்களுக்கு உடைகளை வெளுத்துக் கொடுப்பது அவர்தந் தொண்டு.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கொந்தலர்பூம் பொழிற்கச்சிநகரே காலிக்
குலத்தலைவர் தவர்குறிப்புக் குறித்து ளார்பால்
வந்திறைவர் நமக்கின்று தாரீ ராகின்
வருந்துமுட லெனவாங்கி மாசு நீத்த
கந்தைபுல ராதொழிய மழையு மாலைக்
கடும்பொழுதும் வரக்கண்டு கலங்கிக் கன்மேற்
சிந்தமுடி புடைப்பளவிற் றிருவே கம்பர்
திருக்கைகொடு பிடித்துயர்வான் சேர்த்தி னாரே.

சண்டேசுவர நாயனார் (தை - உத்திரம்)

22. சண்டேச நாயனார்

மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதைதாள் மழுவினால் எறிந்த
அம்மையான் அடிச்சண்டிப்பெருமானுக்கும் அடியேன் - தொகை

1114 குலமே றியசேய்ஞலூரிற் குரிசில் குரைகடல்சூழ்
தலமே றியவிறற் சண்டிகண் டீர்தந்தை தாளிரண்டும்
வலமே றியமழு வாலெறிந் தீசன் மணிமுடிமேல்
நலமே றியபால் சொரிந்தலர் சூட்டிய நன்னிதியே – 22 வகை

குறிப்புரை : *குலம் ஏறிய - குலத்தால் உயர்ந்த. அந்தணன்ஆகிய குரிசில் என்க. குரிசில் - தலைவன். விறல் - வெற்றி. இஃது இதனால் உண்டாகிய புகழைக் குறித்தது. கண்டீர், முன்னிலையசை. வலம் - வலக்கை. எறிந்தும் என உம்மை விரித்து, எறிந்த பின்னும் என உரைக்க..*

அண்டர் பிரானும் தொண்டர்தமக் கதிபன் ஆக்கி அனைத்துநாம்
உண்ட கலமும் உடுப்பனவும் சூடு வனவும் உனக்காகச்
சண்டீ சனுமாம் பதந்தந்தோம்என்றங் கவர்பொற் றடமுடிக்குத்
துண்ட மதிசேர் சடைக்கொன்றைமாலை வாங்கிச் சூட்டினார்
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழநாடு, திருச்சேய்ஞலூர், அபிடேகப் பாற்குடத்தை இடறிய தந்தையின் காலை வெட்டித் தொண்டர்க்கு நாயகம் பெற்றவர், திருநட்சத்திரம்: தை - உத்திரம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

வேதமலி சேய்ஞலூர் எச்ச தத்தன்
விளங்கியசேய் மறைபயிலும் விசார சன்மர்
கோதனமேய்ப் பவன்கொடுமை பொறாது தாமே
கொண்டுநிரை மண்ணியிந்தென் கரையின் நீழல்
தாதகியின் மணலிங்கத்து ஆன்பால் ஆட்டத்
தாதைபொறாது அவையிடறும் தாள்கள் மாளக்
காதிமலர்த் தாமம்உயர் நாமும் உண்ட
கலம்மகனாம் பதம்அருளாற் கைக்கொண் டாரே.

23. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே *- தொகை*

1115 நிதியார் துருத்திதென் வேள்விக் குடியாய் நினைமறந்த
மதியேற் கறிகுறி வைத்த புகர்பின்னை மாற்றிடென்று
துதியா வருள்சொன்ன வாறறி வாரிடைப் பெற்றவன்காண்
நதியார் புனல்வயல் நாவலர் கோனென்னும் நற்றவனே — 23 வகை

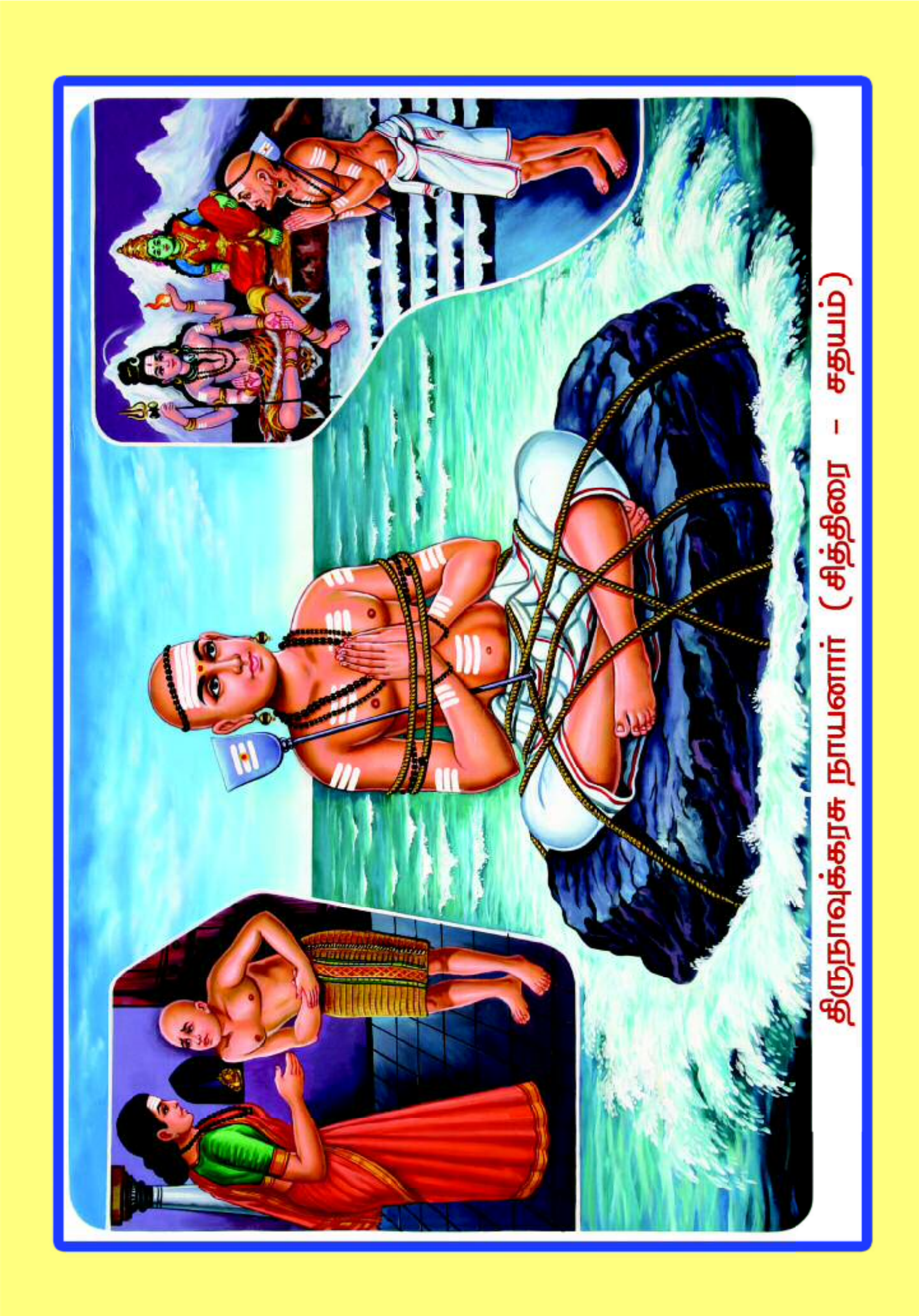
குறிப்புரை : *துருத்தி, வேள்விக்குடி இவையிரண்டும் சோழ நாட்டு இரண்டு தலங்கள். இவைகளில் துருத்தி, இப்பொழுது குத்தாலம் என வழங்குகின்றது. இதில் உள்ள சிவபெருமான் பெயரே, சொன்னவாறறிவார் என்பது. வேள்விக்குடியாய் - வேள்விக்குடியில் எழுந்தருளியுள்ளவனே. அறிகுறி வைத்த புகர் - அடையாளமாக நீ உண்டாக்கிய உடல்நோய். துதியா - துதித்து அருள் பெற்றவன் என இயைக்க. காண் - முன்னிலையசை. வைத்து என்பது பாடமன்று.*

நேசம் நிறைந்த உள்ளத்தால் நீலம் நிறைந்த மணிகண்டத்
தீசன் அடியார் பெருமையினை எல்லா உயிரும் தொழவெடுத்துத்
தேசம் உய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாச மலர்மென் கழல்வணங்க வந்த பிறப்பை வணங்குவாம்
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *பிறப்பிறப்பில்லாச் சிவபெருமானைப்பற்றி எவரையும் எதையும் தொழாத வியாக்கிர பரத முனிவர் மைந்தரான உபமன்னிய முனிவரால் தொழப்பட்ட பெருமை உடையவர்.*

நால்வர் நான்மணி மாலையில் சுந்தரர்

படியிலா நின்பாட்டில் ஆரூர
நனிவிருப்பன் பரமன் என்பது
அடியனேன் அறிந்தனன் வான்தொழும்
ஈசனினைத் தடுத்தாட் கொண்டுமன்றித்
தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பால்
நினக்காகத் தூது சென்றும்
மிடியிலா மனைகடொறும் இரந்திட்டும்
உழன்றமையால் விளங்குமாறே.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் (சித்திரை - சதயம்)

24, 25. திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
திருநாவுக் கரையன்தன் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1116 நற்றவன் நல்லூர்ச் சிவன்திருப் பாதந்தன் சென்னிவைக்கப்
பெற்றவன் மற்றிப் பிறப்பற வீரட்டர் பெய்கழற்றாள்
உற்றவன் உற்ற விடமடை யாரிட வொள்ளமுதாத்
துற்றவ னாமூரில் நாவுக் கரசெனுந் தூமணியே – 24 வகை

குறிப்புரை: *"ஆமூரில் நாவுக்கரசெனும் தூமணி" என்பதை "நற்றவன்" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி, செய்யுள் பற்றி முறை பிறழ வைக்கப்பட்ட "நல்லூர்ச் சிவன் திருப்பாதம் தன் சென்னி வைக்கப் பெற்றவன்" என்பது "துற்றவன்" என்பதன் பின்னர் வைத்து உரைக்க. நல்லூர், தலம், உற்ற விடம் - சமணர் கருத்தில் பொருந்திய நஞ்சு. அடையார் - பகைவர் - சமணர், "நிறைதல்" எனப் பொருள் தரும் "துறு" என்னும் முதனிலை உண்டலையும் குறிக்குமாதலின் "துற்றவன்" என்பது "உண்டவன்" எனப் பொருள் தந்தது. "அமுதா உண்டவன்" என்றதனால் அவ்விடத்தால் தீங்கின்றியிருந்தமை கூறப்பட்டதாம்,*

1117 மணியினை மாமறைக் காட்டு மருந்தினை வண்மொழியால்
திணியன நீள்கத வந்திறப் பித்தன தெண்கடலில்
பிணியன கல்மிதப் பித்தன சைவப் பெருநெறிக்கே
அணியன நாவுக் கரையர்பி ரான்ற னருந்தமிழே – 25 வகை

குறிப்புரை : *மணி என்றதும் "மருந்து" என்றதும் திருமறைக்காட்டுப் பெருமானை, திறப்பித்தன - திறக்க வைத்தன, பிணி கல் - "பிணிக்கப்பட்ட கல்" எனச் செயப்படு பொருள்மேல் தொக்க வினைத்தொகை, அந்த என்னும் கூட்டுப் பொருளைத் தரும் "அன்ன" என்பது இடைக்குறைத்து நின்றது, "கல்லை" என இரண்டாவது விரிக்க. அணி -அணிகலம், அணியன-அணிபோல்வன, "பலரது உள்ளங்களையும் கவரச் செய்வன" என்றபடி நாயனாரை, "நாவுக்கரையர் பிரான்" எனப் போற்றி வரலாற்றுக் கிடையே அவரது திருப்பதிகங்களை சைவப் பெருநெறிக்கு அணி எனவும் "செயற்கரியவற்றைச் செய்த அருந்தமிழ்" எனவும் எடுத்தோதியருளிய அருமை அறியற்பாலது.*

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியும் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவருஞ்சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொல்
மேயசெவ் வாயும் உடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே,

வெள்ளி வெற்பின்மேல் மரகதக் கொடியுடன் விளங்கும்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற் பெனஇடப் பாகம்
கொள்ளும் மாமலை யாளுடன் கூடவீற் றிருந்த
வள்ள லாரைமுன் கண்டனர் வாக்கின்மன் னவனார், **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், நடுநாடு, திருவாமூர் - ஐந்தெழுத்தோதிக் கருங்கல்லொடு கடலில் மிதந்து கரையேறிப் பல தேவாரங்கள்பாடி உழவாரப்பணியாம் கைத்தொண்டு செய்து முத்தியடைந்தவர். திருநட்சத்திரம்: சித்திரை - சதயம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

போற்றுதிரு வாமூரில் வேளாண் தொன்மைப்
பொருவில்கொறுக் கையர் அதிபர் புகழ னார்பால்
மாற்றரும்அன் பினில்திலக வதியாம் மாது
வந்துதித்த பின்புமரு ணீக்கி யாரும்
தோற்றிஅமண் சமயமுறு துயரம் நீங்கத்
துணைவர்அருள் தரவந்த சூலை நோயால்
பாற்றருநீள் இடரெய்திப் பாடலிபுத் திரத்திற்
பாழியொழித் தரனதிகைப் பதியில் வந்தார்.

குலச்சிறை நாயனார் (ஆவணி - அனுஷம்)

26. குலச்சிறை நாயனார்

பெருநம்பி குலச்சிறைதன் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1118 அருந்தமி ழாகரன் வாதில் அமணைக் கழுநுதிமேல்
இருந்தமிழ் நாட்டிடை ஏற்றுவித் தோனெழிற் சங்கம்வைத்த
பெருந்தமிழ் மீனவன் தன்னதி காரி பிரசமல்கு
குருந்தவிழ் சாரல் மணமேற் குடிமன் குலச்சிறையே – 26 வகை

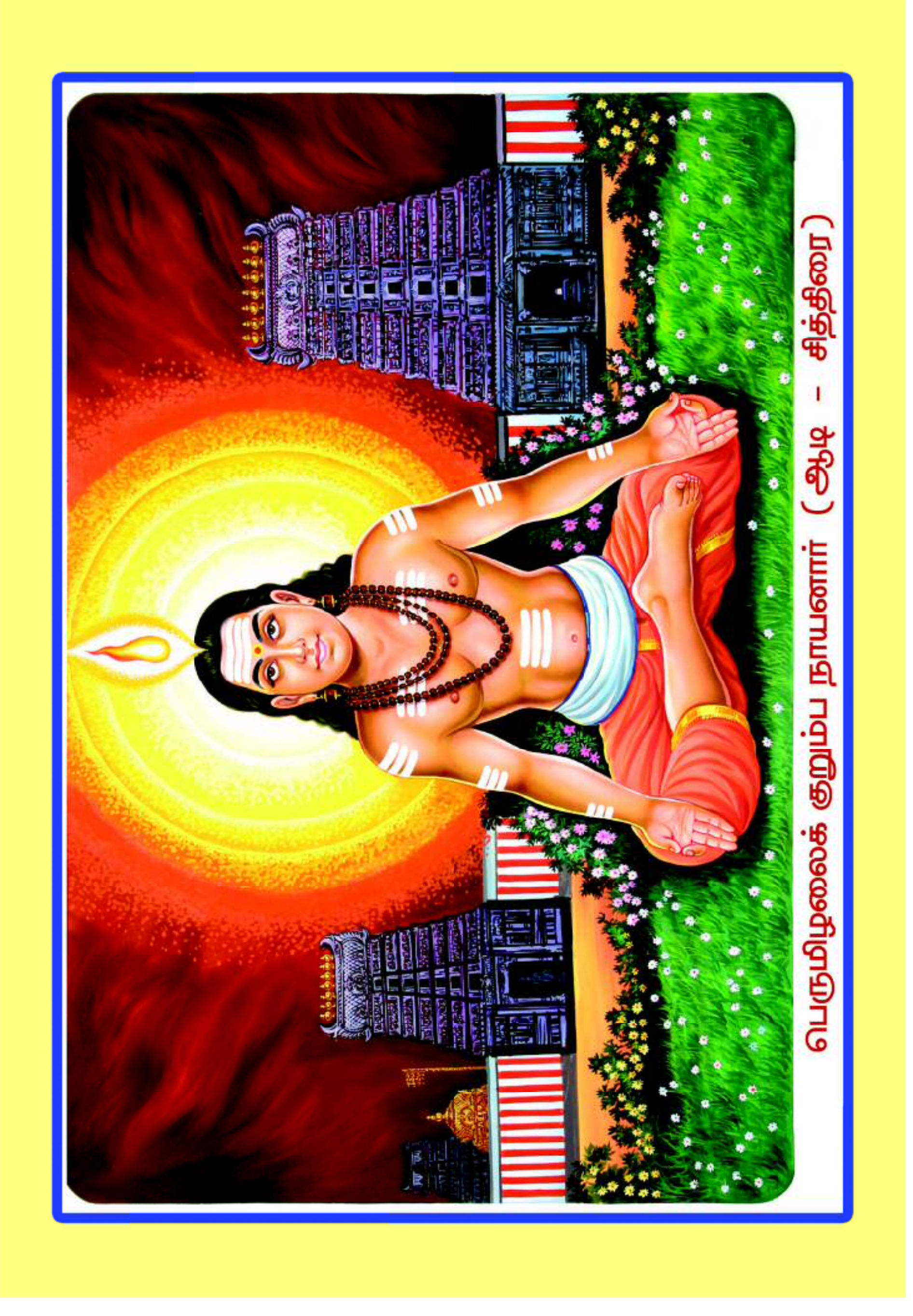
குறிப்புரை: *ஆகரம்-இருப்பிடம், தமிழ் ஆகரன்-தமிழுக்கு இருப்பிடமானவர், திருஞான சம்பந்தர், "அவர் செய்த வாதில்" என்க. "வாது" என்றது வாதத்தின் முடிவை. அமண் - சமணக் கூட்டம், நுதி - நுனி, இருந்தமிழ் - பெருமை மிக்க தமிழ், செந்தமிழ். தமிழ் நாட்டிடை ஏற்றுவித்தோன் என்றாராயினும் தமிழ் நாட்டிடையிருந்த அமணை ஏற்று வித்தான் என்றலே கருத்து என்க, ஏற்றுவித்தது - அரசன் ஆணையை ஏவலரைக் கொண்டு நிறைவேற்றியது, பாண்டியன் இந்நாயனார் காலத்துப் பாண்டியன், நெல்வேலி வென்ற நெடுமாறன், கூன் பாண்டியன் என்றும் சொல்லப்படுவான், முன்னோர் சங்கம் வைத்த செயலை அவர் மரபின் வந்த உரிமை பற்றி இவன்மேல் வைத்துக் கூறினார், மதுரைத் தொகை ஆக்கினான் என இவ்வாறே திருஞானசம்பந்தரும் அருளிச்செய்தார், சங்கம் புதிதாக வையாவிடினும் சங்கத்தைப் புரந்த செயல் இவனுக்கும் உண்டு என்க, அதிகாரி என்றது அமைச்சனை, ஒட்டக்கூத்தரது தக்கயாகப்பரணியில் அதிகாரி என்னும் சொல் மட்டுமே காணப்படுகின்றது, மணமேற் குடி - ஊர், மன் - தலைவன், இந்நாயனாரது மரபு அறியப்படவில்லை,*

புன்ன யத்தரு கந்தர்பொய் நீக்கவும்
தென்ன னாடு திருநீறு போற்றவும்
மன்னு காழியர் வள்ளலார் பொன்னடி
சென்னி சேர்த்தி மகிழ்ந்த சிறப்பினார். - *விரி*

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *பாண்டியநாடு, மணமேற்குடி - அரசன் சமணனாய் இருந்தபோதும் தாம் சிவனடியாரை வழிபட்டவர், திருஞானசம்பந்தரை அழைத்து வந்து அரசனையும் நாட்டவரையும் சைவமாக்கியவர் திருநட்சத்திரம் : ஆவணி - அனுஷம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கோதில்புகழ் தருமணமேற் குடியார் கோவண்
குலச்சிறையார் தென்னர்குல அமைச்சர் குன்றா
மாதவர்கள் அடி பரவும் மரபார் பாண்டி
மாதேவி யார் அருள்வான் பயிர்க்கு வேலி
காதல்மிகு கவுணியர்கோன் வாதில் தோற்ற
கையரைவை கைக்கரைசேர் கழுவில் ஏற்றும்
நீதியினால் ஆலவாய் நிமலர்ச் சேர்ந்த
நின்மலனார் என்மலங்கள் நீக்கி னாரே.

பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் (ஆடி - சித்திரை)

27. பெருமிழலைக் குறும்பர்

பெருமிழலைக் குறும்பர்க்கும் (பேயார்க்கும்) அடியேன் - தொகை

1119 சிறைநன் புனல்திரு நாவலூ ராளி செழுங்கயிலைக்
கிறைநன் கழல்நாளை எய்தும் இவனருள் போற்றஇன்றே
பிறைநன் முடியன் அடியடை வேனென் றுடல்பிரிந்தான்
நறைநன் மலர்த்தார் மிழலைக் குறும்பன் எனும்நம்பியே – 27 வகை

குறிப்புரை : *நாவலூராளி, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்; அவர் நாளைக் கயிலை செல்லப் போகிறார் என்பதை இவர் தம் யோகக் காட்சியால் அறிந்து முன்னாளே யோகத்தால் உடலை விட்டுப் பிரிந்து கயிலை சேர்ந்தார், பெழமிழலை - ஊர், குறும்பர் - சிற்றரசர். "குறும்பர்" என்பது "சிற்றரசர்" எனப் பொருள் தரும் எனினும், சிற்றரசராய் இருப்போர் தனியொரு மரபினர் அல்லர் என்பதனாற்போலும் இந்நாயனாரும் மரபறியா அடியார்களுள் ஒருவராகச் சொல்லப்பட்டார்.*

மண்ணினில்திகழும் திருநாவ லூரில் வந்த வன்றொண்டர்
நண்ணற் கரிய திருக்கயிலை நாளை எய்த நான்பிரிந்து
கண்ணிற் கரிய மணிகழியவாழ்வார் போல வாழேன்என்
றெண்ணிச் சிவன்தாள் இன்றேசென் றடைவன் யோகத்
தாலென்பார்
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *பெருமிழலையூரர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை வழிபட்டு அவர் கயிலை செல்லுதலறிந்து யோகத்தால் தாமும் கயிலை சென்றவர், திருநட்சத்திரம் : ஆடி - சித்திரை*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கொண்டல்பனி வளர்சோலை மிழலை நாட்டுக்
கோதில்புகழ்ப் பெருமிழலைக் குறும்ப னார்சீர்
அண்டர்பிரான் அடியவருக் கடியா ராகும்
ஆதரவால் அணுக்கவன் தொண்டர்க் காளாய்
மண்தொழும்எண் தருசித்தி வாய்த்து ளார்தாம்
வன்தொண்டர் வடகயிலை மருவு நாள்முன்
எண்திகழும் மறைமூல நெறியூ டேகி
இலங்கொளிசேர் வடகயிலை எய்தி னாரே,

காரைக்காலம்மையார் (பங்குனி - சுவாதி)

28. காரைக்காலம்மையார்

(பெருமிழலைக் குறும்பர்க்கும்) பேயார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1120 நம்பன் திருமலை நான்மிதி யேனென்று தாளிரண்டும்
உம்பர் மிசைத்தலை யால்நடந் தேற உமைநகலும்
செம்பொன் னுருவன்என் னம்மை எனப்பெற் றவள் செழுந்தேன்
கொம்பி னுகுகாரைக் காலினில் மேய குலதனமே – 28 வகை

குறிப்புரை : *“செழுந்தேன்” என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. காரைக்கால் ஊர், குல தனம் - பிறந்த குலத்திற்குச் செல்வம் போன்றவள், நம்பன் - செம்பொன். உருவன் - சிவபெருமான். உம்பர் - ஆகாயம். மிசை, ஏழன் உருபு, மிசையாக என ஆக்கம் வருவிக்க. தலை கீழாக நடந்து வருவதைப் பார்த்து உமாதேவி சிரித்தாள், அம்மை - தாய், தாய்போல அன்பு செலுத்தி உபசரிப்பவள். உபசரித்தல், சங்கம வடிவில். எனப் பெற்றவள் - என்று சொல்லும் பேற்றினைப் பெற்றவள்.*

இல்லாளன் வைக்க எனத் தம்பக்கல் முன்னிருந்த
நல்லநறு மாங்கனிகள் இரண்டினில் ஒன் றைக்கொண்டு
வல்விரைந்து வந்தணைந்து படைத்துமன மகிழ்ச்சியினால்
அல்லல்தீர்ப் பவர் அடியார் தமையமுது செய்வித்தார்,

இறவாத இன்ப அன்புவேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்துபாடி
அறவா நீ ஆடும் போதுன் அடியின்கீழ் இருக்க என்றார்,

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வணிகர் குடும்பக் குலக் கொழுந்து, சோழநாடு, காரைக்கால், சிவபெருமானிடம் பூண்ட பத்தியினால் அவரிடமிருந்து மாம்பழம் பெற்றவர், பேய்வடிவம் பெற்றுத் தலையால் நடந்து சென்று கயிலையைத் தொழுதவர், ஆலங்காட்டில் ஆடல் கண்டவர். திருநட்சத்திரம்: பங்குனி - சுவாதி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தங்குபுகழ்க் காரைக்கால் வணிகன் மிக்க
தனதத்தன் தரும்புனித வதியார் மாவின்
செங்கனிகள் திருவருளால் அழைப்பக் கண்டு
திகழ்கணவன் அதிசயித்துத் தேசம் நீங்க
அங்கஉடல் இழந்துமுடி நடையால் ஏறி
அம்மையே எனநாதன் அப்பா என்று
பொங்குவட கயிலைபணிந் தாலங் காட்டில்
புனிதனடம் அனவரதம் போற்றி னாரே,

அப்பூதியடிகள் நாயனார் (தை - சதயம்)

29. அப்பூதியடிகள் நாயனார்

ஒருநம்பி அப்பூதி அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1121 தனமா வதுதிரு நாவுக் கரசின் சரண மென்னா
மனமார் புனற்பந்தர் வாழ்த்திவைத் தாங்கவன் வண்தமிழுக்கே
இனமாத் தனது பெயரிடப் பெற்றவன் எங்கள்பிரான்
அனமார் வயல்திங்க ளூரினில் வேதியன் அப்பூதியே – **29** வகை

குறிப்புரை : *புனற் பந்தர் - தண்ணீர்ப் பந்தல் "வாழ்த்தி" என்பதை "என்னா" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. இனம் - அடிமையினம். திங்களூர் - ஊர்ப்பெயர். தனது பெயர் - திருநாவுக்கரசரது பெயர், இடப் பெற்றவன் - இட்ட பேற்றினைப் பெற்றவன்.*

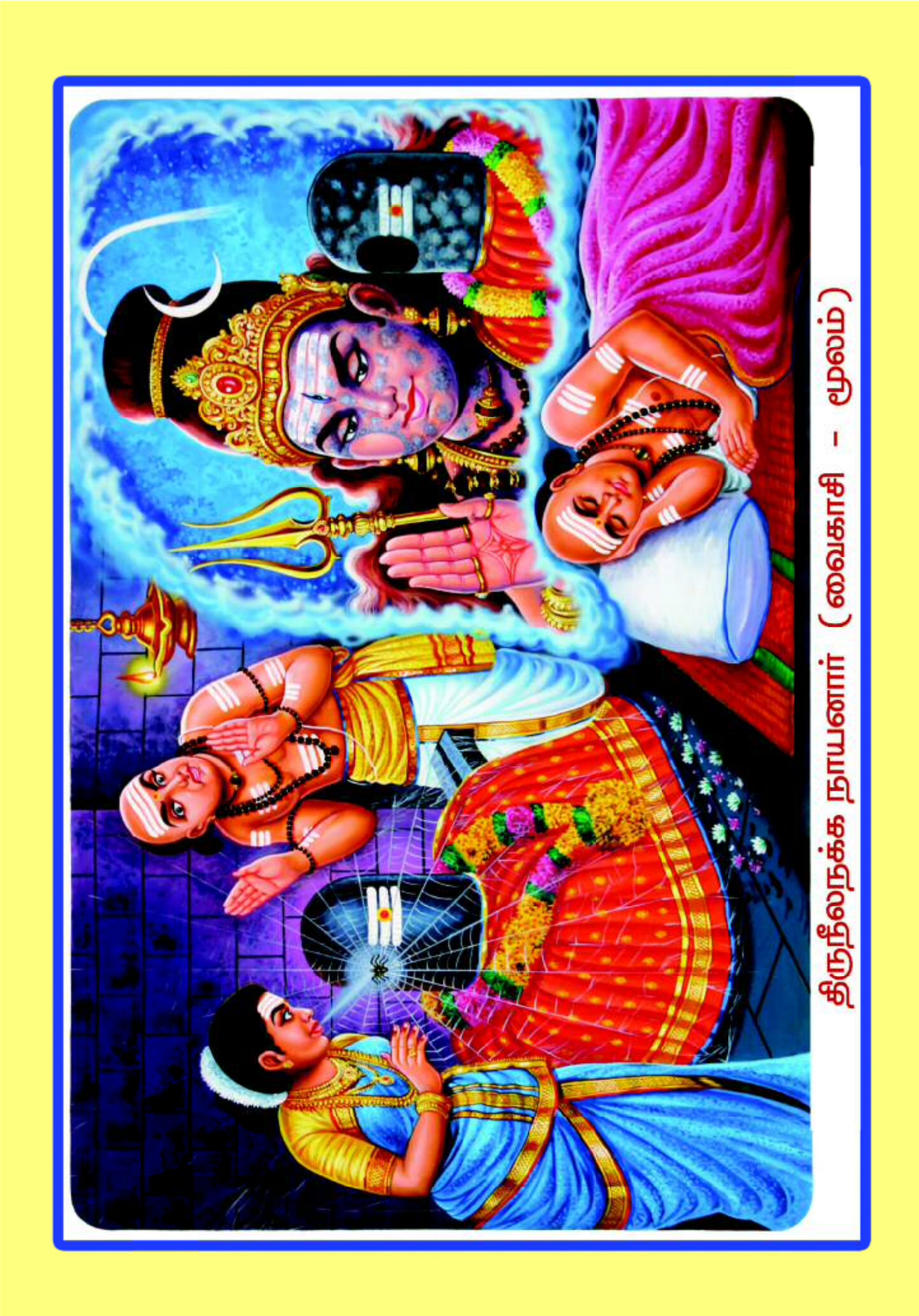
வடிவுதான் காணா ராயும் மன்னுசீர் வாக்கின் வேந்தர்
அடிமையும் தம்பி ரானார் அருளும்கேட் டவர்நா மத்தால்
படிதிகழ் மடங்கள் தண்ணீர்ப் பந்தர்கள் முதலா யுள்ள
முடிவிலா அறங்கள் செய்து முறைமையால் வாழும் நாளில்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழநாடு, திங்களூர் - திருநாவுக்கரசரைக் குருவாகக்கொண்டு அவர் திருப்பெயரால் தருமங்கள் செய்தவர், பிள்ளை இறந்ததையும் மறைத்துத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகட்கு அமுதளித்தவர், திருநட்சத்திரம் : தை - சதயம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

அந்தமில்நற் றிங்களூர் வரும்அப் பூதி
அருமறையோர் திருநாவுக் கரசின் நாமம்
பந்தரிடை எழுதக்கண் டரசும் எய்தப்
பணிந்துபரி கலநேடிப் படப்பை சேர்ந்த
மைந்தனுயிர் உயர்கதலி இலைமேல் துஞ்சும்
வாளரவு கவரஉடன் மறைத்தல் கேட்டுச்
சிந்தைமகிழ்ந் துயர்பதிக மருந்தால் தீர்த்துத்
திருவமுது செயஅருளைச் சேர்ந்து ளாரே,

திருநீலநக்க நாயனார் (வைகாசி - மூலம்)

30. திருநீலநக்க நாயனார்

ஒலிபுனல்சூழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கற்கு அடியேன் - தொகை

1122 பூதிப் புயத்தர் புயத்திற் சிலந்தி புகலுமஞ்சி
ஊதித் துமிந்த மனைவியை நீப்பவுப் பாலவெல்லாம்
பேதித் தெழுந்தன காணென்று பிஞ்ஞகன் காட்டுமவன்
நீதித் திகழ்சாத்தை நீலநக் கனெனும் வேதியனே, – 30 வகை

குறிப்புரை : பூதி- விபூதி. பூதிப்புயத்தர், விபூதியை யணிந்த தோள்களையுடையவர். சிவபெருமான் என்றது சிவலிங்கத்தை. புயம் - தோள், மேல் இடம். உடம்பின்மேல் சிலந்தி விழுந்தால், அது விழுந்த இடத்தில் கொப்புளம் உண்டாகிவிடும் என்பர், அப்படிக் கொப்புளம் உண்டாகா திருக்க உடனே வாய் எச்சிலைத் துமிந்து கையால் தேய்ப்பது வழக்கம், அப்படி மனைவியார் செய்தார். அஃது அநுசிதம் என்று நாயனார் அவரைத் துறந்தார், உப்பால - துமியப்படாத இடங்கள். பேதித்தல் - வேறுபடுதல், பேதித்து என்பதை பேதிக்க எனத் திரிக்க. கொப்புளம் எழுந்தனவற்றைக் காண்க என உணரக் காட்டியது கனவில். சாத்தை - சாத்த மங்கலம் : ஊர்

பள்ளி கொள்பொழு தயவந்திப் பரமர்தாம் கனவில்
வெள்ள நீர்ச்சடை யொடுநின்று மேனியைக் காட்டி
உள்ளம் வைத்தெமை ஊதிமுன் துமிந்தபால் ஒழியக்
கொள்ளும் இப்புறஞ் சிலம்பியின் கொப்புள் என்றருள,

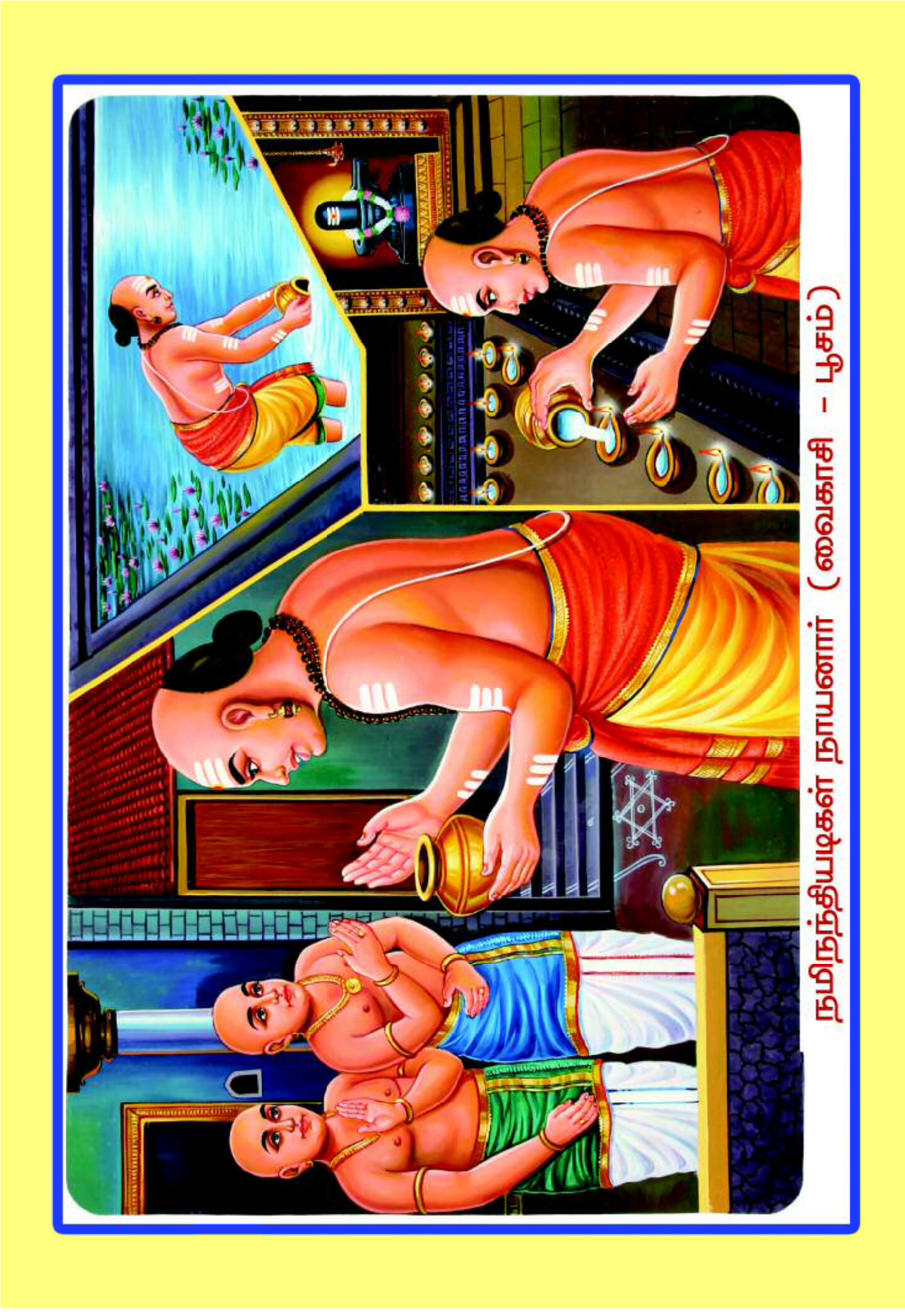
கண்ட அப்பெருங் கனவினை நனவெனக் கருதிக்
கொண்ட அச்சமோ டஞ்சலி குவித்துடன் விழித்துத்
தொண்ட னார்தொழு தாடினார் பாடினார் துதித்தார்
அண்ட நாயகர் கருணையைப் போற்றிநின் றழுதார்,

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழநாடு, சாத்தமங்கை - அன்போடு சிவலிங்கத்தை ஊதித்துமித்தல் அநுசிதம் அன்று எனக் காட்டப்பெற்றவர், பாணர்க்கு வேதிகையில் இடம் தந்தவர், திருஞானசம்பந்தர் திருமணத்தில் முத்தி பெற்றவர். திருநட்சத்திரம் : வைகாசி - மூலம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

நீதிதரு மறையோர்வாழ் சாத்த மங்கை
நீலநக்கர் அயவந்தி நிமலர் மேனி
ஊதிவிழுஞ் சிலம்பிகடிந் தவளை நீத்தார்க்
குமியாத இடம்நாதன் உறுநோய் காட்டக்
காதல்மிகு மனைவியையும் மகிழ்ந்து மேவிக்
காழியர்கோன் அமுதுசெயக் களித்து வாழ்ந்து
வேதிகையில் பாணனார்க் கிடமும் நல்கி
விளங்குபெரு மணத்தரனை மேவி னாரே,

நமிநந்தியடிகள் நாயனார் (வைகாசி - பூசம்)

31. நமிநந்தியடிகள் நாயனார்

அருநம்பி நமிநந்தி அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1123 வேத மறிக்கரத் தாரூர் அரற்கு விளக்குநெய்யைத்
தீது செறிஅமண் கையாரட் டாவிடத் தெண்புனலால்
ஏதம் உறுக அருகரென் றன்று விளக்கெரித்தான்
நாதன் எழிலேமப் பேறூர் அதிபன் நமிநந்தியே – 31 வகை

குறிப்புரை : *மறி - மான் கன்று, சிவபெருமானது சாங்க உபாங்கங்களை வேதமாக உபசரித்தல் மரபாதல் பற்றி வேத மறி என்றார், வேதத்தை அரனுக்கு அடையாக்கலும் ஆம், கையார் - வஞ்சகர், உள்ளதை இல்லை எனக் கரந்தவர், அட்டாவிட - வார்க்காமல் மறுக்க, ஏதம் - குற்றம், பாவம், நாதன் நமிநந்தி எம் தலைவனாகிய நமிநந்தி, ஏமப்பேறூர், ஊர்.*

நீறுபுனைவார் அடியார்க்கு நெடுநாள் நியதி யாகவே
வேறுவேறு வேண்டுவன எல்லாம்செய்து மேவுதலால்
ஏறு சிறப்பின் மணிப்புற்றில் இருந்தார் தொண்டர்க்காணியெனும்
பேறு திருநாவுக்கரசர் விளம்பப் பெற்ற பெருமையினார்
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழநாடு, ஏமப்பேறூர், தண்ணீரால் விளக்கெரித்தவர், திருவாரூர்ப் பிறந்தாரையெல்லாம் சிவசாரூப்பியராகக் கண்டவர். திருநட்சத்திரம் : வைகாசி - பூசம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

நண்ணுபுகழ் மறையோர்வாழ் ஏமப் பேறூர்
நமிநந்தி யடிகள்திரு விளக்கு நல்க
எண்ணெய்அம ணர்கள்விலக்க நீரால் ஆரூர்
இலங்கும்அர னெறியாருக் கேற்று நாளில்
கண்ணமணர் கெடக்கண்பெற் றடிகள் வாழக்
காவலனால் நிபந்தங்கள் கட்டுவித்தே
அண்ணலருள் கண்டாரூர் அமர்ந்து தொண்டர்க்
காணிஎனும் அரசினருள் அடைந்து ளாரே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் (ஆடி - சுவாதி)

32. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

1124 நந்திக்கு நம்பெரு மாற்குநல் லாரூரில் நாயகற்குப்
பந்திப் பரியன செந்தமிழ் பாடிப் படர்புனலில்
சிந்திப் பரியன சேவடி பெற்றவன் சேவடியே
வந்திப் பவன்பெயர் வன்றொண்ட னென்பரிவ் வையகத்தே. **– 32 வகை**

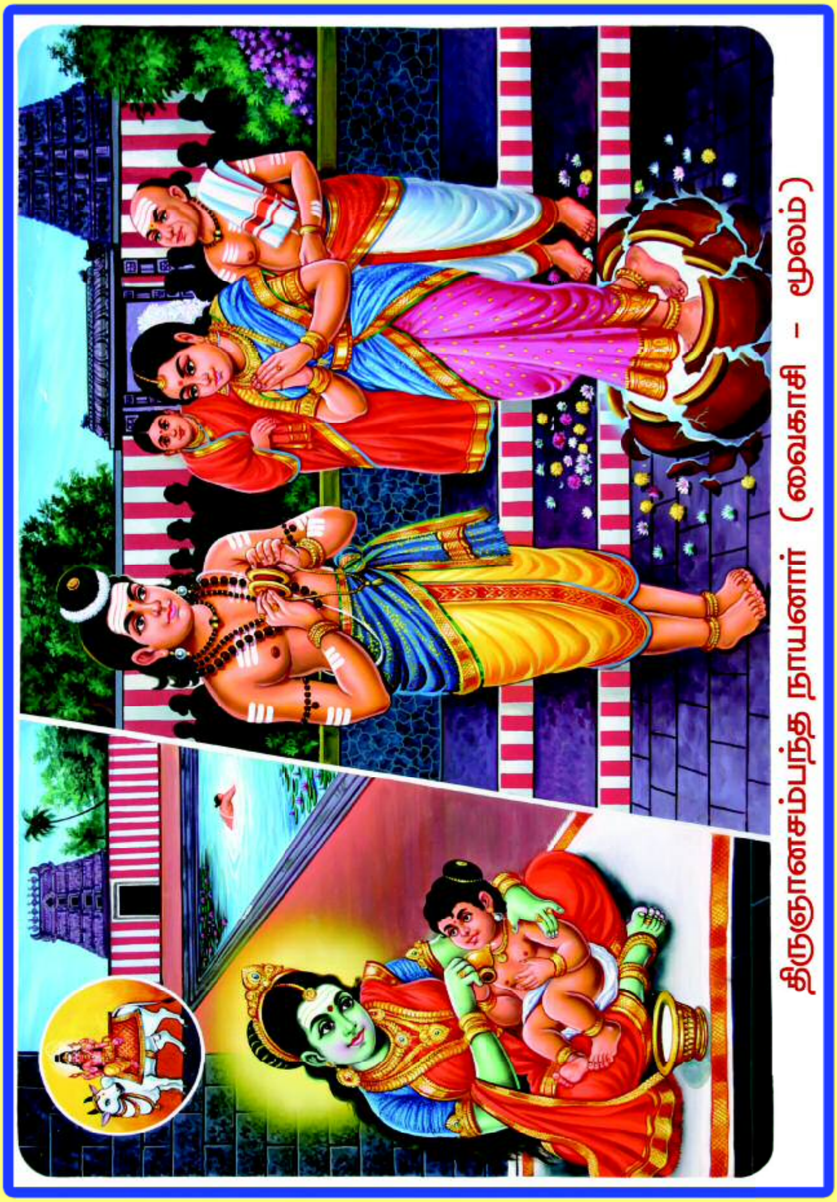
குறிப்புரை : *'நந்தி' என்பதும் சிவபெருமானுக்கே பெயர். பந்திப்பரியன - செய்யுளாக யாத்தற்கு அரியன. செந்தமிழ், அதனாலாகிய பாடல்களுக்கு ஆகுபெயர். படர் புனல், காவிரியாற்றில் ஓடிய வெள்ளம். சேவடி, திருஐயாற்றுப் பெருமானது திருவடிகள். அவற்றைப் பெற்றமையாவது, வெள்ளம் இருபாலும் ஒதுங்கி வழிவிடப் பெற்றமை. 'சேவடி பெற்று, அவன் சேவடியே வந்திப்பவன்' என்க.*

நாட்டார் அறிய முன்னாளில் நன்னாள் உலந்த ஐம்படையினன்
பூட்டார் மார்பிற் சிறியமறைப் புதல்வன் தன்னைப் புக்கொளியூர்த்
தாள்தா மரைநீர் மடுவின்கண் தனிமா முதலை வாய்நின்றும்
மீட்டார் கழல்கள் நினைவாரை மீளா வழியின் மீட்பனவே.

- *விரி*

வடலூர் வள்ளலார் அருளிய
ஆளுடைய நம்பிகள் அருள் மாலையில் சுந்தரர்

தேன்வடிக்கும் அமுதாம் உன் திருப்பாட்டைத் தினந்தோறும்
நான்படிக்கும் போது என்னை நானறியேன் நா ஒன்றோ
ஊன்படிக்கும் உளம்படிக்கும் உயிர்படிக்கும் உயிர்க்குயிரும்
தான் படிக்கும் அனுபவங்காண் தனிக்கருணைப் பெருந்தகையே.

திருஞானசம்பந்த நாயனார் (வைகாசி - மூலம்)

33, 34. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

வம்பறா வரிவண்டு மணநாற மலரும்
மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலாற் பேணா
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1125 வைய மகிழயாம் வாழ அமணர் வலிதொலைய
ஐயன் பிரம புரத்தரற் கம்மென் குதலைச்செவ்வாய்
பைய மிழற்றும் பருவத்துப் பாடப் பருப்பதத்தின்
தையல் அருள்பெற் றனனென்பர் ஞானசம் பந்தனையே, – 33 வகை

1126 பந்தார் விரலியர் வேள்செங்கட் சோழன் முருகனல்ல
சந்தா ரகலத்து நீலநக் கன்பெயர் தான்மொழிந்து
கொந்தார் சடையர் பதிகத்தில் இட்டடி யேன்கொடுத்த
அந்தாதி கொண்ட பிரானருட் காழியர் கொற்றவனே – 34 வகை

1125. குறிப்புரை: *யாம்-சைவர்கள். பிரமபுரம் - சீகாழி. அரற்குப் பாட என இயையும். பாட - பாடும் படி. "அம் வாய், குதலை வாய், செவ்வாய்" எனத் தனித்தனி இயைக்க. அம்-அழகு, பருவம், குழவிப் பருவம். "குழவிப் பருவத்தில் தையல் அருள் பெற்றனன்" என்றதனால், "திருமுலைப் பால் அருளப் பெற்றான்" என்றதாயிற்று.*

1126. குறிப்புரை: *பந்தார் விரலியர் - மகளிர். அவர்கட்கு வேள் (மன்மதன்) போன்றவன் கோச்செங்கட் சோழன், முருகன் - முருக நாயனார், நீல நக்கன் - திருநீல நக்கநாயனார், இவர்கள் பெயர்களை ஞானசம்பந்தர், தமது பதிகத்தில் இட்டுப் பாடியன முறையே, மழையார் மிடறா எனத் தொடங்கும் திருவானைக்காப் பதிகத்திலும், பட்டம் பால் நிற மதியம் எனத் தொடங்கும் திருப்புகலூர் வர்த்தமானீச்சரப் பதிகத்திலும், திருமலர்க் கொன்றை மாலை எனத் தொடங்கும் திருச்சாத்தமங்கை பதிகத்திலும் ஆகும். இவர்களோடு சிறுத்தொண்ட நாயனாரது பெயரை இட்டுப் பாடிய திருப்பதிகம், நறைகொண்ட மலர்தூவி எனவும் பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னை எனவும் தொடங்கும் திருச்செங்காட்டங்குடித் திருப்பதிகங் களாகும். இவைகளில் பின்னர்க்கூறிய பதிகத்தின் எல்லாப் பாடல்களிலும் சிறுத்தொண்டர் பெயர் இடப்பட்டுள்ளது. இதனை இவர் பின்வரும் திருவந்தாதி 72-ஆம் பாட்டில் குறிப்பால் உணர்த்தினார். அடியேன் தொடுத்த அந்தாதி கொண்டவன் என்றதனால் அவ்வந்தாதிக்குப் பின்பே இவ்வந்தாதி பாடப்பட்டது எனக் கருதலாம்.*

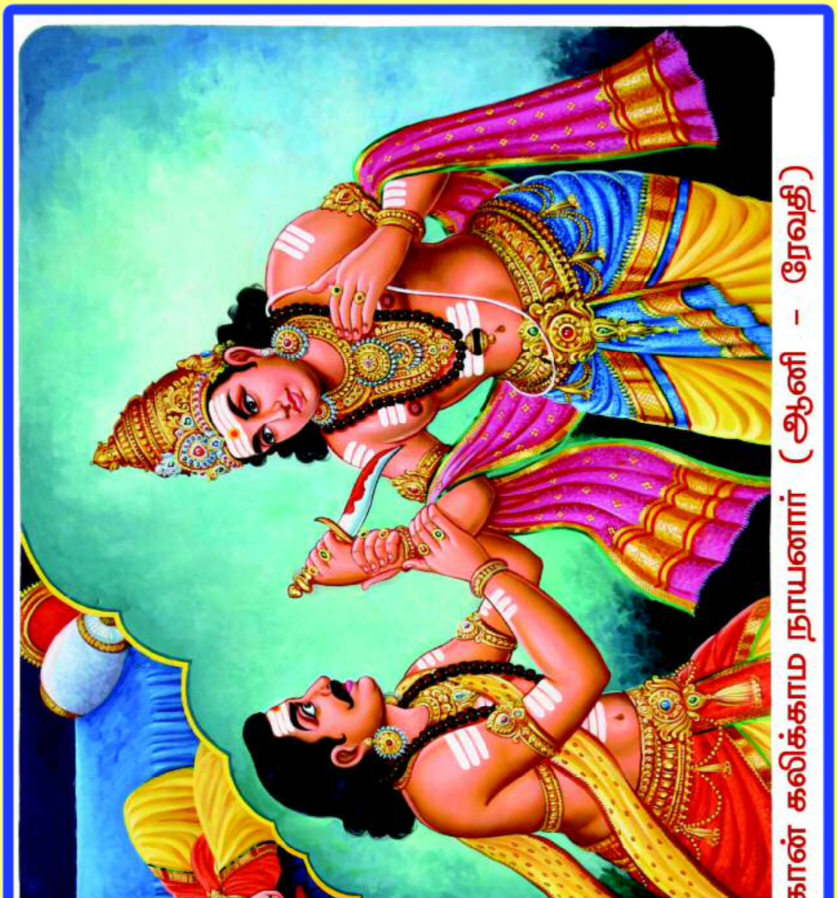
சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில்ஓங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாம்உணர்ந்தார் அந்நிலையில்,

ஞானத்தின் திருவுருவை நான்மறையின் தனித்துணையை
வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத்
தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுப்பிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள் - ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *அந்தணர், சோழநாடு, சீகாழி - உமாதேவியாரால் ஞானப்பால் ஊட்டப் பெற்றவர், தேவாரம் பாடி எலும்பைப் பெண்ணாக்குதல் முதலிய பல அற்புதங்கள் செய்து தமது திருமணத்துக்கு வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் முத்தியளித்தவர், திருநட்சத்திரம் : வைகாசி - மூலம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

காழிநகர்ச் சிவபாத விருதயர் தந்த
கவுணியர்கோன் அழுதுமையாள் சுருதி யூட்டும்
ஏழிசையின் அமுதுண்டு தாளம் வாங்கி
இலங்கியநித் திலச்சிவிகை இசைய ஏறி
வாழும்முய லகனகற்றிப் பந்தர் ஏய்ந்து
வளர்கிழிபெற் றரவின்விடம் மருகல் தீர்த்து
வீழிநகர்க் காசெய்தி மறைக்கதவம் பிணித்து
மீனவன்மே னியின்வெப்பு விடுவித் தாரே,
ஆரெரியிட் டெடுத்தஏ டவைமுன் னேற்றி
ஆற்றிலிடும் ஏடெதிர்போய் அணைய ஏற்றி
ஓரமணர் ஒழியாமே கழுவி லேற்றி
ஓதுதிருப் பதிகத்தால் ஓடம் ஏற்றிக்
காருதவும் இடிபுத்தன் தலையில் ஏற்றிக்
காயாத பனையின்மீது கனிகள் ஏற்றி
ஈரமிலா அங்கம்உயிர் எய்த ஏற்றி
இலங்குபெரு மணத்தானை எய்தி னாரே.

ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் (ஆனி - ரேவதி)

35. ஏயர் கோன்கலிக்காம நாயனார்

ஏயர்கோன் கலிக்காமன் அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1127 கொற்றத் திறலெந்தை தந்தைதன் தந்தைஎங் கூட்டமெல்லாம்
தெற்றச் சடையாய் நினதடி யேந்திகழ் வன்தொண்டனே
மற்றிப் பிணிதவிர்ப் பானென் றுடைவா ளுருவிஅந்நோய்
செற்றுத் தவிர்கலிக் காமன் குடிஏயர் சீர்க்குடியே. – 35 வகை

குறிப்புரை : *தெற்றம் - தெற்றுதல், பின்னுதல். கூட்டம் - கூட்டத்தினர், ஆகுபெயர் நினது அடியேம் என உயர்திணைக்கண் அது உருபு வந்தது பிற்கால வழக்கு. வன்றொண்டன் - வன்மை பேசி எதிர்வழக்கிட்டு ஆட்பட்டவன். ஏகாரம் வினா. மற்று, அசை. அந்நோய், சூலை நோய்.*

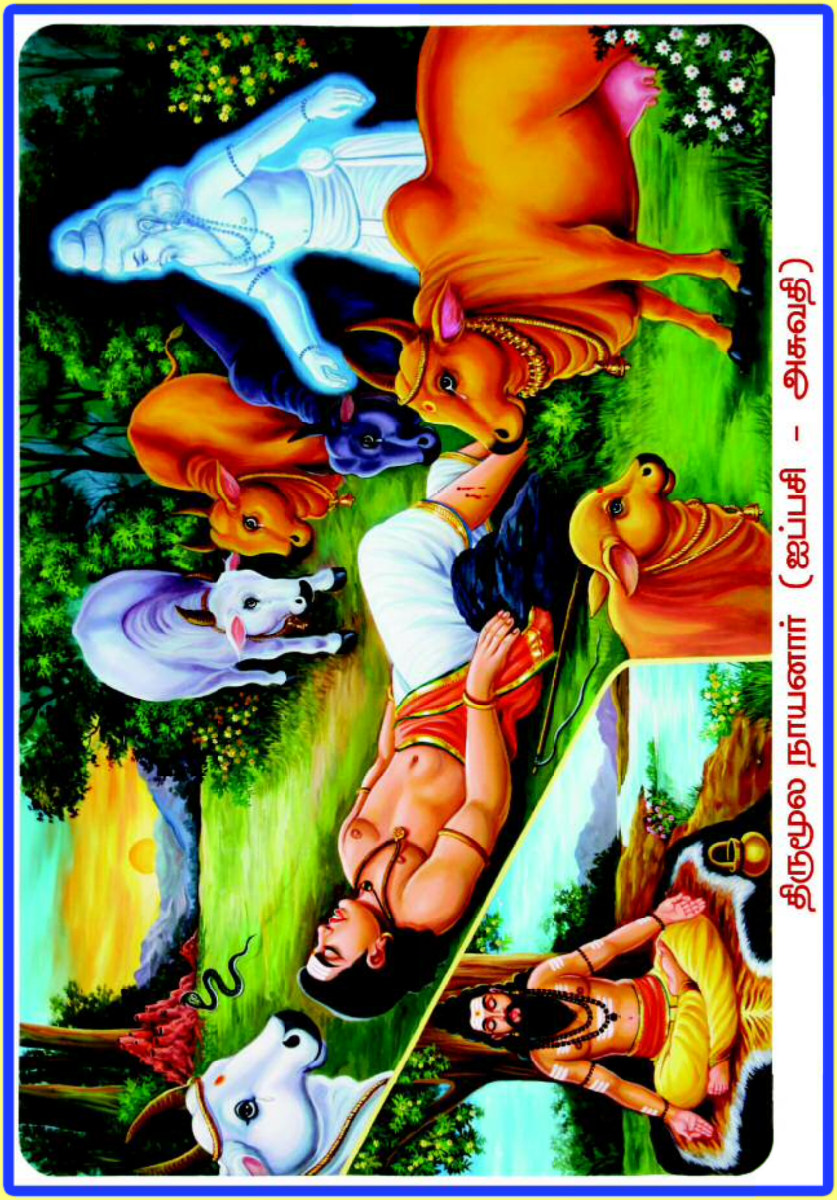
நம்பியா ரூரர் நெஞ்சில் நடுக்கம்ஒன் றின்றி நின்று
தம்பிரா னாரைத் தூது தையல்பால் விட்டார் என்னும்
இம்பரின் மிக்க வார்த்தை ஏயர்கோ னார்தாம் கேட்டு
வெம்பினார் அதிச யித்தார் வெருவினார் விளம்ப லுற்றார்.

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், சோழநாடு, திருப்பெருமங்கலம் - சிவபெருமானைத் தூதாக விடுத்த வன்றொண்டரை இகழ்ந்து பின்பு திருவருள் விளையாட்டால் அவருடைய நண்பரானவர். திருநட்சத்திரம் : ஆனி - ரேவதி. சோழ மன்னனின் சேனைத் தலைவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

ஏதமில்வே ளாளர்பெரு மங்க லத்துள்
ஏயர்கோன் கலிக்காமர் இறையை நேரே
தூதுகொளு மவனணுகில் என்னாம் என்னுந்
துணிவினர்பால் இறைவன்அருஞ் சூலை ஏவி
வேதனைவன் தொண்டன்வரின் நீங்கும் என்ன
வெகுண்டுடல்வாள் கொடுதுறந்து மேய நாவால்
போதகமும் உடல்இகழ எழுந்து தாழ்ந்து
போற்றியது விலக்கிஅருள் பொருந்தி னாரே.

திருமூல நாயனார் (ஐப்பசி - அசுவதி)

36. திருமூல நாயனார்

நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1128 குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குலம் மேய்ப்போன் குரம்பைபுக்கு
முடிமன்னு கூனற் பிறையாளன் தன்னை முழுத்தமிழின்
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படி யேபர விட்டெனுச்சி
அடிமன்ன வைத்த பிரான்மூல னாகின்ற அங்கணனே. – 36 வகை

குறிப்புரை : *சாத்தனூர், திருவாவடுதுறை அருகில் உள்ள ஓர் ஊர், கோக்குலம் - பசுக்கூட்டம். குரும்பை - உடம்பு. படி - அமைப்பு வகை. "படி" இரண்டில் முன்னத்தில் "படியால்" என உருபு விரிக்க, பரவுதல் - துதித்தல் "பரவிட்டு" என்பதில் "இட்டு" என்பது அசை, அம்கணன் - அழகிய கண்களை யுடையவன், கண்ணுக்கு அழகு கருணை.*

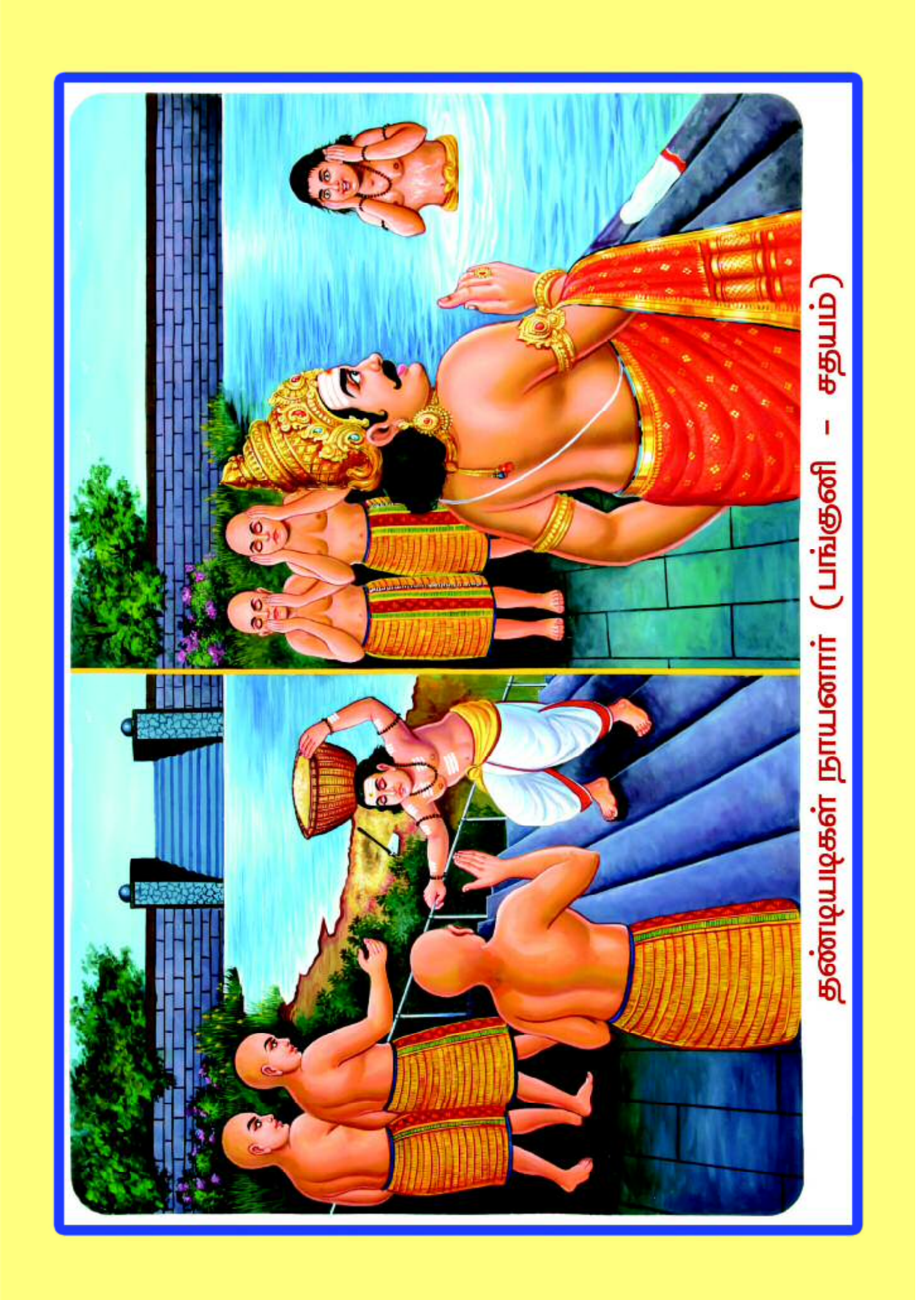
முன்னியப் பொருள்மாலைத் தமிழ்மூவா யிரம்சாத்தி
மன்னியமூ வாயிரத்தாண் டிப்புவிமேல் மகிழ்ந்திருந்து
சென்னிமதி யணிந்தார்தம் திருவருளால் திருக்கயிலை
தன்னிலணைந் தொருகாலும் பிரியாமைத் தாளடைந்தார்.

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *இடையர், சோழநாடு, சாத்தனூர்- மூலன் உடலில் தாம் புகுந்து மூவாயிரம் ஆண்டிருந்து திருமந்திரம் அருளிச்செய்தவர், திருநட்சத்திரம் : ஐப்பசி - சுவாதி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கயிலாயத் தொருசித்தர் பொதியில் சேர்வார்
காவிரிசூழ் சாத்தனூர் கருதும் மூலன்
பயிலாநோ யுடன்வீயத் துயர நீடும்
பசுக்களைக்கண் டவனுடலிற் பாய்ந்து போத
அயலாகப் பண்டையுடல் அருளான் மேவி
ஆவடுதண் டுறைஆண்டுக் கொருபா வாகக்
குயிலாரும் அரசடியில் இருந்து கூறிக்
கோதிலா வடகயிலை குறுகி னாரே.

தண்டியடிகள் நாயனார் (பங்குனி - சதயம்)

37. தண்டியடிகள் நாயனார்

நாட்டமிகு தண்டிக்கும் (மூர்க்கற்கும்) அடியேன் - தொகை

1129 கண்ணார் மணியொன்று மின்றிக் கயிறு பிடித்தரற்குத்
தண்ணார் புனல்தடந் தொட்டலுந் தன்னை நகும்அமணர்
கண்ணாங் கிழப்ப அமணர் கலக்கங்கண் டம்மலர்க்கண்
விண்ணா யகனிடைப் பெற்றவன் ஆரூர் விறற்றண்டியே. – 37 வகை

குறிப்புரை : *"ஒன்றும்" என்னும் உம்மை இழிவு சிறப்பு. "தொடலும்" என்பது விரித்தல் பெற்றது, தொடுதல் - தோண்டுதல், இந்நாயனாரது மரபும் அறியப்படவில்லை.*

கண்ணின் மணிகள் அவையின்றிக் கயிறு பிடித்துக் குளம்தொட்ட
எண்ணில் பெருமைத் திருத்தொண்டர் பாதம் இறைஞ்சி இடர்நீங்கி
விண்ணில் வாழ்வார் தாம்வேண்டப் புரங்கள் வெகுண்டார் வேற்காட்டூர்
உண்ணி லாவும் புகழ்த்தொண்டர் மூர்க்கர் செய்கை யுரைக்கின்றாம்.
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *சோழநாடு, திருவாரூர் - பிறவிக் குருடராயிருந்தும் திருக்குளப் பணிசெய்து குருடு நீங்கிச் சமணரை வென்று வீடுபேறடைந்தவர். திருநட்சத்திரம் : பங்குனி - சதயம் அகக்கண்ணினால் ஆண்டவனை வழிபட்டவர், திருவாரூர்க் கோயில் வலம்வருதல், ஐந்தெழுத்தோதல் அவர்தம் திருத்தொண்டாகும்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

திருவாரூர் வருந்தண்டி யடிகள் காட்சி
சேராதார் குளந்தொட்டற் கமணர் சீறிக்
குருடாநீ முன்செவிடுங் கூடிற் றென்று
குறித்தறியைப் பறித்தெறியக் கொதித்துத் தங்கண்
அருளாலே விழித்தெவரும் அந்த ராக
அமணர்கலக் கம்பலகண் டவர்கள் பாழிப்
பருவான கற்பறித்தா விக்கரையுங் கட்டிப்
பரனருளால் அமருலகம் பற்றி னாரே.

மூர்க்க நாயனார் (கார்த்திகை - மூலம்)

38. மூர்க்க நாயனார்

(நாட்டமிகு தண்டிக்கும்) மூர்க்கற்கும் அடியேன் - தொகை

1130 தண்டலை சூழ்திரு வேற்காட் டூர்மன்னன் தகுகவற்றால்
கொண்டவல் லாயம்வன் சூதரை வென்றுமுன் கொண்டபொருள்
முண்டநன் னீற்றன் அடியவர்க் கீபவன் மூர்க்கனென்பர்
நண்டலை நீரொண் குடந்தையின் மேவுநற் சூதனையே. – 38 வகை

குறிப்புரை : *திருவேற்காடு, தொண்டைநாட்டுத் தலம். கவறு - சூதாடு கருவி. வல் ஆயம் - வலிய தொகை; பந்தயக் கணக்கு. நண்டு அலை நீர் - நண்டுகள் உலாவுகின்ற நீர். குடந்தை, இப்பொழுது ''கும்பகோணம்'' என வழங்குகின்றது, இந்நாயனார் இறுதியில் அங்கு சென்று தங்கினார்.*

சூதினில்வென் றெய்துபொருள் துரிசற்ற நல்லுணர்வில்
தீதகல அமுதாக்கு வார்கொள்ளத் தாம்தீண்டார்
காதலுடன் அடியார்கள் அமுதுசெயக் கடைப்பந்தி
ஏதமிலா வகைதாமும் அமுதுசெய்தங் கிருக்குநாள்,

நாதன்றன் அடியார்க்கு நல்லடிசில் நாடோறும்
ஆதரவி னாலமுது செய்வித்தங் கருளாலே
ஏதங்கள் போயகல இவ்வுலகை விட்டதற்பின்
பூதங்கள் இசைபாட ஆடுவார் புரம்புக்கார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், தொண்டைநாடு, திருவேற்காடு. சூதாட்டத்தால் கிடைக்கும் இலாபம்கொண்டு சிவனடியார்க்கு அமுதீந்து வழிபட்டவர். திருநட்சத்திரம் : கார்த்திகை - மூலம், அடியவரை அமுது செய்வித்த பின்னர் உண்பது அவரது நியதி, அடியவர் விரும்பும் பொருளைக் கொடுப்பதும் அவர்தம் வழக்கம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தொண்டைவள நாட்டுவளர் வேற்காட் டூர்வாழ்
தொல்லுழவர் நற்சூதர் சூது வென்று
கொண்டபொருள் கொண்டன்பர்க் கமுத ளிக்குங்
கொள்கையினார் திருக்குடந்தை குறுகி யுள்ளார்,
விண்டிசைவு குழறுமொழி வீணர் மாள
வெகுண்டிடலான் மூர்க்கரென விளம்பு நாமம்
எண்டிசையும் மிகவுடையார் அண்டர் போற்றும்
ஏழுலக முடனாளும் இயல்பி னாரே.

சோமாசிமாற நாயனார் (வைகாசி - ஆயில்யம்)

39. சோமாசிமாற நாயனார்

அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன் - *தொகை*

1131 சூதப் பொழிலம்பர் அந்தணன் சோமாசி மாறனென்பான்
வேதப் பொருளஞ் செழுத்தும் விளம்பியல் லால்மொழியான்;
நீதிப் பரன்மன்னு நித்த நியமன் பரவை யென்னும்
மாதுக்குக் காந்தன் வன்தொண்டன் தனக்கு மகிழ்துணையே. – 39 வகை

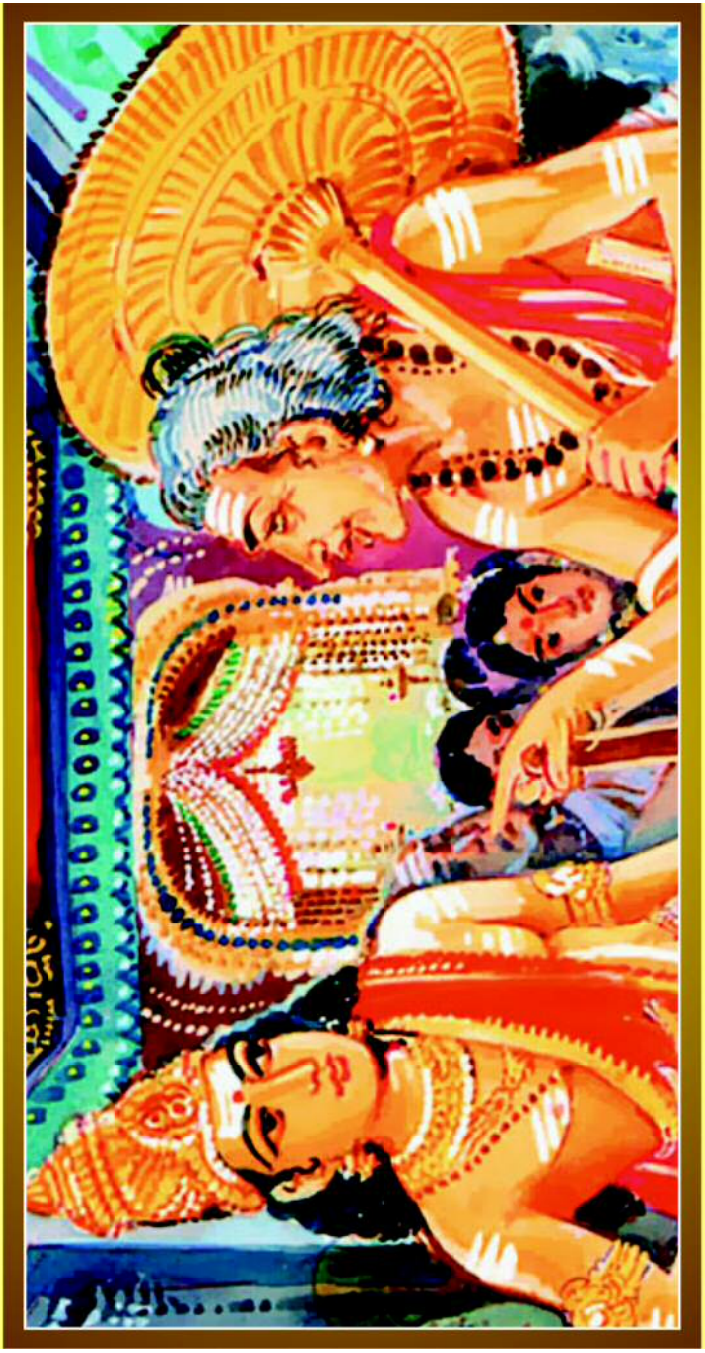
குறிப்புரை : *சூதம் - மாமரம், அம்பர், அம்பர் மாகாளம், சோழநாட்டுத் தலம் "மாறன்" என்பது இயற்பெயர். சோமாசி என்பது சிறப்புப் பெயர். சோம யாஜி என்பது சோமாசி எனத் திரிந்தது. இப்பெயரே "இவர் வைதிக அந்தணர் என்பதைக் காட்டும், "வேதப் பொருளை அஞ்செழுத்தாய மந்திரத்தை விளம்பியல்லால் விளம்பான்" என்க. இதனால் இவர் வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது - நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே என்னும் துணிவினராய் இருந்தமை விளங்கும். "பரன்பால்" என ஏழாவது விரிக்க. நித்த நியமம், நித்தியாக்கினி யோம்புதல். அதனை "பரன்பால் மன்னு நியமம்" என்றதனால் சிவாக்கினியாக வளர்த்தமை அறியப்படும். "காந்தனாகிய வன்றொண்டன்" என மேற்கூறிய கொள்கையும் ஒழுக்கமும் உடையவராய் இருந்தமையால் சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரைத் தமக்கு ஆசிரியராகக் கொண்டு ஒழுகுகின்றார் என்க. இவரது வரலாறு வேறு புராணங்களில் சில பொருள்கள் கூடுதலாகச் சொல்லப்படுகின்றது.*

எத்தன்மைய ராயினு மீசனுக் கன்பர் என்றால்
அத்தன்மையர்தாம் நமை ஆள்பவர் என்று கொள்வார்
சித்தம் தெளியச் சிவன் அஞ் செழுத்தோது வாய்மை
நித்தம் நியம மெனப் போற்று நெறியின் நின்றார், - *விரி*

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழநாடு, திருஅம்பர், வேத வேள்வி செய்தவர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை வழிபட்டவர். அடியவர்க்கு அமுதூட்டுவார், ஐந்தெழுத்து ஓதுவார், திருநட்சத்திரம் : வைகாசி - ஆயில்யம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

அம்பர்நகர் அந்தணர்சோ மாசி மாறர்
அன்பர்களாம் யாவர்க்கும் அமுத ளிப்பார்
உம்பர்நிகழ் வகையாகம் பலவுஞ் செய்யும்
உண்மையினார் ஐந்தெழுத்தும் ஓவா நாவார்
நம்பர்திகழ் திருவாரூர் நயந்து போற்றும்
நாவலர்கோன் அடிபரவும் நன்மை யாலே
இம்பர்தொழ உம்பர்பணிந் தேத்த மேலை
ஏழுலகு முடனாளும் இயல்பி னாரே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் (ஆடி - சுவாதி)

40. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே - *தொகை*

1132 துணையு மளவுமில் லாதவன் தன்னரு ளேதுணையாக்
கணையுங் கதிர்நெடு வேலுங் கறுத்த கயலிணையும்
பிணையும் நிகர்த்தகண் சங்கிலி பேரமைத் தோளிரண்டும்
அணையும் மவன்திரு வாரூரனாகின்ற அற்புதனே. – 40 வகை

குறிப்புரை : *துணை - ஒப்பு. பிணை - பெண் மான் என்றது அதன் பார்வையை. சங்கிலி - சங்கிலி நாச்சியார். அமைத்தோள் - மூங்கில் போலும் தோள்.*

பணையும் தடமும் புடைசூழும் ஒற்றி யூரிற் பாகத்தோர்
துணையுந் தாமும் பிரியாதார் தோழத் தம்பி ரானாரை
இணையுங் கொங்கைச் சங்கிலியார் எழின்மென் பணைத்தோ ளெய்துவிக்க
அணையு மொருவர் சரணமே அரண மாக அடைந்தோமே
- விரி

வள்ளலார் அருளிய
ஆளுடைய நம்பிகள் அருள் மாலையில் சுந்தரர்

ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் என்னுடைய
தோழனுமாய் என்றுமுன் நீ சொன்ன பெருஞ் சொற்பொருளை
ஆழநினைத் திடில் அடியேன் அருங்கரணம் கரைந்துகரைந்து
ஊழியல் இன்புறுவதுகாண் உயர்கருணைப் பெருந்தகையே.

சாக்கிய நாயனார் (மார்கழி - பூராடம்)

41. சாக்கிய நாயனார்

வார்கொண்ட வனமுலையாள் உமைபங்கன் கழலே
மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1133 தகடன ஆடையன் சாக்கியன் மாக்கற் றடவரையின்
மகடனந் தாக்கக் குழைந்ததிண் தோளர்வண் கம்பர்செம்பொன்
திகழ்தரு மேனியிற் செங்க லெறிந்து சிவபுரத்துப்
புகழ்தரப் புக்கவன் ஊர்சங்க மங்கை புவனியிலே. – 41 வகை

குறிப்புரை : *சாக்கியன் - பௌத்த மத வேடத்தை மாற்றிக் கொள்ளாதவன். அவ்வேடத்தையுடையவர்கள் மருதம் துவர் தோய்ந்த ஆடையை அணிவர் ஆதலாலும், அந்த ஆடை கெட்டியாய்த் துவளாது நிற்கும் ஆதலாலும் "தகடு அன்ன ஆடையன்" என்றார். மாக்கல் - பெருங்கல். பெருங் கல்லாகிய வரை - இமய மலை. "தென்குமரி வடபெருங்கல்" என்றார் சங்கப் புலவரும் கம்பர் - திருவேகம்பப் பெருமான், புவனி - பூமி.*

எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும்
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தாள் மறவாமை பொருளென்றே
துன்னியவே டம்தன்னைத் துறவாதே தூயசிவம்
தன்னைமிகும் அன்பினால் மறவாமை தலைநிற்பார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், திருச்சங்கமங்கை - மறவாது நாடோறும் சிவலிங்கத்தின்மீது கல்லெறிந்து வழிபட்டவர், திருநட்சத்திரம் : - மார்கழி - பூராடம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

சங்கமங்கை வரும்வேளாண் தலைவர் காஞ்சிச்
சாக்கியரோ டியைந்தவர்தந் தவறுஞ் சைவத்
துங்கமலி பொருளும் உணர்ந் தந்த வேடந்
துறவாதே சிவலிங்கத் தொழுவோர் கண்டோர்
அங்கல்மலர் திருமேனி அழுந்தச் சாத்தி
அமருநாள் மறந்தொருநாள் அருந்தா தோடிச்
செங்கலெறிந் திடும்அளவில் மகிழ்ந்த நாதன்
திருவருளால் அமருலகஞ் சேர்ந்து ளாரே. *- விரி*

சிறப்புலி நாயனார் (கார்த்திகை - பூராடம்)

42. சிறப்புலி நாயனார்

சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கும் அடியேன் - தொகை

1134 புவனியில் பூதியுஞ் சாதன மும்பொலி வார்ந்துவந்த
தவநிய மற்குச் சிறப்புச்செய் தத்துவ காரணனாம்
அவனியிற் கீர்த்தித் தென்னாக்கூர் அதிபன் அருமறையோன்
சிவனிய மந்தலை நின்றதொல் சீர்நஞ் சிறப்புலியே. – 42 வகை

குறிப்புரை : *பூதி - விபூதி; திருநீறு. சாதனம் - உருத்திராக்கம், இது சைவ மரபுப் பெயர். "ஆர்ந்து" என்பதை ஆர எனத் திரிக்க. தவ நியமம் - தவமாகிய, தப்பாக் கடமை. இஃது இங்கு சைவாசாரத்தின்மேல் நின்றது. சிறப்பு, மேல்நிலையில் வைத்து வழிபடுதல், தத்துவம் - மெய்ம்மை; அஃதாவது, உளமார நேர்ந்து செய்தல், காரணன் - செய்பவன்; கருத்தா. தலை நிற்றல் - பற்றி நிற்றல், "சிறப்புலி" என்பது பெயர்.*

அஞ்செழுத் தோதி அங்கி வேட்டுநல் வேள்வி யெல்லாம்
நஞ்சணி கண்டர் பாதம் நண்ணிடச் செய்து ஞாலத்து
எஞ்சலில் அடியார்க் கென்றும் இடையறா அன்பால் வள்ளல்
தஞ்செயல் வாய்ப்ப ஈசர் தாள்நிழல் தங்கினாரே

- ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழ மண்டலத்திலே, திருவாக்கூரிலே வேதியர் குலத்திலே தோன்றியவர், அடியவர்க்கு அமுதூட்டுவதும், பொருள் உதவுவதும் அவர்தம் திருத்தொண்டு, ஐந்தெழுத்து ஓதுவதும், யாகஞ் செய்வதும் அவர்தம் வழக்கம், இவ்வாறு சிவபணி செய்து, சிறப்புலி நாயனார் சிவபெருமான் திருவடி சேர்ந்தார். திருநட்சத்திரம் : கார்த்திகை - பூராடம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

திருவாக்கூர் அருமறையோர் உலகம் ஏத்துஞ்
சிறப்புலியார் மறப்புலியார் உரிமேற் செங்கண்
அரவார்த்தார் வரும்ஏற்றார்க் கன்ப ரானார்க்
கமுதளிப்பார் ஒளிவெண்ணீ றணிந்த மார்பர்
பெருவாக்கால் மறைபரவி யாகம் போற்றும்
பெற்றியினார் ஐந்தெழுத்தும் பிறழா தோதிக்
கருவாக்கா இறைவன்தா ளிணைகள் சேர்ந்த
கருத்தினார் எனையாவுந் திருத்தி னாரே.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் (சித்திரை - பரணி)

43. சிறுத்தொண்ட நாயனார்

செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற் கடியேன் - தொகை

1135 புலியின் அதளுடைப் புண்ணியற் கின்னமு தாத்தனதோர்
ஒலியின் சதங்கைக் குதலைப் புதல்வன் உடல் துணித்துக்
கலியின் வலிகெடுத் தோங்கும் புகழ்ச்சிறுத் தொண்டன்கண்டீர்
மலியும் பொழிலொண் செங்காட்டங் குடியவர் மன்னவனே. – 43 வகை

குறிப்புரை : *கலி, பிள்ளைக்கலி. அதைத் தொலைத்தமை, கறியாகச் சமைக்கப்பட்ட மகன் திருவருளால் மீண்டும் முன்போல உயிர்பெற்று எழுந்து வரப் பெற்றமை. கண்டீர், முன்னிலையசை. "தனது புதல்வன்" என்பதற்கு மேல் நினது அடியேம் என்றதற்கு உரைத்ததை உரைக்க.*

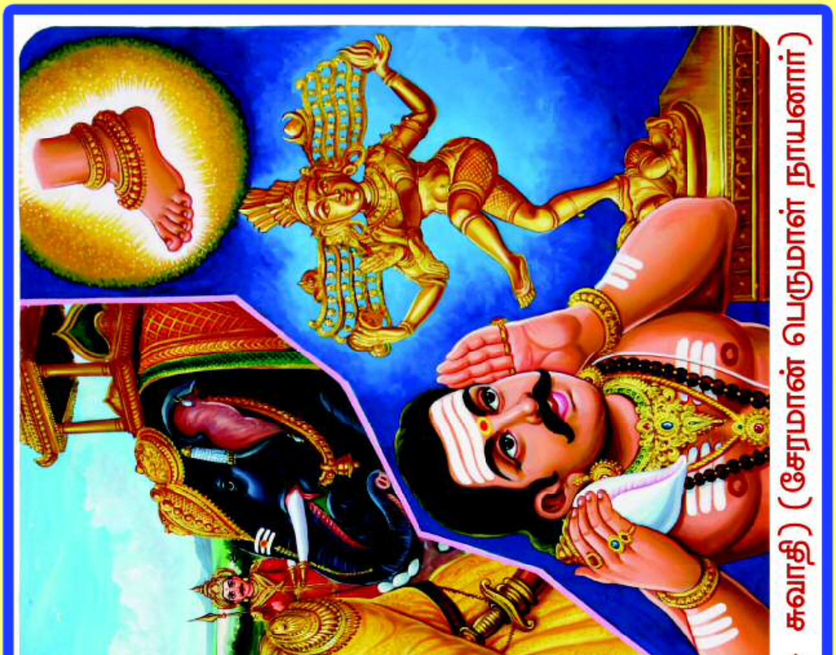
இனிய மழலைக் கிங்கிணிக்கால் இரண்டு மடியின் புடையிடுக்கிக்
கனிவாய் மைந்தன் கையிரண்டும் கையால் பிடிக்கக்காதலனும்
நனிநீ டுவகை யுறுகின்றார் என்று மகிழ்ந்து நகைசெய்யத்
தனிமா மகனைத் தாதையார் கருவி கொண்டு தலையரிவார்

- *விரி*

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *மாமாத்திரப் பிராமணர், சோழநாடு, திருச்செங்காட்டங் குடி, பரஞ்சோதியார் என்ற இயற்பெயரினர். வாதாபிப்போரில் வென்றவர். சிவனடியார்க்குத் தமது ஒரே பிள்ளையைக் கறியாகச் சமைத்து அமுதளித்தவர். திருநட்சத்திரம் : சித்திரை - பரணி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பல்குமருத் துவர்அதிபர் செங்காட்டங் குடிவாழ்
படைத்தலைவர் அமுதளிக்கும் பரஞ்சோதி யார்மெய்ச்
செல்வமிகு சிறுத்தொண்டர் காழி நாடன்
திருவருள்சேர்ந் தவர்வளருஞ் சீராளன் தன்னை
நல்குதிரு வெண்காட்டு நங்கைசமைத் திடப்பின்
நன்மதிச்சந் தனத்தாதி தலைக்கறியிட் டுதவப்
புல்கவரும் வயிரவர்தாம் மகிழ்ந்துமக வருளப்
போற்றியவர் சிவனருளே பொருந்தி னாரே.

கழிற்றறிவார் நாயனார் (ஆடி - சுவாதி) (சேரமான் பெருமாள் நாயனார்)

44, 45. சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

கார்கொண்ட கொடைக் கழறிற் றறிவார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1136 மன்னர் பிரானெதிர் வண்ணா னுடலுவர் ஊறிநீறார்
தன்னர் பிரான்தமர் போல வருதலுந் தான்வணங்க
என்னர் பிரான்அடி வண்ணான் எனஅடிச் சேரனென்னும்
தென்னர் பிரான்கழ றிற்றறி வானெனுஞ் சேரலனே. – 44 வகை

1137 சேரற்குத் தென்னா வலர்பெரு மாற்குச் சிவனளித்த
வீரக் கடகரி முன்புதன் பந்தி இவுளிவைத்த
வீரற்கு வென்றிக் கருப்புவில் வீரனை வெற்றிகொண்ட
சூரற் கெனதுள்ளம் நன்றுசெய் தாயின்று தொண்டுபட்டே. – 45 வகை

1136. குறிப்புரை : *"மன்னர்பிரான், தென்னர்பிரான், சேரலன்", என்பன ஒரு பொருள்மேல் வந்த பல பெயர்கள். உவர் - உவர் மண், ஊறி - ஊறியதனால். நீறு - திருநீறு. தன்னர்பிரான் தமர் போல - தம்மைப் போல்பவர்களுக்குத் தலைவனாகிய சிவபெருமானுக்குத் தொண்டராயினார்போல. என்னர்பிரான் - என்போன்ற குடி மக்கட்குத் தலைவரே. அண்மை விளி அடி வண்ணான் அடிச்சேரன் என்னும் பயனிலைகட்கு யான் என்னும் எழுவாய் தனித்தனி வருவிக்க. தென்னர் என்பது தமிழர் எனப் பொதுப் பொருள் தந்தது சொல்வாரது குறிப்பினால் சேரநாட்டுத் தமிழரைக் குறித்தது. கழறிற்று அறிவான் - எந்த உயிரும் தன்தன் மொழியில் கூறுவதை அறிய வல்லவன்.*

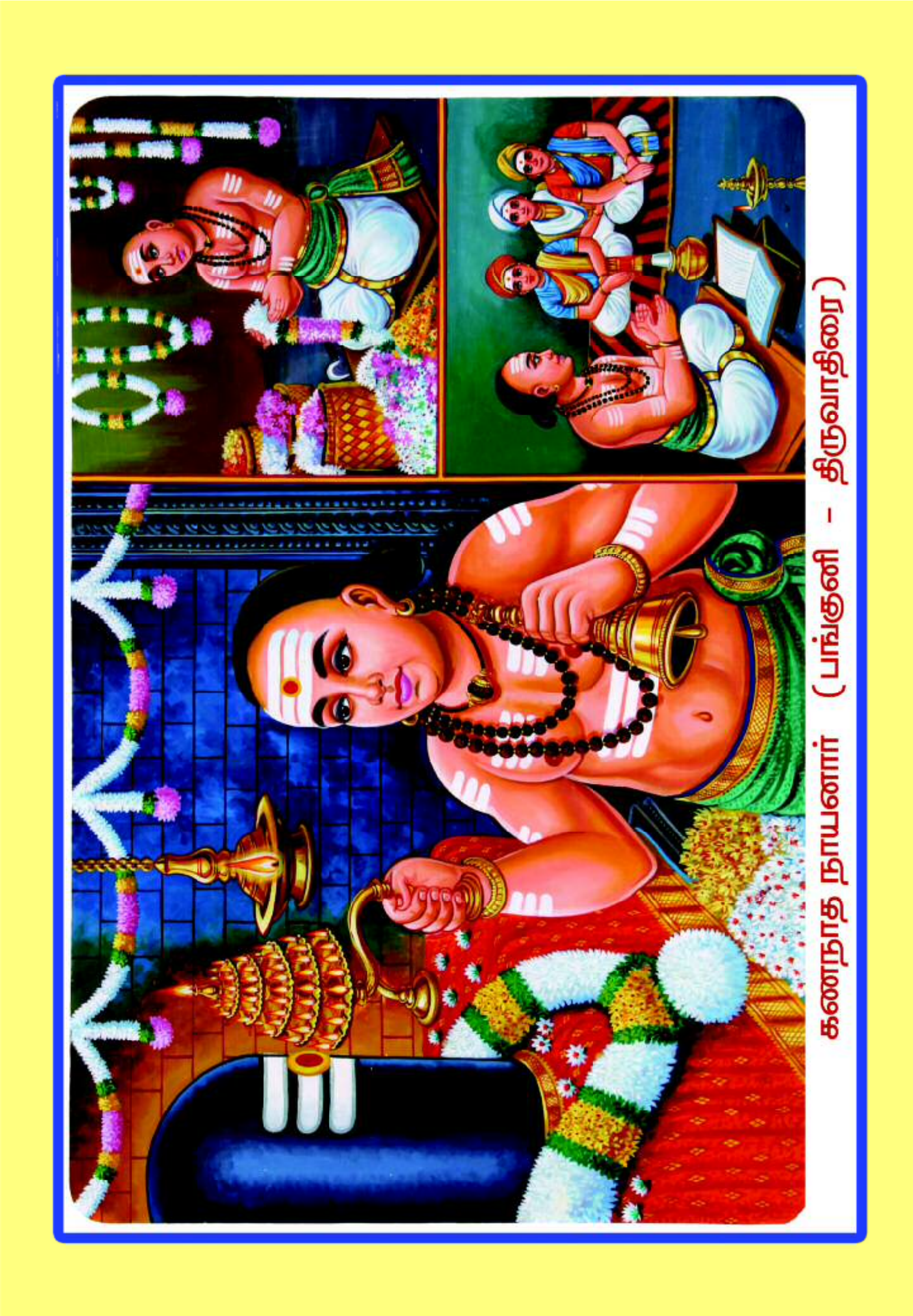
1137. குறிப்புரை : *"எனது உள்ளம்" என்பது விளி; அதனை முதற்கண் வைத்து உரைக்க. "சேரற்கு, வீரற்கு, சூரற்கு" என்பன ஒரு பொருள்மேல் வந்த பல பெயர்கள், தென்னாவலர் பெருமான், தென்னாட்டில் உள்ள திருநாவலூரில் உள்ளவர்க்குத் தலைவர், சுந்தர மூர்த்தி நாயனார். கட கரி - மத யானை; இது வெள்ளை யானை, பந்தி, குதிரைப் பந்தி, இவுளி - குதிரை, "வைத்த" என்றது. "ஒட்டிய" என்றபடி, கருப்பு வில் வீரன், மன்மதன் அவனை வெற்றி கொண்மையாவது, தமக்கு உரிமைத் தேவியரான பலருள் ஒருவரையும் நினையாது ஒரு கணத்திலே துறந்து கயிலை சென்றமை, சூரன் - ஆண்மையுடையவன். "ஏனையோரை வெல்லும் ஆண்மைகள் எல்லாவற்றினும் மேலான ஆண்மை மன்மதனை வெல்லும் ஆண்மையே" என்பதாம். "சூரற்கு இன்று தொண்டுபட்டு நன்று செய்தாய்" என்க*

சேரர் பெருமான் தொழக்கண்டு சிந்தை கலங்கி முன்வணங்கி
யாரென் றடியே னைக்கொண்ட தடியேன் அடிவண்ணான் என்னச்
சேரர் பிரானும் அடிச்சேர னடியேன் என்று திருநீற்றின்
வார வேடம் நினைப்பித்தீர்வருந்தா தேகும் எனமொழிந்தார். - **விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு: *அரசர், மலைநாடு, கொடுங்கோளூர். நடராசப் பெருமானால் வழக்கமாகக் கேட்கச்செய்யும் சிலம்பொலியைக் காலந் தாழ்க்கச்செய்து, சுந்தரரை தோழராக்கப்பெற்றவர். சிவபெருமானுடைய திருமுகப்பாசுரம் பெற்றவர். கயிலை சென்று ஞானவுலாப் பாடியவர். கழறிற்றறிவார் என்னும் திருநாமத்தை உடையவர். திருநட்சத்திரம் : ஆடி - சுவாதி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

காவலர்ம கோதையார் கொடுங்கோ ளூர்க்கோக்
கழறியவை அறிந்தகோச் சிலம்போசைக் கருத்தார்
நாவலர்கோன் நண்பர்அடிச் சேரன் என்றே
நவின்றுவரும் வண்ணானை நயந்த கோநற்
பாவலர்கோப் பாணபத் திரனால் வாய்ந்த
பரமர்திரு முகம்வாங்கிப் பணிகோ வெற்பின்
மேவியகோ ஆணைக்குக் குதிரை வைத்த
வீரர்கோ எனையாளுஞ் சேரர் கோவே.

கணநாத நாயனார் (பங்குனி - திருவாதிரை)

46. கணநாத நாயனார்

கடற்காழிக் கணநாதன் அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1138 தொண்டரை யாக்கி அவரவர்க் கேற்ற தொழில்கள்செய்வித்
தண்டர்தங் கோனக் கணத்துக்கு நாயகம் பெற்றவன்காண்
கொண்டல்கொண் டேறிய மின்னுக்குக் கோல மடல்கடொறும்
கண்டல்வெண் சோறளிக் குங்கடற் காழிக் கணநாதனே. – 46 வகை

*1138. **குறிப்புரை :** தொண்டரை ஆக்குதலாவது, பிற வழிகளில் முயல்பவர்களை சிவனது தொண்டு முயற்சியில் திருப்பிவிடுதல். அம் முயற்சிகளுள் அவரவருக்கு ஏற்புடைய பணி இது இது எனத் தெரிந்து அப்பணியில் அவர்களை ஈடுபடுத்தியவர் இந்நாயனார் என்க. அப்பணிகளுள், திருமுறைகளை ஏட்டில் எழுதுதல் ஒரு சிறந்த திருப்பணி யாகும். திருமுறை என்பது பழங்காலத்தில் இறைவணக்கப் பாடல்கள் வரையப்பட்ட ஏடுகளுக்கு வழங்கிய பெயர். அண்டர் - தேவர். கோணம், வரையறுக்கப்பட்ட இடம். கணம் - கூட்டம். இது சிவ கணத்தையேயன்றிப் பதினெண் கணங்களையும் குறித்தது. கணத்துக்கு நாயகம் பெற்றது பின்னர் என்க. காண், முன்னிலையசை. கண்டல் - தாழம் பூ, சோறு - சோற்றி இஃது உணவு என வேறொரு பொருளையும் நயம்படக் குறித்தது.*

ஆய அன்பர்தாம் அணிமதில் சண்பையின் அமர்பெருந் திருத்தோணி
நாய னார்க்குநற் றிருப்பணி யாயின நாளும்அன் பொடுசெய்து
மேய வத்திருத் தொண்டினில் விளங்குவார் விரும்பிவந் தணைவார்க்குத்
தூய கைத்திருத் தொண்டினில் அவர்தமைத் துறைதொறும் பயில்விப்பார்

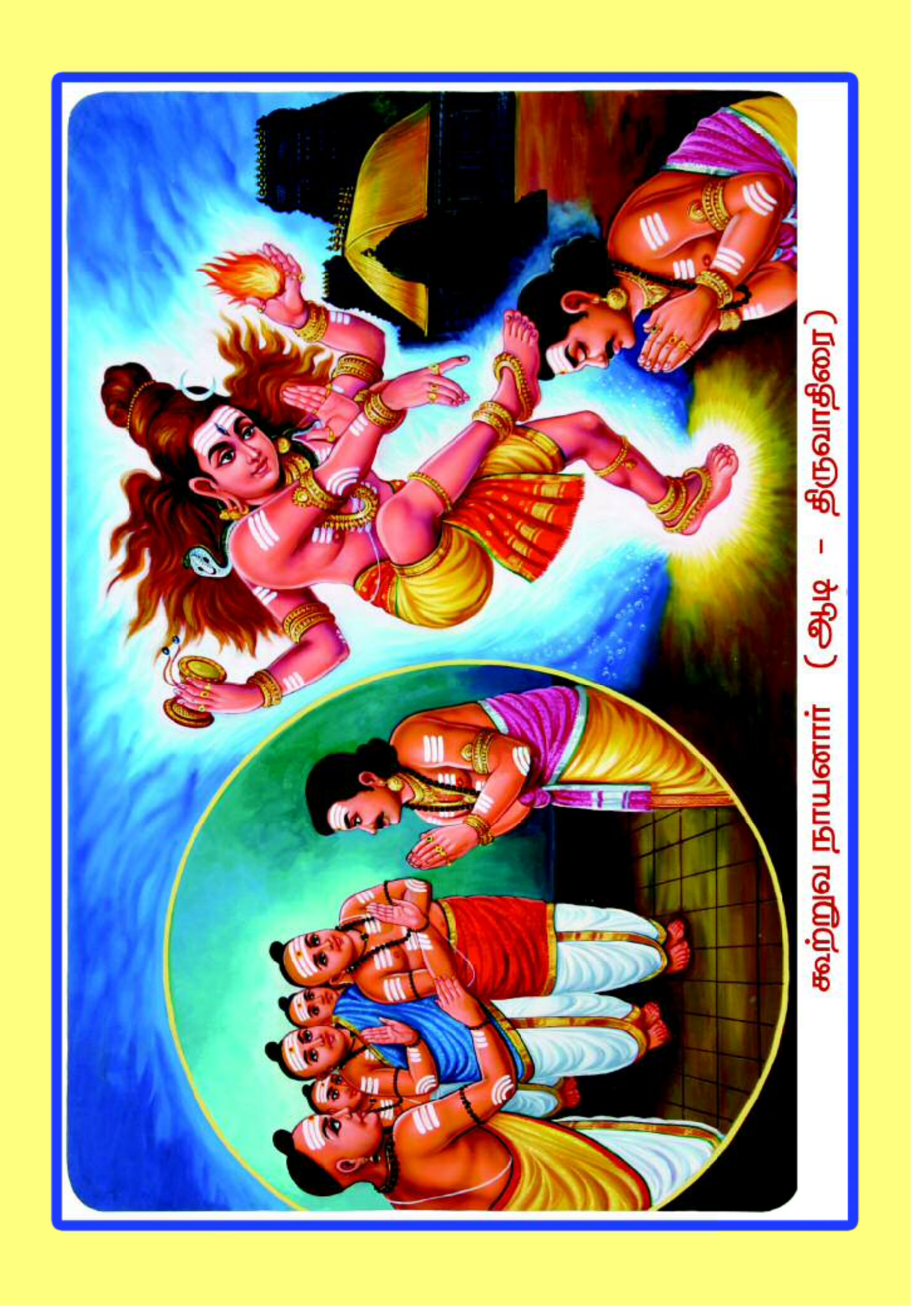
நல்ல நந்தன வனப்பணி செய்பவர் நறுந்துணர் மலர்கொய்வோர்
பல்ப ணித்தொடை புனைபவர் கொணர்திரு மஞ்சனப் பணிக்குள்ளோர்
அல்லும் நண்பகலும் திரு வலகிட்டுத் திருமெழுக் கமைப்போர்கள்
எல்லை யில்விளக் கெரிப்பவர் திருமுறை யெழுதுவோர் வாசிப்போர்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், சோழநாடு, சீகாழி - திருஞான சம்பந்தரை வழிபட்டுச் சரியைத் தொண்டர்க்குப் பயிற்சி தந்தவர். திருநட்சத்திரம் : பங்குனி - திருவாதிரை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கந்தமலி வயற்காழி மறையோ ரேத்துங்
கணநாதர் திருத்தோணிக் கடவு ளார்க்கு
நந்தவனம் பலஅமைத்து மலருங் கொய்து
நற்றாமஞ் சொற்றாமம் நயந்து சாத்தி
வந்தவரைத் தொண்டராக்கிப் பணிகள் பூட்டி
வாதுசெய்த வாரணத்தை மகிழ்ந்து வாழ்த்திப்
புந்திமகிழ்ந் தரனருளால் கயிலை மேவிப்
பொருவில்கணத் தவர்காவல் பொருந்தி னாரே.

கூற்றுவ நாயனார் (ஆடி - திருவாதிரை)

47. கூற்றுவ நாயனார்

ஆர்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோன் அடியேன் - தொகை

1139 நாதன் திருவடி யேமுடி யாகக் கவித்துநல்ல
போதங் கருத்திற் பொறித்தமை யாலது கைகொடுப்ப
ஓதந் தழுவிய ஞாலமெல் லாம்ஒரு கோலின்வைத்தான்
கோதை நெடுவேற் களப்பாள னாகிய கூற்றுவனே. **– 47 வகை**

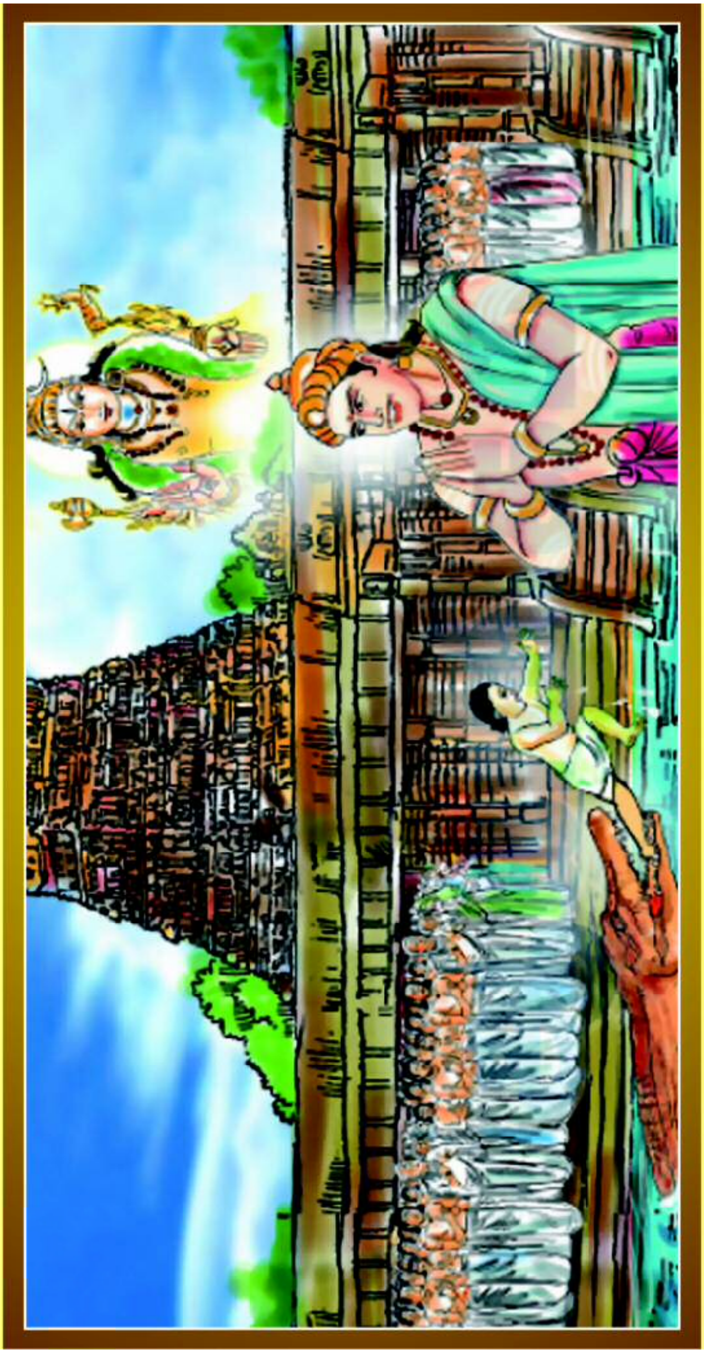
குறிப்புரை : *நாதன் திருவடியே முடியாக - வேறு முடி புனையாமல் தில்லைப் பெருமான் திருவடியே முடியாக. போதம் - ஞானம், பொறித்தல் - பதித்தல். அது - அத்திருவடி. கைகொடுத்தல் - உற்றுழி உதவுதல், ஓதம் - அலை, கடல் அலை, கோதை - மாலை, இதனை வேலுக்கும், நாயனாருக்கும் கொள்க.*

அற்றை நாளில் இரவின்கண் அடியேன் தனக்கு முடியாகப்
பெற்ற பேறு மலர்ப்பாதம் பெறவே வேண்டும் எனப்பரவும்
பற்று விடாது துயில்வோர்க்குக் கனவில் பாத மலரளிக்க
உற்ற அருளால் அவைதாங்கி உலக மெல்லாம் தனிப்புரந்தார்
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *குறுநில மன்னர், களந்தை. தில்லைவாழந்தணர் தமக்கு முடிசூட்ட மறுக்கவே, தில்லை அம்பலவன் திருவடிகளையே முடியாகச் சூட்டப்பெற்றவர், திருநட்சத்திரம் : ஆடி - திருவாதிரை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

குன்றாத புகழாளர் களந்தை வேந்தர்
கூற்றுவனார் மாற்றலர்மண் கொண்டு சூடப்
பொன்தாழு முடிவேண்டப் புலியூர் வாழும்
பூசுரர்கள் கொடாதகலப் புனிதன் ஈந்த
மன்றாடுந் திருவடியே முடியாச் சூடி
மாநிலங்காத் திறைவனுறை மாடக் கோயில்
சென்றாசை யுடன்வணங்கிப் பணிகள் செய்து
திருவருளால் அமருலகஞ் சேர்ந்து ளாரே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் (ஆடி - சுவாதி)

48.சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே - தொகை

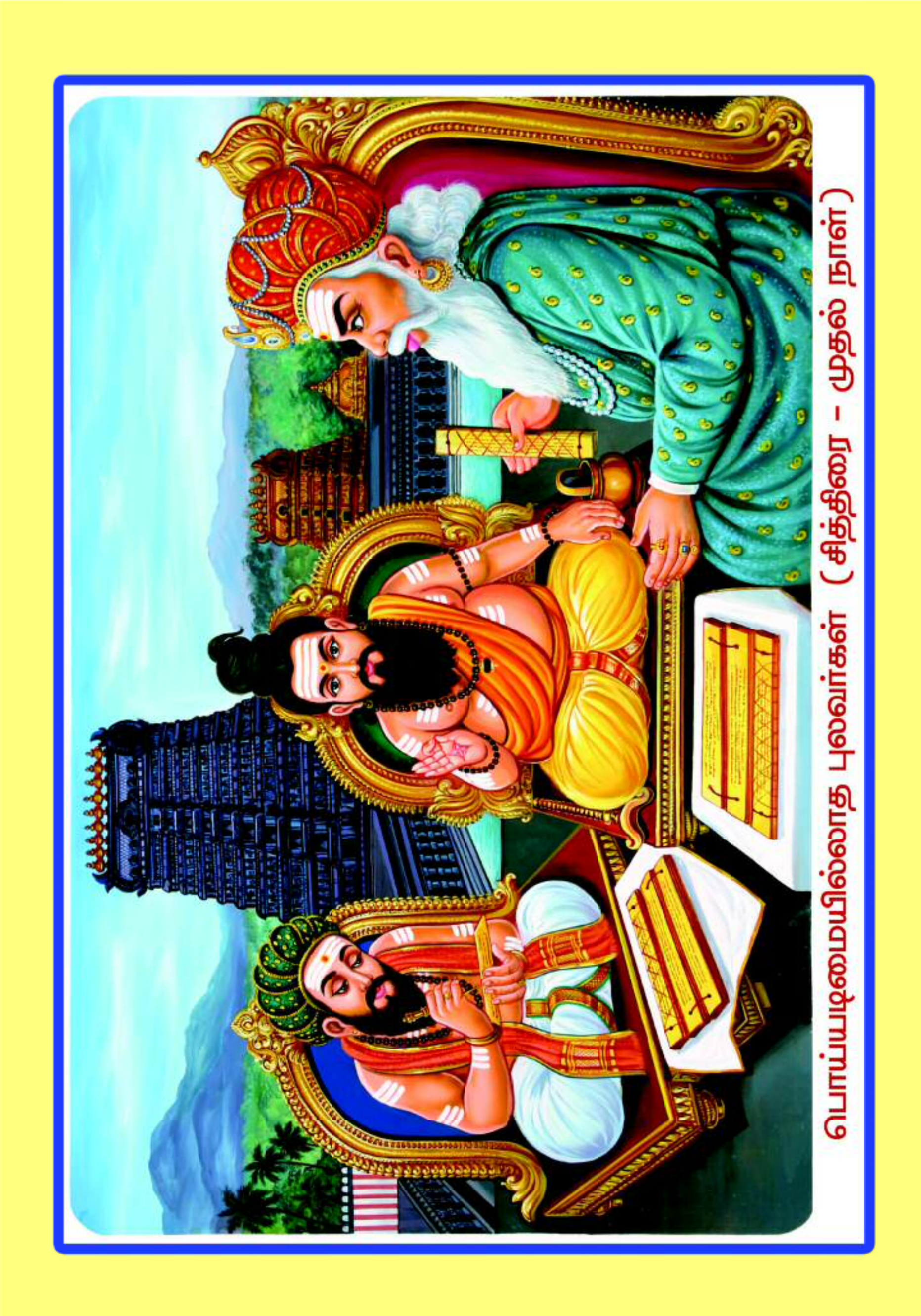
1140 கூற்றுக் கெவனோ புகல்திரு வாரூரன் பொன்முடிமேல்
ஏற்றுத் தொடையலு மின்னடைக் காயு மிடுதருமக்
கோற்றொத்து கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் கண்பெற்றமை
சாற்றித் திரியும் பழமொழி யாமித் தரணியிலே. – 48 வகை

குறிப்புரை : *புகல் - நம்பால் வருதல். எவன் - எக் காரணம் பற்றி உண்டாகும்? 'உண்டாகாது' என்பதாம். 'கூற்றுக்கு புகல் எவன்' என மாற்றி, இறுதியில் கூட்டியுரைக்க. ஒகாரம் அசை. திருஆரூரன் - சுந்தர மூர்த்தி நாயனார். பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் இரட்டையரைப் போல அக்காலத்தில், நடக்க மாட்டாத கூனன் ஒருவனைக் குருடன் ஒருவன் சுமந்து செல்லக் கூனன் பூக்களைப் பறித்து மாலையாகத் தொடுத்தும், வெற்றிலைப் பாக்குத் தேடிக் கொணர்ந்தும் நாள்தோறும் சுந்தரருக்குக் கொடுத்து வந்தமையால் அவர் பரவையாரது ஊடலை இறைவன் தூது சென்று தீர்த்தபின் இல்லத்தில் புக்கபொழுது அவ் இருவருடைய கூனையும், குருட்டையும் நீக்கி நல்லுடல் பெறச் செய்தமை இப்பாட்டில் குறிக்கப்பட்டது. இதனைச் சேக்கிழாரும் கூற்றுவ நாயனார் புராணத்து இறுதிப்பாட்டில் கூறியருளினார். அடைக்காய் - வெற்றிலைப்பாக்கு. கோல் - நெறி. தொத்துதல் - பற்றி நிற்றல். 'தருமக் கோலில் தொத்து கூனனும், குருடனும்' என்க. 'போய்' என்னும் எச்சம் எண்ணின்கண் வந்தது. 'திரியும்' என்னும் பெயரெச்சம், "பழமொழி" என்னும் பிற பெயர் கொண்டது. 'குற்றே வலுள் ஒன்றிரண்டைச் செய்த கூனனும், குருடனும் நீக்கலாகாத கூனும், குருடும் நீங்கி நலம் பெற்றார்கள் என்றால் அவ் ஆரூரரையே தலைவராகக் கொண்டு அவர்க்கு முழுதும் ஆட்பட்ட நம்பால் கூற்றுவன் வாராது நீங்குதல் அரிதன்று' என்பதாம்.*

தேனுங் குழலும் பிழைத்ததிரு மொழியாள் புலவி தீர்க்கமதி
தானும் பணியும் பகைதீர்க்குஞ் சடையார் தூது தருந்திருநாட்
கூனுங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார் குலவு மலர்ப்பாதம்
யானும் பரவித் தீர்க்கின்றே னேழு பிறப்பின் முடங்குகூன். **- விரி**

வள்ளலார் அருளிய ஆளுடைய நம்பிகள் அருள்மாலையில் சுந்தரர்

போதமுண்ட பிள்ளையென்பு பொருகண் மாது செய்ததோ
காதல்கொண்டு சொல்லின்மன்னர் கல்மிதப்ப உய்த்ததோ
வாய்திறந்து முதலைகக்க மகனை நீ ரழைத்ததோ
யாதுநம்பி அரிதுநன்று எனக்கியம்ப வேண்டுமே.

பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

49. பொய்யடிமையில்லாத புலவர்

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கும் அடியேன் - தொகை

1141 தரணியிற் பொய்ம்மை இலாத்தமிழ்ச் சங்க மதிற்கபிலர்
பரணர்நக் கீரர் முதல்நாற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்
அருள்நமக் கீயுந் திருவால வாய்அரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே. – 49 வகை

குறிப்புரை : *பொய்ம்மை இலாத் தமிழ்ச் சங்கம் - உலகியலை நோக்காத தமிழ்ச் சங்கம், இது சைவத் தமிழ்ச் சங்கம். "தலை, இடை, கடை" என்னும் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்களும் பெரும்பான்மையும் அறம், பொருள், இன்பங்களையே நெறிப்படுத்தினவாக, இச்சங்கம் வீடு ஒன்றனையே நோக்கி அமைந்தமையால், பொய்ம்மையில்லாத் தமிழ்ச் சங்கம் என்றார். இது திருவாதவூரடிகளை அமைச்சராகக் கொண்டு விளங்கிய, "பெரிய அன்பின் வரகுண தேவன்" எனப்பட்ட பழைய வரகுண பாண்டியனுக்குப் பின் வந்த பாண்டியன் காலம் முதலாகத் தொடங்கி நடைபெற்றது, எனவே "இதில் இருந்த கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய புலவர்கள் பெயரால் ஒன்றுபட்டுக் காணப்பட்ட போதிலும் பழைய உலகியற் சங்கத்தில் இருந்த கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலியோரின் வேறுபட்டோர்" என்பது உணரற் பாலது. இவர்களும் முன்னோரைப் போற்றும் வகையில் அவர்களது பெயரைப் பூண்டு விளங்கினர், நாற்பத் தொன்பது புலவோர், மற்றும் பல்புலவோர் எனத் தனித்தனி இயைக்க. நாற்பத்தொன்பதின்மர் சிறப்புடையோர் என்க. "நாற்பத் தொன்பதின்மர்'' என்பதும் ஒரு பழமை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்ட எண்ணாகும், அரன் சேவடிக்கே பாடும் புலவர்கள் என்றதனால், இவர்கள் மக்களைப் பாடாத நெறிமை யுடையவராதல் விளங்கும், இவர்கள் பாடிய பாடல்கள் 11-ஆம் திருமுறையாகக் கோக்கப்பட்டன.*

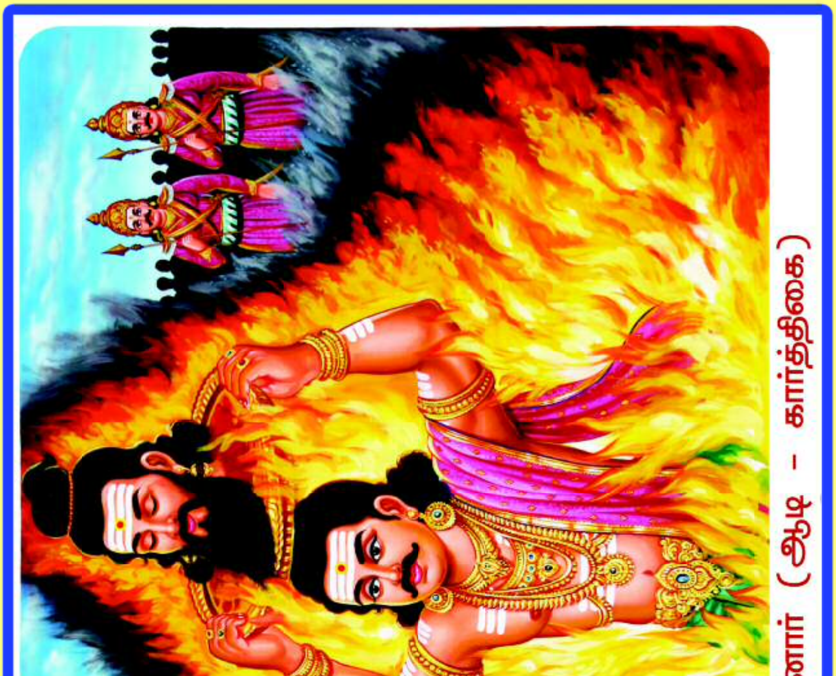
பொய்யடிமையில்லாத புலவர், ''செய்யுளின் சொற்றெளிவும், பல நூலாராய்ச்சியும், அவைகளால் பெறும் மெய்யுணர்ச்சியின் பயனும் சிவனடிக்கு அன்பு செய்தலேயாகும்" என்னும் உண்மையை உணர்ந்தவர், அவ்வழி நின்றொழுகி ஆண்டவன் திருவடி சேர்ந்தவர்.

செய்யுள் திகழ் சொற்றெளிவும் செவ்வியநூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயன்இதுவே எனத்துணிந்து விளங்கி யொளிர்
மையணியும் கண்டத்தார் மலரடிக்கே ஆளானார்
பொய்யடிமை இல்லாத புலவரெனப் புகழ்மிக்கார். - ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார் நூல்களைக் கற்றலின் பயன் மையணியும் கண்டத்தார் மலரடிக்கு ஆளாதல் என்பதை அறிபவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பொய்யறியாக் கபிலரொடு பரண ராதிப்
புலவோர்பொற் பார்கலைகள் பொருந்த ஓதிச்
செய்யுளிடை வளர்ஆசு மதுர நல்ல
சித்திரம்வித் தாரமெனத் தெரிக்குஞ் செம்மை
மெய்யுடைய தொடைகளெல்லாம் மன்றுள் ஆடல்
மேவியகோன் இருதாளில் விரவச் சாத்திக்
கையுடைஅஞ் சலியினராய் அருளால் மேலைக்
கருதரிய அமருலகங் கைக்கொண் டாரே.

புகழ்ச்சோழ நாயனார் (ஆடி - கார்த்திகை)

50. புகழ்ச்சோழ நாயனார்

பொழிற்கரு வூர்த்துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற் கடியேன் - தொகை

1142 புலமன் னியமன்னைச் சிங்கள நாடு பொடிபடுத்த
குலமன் னியபுகழ்க் கோகன நாதன் குலமுதலோன்
நலமன் னியபுகழ்ச் சோழ னதென்பர் நகுசுடர்வாள்
வலமன் னியஎறி பத்தனுக் கீந்ததொர் வண்புகழே. – 50 வகை

குறிப்புரை : *புலம் மன்னிய மன் - ஞானம் நிலைபெறப் பெற்ற தலைவன், கோகன நாதன் குலமுதலோன் - சூரிய குலத்தின் (சோழர் மரபின்) மூதாதை இவையிரண்டும் "புகழ்ச் சோழன்" எனப்பட்ட அவரையே குறித்தன. ஐ - அழகு. சிங்கள நாட்டைப் பொடிபடுத்த கோகன நாதன் குலம் என்க. கரிகாலன் முதலாக அவ்வப்பொழுது வந்த சோழர்கள் சிங்கள நாட்டின்மேற் படைகளை ஏவிப் பலமுறை வென்றார்கள் ஆதலின் அவ்வெற்றியை ஒருவனுக்கே உரித்தாக்கிக் கூறாது, குலம் முழுவதற்குமாக ஆக்கிக் கூறினார். குலம் மன்னிய புகழ்க் குலம் - தொன்றுதொட்டு வழி வழியாக நிலைபெற்று வரும் புகழையுடைய குலம்.*

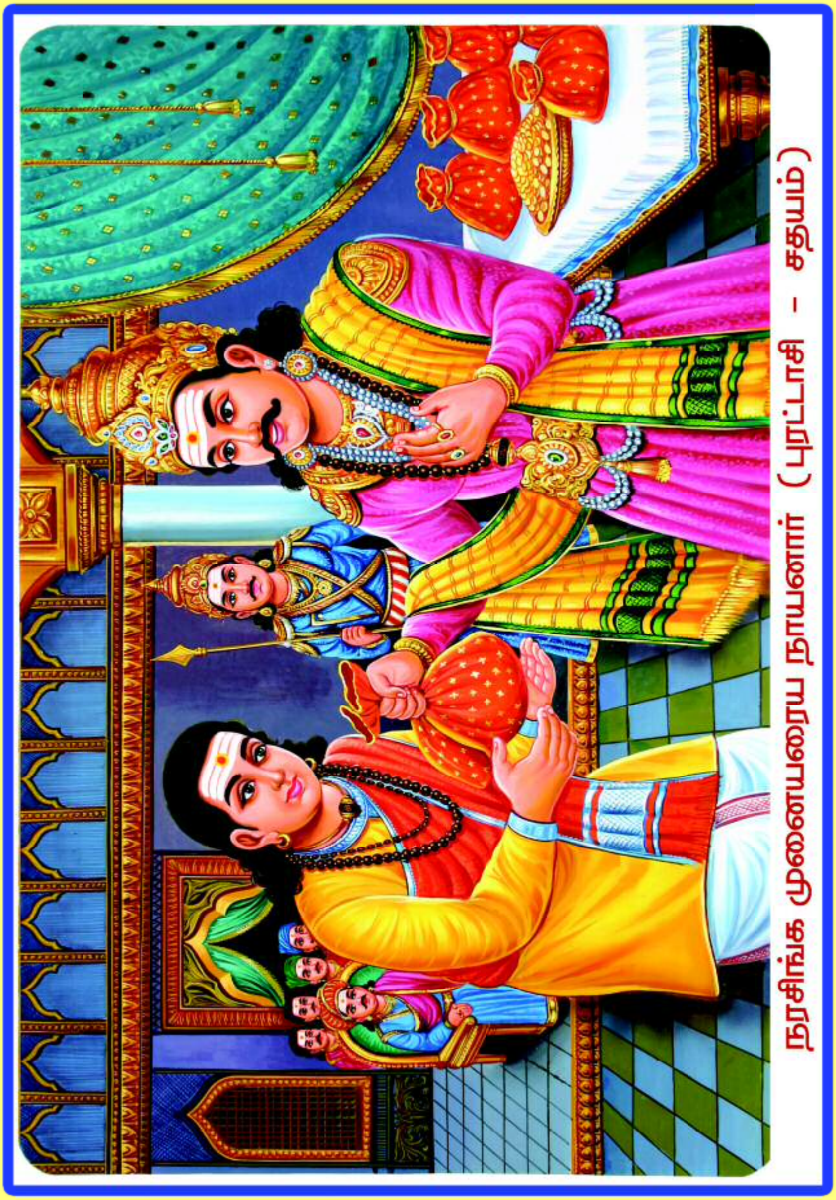
தார்தாங்கிக் கடன்முடித்த சடைதாங்கும் திருமுடியார்
நீர்தாங்கும் சடைப்பெருமா னெறிதாங்கண் டவரானார்
சீர்தாங்கும் இவர்வேணிச் சிரந்தாங்கி வரக்கண்டும்
பார்தாங்க இருந்தேனோ பழிதாங்கு வேனென்றார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அரசர், சோழநாடு, உறையூர் - பகைவனது அறுபட்ட தலையிற் சிவச் சின்னமாகிய சடைகண்டு அஞ்சி உயிர் விட்டவர், திருநட்சத்திரம் : ஆடி - கார்த்திகை.*

புகழ்ச்சோழ நாயனார் சோழ நாட்டை ஆண்ட மன்னருள் ஒருவர், உறையூரிலே தங்கி ஆட்சி புரிந்தவர். சைவந் தழைக்க முயன்றவர். அவர் திருக்கோயில்களில் பூசனை வழாது நடத்துவிப்பார். திருத்தொண்டரின் குறிப்பறிந்து அவரவர் விரும்புமாறு உதவுவார். இம்முறையில் அவரால் திருநீற்றுநெறி ஓம்பப்பட்டு வந்தது.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பொழில்மருவுங் கருவூர்வாழ் புகழார் சோழர்
போதகம்போல் என்னுயிரும் போக்கும் என்றே
அழல்அவிர்வாள் கொடுத்தபிரான் அதிக மான்மேல்
அடர்ந்தபெரும் படைஏவ அவர்கொண் டேய்ந்த
தழல்விழிகொள் தலைகாண்பார் கண்ட தோர்புன்
சடைத்தலையை முடித்தலையால் தாழ்ந்து வாங்கிக்
கழல்பரவி அதுசிரத்தின் ஏந்தி வாய்ந்த
கனல்மூழ்கி இறைவனடி கைக்கொண் டாரே.

நரசிங்க முனையரைய நாயனார் (புரட்டாசி - சதயம்)

51. நரசிங்க முனையரைய நாயனார்

மெய்யடியான் நரசிங்க முனையரையற் கடியேன் - தொகை

1143 புகழும் படிஎம் பரமே தவர்க்குநல் பொன்னிடுவோன்
இகழும் படியோர் தவன்மட வார்புனை கோலமெங்கும்
நிகழும் படிகண் டவனுக் கிரட்டிப்பொன் னிட்டவன்நீள்
திகழும் முடிநர சிங்கமுனையர சன்திறமே. **– 51** வகை

குறிப்புரை : *எம் பரமே - எம் அளவினதோ, ஏகாரம் வினா. இத்தொடரை இறுதியிற் கூட்டியுரைக்க. தவர் - சிவனடியார்கள், அவர்கட்கு இந்நாயனார் திருவாதிரைத் திருநாளன்று திருவமுது படைத்து, ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொரு நூறு பொன் நன்கொடையாக அளித்து வந்தார். மடவார் புனை கோலம் - மகளிர் தன்னை விரும்பும்படி புனைந்து கொண்ட தூர்த்த வேடம் "மடவார்க்கு" என நான்காம் உருபு விரிக்க. இவ்வேடத்திற்கு இடையே அவன் தானும் பொன் பெற வேண்டி திருநீறு கண்டிகைகளையும் அணிந்துகொண்டு அடியார்களோடு சேர்ந்து வந்தான். அவனைப் பிறர் எல்லாரும் இகழ்ந்த போதிலும் இந்நாயனார் அவனுக்கு இருநூறு பொன்னை நன்கொடையாக அளித்தார். அதற்குக் காரணம், "அவனையிகழ்ந்தால் திருநீறு உருத்திராக்கங்களை நாம் போற்றாதவர் ஆவோம்" எனக் கருதியதேயாம்.*

சீலமில ரேயெனினும் திருநீறு சேர்ந்தாரை
ஞாலமிகழ்ந் தருநரகம் நண்ணாம லெண்ணுவார்
பாலணைந்தார் தமக்களித்த படியிரட்டிப் பொன்கொடுத்து
மேலவரைத் தொழுதினிய மொழிவிளம்பி விடைகொடுத்தார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *குறுநில மன்னர், நடுநாடு. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை வளர்த்தவர், சிவவேடம் பூண்ட காமக்குறி தெரியவந்த தூர்த்தரையும் வழிபட்டவர், திருநட்சத்திரம் : புரட்டாசி - சதயம்.*

நரசிங்கமுனையரைய நாயனார் என்பவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்ட மன்னருள் ஒருவர். அவர், பகையரசரை வென்று, நன்னெறி வளர்த்து வந்தார், திருநீறே அவர்க்கு உரிய செல்வம். சிவனடியே அவர்தம் சார்பு, திருக்கோயிற் பூசைகள் அவரால் குறைவற நடத்தப்பட்டு வந்தன.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

நாடுபுகழ் முனைப்பாடி நாடு மேய
நரசிங்க முனையர்புவி நயந்து மன்றுள்
ஆடுமவர் ஆதிரைநாள் அடியார்க் கம்பொன்
அமுதளிப்பார் ஒளிவெண்ணீ றணிந்து தூர்த்த
வேடமுடை யவர்க்கிரட்டிச் செம்பொன் ஈந்து
விடுத்தழகார் ஆலயங்கள் விளங்கச் செய்து
தோடலர்தா ருடையபிரான் அருளை ஆளத்
தோன்றினார் எனையருளின் ஊன்றி னாரே.

அதிபத்த நாயனார் (ஆவணி - ஆயில்யம்)

52. அதிபத்த நாயனார்

விரிதிரைசூழ் கடல்நாகை அதிபத்தற் கடியேன் - தொகை

1144 திறமமர் மீன்படுக் கும்பொழு தாங்கொரு மீன்சிவற்கென்
றுறவமர் மாகடற் கேவிடு வோனொரு நாட்கனக
நிறமமர் மீன்பட நின்மலற் கென்றுவிட் டோன்கமலம்
புறமமர் நாகை அதிபத்த னாகிய பொய்யிலியே. – 52 வகை

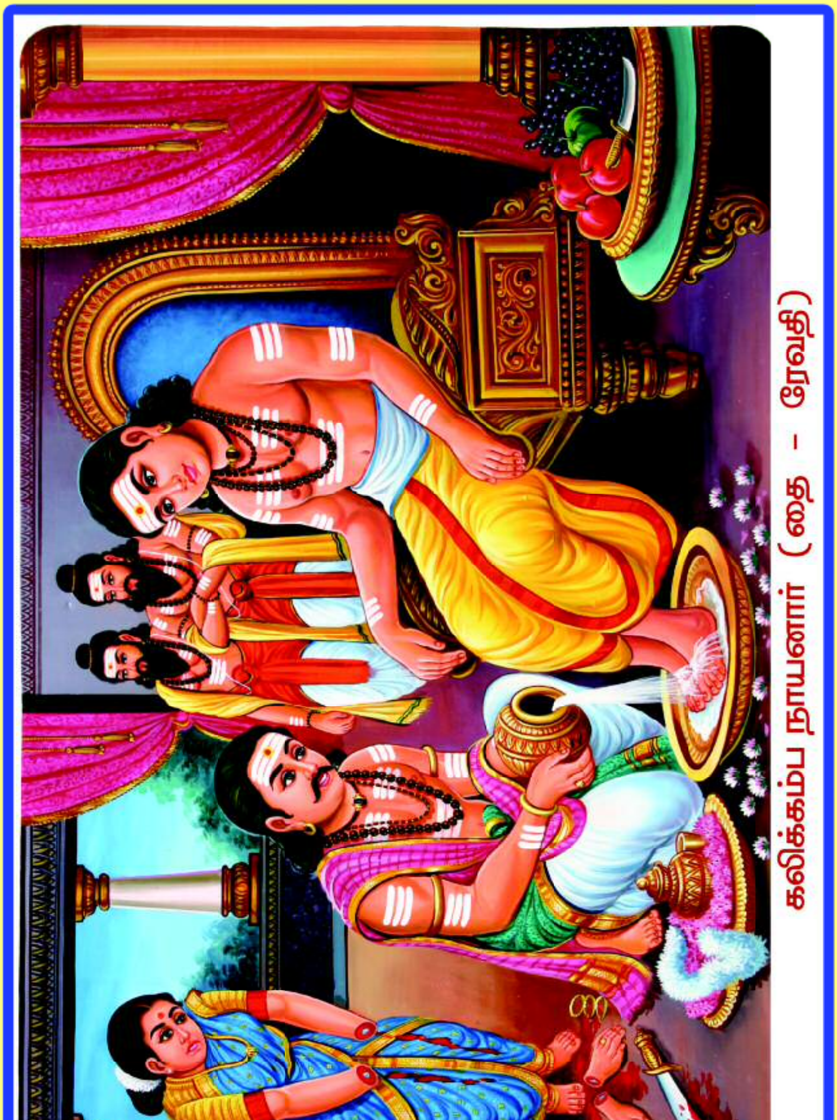
குறிப்புரை : *கடலில் வலையை வீசி மீன் பிடிக்கும் பொழுது மீன் ஒன்றே ஒன்று தனியாக வலையில் அகப்பட்டுக் கிடைக்குமாயினும் அந்த மீனை 'இந்த மீன் சிவனுக்கு உரிய மீன்' என்று அதனை மீண்டும் கடலிலே விடுபவர் இந் நாயனார். இவருக்குச் சோதனையாகப் பல நாட்களில் வலையில் ஒவ்வொரு மீனே அகப்பட்டு வந்தது. அதைக் கடலிலே விட்டமையால் உணவின்றிக் குடும்பத்துடன் மெலியும் நாளில் ஒரு நாள் தனி ஒரு மீன் பொன்னும், இரத்தினமுமே உருவாகி, உலகம் வில் பெறும் அளவின்தாய் அகப்பட அதனையும் கடலிலே விடுத்தார். உடனே பெருமான் காட்சி தந்து அழைத்துச் செல்ல முத்தி பெற்றார். இந் நாயனார் பத்தருட் சிறந்த அதிபத்தர் எனப் பெயர் பெற்றமை உணரற்பாற்று. அமர் - அந்த மீன் வாழ்கின்ற புறம் - புறத்துச் சூழ்ந்த பொய்கைகள்; ஆகுபெயர். நாகை - நாகப் பட்டினம்.*

முட்டில் மீன்கொலைத் தொழில்வளத் தவர்வலை முகந்து
பட்ட மீன்களில் ஒருதலை மீன்படுந் தோறும்
நட்ட மாடிய நம்பருக் கெனநளிர் முந்நீர்
விட்டு வந்தனர் விடாதஅன் புடனென்றும் விருப்பால் ***- விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *நுளையர் (மீன்பிடிப்பவர்), சோழநாடு; நாகைப் பட்டினம். நவரத்தினம் இழைத்த பொன்மீனைத் தாம் வைத்துக்கொள்ளாமல் சிவார்ப்பணம் செய்தவர், திருநட்சத்திரம் : ஆவணி - ஆயில்யம். பரதவர்க்குத் தலைவர், சிவபத்தியில் சிறந்தவர். வலைப்படும் மீன்களில் ஒரு தலைமீனைச் சிவபெருமானுக்கென்று கடலிலே விடுவது அவரது வழக்கம். வலையில் ஒரே மீன்படினும் அதைச் சிவபெருமானுக் கென்றே அவர் கடலில் விடுவார்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

அலையாருங் கடல்நாகை நகருள் வாழும்
அதிபத்தர் பரதவர்கள் அதிபர் வேலை
வலைவாரி வருமீனில் தலைமீன் ஈசன்
வார்கழற்கே என்றுவிடும் மரபார் பன்னாள்
தலையான தொருமீனே சார நாளுந்
தந்தொழிலால் விடுத்துமிடி சாரச் செம்பொன்
நிலையாரும் மணிநயந்த மீனொன் றெய்த
நீத்தருளால் இறைவனடி நேர்ந்து ளாரே.

கலிக்கம்ப நாயனார் (தை - ரேவதி)

53. கலிக்கம்ப நாயனார்

கைதடிந்த விரிசிலையான் கலிக்கம்பன் (கலியன்) *- தொகை*

1145 பொய்யைக் கடிந்துநம் புண்ணியர்க் காட்பட்டுத் தன்னடியான்
சைவத் திருவுரு வாய்வரத் தானவன் தாள்கழுவ
வையத் தவர்முன்பு வெள்கிநீர் வாரா விடமனைவி
கையைத் தடிந்தவன் பெண்ணா கடத்துக் கலிக்கம்பனே. **– 53** வகை

குறிப்புரை : *தன் அடியான் - தனக்கு அடிமையாய்த் தனக்குப் பணி செய்து இருந்தவன். சைவம் - சிவ வேடம். "கடிந்து ஆட்பட்டு கழுவ, நீர் வாரா மனைவி கையைத் தடிந்தவன் கலிக்கம்பன்" என இயைத்து முடிக்க.*

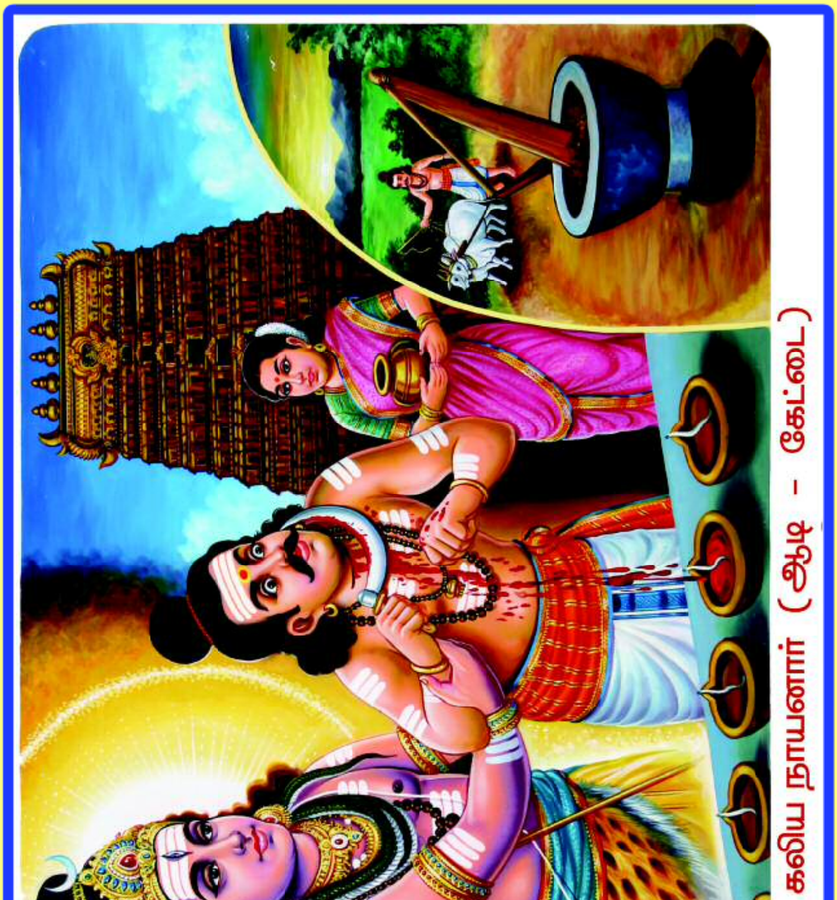
வெறித்தண் கொன்றை முடியார்தம் அடியார் இவர்முன் மேவுநிலை
குறித்து வெள்கி நீர்வாரா தொழிந்தாள் என்று மனங்கொண்டு
மறித்து நோக்கார் வடிவாளை வாங்கிக் கரகம் வாங்கிக்கை
தறித்துக் கரக நீரெடுத்துத் தாமே அவர்தாள் விளக்கினார்.

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வணிகர், நடுநாடு, பெண்ணாகடம் - தமது பழைய வேலையாள் சிவனடியாராக வந்தபோதும் தாம் அவரை வழிபட்டு, வழிபடாத தம் மனைவி கையை வெட்டியவர், திருநட்சத்திரம் : தை - ரேவதி*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கடவுளருட் கண்ணார்கள் பயிலுந் தொல்லைக்
கடந்தைநகர் வணிகர்கலிக் கம்பர் அன்பர்க்
கடிமையுற அமுதளிப்பார் அடியான் நீங்கி
அருளுருவாய் அன்பருடன் அணைய ஏத்தி
இடையிலவர் அடியணையும் விளக்கா நிற்ப
இகழ்மனைவி கரகமலி இரண்டு கையும்
படியில்விழ எறிந்தவள்செய் பணியுந் தாமே
பரிந்துபுரிந் தரனருளே பற்றி னாரே.

கலிய நாயனார் (ஆடி - கேட்டை)

54. கலிய நாயனார்

கைதடிந்த வரிசிலையான் (கலிக்கம்பன்) கலியன் *- தொகை*

1146 கம்பக் கரிக்கும் சிலந்திக்கும் நல்கிய கண்ணுதலோன்
உம்பர்க்கு நாதற் கொளிவிளக் கேற்றற் குடலிலனாய்க்
கும்பத் தயிலம்விற் றுஞ்செக் குழன்றுங்கொள் கூலியினால்
நம்பற் கெரித்த கலியொற்றி மாநகர்ச் சக்கரியே. – 54 வகை

குறிப்புரை : *கம்பக் கரி - எப்பொழுதும் அசைந்து கொண்டேயிருக்கும் யானை. சிவபெருமான் யானைக்கும், சிலந்திக்கும் அருள் புரிந்தது திருவானைக்காத் தலத்தில் 'கண்ணுதலோன் ஆகிய நாதற்கு' என்க. உடல் - பொன்; காசு. தயிலம் - எண்ணெய். சக்கிரி - செக்கான், செக்காடும் தொழிலை உடையவன், சக்கிரம் - செக்கு.*

திருவிளக்குத் திரியிட்டங் ககல்பரப்பிச் செயல்நிரம்ப
ஒருவியஎண் ணெய்க்கீடா உடல்உதிரம் கொடுநிறைக்கக்
கருவியினால் மிடறரிய அக்கையைக் கண்ணுதலார்
பெருகுதிருக் கருணையுடன் நேர்வந்து பிடித்தருளி,

மற்றவர்தம் முன்னாக மழவிடைமேல் எழுந்தருள
உற்றவூ றதுநீங்கி ஒளிவிளங்க உச்சியின்மேல்
பற்றியஅஞ் சலியினராய் நின்றவரைப் பரமர்தாம்
பொற்புடைய சிவபுரியில் பொலிந்திருக்க அருள்புரிந்தார்.

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *செக்கார், தொண்டைநாடு, திருவொற்றியூர். திருவிளக்குக்கு எண்ணெய் இன்மையால் தமது இரத்தங் கொண்டு எரிக்க முயன்றவர். திருநட்சத்திரம் : ஆடி - கேட்டை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தடமதில்சூ ழொற்றியூ ரதனில் வாழுஞ்
சக்கரப்பா டியர்குலமெய்த் தவமா யுள்ளார்
படர்புகழார் கலியனார் நலியுங் கூற்றைப்
பாய்ந்தவர்க்கு விளக்கெரிக்கும் பரிவால் மற்றோர்
உடலிலராய்ச் செக்குழல்வார்க் கதுவும் நேரா
துயர்மனைவி யைக்கொள்வார் உளரும் இன்றி
மிடறுதிரம் அகல்நிறைய அரிய நாதன்
வியன்கைகொடு பிடிப்பஅருள் மேவி னாரே.

சத்தி நாயனார் (ஐப்பசி - பூசம்)

55. சத்தி நாயனார்

கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன் *- தொகை*

1147 கிரிவில் லவர்தம் அடியாரைத் தன்முன்பு கீழ்மைசொன்ன
திருவில் லவரைஅந் நாவரி வோன்திருந் தாரைவெல்லும்
வரிவில் லவன்வயற் செங்கழு நீரின் மருவுதென்றல்
தெருவில் விரைகம ழுந்தென் வரிஞ்சைத் திகழ்சத்தியே. **– 55** வகை

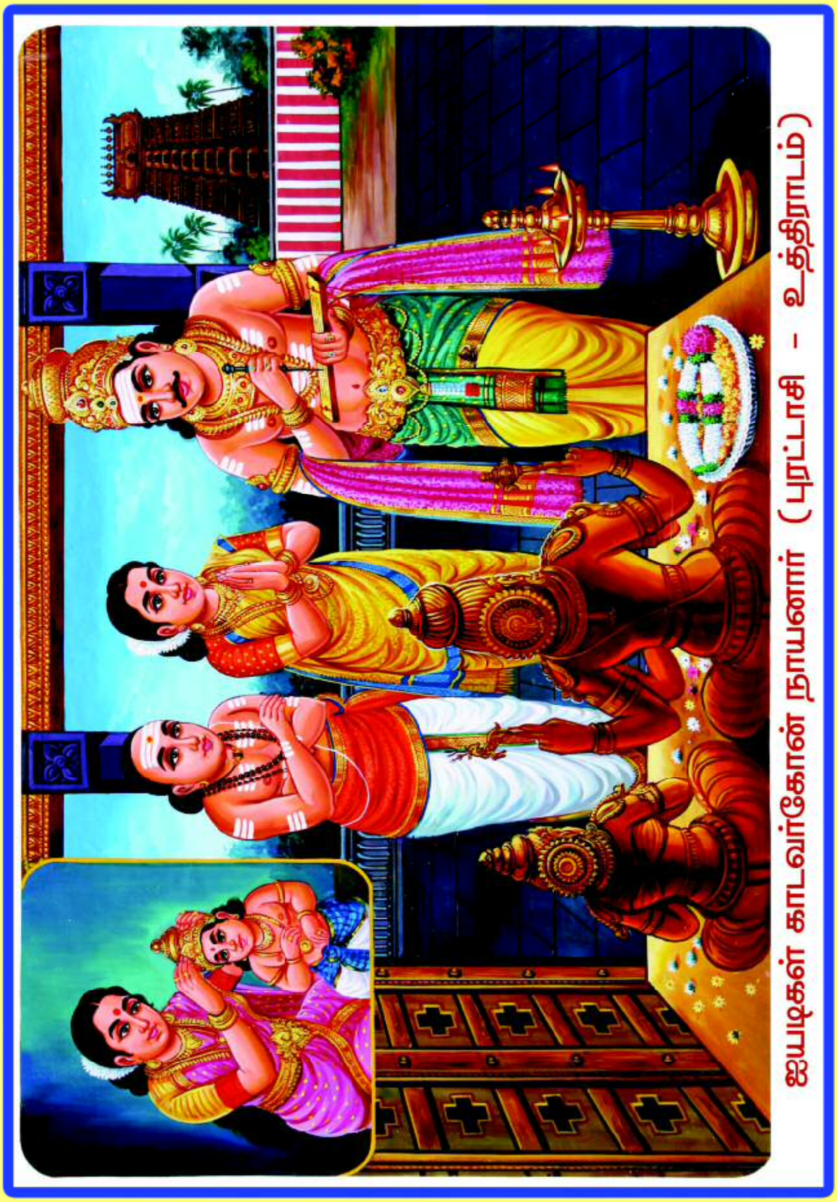
குறிப்புரை : *கிரி வில்லவர் - மகாமேரு மலையாகிய வில்லை உடையவர்; சிவபெருமான் கீழ்மை சொல்லுதல் - இழித்துரைத்தல். திரு இல்லவர் - நல் ஊழ் இல்லாதவர், பாவிகள் வரி வில்லவர் - வரிந்து கட்டப்பட்ட வில்லை ஏந்தியவர். விரை - நறுமணம், வரிஞ்சை - வரிஞ்சையூர்.*

அத்த ராகிய அங்கணர் அன்பரை
இத் தலத்தில் இகழ்ந்தியம் பும்உரை
வைத்த நாவை வலித்தரி சத்தியால்
சத்தி யார்எனும் நாமம் தரித்துளார். ***- விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *சோழ நாட்டிலே வரிஞ்சையூரிலே வேளாளர் குலத்திலே தோன்றியவர் சத்தி நாயனார். அவர் சிவனடியாரை இகழ்வோருடைய நாவினைத் தண்டாயத்தினால் வலிப்பார். கத்தியினால் அறுப்பார். இச்சத்தி வாய்ந்தமையால் அவர் சத்தி நாயனார் எனப்பட்டார். அவர் இச்செயலையே பெருந் தொண்டாகக் கொண்டு வாழ்ந்து சிவபெருமான் திருவடி நீழலையடைந்தார். திருநட்சத்திரம் : ஐப்பசி - -பூசம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

விரிதருகா விரிநாட்டு வரிஞ்சை யூர்வாழ்
வேளாளர் சத்தியார் விமலர் பாதத்
துரியவர்கள் அடிபரவும் ஒருமை யார்நாள்
ஒவாமே ஐந்தெழுத்தும் உரைக்கு நீரார்
இருளின்மிட றுடையபிரான் அடியார் தம்மை
இகழ்வார்நாத் தண்டாயத் திடுக்கி வாங்கி
அரியுமது திருத்தொழிலா உடையார் மன்றுள்
ஆடியசே வடிநீழல் அடைந்து ளாரே.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் (புரட்டாசி - உத்திராடம்)

56. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்

ஐயடிகள் காடவர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1148 சத்தித் தடக்கைக் குமரன்நற் றாதைதன் தானமெல்லாம்
முத்திப் பதம்ஒரோர் வெண்பா மொழிந்து முடியரசாம்
அத்திக்கு மும்மைநன் றாலவரற் காளையம் ஏற்றலென்னும்
பத்திக் கடல்ஐ யடிகளா கின்றநம் பல்லவனே. **– 56** வகை

குறிப்புரை : *சத்தித் தடக்கைக் குமரன் - முருகக் கடவுள். அவனுக்குத் தாதை சிவபெருமான். தானம் - தலங்கள். தானம் எல்லாம் சென்று, என ஒரு சொல் வருவிக்க. முத்திப் பதம் - மோட்சமாகிய அந்த ஒரு பதவியின் பெருமையைப் பற்றியே. முடி அரசு ஆம் அத்தில் - முடிபுனைந்து ஆள்கின்ற அரசர் ஆகின்ற அதைவிட. அரற்கு ஆள் ஆய் ஐயம் ஏற்றல் மும்மை நன்று என்னும் - சிவபெருமானுக்கு ஆளாகிப் பிச்சை ஏற்று உண்டல் மும்மடங்கு நன்றாகும் என்று அருளிச்செய்த. தனி வெண்பாக்கள் கிடைத்த அளவில் சேத்திரத் திருவெண்பா எனப் பதினொன்றாம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல்லவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்குப் புதியரானமை பற்றி அவர்களைச் சேக்கிழார் புராணம் குறுநில மன்னர் என்றது.*

பெருத்தெழுகா தலில்வணங்கிப் பெரும்பற்றத் தண்புலியூர்த்
திருச்சிற்றம் பலத்தாடல் புரிந்தருளும் செய்யசடை
நிருத்தனார் திருக்கூத்து நேர்ந்திறைஞ்சி நெடுந்தகையார்
விருப்பினுடன் செந்தமிழின் வெண்பாமென் மலர்புனைந்தார்.

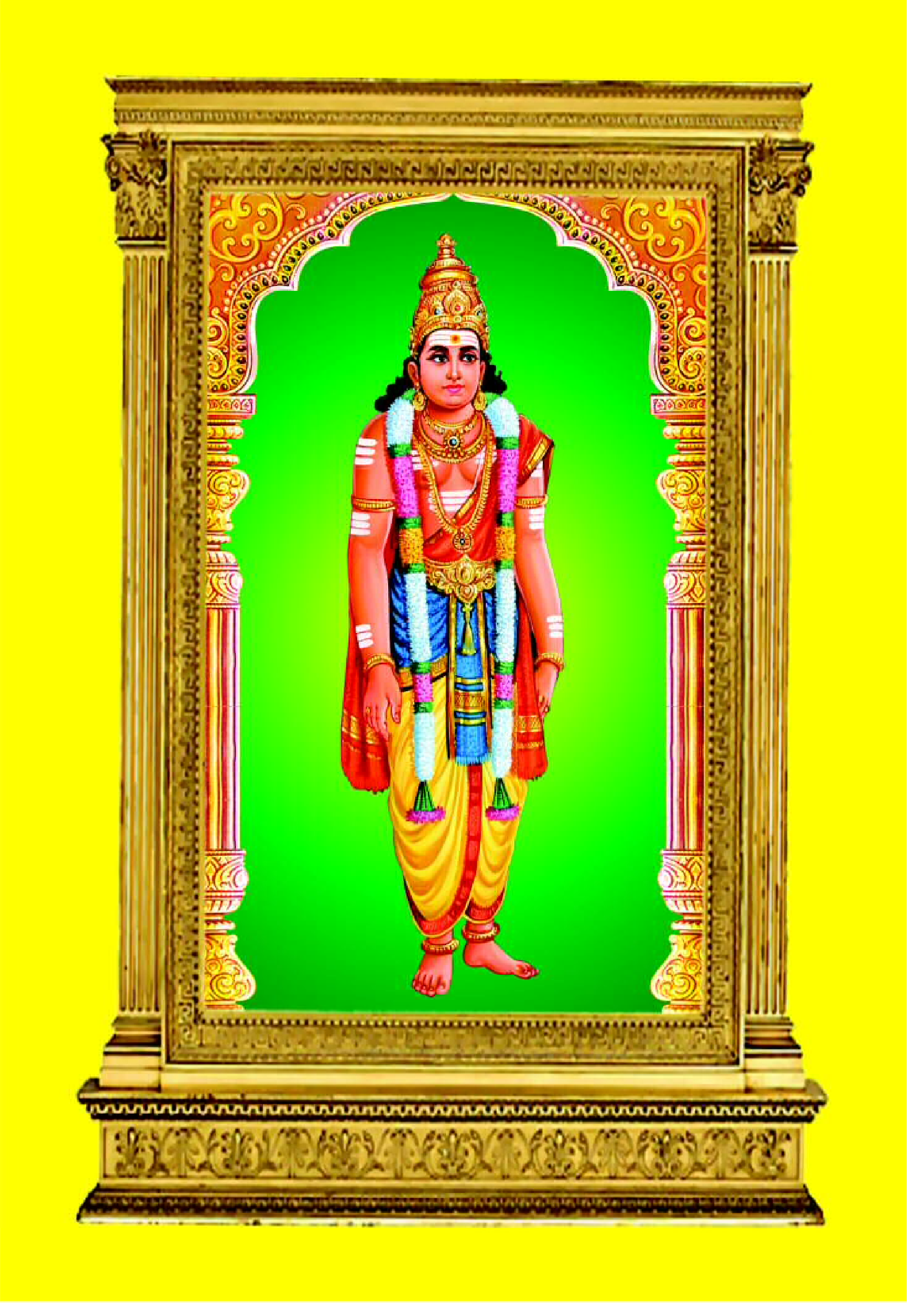
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார், காஞ்சிபுரத்திலே பல்லவர் குலத்திலே தோன்றியவர். எல்லா உயிர்களும் இன்பம் நுகர்தல் வேண்டும் என்னும் பெருங் கொள்கையுடையவர். அக் கொள்கையின் பொருட்டு அவர் பல நாடுகளைத் தம்வயப்படுத்தினார்.*

ஐயடிகளின் ஆட்சியில் சைவந் தழைத்தது, கலைகள் பெருகின. நாளடைவில் அடிகளுக்கு அரசாட்சியில் வெறுப்புண்டாயிற்று. அதனால் அவர், தம் புதல்வனுக்கு முடிசூட்டிச் சிதம்பரம் முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று ஆண்டவனை வழிபட விரும்பினார். விரும்பியவாறே செய்து பல திருப்பதிகளுக்குச் சென்றார். அடிகள் ஒவ்வொரு திருப்பதிக்கும் ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாடினார். இவ்வாறு சிவப்பணி செய்து சிவலோகஞ் சேர்ந்தார். திருநட்சத்திரம் : புரட்டாசி - உத்திராடம்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

வையநிகழ் பல்லவர்தங் குலத்து வந்த
மாமணிமா நிலமுழுதும் மகிழ்ந்து காக்கும்
ஐயடிகள் காடவர்கோன் அருளால் நூல்கள்
அறிந்தரசு புரிந்திடுதல் அமையு மென்றே
பொய்யனைய உடல்வாழ்வு கழியு மாறு
பொருந்தியிடும் புகழ்வெண்பாப் புலியூர் மேவும்
செய்யதிரு வடிமுதலாப் பதிகள் தோறுஞ்
செப்பினார் இருவினைகள் தப்பி னாரே.

57. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

1149 பல்லவை செங்கதி ரோனைப் பறித்தவன் பாதம்புகழ்
சொல்லவன் தென்புக லூரரன் பால்துய்ய செம்பொன்கொள்ள
வல்லவன் நாட்டியத் தான்குடி மாணிக்க வண்ணனுக்கு
நல்லவன் தன்பதி நாவலூ ராகின்ற நன்னகரே. **– 57** வகை

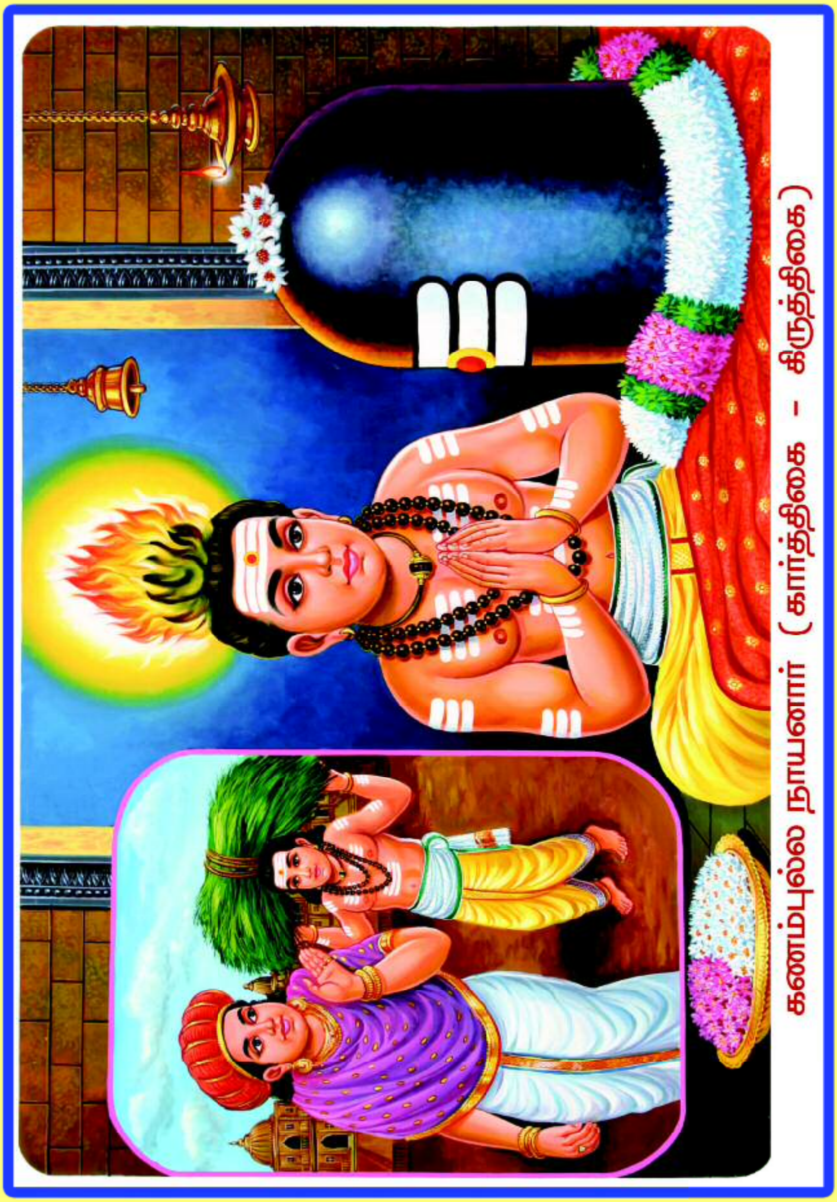
குறிப்புரை : *'தக்கன் வேள்வியில் சூரியன் பல் உதிர்க்கப்பட்டான்' என்பது புராணம். செங்கதிரோன் - சூரியன். வீரபத்திரர் செயல் இங்குச் சிவன் செயலாகக் கூறப்பட்டது. சொல்லவன் - சொற்களையுடையவன். நாட்டியத்தான்குடி கோட்புலி நாயனாரது ஊர். மாணிக்க வண்ணன் என்றது இங்குள்ள சிவபெருமானையே. திருவாரூர் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள இக்கல்காரக் கோயிலைத் திருப்பணி செய்து குடமுழுக்கு நிறைவேற்றும் பேற்றைப் பதிப்பாசிரியர் பெற்றார்.*

உளத்திலொரு துளக்கம் இலோம் உலகுய்ய இருண்ட திருக்
களத்து முது குன்றர்தரு கனகம் ஆற்றினிலிட்டு
வளத்தின் மலிந்தேழ் உலகும் வணங்குபெருந் திருவாரூர்க்
குளத்தில்எடுத் தார்வினையின் குழிவாய்நின்று எனயெடுத்தார்.

- விரி

வள்ளலார் அருளிய ஆளுடைய நம்பிகள் அருள் மாலையில் சுந்தரர்

மதியணிசெஞ் சடைக்கனியை மன்றுள் நடம்புரி மருந்தைத்
துதியணிசெஞ் சுவைப் பொருளில் சொல்மாலை தொடுத்தருளி
விதியணி மாமறை நெறியும் மெய்ந்நிலை ஆகம நெறியும்
வதியணிந்து விளங்க வைத்த வன்தொண்டப் பெருந்தகையே.

கணம்புல்ல நாயனார் (கார்த்திகை - கிருத்திகை)

58. கணம்புல்ல நாயனார்

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண்டிருந்த
கணம்புல்ல நம்பிக்கும் (காரிக்கும்) அடியேன் - *தொகை*

1150 நன்னக ராய இருக்குவே ளூர்தனில் நல்குரவாய்ப்
பொன்னக ராயநற் றில்லை புகுந்து புலீச்சரத்து
மன்னவ ராய அரற்குநற் புல்லால் விளக்கெரித்தான்
கன்னவில் தோளெந்தை தந்தை பிரானெங் கணம்புல்லனே. **– 58** வகை

குறிப்புரை : *நற்புல் - "கணம்புல்" என்னும் ஒருவகைப் புல். கல் நவில் - கல்போலும் தோள். இந்நாயனார் மரபு அறியப்படவில்லை. "எந்தை தந்தை பிரான்" என்றது எம் குடி முழுதையும் ஆட்கொண்டவன் என்றபடி.*

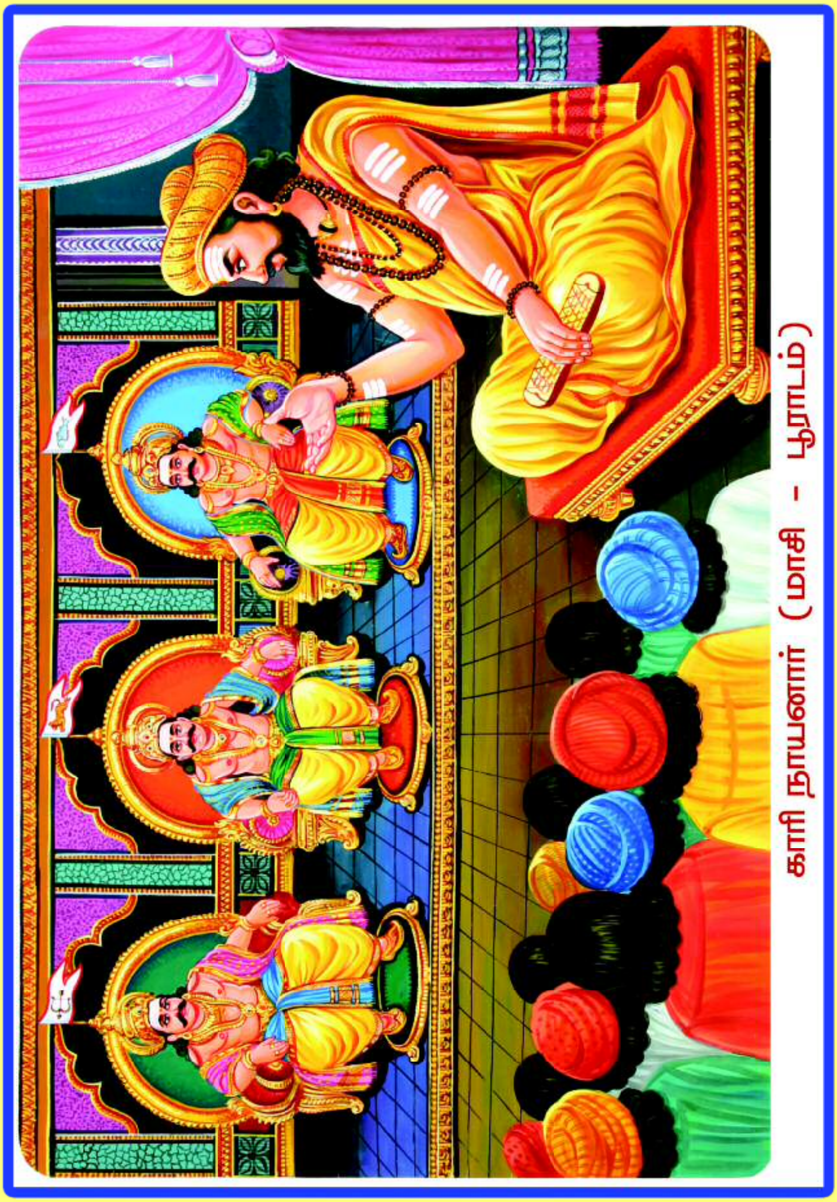
முன்புதிரு விளக்கெரிக்கும் முறையாமம் குறையாமல்
மென்புல்லும் விளக்கெரிக்கப் போதாமை மெய்யான
அன்புபுரி வார்அடுத்த விளக்குத்தந் திருமுடியை
என்புருக மடுத்தெரித்தார் இருவினையின் தொடக்கெரித்தார்.

- *விரி*

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *சோழநாடு. இருக்கு வேளூர் - புல்விற்று, நெய்கொண்டு திருவிளக்கெரித்தவர், நெய்யின்மையால் தம் தலைமயிரையே எரித்தவர். திருநட்சத்திரம் : கார்த்திகை - கார்த்திகை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

இலகுவட வெள்ளாற்றுத் தென்பால் வாழும்
இருக்குவே ளூர்அதிபர் எழிலார் சென்னிக்
கலைநிலவார் அடிபரவுங் கணம்புல்லர் தில்லைக்
கருதுபுலீச் சரத்தரற்குக் காதல் தீபம்
நிலைதரத்தாம் இடமிடியால் ஒருநாள் புல்லால்
நீடுவிளக் கிடஅதுவும் நேரா தாகத்
தலைமயிரின் எரிகொளுவும் அளவில் நாதன்
தாவாத வாழ்வருளுந் தன்மை யாரே.

காரி நாயனார் (மாசி - பூராடம்)

59. காரி நாயனார்

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண்டிருந்த
(கணம்புல்ல நம்பிக்கும்) காரிக்கும் அடியேன் - *தொகை*

1151 புல்லன வாகா வகையுல கத்துப் புணர்ந்தனவும்
சொல்லின வுந்நய மாக்கிச் சுடர்பொற் குவடுதனி
வில்லனை வாழ்த்தி விளங்குங் கயிலைபுக் கானென்பரால்
கல்லன மாமதில் சூழ்கட வூரினில் காரியையே. – 59 வகை

குறிப்புரை : *"உலகத்துப் புணர்ந்தனவும் புல்லன ஆகா வகை ஆக்கி" என இயைக்க. உலகத்துப் புணர்ந்தன, பொருளிலக்கணத்தில் சொல்லப்பட்ட "முதற்பொருள், கருப் பொருள், உரிப்பொருள்" என்னும் மூவகைப் பொருள்கள். வெளிக்கு அவைகளைப் பாடுவது போலத் தோன்றும்படி பாடல்களைப் பாடி அவற்றினுள்ளே சிவனது பெருமை உள்ளுறையாக அமையச் செய்தவர் இந்நாயனார், அதனால் "உலகத்துப் புணர்ந்தனவும் புல்லன ஆகா வகை நயமாக்கி" என்றார். "சொல்லின உள் நயமாக்கி" எனப் பாடம் ஓதுதல் சிறக்கும். புல்லன - கீழான தன்மையை உடையன. அவை உலக நிகழ்ச்சிகள். இவ்வாறான பாடல்களால் மூவேந்தர்களைப் பாடி மகிழ்வித்து, அவர் தந்த பரிசுப் பொருளைக் கொண்டு சிவத்தொண்டும், சிவனடியார் தொண்டும் செய்தவர் இந் நாயனார். இவரது மரபும் அறியப்படவில்லை. இவர் சங்கப் புலவராகிய காரிகிழாராயின் வேளாண் மரபினராவர்.*

மறையாளர் திருக்கடவூர் வந்துதித்து வண்டமிழின்
துறையான பயன்தெரிந்து சொல்விளங்கிப் பொருள்மறையக்
குறையாத தமிழ்க்கோவை தம்பெயரால் குலவும்வகை
முறையாலே தொகுத்தமைத்து மூவேந்தர் பாற்பயில்வார். - **விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *காரி நாயனார் திருக்கடவூரிலே பிறந்தவர். தமிழ் மொழியிலே பெரும்புலமை வாய்ந்தவர். திருக்கயிலையை மறவாதவர். கோவை பாடுவது அவர்தம் வழக்கம். அதன்கண் சொல் விளங்கும். பொருள் நிறைந்திருக்கும்.*

கோவை பாடித் தொண்டு செய்தல்

காரியார், சேர சோழ பாண்டியர்களிடம் செல்வார். தம் பாக்கட்கு பொருள் விரிப்பார். அவர்கள் மகிழ்வெய்திப் பொருள் கொடுப்பார்கள் அப்பொருளைக் கொண்டு காரியார் திருக்கோயில்கள் கட்டுவிப்பார். சிவனடியார்களுக்கு உதவுவார். இவ்வாறு காரி நாயனார் தொண்டு செய்து உலக மெல்லாந் தம் புகழை நிறுத்தித் திருக்கயிலை சேர்ந்தார். திருநட்சத்திரம் : மாசி, பூராடம்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

திருக்கடவூர் வரும்உரவோர் காரி யாராம்
திகழ்தொண்டர் வண்தமிழ்நூல் திருந்த ஓதி
விருப்பொடுதம் பெயராற்பா விளம்பி மும்மை
வேந்தரையும் முறைமுறையே மேவி அங்கண்
உரைத்த உரை நயமாக்கி அவர்பால் ஏய்ந்த
ஒண்பொருளால் ஆலயங்கள் ஓங்கச் செய்து
தரைக்கும்அருந் தவர்க்கேவல் தகமுன் போற்றுந்
தன்மையால் அருள்சேர்ந்த நன்மை யாரே.

நின்ற சீர்நெடுமாற நாயனார் (ஐப்பசி - பரணி)

60. நெடுமாற நாயனார்

நிறைக்கொண்ட சிந்தையான் நெல்வேலி வென்ற
நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1152 கார்த்தண் முகிற்கைக் கடற்கா ழியர்பெரு மாற்கெதிராய்
ஆர்த்த அமணர் அழிந்தது கண்டுமற் றாங்கவரைக்
கூர்த்த கழுவின் நுதிவைத்த பஞ்சவன் என்றுரைக்கும்
வார்த்தை அதுபண்டு நெல்வேலி யில்வென்ற மாறனுக்கே. **– 60** வகை

குறிப்புரை : *கை - பக்கங்கள். "முகிற் கை" என்பது கடலுக்கு அடை. காழியர் பெருமான் - திருஞானசம்பந்தர். அழிந்தது - தோற்றது, பஞ்சவன் - பாண்டியன், வார்த்தை புகழ், அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. "மாறனுக்கு உரியது" என இவற்றில் ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க. இவ்வாறு உரையாது "வார்த்தை யதுவுண்டு" எனப் பாடம் ஓதலும் ஆம். பகைவரை வென்ற எனவும் ஒரு சொல் வருவிக்க.*

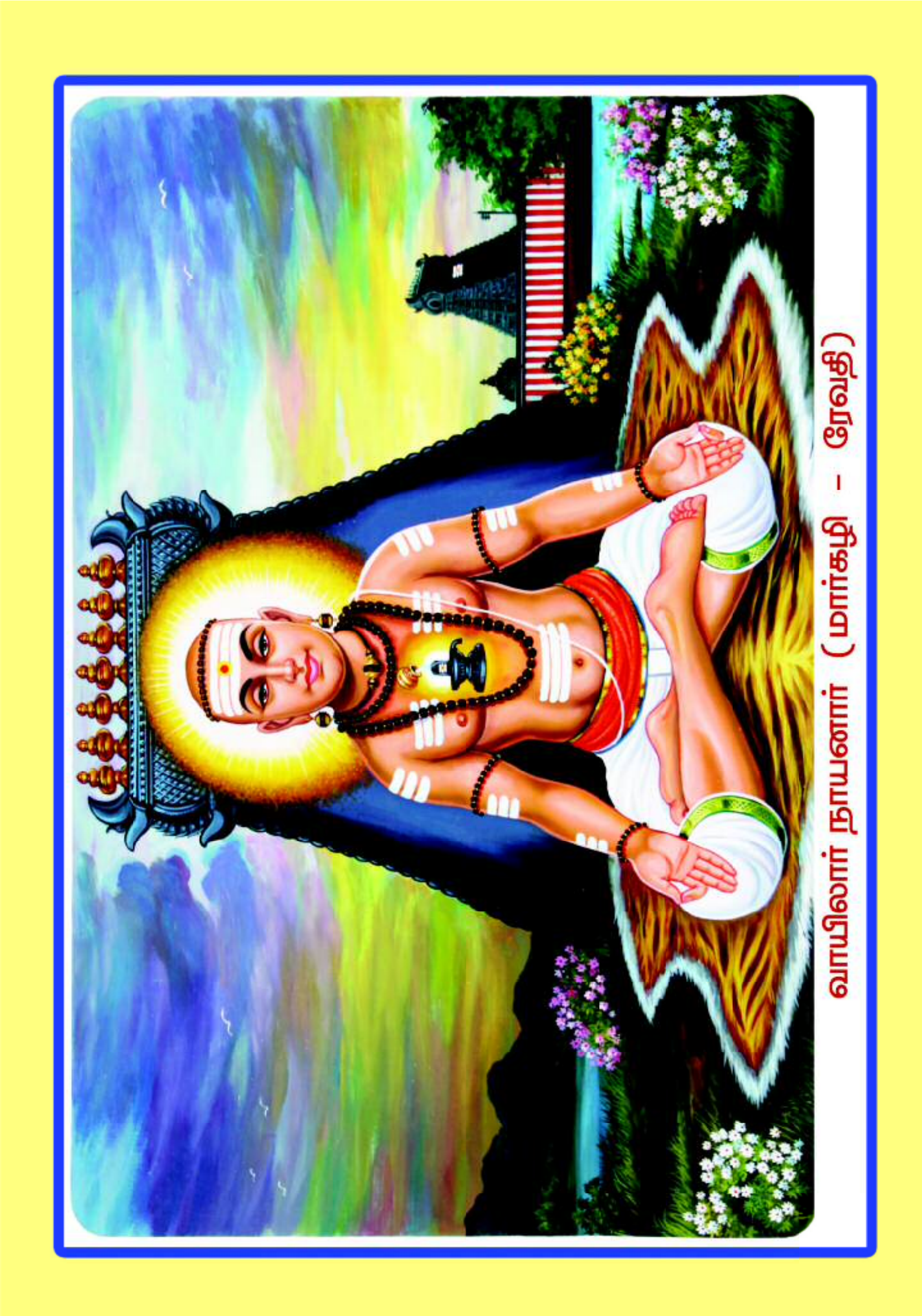
அந்நாளில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளாலே
தென்னாடு சிவம்பெருகச் செங்கோல்உய்த் தறம்அளித்துச்
சொன்னாம நெறிபோற்றிச் சுரர்நகர்க்கோன் தனைக்கொண்ட
பொன்னாரம் அணிமார்பிற் புரவலனார் பொலிகின்றார்.

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அரசர், பாண்டியநாடு, மதுரை மங்கையர்க் கரசியாரின் கணவர். முதலில் சமணஞ் சார்ந்தவர். திருஞான சம்பந்தர் தந்த திருநீற்றால் சுரம் நீங்கி அவர் திருவாக்கால் கூன் நிமிரப்பெற்றுச் சைவரானவர். திருநட்சத்திரம் : ஐப்பசி - பரணி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கன்னல்மலி நெல்வேலிக் கவினார் மாறர்
கவுணியர்கோன் அமணருறு கலக்க மெல்லாம்
பொன்னெயில்சூழ் சிரபுரக்கோன் அணைய மாற்றிப்
புனிதமிகு நீறணிந்து போற்றி செய்து
மன்னுபுகழ் மங்கையருக் கரசி யாராம்
மலர்மாது மணிமார்பின் மகிழ்ந்து மாற்றார்
வெந்நிடுதல் கண்டரசு புரிந்து காழி
வேந்தரருள் சேர்ந்த பெரு விறலி னாரே.

வாயிலார் நாயனார் (மார்கழி - ரேவதி)

61. வாயிலார் நாயனார்

துறைக்கொண்ட செம்பவளம் இருள கற்றும்சோதித்
தொன்மயிலை வாயிலான் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1153 மாறா அருளரன் தன்னை மனஆ லயத்திருத்தி
ஆறா அறிவாம் ஒளிவிளக் கேற்றி அகமலராம்
வீறா மலரளித் தன்பெனும் மெய்யமிர் தங்கொடுத்தான்
வீறார் மயிலையுள் வாயிலான் என்று விளம்புவரே. **– 61 வகை**

குறிப்புரை : *ஆறா விளக்கு - என இயையும். ஆறா விளக்கு - அணையா விளக்கு. ஆக மலர்வு - நெஞ்சில் எழுகின்ற சிவ நினைவுகள். அமிர்தம் - நிவேதனம்.*

மறவாமை யான் அமைத்த மனக்கோயில் உள்ளிருத்தி
உறவாதி தனையுணரும் ஒளி விளக்குச் சுடரேற்றி
இறவாத ஆனந்தம் எனுந்திருமஞ் சனம்ஆட்டி
அறவாணர்க் கன்பென்னும் அமுதமைத்தர்ச் சனைசெய்வார்.
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், தொண்டைநாடு, மயிலாப்பூர் - மானசீகமான ஞானபூசை செய்தவர். திருநட்சத்திரம் : மார்கழி - ரேவதி, உள்ளத்தைச் சிவத்துக்குரிய கோயிலாக்கினார். அக்கோயிலில் அறிவு விளக்கேற்றி, ஆனந்த நீராட்டி, அன்பாகிய அமுதை நிவேதிப்பது அவர்தந் திருத்தொண்டு. இவ்வாறு ஞானபூசை செய்து வாயிலார் சிவமானார்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

ஞாயிலார் மதிற்றொண்டை நாட்டு மேன்மை
நண்ணுமயி லாபுரியின் வேளாண் தொன்மை
வாயிலார் மலைவில்லான் அடியே போற்றி
மறவாமை தலைநின்ற மனமே செம்பொற்
கோயிலா உயர்ஞானம் விளக்கா நீராக்
குலவியஆ னந்தம்அன்பே அமுதாக் கொண்டு
தாயிலான் இருசரணம் நிகழ ஏத்தும்
தன்மையார் அருள்சேர்ந்த நன்மை யாரே.

முனையடுவார் நாயனார் (பங்குனி - பூசம்)

62. முனையாடுவர் நாயனார்

அறைக்கொண்ட வேல்நம்பிமுனையடுவாற்கடியேன் - *தொகை*

1154 என்று விளம்புவர் நீடு ரதிபன் முனையடுவோன்
என்றும் அமருள் அழிந்தவர்க் காக்கூலி ஏற்றெறிந்து
வென்ற பெருஞ்செல்வ மெல்லாங் கனகநல் மேருவென்னும்
குன்று வளைத்த சிலையான் தமர்க்குக் கொடுத்தனனே. – 62 வகை

குறிப்புரை : *"என்று விளம்புவர்" என்பதை இறுதியிற் கூட்டியுரைக்க, அழிந்தவர் - தோற்றவர். எறிந்து - கூலி கொடுத்தவரை எதிர்த்து நின்றோரைத் தாக்கி. பெருஞ்செல்வம் - படைக்கூலியாகப் பெற்றதனால் வந்த பெருஞ்செல்வம். சிலை - வில். தமர் - அடியார்.*

இன்ன வகையால் பெற்றநிதி எல்லாம்ஈசன் அடியார்க்கு
சொன்ன சொன்ன படிநிரம்பக் கொடுத்துத் தூயபோனகமும்
கன்னல் நறுநெய் கறிதயிர்பால் கனியுள் ளுறுத்த கலந்தளித்து
மன்னும் அன்பின் நெறிபிறழா வழித்தொண் டாற்றி வைகினார்.
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், சோழநாடு, திருநீடூர். கூலிக்குப் போர் செய்து அக்கூலிகொண்டு சிவனடியாரை வழிபட்டவர். திருநட்சத்திரம் : பங்குனி - பூரம். அவர் போர்முனையில் நின்று மாற்றாரைச் சாய்ப்பதில் வல்லவர், அதனால் அவருக்கு முனையடுவார் என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. பகைவரால் தோல்வியுறுவோர் முனையடுவாரிடம் வருவர், வந்து அவர்தந் துணையை நாடுவர், நாயனார் அவர் பொருட்டுப் போர் புரிந்து வெற்றி பெறுவார், அவ்வெற்றியால் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டு சிவனடியார்களுக்கு அமுதூட்டுவார், அவர்கள் விரும்புமாறு உதவுவார், முனையடுவார் பன்னெடுநாள் இத்தகைத் தொண்டு செய்து சிவனடி சேர்ந்தார்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பொன்னிவளந் தருநாட்டுப் புகழு நீடூர்ப்
பொருவில்திரு மலிவேளாண் தொன்மை மிக்கார்
முன்னியவர் முனையடுவார் இகலார் போரின்
முரணழிவார் தமக்காக மொழிந்த கூலி
மன்னுநிதி கொண்டுசயங் கொடுத்து வந்த
வளர்பொருளால் இறைவனடி வழுவா அன்பர்க்
கன்னமவர் நசையின்மிக மிசைய நல்கும்
அன்பர்துன்ப மவையாவும் அகன்று ளாரே.

63. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

1155 கொடுத்தான் முதலைகொள் பிள்ளைக் குயிரன்று புக்கொளியூர்த்
தொடுத்தான் மதுர கவியவி நாசியை வேடர்சுற்றம்
படுத்தான் திருமுரு கன்பூண் டியினில் பராபரத்தேன்
மடுத்தா னவனென்பர் வன்றொண்ட னாகின்ற மாதவனே. **– 63 வகை**

குறிப்புரை : *அன்று புக்கொளியூரில், முதலை கொள் பிள்ளைக்கு உயிர் கொடுத்தான் என்றும், 'அவிநாசியை மதுர கவி தொடுத்தான்' என்றும், 'திருமுருகன் பூண்டியினில் வேடர் சுற்றம் படுத்தான்' என்றும் கூட்டுக. மதுரம் - இனிமை. 'கவியால் தொடுத்தான்' என உருபு விரிக்க. தொடுத்தான் - தொடுத்துப் பாடினான். புக்கொளியூர், ஊர்ப் பெயர். அவிநாசி, அவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் பெயர். அவிநாசி - விநாசம் (அழிவு) இல்லாதவன். படுத்தான் - வென்றான். பராபரம் - மேலனவும், கீழனவும் ஆகிய அனைத்துப் பொருள்களுமாய் உள்ள பொருள்; பரம்பொருள். இஃது ஆகுபெயராய், அதன்பால் உள்ள இன்பத்தைக் குறித்தது. மடுத்தான் - உண்டான்.*

செறிவுண் டென்று திருத்தொண்டிற் சிந்தை செல்லும் பயனுக்கும்
குறியுண் டொன்று ஆகிலுங்குறைவொன் றில்லோம் நிறையுங் கருணையினால்
வெறியுண் சோலைத் திருமுருகன் பூண்டி வேடர் வழிபறிக்கப்
பறியுண் டவரெம் பழவினைவேர் பறிப்பா ரென்னும் பற்றாலே.

- விரி

வள்ளலார் அருளிய ஆளுடைய நம்பிகள் அருள் மாலையில் சுந்தரர்

வேதமுதற் கலைகளெலாம் விரைந்து விரைந்து அனந்தமுறை
ஓத அவைக்கு அணுத்துணையும் உணர்வரிதாம் எம்பெருமான்
பாதமலர் நினது திருப் பணி முடிமேற் படப்புரிந்த
மாதவம் யாது உரைத்தருளாய் வன்தொண்டப் பெருந்தகையே.

கழற்சிங்க நாயனார் (வைகாசி - பரணி)

64. கழற்சிங்க நாயனார்

கடல்சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1156 மாதவத் தோர்தங்கள் வைப்பினுக் காரூர் மணிக்குவைத்த
போதினைத் தான்மோந்த தேவிதன் மூக்கை அரியப்பொற்கை
காதிவைத் தன்றோ அரிவதென் றாங்கவள் கைதடிந்தான்
நாதமொய்த் தார்வண்டு கிண்டுபைங் கோதைக் கழற்சிங்கனே. **– 64** வகை

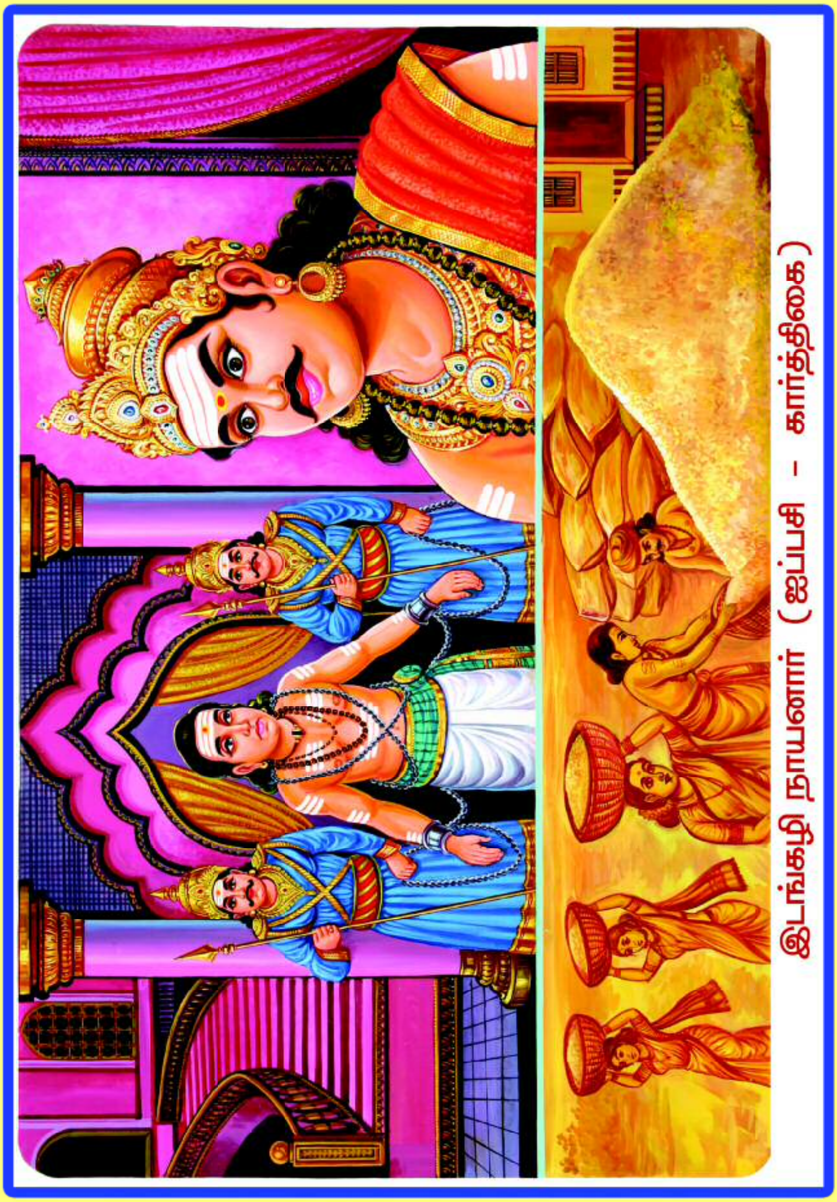
குறிப்புரை : *ஆரூர் மணி, திருவாரூரில் எழுந்தருளி யுள்ள இறைவன். "மாதவத்தோர் - தங்கள் வைப்பு" ஆவானும் அவனே. போது - மலர். தேவி - பட்டத்துத் தேவி. 'அவளது மூக்கை அரிந்தவர் செருத்துணை நாயனார்' என்பது பின்னர் வரும் பாட்டால் விளங்கும். காதி - வெட்டி. வைத்து என்பது முன்னர்ச் செய்து எனப் பொருள் தந்து நின்றது. எனவே, அரிவது பின்னர்ச் செயற்பாலதாயிற்று. மொய்த்து ஆர் நாத வண்டு எனக் கூட்டுக. ஆர்த்தல் - ஒலித்தல். நாதம் - இசை. இந்நாயனாரைச் சுந்தரர் கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் எனப் புகழ்ந்திருக்கவும் சேக்கிழார் புராணம் இவரை குறுநில மன்னர் என்றே கூறிற்று.*

கட்டிய உடைவாள் தன்னை உருவி அக் கமழ்வா சப்பூத்
தொட்டுமுன் னெடுத்த கையாம் முற்படத் துணிப்பதென்று
பட்டமும் அணிந்து காதல் பயில்பெருந் தேவி யான
மட்டவிழ் குழலாள் செங்கை வளையொடுந் துணித்தா ரன்றே.
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *பல்லவ மன்னர், சிவபூசைக்குரிய பூவை மோந்ததற்காகத் தமது மனைவியின் மூக்கை ஒரு சிவனடியார் அறுத்த தண்டனை போதாதென்று அவள் கையையும் வெட்டியவர், திருநட்சத்திரம் : வைகாசி - பரணி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

காடவர்தங் குலமுவந்த கழலார் சிங்கர்
காதல்மிகு தேவியுடன் காவ லாரூர்
ஆடவல பெருமானைப் பணிவார் அங்கோர்
அகன்றமலர் தனைமோந்த அரிவை மூக்கைச்
சேடுடைய செருத்துணையார் அரியக் கேட்டுத்
திறலரசர் மலரெடுத்த செங்கை என்றே
சூடகமுன் கைதடிந்து ஞாலங் காத்த
தூய்மையார் அருள்சேர்ந்த வாய்மை யாரே

இடங்கழி நாயனார் (ஐப்பசி - கார்த்திகை)

65. இடங்கழி நாயனார்

மடல்சூழ்ந்த தார்நம்பி இடங்கழிக்கும் (தஞ்சை மன்னவனாம் செருத் துணை தன் அடியார்க்கும்) அடியேன் - தொகை

1157 சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனகம் அணிந்தஆ தித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையார் தமரதென் செல்வம் எனப்பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவன் இருக்கு வேளூர்மன் னிடங்கழியே. – 65 வகை

குறிப்புரை : *சிங்கத்து உருவன் - இரணியாசுரனை அழித்தற் பொருட்டுக் கொண்ட நரசிங்கமாகிய உருவத்தை யுடையவன். செற்றவன் - (சரபமாய்த் தோன்றி) அழித்தவன் சிவபெருமான். கொங்கிற் கனகம் - கொங்கு நாட்டினை வென்று கொணர்ந்த பொன். ஆதித்தன் - முதல் ஆதித்த சோழன், "இவன் குலத்து முன்னோராய் இருந்தவர் இந் நாயானார்" என்பதாம். சிற்றம்பலம் பொன் வேய்ந்தமை பற்றி ஆதித்த சோழன் புகழ்ச்சி மிக்கவனாய் இருந்தமையின் "அத்தகையோன் இந்நாயனார் வழியில் வந்தவனே" என்பது உணர்த்து முகத்தால் இந் நாயனாரது பெருமையைப் புலப்படுத்தினார், இஃதே பற்றி இந்நூலாசிரியரை அவ் ஆதித்த சோழன் காலத்தவராகக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. பறை போக்குதல் - பறை சாற்றுவித்தல். "பறை போக்கு இறைவன்" என இயையும். "இவரது ஊர் இருக்குவேளூர்" எனப்பட்டபோதிலும், "ஆதித்தன் குல முதலோன்" எனப்பட்டமையால், சேக்கிழார் புராணம் இவரை முடி மன்னர் எனக் கூறிற்று.*

*எண்ணில்பெரும் பண்டாரம் ஈசனடி யார்கொள்ள
உண்ணிறைந்த அன்பினால் உறுகொள்ளை மிகஊட்டித்
தண்ணளியால் நெடுங்காலத் திருநீற்றின் நெறிதழைப்ப
மண்ணிலருள் புரிந்திறைவர் மலரடியின் நிழல்சேர்ந்தார்.* **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அரசர், கோனாடு, கொடும்பாளூர் - அடியார் வழிபாடு செய்ய நெல் திருடியவர்க்கு மேலும் பொருளும் நெல்லும் தந்தவர், திருநட்சத்திரம் : ஐப்பசி - கார்த்திகை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

*கோநாட்டுக் கொடும்பாளூர் இருக்கு வேளிர்
குலத்தலைவர் இடங்கழியார் கொங்கிற் செம்பொன்
ஆனேற்றார் மன்றின்முக டம்பொன் வேய்ந்த
ஆதித்தன் மரபோர்நெல் கவர்ந்தோ ரன்பர்
போநாப்பண் இருளின்கட் காவ லாளர்
புரவலர்முன் கொணர அவர் புகலக் கேட்டு
மானேற்றார் அடியாரே கொள்க என்று
வழங்கிஅர சாண்டருளின் மன்னி னாரே.*

செருத்துணை நாயனார் (ஆவணி - பூசம்)

66. செருத்துணை நாயனார்

தஞ்சை மன்னவனாம் செருத்துணைதன்
அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1158 கழிநீள் கடல்நஞ் சயின்றார்க் கிருந்த கடிமலரை
மொழிநீள புகழ்க்கழற் சிங்கன்றன் தேவிமுன் மோத்தலுமே
எழில்நீள் குமிழ்மலர் மூக்கரிந் தான்என் றியம்புவரால்
செழுநீர் மருகனன் னாட்டமர் தஞ்சைச் செருத்துணையே. – **66** வகை

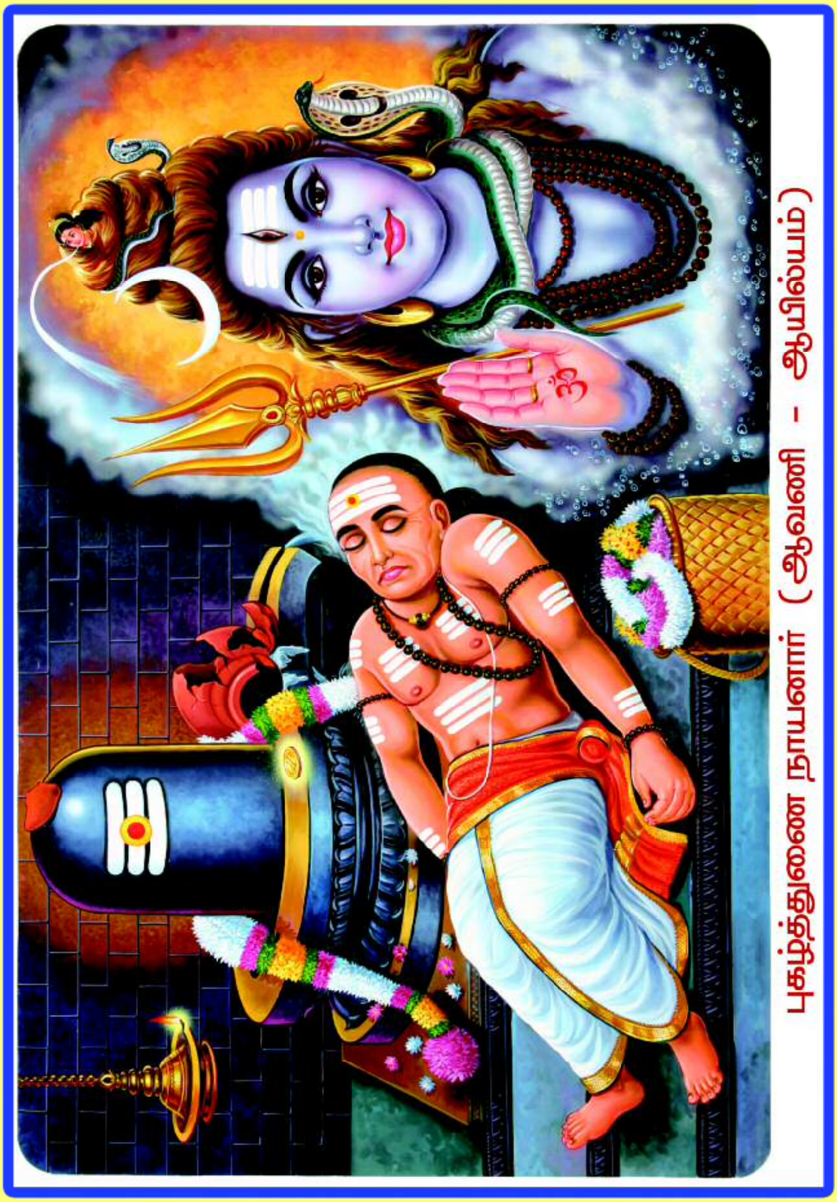
குறிப்புரை : *இப்பாட்டின் பொருளை மேல் கழற்சிங்க நாயனாரைப் பற்றிப் போந்த "மாதவத்தோர் தங்கள்" என்னும் பாட்டின் பொருள் பற்றி அறிக. குமிழ் மலர் மூக்கு - குமிழப்பூப் போன்ற மூக்கு.*

கடிது முற்றி மற்றவள்தன் கருமென் கூந்தல் பிடித்தீர்த்துப்
படியில் வீழ்த்தி மணிமூக்கைப் பற்றிப் பரமர் செய்ய சடை
முடியில் ஏறுந் திருப்பூமண் டபத்து மலர்மோந் திடும்மூக்கைத்
தடிவன்என்று கருவியினால் அரிந்தார் தலைமைத்
தனித்தொண்டார். **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், சோழநாடு, தஞ்சாவூர் - கழற்சிங்க நாயனாருடைய மனைவி சிவபூசைக்குரிய பூவை மோந்ததற்காக அவள் மூக்கை யரிந்தவர். திருநட்சத்திரம் : ஆவணி - பூசம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

இரைத்தணையார் புனற்பொன்னி மருகல் நன்னாட்
டெழிலாருந் தஞ்சைநகர் உழவ ரேத்தும்
செருத்துணையார் திருவாரூர் சேர்ந்து வாழ்வார்
செல்வமிகும் பல்லவர்கோன் தேவி வீழ்ந்த
மருத்துணையார் மலரெடுத்து மோப்பக் கண்டு
வளமலிபூங் கத்தியால் அவள்மூக் கீர்ந்த
கருத்துணையார் விறற்றிருத்தொண் டினையே செய்து
கருதலரும் அமருலகம் கைக்கொண் டாரே.

புகழ்த்துணை நாயனார் (ஆவணி - ஆயில்யம்)

67. புகழ்த்துணை நாயனார்

புடைசூழ்ந்த புலியதள்மேல் அரவாட ஆடி
பொன்னடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கும் அடியேன் - தொகை

1159 செருவிலி புத்தூர்ப் புகழ்த்துணை வையஞ் சிறுவிலைத்தா
உருவலி கெட்டுண வின்றி உமைகோனை மஞ்சனஞ்செய்
தருவதோர் போதுகை சோர்ந்து கலசம் விழத்தரியா
வருவரை வில்லி அருளும் நிதியது பெற்றனனே. – 67 வகை

குறிப்புரை : *செருவிலிபுத்தூர் அரிசில் ஆற்றங் கரையில் இருத்தலால் அரிசிற்கரைப் புத்தூர் எனப்பட்டது. தேவாரம் பெற்ற தலம். சிறுவிலை - பஞ்சம். வையம் சிறு விலையை உடையதாய்விட. உரு - உடம்பு, வலி கெட்டது உணவின்மையால் ஆகலின் உணவின்றி உரு வலி கெட்டு என மாற்றியுரைக்க "செய்தருவது" என்பதில் "தரு" துணைவினை, "தரியாது நடுங்கி" என ஒரு சொல் வருவிக்க. நிதி, படிக்காசு. இவ் வரலாற்றை இத்தலச் சுந்தரர் தேவாரத் திருப்பதிகத்து 6-ஆம் திருப்பாட்டால் அறிக.*

மாலயனுக் கரியானை மஞ்சனம் ஆட்டும் பொழுது
சாலவுறு பசிப்பிணியால் வருந்திநிலை தளர்வெய்திக்
கோலநிறை புனல்தாங்கு குடந்தாங்க மாட்டாமை
ஆலமணி கண்டத்தார் முடிமீது வீழ்த்தயர்வார். **- விரி**

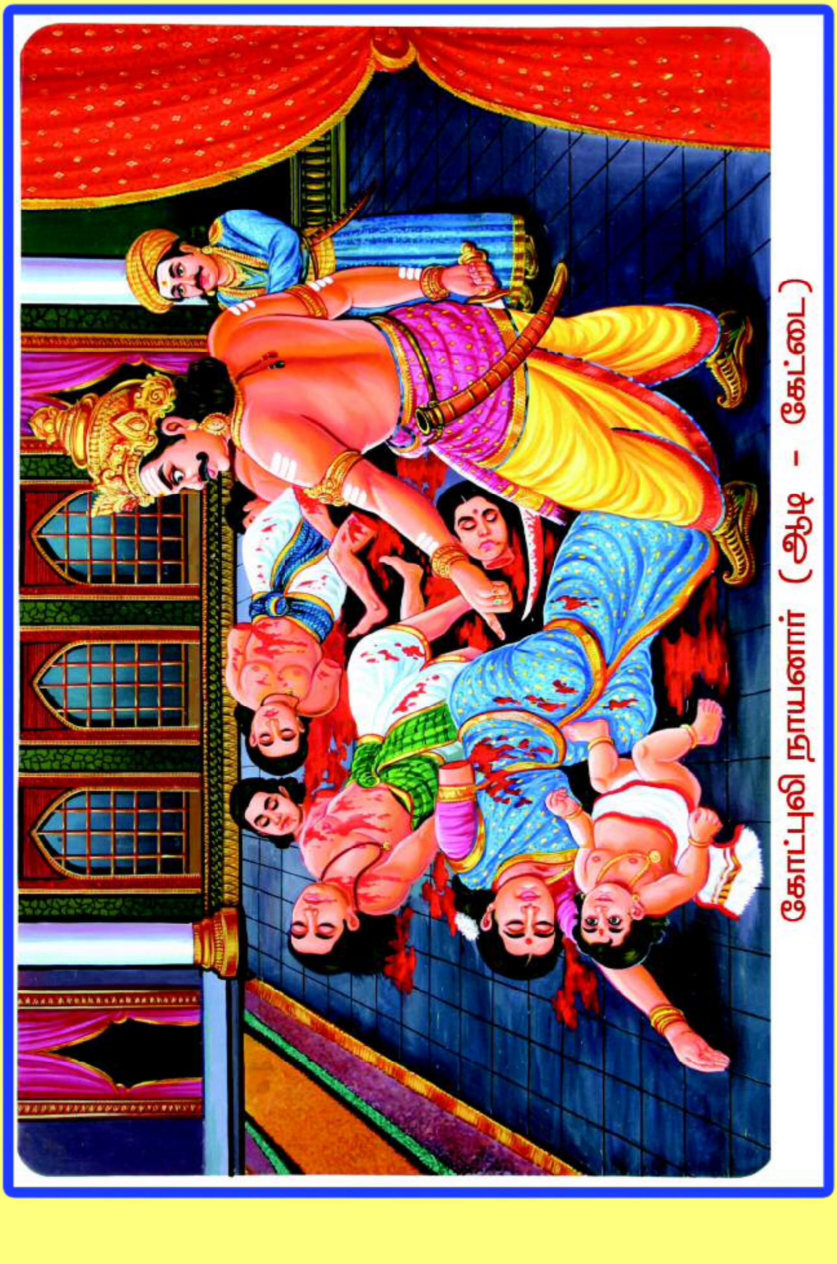
வரலாற்றுக் குறிப்பு : *புகழ்த்துணை நாயனார் செருவிலிபுத்தூரிலே ஆதி சைவ மரபிலே பிறந்தவர். அவர் சிவபெருமானை முறைப்படி அர்ச்சித்து வந்தார். வருநாளில், பஞ்சம் நேர்ந்தது. நாயனார் பஞ்சத்தைக் கருதாது தமது தொண்டைக் குறைவற நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். நாளுக்குநாள் அவர் பசியால் மெலிவுறலானார்.*

அருளால் காசு பெறல்

மெலிவுடன் புகழ்த்துணையார் ஒருநாள் திருமஞ்சன மாட்டும்போது, திருக்குடம் தேவதேவன் திருமுடிமீது விழுந்தது. அது கண்ட நாயனார் சிவசந்நிதியில் விழுந்தார். அயர்ந்தார். திருவருளால் அவருக்கு உறக்கம் வந்தது. சிவபெருமான் அவர்தங் கனவிலே தோன்றி "பஞ்சம் ஒழியும் வரை நாள்தோறும் ஒரு காசு கொடுப்பதாக" அருள்பாலித்தார். திருநட்சத்திரம் : ஆவணி - ஆயில்யம்

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

புண்ணியர்கள் புகழ்அழகார் திருப்புத் தூர்வாழ்
புகழ்த்துணையார் அகத்தடிமைப் புனிதர் சின்னாள்
மண்ணிகழ மழைபொழியா வற்கா லத்தால்
வருந்துடலம் நடுங்கிடவு மணிநீ ரேந்தி
அண்ணல்முடி பொழிகலசம் முடிமேல் வீழ
அயர்ந்தொருநாள் புலம்பஅரன் அருளா லீந்த
நண்ணலரும் ஒருகாசுப் படியால் வாழ்ந்து
நலமலிசீர் அமருலகம் நண்ணி னாரே.

கோட்புலி நாயனார் (ஆடி - கேட்டை)

68. கோட்புலி நாயனார்

அடல்சூழ்ந்த வேல்நம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன் - தொகை

1160 பெற்றம் உயர்த்தோன் விரையாக் கலிபிழைத் தோர்தமது
சுற்ற மறுக்குந் தொழிற்றிரு நாட்டியத் தான்குடிக்கோன்
குற்ற மறுக்குநங் கோட்புலி நாவற் குரிசிலருள்
பெற்ற அருட்கட லென்றுல கேத்தும் பெருந்தகையே . – 68 வகை

குறிப்புரை : *விரையாக் கலி - ஒருவராலும் கடக்கலாகாத ஆணை. இது சிவபெருமான் மேல் இடப்படும் ஆணைக்கே பெயராய் வழங்கும். "தனது" என்பதில் "தன்" சாரியை "தமது" என்பது பாடமன்று. பிழைத்தோராகிய தனது சுற்றம் என்க. பிழைத்தோர் - கடந்தோர். சுற்றத்தாரை சுற்றம் என்றது உபசார வழக்கு திருநாட்டியத்தான்குடி, ஊர்ப்பெயர். குற்றம் அறுக்கும் - ஏனையோரது குற்றங்களையும் நீக்கவல்ல. நாவல் - நாவலூர். குரிசில் - தலைவன், நாவலூர்த் தலைவன் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார். அவரது அருளாவது "கூடா மன்னரைக் கூட்டத்து வென்ற கொடிறன் கோட்புலி" எனப் புகழ்ந்தருளிய புகழ்த்தொடர்.*

பின்னங்குப் பிழைத்ததொரு பிள்ளையைத்தம் பெயரோன்அவ்
அன்னம்துய்த் திலதுகுடிக் கொருபுதல்வன் அருளுமென
இந்நெல்லுண் டாள்முலைப்பா லுண்டதென எடுத் தெறிந்து
மின்னல் வடிவாளால்இருதுணியாய் விழவேற்றார். - **விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *வேளாளர், சோழநாடு, திருநாட்டியத்தான் குடி - சிங்கடி, வனப்பகை என்ற இரண்டு புதல்வியரைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்கு அர்ப்பணம் செய்தவர். சிவபூசைக்குரிய நெல்லையுண்ட சுற்றத்தார் அனைவரையும் சிசுவுள்படக்கொன்றவர். திருநட்சத்திரம் : ஆடி - கேட்டை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

குலவுபுகழ் நாட்டியத்தான் குடிவே ளாளர்
கோட்புலியார் குவித்துயர்த்த செந்நெற் கூடு
நிலவணிவார்க் கமைத்தாணை நிறுத்தி ஒன்னார்
நேர்மலைவார் திருவாணை நினையா தேநெல்
சிலமிடியால் அழித்தபடி அறிந்து வாளால்
சேர்ந்தபெருங் கிளைஞருடல் சிதற வீசி
இலகுமொரு குழவியையும் எறிந்து நாதன்
எண்ணரிய கருணைநிழல் எய்தி னாரே.

69. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

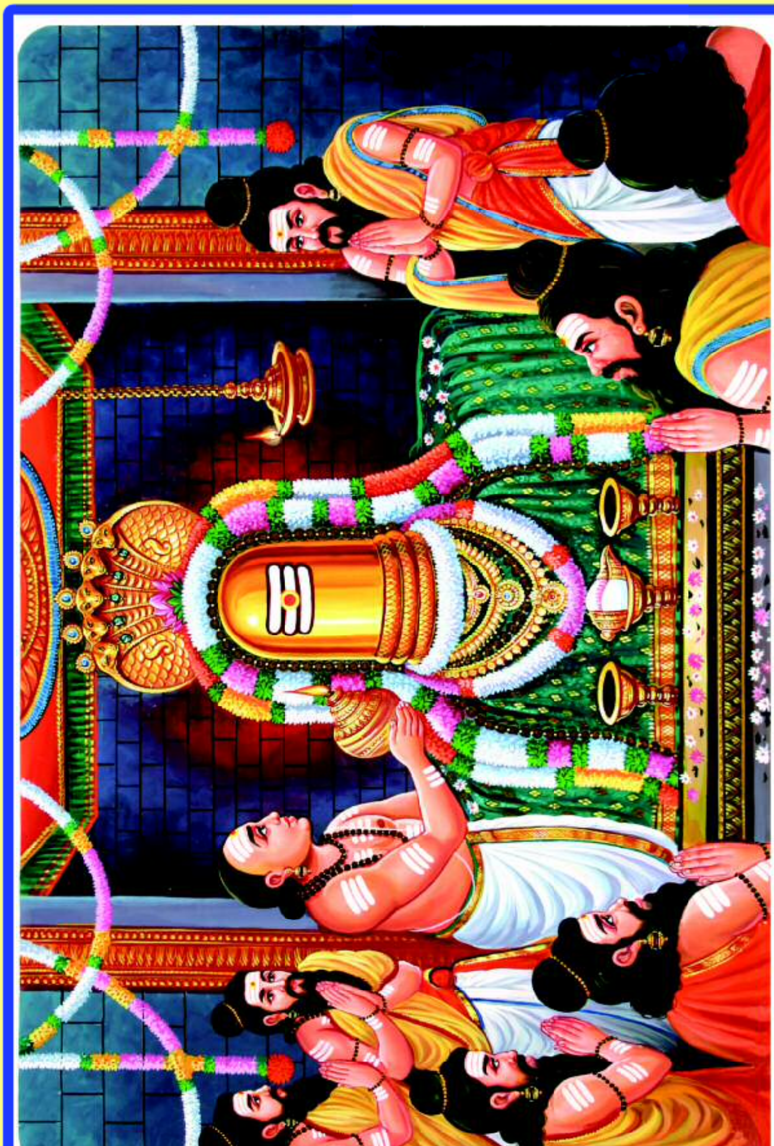
1161 தகுமகட் பேசினோன் வீயவே நூல்போன சங்கிலிபால்
புகுமணக் காதலி னாலொற்றி யூருறை புண்ணியன்தன்
மிகுமலர்ப் பாதம் பணிந்தருளாலிவ் வியனுலகம்
நகும்வழக் கேநன்மை யாப்புணர்ந் தான்நாவ லூரரசே. – 69 வகை

குறிப்புரை : *"நூல்போன" என்றது சிலேடை நயம். 'மங்கல நாணை இழந்த என்பது மேற்போக்குப் பொருள். ஒருவன் மகட் பேசியதன்றி, பேசப்பட்ட மகளோ, அவன் தன் இருமுது குரவரோ மணத்திற்கு இசையாத நிலைமையில் மகட் பேசினோன் இறந்தமை பற்றி அவனால் பேசப்பட்ட மகளை, "மங்கல நாணை இழந்தவள்" என எவரும் கூற ஒருப்படார் ஆதலின் "நூல் போன" என்றது சிலேடை நயமேயாம். "நூல்" என்பது விடாத ஆகுபெயராய் அதனைத் தரும் மண வினையைக் குறிக்க, மகட் பேசினோன் உடனே இறந்தமை கேட்டு அவளைமணம் பேச நினைவார் ஒருவரும் இல்லாது போயினர்' என்பதே அத்தொடரின் உட்பொருள்.இனி உலகம் நகும் வழக்காவது, மகட் பேசினான் உடனே இறந்ததை அறிந்த பின்பு அவ் இறப்பிற்கு ஏதுவாய் நின்ற மகளை மணக்க எவன் ஒருவன் விரும்பினும் 'அவன் விளக்கைப் பிடித்துக் கொண்டே கிணற்றில் வீழ்வான்போலும் அறிவிலி' என உலகம் இகழத் தொடங்கிய வழக்கு.உலகத்தில் அத்தன்மைத்தாகிய வழக்குச் சுந்தரர்பால் பொய்த்துப் போய் இன்பம் பயந்ததையே "உலகம் நகும் வழக்கே நன்மையாக" என்றார்.இச்சிலேடை நயம் உணர மாட்டாதார் இந் நூலாசிரியர் "உலகம் இழுக்கு" எனக் கடிந்த பழியொழுக்கத்தையே சுந்தரர் 'நன்று' என மேற்கொண்டதாகக் கூறினார்" என்று இகழ்வர். இவரெல்லாம்,*

மோகம் அறுத்தவர்க்கே முத்தி கொடுப்பமென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையார்பால்
தூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன்

என்றதில், விளங்கிழையார் இருவரோடும் முயங்கிய போதிலும் வன்றொண்டர், தம் அறிவு மோக மயத்ததாகாது, சிவனை மறவாத சிந்தையால் சிவஞான மயமாகவே இருந்தார் என்னும் உண்மை உணர்த்தப்பட்டமையை அறியாது, சிவன் வன்றொண்டர் பொருட்டுத் தான் வகுத்த நெறியினைத் தானே அழித்தானாகக் கூறி மகிழ்பவரோடு ஒரு பெற்றியர் ஆவர். இன்னோரைத் தெருட்டுதல் அரிது.

மேவரிய பெருந்தவம்யான் முன்புவிளைத் தனவென்னோ?
யாவதுமோர் பொருளல்லா வென்மனத்து மன்றியே
நாவலர்கா வலர்பெருகு நதிகிழிய வழிநடந்த
சேவடிப்போ தெப்போதுஞ் சென்னியிலு மலர்ந்தனவால். **- விரி**

பத்திராய்ப் பணிவார்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

70. பத்தராய்ப் பணிவார்கள்

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1162 அரசினை ஆரூர் அமரர் பிரானை அடிபணிந்திட்
டுரைசெய்த வாய்தடு மாறி உரோம புளகம்வந்து
கரசர ணாதி அவயங் கம்பித்துக் கண்ணருவி
சொரிதரும் அங்கத்தி னோர்பத்தர் என்று தொகுத்தவரே. – 70 வகை

குறிப்புரை : *உடல் நிலத்திற்படிய வீழ்ந்து சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்குதல், அன்பினால் நாக்குழற அப்பெருமானது புகழ்தனை எடுத்தோதுதல், உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூச் செறிதல், கை கால் முதலிய உறுப்புக்கள் தேயவும் அன்பினால் நடுங்கல், கண்களினின்றும் அன்புக் கண்ணீர் அருவிபோல உடம்பெங்கும் ஒழுகப் பெறுதல் இவை முதலியவற்றை உடையோர் பத்தராய்ப் பணிவாராவார். கம்பித்தல் - நடுங்குதல். அங்கம் - உடம்பு. தொகுத்தவர் - தொகுக்கப்பட்டவர், பலராகச் சொல்லப்படுவார் "தொகையடியார்கள்" என்பது போந்தது. போதவே, ஒவ்வொருவராகச் சொல்லப்பட்டோர் "தனியடியாராவர்" என்பதும் பெறப்பட்டது, "சொரிதரும்" என்னும் பெயரெச்சம் அங்கம் என்னும் இடப்பெயர் கொண்டது.*

நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடு மலர்ப்பாதம் ஒருகாலு மறவாமை
குன்றாத உணர்வுடையார் தொண்டராம் குணமிக்கார். - ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார், ஈசனிடத்தும் அடியார்களிடத்தும் நீங்காத அன்புடையவராய் அவர்களைப் பத்தி செய்பவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தொண்டரடித் தொழல்பூசைத் தொழில்மகிழ்தல் அழகார்
துளங்கியஅர்ச் சனைபுரிதல் தொகுதிநிய மங்கள்
கொண்டபணி திருவடிக்கே கொடுத்தல் ஈசன்
குணமருவும் அருங்கதையைக் குலவிக் கேட்டு
மண்டிவிழி துளும்பல்மயிர் சிலும்பல் உன்னல்
மருவுதிருப் பணிகாட்டி வருப வாங்கி
உண்டிகொளா தொழிதலென இவைஓ ரெட்டும்
உடையரவர் பத்தரென உரைத்து ளாரே.

பரமனையே பாடுவார் அடியார்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

71. பரமனையே பாடுவார்

பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1163 தொகுத்த வடமொழி தென்மொழி யாதொன்று தோன்றியதே
மிகுத்த இயலிசை வல்ல வகையில்விண் தோயுநெற்றி
வகுத்த மதிற்றில்லை அம்பலத் தான்மலர்ப் பாதங்கள்மேல்
உகுத்த மனத்தொடும் பாடவல் லோரென்பர் உத்தமரே. – 71 வகை

குறிப்புரை : *தொகுத்த என்னும் பெயரெச்சம் இயல் இசை என்னும் செயப்படு பொருட் பெயர்களைக் கொண்டது. வடமொழி தென்மொழி என்பது உம்மைத் தொகை. அதன் ஈற்றில் ஏழன் உருபு விரிக்க தோன்றியது - கைவந்தது. வடமொழி தென் மொழிகளில் யாதொன்று தோன்றியது எனக் கூறினமையால் நாயன்மார் நெறியில் மொழிவேற்றுமை கொள்ளப்படாமை விளங்கிற்று, இவற்றுடன் தேசிகம் எனச் சேக்கிழார் பிறமொழிகளையும் சேர்த்துக்கூறினார், வடமொழியும் தென்தமிழும், மறைகள் நான்கும் - ஆனவன்காண் எனவும் ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய் எனவும் அப்பர் பெருமானும், தமிழ்ச் சொல்லும் வடசொல்லும் தாள்நிழற் சேர எனத் திருஞான சம்பந்தரும்.*

ஆரிய மும்தமி ழும்உட னேசொலிக்
காரிகை யார்க்குக் கருணைசெய் தானே
தமிழ்ச்சொல் வடசொல் இரண்டும் அவனை
உணர்த்தும்

எனத் திருமூலரும் அருளினமை காண்க. செய்யுள்கள் இயலிலும் உண்டு, அவை பா எனவும் பாவினம் எனவும் கூறப்படும். அவைகளிலும் ஓரளவு இசை உண்டு. “இயல் இசை” எனவே, இனம் பற்றி நாடகச் செய்யுளும் கொள்ளப்படும். வல்ல வகையில் - இயன்ற அளவில்,

கோழைமிட றாககவி கோளுமில வாக இசை
கூடும் வகையால்
ஏழையடி யாரவர்கள் யாவைசொன சொல்மகிழும்
ஈசன்

எனச் சம்பந்தப் பெருமான் அருளிச் செய்தார். வல்ல வகையில் பாட வல்லோர் - என இயையும். வல்லோர் - மன நிலை கொண்டவர். நெற்றி - மதிலின் நெற்றி. உகுத்த மனம் - உருக்கிச் சேர்த்த மனம். “பாடவல்லோர் உத்தமர் என்பர்” என் மாற்றியுரைக்க “என்பர்” என்பதற்கு உயர்ந்தோர் என்னும் எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க.

தென்றமிழும் வடகலையும் தேசிகமும் பேசுவன
மன்றினிடை நடம்புரியும் வள்ளலையே பொருளாக
ஒன்றியமெய் யுணர்வோடு முள்ளுருகிப் பாடுவார்
பன்றியுடன் புட்காணாப் பரமனையே பாடுவார். - **விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார், இறைவனையே ஒன்றிய மெய்யுணர்வோடு உள்ளுருகிப் பாடுபவர். பரமனையே பாடுவார், தென்மொழி வடமொழி முதலிய மொழிகளைப் பயின்று, அப்பயிற்சியாலாகிய பயன் சிவபெருமானைப் பாடுதல் என்று கொண்டு மெய்யுணர்வுடன் உள்ளுருகிப் பாடுவோராவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

அருந்தமிழால் வடகலையால் அருளால் ஒன்றால்
அறநெறி மருவுமருங் கவிகள் யாவும்
திருந்தியவா னவர்பணிய மன்று ளாடுந்
தேவர்பிரான் கழலிணையே சேர ஓதி
விருந்திடுநா வுடையபயன் மேவி னோர்தாம்
மேலானோ மெனமகிழ்ந்து விழிநீர் சோரப்
பரிந்தருளால் பரமனையே பாட வல்ல
பான்மையார் எமையாளும் மேன்மை யாரே.

சித்தத்தை சிவன்பாலே வைத்தார்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

72. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1164 உத்தமத் தானத் தறம்பொருள் இன்ப மொடி எறிந்து
வித்தகத் தானத் தொருவழிக் கொண்டு விளங்கச் சென்னி
மத்தம்வைத் தான்திருப் பாத கமல மலரடிக்கீழ்ச்
சித்தம்வைத் தாரென்பர் வீடுபே றெய்திய செல்வர்களே. **– 72 வகை**

குறிப்புரை : *இங்கு "உத்தமத்தானம்" எனப்பட்டவற்றைச் சேக்கிழார் காரண பங்கயம் ஐந்து என்றார். அவை மூலாதாரத்திற்கு மேல் உள்ள ஐந்து ஆதாரங்கள். அவற்றில் கீழ் இருந்து பிரமன் விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் ஆகிய காரணக் கடவுளர் வீற்றிருப்பராகலின் அவற்றைச் சேக்கிழார் "காரண பங்கயம் ஐந்து" என்றார். அந்த ஐவரும் முறையே படைத்தல் முதலிய ஐந்து தொழில்களைச் செய்வர் ஆதலானும் அவ் ஐந்தொழில்களில் உயிர்கள் பெறுவன வீடு தவிர, அறம் முதலிய ஏனை மூன்று பயன்களே ஆதலாலும் அம் முப்பயன்களுக்கு மேலான வீடு பெற நின்றாரை, "அறம், பொருள், இன்பம் ஓடி எறிந்து" என இவ்வாசிரியர் இங்குக் கூறினார். "ஓடிய" என்பது கடைக் குறைந்து நின்றது, ஒடிய - அழிய. அறம் முதலிய மூன்றும் பிறப்பையே பயப்பனவாம். "அறம், பொருள், இன்பம்" என்பன ஆகுபெயரால் அவற்றின்மேற் செல்லும் ஆசைகளைக் குறித்தன. வித்தகம் - ஞானம். மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்களை யோகத் தானம் என வைத்து ஆஞ்ஞைக்கு மேல் உள்ள ஏழாம் தானமாகிய நிராதாரத்தையும், அதற்குப் பன்னிரு விரற்கடை கடந்துள்ள துவாதசாந்தத்தையும் ஞானத் தானம் என்பார், ''வித்தகத்தானம்'' என்றார். "அஞ்ஞையோடு" நிற்கும் ஆதார யோகமும் பிறப்பை அறுக்காது என்பதை "யோகில் - தருவதோர் சமாதிதானும் தாழ்ந்து பின் சனனம் சாரும்" என்னும் சித்தியார் மொழியால் உணர்க.*

நிராதாரம் நாதத் தானமாகவும், துவாதசாந்தம் நாதாந்தமாகவும் சொல்லப்படுதல் பற்றியும், அதுவே சிவம் விளங்கும் இடமாதல் பற்றியும், சித்தத்தைத் துவாதசாந்தத்தில் செலுத்தியவரைச் சேக்கிழார், நாதாந்தர் - தாரணையால் சிவத்த உரைத்த சித்தத்தார் என்றார், எனவே அதனையே இவ்வாசிரியர் இங்கு வித்தகத் தானத்து ஒருவழிக் கொண்டு சிவன் திருப்பாத மலர்க்கீழ்ச் சித்தம் வைத்தார் என்றார் என்க,

ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று
மீதனாத் தேசெல்க; உந்தீபற
விமலற்கு இடம் அது என்று உந்தீபற

என்றே சாத்திரத்திலும் கூறப்பட்டது, நிராதாரம் - ஏழாம் தானம், மீதானம் - துவாதசாந்தம். சென்னி மத்தம் வைத்தான் - திருமுடியில் ஊமத்தைப் பூவைச் சூடியிருப்பவன் சிவன். ''நிராதார, மீதான யோகங்களே ஞானயோகம்'' என்பது உணர்த்துதற்கு அதனையுடையவர்களை "வீடுபேறு எய்திய செல்வர்கள்" என்றார். எனவே பிற்காலத்துச் சாத்திரங்களில் "சிவயோகிகள்" என குறிக்கப்படுவார் இந்த ஞான யோகிகளே என்பது உணர்க. "சித்தம்" வைத்தாரே வீடுபேறு எய்திய செல்வர்கள் என்பர் என முடிக்க.

காரணபங் கயமைந்தின் கடவுளர்தம் பதங்கடந்து
பூரணமெய்ப் பரஞ்சோதி பொலிந்திலங்கு நாதாந்தத்
தாரணையார் சிவத்தடைந்த சித்தத்தார் தனிமன்றுள்
ஆரணகா ரணக்கூத்த ரடித்தொண்டின் வழியடைந்தார் ***- விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார், நாதாந்தத்தாரணையால் சிவனை அடைந்த சித்தத்தார்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பாரணவும் புலனந்தக் கரண மொன்றும்
படராமே நடுநாடி பயிலு நாதம்
காரணபங் கயன்முதலாம் ஐவர் வாழ்வுங்
கழியுநெறி வழிபடவுங் கருதி மேலைப்
பூரணமெய்ப் பரஞ்சோதிப் பொலிவு நோக்கிப்
புணர்ந்தணைந்த சிவாநுபவ போகம் மேவும்
சீரணவு மவரன்றோ எம்மை யாளும்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்து ளாரே.

திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

73. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள்

திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன் *- தொகை*

1165 செல்வந் திகழ்திரு வாரூர் மதில்வட்டத் துட்பிறந்தார்
செல்வன் திருக்கணத் துள்ளவ ரேயத னாற்றிகழச்
செல்வம் பெருகுதென் னாரூர்ப் பிறந்தவர் சேவடியே
செல்வ நெறியுறு வார்க்கணித் தாய செழுநெறியே. **– 73 வகை**

குறிப்புரை : *"திருவாரூரில் வந்து பிறப்பவர்கள் முன்பு சிவகணத்துள் இருந்தவர்களே என்பதும் அவர்கள் முன்னையுணர்வு முதிரப்பெற்றுச் சிவனடி சேர்தற்கே அங்கு வந்து பிறக்கின்றனர்" என்பதும் அருளாளர் மரபு. அதனால் அவர்கள் யாவரும் திருத்தொண்டராவர் என்க. "திருவாரூர்ப் பிறந்தார் யாவரும் சிவகணத்தவரே'' என்பது பெரிய புராணத்துள் நமிநந்தியடிகள் புராணத்துள்ளும் விளக்கப்பட்டது. "சேவடியே செழுநெறி" என இயைந்து முடிக்க. செல்வ நெறி திருவருளாகிய செல்வத்தையுடைய நெறி. அணித்து - அண்மையில் உள்ளது. மதில் வட்டம் - முதற் காலத்திலே திருவாரூர் என வரையறுக்கப்பட்ட எல்லை வட்டம், செல்வன் - சிவன்.*

திருக்கயிலை வீற்றிருந்த சிவபெருமான் திருக்கணத்தார்
பெருக்கியசீர்த் திருவாரூர்ப் பிறந்தார்க ளாதலினால்
தருக்கியவைம் பொறியடக்கி மற்றவர்தம் தாள்வணங்கி
ஒருக்கியநெஞ் சுடையவர்க்கே அணித்தாகும் உயர்நெறியே. **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார், திருவாரூர்ப் பிறக்க முத்தி என்றபடி இத்தலத்தில் பிறந்தார் அனைவரையும் குறிப்பது.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பொங்கியமா தவமுடையார் வருணம் நான்கில்
பொருந்தினர்கள் அல்லாத புகழி னுள்ளார்
சங்கையிலா அருந்தவம்முன் புரிந்தார் இங்குச்
சார்விலார் இறைவனருள் சார்த லாலே
கங்கைவாழ் சடைமுடியான் அருளை நீங்காக்
கணநாதர் எனவாழுங் கருத்தர் கன்னிச்
செங்கண்வரால் வளர்வாவி திகழும் ஆரூர்ச்
சிறந்துளார் எமையாளப் பிறந்து ளாரே.

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவோர்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

74. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கடியேன் - தொகை

1166 நெறிவார் சடையரைத் தீண்டி முப்போதுநீ டாகமத்தின்
அறிவால் வணங்கிஅர்ச் சிப்பவர் நம்மையும் ஆண்டமரர்க்
கிறையாய்முக் கண்ணும்எண் தோளுந் தரித்தீறில் செல்வத்தொடும்
உறைவார் சிவபெரு மாற்குறை வாய உலகினிலே. – 74 வகை

குறிப்புரை: *நெறிசடை, வார்சடை, எனத் தனித் தனி இயைக்க. நெறி - நெறித்த; நெறிப்பில்லாத - தலைமயிர் கோரை மயிர் என இகழப்பட்டும் வார் - நீண்ட சடையர் என்றது, திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவரையே என உணர்க. முப்போது - மூன்று காலம், காலை, பகல், இரவு என்பன. காலைக்குமுன் வைகறையும், பிற்பகலாகிய அந்தியும், இரவுக்குமுன் மாலையும் வேறுபடுத்துக்கூறி காலம் ஆறு எனப்படும். தீண்டி என விதந்து ஓதினமையால் தீண்டும் உரிமை சிலர்க்கே உரித்ததாதல் பெறப்பட்டு இவ்வுரிமை யுடையாரைச் சேக்கிழார் முதற் சைவர் எனவும் சிவவேதியர் என்றும் குறித்தருளினார். இவர்களை யுள்ளிட்ட திருத்தொண்டர்களைத் தொகுத்தோதியருளிய சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரும் இவ்வாசிரியரும் அம்மரபினரேயாவர். ஆகமம் சைவாகமம், அர்ச்சிப்பவர் - வழிபடுபவர். முப்போதும் சடையாரைத் தீண்டி அற்சிப்பவர் என்க. நம்மையும் ஆண்டு என்றதனால் அவரது ஆசிரியத் தன்மை குறிக்கப்பட்டது. முதற் சைவர்கள் தந்தை, மகன், பெயரன் என இவ்வாறு குடி வழியானே ஆசிரியராய் இருத்தலால் அவரவரும் தம் தம் மக்கட்குத் தாமே ஆசிரியராயும் விளங்குவர். ஏனையோர்க்கு அவர் ஆசிரியராதல் சொல்ல வேண்டா. இங்கு அமரர் என்றது இந்திரன், அயன், மால் உலகத்து உள்ளாரையும், வித்தியேசுர, மகேசுர உலகத்து உள்ளாரையும். மால் உலகத்தவர் ஈறாயினார்க்கு இறைவராதல் உருத்திர புவனங்களில் இருந்தும் ஏனையிருவர்க்கும் இறைவராதல் சுத்த வித்தயா தத்துவ ஈசுர தத்துவ புவனங்களில் இருந்துமாகும், ஈசுர தத்துவ புவனத்தில் தலைவராயினார் மந்திர மகேசுரர் எனப்படுவர். எனவே, உருத்திர புவனங்களையும் இங்கு சிவபெருமாற்கு உறைவாய உலகம் என்றல் உபசாரமாம். இங்ஙனம் வேறுபட்ட உலகத்திற் சென்று இறைவராதல் அவரவர் பத்தி நிலை வேறுபாட்டினாலாம். இறை என்பது பன்மையொருமை மயக்கம்.*

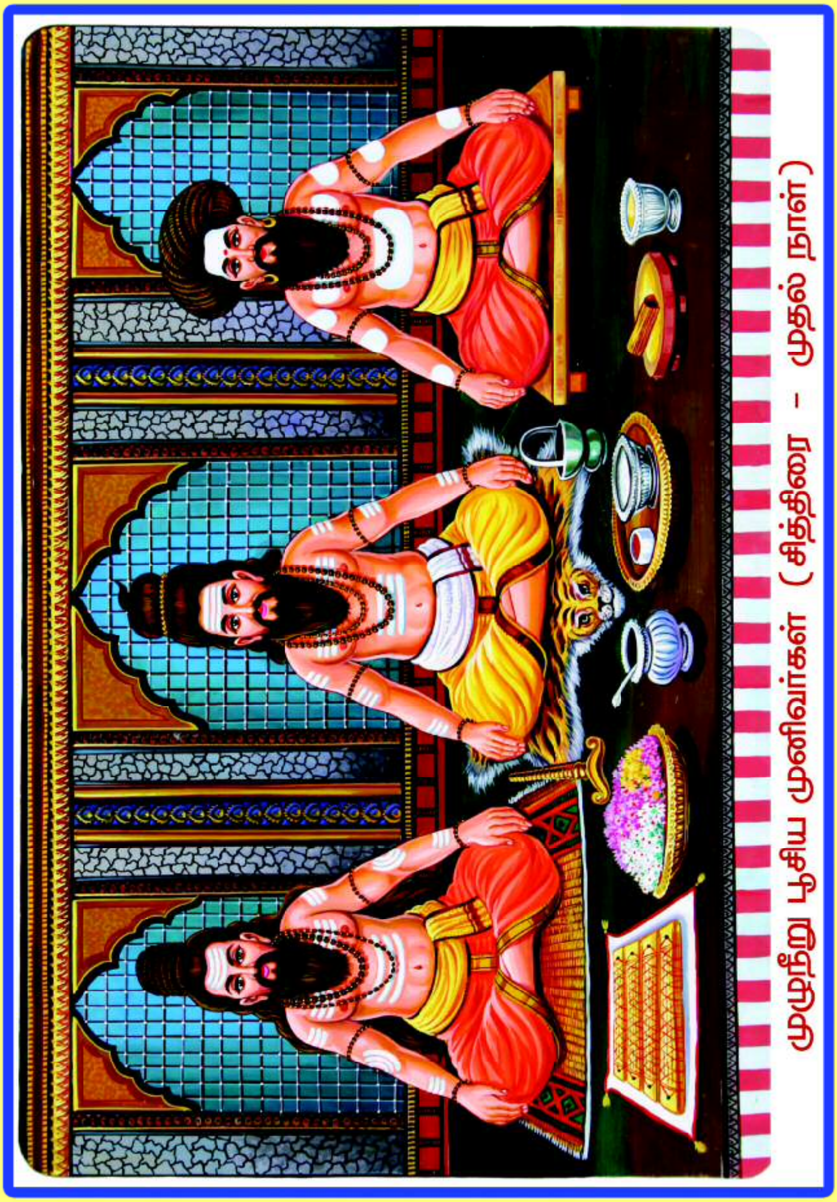
இவர்கள் சிவ லோகத்தில் முக்கண் எண்தோள் முதலாகச் சிவனது உருவத்தைப் பெறுதல் கிரியையில் யோகமாகிய அகவழிபாட்டில் சிவோகம் பாவனையை மிகச் செய்தலினாலேயாம். தில்லைவாழ் அந்தணருட் சிறந்தார் சிலரும் சிவசாரூபிகளாய் நின்றமையைத் திருஞானசம்பந்தர் தாமும் கண்டு, திருநீலகண்டப் பாணர்க்கும் காட்டினமையை அவரது புராணத்தால் உணர்க. ஈறு இல் செல்வம் - தாம் வீடு பெற்ற பின்பும் நீங்காது இருத்தாங்கிருக்கும் செல்வம், இவை சுத்த தத்துவ புவனப் பொருள்களாம், ஆகவே இவற்றைப் புசிக்கும் போகமும் சுத்த போகமேயாம்.

தெரிந்துணரின் முப்போதும் செல்காலம் நிகழ்காலம்
வருங்காலம் ஆனவற்றின் வழிவழியே திருத்தொண்டின்
விரும்பிய அர்ச்சனைகள் சிவ வேதியர்க்கே உரியனவப்
பெருந்தகையார் குலப்பெருமை யாம்புகழும் பெற்றியதோ. **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார், பெருமானை மூன்று காலங்களிலும் சிவாகம விதிப்படி அருச்சிப்போர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

செப்பலருந் தவமுடைய செம்மை யாளர்
சிறுகாலே மலர்வாவி திகழ முழ்கி
ஒப்பில்திரு நீறணிந்து நியதி ஆற்றி
ஓவாமே ஐந்தெழுத்தும் உரைத்து மேன்மைத்
தப்பில்சிவா கமவிதியால் இன்பால் அன்பாந்
தன்மையால் நன்மையாந் தகையார் என்றும்
முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்ட வல்ல
முறைமையார் பிறவிதெறுந் திறமை யாரே.

முழுநீறு பூசிய முனிவர்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

75. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன் - தொகை

1167 உலகு கலங்கினும் ஊழி திரியினும் உள்ளொருகால்
விலகுத லில்லா விதியது பெற்றநல் வித்தகர்காண்
அலகில் பெருங்குணத் தாரூ ரமர்ந்த அரனடிக்கீழ்
இலகுவெண் ணீறுதம் மேனிக் கணியும் இறைவர்களே. – 75 வகை

குறிப்புரை : *"முழு நீறு" என்பதில் முழுமையை இலக்கண நிறைவு, உடல் நிறைவு இரண்டுமாகக் கொள்க. இவ் இரு பொருளும் இப்பாட்டில் "இங்கு" என்பதனாலும் "மேனிக்கு" என்பதனாலும் குறிக்கப்பட்டன. திரிதல் - மாறி வருதல். விலகுதல் - கைவிட்டு நீங்குதல். வித்தகர் - திறல் உடையார். காண், முன்னிலையசை. அலகு இல் பெருங்குணம், இறைமைக் குணம். குணத்து அரன் என்க. ஆரூர் அமர்ந்த அரன் என்றது எங்கும் உள்ளவனை ஓரிடத்தில் வைத்துக் கூறியவாறு. "அரன் அடிக்கீழ் நின்று" என ஒரு சொல் வருவிக்க. இறைவர்கள், கட்புலன் ஆகும் இறைவர்கள். "நடமாடக் கோயில் நம்பர்" எனத் திருமுறையிலும், "பராவு சிவர்" எனச் சாத்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டன.*

சாதியினில் தலையான தரும சீலர்
தத்துவத்தின் நெறியுணர்ந்தோர் தங்கள் கொள்கை
நீதியினில் பிழையாது நெறியினிற்போர்
நித்தநியமத்து நிகழங்கி தன்னில்
பூதியினைப் புதியபா சனத்துக் கொண்டு
புலியதளி னுடையானைப் போற்றி நீற்றை
ஆதிவரு மும்மலமும் அறுத்த வாய்மை
அருமுனிவர் முழுவதும் மெய் யணிவ ரன்றே. - ***விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார், மேனி முழுவதும் திருநீறு பூசிய மெய் அன்பர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கற்பம்அனு கற்பம்உப கற்பம் என்றிக்
கடன்அணைந்த திருநீறுங் கனற்கண் நீறும்
பொற்புடைய அரன்ஆசான் அங்கி ஆறு
பொல்லாத பூமிஎதிர் புனைத லாகா
அற்புதமாந் திரிபுண்ட மதியின் பாதி
அகிலாங்கந் தீபமிகும் அழகார் வட்டம்
முற்பொலிய உடலணியும் முறையா ரன்றோ
முழுநீறு பூசவல்ல முனிவர் தாமே.

அப்பாலும் அடிசார்ந்தார் அடியார்கள் (சித்திரை - முதல் நாள்)

76. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன் - *தொகை*

1168 வருக்க மடைத்துநன் னாவலூர் மன்னவன் வண்தமிழால்
பெருக்கு மதுரத் தொகையிற் பிறைசூடி பெய்கழற்கே
ஒருக்கு மனத்தொடப் பாலடிச் சார்ந்தவ ரென்றுலகில்
தெரிக்கு மவர்சிவன் பல்கணத் தோர்நஞ் செழுந்தவரே. **– 76** வகை

குறிப்புரை : *“வருக்கம் அடைத்து” என்பதை “மதுரத் தொகையில்” என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. வருக்கம் - இனம், அடியார் இனம். “அடைத்து” என்பதை “அடைக்க” எனத் திரித்து “அப்பால்” என்பதை அதன் பின்னர்க் கூட்டுக. அடைத்தல் - நிரப்புதல், அப்பால் - இடத்திற்கு அப்பாலும், காலத்திற்கு அப்பாலும். இவற்றுள் காலத்திற்கு அப்பாலாவன முன்னும் பின்னும் திருத்தொண்டத் தொகையில் சொல்லப் பட்ட அடியார்கள் வாழ்ந்த இடம் தமிழ் நாடே. காலங்கள் பலவாயினும் அவைகளை ஒருங்கு இணைத்து நோக்கினால் அவை ஒரு கட்டமாய் அமையும். இவ்வாறு உள்ள இடம், காலங்களில் வாழ்ந்த வாழும் அடியார்களை யான் அறியேனாயினும் அவர்கட்கும், அவர்தம் அடியார்க்கும் யான் அடியேன் என நாவலூர் நம்பிகள் அருளிச் செய்தார். எனவே அவ்விடம் காலங்களில் முன்பு வாழ்ந்தவர்களுள்ளும் இனி வந்து வாழ்பவர்களுள்ளும் வேத சிவாகமங்களை உணர்ந்தும், உணர்ந்து ஒழுகுவோரைப் பின்பற்றியும் பிறை சூடிதன் பெய் கழற்கே ஒருக்கு மனத்தொடு அவ்வடிக்கே சார்ந்தாரும் திருத் தொண்டராதல் பெறப்பட்டது. எனவே அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன் என நம்பியாரூரர் அருளிச் செய்தது திருத்தொண்டத் தொகைக்குப் புறனடை யாயிற்று. பலவகைப் புறனடைகளில் இஃது ஒழிபாய புறனடையாம், இவ்வாறு கூறுதல் “அறியாது உடம்படல்” என்னும் உத்திவகை. அஃதாவது ஒருபொருளைத் தான் சிறப்பு வகையால் அறியாவிடினும் பொதுவகையால் அறிந்த மாத்திரத்தானே அதனை உடம்பட்டுக் கொள்ளுதல். தெரிக்கும் - தெரிக்கப்படும். கணம் - குழாம். பல்கணம், இனத்தாலும் வாழ்க்கை நெறியாலும் வேறுபட்ட பல குழாத்தினர் எனினும் சிவனுக்குத் தொண்டுபட்ட வகையில் ஓர் இனத்தவராயினோர். ‘பல்கணத்தவராகிய செழுந்தவர்’ என்க.*

மூவேந்தர் தமிழ்வழங்கு நாட்டுக்கப்பால்
முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்
நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறும்
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்
பூவேய்ந்த நெடுஞ்சடைமேல் அடம்பு தும்பை
புதியமதி நதியிதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச்சார்ந் தாரும்
செப்பியஅப் பாலுமடிச் சார்ந்தார் தாமே. **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *தொகையடியார், தமிழகத்துக்கு அப்பால் உள்ள அரனடியார்களும், திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறப்பெறும் அடியார்கள் காலங்களுக்கு முன்பும் பின்பும் உள்ளவர்களும் ஆவர்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தாராரும் மூவேந்தர் பயிலுந் தொல்லைத்
தமிழ்நாட்டப் புறத்திறைவன் சரணஞ் சார்ந்த
சீராருந் தொண்டர்களும் அண்ட ரேத்துந்
திருத்தொண்டத் தொகைஅருளால் செப்புங் காலத்
தேராருந் தொடையிலுறா திப்பால் அப்பால்
எந்தைபிரான் அடியடைந்த இயல்பி னோரும்
ஆராத காதலுடைய யவர்க ளன்றோ
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்த அடியார் தாமே.

77. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே *- தொகை*

1169 செழுநீர் வயல்முது குன்றினில் செந்தமிழ் பாடிவெய்ய
மழுநீள் தடக்கைய னீந்தபொன் னாங்குக்கொள் ளாதுவந்தப்
பொழில்நீ டருதிரு வாரூரில் வாசியும் பொன்னுங்கொண்டோன்
கெழுநீள் புகழ்த்திரு வாரூர னென்றுநாம் கேட்பதுவே. – 77 வகை

குறிப்புரை : *இப்பாட்டின் பொருளைப் பெரிய புராணத்தில் ஏயர்கோன் கலிக்காமப்புராணத்துட் போந்த சுந்தரர் வரலாற்றால் அறிக.*

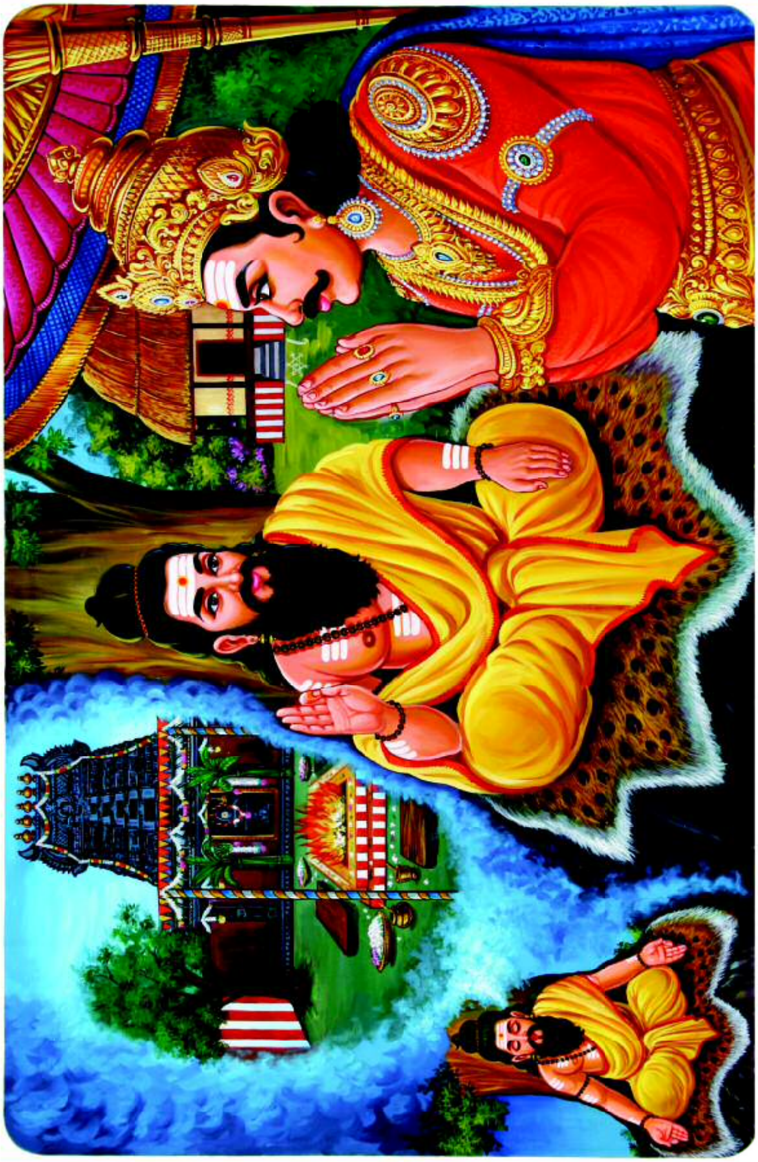
இதனுள் "என்று" என்னும் இடைச்சொல் 'என்பது' எனப் பெயர் பொருள் தந்தது. அன்றி, 'நாம் கேட்பது ஒன்று' என ஒரு சொல் வருவித்து முடித்தலும் ஆம்.

விண்ணினை அளக்கும்நெல்லின் வெற்பினை நம்பிநோக்கி
அண்ணலைத் தொழுதுபோற்றி அதிசயம் மிகவும் எய்தி
எண்இல் சீர்ப்பரவை இல்லத்து இந்நெல்லை எடுக்கஆளும்
தண்நிலவு அணிந்தார் தாமே தரில்அன்றிஒண்ணாதுஎன்று.

வடலூர் வள்ளலார் அருளிய ஆளுடைய நம்பிகள்

அருள் மாலையில் சுந்தரர்

வான்காண இந்திரனும் மாலயனும் மாதவரும்
தான் காண இறைஅருளால் தனித்தவள யானையின்மேல்
கோன் காண எழுந்தருளிக் குலவியநின் கோலமதை
நான் காணப் பெற்றிலனே நாவலூர்ப்பெருந்தகையே.

பூசலார் நாயனார் (ஐப்பசி - அனுசம்)

78. பூசலார் நாயனார்

மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல் - *தொகை*

1170 பதுமநற் போதன்ன பாதத் தரற்கொரு கோயிலையான்
கதுமெனச் செய்குவ தென்றுகொ லாமென்று கண்துயிலா
ததுமனத் தேயெல்லி தோறும் நினைந்தருள் பெற்றதென்பர்
புதுமணத் தென்றல் உலாநின்ற வூர்தனிற் பூசலையே. **– 78** வகை

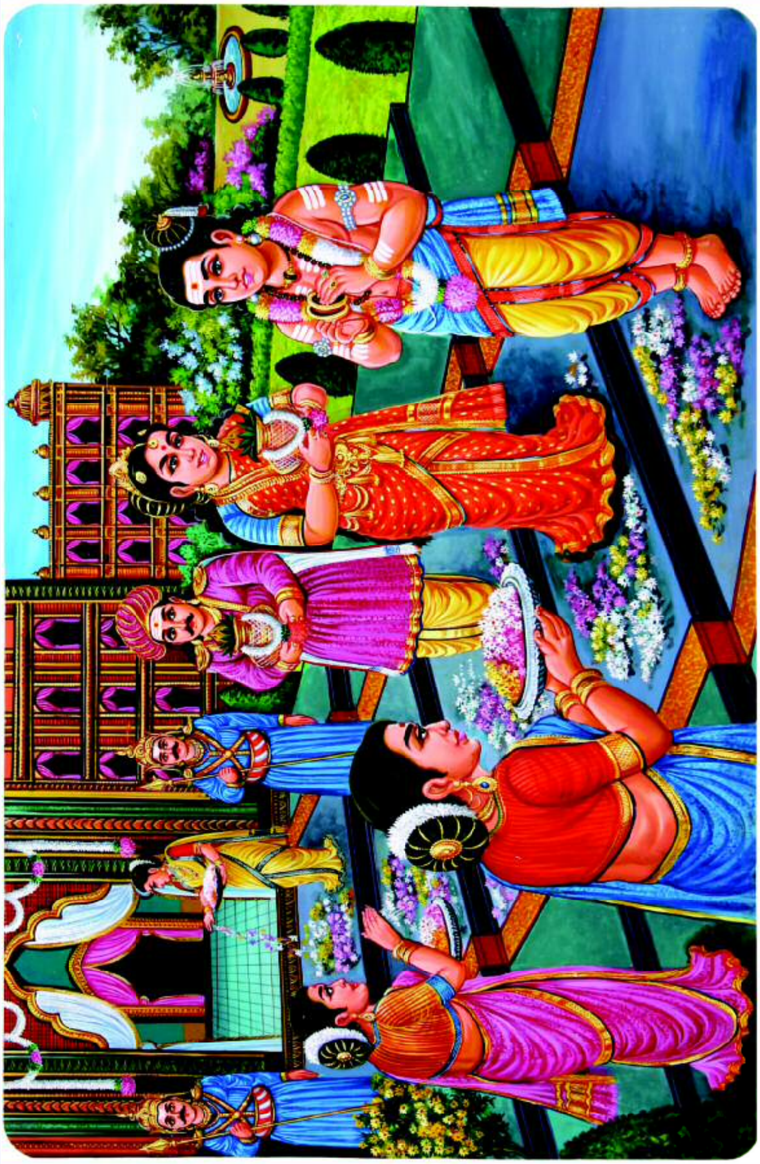
குறிப்புரை : *கதுமென - விரைவாக, எல்லி - இரவு. இரவு உறங்காமை கூறவே, பகல் உறங்காமை சொல்ல வேண்டாவாயிற்று. அருள்பெற்றது நினைந்து என மாற்றிக் கொள்க. எழுவாய் தொழிற்பெயராய வழி பயனிலை வினையெச்சமாய் வருதல் உண்டு. என்பர் - என்று புகழ்வர்.*

நின்றவூர்ப் பூசலன்பன் நெடிது நாள் நினைந்து செய்த
நன்று நீடாலயத்து நாளை நாம்புகுவோம் நீ இங்கு
ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்து பின் கொள்வாய் என்று
கொன்றைவார் சடையார் அன்பர் கோயில்
கொண்டருளப்போந்தார். **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அந்தணர், தொண்டைநாடு, திருநின்றவூர் - மனத்தினாலேயே கோயில் கட்டிச் சிவவழிபாடு செய்தவர். திருநட்சத்திரம் ஐப்பசி - அனுடம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பொருவருந்தண் டகநாட்டு நின்ற வூர்வாழ்
பூசுரர்கோப் பூசலார் புந்தி யாலே
யிருநிதியந் தேடியா லயமு மாக்கி
யெழுந்தருளப் பண்ணுவதா வெண்ணுங் காலை
யரனதனைக் காடவர்கோற் கருள மன்ன
னந்நகர மணைந்தவ்வா றறிந்து தாழ
விரவுமனக் கோயிலுற விருத்தி யங்கண்
வேண்டுவகொண் டிறைஞ்சியருண் மேவி னாரே.

மங்கையர்க்கரசியார் (சித்திரை - உரோகிணி)

79. மங்கையர்க்கரசியார் நாயனார்

வரிவளையாள்மானிக்கும் (நேசனுக்கும்) அடியேன் - *தொகை*

1171 பூச லயில்தென்ன னார்க்கன லாகப் பொறாமையினால்
வாச மலர்க்குழல் பாண்டிமா தேவியாம் மானிகண்டீர்
தேசம் விளங்கத் தமிழா கரர்க்கறி வித்தவரால்
நாசம் விளைத்தா ளருகந் தருக்குத்தென் னாட்டகத்தே. **– 79** வகை

குறிப்புரை : *பூசல் அயில் தென்னனார் - போரை வெல்லும் வேற்படையை யுடைய பாண்டியர். "தென்னவனார்" எனக் குடிப்பெயர் ஈற்று 'அன்'னின் முன்னும், 'ஆர்' விகுதி வந்தது. அனல் - சமணர் திருஞான சம்பந்தரது திருமடத்தில் இட்ட. ஆக - வந்து பற்ற. 'அவர் (பாண்டியர்) பொறாமை யினால்' என்க. ''கண்டீர்'' என்னும் முன்னிலை அசையை, நாசம் விளைத்தாள் என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி முடிக்க. தமிழாகரர் - திருஞானசம்பந்தர்.*

"பூசுரர்சூ ளாமணியாம் புகலி வேந்தர்
போனகஞா னம்பொழிந்த புனிதவாக்கால்
தேசுடைய பாடல்பெறுந் தவத்தி னாரைச்
செப்புவதியா மென்றறிந்து தென்னர்கோமான்
மாசில்புகழ் நெடுமாறன் தனக்குச் சைவ
வழித்துணையாய் நெடுங்காலம் மன்னிப்பின்னை
ஆசில்நெறி அவரோடுங் கூட ஈசர்
அடிநிழற்கீழ் அமர்ந்திருக்க அருளும் பெற்றார்" **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *(மானியார்) - அரசியார், பாண்டியநாடு - திருஞானசம்பந்தரை வரவழைத்துத் தமது கணவரையும் நாட்டையும் சைவமாக்கியவர். திருநட்சத்திரம் - சித்திரை - ரோகிணி.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

மங்கையர்க்குத் தனியரசி வளவர்குலக் கொழுந்து
மன்னவர்சூழ் தென்னவர்க்கு மாதேவி யார்மண்
சங்கைகெட வமண்சமயஞ் சாட வல்ல
சைவசிகா மணிஞானத் தமிழிற் கோத்த
பொங்குதிரு வருளுடைய போத வல்லி
பொருவினெடு மாறனார் புயமேல் வாழுஞ்
செங்கலச முலையாள்தன்அருளா லின்பஞ்
சேர்ந்தவரைப் புகழ்ந்தடியேன் வாழ்ந்த வாறே.

நேச நாயனார் (பங்குனி - ரோகிணி)

80. நேச நாயனார்

(வரிவளையாள் மானிக்கும்) நேசனுக்கும் அடியேன் - *தொகை*

1172 நாட்டமிட் டன்றரி வந்திப்ப வெல்படை நல்கினர்தந்
தாட்டரிக் கப்பெற் றவனென்பர் சைவத் தவரரையில்
கூட்டுமக் கப்படம் கோவணம் நெய்து கொடுத்துநன்மை
ஈட்டுமக் காம்பீலிச் சாலிய நேசனை இம்மையிலே. – 80 வகை

குறிப்புரை : *நாட்டம் - கண். இட்டு - மலராக இட்டு. அரி - திருமால். வந்திப்ப - வழிபட. வெல்படை, இங்குச் சக்கரம். தாள் தரிக்கப்பெற்றவன் - திருவடியைத் தலையிலே சூட்டிக் கொள்ளப்பெற்றவன். சைவத்தவர் - சைவ சந்நியாசிகள். அக்கம் + படம் = அக்கப்படம். அக்கம் - கண். படம் - துணி. அக்கப்படம் - கண் போலக் காக்கும் துணி; என்றது கீளினை. நன்மையாவது சிவபுண்ணியம். காம்பீலி நகரம். நேசனை. 'இம்மையிலே தாள் தரிக்கப் பெற்றவன்' என்பர் எனக் கூட்டுக. 'மறுமையில் அடையற்பாலதாகிய சிவனடி நிழலை இம்மையிலே அடைந்தவன்' என்றபடி.*

ஆங்கவர் மனத்தின் செய்கை யரனடிப் போதுக் காக
ஓங்கிய வாக்கின் செய்கை யுயர்ந்தவஞ் செழுத்துக் காக்கி
தாங்குகைத் தொழிலின் செய்கை தம்பிரா னடியார்க் காகப்
பாங்குடை யுடையுங் கீளும் பழுதில்கோ வணமும் நெய்வார்.

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *சாலியர், காம்பீலி நகரம் - சிவனடியார்கட்கு உடைதானம் செய்தவர். திருநட்சத்திரம். பங்குனி-ரோகிணி. அவர் தம் மனத்தால் சிவனடியைச் சிந்திப்பார். வாக்கால் அஞ்செழுத்தோதுவார். கையால் கீள், கோவணம், ஆடை முதலியன நெய்து சிவனடியார்க்கு உதவுவார். இத்துணைத் திருத்தொண்டுகளை நேச நாயனார் சிறப்புறச் செய்து சிவனடிச் சேர்ந்தார்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

சாலியர்கோக்காம்பீலித் தலைவர், மேன்மை
தாவாத புகழ்நேசர், தஞ்சொ லென்றுங்
கோலியமைந் தெழுத்தோதிச், சிந்தை யுன்னிக்,
கொண்டபொரு ளன்பர்கொளக் கொடுத்து, வாழ்வார்,
சீலமிகுந் திருத்தொண்டர்க் குடையுங் கீளுந்
திருந்தியவெண் கோவணமுஞ் சேர ஈந்து,
பாலனைய வொளிநீற்றான் பாத மேத்திப்,
பரலோக முழுதாண்ட பான்மை யாரே.

கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் (மாசி - சதயம்)

81, 82. கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்

தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணாற்கடியன் - தொகை

1173 மைவைத்த கண்டன் நெறியன்றி மற்றோர் நெறிகருதாத்
தெய்வக் குடிச்சோழன் முன்பு சிலந்தியாய்ப் பந்தர்செய்து
சைவத் துருவெய்தி வந்து தரணிநீ டாலயங்கள்
செய்வித்த வன்திருக் கோச்செங்க ணானென்னுஞ் செம்பியனே. – 81 வகை

1174 செம்பொ னணிந்துசிற் றம்பலத் தைச்சிவ லோகமெய்தி
நம்பன் கழற்கீ ழிருந்தோன் குலமுத லென்பர்நல்ல
வம்பு மலர்த்தில்லை யீசனைச் சூழ மறைவளர்த்தான்
நிம்ப நறுந்தொங்கல் கோச்செங்க ணானென்னும் நித்தனையே.. – 82 வகை

*1173. **குறிப்புரை:** 'மற்றோர் நெறி கருதாத் தெய்வக் குடியில் பிறந்த சோழன்' என்க. 'சோழன்' என்பது குடிப்பெயர் ஆதலின் "தெய்வக் குடி" என்றது அக்குடியையேயாதல் தெளிவு. முன்பு - முற்பிறப்பு. பந்தர் செய்தது, வாய் நூலால் திருவானைக்காவல் இறைவற்கு. எய்தி - வந்து. சைவத்து உரு எய்தி சைவ சமயியாய்ப் பிறந்து. தரணி, சோழநாடு, நீடு ஆலயங்கள் - உயர்ந்த மாடக் கோயில்கள். செம்பியன் - சோழன். இந் நாயனார் சிவன் அருளால் தமது முற்பிறப்பின் நிலையை அறிந்திருந்தார்.*

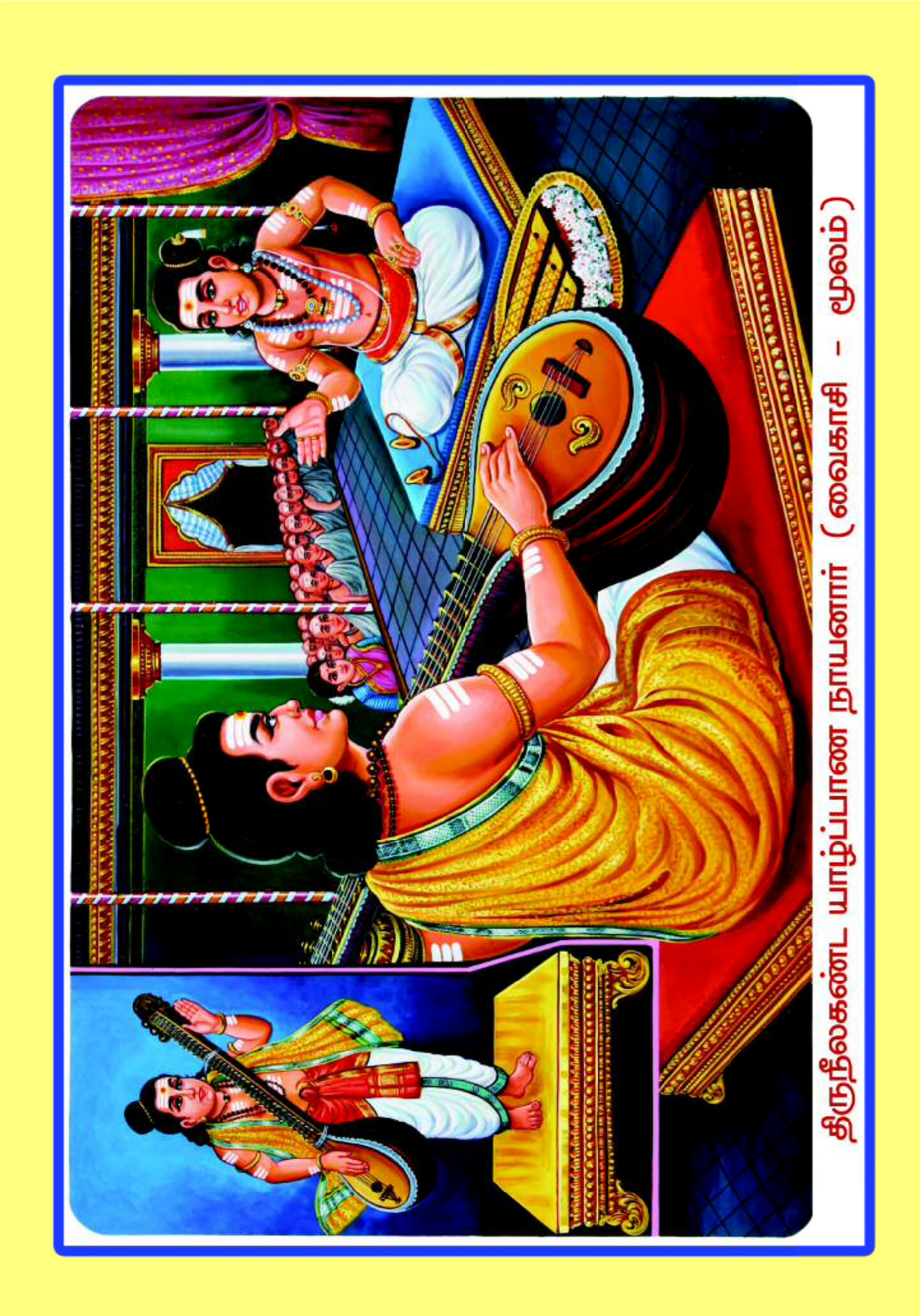
*1174. **குறிப்புரை:** 'சிற்றம்பலத்தைச் செம்பொன் அணிந்தவன் ஆதித்த சோழன்' என்பதை மேலே கூறினார். முதல் - மூதாதை. வம்பு - வாசனை. மறை வளர்த்தது, தில்லை வாழ் அந்தணர்களுக்கு மாளிகைகளை அமைத்துக் கொடுத்து அவர்களால் வேதத்தை நியமமாக ஓதச் செய்தமையாலாம். நிம்ப நறுந்தொங்கல் - வேப்பம்பூ மாலை. பாண்டியர்க்கு உரிய இதனை இவர்க்குக் கூறியது பாண்டிய நாட்டைப் பற்றினமை பற்றியாம். இவர் சேரரை வென்றமை சங்க இலக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றது. பாண்டியரை வென்றதை இதனால் அறிகின்றோம். நித்தன் - என்றும் அழியாத புகழ்உடம்பைப் பெற்றவன்.*

கோதை வேலார் கோச்செங்கட் சோழர் தாமிக் குவலயத்தில்
ஆதி மூர்த்தி யருளான்முன் னறிந்து பிறந்து மண்ணாள்வார்
பூத நாதன் றான்மகிழ்ந்து பொருந்தும் பெருந்தண் சிவாலயங்கள்
காத லோடும் பலவெடுக்குந் தொண்டு புரியுங் கடன்பூண்டார். **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *அரசர். சோழநாடு - எழுபது சிவாலயங்கள் கட்டியவர், முற்பிறவியில் சிலந்தியாகச் சிவபூசை செய்தவர். திருநட்சத்திரம்; மாசி - சதயம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

வெண்ணாவல் இறைக்கொளிநூற் பந்தர் செய்த
வியன்சிலம்பி அதுஅழித்த வெள்ளா னைக்கை
உண்ணாடிக் கடித்தவுடல் ஒழியச் சோழன்
உயர்குலத்துச் சுபதேவன் கமலத் தோங்கும்
பெண்ணாகி யவள்வயிற்றில் வைகிச் செங்கட்
பெருமானாய்த் தென்னவராய்ப் பெருங்கோயில் பலவுங்கட்டிக்
கண்ணார்வித்து உயர்தில்லை மறையவர்க்கும் உறையுள்
கனகமய இவற்றையும் மாக்கியருள் கைக்கொண் டாரே.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் (வைகாசி - மூலம்)

83. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார்

திருநீலகண்டத்துப் பாணனார்க் கடியேன் - *தொகை*

1175 தனையொப் பருமெருக் கத்தம் புலியூர்த் தகும்புகழோன்
நினையொப் பருந்திரு நீலகண் டப்பெரும் பாணனைநீள்
சினையொப் பலர்பொழில் சண்பையர் கோன்செந் தமிழொடிசை
புனையப் பரனருள் பெற்றவ னென்பரிப் பூதலத்தே. **– 83** வகை

1175. ***குறிப்புரை:*** *"நினைய" என்பதன் இறுதி நிலை தொகுக்கப்பட்டது. சினை - கிளை. 'சினை ஒப்ப' என்பதில் "ஒப்ப" என்பதும் அவ்வாறு நின்றது. ஒப்ப அலர்தல் - யாவும் ஒன்றுபோல மலர்களைப் பூத்தல். சண்பை - சீகாழி. சண்பையர் கோன், திருஞானசம்பந்தர். 'அவரது செந்தமிழோடு' என்க.*

ஞானம் உண்டார் கேட்டருளி நல்ல இசையாழ்ப் பெரும்பாணர்க்
கான படியால் சிறப்பருளிஅமரு நாளில் அவர்பாடும்
மேன்மைப் பதிகத் திசையாழில்இடப்பெற் றுடனே மேவியபின்
பானற் களத்தார் பெருமணத்தில்உடனே பரமர் தாளடைந்தார்

- *விரி*

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *பாணர், நாடுநாடு. திருஎருக்கத்தம்புலியூர் - திருஞானசம்பந்தருடன் சென்று யாழ்த்தொண்டு புரிந்தவர். திருநட்சத்திரம்; வைகாசி - மூலம்.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பிறங்கெருக்கத் தம்புலியூர் வாழும் பேரியாழ்
பேணுதிரு நீலகண்டப் பெரும்பாண னார்சீர்
நிறந்தருசெம் பொற்பலகை யால வாயி
னிமலன்பாற் பெற்றாரூர் நேர்ந்துசிவன் வாயி
றிறந்தருளும் வடதிசையே சேர்ந்து, போற்றித்,
திருஞான சம்பந்தர் திருத்தாள் வாழ்த்தி,
யறந் திகழுந் திருப்பதிகம் யாழி லேற்றி
ஆசில்திருப் பெருமணஞ்சேர்ந் தருள்பெற் றாரே.

சடைய நாயனார் (மார்கழி - திருவாதிரை)

84. சடைய நாயனார்

என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன் - *தொகை*

1176 தலம்விளங் குந்திரு நாவலூர் தன்னில் சடையனென்னுங்
குலம்விளங் கும்புக ழோனையுரைப்பர் குவலயத்தில்
நலம்விளங் கும்படி நாம்விளங் கும்படி நற்றவத்தின்
பலம்விளங் கும்படி யாரூ ரனைமுன் பயந்தமையே. – 84 வகை

1176. குறிப்புரை: *முதற்கண் உள்ள "விளங்கும்" என்னும் பெயரெச்சம், "திருநாவலூர்" என்னும் ஏதுப்பெயர் கொண்டது. உரைப்பர் - புகழ்வர். ஆரூரன், நம்பியாரூரன். சுந்தர மூர்த்தி நாயனார். 'பயந்தமை சொல்லி' என ஒருசொல் வருவித்து, உரைப்பர் என்பதனோடு முடிக்க. குவலயம் - நில வட்டம். அதன் நலமாவது, முற்செய் தவத்தோரும் அதன் பயனைப் பெற நிற்பது. "நாம்" என்றது தம்மையும் உளப்படுத்துச் சிவனடியார்களை. பலம் - பயன். நற்றவத்தின் பயன் அடியார் பெருமையை அறிதல். அதனை அறிதலானே மக்கள் மக்களாய் விளங்குவர் ஆதலின் அது பற்றியே "நாம் விளங்கும்படி" என்றார். 'இவையெல்லாம் நம்பியாரூரர் திருநாவலூரில் சடையனார்பால் அவதரித்துத் திருத்தொண்டத் தொகையை அருளிச்செய்தமையாலே' என்றபடி..*

தம்பிரானைத் தோழமை கொண்டு அருளித் தமது தடம் புயம் சேர்
கொம்பனார் பால் ஒரு தூது செல்ல ஏவிக் கொண்டு அருளும்
எம்பிரானைச் சேரமான் பெருமாள் இணைஇல் துணைவராம்
நம்பி ஆரூரைப் பயந்தார் ஞாலம் எல்லாம் குடிவாழ ***- விரி***

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலூர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பிள்ளையாகப் பெற்று அவருக்குச் சடங்கவி சிவாசாரியார் புதல்வியைத் திருமணம் செய்விக்க முயன்றவர். திருநட்சத்திரம்; மார்கழி - திருவாதிரை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

சங்கையிலா வரன்மறையோர், நாவ லூர்வாழ்
தவரதிபர், தம்பிரான் றோழ ராய
வெங்கள்பிரான் - றவநெறிக்கோரிலக்கு - வாய்த்த
விசைஞானி யார்தனய - ரெண்ணார் - சிங்க -
மங்கையர்க டொழும்பரவை மணவாள நம்பி -
வந்துதிக்க மாதவங்கள் வருந்திச் செய்தார்,
வெங்கணரா விளங்குமிளம் பிறைசேர் சென்னி
விடையினா ரருள்சேர்ந்த சடைய னாரே..

இசை ஞானியார் (சித்திரை - சித்திரை)

85. இசைஞானியார்

இசைஞானி காதலன் திருநாவலூர்க்கோன் - தொகை

1177 பயந்தாள் கறுவுடைச் செங்கண்வெள் ளைப்பொள்ளல் நீள்பனைக்கைக்
கயந்தா னுகைத்தநற் காளையை யென்றுங் கபாலங்கைக்கொண்
டயந்தான் புகுமர னாரூர்ப் புனிதன் அவன்திருத்தாள்
நயந்தாள் தனதுள்ளத் தென்று முரைப்பது ஞானியையே. – 85 வகை

*1177. **குறிப்புரை:** 'வெள்ளைக் கயந்தான் உகைத்த நற்காளையைப் பயந்தாள்' என்றும், 'அரன் புனிதனவன் திருத்தாள் தனது உள்ளத்து நயந்தாள்' என்றும் (அறிந்தோர்) உரைப்பது ஞானியையே - எனக் கூட்டி முடிக்க. கறுவு - பிறர் செய்த தீமையை மறவாது உட்கொண்டிருத்தல்; இஃது இன அடை. பொள்ளல் - புழை. கயம் - யானை. உகைத்தது - ஊர்ந்தது "யானையை 'காளை' என்றல் சுந்தரர்க்கு ஏற்புடையதே. "அவர் வெள்ளை யானையை ஊர்ந்த காளை" என்றது நயம். ஊர்ந்தது கயிலை செல்லுங்கால். ஐயம், 'அயம்' எனப் போலியாயிற்று. ஐயம் - பிச்சை. "அவன்", பகுதிப் பொருள் விகுதி. உரைத்தற்கு வினைமுதல் வருவித்துக் கொள்க. உரைப்பது, தொழிற்பெயர். 'உரைப்பது தெளிவு' எனப் பயனிலையை வருவித்துக் கொள்க. தொழிற்பெயர் எழுவாயாய் நிற்குமிடத்துப் பயனிலையை இவ்வாறு சொல்லெச்சமாக வைத்துப் போதல் ஒரு நடை. இசை ஞானியை 'ஞானி' எனச் சுருங்கக் கூறினார்.*

'இவரது (இசைஞானியாரது) பிறந்தகம் திருவாரூர் ஆதல் வேண்டும்' என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். இங்கு, "ஆரூர்ப் புனிதனவன் திருத்தாள் தனது உள்ளத்து நயந்தாள்" எனக் கூறியிருப்பது அக்கருத்திற்கு அரண் செய்வதாய் உள்ளது. இன்னும் அக்கூற்றினாலே, ஆரூர்ப் பெருமானை நோக்கி இவர் செய்த தவத்தானே திருக்கயிலையில் இருந்த ஆலால சுந்தரரைத் தமக்கு மகனாகப் பெறும் பேற்றைப் பெற்றார் எனவும், அதனானே அந்த ஆரூர்ப் பெருமான் பெயரே இவருக்குப் பெயராக இடப்பட்டது எனவும் கருத இடம் உண்டு.

ஒழியாப் பெருமைச் சடையனா ருரிமைச் செல்வத் திருமனையார்
அழியாப் புரங்க ளெய்தழித்தா ராண்ட நம்பி தனைப்பயந்தார்
இழியாக் குலத்தி னிசைஞானிப் பிராட்டி யாரை யென்சிறுபுன்
மொழியாற் புகழ முடியுமோ முடியா தெவர்க்கு முடியாதால் **- விரி**

வரலாற்றுக் குறிப்பு : *ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலூர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பிள்ளையாகப் பெற்று வளர்த்த பெண்மணியார். திருநட்சத்திரம்; சித்திரை - சித்திரை.*

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

நாவற் றிருப்பதிக்கோர் செல்வச் சைவ
நாயகமாஞ் சடையனார் நயந்த வின்பப்
பூவைக் குலமடந்தை பொற்பார் கொம்பு
புனிதமிகு நீறணிந்து போற்றி செய்தே
யாவிற் றிகழ்தலைவன் வலிய வாண்ட
வாரூர ரவதரிக்க வருந்தவங்கள் புரிந்தார்
யாவர்க்கு மெட்டாத விசைந்த வின்ப
விசைஞானி யெனஞான மெளிதா மன்றே.

86. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

1178 ஞானவா ரூரரைச் சேரரை யல்லது நாமறியோம்
மானவ வாக்கை யொடும்புக் கவரை வளரொளிப்பூண்
வானவ ராலும் மருவற் கரிய வடகயிலைக்
கோனவன் கோயில் பெருந்தவத் தோர்தங்கள் கூட்டத்திலே. – 86 வகை

*1178. **குறிப்புரை:** "மாலை யாக்கையொடும் புக்கவரை" என்பதை முன்னே கூட்டி, அதனோடும் முதல் அடியை ஈற்றிற் கூட்டுக. "புக்கவர்" என்றதும் பின்வரும் இருவரையே. "வடகயிலை" எனப் பின்னர் வருதலின் வாளா, "புக்கவரை" என்றார். மானவ யாக்கை - உடல். மனித உடலை நீக்காமலே கயிலை அடைந்தவர்கள் சுந்தரரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் தவிரப் பிறர் ஒருவரும் சொல்லப்படவில்லை. கயிலையை அடைந்த பின்னர் அவர்களது உடம்பு வேற்றியல்பைப் பெற்றிருக்கலாம். இது,*

களையா உடலொடு சேரமான், ஆரூரன்
விளையா மதமாறா வெள்ளானை மேல்கொள்ள

என ஒன்பதாம் திருமுறையிலும் எடுத்தோதப்பட்டது.

இனிச் சண்டேசுர நாயனாரைச் சேக்கிழார்,

அந்த உடம்பு தன்னுடனே
அரனார் மகனா ராயினார்

எனக் கூறியது,

செங்கண் விடையார் திருமலர்க்கை
தீண்டப் பெற்ற சிறுவனார்
அங்கண் மாயை யாக்கையின்மேல்
அளவின் றுயர்ந்த சிவமயமாய்

எனச் சிவபெருமான் செய்த பரிச தீக்கையால் என்பதை விளக்கினார். சேரரும், ஆரூரரும் அது செய்யப்படவில்லை. "பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவதில்லை" என்பதிற் போல, அறிதல், இங்கு நன்கு மதித்தல்.

சென்று கண்ணுதல் திருமுன்பு தாழ்ந்துவீழ்ந் தெழுந்துசே ணிடைவிட்ட
கன்று கோவினைக் கண்டணைந் ததுவெனக் காதலின் விரைந்தெய்தி
நின்று போற்றிய தனிப்பெருந் தொண்டரை நேரிழை வலப்பாகத்
தொன்றும் மேனியர் ஊரனே! வந்தனை என்றனர் உலகு உய்ய.

-விரி

87. திருத்தொண்டத் தொகையில் உள்ள தொகையடியார்கள் தனியடியார்கள்

1179 கூட்டமொன் பானொ டறுபத்து மூன்று தனிப்பெயரா
ஈட்டும் பெருந்தவத்தோரெழு பத்திரண் டாம்வினையை
வாட்டுந் தவத்திருத் தொண்டத் தொகைபதி னொன்றின்வகைப்
பாட்டுந் திகழ்திரு நாவலூ ராளி பணித்தனனே. – 87 வகை

1179. **குறிப்புரை:** *கூட்டம் - தொகை. எனவே, திருத்தொண்டத் தொகையிற் சொல்லப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒன்பதின்மர் தொகை யடியார்கள் எனவும் கூறியதாயிற்று. தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவர். 'பதினொன்று' என்றது பாடல் தொகை. எனவே, 'பாட்டுப் பதினொன்றின் வகை, ஒன்பானொடு, தனிப்பெயர் எழுபத்திரண்டாப் பணித்தனன்' என்பது கொண்டு கூட்டாயிற்று. "வினையை" என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. பாட்டும் என்னும் உம்மும், மேற்போந்த ஒன்பது, அறுபத்தொன்றாய்ப் பாகுபட்டமையைத் தழுவிற்று. நாவலூராளி - சுந்தரர்.*

88. திருத்தொண்டத் தொகை பாடல் முதற்குறிப்பு

1180 பணித்தநல் தொண்டத் தொகைமுதல் தில்லை[1] யிலைமலிந்த[2]
அணித்திகழ் மும்மை[3] திருநின்ற[4] வம்பறா[5] வார்கொண்ட[6]சீர்
இணைத்தநல் பொய்யடி மை[7]கறைக் கண்டன்[8] கடல்சூழ்ந்த[9]பின்
மணித்திகழ் சொற்பத்தர்[10] மன்னிய சீர்[11]மறை நாவனொடே. – 88 வகை

1180. **குறிப்புரை:** *"அணித்திகழ், சீர் இணைத்தல், பின் மணித்திகழ் சொல்" - இவை செய்யுள் நோக்கி அடைமொழிகளாய் வந்தன.இதனுள் பதினொரு முதல் நினைப்புக்கள் கூறப்பட்டமை காண்க.இப் பாட்டுத் திருத்தொண்டத் தொகையை மனப்பாடம் செய்து சொல்வார்க்குப் பயன் தரும். "அணித்திகழ்" என்பதில் தகர ஒற்று விரித்தல். மணித்திகழ் - மணிபோலத் திகழ்கின்ற.*

சுந்தரர் பெருமான் பாடியருளிய திருத்தொண்டத்தொகையில் உள்ள பதினொரு பாடல்களின் முதற்குறிப்பு.

1. தில்லைவாழ்	6. வார்கொண்ட
2. இலைமலிந்த	7. பொய்யடிமை
3. மும்மையால்	8. கறைக்கண்டன்
4. திருநின்ற	9. கடல்சூழ்ந்த
5. வம்பறா	10. பத்தராய்
	11. மன்னியசீர்

89. திருப்பதிகப் பொருட் சிறப்பு

(நூற்பயன்)

1181 ஓடிடும் பஞ்சேந் திரிய மொடுக்கியென் னூழ்வினைகள்
வாடிடும் வண்ணம்நின் றெத்தவம் செய்தனன் வானினுள்ளோர்
சூடிடுஞ் சீர்த்திருப் பாதத்தர் தொண்டத் தொகையினுள்ள
சேடர்தஞ் செல்வப் பெரும்புக ழுந்தாதி செப்பிடவே. – 89 வகை

1180. குறிப்புரை: *"எத்தவம் செய்தனன்" என்பதற்கு, 'யான்' என்னும் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. சேடர் - பெருமையுடையவர். இப் பாட்டே இவ்வந்தாதியின் முதற் செய்யுள் முதற் சொல்லால் முடிந்தமையின் ஈற்று மூன்று பாடல்களுங்கூட ஆசிரியர் அருளிச் செய்தனவே என்க.*

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்கச் சீகாழிப்பதியில் அவதரித்து உமையம்மையார் அளித்த ஞானப்பாலைப் பருகி மூன்றாம் வயதிலேயே 'தோடுடைய செவியன்' என்னுந் திருநெறிய தமிழ் பாடிச் சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலையில் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் சிவ பரம்பொருளை 'பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவனன்றே' எனத் தம் தந்தையார்க்குச் சுட்டிக்காட்டிய சிவஞானச் செல்வர் திருஞானசம்பந்த ரென்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய அப்பெருந்தகையாரைத் தம் ஞானகுருவாகக் கொண்டு வழிபட்டு இறைவன் திருவருளைப் பெற்றவர் நம்பியாண்டார் நம்பிகளென்பது அவர் அருளிச்செய்த ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி, திருச்சண்பை விருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை என்னுந் செந்தமிழ்ப் பனுவல்களால் நன்கு விளங்கும். இப்பிரபந்தங்கள் ஆறும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப் பெற்றனவாதலின், ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய அவர் திருப்பெயருடன் இயைத்து வழங்கப் பெறுவனவாயின. திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரது வரலாற்றிற் காணப்படும் சிறப்புடைய நிகழ்ச்சிகள், பிள்ளையார் பிறந்தருளியதன் பயனாகத் தமிழகத்தார் பெற்ற பெருநலங்கள், சிவஞானச் செல்வராகிய பிள்ளையாருடைய திருவருட்பண்புகள், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செந்தமிழ்த் திருப்பதிகங்களின் பொருள் நலங்கள், அத்திருப்பதிகங்களால் தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்த அற்புத நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றை இப்பிரபந்தங்களில் நம்பியாண்டார் நம்பி விரித்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி யென்பது நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளால் இயன்ற பிரபந்தமாகும். நம்பியாண்டார் நம்பி சோழமன்னன் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பொள்ளாப் பிள்ளையார் அறிவுறுத்தியபடி தில்லையில் தேவாரத் திருமுறைகளைக் கண்டு வகைப்படுத்தித் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யென்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடுதற்கு முன்னரே 'ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி' யென வழங்கும் இப்பிரபந்தத்தைப் பாடித் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைச் சிறப்பு முறையிற் போற்றி வழிபட்டுள்ளார். இச்செய்தி,

பந்தார் விரலியர் வேள்செங்கட்சோழன் முருகன்நல்ல
சந்தா ரகலத்து நீலநக்கன் பெயர்தான் மொழிந்து

கொந்தார் சடையர் பதிகத்திலிட்டடி யேன்கொடுத்த
அந்தாதி கொண்டபிரான் அருட்காழியர் கொற்றனே.

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாற் புலனாம். 'காழியர் கொற்றவனாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் கோச்செங்கட் சோழர், முருகநாயனார், நீலநக்கர் ஆகிய மெய்யடியார்களின் திருப்பெயர்களைத் தான் இறைவனைப் போற்றிப் பரவிய திருப்பதிகங்களிலே யெடுத்துரைத்துப் போற்றி, அடியேன் பாடிய அந்தாதியாகிய பிரபந்தத்தினைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டான்' என்பது இத்திருப்பாடலின் பொருளாகும். எனவே நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடுதற்கு முன் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதியினைப் பாடியுள்ளாரென்பது இனிது புலனாதல் காண்க. இத்திருவந்தாதியின் இறுதியில்,

பாரகலத் துன்பங் கடந்தமர ராற்பணியும்
ஏரகலம் பெற்றாலும் இன்னாதால் - காரகிலின்
தூமங் கமழ்மாடத் தோணி புரத்தலைவன்
நாமஞ் செவிக்கிசையா நாள்.

என்றதொரு வெண்பா அமைந்துள்ளது. துயரிலங்கும் இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்து தேவர்களாற் போற்றப் பெறும் வானுலக வாழ்வினைப் பெற்றாலும் தோணிபுரத் தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது திருப்பெயரினைச் செவியாற் கேட்டு மகிழப் பெறாதாரது வாழ்நாள் துன்ப நாட்களென்றும், அவரை ஏத்தும் நாட்கள் இன்ப நாட்களென்றும் கருதிய உறுதிப்பாடுடையவர் இந்நூலாசிரியரென்பது நன்கு பெறப்படும்.

வாழ்க்கைக்குத் துணைபுரியும் சுற்றத்தார்களும் அவர்துணை கொண்டு ஈட்டப்படும் பொருளும் அப்பொருளால் நுகர்தற்குரிய போகமும் விலங்கினின்று மக்களைப் பிரித்து உயர்த்தும் கல்வியும் அக்கல்விப் பயனாலுளதாகும் துறவுள்ளமும் துறவினாலடைதற்குரிய பேராவியற்கை யெனப்படும் வீடுபேறும் ஆகிய எல்லா நலங்களையும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருடைய திருநாமங்கள் ஒருங்கே தருவன எனத் தெளிந்து நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஆளுடைய பிள்ளையாரை வழிபட்டு வந்தனரென்பது.

உறவும் பொருளுமொண் போகமுங் கல்வியுங் கல்வியுற்ற
துறவும் துறவிப்பயனும் எனக்குச் சுழிந்தபுனற்

புறவும் பொழிலும் பொழில்சூழ் பொதும்பும் ததும்ப வண்டின்
நறவும் பொழிலெழிற் காழியர்கோன் திருநாமங்களே.

எனவரும் அவரது வாய்மொழியால் நன்கு தெளியப்படும்.

தம் நெஞ்சத்திலே திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் குருவாகத் தோன்றியருள் புரிந்த செய்தியினை,

'பொருளென என்னைத் தன் பொற்கழல்காட்டிப் புகுந்தெனக்கிங்
கருளிய சீர்த்திரு ஞானசம்பந்தன்'

என்ற தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். உமையம்மையாரளித்த ஞானப்பாலைப் பருகித் திருநெறிய தமிழால் யாவரும் சிவபெருமானது திருவருளையுணர்ந்து இன்புறுதற்குரிய பதிகப்பெரு வழியினைத் தோற்றுவித்தருளிய திறத்தால் தமிழ் மக்களுக்கு ஞானக் கண்ணாகவும் சாதிசமய வேற்றுமையின்றி யாவரும் இறைவனடி சேர்ந்து இன்புறுதற்குரிய உயர்ந்த உண்மைகளை அருளிச் செய்யும் அருட் பண்பினால் விரிந்த உள்ளத்தினராகவும் உலகமக்களனைவரும் உளமுவந்து போற்றும் உயர்ந்த குணநலங்களைப் பெற்றுவிளங்கிய திருவருட் செல்வர் ஆளுடைய பிள்ளையாராதலின் அப்பெருந்தகையாரை,

'பதிகப் பெருவழிகாட்டப் பருப்பதக்கோன்பயந்த
மதியத்திருநுதல் பங்கன் அருள்பெறவைத்த எங்கள்நிதி'

எனவும்,

'தீந்தமிழோர் கண்ணெனவோங்குங் கவுணியர் தீபன்'

எனவும்,

'குறுமனமுன் கலவாத் தமிழாகரன்'

எனவும்,

'உலகம் பரசுங் குணந்திகழ் ஞானசம்பந்தன்'

எனவும் இத்திருவந்தாதியில் ஆசிரியர் பாராட்டிப் போற்றி உள்ளார். கவுணியர் கோத்திரத்திலே தோன்றிச் சமணம் பௌத்தம் என்னும் புறச் சமயங்களை வாதில் வென்று செந்தமிழ்ப் பதிகங்களால் சிவநெறிபரப்பிய திருஞானசம்பந்தர்க்குக் கவுணியர் தீபன், பரசமயகோளரி, அருகாசனி, தமிழாகரன், தமிழ்விரகன், சைவசிகாமணி முதலிய சிறப்புப் பெயர்கள் திருவந்தாதியில் வழங்கப் பெற்றுள்ளன.

சிவபெருமானையன்றிப் பிறரெவரையுங் கருதாது ஒரு நெறிய மனமுடையார் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாராதலின் அவர் திருப்பாதங்களைப் பணிந்து போற்றும் அடியார்கள் இறைவனது திருவருளை எளிதிற் பெறுவார்கள் எனவும், திருஞான சம்பந்தர்பால் அளவிலாப் பேரன்புடையார் சிவத்தொண்ட நாயனாராதலின் அவரைப் போற்றுவோர் திருஞானசம்பந்தர் திருவடித் துணையை எளிதிற் பெறுவர் எனவும், திருமாலும் நான்முகனுந்தேடிக் காணுதற்கரிய சிவபெருமானைத் தம் கண்களாற்கண்டு தந்தைக்குங் காட்டிய ஞானச்செம்மலராகிய ஆளுடைய பிள்ளையாரைச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் போற்றிப் பரவுதற்குத் தாம் எத்துணையோ தவஞ் செய்திருத்தல் வேண்டும் எனவும், தமிழ்க்கடவுளாகிய ஞானசம்பந்தரை யன்றிப் பட்டத்து யானைமீது உலாவரும் பெருவேந்தராயினும் பிறரெவரையும் தாம் பாடுவதில்லையெனவும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இத்திருவந்தாதியில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருஞான சம்பந்தரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகவும் கிளவித் தலைவராகவும் கொண்டு பாடப்பெற்ற அகத்துறைச் செய்யுட்கள் இத் திருவந்தாதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“புகழ் நிரம்பிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை அடியேன் பரவிப் போற்றிய இச்செந்தமிழ்ப் பாடல்களைக் கற்று வல்லவர்கள் பெறுதற்குரிய பேரின்பவுலகத்தையே தங்களுக்குத் தந்தருளும்படி திருமாலும் பிரமனும் சிவபெருமானை நன்னீரும் நறுமலருங்கொண்டு வழிபட்டு வேண்டிக் கொள்வார்கள்” என்பார்,

சேரும்புகழ்த்திரு ஞானசம்பந்தனை யானுரைத்த
பேருந்தமிழ்ப்பா இவைவல்லவர் பெற்ற இன்புலகம்
காருந் திருமிடற்றாய் அருளாயென்று கைதொழுவர்
நீருமலருங் கொளாநெடு மாலும் பிரமனுமே.

எனவரும் பாடலால் இத்திருவந்தாதியினைக் காதலாகி ஓதுவோர் பெறும் பேரின்பநிலையினை இனிது புலப்படுத்தியுள்ளார்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

34. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

கட்டளைக் கலித்துறை

1182. பார்மண் டலத்தினிற் பன்னிரு பேரொடு மன்னிநின்ற
நீர்மண் டலப்படப் பைப்பிர மாபுரம் நீறணிந்த
கார்மண் டலக்கண்டத் தெண்தடந் தோளன் கருணைபெற்ற
தார்மண் டலமணி சம்பந்தன் மேவிய தண்பதியே. 1

1183. பதிகப் பெருவழி காட்டிப் பருப்பதக் கோன்பயந்த
மதியத் திருநுதல் பங்க னருள்பெற வைத்தளங்கள்
நிதியைப் பிரமா புரநகர் மன்னனை யென்னுடைய
கதியைக் கருதவல் லோரம ராவதி காவலரே. 2

---

*1182. **குறிப்புரை :** ஆளுடைய பிள்ளையார், திருஞான சம்பந்தர்.*

பார் மண்டலம் - நில வட்டம். சீகாழியின் பன்னிரு பெயர்களாவன, பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, காழி, கொச்சை, கழுமலம்' - என்பன. இவைகளைத் திருஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகங்களால் அறிக. படப்பை - தோட்டம். கார் மண்டலக் கண்டம் - கறுத்த வட்டத்தையுடைய கழுத்து. தார் மண்டலம் - மார்பிலணியும் மாலை வட்டம். மேவிய - அவதரித்த. பதி - நகரம். 'எண்தோளன் கருணை பெற்ற சம்பந்தன் மேவிய தண்பதி பிரமபுரம்' என முடிக்க. எண்தோளன் - சிவபெருமான்.

*1183. **குறிப்புரை :** பெருவழி, பல சிறுவழிகள் வந்து (குறுகிய தூர வழிகள்) வந்து சேரும் நெடுந்தூர வழி. சமயத் துறையில் பெருவழி, சைவம். பிற சமயங்கள் யாவும் அதனுள் அடங்கும்.*

ஓதுசமயங்கள், பொருள் உணரும் நூல்கள்
ஒன்றோ டொன்று ஒவ்வாமல் உளபலவும்;
யாது சமயம்? பொருள்நூல் யாது இங்கு? என்னில், இவற்றுள்
'இது ஆகும்; இது அல்லது; எனும் பிணக்கது இன்றி,
நீதியினால் இவையாவும் ஓரிடத்தே காண
நின்றது யாது, அதுசமயம், பொருள் நூல்;'

1184. காப்பயில் காழிக் கவுணியர் தீபற்கென் காரணமா
மாப்பழி வாரா வகையிருப் பேன்என்ன, மாரனென்னே!
பூப்பயில் வாளிக ளஞ்சுமென் நெஞ்சரங் கப்புகுந்த;
வேப்பயில் வார்சிலை கால்வளை யாநிற்கும் மீண்டிரவே. 3

1185. இரவும் பகலும்நின் பாதத் தலரென் வழிமுழுதும்
பரவும் பரிசே யருளுகண் டாயிந்தப் பாரகத்தே
விரவும் பரமத கோளரி யே!குட வெள்வளைகள்
தரளஞ் சொரியுங் கடல்புடை சூழ்ந்த தராய்மன்னனே. 4

ஆதலினால் இவையிரண்டும் அருமறை, ஆகமத்தே
*அடங்கியிடும்; இவையிரண்டும் அரனடிக்கீழ் அடங்கும்**

என்னும் சிவஞான சித்தியைக் காண்க. பதிகப் பெருவழி - பதிகமாகிய பெருவழி. வழிகாட்டும் கருவியை, "வழி" என்றது கருவியாகுபெயர். மதியத் திரு நுதல் - பிறைபோலும் அழகிய நெற்றியை உடைய மகள். "பங்கனது அருளை நாங்கள் பெற வைத்த (பெறுதற்கு வாய்ப்பு அளித்த) நிதி" என்க. நிதி, உருவகம். கதி - சென்று அடையும் இடம். அமராவதி - தேவேந்திரன் நகர். 'அதைக் காப்பவர்' என்றது, 'இந்திரன் ஆவர்' என்றபடி.

1184. குறிப்புரை : *இப்பாட்டுக் கைக்கிளைத் தலைவி காதலால் ஆற்றாது கூறியது.*

கா பயில் - சோலைகள் மிகுந்த. கவுணியர் தீபன் - கவுணிய கோத்திரத்தவர்கட்கு ஒரு விளக்காக வந்தவர், ஞான சம்பந்தர். 'அவருக்கு, நான் இறந்துபட்டால் பெண் பழி வரும்; அது கூடாது' என்று நான் எவ்வளவோ ஆற்றி யிருந்தாலும் மாரன் வாளிகள் அஞ்சும் என் நெஞ்சு அரங்கம் புகுந்தன; மீண்டும் அவன் இந்த இரவிலே தனது வில்லை வளைக்கின்றான் - என்பதாம். "என்னே" என்பதை இறுதியிற் கூட்டி 'நான் என் செய்வேன்' என உரைக்க. மாப் பழி - பெரும் பழி; பெண் பழி என்ன - என்று நான் கருதியிருக்க. வாளிகள் - அம்புகள். வேப் பயில் சிலை - வெப்பம் மிகுந்த வில். கால் - முனைகள். 'மீண்டும் சிலை கால் வளையாநிற்கும்? என இயைத்து முடிக்க. இரவு - இரவின்கண்.

1185. குறிப்புரை : *"இந்தப் பாரகத்தே" முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. "பாதத்து" என்பதில் அத்து, வேண்டா வழிச் சாரியை. 'பாரகத்தே விரவும்' என்க. பாத அலர், உருவகம். வழி - சந்ததி. விரவும் பரமதம் - பலவாகக் கூறுகின்ற வேற்றுச் சமயங்கள். கோளரி - சிங்கம். 'வேற்றுச் சமயங்களாகிய*

---

* *சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் சூத். 8. 17.*

1186. மன்னிய மோகச் சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென்றிப்
பன்னிய ஐந்தின் பதங்கடந் தோர்க்குந் தொடர்வரிய
பொன்னியல் பாடகம் கிங்கிணிப் பாத நிழல்புகுவோர்
துன்னிய காஅமர் சண்பையர் நாதற்குத் தொண்டர்களே. **5**

1187. தொண்டினஞ் சூழச் சுரிகுழ லார்தம் மனந்தொடர,
வண்டினஞ் சூழ வருமிவன் போலும், மயிலுகுத்த
கண்டினஞ் சூழ்ந்த வளைபிரம் போர்கழு வாவுடலம்
விண்டினஞ் சூழக் கழுவின ஆக்கிய வித்தகனே. **6**

யானைகட்குச் சிங்கமாய் உள்ளவர்' என்பது பொருள். ஆகலான் இஃது ஏகதேச உருவகம். இது 'பரசமய கோளரி' - என்றும் வரும். குடவளைகள் - குடம் போன்ற சங்குகள். தரளம் - முத்து. 'பூந்தராய்' என்பதை, "தராய்" என்றது தலைக் குறை.

1186. குறிப்புரை : *மோகம் - மயக்கம். மோக ஐந்து - மயக்கத்தைத் தரும் ஐம்புலன்கள். பதம் - அவற்றின் ஆற்றல். ஐம்புல ஆற்றலைக் கடந்தோர், துறவிகள். 'எல்லா நெறிகளிலும் துறவு நிலை உள்ளது எனினும், ஞான சம்பந்தருக்குத் தொண்டர் ஆகியவர்களே அவர் அடைந்த பேற்றினை அடைவர்' - என்பதாம். அவர் அடைந்த பேறு சிவ சாயுச்சியம். அதனை,*

போதநிலை முடிந்த வழிப்
*புக்கு ஒன்றி உடன் ஆனார்**

என்றதனால் உணர்க. பாதம், ஞானசம்பந்தருடையன. அவை சென்றது இறைவர் திருவடி நிழலில். பாத நிழல் புகுவோர் - அடியொற்றிச் செல்பவர். துன்னிய கா அமர் சண்பையர் நாதன் - நெருங்கிய சோலைகள் பொருந்திய சீகாழியில் உள்ள அந்தணர்கட்குத் தலைவன்; ஞானசம்பந்தர்.

1187. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, ஞானசம்பந்தரது வீதி யுலாவைக் கண்டாள் ஒருத்தி கூறியது.*

தொண்டு இனம் - அடியார் கூட்டம். இஃது அவரைச் சூழ்ந்து செல்கின்றது. அவரைக் கண்ட மகளிரது மனங்களோ அக்கூட்டத்தைப் பின் தொடர்ந்து செல்கின்றன. அவர் அணிந்துள்ள தாமரை மலரை விரும்பி வண்டுக் கூட்டமும் சூழ்கின்றது. "கண்டினம்" என்பதை, 'கண் + தினம்' - எனப் பிரித்து, 'மயில் தினம் உகுத்த கண்' என்க. 'கண்' என்பது ஆகுபெயராய் அதற்கு இடமாகிய தோகையைக் குறித்ததும் தானியாகுபெயர். கண் வளை

**பெரிய புராணம் - ஞானசம்பந்தர் - 1, 253.*

1188. வித்தகம் பேசி,நம் வேணுத் தலைவனை வாள்நிகர்த்து
முத்தகங் காட்டும் முறுவல்நல் லார்தம் மனம்அணைய,
உய்த்தகம் போந்திருந் துள்ளவும் இல்லா தனவுமுறு
பொத்தகம் போலும்! முதுமுலைப் பாணன் புணர்க்கின்றதே. 7

பிரம்போர் - மயில் தோகைகளை வளைத்துக் கட்டிய பிரம்பை உடைய சமணர்கள். 'மயிலைக் கொன்று எடுக்காமல், அது தானாக உகுத்த தோகையைக் கொள்வர்' என்க. நீராடாமை அவர் நோன்பு ஆதலின், "கழுவா உடலம்" என்றார், கழுவின - கழுவில் ஏறியிருப்பன. "கழுவா உடலம் கழுவின ஆக்கின" என்றது நயம். குருதியால் கழுவப்பட்டது என்க. இனம் விண்டு சூழ - கழுவில் ஏறினார்க்கு இனமாய் உள்ளவர்கள் கழு மரங்களைச் சூழ்ந்து நிற்க. வித்தகம் - சதுரப்பாடு உடையவன். 'வாதில் வென்றவன்' என்றபடி.

1188. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு. அகன் ஐந்திணையுள் மருதத் திணையதாய், வாயில் வேண்டிய பாணனைக் கழறித் தலைவி வாயில் மறுத்தது.*

'பாணன் முது முலை புணர்க்கின்றது, (அவன் பேசுகின்ற) உள்ளவும், இல்லாதனவும் உறுபுத்தகம் போலும்' - என இயைத்து முடிக்க. உள்ள - உண்மையான சொற்கள். இல்லாதன - பொய்ம்மையான சொற்கள். உறும் பொத்தகம் - அவ் இருசொற்களும் பொதிந்துள்ள புத்தகம். தலைவி புதல்வனைப் பெற்றுள்ளாள் ஆகலின் தனது கொங்கைகளை "முதுமுலை" என்றாள். இங்ஙனம் கூறவே 'நம்மை விரும்பாமல் இளையராகிய பரத்தையரைத் தேடி அவர் சேரியில் சென்று இரவெல்லாம் தங்கிவிட்டு, இங்குத் தங்குதல் மாத்திரைக்கு விடியலில் வர விரும்புகின்ற தலைவனை நம் இல்லத்துள் விடுத்தற்கு இப்பாணன் உள்ளதும், இல்லதுமாக ஏதேதோ சொல்லிக் கதைக்கின்றான்' - எனத் தலைவி பாணனைக் கழறி வாயில் மறுத்தாளாம்.

"பரத்தையர் சேரியிலும் சென்று இப்படியே அவர்களிடம் பொய்யும், புனைவும் கூறி நம் தலைவனை அவர்கள் இல்லினுட் புகவிடுவதே இவனது தொழில்; அந்தத் தொழிலை நம் முன்பும் செய்ய வந்திருக்கின்றான்; ஆயினும் அது பலிக்காது" என்றற்கு, "பாணன் நம் முலை புணர்க் கின்றது, உள்ளவும், இல்லாதனவும் உறு பொத்தகம் போலும்" என்றாள். புணர்க்கின்றது - புணர்ப்பதற்குக் கூறும் சொல், பொத்தகம் - இவன் கற்ற புத்தகத்தில் உள்ள சொற்கள்; ஆகுபெயர்.

'பாணன் தலைவனை முதுமுலை புணர்க்கின்ற சொல் பொத்தகம் போலும்' என்க. வேணு - மூங்கில். இது முத்துக்களைப் பிறப்பிக்கும். 'அது போல நம் தலைவன் பரத்தையரது வாய்களில் முத்துப் போலும் பற்களை

1189. புணர்ந்தநன் மேகச் சிறுநுண் துளியின் சிறகொதுக்கி
உணர்ந்தனர் போல விருந்தனை யால்உல கம்பரசும்
குணந்திகழ் ஞானசம் பந்தன் கொடிமதில் கொச்சையின்வாய்
மணந்தவர் போயின ரோ ?சொல்லு, வாழி! மடக்குருகே. **8**

1190. குருந்தலர் முல்லையங் கோவல ரேற்றின் கொலைமருப்பால்
அருந்திற லாகத் துழுதசெஞ் சேற்றரு காசனிதன்
பெருந்திற மாமதில் சண்பை நகரன்ன பேரமைத்தோள்
திருந்திழை ஆர்வம்.......................... முரசே. **9**

வெளித்தோன்றி விளங்கச் செய்கின்றான்' என்பாள், "நம் வேணுத்தலைவனை" என்றும், "முத்து அகம் காட்டும் முறுவல் நல்லார்" என்றும் கூறினார். வாள் - ஒளி நிகர்ந்து - நிகர்ப்ப; ஒரு படித்தாய் விளங்க. வேணுத் தலைவன், உவமத் தொகை. தலைவனை அவர்களது அகத்தில் வித்தகம் பேசி உய்த்து, தானும் போந்து இருந்து, அவர்தம் மனம் தலைவன்பால் அணைதற்குப் 'பேசுகின்ற' உள்ளவும், இல்லாதனவும் பொருந்திய பொத்தகம் எனக் கொள்க. "முத்து அகம்" என்பதில் அகம் - செப்பு. வாய் இங்ஙனம் உருவகிக்கப்பட்டது. "காட்டும்" என்றது, 'திறந்து காட்டும்' - என்றவாறு.

1189. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவன் பிரிவால் ஆற்றாமை மிக்க தலைவி குருகோடு சொல்லி இரங்கியது. இது, "காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி" - எனப்படும்.*

'குருகே! (நீயும்) மேகச் சிறு நுண் துளியில் சிறகை உதறி, ஆற்றி யிருந்தவரைப் போல இருந்தனை. (எனினும் உனது ஆற்றாமை தெரிகின்றது). இக்கொச்சையில் (என்னை மணந் தவரைப் போல) உன்னை மணந்தவரும் உன்னைத் தனியே விட்டுப் போயினரோ? சொல்லு' - என உரைக்க.

"மேகத் துளியில்" என்றதனால் அவர் சொல்லிச் சென்ற கார் காலம் வந்தமையைக் குறித்தாள். உணர்தல் - இங்கே, மெலியாது ஆற்றியிருத்தல். பரசுதல் - துதித்தல். குணம், பத்தி நெறிப் பண்பு. கொச்சை - சீகாழி. வாய், ஏழன் உருபு. வாழி, அசை. மடம் - இளமை. குருகு - நீர்ப் பறவைப் பொது.

1190. குறிப்புரை : *(இப்பாட்டின் ஈற்றடி ஏடு சிதலமாகி முழுமையாகக் கிடைக்காமையால் இதன் முழுப் பொருளை அறிதல் அரிதாகின்றது).*

இப்பாட்டு முல்லைத் திணைத் துறையை உடையதாகத் தெரிகின்றது. ஏறு தழுவல் குறிப்பு உள்ளது. அருக - அசனி- அருகாசனி; சமணர்களாகிய பாம்புகளுக்கு இடிபோன்றவன்; ஞானசம்பந்தர். சண்பை நகர் - சீகாழி - அமை - மூங்கில்.

1191. முரசம் கரைய,முன் தோரணம் நீட, முழுநிதியின்
பரிசங் கொணர்வா னமைகின் றனர்பலர்; பார்த்தினிநீ
அரிசங் கணைதலென் னாமுன் கருது, அரு காசனிதன்
சுரிசங் கணைவயல் தந்த நகரன்ன தூமொழிக்கே. **10**

1192. மொழிவது, சைவ சிகாமணி மூரித் தடவரைத்தோள்
தொழுவது, மற்றவன் தூமலர்ப் பாதங்கள்; தாமங்கமழ்ந்
தெழுவது, கூந்தல் பூந்தா மரையினி யாதுகொலோ!
மொழிவது, சேரி முரிப்புதை மாதர் முறுவலித்தே. **11**

1191. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவியது நொதுமலர் வரைவு முடுக்கம் கண்டு தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.*

'அங்கு முரசு அறைய' என மாற்றி யுரைக்க. முன் - தங்கள் வருகையின் முன்னால். பரிசம், பெண்ணை மணம் கொள்ளுதற்குத் தரும் விலை. அமைகின்றனர் - இசைக்கின்றனர். "பலர்" என்றதனால், 'இன்னும் இருமுது குரவர் மகட் கொடை நேர்ந்திலர்' என்பது பெறப்படும். "நீ" என்பதற்கு முன் "தாயே" என்பது வருவிக்க. 'சங்கு, மணவினைச் சங்கு' என்பது தோன்றுதற்கு, "அரி சங்கு" என்றாள். அரி - திருமால். அவன் காத்தற் கடவுள் ஆதலின் அவன் சங்கு மங்கலச் சங்காம். அணைதல் - அணைக; வியங்கோள். என்னாமுன் - என்று இருமுது குரவர் கூறுதற்கு முன். அஃதாவது, மணத்திற்கு இசைவதற்கு முன் தூமொழி, தலைவி. நான்கன் உருபை ஏழன் உருபாகத் திரித்து, 'தூமொழிக்கண் நிகழ்ந்துள்ளதை கருது' என ஒரு சொல் வருவித்து முடிக்க.

நிகழ்ந்துள்ளது, தலைவன் ஒருவனோடு கனவிற் கூடிய கூட்டம். அணை வயல் - நீர் மடைகளை உடைய வயல். 'வயல் சுரிசங்கினைத் தந்த நகர்' - என்க. 'அருகாசனிதன் நகர் அடைதற்கு அரிதாதல் போல இவள் அடைதற்கு அரியள்' என்பாள், "அருகாசனிதன் நகர் அன்ன தூமொழி" என்றாள்.

1192. குறிப்புரை : *தொழிற் பெயர் எழுவாய்கள் வினைகொண்டு முடியும் உருபுகளைப் பயனிலையாக ஏற்றல் இயல்பாகலின், "மொழிவது, தொழுவது" என்னும் தொழிற் பெயர்கள், "தோளை, பாதங்களை" என்னும் இரண்டன் உருபோடு முடிந்தன. இரண்டன் உருபுகள் இங்கு இறுதிக்கண் தொக்கன. எழுவது என்னும் எழுவாய், "தாமரை" என்னும் பெயர்ப் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது. ஈற்றில் நின்ற "மொழிவது" என்னும் எழுவாய், "யாது" என்னும் வினாப் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது. கொல், ஓ அசைகள். மொழிவது - புகழ்வது. மூரித் தடவரைத் தோள் - பெரிய, அகன்ற மலைபோலும்*

1193. வழிகெழு குண்டர்க்கு வைகைக் கரையன்று வான்கொடுத்த
கலிகெழு திண்தோள் கவுணியர் தீபன், கடலுடுத்த
ஒலிதரு நீர்வை யகத்தை யுறையிட்ட தொத்துதிரு
மலிதரு வார்பனி யாம்,மட மாதினை வாட்டுவதே. 12

1194. வாட்டுவர் தத்தந் துயரை;வன் கேழலின் பின்புசென்ற
வேட்டுவர் கோலத்து வேதத் தலைவனை மெல்விரலால்,
தோட்டியல் காத னிவனென்று தாதைக்குச் சூழ்விசும்பில்
காட்டிய கன்றின் கழல்திற மானவை கற்றவரே. 13

தோள்கள். மற்று, வினைமாற்று. தாமம் - மாலை. "தாமமாய்" என ஆக்கம் வருவிக்க. அகரச் சுட்டு 'அவன் அணிந்த' எனப் பொருள் தந்தது. முரி - மாறுபாடு. புதைத்தல் - மறைத்தல் 'சேரி மாதர்' என இயையும். முறுவலித்து - தமக்குள் எள்ளி நகையாடி. 'நாம் விரும்பிப் புகழ்வது சைவ சிகாமணி தோள்களையும், தொழுவது அவனது பாதங்களையும், கூந்தலில் மணங்கமழ அணிவது அவனது நினைவாக அவனுக்கு அடையாளமாகிய தாமரை மலர்மாலையுமாக ஆய்விட்டபொழுது சேரிப் பெண்டிர் தம்மை நகைத்துப் பேசுவதற்கு என்ன கிடக்கின்றது' என்பது இதன் திரண்ட பொருள்.

இப்பாட்டு, தன்னைத் தூதுவிடக் கருதிய கைக்கிளைத் தலைவிக்கு, "இஃது அம்பல் அலராதற்கு ஏதுவாய்விடும்" வன்புறை கூறியது.

1193. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைமகனைத் தோழி குறியிடத்தில் நேர்ந்து வரைவு கடாயது.*

'மாதினை வாட்டுவது வார்பனியாம்' என முடிக்க. 'உன்னைப் புல்லிக் கிடத்தலால் தலைவிக்கு மிக இனிதாதற்கு உரிய பனிக்காலம், நீ தணந்தமையால் மிக இன்னாதாயிற்று' என்றபடி. இதன் பயன் தலைவன் தலைவியை வரைந் தெய்து வானாதல். 'கவுணியர் தீபன் (தனது திருவருள் வலியால்) வையகத்தை உறையிட்டது. (மூடி மறைத்தது) ஒத்து உதிரும் பனி' - என்க. 'வைகைக் கரையில்' என ஏழாவது விரிக்க. கலி - ஆரவாரம்; புகழ் ஆரவாரம். கெழு - பொருந்திய. 'உதிரும் பனி, மலிதரு பனி, வார் பனி' எனத் தனித்தனி முடிக்க. வார்தல் - ஒழுகுதல். 'சில வேளை உதிர்ந்தும், சில வேளை ஒழுகியும் விழும் பனி' என்றபடி. குறிஞ்சித் திணைக்கு முன்பனிக்காலமாகிய பெரும்பொழுது உரித்தாக ஓதப்பட்டமை நினைக.*

1194. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை.*

**தொல் - பொருள் - அகத்திணையியல்.*

1195. அவர்சென் றணுகுவர்; மீள்வதிங்கு அன்னை யருகர்தம்மைத்
தவர்கின்ற தண்டமிழ்ச் சைவ சிகாமணி சண்பையென்னப்
பவர்கின்ற நீள்கொடிக் கோபுரம் பல்கதி ரோன்பரியைக்
கவர்கின்ற சூலத் தொடுநின்று தோன்றுங் கடிநகரே. 14

1196. நகரங் கெடப்பண்டு திண்தேர் மிசைநின்று, நான்மறைகள்
பகரங் கழலவ னைப்பதி னாறா யிரம்பதிகம்
மகரங் கிளர்கடல் வையம் துயர்கெட வாய்மொழிந்த
நிகரங் கிலிகலிக் காழிப் பிரானென்பர், நீணிலத்தே. 15

வன் கேழல் - காட்டுப் பன்றி. சிவ பெருமான் பன்றிப்பின் சென்றது. அருச்சுனனுக்காக. “கழல் திறம்” என்றது, ‘திருவருள் ஆற்றல்’ என்றபடி. ஆற்றல், அதனால் விளைந்த அற்புதங்களைக் குறித்தது. “கற்றவர்” என்பது, கேட்டவர், பயின்றவர் ஆகியோரையும் தழுவி நின்ற உபலக்கணம். “கன்று” என்றது குறிப்புருவகம் ஆதலின், ‘யானைக் கன்று’ எனக் காதற் சொல்லாயிற்று.

1195. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, உடன்போக்கால் பிரிந்த தலைவியைத் தேடிப் பின் சென்ற செவிலிக்கு, முன் சென்ற வரைக்கண்டோர் கூறியது.*

‘அன்னை! அவர் சென்று கடிநகர் அணுகுவர்; (ஆகவே, நீ இனிச் செய்யத்தக்கது) மீள்வதே’ என இயைத்து முடிக்க.

அவர் - தலைவன் தலைவியர் ‘தவல்விக்கின்ற’ என்பது விவ்விகுதி தொகுக்கப்பட்டு, எதுகை நோக்கி லகரம் ரகரமாய்த் திரிந்து நின்றது. தவல் வித்தல் - அழித்தல். ‘சண்பை என்னக் கோபுரம் சூலத்தொடு தோன்றும் கடி நகர் என்க. கடி - காவல். இந்நகர் தலைவனுடையது. பவர்தல் - படர்தல். ‘கொடி’ என்னும் பெயர் ஒருமை பற்றி, “படர்கின்ற” என்றார். பல் கதிரோன் - சூரியன். ‘அவனது தேர்க் குதிரைகளைச் சூலம் தனது உயர்ச்சியால் கவர்கின்றது’ என்பதாம். கவர்தல், இங்கே தடுத்தல்.

1196. குறிப்புரை : *நகரம், திரிபுரங்கள். “நின்று” என்னும் செய்தென் எச்சம் எண்ணின்கண் வந்தது. எனவே, ‘ஒரு காலத்தில் நான்மறைகளைப் பகர்ந்தவனும், அழகிய கழல்களை உடையவனும் ஆகிய அவனை மொழிந்த நிகர் இலி’ என்பது பொருளாயிற்று. ஒரு காலத்தில் நான்மறை பகர்ந்தது, படைப்புக் காலத்தில் ஆல்நிழலில். “அவனை” என்பதை, ‘அவன்மேல்’ எனத் திரித்துக் கொள்க. “வாய்” என்ற வேண்டாக் கூற்று, ‘ஞானப் பால் உண்ட’ என்னும் சிறப்பினைத் தோற்றுவித்தது. மகரம் - சுறா மீன். அங்கு, அசை. நிகர்இலி - தனக்கு நிகராவார் ஒருவரையும் இல்லாதவன். கவிக்காழி -*

1197. நிலம் ஏறியமருப் பின்திரு மாலும், நிலம்படைத்த
குலம் ஏறியமலர்க் கோகன தத்தய னுங்கொழிக்குஞ்
சலம் ஏறியமுடி தாள்கண் டிலர்,தந்தை காணவன்று
நலம் ஏறியபுகழ்ச் சம்பந்தன் காட்டிய நாதனையே. **16**

1198. நாதன் நனிபள்ளி சூழ்நகர் கானக மாக்கிஃதே
போதின் மலிவய லாக்கிய கோனமர் பொற்புகலி
மேதை நெடுங்கடல் வாருங் கயலோ? விலைக்குளது
காதி னளவும் மிளிர்கய லோ?சொல்லு; காரிகையே. **17**

ஆரவாரம் மிக்க சீகாழி. 'அம் கழலவனைப் பதினாறாயிரப் பதிகம் வாய் மொழிந்த நிகர் இலியாவான் காழிப் பிரான் என்பர்' என முடிக்க. "நீள் நிலத்து" என்றது. 'நிலத்துள்ளார் யாவரும்' என்பது தோன்றுதற்கு.

1197. குறிப்புரை : *நிலம் ஏறிய மருப்பின் திருமால் - வராக அவதாரத்தில் பூமி ஏறி நின்ற கொம்பினை உடைய மாயோன். குலம் ஏறிய - சிறப்பு மிகுந்த. கோகனகம் - தாமரை. அது 'கோகனதம்' என்றும் மருவி வரும். சலம் - கங்கை. முடியும், தாளும் கண்டிலர் என்க. இவையிரண்டும் "திருமாலும், அயனும்" என்பவற்றோடு எதிர்நிரல் நிறையாய் இயைந்தன.*

சம்பந்தன் அன்று தந்தை
காணக் காட்டிய நாதனைத்
திருமாலும், அயனும் தாள்,
முடி கண்டிலர்

என இயைத்து முடிக்க. "நாதனைத் தாள் முடி கண்டிலர்" என்பதில், 'யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' என்பது போலச் சிறுபான்மை முதல், சினை இரண்டிலும் இரண்டன் உருபு வந்தது[1].

1198. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு,*

காமஞ் சாலா இளமையோளாகிய
நெய்தல் நிலத் தலைவி பால் அந்நிலத்
தலைவன் ஏமம் சாலா இடும்பை
யாகிய கைக்கிளைப் பட்டுச்
சொல் எதிர் பெறான், சொல்லி இன்புற்றது.[2]

---

1. தொல் - சொல் - வேற்றுமை மயங்கியல்
2. தொல் - பொருள் - அகத்திணை இயல்

1199. கைம்மையி னால்நின் கழல்பர வாது,கண் டார்க்(கு)இவனோர்
வன்மைய னேயென்னும் வண்ணம் நடித்து, விழுப்பொருளோ(டு)
இம்மையில் யானெய்து மின்பங் கருதித் திரிதருமத்
தன்மையி னேற்கும் அருளுதி யோ!சொல்லு சம்பந்தனே. **18**

1200. பந்தார் அணிவிரற் பங்கயக் கொங்கைப் பவளச்செவ்வாய்
கொந்தார் நறுங்குழல் கோமள வல்லியைக் கூறருஞ்சீர்
நந்தா விளக்கினைக் கண்டது நானெப் பொழுது முன்னுஞ்
சந்தார் அகலத் தருகா சனிதன் தடவரையே. **19**

'காரிகையே! விலைக்கு உள்ளது (நீ விற்பது) கடலினின்றும் வாரிய கயலோ? அல்லது (உனது முகத்தில்) காதளவும் சென்று மிளிர்கின்ற கயலோ? (ஏது?) சொல்லு' என 'மீன் விற்கின்ற நீ உன் கண்ணால் என்னை வாட்டுகின்றாய்' என்பதாம். நாதன் நனி பள்ளி நகர் - சிவபெருமானது 'திருநனி பள்ளி' என்னும் தலம். "சூழ்" என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயர் ஆகுபெயராய், அத்தொழிலையுடைய இடத்தைக் குறித்தது. 'முன்பு கானகம் ஆக்கிப் பின்பு அதனையே வயல் ஆக்கிய கோன்' - என்க. 'கானகம்' என்பது முல்லை நிலமும், 'வயல்' என்பது மருத நிலமும் ஆவன ஆயினும் அவை சிறுபான்மை பற்றி ஓதப்பட்டனவேயாகும். ஏனெனில், இது பாலை நெய்தல் பாடியதாகவே பிற இடங்களிலும் சொல்லப்படுதலாலும், இவ் ஆசிரியர் தாமே,

நனிபள்ளியது - பாலைதனை
நெய்தல் ஆக்கியும்[1]

எனக் கூறுதலாலும் என்க. மேதை - புகலிக் கடல் - சீகாழியைச் சார்ந்து நிற்கும் கடல்.

1199. குறிப்புரை : *கைம்மை - சிறுமை. இஃது இப்பொருட்டாயின் பரவாமைக்குக் காரணமாகும். இவ்வாறன்றி, 'கைம்மை - கைத்தொண்டு' எனின், அது 'கைத்தொண்டினால் பரவுதலைச் செய்யாமை' எனப் பரவுதலின் வகையைக் குறிக்கும். வன்மையன் - வல்லமை யுடையவன்; அஃதாவது, 'வீடு பேற்றைப் பெற வல்லவன்' என்பதாம். விழுப்பம் - மேன்மை. "திறன் அறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள் அறம், இன்பம் இரண்டையும் தரும்*[2] *ஆதலின், "விழுப்பொருள்" எனப்பட்டது. ஓடு, எண்ணிடைச் சொல்.*

1200. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, குறிஞ்சித் திணையில் 'வறுங்களம் நாடி*

---

1. *ஆளுடைய பிள்ளையார் திருஉலா மாலை - கண்ணி - 75, 76.*
2. *திருக்குறள் - 754.*

1201. வரைகொண்ட மாமதில் சண்பைத் தலைவனை வாழ்த்தலர்போல்
நிரைகொண்டு வானோர் கடைந்ததின் நஞ்ச நிகழக்கொலாம்,
நுரைகொண்டு மெய்ப்பரத் துள்ளஞ் சுழலநொந் தோரிரவும்
திரைகொண் டலமரு மிவ்வகல் ஞாலஞ் செறிகடலே. 20

1202. கடலன்ன பொய்மைகள் செய்யினும் வெய்ய கடுநரகத்
திடநம னேவுதற் கெவ்விடத் தானிருஞ் செந்தமிழால்
திடமன்னு மாமதில் சண்பைத் தலைவன்செந் தாமரையின்
வடமன்னு நீள்முடி யானடிப் போதவை வாழ்த்தினமே. 21

மறுகல்' என்னும் துறையது. அஃதாவது தலைவியைத் தமர் இற்செறிக்கத் தினைப்புனமும் கொய்யப்பட்ட பின்னர்த் தலைவன் அவண் சென்று வெற்றிடத்தைக் கண்டு வருந்தித் தன்னுள்ளே கூறியது.

பந்து ஆர் விரலி - ஆடுவதற்கான பந்து சேர்ந்திருக்கும் விரல்களை உடையவள். சிலர், 'பந்தாவது, அகங்கை புறங்கைகளின் திரட்சி' என்பர். அதனை எடுத்துக் கூறுதலால் பயன் யாதும் இல்லை யாகலானும், அஃது ஆடவர்கட்கும் உள்ளதே யாகலானும், அது பொருந்தா உரையாம். பங்கயம் - தாமரை. அஃது ஆகுபெயராய், அதன் அரும்பைக் குறித்தது. பங்கயக் கொங்கை, பவள வாய். உவமத் தொகைகள். கோமள வல்லி - அழகிய கொடி போன்றவள்; உவமையாகுபெயர். நந்தா விளக்கு - அணையா விளக்கு. இதுவும் உவமையாகுபெயரே. 'நான் கண்டது எப்பொழுது' என வருத்தத்தால் அண்மைக் காலத்தை மிகக் கடந்த சேய்மைக் காலமாக மயங்கி நினைவு கூர்வானாய் வருந்திக் கூறினான். 'அருகாசனிதன் தடவரைக்கண்' என ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது. முன்னும் - நினைக்கப்படுகின்ற. 'முன்னும் அருகாசனி' என்க. சந்து ஆர் அகலத்து - சந்தனம் பொருந்திய மார்பினை உடைய.

***1201. குறிப்புரை :** இப்பாட்டும் தனிமை மிக்க தலைவி கடல் ஒலிக்கு ஆற்றாது இரங்கியது. 'ஆற்றாமையால் இரவில் துயில் வருதல் அரிதாய் இருக்க, அதன்மேல் கடலும் இரவு முழுதும் ஒலித்துத் துயிலைத் தடுக்கின்றது' என்பதாம்.*

"கொண்ட" என்பது உவம உருபு. 'வாழ்த்தாதவர்கள் துன்புற்று அரற்றுதல் போலக் கடல் திரை கொண்டு அலமரும்' - என வினைமுடிக்க. திரைகொண்டு - அலைகளைப் பெற்று. அலமரும் - அலையும். 'அலையும்' என்பது அதன் காரியத்தில் மேலதாய், 'ஒலிக்கும்' எனப் பொருள் தந்தது. 'கடல் இன்று அலமருதல், முன்பு தேவர்கள் கடைந்த காலத்தில் அவர்கள்

1203. வாழ்த்துவ தெம்பர மேயாகும், அந்தத்து வையமுந்நீர்
ஆழ்த்திய காலத்து மாழா தது,வரன் சேவடியே
ஏத்திய ஞானசம் பந்தற் கிடமிசைத் தும்பிகொம்பர்க்
காத்திகழ் கேதகம், போதக மீனுங் கழுமலமே. 22

1204. மலர்பயில் வாட்கண்ணி, கேள்;கண்ணி நீண்முடி வண்கமலப்
பலர்பயில் கீர்த்திக் கவுணியர் தீபன் பகைவரென்னத்
தலைபயில் பூம்புனங் கொய்திடு மே **?**கணி யார்புலம்ப
அலர்பயி லாமுன் பறித்தன மாகில் அரும்பினையே. 23

விருப்பத்திற்கு மாறாக நஞ்சைத் தோற்றுவித்ததுபோலத் தோற்றுவிக்கவோ' என அஞ்சியவாறாம். இது தற்குறிப்பேற்ற அணி. கொல், ஐயம். ஆம், அசை. "கடைந்தது" என்பது அத்தொழிலைக் குறித்தது. நிரை - வரிசை. இன், உவமப் பொருள்கண் வந்த ஐந்தன் உருபு. ''நுரை கொண்டு'' - என்பதைத் "திரைகொண்டு" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. மெய் - உடம்பு. பரம் - சுமை. 'உடற் சுமையோடு உள்ளம் சுழல நொந்தோர்' என்க. 'சுமையோடு' என்பது, 'சுமையாக' அதனுடன் என்றவாறு. நோதல், தனிமையினால், கூடினார்க்கு இனியதாகின்ற இரவு இன்னாது ஆதல் பிரிந்தோர்க்கே யாதலின் கடல் வருத்தம் செய்யும் இராக் காலத்தை "நொந்தோர் இரவு" என அவர்க்கே உரித்தாக்கினாள். ஞாலம் செறி கடல் - நிலத்தை உள்ளடக்கிய கடல்.

1202. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை. வடம் - மாலை. தாமரை மலர் மாலை அந்தணர்களுக்கு அடையாள மாலையாகும்.*

1203. குறிப்புரை : *'கழுமலத்தையே வாழ்த்துதல் எம் பரமே யாகும்' என வினை முடிக்க. பரம் - கடமை. அந்தம் - யுக முடிவு. முந்நீர் - கடலில் உள்ள மூன்று நீர். (ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழை நீர்). 'நீர் - நீர்மை' எனக் கொண்டு, "படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்று தன்மைகளை யுடைய கடல்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். 'முந்நீர், வையத்தை ஆழ்த்திய காலத்தும் ஆழாததும், சம்பந்தர்க்கு இடமும் ஆகிய கழுமலம்' என்க. ஏகாரம், தேற்றம். கா - கடற்கரைச் சோலை. இது, 'கானல்' எனப்படும். கேதகம் - தாழம் பூ. போது - மற்றை மலர்கள். 'இவைகளில் தும்பி (வண்டுகள்) அடை கிடக்கும் கழுமலம்' என்றபடி.*

1204. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, பகற்குறியில் தினைப்புனம் வந்த தலைமகளைத் தோழி கண்டு வரைவு கடாவுவாளாய், 'வேங்கை மரம் பூத்தது, இதனைக் காணின் எமர் தினைப் புனத்தைக் கொய்துவிடுவார்கள். அப்பால் தலைவி இற் செறிக்கப்படுவாள்; இனி நீவிர் இங்கு வாரற்க' - என்றாட்குத்*

1205. அரும்பின அன்பில்லை; யர்ச்சனை யில்லை; யரன்நெறியே
விரும்பின மாந்தர்க்கு மெய்ப்பணி செய்கிலன்; பொய்க்கமைந்த
இரும்பன வுள்ளத்தி னேற்கெங்ங னேவந்து நேர்பட்டதால்
கரும்பன நீள்வயல் சூழ்காழி நாதன் கழலடியே. **24**

தலைவன் வரைவு மறுத்தது. வேங்கை பூப்பின் அதுவே கால மாகத் தினையை அறுவடை செய்தல் வழக்கம்.

'வாட் கண்ணியே! கணியார் அலர்பயிலா முன்னம் அரும்பினைப் பறித்தனமாகில் புனம் கொய்திடுமே?' என வினை முடிக்க. வேங்கை மரம் பூத்து அலர்வதற்கு முன்னே நாம் அரும்புகளைக் கொய்து விடுவோம்; பின்பு எப்படி தினைப்புனம் கொய்யப்படும்' எனத் தலைவன் கூறித் தோழியை நகையாடினான். வேங்கை நன்கு பூத்துக் குலுங்குவது எப்பொழுது? பின்பு அதனை நுமர் காண்பது எப்பொழுது? அதன் பிறகு தினைப் புனத்தைக் கொய்து தலைவியை அவர் இற்செறிப்பது எப்பொழுது? எல்லாம் நாளையே நிகழப் போவதாகச் சொல்லி என்னை ஏய்க்கின்றாய்' என்பது தோன்றத் தலைவன் இயலாத ஒன்றை இயல்வதுபோலக் கூறி அவளது விலக்குரையை இகழ்ந்தான். இஃது 'எள்ளல் பற்றிய நகை' என்னும் மெய்ப்பாடு.

'மலர் பயில்' என்பதில் 'பயில்', உவம உருபு. 'நீள் முடியில் கமலப் பூவை யுடைய தீபன்' என்க. பின் வந்த 'கண்ணி' முடியில் அணியும் மாலை. 'கீர்த்தியை' உடையவன் என்பதும் தீபனையே சிறப்பித்தது. 'தீபனுக்குப் பகையாயினார் புலம்புவதுபோல வேங்கை புலம்ப' என்க. கணி - வேங்கை மரம், இகழ்ச்சி தோன்ற அதனை உயர்திணையாக்கிக் கூறினார். புலம்புதல் - தனிமைப் படுதல். அஃதாவது பொலிவை இழந்து நிற்றல். பகைவர்க்கும் இது பொருந்தும். 'இத்தலை பயில்' எனச் சுட்டு வருவிக்க. தலை - இடம். கொய்திடும் - கொய்யப்படும். ஏகாரம், வினாப் பொருட்டாய் கொய்யப்படாமையைக் குறித்தது.

1205. குறிப்புரை : *அரும்பின அன்பு - மெய்ம் மயிர் பொடித்தற்கு ஏதுவான அன்பு. "அரும்பின்" என்னும் பெயரெச்சம் காரணப் பெயர் கொண்டு முடிந்தது. அரன் நெறியே விரும்பின மாந்தர் சிவனடியார்கள். மெய் - உண்மை, உடம்பு என இருபொருளும் கொள்க. நேர்பட்டது - கிடைத்தது. ஆல், அசை. கரும்பன - கரும்புகளை உடைய. 'நல்வியல்புகள் பலவும் உடைய அன்புள்ளத்தார்க்கும் கிடையாத கழலடி, நல்லியல்பு ஒன்றும் இல்லாத வன்புள்ளத்தேனுக்கு எங்ஙனம் வந்து கிடைத்தது' - என வியந்து கூறியவாறு. 'இப் பிறப்பில் யாதும் செய்யாவிடினும், முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்தேன் போலும்' என்பது குறிப்பெச்சம்.*

1206. அடியால் அலர்மிதித் தாலரத் தம்பில் கமிர்தமின்(று)இக்
கொடியா னொடும்பின் நடந்ததெவ் வா(று)அலர் கோகனதக்
கடியார் நறுங்கண்ணி ஞானசம் பந்தன் கருதலர்போல்
வெடியா விடுவெம் பரல்சுறு நாறு வியன்சுரத்தே. **25**

1207. சுரபுரத் தார்தம் துயருக் கிரங்கிச் சுரர்கள்தங்கள்
பரபுரத் தார்தந் துயர்கண் டருளும் பரமன்மன்னும்
அரபுரத் தானடி எய்துவ னென்ப, அவனடிசேர்
சிரபுரத் தானடி யாரடி யேனென்னும் திண்ணனவே. **26**

***1206. குறிப்புரை :** இப்பாட்டு, தலைவியது உடன் போக்குப் போயதை அறிந்த நற்றாய் வருந்தியது.*

'மிதித்தாலும்' என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுக்கப்பட்டது. அரத்தம் பில்கு - இரத்தம் சிந்துகின்ற. அமிர்தம் - அமிர்தம் போல்வாள். அவளது மென்மையறியாமற் சுரத்து உய்த்தமை பற்றித் தலைவனை, "கொடியான்" என்றாள். கடி - விளக்கம்; அடையாளமாய் விளங்குவது. "கருதலர்" என்பது, "பகைவர்" என்னும் அளவில் நின்று, 'ஞானசம்பந்தனுக்கு' எனத் தொக்கு நின்ற நான்காவதற்கு முடிபாயிற்று. வெடியா விடு - நிலம் வெடித்து வெளித் தள்ளுகின்ற. பரல் - பரற்கற்கள். சுரம் - பாலை நிலம். பின்னர், "இன்று" என்றமையால், முன்பு 'இயல்பாக' என்பது வருவிக்க. 'இயல்பாக மலரை மிதித்தாலே இரத்தம் வரும் காலடிகளைக் கொண்ட இவள் கொடிய காட்டில் அவனொடு நடந்தது எவ்வாறு' என வினை முடிக்க. இது, 'தன்கண் தோன்றிய இழவு பற்றி வந்த அழுகை' என்னும் மெய்ப்பாடு.

***1207. குறிப்புரை :** '(யான்) - பரமன் மன்னு மரபு உரத்தான் (அவன்) அடி எய்துவன் - என்ப. அவன் அடி சேர் சிரபுரத்தான் அடியார் அடி வான் என்னும் திண்ணனவே' என வினை முடிக்க. அருளும் பரமன் - சிவபெருமான். அவனை மன்னுதற்கு (அடைதற்கு) உரிய மரபுகளாவன, சரியை முதலிய நான்கு. 'அவைகளைச் செய்து பெற்ற உரத்தால் (வலிமையால்) நான் அவன் அடி அடைவேன்' என்று எண்ணுவன எல்லாம், 'சிரபுரத்தான் அடியார்க்கு அடியான்' என்னும் பேற்றினை நான் பெற்ற வன்மையினாலேயாம்' என வினை முடிக்க.*

சுரபுரம் - தேவ லோகம். தேவர்கட்குப் பரராய (வேற்றவராகிய) அசுரர்புரம், திரிபுரம். "மரபு உரத்தான்" - என்பதில் 'ஆன் மூன்றனுருபு. சிரபுரம் - சீகாழி. திண்ணன - திண்மையை உடையன. 'ஞானசம்பந்தருக்கு அடியார்க்கு அடியரானவரும் சிவனடியைச்சேர்வர்' என்பதாம்.

1208. திண்ணென வார்சென்ற நாட்டிடை யில்லைகொல்! தீந்தமிழோர்
கண்ணென வோங்கும் கவுணியர் தீபன்கை போல்பொழிந்து
விண்ணின வாய்முல்லை மெல்லரும் பீன,மற் றியாம்மெலிய
எண்ணின நாள்வழு வா(து)இரைத்(து) ஓடி எழுமுகிலே. 27

1209. எழுவாள் மதியால் வெதுப்புண்(டு) அலமந் தெழுந்துவிம்மித்
தொழுவாள், தனக்கின் றருளுங் கொலாந்,தொழு நீரவைகைக்
குழுவா யெதிர்ந்த உறிகைப் பறிதலைக் குண்டர்தங்கள்
கழுவா வுடலம் கழுவின வாக்கிய கற்பகமே. 28

---

*1208. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டு, பொருள் மேற்சென்ற தலைவன் வரவு நீட்டிப்பத் தலைவி கார் கண்டு இரங்கியது.*

'விண்ணினவாய், முல்லை அரும்பு ஈனவும், யாம் மெலியவும், எண்ணின நாள் வழுவாது இரைத்து ஓடித் தீபன் கைபோல் பொழிந்து எழு முகில் அவர் சென்ற நாட்டிடை இல்லை கொல்' என இயைத்து முடிக்க.

திண் என் அவர் - உள்ளம் இளகுதல் இன்றி வல்லென்றிருக்கும் அவர்; தலைவர். 'கண் பொருள்களைக் காட்டுதல் போலப் பாடுபொருளைத் தெரிவிப்பவன்' என்பதாம். இது சிறப்பு நிலைக்களனாக வந்த உவமை. விண்ணினவாய் - வானம் முழுதும் பரந்தனவாய். எண்ணின நாள், "இன்ன நாளில் வரும்" என்று நாள்தோறும் எண்ணால் எண்ணிக் கொண்டு வந்த நாள். 'அந்த நாள் வழுவாது முகில்கள் என்று சொல்லிச் சென்ற சொற்படி வந்திலர்' என்பது குறிப்பு. 'இந்நாட்டில் எழு முகில் அவர் சென்ற நாட்டில் இல்லையோ' என்றது வழுவினதைக் குறிப்பாற் கூறியதே. 'கார் காலம் வந்தவுடன் வருவேன்' என்று சொல்லி வேனிற் காலத்தில் பிரிந்து செல்லுதலும், பின்பு கார் காலம் வந்தவுடன் வந்து சேர்தலும் தலைவரது இயல்பு. இரைத்து - ஒலித்து.

*1209. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டு ஞானசம்பந்தரைக் காதலித்த கைக்கிளைத் தலைவியது ஆற்றாமையைச் செவிலி சொல்லி இரங்கியது.*

"எழுவாள்" என்பது முதலியவற்றிற்கு 'என் மகள்' என்னும் தோன்றா எழுவாயை முதற்கண் வருவித்துக் கொள்க. "எழுவாள்" என்பதை "அலமந்து" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. மதி - நிலவு. தனக்கு - அவளுக்கு; 'கற்பகம் அருளுங்கொல்' எனக் கூட்டி முடிக்க. ஆம், அசை. தொழு நீர - வணங்கப்படும் தன்மையை உடைய. 'வைகையில் குழுவாய் எதிர்ந்த' என்க. எதிர்ந்தது, புனல் வாதம் செய்ய வந்தது. "கழுவா உடலம் கழுவின ஆக்கிய"

1210. கற்பா நறவம் மணிகொழித் துந்தும் அலைச்சிலம்பா!
நற்பா மொழியெழில் ஞானசம் பந்தன் புறவமன்ன
விற்பா நுதலிதன் மென்முலை யின்னிளம் செவ்விகண்டிட்(டு)
இற்பா விடும்வண்ண மெண்ணுகின் றாளம்ம! வெம்மனையே. **29**

1211. எம்மனை யா,யெந்தை யாயென்னை யாண்டென் துயர்தவிர்த்த
செம்மலர் நீள்முடி ஞானசம் பந்தன் புறவமன்னீர்!
வெம்முனை வேலென்ன வென்ன மிளிர்ந்து வெளுத்(து) அரியேன்று
உம்மன வோவல்ல வோவந்தெ னுள்ளத் தொளிர்வனவே. **30**

என் மேல் வந்ததனை நோக்குக[1]. கற்பகம், எண்ணிய எண்ணியாங்கு வழங்குதல் பற்றி வந்த உருவகம்.

1210. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு. தோழி, 'தலைவி இனி இற்செறிக்கப்படுவாள்' எனப் படைத்துமொழி கூறி வரைவு கடாயது.*

'கல் பா மணி' எனக் கூட்டி, 'கற்களில் உள்ள ஒளிக் கற்களை' என உரைக்க. நறவம் - தேன். நற் பா - ஞானப் பாடல். மொழி சம்பந்தன், வினைத் தொகை. புறவம் - சீகாழி. முலையின் செவ்வி கண்டு எம் அன்னை இற்பாவிடும் வண்ணம் எண்ணுகின்றாள்' என இயைக்க. அம்ம - இதுகேள். "அம்ம கேட்பிக்கும்"[2] என்பது இலக்கணம். "கண்டிட்டு" என்பதில் இட்டு, அசை. 'இனித் தலைவி புறத்துவாராள்' என்பதாம். இது கேட்டுத் தலைவன் வரைவு முடுக்கத்தில் தலைப் படுவானாதல் பயன்.

1211. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவியது குறிப்பு உணர்ந்த தலைமகன் பின்னும் வேட்கை மீதூர்தலை உணர்ந்த தலைமகளுக்குத் தன் நிலை உரைத்தது.*

அன்னை, 'அனை' என இடைக் குறைந்து நின்றது. எம் அன்னை யாய் - எம் தாய்க்குத் தாய். எந்தை யாய் - எம் தந்தைக்குத் தாய். 'இவர்களுடன் என்னையும் ஆண்டு' என்க. குடிமுழுதாண்டமை கூறியவாறு. மலர், தாமரை மலர். புறவம் - சீகாழி. அன்னீர் - போன்றவரே. தலைவியைத் தலைவன் பன்மைச் சொல்லால் உயர்த்துக் கூறினான், அவள் இன்னும் தனக்கு உரியவள் ஆகாமையின். அடுக்குப் பன்மை பற்றி வந்தது. மிளிர்தல் - சுழலுதல். அரி - செவ்வரிகள். ஒளிர்வன - ஒளிரும் கண்கள். 'எம் உள்ளத்து ஒளிர்தலால் உண்மையில் அவை உம்முடையனவோ, அல்லவோ' என்றபடி.

---

1. பாட்டு - 6.

2. தொல் - சொல் - இடையியல்

1212. ஒளிறு மணிப்பணி நாட்டும், உலகத்தும் உம்பருள்ளும்
வெளிறு படச்சில நிற்பதுண் டே **?**மிண்டி மீனுகளும்
அளறு வயற்சண்பை நாத னமுதப் பதிகமென்னுங்
களிறு விடப்புகு மேல்தொண்டர் பாடும் கவிதைகளே. **31**

1213. கவிக்குத் தகுவன, கண்ணுக் கினியன, கேட்கில்இன்பம்
செவிக்குத் தருவன, சிந்தைக் குரியன பைந்தரளம்
நவிக்கண் சிறுமியர் முற்றில் முகந்துதம் சிற்றில்தொறும்
குவிக்கத் திரைபரக் குங்கொச்சை நாதன் குரைகழலே. **32**

'உம் பார்வையின் தொடர்ச்சியால் எனது வேட்கை ஒருகாலைக்கு ஒருகால் மிகாநின்றது' என்பது கருத்து.

1212. குறிப்புரை : *'சண்பை நாதன் (தனது) 'பதிகம்' எனும் களிறுகளை விட, (அவை சென்று) புகுமேல், ஏனைத் தொண்டர்களது கவிதைகள் சில மூவுலகத்திலும் எதிர் நிற்பது உண்டே' எனக் கூட்டி முடிக்க.*

மணி - மாணிக்கம். பனி நாடு - நாகலோகம். "உலகம்" என்றது இவ்வுலகத்தை. உம்பர் - வானுலகம். வெளிறு பட - உள்ளீடு இல்லாமை தோன்ற. இது ஞானசம்பந்தரது பாடலின் முன் ஏனைக் கவிதைகள் பெறும் மதிப்பீடு பற்றிக் கூறியதன்றி, எப்பொழுதும் உள்ள நிலை பற்றிக் கூறியதன்று. "உண்டே" என்னும் ஏகாரம் வினாப் பொருட்டாய், 'இன்று' என்னும் எதிர்மறைப் பொருளைத் தந்தது. மிண்டி - வலிமை பெற்று. அளறு - சேறு. அமுதப் பதிகம், உவமத் தொகை. பதிகம் என்னும் களிறு, உருவகம். உவமைப்பின் உருவகிக்கப் பட்டதாயினும் இது பலபொருள் உவமைப் பாலதே இரண்டிற்கும் பொதுத்தன்மை வேறு வேறு ஆகலின் அமைந்தது.

1213. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

நவ்வி, "நவி" என இடைக் குறைந்து நின்றது. தரளம் - முத்து. நவ்வி - மான். முற்றில் - சிறுமுறம். 'சிறுமியர் தரளம் முற்றில் முகந்து குவிக்க' என்க. திரை - கடல் அலை.

1214. குறிப்புரை : *இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி தலைவன், அளி பெறாமையால் வருந்திக் கூறியது. கழல்கின்ற - வில்லை விட்டுக் கழன்று வருகின்ற ஐங்கணை மாரனுடையன, அவற்றோடுகூட, அந்தி முதலிய மூன்றும் அடர்ப்ப (துன்புறுத்த) உழல்கின்ற நெஞ்சம் (அங்ஙனம் உழலுதலால் உறுகின்றது என்! (அடையப் போவது என்ன!) என்க. ஆயிழை,*

1214. கழல்கின்ற ஐங்கணை, யந்தியும், அன்றிலுங் கால்பரப்பிட்(டு)
அழல்கின்ற தென்றலும் வந்திங் கடர்ப்ப,வன் றாயிழைக்காச்
சுழல்கின்ற நஞ்சந் தணித்தவன் தன்னைத் தொடர்ந்துபின்போய்
உழல்கின்ற நெஞ்சமிங் கென்னோ, இனிஇன் றுறுகின்றதே. 33

1215. உறுகின்ற வன்பினோ(டு) ஒத்திய தாளமு முள்ளுருகிப்
பெறுகின்ற வின்பும், பிறைநுதல் முண்டமுங் கண்டவரைத்
தெறுகின்ற வாறென்ன செய்தவ மோ!வந்தென் சிந்தையுள்ளே
துறுகின்ற பாதன் கழுமலம் போலுந் துடியிடைக்கே. 34

வணிகப் பெண். அவளுக்காக ஞானசம்பந்தர் நஞ்சம் தணித்தது, திருமருகலில். திருப்புறம்பயத்திலும் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. 'பரப்பியிட்டு' என்பது குறைந்து, "பரப்பிட்டு" என வந்தது. கால் - காலுதல்; வெளிப்படுத்தல், 'காலுதலால் பரப்பியிட்டு' என்க. பரப்படுவது நாற்றம். "கால் பரப்பி" என்பது பிறிதொரு பொருள்மேலது போலத் தோற்றுவித்தது நயம்.

1215. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, 'பெருந்தமையாகிய நீ இன்னையாகுதல் தகாது' எனக் கழறிய பாங்கனுக்குத் தலைவன் தனது மெலிவைக் கூறியது.*

'கழுமலம் போலும் துடி இடைக்கு அன்பினொடு, தாளமும், இன்பும், முண்டமும் கண்டவரைத் தெறுகின்ற வாறாய் உண்டாய் இருக்கை என்ன செய்தவமோ!' எனக் கூட்டி முடிக்க. அன்பு, ஒத்த அன்பினர்பாற் செல்லும் அன்பு. இதுவும் ஒரு பண்பாடு. "தாளம்" சிறப்புருவகமாய்க் கொங்கைகளைக் குறித்தது. 'தன்னை மணப்பான் பெறுகின்ற இன்பும்' என்க. இதனால் தலைவன் முன் கூட்டம் நிகழ்ந்தமையைக் குறிப்பிட்டு, அங்ஙனமாயினும் "அறிதொறறியாமை காணப்பட்டாற் போலக் காதலி மாட்டுச் செறிதொறும் முன்னைச் செறிவு செறிவாகா தொழிகின்றது"[1] என்பதை உணர்த்தினான். நுதல், இங்கே புருவம். முண்டம் - நெற்றி. 'தெறுகின்றவாறாய் அமைந்தமை அவன் முன்பு செய்த எந்தத் தவத்தின் பயனோ' என்க. தவம், கருவியாகு பெயர். "கண்ட வரைத் தெறுகின்றவாறு" என்றதனால், 'நீயும் கண்டனை யாகலின் இவ்வாறு கழலுகிறாய்' - என்றான். துறுகின்ற - முழுமையாகச் செறிந்து நிற்கின்ற.

1216. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு மடல் என, மடல்மா கூறிய தலைவற்கு, "அதற்கு அவள் வடிவை ஓவியமாக எழுதிக் கொணரல் வேண்டும்; அது நும்மால் இயலாது" எனத் தோழி கூறி நகையாடியது.*

---

1. திருக்குறள் - 1110.

1216. இடையு மெழுதா தொழியலும் ஆம்;இன வண்டுகளின்
புடையு மெழுதினும் பூங்குழ லொக்குமப் பொன்னனையாள்
நடையும் நகையுந் தமிழா கரன்தன் புகலிநற்றேன்
அடையும் மொழியு மெழுதிடின், சால அதிசயமே. **35**

1217. மேனாட் டமரர் தொழவிருப் பாரும், வினைப்பயன்கள்
தாநாட் டருநர கிற்றளர் வாருந் தமிழர்தங்கள்
கோனாட்(டு) அருகர் குழாம்வென்ற கொச்சையர் கோன்கமலப்
பூநாட்டு அடிபணிந் தாருமல் லாத புலையருமே. **36**

'வண்டுகள் மொய்க்கும் குழலை நீர் எழுதிவிட்டாலும் அப்பொன்னனையாளது பூங்குழலை ஒருவாறு எழுதியது போல் ஆய்விடும். இனி இடையையும் எழுதாது ஒழிந்தால் அதனையாரும் குறையாக நினைக்க மாட்டார்கள். (ஏனெனில் காண்டற்கு அரிது) ஆயினும் அவளது நடையையும், நகைப்பையும் தேன்போலும் மொழியையும் நீர் எழுதிக் கொணர்ந்தால் அது பெரிய அதிசயமாகும்' என உரைக்க.

சிந்தா மணியும், திருக்கோ வையும்எழு திக்கொளினும்
நந்தா உரையை எழுதல் எவ் வாறு நவின்றருளே[1]

எனப் பிற்கால ஆசிரியரும் கூறினார். தமிழாகரன் - ஞான சம்பந்தர். "தேன் அடையும்" என்பதில் "அடையும்" என்பது 'சிவணும்' என்பது போல உவம உருபு.

***1217. குறிப்புரை :** மேல் நாடு - விண்ணுலகம். "வினைப் பயன்கள் தாம்" என்பதில் தாம், அசை. தமிழர் தங்கள் கோன், பாண்டியன். பூ நாட்டு அடி - பூவின் தன்மை பொருந்திய பாதம். 'அமரர் தொழ இருப்பாரும், அருநரகில் தளர்வாரும் (யார் என்னில்) கொச்சையர்கோன் அடி பணிந்தாரும், அல்லாத புலையருமே' - என முடிக்க. புலையர் - கீழ்மையர். ஏகாரம் பிரிநிலை.*

***1218. குறிப்புரை :** இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவி ஆற்றாமை கண்டு செவிலி இரங்கியது.*

'புலைத் தொண்டன், அடித்தொண்டன்' எனத் தனித்தனி முடிக்க. புலை - கீழ்மை; நெறிப்பா டின்மை. ஆசிரியர் புலை அடித்தொண்டனைப் பூசுரன் ஆக்கியதாகக் கூறியது தம்மைக் குறித்தேயாயினும் அதனைச் செவிலி கூற்றாகக் கூறினமையால், "தொண்டனை" என்பதற்குத் "தொண்டன்

---

1. திருவெங்கைக் கோவை.

1218. புலையடித் தொண்டனைப் பூசுர னாக்கிப் பொருகயற்கண்
மலைமடப் பாவைக்கு மாநட மாடும் மணியையென்தன்
தலையிடைப் பாதனைக் கற்றாங் குரைத்தசம் பந்தனென்னா,
முலையிடைப் பொன்கொண்டு, சங்கிழந் தாளென்தன் மொய்குழலே. 37

1219. குழலியல் இன்கவி ஞானசம் பந்தன் குரைகழல்போல்
கழலியல் பாதம் பணிந்தே னுனையுங் கதிரவனே!
தழலியல் வெம்மை தணித்தருள் நீ;தணி யாதவெம்மை
அழலியல் கான்நடந் தாள்வினை யேன்பெற்ற வாரணங்கே. 38

ஒருவனைப் பூசுரன் ஆக்கி' எனப் பொருள் கொள்க. ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறியது, 'யான் பூசுரனாய்ப் பிறந்தும் அதற்கேற்ற செயலை உடையனாயினேன் இல்லை' என்னும் இரக்கத் தினாலாம். இஃது அவர் தம் பெருமையை உணர்த்துகின்றது.

பணியுமாம் என்றும் பெருமை; சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து;

என்ப ஆகலின். பாவைக்கு - பாவை பொருட்டாக; 'அவள் காணும்படி' என்பதாம். தலையிடைச் 'சூட்டியபாதன்' என்க. கற்றல், இங்கு, உணருமாறெல்லாம் உணர்தல். என்னா - என்று சொல்லிச் சொல்லி; 'பிதற்றி' என்றபடி. பொன் - பசலை. சங்கு - சங்கு வளையல். "பொன் கொண்டு சங்கு இழந்தாள்" - என்பது 'பரிவருத்தனை' - என்னும் அணியாம். சங்கைக் கொடுத்துப் பொன்னை விலையாகப் பெறும் வழக்கம் அந்நாளில் இருந்தது.

1219. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்காகப் போயினமை கேட்டு நற்றாய் சுரம் தணிவித்து இரங்கியது. சுரம் - பாலை நிலம்.*

'கதிரவனே! வினையேன் பெற்ற ஆரணங்கு, தணியாத வெம்மையால் அழல் இயல்பினையுடைய கானகத்தில் தான் நடந்தாள்; ஞானசம்பந்த கழலைப் பணிதல்போல உன்னையும் நான் கழலணிந்த பாதத்தைப் பணிந்தேன்; நீ அந்தத் தழல் இயல் வெம்மை தணித்தருள்' என இயைத்து முடிக்க. குழல் இயல் இன்கவிகுழல் இசையின் இயல்பினை உடைய இனிய பாடல்கள். "பாதம் பணிந்தேன்" என்பது 'வணங்கினேன்' என ஒருசொல் நீர்மைப் பட்டு, "உனை" என்றும் இரண்டாவதற்கு முடிபாயிற்று.

1220. குறிப்புரை : *இப்பாட்டில் ஞானசம்பந்தர் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் பல எடுத்துக் கூறப்பட்டன. அவைகளைப் பெரிய புராணத்தால் அறிக.*

1220. அணங்கமர் யாழ்முரித்(து) ஆண்பனை பெண்பனை யாக்கி,அமண்
கணங்கழு வேற்றிக் கடுவிடந் தீர்த்துக் கதவடைத்துப்
பிணங்கலை நீரெதி ரோடஞ் செலுத்தின, வெண்பிறையோ(டு)
இணங்கிய மாடச் சிவபுரத் தான்தன் இருந்தமிழே. 39

1221. இருந்தண் புகலி,கோ லக்கா, வெழிலா வடுதுறை,சீர்
பொருந்தும் அரத்துறை போனகம், தாளம்,நன் பொன்,சிவிகை
அருந்திட ஒற்ற,முத் தீச்செய வேற வரனளித்த
பெருந்தகை சீரினை யெம்பர மோ!நின்று பேசுவதே. 40

அணங்கு - தெய்வத் தன்மை. 'இசைத் தெய்வம்' என்னுமாம். கணம் - கூட்டம். பிணங்கு அலை நீர் - எதிராக வீசிவரும் அலைகளையுடைய நீர்.

1221. குறிப்புரை : *"புகலியில் அருந்தப் போனகம், கோலக் காவில் ஒற்றத் தாளம், ஆவடு துறையில் முத்தீச் செயப் பொன், அரத்துறையில் ஏறச் சிவிகை அரன் அளித்த சீரினை நின்று பேசுவது எம் பரமோ" என இயைத்துக் கொள்க. பெருந்தகை, ஞானசம்பந்தர். "அளித்த பெருந்தகை" என்பதில், 'அரசன் ஆ கொடுத்த பார்ப்பான்' என்பது போலப் பெயரெச்சம் கோடற் பொருட் பெயர் கொண்டது.*

1222. குறிப்புரை : *"...தமிழ் விரகன், மழை மறந்து ஊண் கெட, வீழி மிழலையின் வாய்க்காசின் மழைபொழிந்தான் - என்று இஞ்ஞாலம் இன்றும், அன்றும் பேசும் தகையது அன்று" என இயைத்துக் கொள்க. "பேசும்" என்றது 'பேசி முற்ற முடிக்கும்' என்றபடி. கண்கூடாக விரைவிற் காண்பது. இன்றைய நிலையாகலின் அதனை முன்னர்க் கூறினார். 'உலகத்தாரால் முற்ற முடியக் கூறல் இயலாது' என்பதாம். காசின் மழை - காசினால் உண்டான மழை. அஃது உண்டி மழை. "மழை மறந்து"என்றதற்கு ஏற்ப உண்டியையும் மழையாக உருவகித்தார். "மறந்து" என்னும் செய்தென் எச்சம் காரணப் பொருட்டாய் நின்றது.*

1223. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை.*

வெறி - நறுமணம். மறி - மான் கன்று. 'விடை எடுத்த கொடி' - என்க. பொறி - பொறித்தல்; எழுதுதல். பொன் - அழகு. 'ஞானசம்பந்தரை வாழ்த்தினாலே சிவலோகத்தை அடைதல் நிச்சயம்' - என்பது கருத்து.

1224. குறிப்புரை : *தென்னாட்டு அரண் - பாண்டி நாடாகிய கோட்டை; என்றது 'அவர்கள் யாராலும் வெல்ல இயலாத அளவு வலுப் பெற்றிருந்த இடம்' என்றபடி. அட்ட - அழித்த. "அரண் அட்ட" என்றது. 'அரண் போல*

1222. பேசுந் தகையதன் றேயின்று மன்றும் தமிழ்விரகன்
தேசம் முழுதும் மழைமறந்(து) ஊண்கெடச் செந்தழற்கை
ஈசன் திருவரு ளாலெழில் வீழி மிழலையின்வாய்க்
காசின் மழைபொழிந் தானென்றிஞ் ஞாலம் கவின்பெறவே. **41**

1223. பெறுவது நிச்சயம் அஞ்சல்;நெஞ் சேபிர மாபுரத்து
மறுவறு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தனை வாழ்த்துதலால்,
வெறியுறு கொன்றை மறியுறு செங்கை விடையெடுத்த
பொறியுறு பொற்கொடி யெம்பெரு மானமர் பொன்னுலகே. **42**

வாழ்ந்த நிலைமையை அழித்த' என்றபடி. "சிங்கம்" என்றது ஏசதேச உருவகம் ஆதலின், 'அருகராகிய யானைகளது' என உரைக்க. 'திருவாயால்' என மூன்றாவது விரிக்க. "ஆனை" என்றது காதற் சொல், "காண்க" என்பதும், "காண்" என்பதுபோல அசை. யமாலயம் - எமன் உலகம்.

1225. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவி தோழியைத் தூது செல்லும்படி குறையிரந்து கூறியது.*

"வடுப்படு கொக்கினம் சூழ்" என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க.

'(நீ சென்று) காழித் தலைவன் மலரை (மாலையை) வாங்கிவந்து (என் கூந்தலில்) சூடிடின், (நான்) பிறைமுன் (மெலிவடையாது) நிற்பேன்; (சேவினங்களின் கழுத்தில் உள்ள மணிகளின் ஓசையைக் குறுகச் செய்வேன்; (அடக்குவேன்). வேலையை (கடலை) பாடு (ஒலியை) அணைப்பேன்; (அடக்குவேன்) மற்றும் மன்மதன் தனது வில்லை வளைத்து தொடுத்துள்ள கோலை ஒரு போதும் விடாமல் தடுப்பேன்' என இயைத்து இவ்வாறு பொருள் கொள்க. பிறை முதலியன காதல் மிக்கவரை மேலும் வருத்துவன ஆதலின், 'அவைகளால் யான் வருந்தி இறந்து படாது பிழைப்பேன்' என்பாள். இவ்வாறு கூறினாள். மாலை ஒப்பாகும் - காலம் வந்து வருத்த, அதற்கு ஒப்பாகத் தானும் உடன் கூடி வருத்துகின்ற. "நின்று, குறுக்கி, அணைத்து" என்னும் செய்தென் எச்சங்கள் எண்ணின்கண் வந்தன. "மணி" என்பது, ஏற்புழிக் கோடலால் சேவினங்களது மணியைக் குறித்து, ஆகுபெயரால் அவற்றின் ஓசையை உணர்த்திற்று. ஆங்கு - அப்பொழுதே. கோல் - அம்பு. வடு - மா வடு. கொக்கு - மா மரம். சோலை ஐ - சோலையினது அழகை உடைய. "மலர்" என்பதும் ஆகுபெயரால், மலரால் ஆகிய மாலையையே குறித்தது. "குனித்த" என்பது, 'குனித்துத் தொடுத்த' எனப் பொருள் தந்தது. 'சூடாவிடில் ஆற்றேன்' எனச் சூடாமையைப் பிரித்தலின், ஏகாரம் பிரிநிலை.

1224. பொன்னார் மதில்சூழ் புகலிக் கரசை, யருகர்தங்கள்
தென்னாட் டரணட்ட சிங்கத் தினை,யெஞ் சிவனிவனென்(று)
அந்நாள் குதலைத் திருவாய் மொழிக ளருளிச்செய்த
என்னானை யைப்பணி வார்க்கில்லை, காண்க யமாலயமே. 43

1225. மாலையொப் பாகும் பிறைமுன்பு நின்று, மணிகுறுக்கி
வேலையைப் பாடணைத்(து) ஆங்கெழில் மன்மதன் வில்குனித்த
கோலையெப் போதும் பிடிப்பன் வடுப்படு கொக்கினஞ்சூழ்
சோலையைக் காழித் தலைவன் மலரின்று சூடிடினே. 44

1226. குறிப்புரை : இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி கங்குலில் கண்படை பெறாது வருந்துதல் கண்டு தோழி நிலவைப் பழித்துக் கூறியது.

'வாள் மதியே! ஏசற்ற கொம்பினை நீயும் கொடும் பகையாய் நின்று ஆடுதலாகிய குற்றத்திற்காகத்தான் நின்னை அரவம் வாட்டிடக் (கண்டும்) காரும், மறுவும் உன்னையே அத்தனைக்குப்படுகின்றன' எனக் கூட்டி முடிக்க. சூடு நல் தார்த் தமிழ் ஆகரன் - சிவபெருமானுக்கு அணிவிக்கின்ற நல்ல மாலையாம் தமிழுக்கு இருப்பிடமானவன்; ஞானசம்பந்தர். ஏசறுதல் - ஏக்கம் உறுதல். கொம்பு - பூங்கொம்பு போல்வாள்; தலைவி 'தமிழாகரன் போல நீயும் பகையாகின்றனை' என்றமையால் உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம். 'பகையாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. ஆடுதல் - வெல்லுதல்; "ஆடாடென்ப ஒருசாரோரே" - ஆடன் றென்ப ஒருசாரோரே"[1] என்றது காண்க. அரவம் - இராகு என்னும் பாம்பு. 'வாட்டிட' என எதுகை நோக்கி இடைக் குறைந்து நின்றது. கார் - மேகம்; இது நிலவிற்குப் பெருங்குறையாய் நின்று இழிவை உண்டாக்கு கின்றது. அத்தனைப் படுகின்ற - அந்த அளவு பொருந்துகின்றன.

1227. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, களவின் கண் தோழி தலைவனை "வேளாண் பெருநெறி வேண்டியது"[2] அஃதாவது தலைவனை விருந்தினனாகத் தம் இல்லத்தில் ஓர் இரவு தங்கிச் செல்ல வேண்டியது.

மதிக்கு அத்தகு நுதல் சந்திர உவமையாகின்ற அத்துணைத் தகுதி வாய்ந்த நெற்றி. 'உவமை யாகின்ற' என்பது சொல்லெச்சம். மாது - தலைவி. மாதொடும் வைகுதல் களவினாலாம். "வைகி" என்றதனால் 'இராப் பொழுது' என்பதும், அதனானே, 'நாடு குறுகுதல் பொழுது புலர்ந்தபின்' என்பதும் போந்தன. சுருதி - இசை. "அதனைக் கடந்து" என்றது. 'நகர்க்குப் புறத்தே சென்று' என்றபடி. கமலம், தாமரை, மலர்; ஆகுபெயர், முகிழ்ந்த தேன் -

---

1. புறம். 85

2. தொல். பொருள். களவியல், தோழி கூற்று.

1226. சூடுநற் றார்த்தமி ழாகரன் தன்பொற் சுடர்வரைத்தோள்
கூடுதற்(கு) ஏசற்ற கொம்பினை நீயுங் கொடும்பகைநின்(று)
ஆடுதற் கேயத்த னைக்குனை யே,நின்னை யாடரவம்
வாடிடக் காரும் மறுவும் படுகின்ற வாண்மதியே. 45

1227. மதிக்க தகுநுதல் மாதொடும் எங்கள் மலையில்வைகித்
துதிக்கத் தகுசண்பை நாதன் சுருதி கடந்துழவோர்
மிதிக்கக் கமலம் முகிழ்த்தண் தேனுண்டு, மிண்டிவரால்
குதிக்கக் குருகிரி யுங்கொச்சை நாடு குறுகுமினே. 46

கட்டு அவிழாமையால் தங்கியுள்ள தேன். அதனை உண்பது வரால் மீன். மிண்டி - உழவர்களையும் மோதி. குருகு - நீர்ப் பறவை. இரியும் - அஞ்சி ஓடுகின்ற, "துதிக்கத் தகு... குருகு இரியும்" - என்றது கொச்சையை (சீகாழியைச்) சிறப்பித்தது.

1228. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தலைவன் பிரியக் கருதிய பொழுது தலைவி, 'இவர் எவ்விடத்தார்? இவண் மீள வருவார் கொல்லோ! வாரார் கொல்லோ!' என ஐயுற்று அலமருதல் கண்டு தலைவன் 'எம் இடம் அணித்து' எனக் கூறித் தேற்றியது.*

'மென்குழலாய்! சேயிழையே! என் ஊர்ச் சுவர் ஓவியக் கிள்ளையை (உண்மைக் கிளி என்று நினைத்து) நும் பதியில் சிறுமிகள் அருகில் சென்று அங் கையை நீட்டுவர்; அஞ்சல்' என முடிக்க. 'அத்துணை அணித்து' என்றபடி. குறு மனம் - விரிவடையாத மனம். அஃதாவது, உலகப் பற்று மிக்க மனம். 'அத்தகைய மனங்கள் தம் உள் நினைத்தறியாத தமிழாகரன்' என்க. நகு மதி - ஒளி வீசுகின்ற சந்திரன். மனை - மாளிகை.

1229. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, உடன்போக்காகச் சென்ற தலைவன் தலைவியரை எதிர் கண்டோர் தம் ஊரில் வந்து தங்க வேண்டி அவ்வூர் அணிமை கூறியது.*

இழை - நூல். ஆகம் - மார்பு. சுருதி - சுருதிபோல எழுகின்ற சுருதி. 'சுருதியை உடைய கழை' - என்க. கழை - மூங்கில். மூங்கிற் புழைகளில் இயற்கையாக வீசும் காற்றால் இசை தோன்றுதல் இயல்பு. முழை - வளை. சாலி - நெற் பயிர். கிளைத்தல், இங்கே, வெளிப்படச் செய்தல். கடைசியர் நண்டு தங்கட்கு அகப்படுத்தற் பொருட்டு நெற்பயிரைச் சாய்க்கும் பொழுது அப்பயிரினின்றும் முத்துக்கள் வெளிப்படுகின்றன என்க. முத்துக் 'கிளைக்கும் வயல். பொழில் சூழ்ந்த வயல்' எனத் தனித்தனி முடிக்க. குடுமி, அதனையுடைய குன்றினைச் சூழ்ந்த ஆகுபெயர், 'இக்குன்றினைக் கடத்தலும், இதனைச் சூழ்ந்த பொழிலை அடுத்துள்ள வயல்களைக் காண்பீர்' என்க.

1228. குறுமனம் உள்கல வாத்தமி ழாகரன் கொச்சையன்ன
நறுமலர் மென்குழ லாயஞ்ச லெம்மூர் நகுமதிசென்(று)
உறுமனை யொண்சுவ ரோவியக் கிள்ளைக்கு நும்பதியிற்
சிறுமிகள் சென்றிருந்(து) அங்கையை நீட்டுவர்; சேயிழையே. **47**

1229. இழைவள ராகத்து ஞானசம்பந்த னிருஞ்சுருதிக்
கழைவளர் குன்று கடத்தலுங் காண்பீர் கடைசியர்நீள்
முழைவளர் நண்டு படத்தடஞ் சாலிமுத் துக்கிளைக்கும்
மழைவளர் நீள்குடு மிப்பொழில் சூழ்ந்த வளவயலே. **48**

மழை - மேகம். வயலைக் கூறவே ஊர் 'அவ்விடத்து உள்ளது' என்பது தானே விளங்கும்.

1230. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை.*

அயலா விழுந்த அவன் - தன்னூரிலும் இல்லாமல், மாமன் ஊரிலும் இல்லாமல் அயலூரில் இறந்த அந்த வணிகன். அவ்வூர் திருமருகல். புயல் ஆந்தரு கை - மேகத்தின் தன்மை நிறைந்த கை. அத்தன்மையாவது, கைம்மாறு கருதாது வழங்குதல். இத்தன்மை திருவீழி மிழலையில் காணப்பட்டது. 'கருணையாகிய வெள்ளத்தை உணவு உருவாக்கிப் பொழிந்த கையையுடைய ஞானசம்பந்தன்' என ஒருகாற் சொல்லவே புண்ணியம் வந்து சேரும் - என்பதாம்.

1231. குறிப்புரை : *'புண்ணிய நாடு புகுவதற்காக (ப் பண்டு தொட்டு) எல்லாரும் நிற்பது, புலன்களை அடக்கி, (ஞான நூல்களில்) முறைப்பட வைத்து எண்ணிய தொழில்களில்.* ***இன்று யான் எனக்கு ஏற்ற தொழிலாக நண்ணிய (மேற் கொண்ட) தொழில் ஞானசம்பந்தனை நினைப்பது ஒன்றே'*** *என்க.*

புண்ணிய நாடு, இறையுலகம். வைணவர்கள், 'திருநாடு' என்பர். நந்து - சங்கு. 'நீர்க் கழுமலம், மாடக் கழுமலம்' - எனத் தனித்தனி முடிக்க. கண் இயல் மாடம் - கண்ணுக்கு இயன்ற (அழகு மிக்க) மாட மாளிகைகள். முன்பு "புலன் அடக்கி", பின்பு, 'புலன் அடக்காமல்', என்பது வருவிக்கப்படும். இதனால், ஞானசம்பந்தரைத் தியானிக்கும் தியான பலத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டதாம்.

வீடும், ஞானமும் வேண்டுதி ரேல்,
விரதங்களால்
வாடின் ஞானம் என் ஆவதும்! எந்தை
வலஞ்சுழி

1230. வயலார் மருகல் பதிதன்னில், வாளர வாற்கடியுண்(டு)
அயலா விழுந்த அவனுக் கிரங்கி யறிவழிந்த
கயலார் கருங்கண்ணி தன்துயர் தீர்த்த கருணைவெள்ளப்
புயலார் தருகையி னைனென்னத் தோன்றிடும் புண்ணியனே. **49**

1231. புண்ணிய நாடு புகுவதற் காகப் புலனடக்கி,
எண்ணிய செய்தொழில் நிற்ப(து)எல் லாருமின் றியானெனக்கு
நண்ணிய செய்தொழில் ஞானசம் பந்தனை நந்தமர்நீர்க்
கண்ணியன் மாடக் கழுமலத் தானைக் கருதுவதே. **50**

நாடி, ஞானசம் பந்தன செந்தமிழ்
கொண்டு இசை
பாடும் ஞானம் வல்லார் அடி சேர்வது
*ஞானமே**

என அவர்தாமே அருளிச் செய்தமை இங்கு அறியற்பாலது.

1232. குறிப்புரை : *தவ அருள் - தவம் வாய்ப்பதற்கான அருள். இனி, "தவ" என்பதனை, மிகுதி குறித்த உரிச்சொல்லாகக் கொள்ளலும் ஆம். 'சண்பை மாதே' என இயையும். 'ரசம்' என்னும் ஆரியச் சொல் தமிழில் 'இரதம்' எனத் திரிந்து வரும். 'சுவை' என்பது அதன் பொருள். சுவை உவமைக்கும் பொருட்கும் உள்ள பொதுத்தன்மை. கலங்கல் - அஞ்சற்க. இவர் - நம்மைத் தொடர்ந்து "வருகின்ற இவர்கள், ஆறலை கள்வர் முதலியோராயின் கழுநிரையில் ஏற்றுவேன்; நும் தமரது போர்ப் படையாயின், பொதும்பருள் மருதச் சினை ஏறி மறைகுவன்" என்க. 'நீ அவருடன் சென்றுவிடு' என்பது குறிப்பெச்சம். எனவே, இப்பாட்டு உடன் போக்கில் தமர் வரவைத் தலைவி காட்டியவிடத்துத் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறியதாம். சினை - கிளை. பொதும்பர் - மரச் செறிவு. பொருது - போர் செய்து. 'அக்கழு' என்னும் சுட்டு, சமணர் ஏறிய கழுவைச் சுட்டிற்று.*

1233. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தோழி வரைவு கடாதல் வேண்டி ஆற்றினது அருமை கூறித் தலைவனைக் குறி வரல் விலக்கியது.*

மறை முழங்கும் குரல், அந்தணர்களுடைது. 'குழல்' என்பது பாடம் அன்று. ஆர்கலி - கடல். என்றது அதன் தன்மையை அஃதாவது ஒலி. பற்றலர் - வருதல்போல நீவரின் - என்க. 'தீயூழ் உடையவரே இவ்வழியில் வருவர்' என்பதாம். துறை - கிளை வழிகள். "சீறி" என்பது, 'ஞாயிறு பட்டு வந்தான்

---

* *திருமுறை - 2.2.11.*

1232. கருதத் தவவருள் ஈந்தருள் ஞானசம் பந்தன்சண்பை
இரதக் கிளிமொழி மாதே! கலங்கல் இவருடலம்
பொருதக் கழுநிரை யாக்குவன்; நுந்தமர் போர்ப்படையேல்
மருதச் சினையில் பொதும்பரு ளேறி மறைகுவனே. **51**

1233. மறைமுழங் குங்குழ லார்கலி காட்ட, வயற்கடைஞர்
பறைமுழங் கும்புக லித்தமி ழாகரன் பற்றலர்போல்
துறைமுழங் குங்கரி சீறி, மடங்கல் சுடர்ப்பளிங்கின்
அறைமுழங் கும்வழி நீவரிற் சால வரும்பழியே. **52**

என்பது போலக் காலப் பொருள் பற்றி வந்த செயவென் எச்சத் திரிபு. மடங்கல் - சிங்கம். அறை -குகை. மலைகளில் பளிங்குப் பகுதிகள் இருத்தல் இயல்பு. 'அரும் பழி சாலவரும்' என ஒரு சொல் வருவித்து முடிக்க. இனி, மோனை நயம் கருதாது, 'பழி சால வரும்' என முடித்தலும் ஆம். 'தலைவனே! நீ வரின்' என விளி வருவித்துக் கொள்க.

1234. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவியது ஆற்றாமை கண்டு தோழி கங்குற் காலத்தில் பிறையைப் பழித்துக் கூறியது.*

'இப் பிறை - கொச்சைவயவர் - எனத் தானும், பிறரும் மொழிகின்ற மொழியையே விரும்பி, (அவர் சூடியுள்ள) தாமரை மாலையைப் பெறுதற்கு அலமருகின்ற இவள் வாடும்படி, கதிர் விழுந்த பின்பு விளங்குகின்ற செவ்வானத்தைக் கீள்கின்றதே; (இது) இன்று பழிக்கே தகுகின்றது' - என இயைத்து முடிக்க. 'இயல்பாகவே மெலிகின்றவரை நலிதல் பெருங் கொடுமை' என்பதாம். தகுகின்றது - ஏற்புடைத்தாகின்றது. "பழிக்கே" என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால், 'புகழுக்குச் சிறிது தக்க தாயிற்றில்லை' என்பது பெறப்பட்டது. பல் கதிர் - பல கிரணங்களை யுடைய சூரியன். விழுந்த வழி - மறைந்த வழி. வழிக்கே - வழியின் கண்ணே; உருபு மயக்கம். செக்கர் - செவ்வானம். கொச்சைவயம் - சீகாழி. முளரி, இருமடி யாகுபெயர். 'அலமரும் இவள், உருவத்து இவள்' எனத் தனித் தனி முடிக்க. "கிழிக்கு" என்பதும் "வழிக்கு" என்பதுபோல உருபு மயக்கம்.தரும் - 'எழுதிக் காட்டுகின்ற உருவம்' என்க. உருவத்து இவள் - உருவத்தை உடைய இவள். 'வாட்டிட' என்பது பாடமாயின், 'இவளை' என்னும் இரண்டன் உருபு தொகுக்கப்பட்ட தாம். கீள்கின்றது - கிழிக்கின்றது; கிழித்துக் கொண்டு புறப்படா நின்றது. 'ஏனோ' என்பது சொல்லெச்சம். இது கேட்டுத் தலைவி, 'இஃது இயற்கை' என்னும் உணர்வால் ஆற்றுவாள் ஆவது பயன்.

1235. குறிப்புரை : *'பரசமய கோளரிக்கு' (ச் சற்றும்) நிகராகாத குண்டர்கள்*

1234. பழிக்கே தகுகின்ற(து) இன்(று)இப் பிறைபல் கதிர்விழுந்த
வழிக்கே திகழ்தரு செக்கரைக் கொச்சை வயவரென்னும்
மொழிக்கே விரும்பி முளரிக் கலமரு மோவியர்தம்
கிழிக்கே தருமுரு வத்திவள் வாடிடக் கீள்கின்றதே. 53

1235. கீளரிக் குன்றத் தரவ முமிழ்ந்த கிளர்மணியின்
வாளரிக் கும்வைகை மாண்டன ரென்பர் வயற்புகலித்
தாளரிக் கும்அரி யானருள் பெற்ற பரசமய
கோளரிக் குந்நிக ராத்தமிழ் நாட்டுள்ள குண்டர்களே. 54

வைகைக் கரையில் மாண்டனர் என்பர்' - என இயைத்து முடிக்க. கீள் அரிக் குன்றம் - பிற விலங்குகளைக் கிழிக்கின்ற சிங்கங்களை யுடைய மலை. "கிளர் மணியின் வாள் அரிக்கும் வைகை" - என்பதை, 'கிளர் வாளின் மணி அரிக்கும் வைகை' - என மொழி மாற்றி யுரைக்க. வாள் - ஒளி. அரித்தல் - கொழித்தல். தாள் அரிக்கும் அரியான் - தனது திருவடிகளை திருமாலும் காண அரியன ஆயினவன்; சிவபெருமான். "தாள் அரியான்" எனச் சினைவினை முதல்மேல் நின்றது. 'நிகராக் குண்டர்கள்' என இயையும். "கோளரிக்கும்" என்பதன் ஈற்று மகரமெய்கெட, நகர ஒற்று மிக்கது விரித்தல் விகாரம்.

1236. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, களவியலில் தலைவன் தோழி, தலைவி இருவரும் உள்ள இடத்துச் சென்று தோழி தன் குறிப்பையறிதற் பொருட்டுக் கெடுதி வினாயது. கெடுதி - தொலைந்து போன பொருள் அதைப் பற்றி வினாவியது என்க.

குண்டு - ஆழம், 'குன்றகம் சேர் மலர் வல்லி' என்க. வல்லி - கொடி. அன்னீர் - போன்றவர்களே. வரி வில் - விரிந்து கட்டப்பட்ட வில். அதுபோலும் உங்களது புருவத்தைச் சார்ந்துள்ள உங்களது, கண் தக - கண்கள் பாய்வது போல, வாளி பட - (யான் எய்த) அம்பு பட்டமையால். செங் கலங்கல் - குருதி. புண் தக - புண் பொருந்த. கேழல் - காட்டுப் பன்றி. 'வேழம்' எனப் பாடம் ஓதலும் ஆம்.

1237. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, முன்பாட்டை அடுத்துப் பாங்கி, மதியுடம்பட்டது. அஃதாவது, 'தலைவன் கெடுதி வினாவ இங்கு வரவில்லை; தலைவியை அடைதற்கு என் துணையை வேண்டியே இங்கு வந்தான்' எனப் பாங்கி உணர்ந்தது.

'இவரது கட்டுரை (பேச்சு) இவர் இழந்த பொருள் முதலில் யானையாய் இருந்து, பின்பு மானாகி, அதன்பின்பு மகளிர் உடுத்தும் சந்தனத் தழையை வழங்குவதாகி முடிவில் தலைவியது கொங்கைகளாய், முடிவில் அவளது

1236. குண்டகழ் சூழ்தரு கொச்சைத் தலைவன்றன் குன்றகஞ்சேர்
வண்டக மென்மலர் வல்லியன் னீர்!வரி விற்புருவக்
கண்டக வாளி படப்புடை வீழ்செங் கலங்கலொடும்
புண்தகக் கேழல் புகுந்ததுண் டோ ?நுங்கள் பூம்புனத்தே. **55**

1237. புனத்தெழு கைம்மதக் குன்றம தாயங்கொர் புன்கலையாய்,
வனத்தெழு சந்தனப் பைந்தழை யாய்,வந்து வந்தடியேன்
மனத்தெழு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தன்வண் கொஞ்சையன்னாள்
கனத்தெழு கொங்கைக ளாயல்கு வாய்த்திவர் கட்டுரையே. **56**

அல்குலாய்விட்டது என்க. முதலில் இவர், 'இவ் வழியாக அம்பு பட்ட ஓர் யானை வந்ததா' என்றார்; அடுத்து 'மான் வந்ததா' என்றார்; அடுத்து எதையும் தேடுவதை விடுத்து, 'இத்தழை உங்கட்கு ஆகுமோ' என்றார். பின்பு அப்படியும், இப்படியும் போய்த் தலைவியை முன்னும், பின்னும் நோக்கி நிற்கின்றார்; (நன்கு தெரிகின்றது இவரது எண்ணம்) - என்பதாம். கைக் குன்றம், யானை. கலை - மான். தழை - மகளிர் உடையின் மேல் அழகாகக் கட்டிக் கொள்ளுதற்குப் பூவும், பச்சிலையும் விரவத் தொடுத்து ஆக்கும் ஓர் உடைச் சிறப்பு. இதனைத் தலைவன் 'தலைவிக்கு' எனக் கொணர்ந்து, பெறும்படி பாங்கியை வேண்டுதல் ஒரு முறை.

1238. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு. தலைவியது வேறுபாடு கண்டு தாயர் வேலனை வினாவி வெறியாட்டெடுக்கத் தோழி அதற்கு உடன்படாள் என்பது பற்றிச் செவிலிக்குப் பட்டாங் குரைத்து வெறிவிலக்கி அறத்தொடு நின்றது.*

கட்டதுவே கொண்டு - குறிகேட்டுப் பார்த்து. அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. சிறிது நெல்லை அள்ளி முறத்தில் இட்டு, இரண்டிரண்டாக எடுத்து வைத்துக் குறிபார்ப்பதை, 'கட்டு' என்றும், அப்படிப் பார்க்கும் குறத்தியை, 'கட்டுவிச்சி' என்றலும் பழைய வழக்கங்கள். அங்ஙனம் குறிபார்த்து, 'தலைவியது வேறுபாடு தெய்வத்தான் ஆயது' எனக் கொண்டு மனைக்குள் வெறியாட்டு எடுக்கப்பட்டது. வெறி - செம் மறியாடு. அதனைப் பலியிட்டுக் கொண்டாடுவது வெறியாட்டு. துணங்கை - இரு கைகளாலும் விலாக்களைப் புடைத்து ஆடும் ஒருவகைக் கூத்து. வேலனைச் சார்ந்தவர்கள் ஆடிய இக்கூத்தை அதனைச் செய்வித்தோர் ஆடியதாக அவர்மேல் ஏற்றிக் கூறினாள், இகழ்ச்சி தோன்றுதற் பொருட்டு. 'சுணங்கை' என்பது பாடமன்று. "நீங்கள் துணங்கை யாடியதைத் தவிர, இவளது நோய் நீங்கிற்றோ" - என்றாள். அன்றி - "இதை விடுத்து, இவள் மகிழ்வுற, வெங்குரு நாதன்றன் தார் கொண்டு சூட்டு மின்" என முடிக்க. ஐந்திணைகளிலன்றி கைக்கிளைக்கும் தலைவி

1238. கட்டது வேகொண்டு கள்ளுண்டு, நுங்கைக ளாற்துணங்கை
இட்டது வேயன்றி, யெட்டனைத் தானிவ ளுள்ளுறுநோய்
விட்டது வே ?யன்றி வெங்குரு நாதன்றன் பங்கயத்தின்
மட்டவிழ் தார்கொண்டு சூட்டுமின், பேதை மகிழ்வுறவே. **57**

1239. உறவும், பொருளுமொண் போகமுங் கல்வியுங் கல்வியுற்ற
துறவும், துறவிப் பயனு மெனக்குச் சுழிந்தபுனல்
புறவும், பொழிலும் பொழில்சூழ் பொதும்புந் ததும்பும்வண்டின்
நறவும், பொழிலெழிற் காழியர் கோன்திரு நாமங்களே. **58**

ஆற்றாமை பற்றி வரும் இன்னோரன்ன சில துறைகள் பொதுவாம் என்க. வெங்குரு - சீகாழி. மட்டு அவிழ் - தேனோடு மலர்கின்ற சினைக்குரிய இவ்வினை முதல்மேல் ஏற்றப்பட்டது. தார் - மாலை. பேதை, தலைவி.

1239. குறிப்புரை : *'காழியர் கோன் திரு நாமங்களே எனக்கு, உறவு, பொருள் முதலிய அனைத்தும்' என்பதாம். 'கல்வியால் உற்ற' என மூன்றாவது விரிக்க. ''துறவி'' என்பதும் 'பிறவி' என்பதுபோலத் தொழிற் பெயர். இப்பொருட்கு 'வி' விகுதி. துறந்தவனைக் குறிக்குமிடத்தில் வகர ஒற்றுப் பெயர் இடைநிலையும், இகரம் விகுதியுமாகும். புறவு, முல்லை நிலம். ''பொழில்'' என்றது, முல்லை நிலத்துச் சிறுகாடுகளை, அவைகளால் சூழப்பட்ட பொதும்பு, நகர்ப்புறச் சோலை. ததும்புதல், இங்கே மிகுதியாக மொய்த்தல். வண்டின் - வண்டுக் கூட்டத்தில். நறவு - தேன். "நறவும்" என்னும் உம்மை, 'வண்டுக் கூட்டங்களேயன்றி, அவற்றிடையே நறவும் பொழிகின்ற காழி' என இறந்தது தழுவிய எச்சம்.*

1240. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள் பிரிந்த காலத்துக் கார்ப் பருவங் கண்டு தலைவி இரங்கியது.*

'நாம் ஞானசம்பந்தனை நண்ணலர் போல் எம் உகக் கார் இனம் சரம் சிந்தி இஞ்சியை இடிக்கவும், தோன்றிகள் தீமுகம் தோன்றவும், தளவம் முகை அரும்பவும் கா முகத்தில் பூ முகத்தைக் காட்டி நின்று ஆர்த்தன' எனக் கூட்டி யுரைக்க. 'ஏரம்' என்பது, 'ஏம்' எனக் குறைந்து நின்றது. ஏமம் - பாது காவல். உக - கெடும்படி. சரம் - சரமாரி போலும் மழை மாரி. இஞ்சி - மதில். இடி படுத்தல் - இடியை வீழ்த்தும் முகத்தால் இடிபாட்டினை உண்டாக்குதல். தோன்றி - தோன்றிச் செடி. இவற்றின் பூ சிவப்பாய் இருக்கும். "தோன்ற" எனச் சினைவினை முதல்மேல் நின்றது. தளவம் - முல்லைக் கொடி. கா முகம் - சோலைகளின். பூ முகம் காட்டுதல் - பூப் பூக்கச் செய்தல். தோன்றி பூத்தல் முதலியவை கார் காலத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள். கார் காலம்

1240. நாமுகந் தேத்திய ஞானசம் பந்தனை நண்ணலர்போல்
ஏமுக வெஞ்சரஞ் சிந்திவல் இஞ்சி யிடிபடுக்கத்
தீமுகந் தோன்றிகள் தோன்றத் தளவம் முகையரும்பக்
காமுகம் பூமுகங் காட்டிநின் றார்த்தன காரினமே. **59**

1241. கார்அங்(கு) அணைபொழிற் காழிக் கவுணியர் தீபன்,நல்லூர்ச்
சீர்அங்(கு) அணைநற் பெருமணந் தன்னில் சிவபுரத்து,
வார்அங்(கு) அணைகொங்கை மாதொடும் புக்குறும் போது,வந்தார்
ஆர்அங்(கு) ஒழிந்தனர், பெற்றதல் லால்,அவ் அரும்பதமே. **60**

வந்து நாள் பல ஆயினமையை இவை குறிக்கும். 'தலைவன் இன்னும் வந்திலர்' என்பது குறிப்பெச்சம்.

1241. குறிப்புரை : *'கவுணியர் தீபன், நல்லூர் பெருமணந் தன்னில் மாதொடும் சிவபுரத்துப் புக்குறும் போது, வந்தார் அவ் அரும்பதம் பெற்றதல்லால், ஆர் அங்கு ஒழிந்தனர்' - எனக் கூட்டி யுரைக்க.*

1242. குறிப்புரை : *அரும் பதம் - அரிய சொல். என்றது துதிமொழியை. அவைகளை ஆக்குதல், துதித்தல். எனவே, 'துதி செய்யும் அடியரொடு, அஞ்சலி செய்தார்க்கும் அடைதற் கரிய பெரும்பதம்' - என்றவாறாம். பெரும்பதம் - வீடு பேறு. 'பெரும்பதம் எய்தலுற்றீர்! வந்து என் ஆனைதன் தாளிணையே. இறைஞ்சுமின்' - என இயைத்து முடிக்க. பேர் அரவம் வரும் பதம் - பெரிய ஆரவாரம் எழுகின்ற இடம். 'பதமாகிய காழி' என்க. "பை அரவு அல்குல்"[1] என்பதில், 'அரவப் பை' - என்பது 'பை யரவு' எனப் பின் முன்னாகி நின்றது போல, 'கமல மலர்' என்பது பின் முன்னாக மாறி, "மலர்க் கமலம்" என நின்றது; இலக்கணப் போலி மொழி. 'பத சம்பந்தன்' என இயையும். "என் ஆனை" என்பது காதற் சொல். ஏகாரம், பிரிநிலை. 'வேறு முயலல் வேண்டா' என்பதாம்.*

1243. குறிப்புரை : *"கெண்டைகளும்" என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க.*

இப்பாட்டு, 'பாங்கன் நீ இன்னையாதற்குக் காரணம் என்னை' என வினாயதற்குத் தலைவன் உற்றது உரைத்தது.

சரணம் - அடைக்கலம். தரியலர் - பகைவர். 'தரியலர் போல் மலங்க' என்க. மலங்குதல் - தலங்குதல்; "மலங்கினேன் கண்ணின் நீரை மாற்றி"[2] -

---

1. *திருமுறை - 3.120.5.*
2. *திருவாசகம் - திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் - 3.*

1242. அரும்பத மாக்கு மடியரொ(டு) அஞ்சலித் தார்க்கரிய
பெரும்பத மெய்தலுற் றீர்!வந் திறைஞ்சுமின், பேரரவம்
வரும்பத நான்மறைக் காழித் தலைவன் மலர்க்கமலத்
தரும்பத ஞானசம் பந்தனென் னானைதன் தாளிணையே. 61

1243. தாளின் சரணந் தருஞ்சண்பை நாதன் தரியலர்போல்
கீளின் மலங்க விலங்கே புகுந்திடும், கெண்டைகளும்,
வாளுந் தொலைய மதர்த்திரு காதி னளவும்வந்து
மீளுங் கருங்கண்ணி மின்புரி யாவைத்த மென்னகையே. 62

என்பது காண்க. கீளுதல் - கிழித்தல்; உள்ளத்தைக் கிழித்தல். 'கீளுதலால் மலங்க' என்பதாம். விலங்கே - குறுக்கே. (யான்) 'கீளின் மலங்க, கருங் கண்ணி வைத்த மென்னகை விலங்கே புகுந்திடும்' என இயைத்துக் கொள்க. தொலைய - தோற்க. மதர்த்தல் - களித்தல். மின் - ஒளி. புரியா - புரிந்து; வெளிப்படுத்தி.

1244. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தோழி தலைவியைப் பருவம் காட்டி வற்புறுத்தியது.*

'கார் மயிலே! முல்லை நகுகின்ற; கொன்றை நிதி காட்டின; தோன்றி தீயெனப் பூத்தன; கோடல்கள் கைத் தருகின்ற; அன்பர் இன்று எய்துவர்' என இயைத்து முடிக்க. 'கார் காலம் வந்துவிட்டது; ஆகவே அவர் வந்துவிடுவார்' - என்பதாம். "நகுகின்ற, தருகின்ற" என்பன, அன் பெறா அகர ஈற்று அஃறிணைப் பன்மை வினைமுற்றுக்கள். நண்ணார் - பகைவர். கண்டம் - நாடு. 'நண்ணார் நாடு' என்க. 'அது நம் அரசனைப் பகைத்தமையால் தீப்பற்றி எரிவதாயிற்று' - என்பதாம். செய்யுளாகலின், பின்வரும் அன்பரைச் சுட்டும். 'அவர்' என்னும் சுட்டுப் பெயர் முன் வந்தது. நிதி, பொன் 'கொன்றை பொன் காட்டின' - என்பதாம். விரவலர் ஊர், மேற்குறித்தவர்களது ஊர்கள். தோன்றி - தோன்றிச் செடி. புறவ மன் - முல்லை நிலமாகிய அரசன். கோடல்கள் - காந்தட் பூக்கள். 'அவை அரசன் கைகளைப் போலத் தோன்றுகின்றன' என்பதாம். இவையெல்லாம் கார் கால நிகழ்ச்சிகள். கார் மயில் - கார் காலத்தில் ஆடும் மயில். மயிலே - மயில் போன்றவளே! உவமை யாகுபெயர்.

1245. குறிப்புரை : *(இப்பாட்டிற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் சொல்லப்படுகின்றது. முதலாவது பொருள், ஞானசம்பந்தரை முருகன் அவதாரமாகக் குறிப்பது. இரண்டாவது பொருள், அவ்வாறன்றிப் பொதுவாய் நிற்பது).*

முதலாவது உரையில் "மயில் ஏந்திய வள்ளல்" - என்பதைப் பின்

1244. நகுகின்ற முல்லைநண் ணாரெரி கண்டத்(து) அவர்கவர்ந்த
மிகுகின்ற நன்னிதி காட்டின கொன்றை; விரவலரூர்
புகுகின்ற தீயெனப் பூத்தன தோன்றி; புறவமன்கைத்
தகுகின்ற கோடல்கள்; அன்பரின் றெய்துவர் கார்மயிலே. **63**

1245. மயிலேந் தியவள்ளல் தன்னை யளிப்ப மதிபுணர்ந்த
எயிலேந் தியசண்பை நாத னுலகத்(து) எதிர்பவர்யார்?
குயிலேந் தியபொழிற் கொங்கேந் தியகொம்பி னம்புதழீஇ
அயிலேந் தியமலர் கண்டுள னாய்வந்த அண்ணலுக்கே. **64**

வருகின்ற "தன்" என்பதனோடு இயைக்காமல், "அளிப்ப" என்பதன்பின் 'வந்து' என ஒரு சொல் வருவித்து, 'வந்து மதி புணர்ந்த சண்பை நாதன்' என இயைத்து, ''மதி புணர்ந்த - ஞானத்தைப் பெற்ற'' எனப் பொருள் உரைக்கப்படும். இனி, 'முருகனைப் புதிதாக ஞானம் பெற்றதாக உரைத்தல் சிறப்பன்று' எனக் கொண்டு, மதியைச் சந்திரனாக்கி, 'சந்திரன் தவழ்கின்ற எயில்' என எயிலுக்கு அடையாக்கியும் உரைக்கப்படும். இதில் 'வந்து' என்பது வருவிக்கப்படாமல் 'வந்த' என்பது வருவிக்கப்படும்.

மயில் ஏந்திய வள்ளல் - மயிலால் தாங்கப்பட்ட வள்ளல்; முருகன், ஐ - தந்தை. முதல் உரையிற் கொள்ளும் பொருள், ஒரு சொல்லை வருவித்தல், "மதி புணர்ந்த" என்பதை வெறும் ஓர் அடை மொழியாக்குதல் ஆகிய இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன.

இரண்டாவது உரையில், "மயிலேந்திய வள்ளல் தன் ஐ" என்பது நேரே ஒரு தொடராகி, 'சிவ பெருமான்' எனப் பொருள் தந்து, அவன் அளிப்ப ஞானம் பெற்ற சண்பை நாதன்' என நேரே சென்று எளிதில் விளங்குகின்றது.

முதலிற் கண்டவாறு உரை செய்கின்றவர்கள். 'ஞான சம்பந்தரை முருகன் அவதாரமாக நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சொல்லியிருப்பதைச் சேக்கிழார் சொல்லவில்லை' என்பர்.

'ஞான சம்பந்தர் முருகன் அவதாரமே' என ஒட்டக் கூத்தர் தமது தக்க யாகப் பரணியில் மிக வலியுறுத்திக் கூறினார். பிற்காலத்திலும் அருணகிரி நாதர், திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகள் இக்கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அவ்வாறு எங்கும் கூறவில்லை.

இவை யெல்லாம் இப்பாட்டில் "சண்பை நாதன்" என்னும் அளவில் நிற்பன. பின் உள்ளவை அகப்பொருள் துறையில் தலைவனைப் பகற்குறி விலக்கி, இரவுக்குறி நேரும் தோழி, அதற்குத் தலைவியை உடன்படுவித்தது. கொங்கு - தேன். 'கொம்பு போலும் அம்பு' என்க. 'கொடிய அம்பினைப்

1246. அண்ணல் மணிவளைத் தோளரு காசனி சண்பையன்ன
பெண்ணி னமிர்தநல் லாள்குழல் நாற்றம் பெடையொடுபூஞ்
சுண்ணந் துதைந்தவண் டே!கண்ட துண்டுகொல்? தூங்கொலிநீர்த்
தண்ணம் பொழிலெழிற் காசினி பூத்தமென் தாதுகளே. 65

1247. தாதுகல் தோய்த்தநஞ் சந்நாசி யார்சட லம்படுத்துத்
தூதையிற் சிக்கங் கரஞ்சேர்த்து வாளா துலுக்குகின்றீர்;
போதியிற் புத்தர்கள்! வம்மின்; புகலியர் கோனன்னநாட்
காதியிட் டேற்றும் கழுத்திறம் பாடிக் களித்திடவே. 66

பூங்கொம்பு போலக் கொள்பவன்' எனத் தலைவனது ஆண்மையைக் குறிக்க இவ்வாறு கூறினாள். அயில் ஏந்திய மலர்; வேல்போலத் தோன்றும் மலர்கள், இவை கரும்பின் பூக்கள்.

தோடுகொள் வேலின் தோற்றம் போல
*ஆடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும்**

என்றது காண்க. 'கரும்பினது வேல்போலும் பூக்களைக் கண்டுளனாய் வந்த அண்ணல்' என்றது 'எதிர்ப்பவர் வேல்களையும் பூக்கள்போல் எண்ணி அழிப்பவன்' என்னும் குறிப்பினைத் தோற்றுவித்தது. 'அண்ணலுக்கு' என்னும் நான்கனுருபை இரண்டனுருபாகத் திரித்து அதனை, "எதிர்ப்பவர் யார்" என்பதனோடு முடிக்க. 'எதிர்பவர்' எனப் பாடம் ஓதலும் ஆம். நம் அண்ணலைத் தகைவார் ஒருவர் இல்லை; 'அதனால் நீ இரவுக்குறியை விலக்கல் வேண்டா' என்பதாம். இனி இதனை, ஒருவழித் தணந்த தலைமகன் வரவு நீட்டிப்ப, 'அவற்கு ஏதம் விளைந்தது கொல்லோ' என நினைந்து கவன்ற தலைவியைத் தோழி, 'இஃது ஆகாது' என ஆற்றுவித்ததாகக் கொள்ளலும் ஆம்.

1246. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" எனத் தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாட்டின் பொருளையே உடையது[1]. அப்பாட்டின் கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் பலவாகக் கூறுவார்[2].*

அண்ணல் - பெருமை. பெண்ணின் அமிர்த நல்லாள் - பெண்களுக்குள்ளே அமிர்தம் போல்வாளாய் அழகு மிக்கவள். சுண்ணம், இங்கே, மகரந்தம். "பெடையொடு பூஞ் சுண்ணம் துதைந்த வண்டே" என்பதை முதலிற் கொள்க. தூங்கு ஒலி - தொடர்ச்சியாய் எழுகின்ற ஒலி. "நீர்" என்பது ஆகுபெயராய், அதனை யுடைய பொய்கையைக் குறித்தது.

---

* *புறம் - 35.*

1. *பாட்டு - 2.*
2. *தொல். பொருள். களவியல், 10 இன் உரை.*

1248. களியுறு தேன்தார்க் கவுணியர் தீபன் கருதலர்போல்
வெளியுறு ஞாலம் பகலிழந் தால்,விரை யார்கமலத்(து)
அளியுறு மென்மலர்த் தாதளைந்(து) ஆழி யழைப்பவரும்
துளியுறு வாடையி தாம்மட மானைத் துவள்விப்பதே. **67**

'பொய்கையை யுடைய பொழில்' என்க. அதனையுடை பூக்களைக் குறித்தது. இதன்பின் 'தாதுகளில்' என ஏழாவது விரித்து, 'வண்டே! காசினியில் பொழில்களில் பூத்த தாதுகளில் பெண்ணின் அமிர்தநல்லாள் குழல் நாற்றம் கண்டதுண்டுகொல்' என இயைத்து முடிக்க.

1247. குறிப்புரை : *"போதியிற் புத்தர்களே! நீவிர் எம் சந்நியாசியார் போலவே காவியுடுத்துச் சமணர்களைத் துன்புறுத்தும் வகையில் அவர்களது உறிகளைக் கைப்பற்றி வீணாக வம்பு செய்கின்றீர்கள்; (அவர்களை வாதத்தில் வென்றபாடில்லை. எம்முடன் சேர்ந்து) அவர்களை அன்று புகலியர் கோன் வாதில் வென்று கழுவேற்றிய திறத்தைப் பாடுதற்கு வாருங்கள்" என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.*

போதி - அரசமரம். இது புத்தர்கள் தெய்விகத் தன்மையுடையதாகக் கருதி வழிபட்டிருப்பர். "போதி" என்றது அதன் நிழலைக் குறித்தது. "போதியிற் புத்தர்கள்" என்பதை, 'பறம்பிற்பாரி' என்பது போலக் கொள்க. புத்தர்கள், அண்மை விளி. தாது கல் - காவிக் கல். 'சந்நியாசியார்' என்பது 'சந்நாசியார்' என மருவி வந்தது. அஃது ஆகுபெயராய் அவர் உடுக்கும் ஆடையைக் குறித்தது. சடலம் படுத்தல் - உடம்பிற் பொருந்த வைத்தல். தூதை - மட் பாண்டம். இதில் கஞ்சி ஊற்றி வைக்கப்படும். சிக்கம் - உறி. 'தூதையினை உடைய சிக்கம்' என்க. சமண முனிவர்கள் தாம் உண்ணும் கஞ்சியை இவ்வாறு உறியில் வைத்துக் கையிலே கொண்டிருப்பர். கீழே புறத்தே வைத்தால் ஈ, எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்கள் கஞ்சியில் வீழ்ந்து மாண்டு விடுமாம். 'சிக்கத்தில் கரம் சேர்த்து' என்க. கரம் - புத்தர்கள் கை. துலுக்குதல் - வம்பு பேசுதல். 'சும்மா தும்பு துலுக்குகிறான்' என்னும் வழக்கம் இப்பொழுதும் நாட்டில் உண்டு. காதுதல் - இங்கே, காய்தல். அது வாதில் வெல்லுதலைக் குறித்தது.

சமணரும், புத்தரும் வேதத்தை இகழ்தலில் ஒன்றுபடினும் பிற வகையில் வேறுபட்டுத் தம்முட் கலாய்ப்பர். அது பற்றி, ''ஞானசம்பந்தர் காலத்திற்றானே 'சமண சமயம் பொய்ச் சமயம்' என்பது நாடறிய மெய்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டிருக்க, இன்று புத்தர்கள் ஏன் அந்தச் சமயத்தை 'பயனற்றது' எனக் காட்ட முயல வேண்டும்" என்கின்ற முறையில் அமைந்தது இப்பாட்டு. "துறவுக் கோலத்தால் புறத்தே சமணரைப் போல இல்லாமல் எம்மைப் போல உள்ள நீவிர், சமணரை வென்ற வெற்றியைப் பாடுவதிலும்

1249. தேறும் புனல்தில்லைச் சிற்றம் பலத்துச் சிறந்துவந்துள்
ஊறு மமிர்தைப் பருகிட் டெழுவதொ ருட்களிப்புக்
கூறும் வழிமொழி தந்தெனை வாழ்வித் தவன்கொழுந்தேன்
நாறும் அலங்கல் தமிழா கரனென்னும் நன்னிதியே. 68

1250. நிதியுறு வாரற னின்பம்வீ டெய்துவ ரென்னவேதம்
துதியுறு நீள்வயல் காழியர் கோனைத் தொழாரினைய
நதியுறு நீர்தெளித்(து) அஞ்ச லெனவண்ண லன்றோவெனா
மதியுறு வாணுதல் பாதம் பணிந்தனள் மன்னனையே. 69

எங்களோடு சேர்ந்து கொள்ள லாமே" என்பது தோன்ற, "நம் சந்நாசியார் சடலம் படுத்து" என்றார். பௌத்தத் துறவிகள் சிவந்த ஆடையை உடுத்துதல்,

பட்டைத் துவராடைப் படிமம் கொண்டாடும்
*முட்டைக் கட்டுரை மொழிவ கேளாதே**

என அருளிச் செய்தமையாலும் அறியலாம். படிமம் - துறவுக் கோலம். நாம் உரை காணும் பாட்டில் "தாதுகல் தோய்த்த" என்பது நம் சந்நாசியார் ஆடையின் இயல்பு கூறியது. 'பௌத் தருடையது பட்டைத் துவராடை யாயினும் நிறத்தால் ஒருபுடை ஒக்கின்றது' என்பது கருத்து.

***1248. குறிப்புரை :** இப்பாட்டு, பிரிவுணர்த்திய தலைவனுக்குத் தோழி தலைவி ஆற்றாளாவது கூறிச் செலவழுங்குவித்தது.*

'கவுணியர் தீபன் கருதலர் (பகைவர்) ஞான ஒளியை இழப்பதுபோல ஞாலம் பகற் பொழுதை இழந்தால்' - என்க. களி உறு - வண்டுகள் உண்ணக் களிப்பைத் தருகின்ற. வெளி உறு ஞாலம் - பகற் காலத்தில் ஒளியைப் பெற்று மகிழ்கின்ற உலகம். விரை - நறுமணம். அளி - வண்டு. தாது அணைந்து - மகரந்தத்தில் மூழ்கி. ஆழி அழைப்ப - கடல் ஒலியை உண்டாக்கும்படி. துளி உறு வாடை - மழைத் துளியோடு பொருந்தி வரும் வாடைக் காற்று. மட மான் - தலைவி 'ஞாலம் பகலை இழந்தால் (இரவில்) மட மானைத் துவள்விப்பது வாடையாகிய இதுவாம்' என இயைத்து முடிக்க. 'அதுபொழுது எனக்கு அவளை ஆற்றுவித்தல் அரிது' என்பது குறிப்பெச்சம் இதனால் தலைவன் செலவழுங்குதல் பயன்.

***1249. குறிப்புரை :** தேறும் புனல் - தெளிவாகிய நீர் வழிமொழி "சுரருலகு நரர்கள் பயில்" - எனத் தொடங்கும் 'வழிமொழித் திருவிராக'த் திருப்பதிகம்* அலங்கல் - தாமரை மலர் மாலை. 'எந்தத் தலத்தில் உள்ளவரும் தில்லைப்*

---

* *திருமுறை - 1-80.10.*

* *திருமுறை - 3-67.*

1251. மன்னங் கனை!செந் தமிழா கரன்வெற்பில் வந்தொருவர்
அன்னங்கள் அஞ்சன்மி னென்றடர் வேழத் திடைவிலங்கிப்
பொன்னங் கலைசா வகையெடுத் தாற்கிவள் பூணமுந்தி
இன்னந் தழும்புள வாம்பெரும் பாலுமவ் வேந்தலுக்கே. 70

பெருமானே' என்பது பற்றி, அத்திருப்பதிகத்தின் வழிப் பிரமாபுரப் பெம்மானை உள்க எழும் இன்பத்தைத் தில்லைச் சிற்றம் பலத்தினின்றும் வந்து ஊறும் அமிர்தத்தைப் பருகுவதனால் உண்டாகும் இன்பமாகக் கூறினார்.

1250. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தோழி செவிலிக்குப் புனல்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றது.

"- அவனைத் தொழுபவர் அறம் முதலிய நான்கையும் எய்துவர் - என வேதம் துதித்தலைப் பொருந்திய காழியர் கோன்" என்க. செய்யுள் நோக்கி நிதி முற்கூறப்பட்டது. 'நதியின் கண், தொழாதார் இனையும்படி (வருந்தும்படி) உறு நீர்' என உரைக்க, "அந்நீரின்கண் அகப்பட்டுக் கலங்கிய உன் மகளைத் தலைவன் ஒருவன் கண்டு எடுத்துக் கரை சேர்த்துத் தெளிவித்து, 'அஞ்சற்க' என்று சொல்ல, இவள், 'அண்ணலே! இது நன்றோ' - எனச் சொல்லி அவனைப் பாதம் பணிந்தாள்" எனத் தோழி கூறினாள், இதனால், "உற்றாற்கு (மெய் தீண்டினவனுக்கு) உரியர் பொற்கொடி மகளிர்" என்னும் முறைப்படி உன் மகள் இனி அவனுக்கே உரியள்" என்பது குறிப்பால் தோன்றக் கூறினாள். வாள் நுதல், தலைவி. மன்னன் - அரசர் குலத்தினனாய தலைவன். "நன்றோ" என்றதில் ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டாய், "கன்னியை யுடையாள் ஒருத்தியை அரசர் குலத்தினாராகிய நீவிர் திடுமெனப் போந்து தீண்டியது நன்றன்று" எனவும், ஓகாரம் சிறப்புப் பொருட்டாய் "கன்னிப் பெண்ணைத் தீண்டும் முன் அவளை மணந்து கொள்ளத் துணிந்தே நெறியுடைய ஆடவர் தீண்டுவர் ஆதலின், 'நீரும் அத்துணிவினை யுடையீர்' என்பதனை அறிய நன்றாகின்றது'' எனவும், இருபொருளும் தந்தது. இவ்வாற்றால் முதலில், 'நின் மகள் நம் குடிக்குப் பழியுண்டாக ஒழுகினாள் அல்லள்' எனவும் 'தெய்வத்தால் நிகழ்ந்த இந்நிலைமையால் நின்மகள் குடிப் பிறந்தார்க்கு உரிய அறத்தையே பற்றி நின்று, தன்னை அவனுக்கு உரியளாகக் கருதிவிட்டாள்' எனவும் கூறினாள். "மதி" என்பதைச் சந்திரனாகக் கொண்டு நுதலுக்கு உவமையாக்காது, 'புத்தி' எனக் கொண்டு, தலைவியது முதுக் குறைவைப் புகழ்ந்ததாக உரைத்தல் சிறப்பு.

1251. குறிப்புரை : இப்பாட்டும் முன்னது போலவே தோழி செவிலிக்குக் களிறு தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றது.

1252. ஏந்தும் உலகுறு வீரெழில் நீலநக் கற்குமின்பப்
பூந்தண் புகலூர் முருகற்கும் தோழனைப் போகமார்ப்பைக்
காந்துங் கனலிற் குளிர்படுத் துக்கடற் கூடலின்வாய்
வேந்தின் துயர்தவிர்த் தானையெப் போதும் விரும்புமினே. 71

1253. விரும்பும் புதல்வனை மெய்யரிந் தாக்கிய வின்னமிர்தம்
அரும்பும் புனற்சடை யாய்உண் டருளென் றடிபணிந்த
இரும்பின் சுடர்க்களிற் றான்சிறுத் தொண்டனை யேத்துதிரேல்
சுரும்பின் மலர்த்தமி ழாகரன் பாதம் தொடர்வெளிதே. 72

1254. எளிவந்த வா!வெழில் பூவரை ஞாண், மணித் தார்தழங்கத்
துளிவந்த கண்பிசைந் தேங்கலு மெங்க ளரன் துணையாங்
கிளிவந்த சொல்லி,பொற் கிண்ணத்தின் ஞான வமிர்தளித்த
அளிவந்த பூங்குஞ்சி யின்சொற் சிறுக்கன்ற னாரருளே. 73

"மன்னங்கனை" என்பதை, "மன் அங்கு அனை" - எனப் பிரித்து, "அனை - அதனையே என உரைத்து, "மன் அங்கு" என்பதை எடுத்தாற்கு என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி, 'இது நிகழ்ந்த அங்கு' என உரைக்க. இவ்வாறன்றி, தோழி செவிலியை, 'அங்கனாய்' என விளித்தல் பொருந்தாது. அன்னங்கள் - அனங்களே! என்றது மகளிர் கூட்டத்தை. அடர் - தாக்க வந்த வேழம் - களிறு; ஆண் யானை. இடை விலங்கி - குறுக்கே தடுத்து, பொன் அம் கலை சா வகை - எடுத்தாற்கு - பொன்போலும் அழகிய ஆண், மான்தன் பெண் மானைக் காக்கத் தன் உயிரையும் விடத் துணிந்ததுபோலத் துணிந்து எடுத்துக் காத்த அவனுக்கு. இதன்பின் 'உரித்தாக' என ஒரு சொல வருவிக்க. உரித்தாயது, பூணின் அழுத்தம். உள ஆம் - உளவாகலாம், "உள" என்ற பான்மையால், தழும்புகள் பலவாதல் பெறப்பட்டது. 'உள' எனத் துணிந்து கூறின் பின்னரும் அவனோடு பலநாள் பழகியதாகும். ஆதலின், 'பெரும்பாலும் உள ஆகலாம்' என ஊகமாகக் கூறினாள். இதனால், தலைவி தலைவனை இறுகத் தழுவிக் கொண்டமை கூறினாளாயிற்று.

1252. குறிப்புரை : *ஏந்தும் உலகு - தாங்கும் உலகு; நிலவுலகம். போக மார்ப்பை - "போகமார்த்த பூண்முலையாள்" என்னும் முதல் நினைப்பை யுடைய திருப்பதிகத்தை. குளிர்படுத்து வேகாது பச்சையாகப் பண்ணி, "மலி தேரான் கச்சியும் மாகடலும் தம்மின் - ஒலியும் பெருமையும் ஒக்கும்"* என்றது போலக் கடல் நகரத்தையும் கூறுதல் கூடுமாகலின், "கடற் கூடல்" என்பதை, 'கடல்போலும் கூடல்' எனக் கொள்க.*

---

* *தண்டியலங்கார உதாரணம்.*

1255. அருளுந் தமிழா கர!நின் னலங்கல்தந் தென்பெயரச்
சுருளுங் குழலியற் கீந்திலை யேமுன்பு தூங்குகரத்(து)
உருளும் களிற்றினொ(டு) ஒட்டரு வானை யருளியன்றே
மருளின் மொழிமட வாள்பெய ரென்கண் வருவிப்பதே. 74

1256. வருவார் உருவின் வழிவழி வைத்த வனமருந்தும்
திருவார் இருந்த செழுநகர்ச் செவ்வித் திருவடிக்காள்
தருவான் தமிழா கரகரம் போற்சலம் வீசக்கண்டு
வெருவா வணங்கொண்டல் கள்மிண்டி வானத்து மின்னியவே. 75

---

*1253. **குறிப்புரை :** இரும்பு - அங்குசம்; ஆகுபெயர். சுடர் - ஒளி. யானையை அடக்க உதவுகின்ற அங்குசத்தை அதன் காதிலேயே மாட்டி வைப்பது வழக்கம். "இரும்பின் சுடர்க் களிற்றான்" என்றது, தளபதியாய் இருந்து வெற்றி பெற்றதைக் குறித்த குறிப்புச் சொல். தொடர்வு - தொடர்தல்; அடைதல். 'பாதத் தொடர்பு' என்பதும் பாடம். "தொடர்வு எளிதே" என்றது, 'சிறுத்தொண்டர்பால் மிக்க நட்புக் கொண்டவர்' என்பது விளங்குதற்கு. ''அரும்பும் புனற் சடையாய்'' என்றது, 'சிவபெருமானாகவே தோன்றுகின்றவரே' என்றபடி. மலர் - தாமரை மலர் மாலை.*

*1254. **குறிப்புரை :** ''எளி வந்தவா'' என்பதை இறுதியிற் கூட்டி, 'எளியேனுக்கு எளிவந்தவாறு வியக்கத் தக்கது' என முடிக்க. "பூ" இரண்டில் முன்னது அழகு; பின்னது பொற்பூ. தார் - வடம். அழுங்க - ஒளி குன்றும்படி. 'அரனுக்குத் துணையாம்' என நான்காவது விரிக்க. "கிளி வந்த" என்பதில் 'வந்த', உவம உருபு. "அளித்த" என்னும் பெயரெச்சம். "சிறுக்கன்றனார்" என்னும் கோடற் பொருட் பெயர் கொண்டது. அளி - வண்டு. "சிறுக்கன், சிறுக்கி" என்றாற் போலும் வழக்கு இருத்தலால், 'சிறு' என்பதன் முன் வலி மிகுதல் வழக்கு நெறியாகக் கொள்ளப்படும். கன்று - யானைக் கன்று. அன்னார் - போன்றவர்.*

*1255. **குறிப்புரை :** கைக்கிளைத் தலைவி பொருட்டாகத் தூது வந்து மாலை இரந்த தோழியை திருஞானசம்பந்தர் இன்சொற் சொல்லி மறுக்க வேண்டி, அவளையே 'தலைவீ என அழைத்ததாகவும், அதனைக் கேட்டுத் தோழி மறுமொழி கூறியதாகவும் இப்பாட்டு அமைந்துள்ளது.*

'பணி செய்பவளாகிய என்னை, 'தொழீஇ' என அழைக்காமல், 'தலைவி' என அழைக்கின்றீர். அப்பெயர் என் தலைவிக்கு உரியது. அவளை நீர் ஏற்றுக் கொண்டால் பின்பு உரிமை பற்றி அவளை நீர் 'தொழிஇ' என்றே அழைக்கலாம். அப்பொழுது நான் செய்த உதவி பற்றி எனக்கு நீர் தரும்

1257. மின்னார் குடுமி நெடுவெற் பகங்கொங்கில் வீழ்பனிநோய்
தன்னார் வழிகெட் டழிந்தமை சொல்லுவர் காணிறையே
மன்னார் பரிசனத் தார்மேல் புகலு மெவர்க்குமிக்க
நன்னா வலர்பெரு மானரு காசனி நல்கிடவே. **76**

1258. நல்கென் றடியி னிணைபணி யார்;சண்பை நம்பெருமான்
பல்கும் பெரும்புகழ் பாடகில் லார்சிலர் பாழ்க்கிறைத்திட்(டு)
ஒல்கு முடம்பின ராய்,வழி தேடிட் டிடறிமுட்டிப்
பில்கு மிடமறி யார்கெடு வாருறு பேய்த்தனமே. **77**

பாராட்டாக என்னை அவள்முன் 'தலைவீ' என்று கூட அழைக்கலாம். அவ்வாறு செய்யாமல் இப்பொழுது என்னை, 'தலைவீ' என்று அழைத்து வெறும் இன்சொற் சொல்லி மறுக்க நினைக்கின்றீரே; இது முறையோ; என்னும் கருத்தினை இப்பாட்டு உடையது.

சுருளுங் குழல் இயல், தலைவி. திருஞான சம்பந்தர் யானைமேல் பவனி வரக் கண்ட பொழுது அதன் பின்னே ஓடியதாக வைத்து, 'களிற்றினொடு ஓட்டருவாளை அருளியன்றே அவள் பெயரை என்கண் வருவிப்பது' என்றாள், அவள் பெயர், 'தலைவி' என்பது. ஓடுதலை 'ஓட்டருதல்' எனவும் கூறுவர். "ஒக்கவே ஓட்டந்தேன்" என அருளினமை காண்க. "ஓட்டருவானை" என்பது பாடமன்று, அலங்கல் - மாலை. 'முன்பு அருளியன்றே' என இயையும்.*

1256. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, ஒருவழித் தணந்த தலைமகன் வரவு நீட்டிப்பத் தலைவி கார்காலம் கண்டு ஆற்றாமை மிக்கவழித் தோழி, 'இஃது அவர் வரும் காலம்' எனத் தேற்றி ஆற்றுவித்தது.*

வருவார் உரு - பிரிந்து சென்று மீண்டு வரும் தலைவர்களது உருவம். அவைகள் வரும் வழியிலே வைத்த விழியை உடையவர்கள் தலைவியர். விழியை அவ்வாறு வைத்த வண்ணமே உணவை அருந்துகின்ற திருவை (சிறப்பை) உடையவர்கள் தலைவியர். 'அவர்கள் இருந்த செழு நகரத்தில் கொண்டல்கள் மிண்டி மின்னிய' என்க. செவ்வித் திருவடி - பக்குவம் வந்த காலத்தில் உயிர்களால் அடையப்படும் திருவடி. அவை சிவபெருமானுடையன. கொண்டல்கள் முன்னே சலத்தை (மழையை) வீச, அஃது இருண்டு பெய்தலின், 'வருகின்றவர்கள் வழியறியாது திகைப் பார்களோ' என்று வெருவா வண்ணம் பின்பு மின்னின' என்க. எனவே,

---

* *திருமுறை - 5.49.4.*

1259. தனமே தருபுகழ்ச் சைவ சிகாமணி தன்னருள்போல்
மனமே புகுந்த மடக்கொடி யே!மலர் மேலிருந்த
அனமே! யமிர்தக் குமுதச்செவ் வாயுங்க ளாயமென்னும்
இனமே பொலியவண் டாடெழிற் சோலையு ளெய்துகவே. **78**

1260. உகட்டித்து மோட்டு வராலினம் மேதி முலையுரிஞ்ச
அகட்டிற் சொரிபால் தடம்நிறை கொச்சை வயத்தரசைத்
தகட்டில் திகழ்மணிப் பூண்தமி ழாகரன் தன்னையல்லால்
பகட்டில் பொலியினும் வேண்டேன், ஒருவரைப் பாடுதலே. **79**

'மின்னலே விளக்காக வருவர்' என வற்புறுத்தியவாறு. இதன் முதல் அடியில் பாடங்கள் பிழைபட்டுள்ளன. மிண்டி - வலிமையுற்று. 'தலைவர் பிரியத் 'தலைவியர் ஆற்றியிருத்தல் உலகியல் ஆதலின், நீயும் அத்தன்மையளாதல் வேண்டும்' என்பாள், 'நம் தலைவர்' எனவும், 'நீ' எனவும் கூறாது பொதுப்பட, "வருவார்" எனவும், "அருந்தும் திருவார்" எனவும் கூறினாள்.

1257. குறிப்புரை : *'வீழ் பனிநோய் இறையே, மன் ஆர் பரிசனத்தோர் மேற் புகலும் அருகாசனி நல்கிட, வெற்பகக் கொங்கில் தன் ஆர்வழி கெட்டமை சொல்லுவர்' என இயைத்து முடிக்க. காண், முன்னிலையசை. வெற்பகக் கொங்கு - மலைகள் நிறைந்த கொங்கு நாடு. பனி நோய் - குளிர்க் காய்ச்சல். தன் ஆர் வழி - தனக்கு ஏற்புடைய வழி. "தன்" என்றது பனி நோயை. 'உலகத்தார் பலரும் சொல்லிப் புகழ்வர்' என்க. இறை - சிறிது. மன் ஆர் - மிகுதியாகப் பொருந்திய 'பதினாறாயிரம் பேர்' என்பர். பரிசனத்தோர், உடன் வரும் அடியார்கள். நல்கிட - அருள்புரிய. அஃதாவது, 'திருப்பதிகம் அருளிச் செய்ய' என்பதாம்.*

1258. குறிப்புரை : *"சிலர்" என எடுத்துக்கொண்டு, "சண்பை நாதன்" என்பதை "நல்கென்று" என்பதன்பின் கூட்டியுரைக்க. நல்கு - அருள் செய்; "அடியின் இணை" என்பதில் இன், வேண்டாவழிச் சாரியை. ஒல்குதல் - தளர்தல். வழி, வீடு பேற்றிற்கான வழி, பில்கும் இடம் - பேரின்பம் ததும்பும் இடம். அறியார்; முற்றெச்சம். உறு - மிகுதி. 'இஃது உறு பேய்த்தனம்' என்க. பேய்த்தனம் - பேய்த் தன்மை; அஃதாவது, பித்து.*

1259. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவன் தலைவியை ஆயத்து உய்த்தது.*

தனம் தரு புகழ் - பொருள் வழங்கியதனால் உண்டாகிய புகழ். அது தந்தையார் சிவபாத இருதயருக்கும், திருவீழிமிழலையில் பஞ்சகாலத்தில்

1261. பாடிய செந்தமி ழாற்பழங் காசு பரிசில்பெற்ற
நீடிய சீர்த்திரு ஞானசம் பந்தன் நிறைபுகழான்
நாடிய பூந்திரு நாவுக் கரசோ டெழில்மிழலைக்
கூடிய கூட்டத்தி னாலுள தாய்த்திக் குவலயமே. 80

1262. வலையத் திணிதோள் மிசைமழ வேற்றி, மனைப்புறத்து
நிலையெத் தனைபொழு தோகண்ட(து) ஊரனை நீதிகெட்டார்
குலையக் கழுவின் குழுக்கண்ட வன்திகழ் கொச்சையன்ன
சிலையொத்த வாள்நுதல்! முன்போல் மலர்க திருக்கண்களே. 81

1263. கண்ணார் திருநுத லோன்கோலக் காவில் கரநொடியால்
பண்ணார் தரப்பாடு சண்பையர் கோன்பாணி நொந்திடுமென்(று)
எண்ணா வெழுத்தஞ்சு மிட்டபொன் தாளங்க ளீயக்கண்டும்
மண்ணார் சிலர்சண்பை நாதனை யேத்தார் வருந்துவதே. 82

பலர்க்கும் வழங்கியது. ‘அன்னம்’ என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது. “செவ்வாய்” என்றதும் ‘சிவந்த வாயை உடையவளே’ - என்றவாறேயாம். பொலிய - (நீ இல்லாமையால் இழந்த) பொலிவைப் பெற்று விளங்கும்படி. இங்ஙனம் கூறியதனால், ‘நீ செலவு தாழ்ப்பின் ஆயத்தார் தேடி வருவர்’ என்பது குறிப்பித்தான். “சைவ சிகாமணிதன் அருள் போல் மனம் புகுந்த” - என்றதனால், ‘அவ்வருள் போல நீ என் உயிரினும் சிறந்தாய் ஆதலின், நீ எங்கிருப்பினும் உனை நான் இமைப் போதளவின் மறவேன்’ எனத் தனது காதற் சிறப்பு உணர்த்தினான்.

1260. குறிப்புரை : *“உகட்டித்து” என்னும் பிறவினை வினைச்சொல், ‘உகண்டு’ எனத் தன்வினையாய் நின்றது. உகளுதல் - பிறழ்தல், எழும்பிக் குதித்தல். மோட்டு வரால் இனம் - பெரிய வரால் மீனின் கூட்டம். மேதி - எருமை. உரிஞ்ச - உராய. அகடு - வயிறு. அஃது ஆகுபெயராய், மடியைக் குறித்தது ‘அகட்டினின்றும் சொரிபால் என்க. தடம் - தடாகம். கொச்சை வயம் - சீகாழி. தகடு - பொன் தகடு. மணி - இரத்தினம். பூண் - அணிகலம். பகடு - யானை. ஒருவரை - வேறு ஒருவரை. ‘வேறு’ என்பது தமிழாகரரோடு இயைபில்லாமை ‘யானைமேற் செல்லும் செல்வத்தைப் பெறுவதாயினும் தமிழாகரரோடு சிறிதும் இயைபில்லாத ஒருவரைப் பாடுதலை வேண்டேன்’ என்பதாம்.*

1261. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை. ‘நேடிய’ என்பது பாடமன்று. திருஞானசம்பந்தர் பழங்காசுபெற, திருநாவுக்கரசர் நல்ல காசு பெற்றமை பற்றி, “பூந்திருநாவுக்கரசு” என்றார். பூ - அழகு. அவர் பெற்ற*

1264. வருந்துங் கொலாங்கழல், மண்மிசை யேகிடில் என்றுமென்றார்த்
திருந்தும் புகழ்ச்சண்பை ஞானசம் பந்தற்குச் சீர்மணிகள்
பொருந்துஞ் சிவிகை கொடுத்தனன் காண்;புண ரித்திகழ்நஞ்(சு)
அருந்தும் பிரான்நம் மரத்துறை மேய வரும்பொருளே. **83**

1265. பொருளென வென்னைத்தன் பொற்கழல் காட்டிப் புகுந்தெனக்கிங்(கு)
அருளிய சீர்த்திரு ஞானசம் பந்த னருளிலர்போல்
வெருளின மானின்மென் நோக்கியை விட்டு விழுநிதியின்
திரளினை யாதரித் தால்நன்று சாலவென் சிந்தனைக்கே. **84**

1266. சிந்தையைத் தேனைத் திருவா வடுதுறை யுள்திகழும்
எந்தையைப் பாட லிசைத்துத் தொலையா நிதியமெய்தித்
தந்தையைத் தீத்தொழில் மூட்டிய கோன்சரண் சார்விலரேல்
நிந்தையைப் பெற்(று)ஒழி யாதிரந் தேகரம் நீட்டுவரே. **85**

காசின் அழகு அவருக்கு ஆக்கிச் சொல்லப்பட்டது. ''இக்குவலயம் உளதாய்த்து" என்றது, 'உயிர்கள் பஞ்சத்தால் வாடி மடியாமல் வாழ்ந்தன' என்றவாறு.

1262. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, புதல்வனை வாயிலாகப் பற்றி வந்த தலைவனைத் தலைவி வாயில் மறுக்கத் தோழி வாயில் வேண்டியது.*

'நீதி கெட்டார்... வாள் நுதல்! ஊரனைத் தோள்மிசை மழவு ஏற்றி மனைப்புறத்துக் கண்டது எத்தனைப் பொழுதோ! திருக்கண்கள் முன்போல் மலர்க' எனக் கூட்டியுரைக்க. வலையம் - வாகு வலயம்; தோள்வளை. மழவு - புதல்வன். மனைப்புறம் - புறங்கடை. நிலை - நிற்றல். 'நிற்றலில் கண்டது' என ஏழாவது விரிக்க. "எத்தனைப் பொழுதோ" என்றது, 'மிக நீண்ட நேரம்' என்றபடி. 'தலைவர் இத்தன்மையராகவும் சிவப்பு ஆறாமை குல மகளிர்க்கு அழகன்று; உனது அழகிய கண்கள் சிவப்பு ஆறி, முன்போல் குளிர்ச்சியுடன் மலர்வன வாக' என்பதாம். நீதி கெட்டான், சமணர். குலைய - அழிய 'அவரைக் கழுக் குழுவிற் கண்டவன்' என்க.

1263. குறிப்புரை : *கண் ஆர் திருநுதலோன், சிவபெருமான். கோலக் கா, சீகாழியை அடுத்துள்ள தலம். நொடி - நொடித்தல். தட்டுதல்; தாளம் இடுதல், பாணி - கை. எண் ஆர் - எண்ணுதல் (கணித்தல்) பொருந்திய எழுத்து அஞ்சு - திருவைந்தெழுத்து மந்திரம். இட்ட - பொறிக்கப்பட்ட. மண்ணார் - மண்ணுலகத்தில் உள்ளவர். 'அச்சண்பை நாதனை' எனச் சுட்டு வருவிக்க. எண்ணார், முற்றெச்சம். 'எண்ணாராய் வருந்துவது என்' என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க.*

1267. நீட்டுவ ரோதத்தொ டேறிய சங்கம் நெகுமுளரித்
தோட்டுவெண் முத்தம் சொரிசண்பை நாதன் தொழாதவரின்
வேட்டுவர் வேட்டதண் ணீரினுக்(கு) உண்ணீ ருணக்குழித்த
காட்டுவ ரூறல் பருகும் கொலாமெம் கனங்குழையே. **86**

1268. குழைக்கின்ற கொன்றைபொன் போல மலரநுங் கூட்டமெல்லாம்
அழைக்கின்ற கொண்ட லியம்புஒன் றிலையகன் றார்வரவு
பிழைக்கின் றதுகொலென் றஞ்சியொண் சண்பைப் பிரான்புறவத்(து)
இழைக்கின்ற கூடல் முடியஎண் ணாத இளங்கொடிக்கே. **87**

1264. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை.*

மென்தார் - மெல்லிய மலர் மாலையை அணிந்த. மணி, முத்து. காண், அசை. புணரி - கடல். 'அரும் பொருளாய் உள்ளவன்' என்க.

1265. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன், பின் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.*

'என்னைப் பொருளெனக் கொண்டு' என ஒரு சொல் வருவிக்க. ஞானசம்பந்தன் அருள் இல்லாதவரே அருளைத் துறந்து, பொருளை விரும்புவர்' என்பதாம். ஆதரித்தால் - விரும்பினால், 'அது நன்று' எனத் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. தீதாவதனை, "நன்று" என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. 'யாம் பிரியின் தலைவி வாழாள்' என்பதை அறிந்து வைத்தும் பொருள் வலிக்கின்ற நெஞ்சம் பேதைமை யுடைத்து - என்றபடி.

1266. குறிப்புரை : *முன்பு "சிந்தையை" என்றதனால் பின்பு "தேனை" என்றதற்கு, 'சிந்தையில் ஊறும் தேனை' - என உரைக்க. தொலையா நிதியம் - உலவாக் கிழி. தீத் தொழில் மூட்டிய - வேள்வித் தொழிலில் ஈடுபடச் செய்த. "சார்வலி ரேல்" என்பது முதலாக வந்த பயனிலைகட்கு, 'மக்கள்' என்னும் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க.*

1267. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவனைக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைவியைக் குறை நயப்பிக்கச் சில கூறி காலத்தில் தலைவி அதனை அறியாள் போன்று குறியாள் கூறியது, அஃதாவது கூறப்பட்ட பொருளோடு தொடர்புபடாமல் பொதுவாக எதனையோ கூறியது. இதனை, "என் செய்வாம் - எனில், 'பொன் செய்வாம்' - என்றல் போல்வது" என்பர்.*

"எம் கனங் குழையே" என்பதை முதலிற் கொண்டு, இறுதியில், 'பருகும் ஆம் கொல்' - என மாற்றி முடிக்க. நீட்டு உவர் ஓதத்தொடு - கரைமேல் நீட்டுகின்ற, உப்புச் சுவையை உடைய அலைகளோடு. முளரித் தோட்டு -

1269. கொடித்தே ரவுணர் குழாமன லூட்டிய குன்றவில்லி
அடித்தோர் கருத்தி னருகா சனியை யணியிழையார்
முடித்தோர் கமலம் கவர்வான், முரிபுரு வச்சிலையால்
வடித்தோர் நயனக் கணையிணை கோத்து வளைத்தனரே. 88

1270. வளைபடு தண்கடற் கொச்சை வயவன் மலர்க்கழற்கே
வளைபடு நீண்முடி வார்புன லூரன்தன் நீரில்அம்கு
வளைபடு கண்ணியர் தம்பொதுத் தம்பலம் நாறுமிந்த
வளைபடு கிங்கிணிக் கால்மைந்தன் வாயின் மணிமுத்தமே. 89

தாமரை மலரின் இதழ்களின்மேல், இது நெய்தலில் மருதம் மயங்கிய திணை மயக்கம். வேட்ட தண்ணீர் - நீர் வேட்கையால் அதனைத் தணிக்க விரும்பிய நல்ல நீருக்கு ஈடு. காட்டு உவர் ஊறல் பருகும் ஆம் கொல் - காட்டில் உள்ள உவர்க் கேணியில் ஊறுகின்ற அந்த நீரும் பருகுநீர் ஆகின்றது போலும்! இது வேடர் வாழ்க்கையின் தாழ்வினைப் புலப்படுத்தியது. தோழி கருதிய பொருட்கும், இதற்கும் யாதோர் இயைபும் இல்லை. தலைவி இவ்வாறு தொடர்பில்லாமல் கூறியது, தோழி கருத்தைத் தான் அறிந்து கொள்ளாதது போலக் காட்டிக் கொள்ளுதற்காம், "தொழாதவரின்" என்றாரேனும் 'தொழா தவர்க்கு ஆவது போல' என்பதே கருத்து. 'சண்பை நாதனைத் தொழாதவரே இடர்ப்பாடான வாழ்க்கையை உடையவர் ஆவர்' என்பதாம். "பருகு" என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயர் ஆகுபெயராய், பருகப்படும் நீரைக் குறித்தது.

1268. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவன் நீடத் தலைவியது ஆற்றாமை கண்டு தலைவி முன்னிலைப் புறமொழிகளால் ஆற்றுவித்தது.*

கொண்டல் - மேகமே! இது மேகத்தைத் தோழி விளித்தது. ஒன்று இலை - வேறு ஒன்றும் செய்தி யில்லை. 'கொண்டலே, இழைக்கின்ற கூடல் முடிய எண்ணாத இளங் கொடிக்கு, அகன்றார் வரவு இயம்பு; வேறு ஒன்றும் செய்தியில்லை' எனக் கூட்டி முடிக்க. கூடல் இழைத்தலாவது, கண்ணை மூடிக் கொண்டு மணலில் ஒரு வட்டம் வரைதல். 'அவ்வட்டத்தின் இரு முனைகளும் ஒன்றாய்க் கூட, வட்டம் முழுமை பெற்று நிற்குமாயின் கருதிய பொருள் கைகூடும்' எனவும், 'முனைகள் கூடாமல் வேறாய்ப் போய்விடின் கருதிய பொருள் கைகூடாது' எனவும் கொள்ளுதல் வழக்கம். பிரிந்து சென்ற தலைவர் வந்து சேர்தலை அறியத் தலைவியர் இவ்வாறு கூடல்களை இழைத்துப் பார்ப்பார்கள், இருமுனையும் ஒன்று கூடுதலால் இதற்குக் 'கூடல்' என்பது பெயராயிற்று. அது தலைவர் வந்து தலைவியரோடு கூடுதலையும் குறிப்பதாம். "கூடல் முடிய எண்ணாத இளங்கொடி" என்றதனால், இங்குத்

1271. முத்தன வெண்ணகை யார்மயல் மாற்றி, முறைவழுவா(து)
எத்தனை காலம்நின்று ஏத்து மவரினு மென்பணிந்த
பித்தனை, யெங்கள் பிரானை, யணைவ தெளிதுகண்டீர்;
அத்தனை, ஞானசம் பந்தனைப் பாதம் அடைந்தவர்க்கே. **90**

1272. அடைத்தது மாமறைக் காடர்தம் கோயிற் கதவினை அன்(று)
உடைத்தது பாணன்தன் யாழி னொலியை; யுரகவிடம்
துடைத்தது; தோணி புரத்துக் கிறைவன் சுடரொளிவாய்
படைத்தது தண்மையை நள்ளாற் றரசு பணித்திடவே. **91**

தலைவி பலமுறை கூடல் இழைத்து அது கூடாமை கண்டு ஆற்றாமை யுடையளாயினாளாம். 'கொண்டலே! அகன்றார் வரவை நீ இளங் கொடிக்கு இயம்பு' - என்றது, 'கார் காலம் வந்தமையால் இனித் தாழ்ந்து தலைவர் வருவார்' என்பதை முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறி ஆற்றுவித்தது. குழைக்கின்ற - தளிர்க்கின்ற. புறவம் - முல்லை நிலம்.

1269. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, திருஞானசம்பந்தரது உலாப் புறத்தில் கண்டோர் கூறியதாக அமைந்தது.*

"அடித் தேர்" என்பதில் தகர ஒற்று, எதுகை நோக்கி விரிக்கப்பட்டது. தேர்தல் - சிந்தித்தல். 'முடித்த' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. ஏர் - அழகு. கமலம், தாமரை மலர்க் கண்ணி; ஆகுபெயர், வடித்து - கூர்மை யாக்கப்பட்டு. ஏர் - எழுச்சி பெற்ற. வளைத்தனர் - முற்றுகையிட்டனர்.

1270. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு போந்த தலைமகன் 'யான் தவ றொன்றிலேன்' எனக் கூறியவாறே கூறி வாயில் வேண்டிய தோழிக்குத் தலைவி வாயில் மறுத்தது.*

வளை படு கடல் - சங்குகள் உண்டாகின்ற கடல். வளைபடும் முடி - வணங்குதல் பொருந்தும் முடி. அம்குவளை படு கண்ணியர் - அழகிய குவளைப் பூப்போலும் கண்களையுடைய மகளிர்; பரத்தையர். வளைபடு கிங்கிணி - வளைத்துக் கட்டப்பட்ட சதங்கை. 'மைந்தன் வாயினின்றும் பெறப் படுகின்ற முத்தத்தில் ஊரனது வாய்நீரிலே சில மகளிரது பலவாகப் பொருந்திய பொதுத் தம்பலம் நாறாநின்றது' என்க. 'அவன் தவறிலன் என்பது யாண்டையது' என்பது குறிப்பெச்சம். மணி - சிறப்பு. இப்பாட்டு, 'மடக்கு' என்னும் சொல்லணி பெற்று வந்தது.

1271. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை.*

1273. பணிபடு நுண்ணிடை பாதம் பொறாபல காதமென்று
தணிபடு மின்சொற்க ளால்தவிர்த் தேற்குத் தழலுமிழ்கான்
மணிபடு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தன் மருவலர்போல்
துணிபடு வேலன்ன கண்ணியென் னோவந்து தோன்றியதே. **92**

1274. தோன்றல்தன் னோடுட னேகிய சுந்தரப் பூண்முலையை
ஈன்றவ ரேயிந்த வேந்திழை யார் இவ்வளவில்
வான்றவர் சூழுந் தமிழா கரன்தன் வடவரையே
போன்றபொன் மாடக் கழுமல நாடு பொருந்துவரே. **93**

1275. பொருந்திய ஞானத் தமிழா கரன்பதி, பொற்புரிசை
திருந்திய தோணி புரத்துக் கிறைவன் திருவருளால்
கருந்தடம் நீரெழு காலையிற் காகூ கழுமலமென்(று)
இருந்திட வாமென்று வானவ ராகி யியங்கியதே. **94**

'அவரினும் பாதம் அடைந்தவர்க்கு எங்கள் பிரானை அணைதல் எளிது' என முடிக்க. கண்டீர், முன்னிலை யசை. அத்தன் - தலைவன். 'சம்பந்தன் பாதத்தை அடைந் தவர்க்கு' என முதல், சினை இரண்டிலும் இரண்டன் உருபு சிறுபான்மை வந்தது.

1272. குறிப்புரை : *'தோணிபுரத்துக்கு இறைவன்' என்பதனை முதலிற் கொள்க. 'துடைத்தது உரக விடம்' எனவும், 'நள்ளாற்றரசு வணித்திடச் சுடரொளிவாய்ப் படைத்து தண்மையை எனவும் கூட்டுக. ஒளி - நெருப்பு; ஆகுபெயர்.*

1273. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவன் போக்குடன்படானாகவும் அதனைத் துணிந்து வந்த தலைவியைக் கண்டு அவன் தன் நெஞ்சினுள்ளே சொல்லியது.*

பனிபடும் இடை - பாம்பு போலும் இடை. இஃது அதனை உடையாளைக் குறித்தது. 'இடையது பாதம்' என்க. 'பல காதம் நடக்கப் பொறா' என ஒருசொல் வருவிக்க. தணி படும் இன்சொல் - பணிவு பொருந்திய இன்சொல். ''தவிர்த் தேற்கு'' என்னும் நான்காவதை, 'தவிந்தேன்கண்' என ஏழாவதாகத் திரிக்க. 'தவிர்த்தேன்கண், வேலன்ன கண்ணி, ஞான சம்பந்தன் மருவலர்போல், தழல் உமிழ் கான் வந்து தோன்றியது என்னோ' என்க. துணிபடு எதிர்த்தார் உடலம் துண்டுபடுதற்கு ஏது வாயவேல். தலைவனது உடன்பாட்டைத் தலைவி பெறுதலும், தலைவன் "சிறிது" ஆற்றுதலும் இதன் பயன்.

1276. இயலா தனபல சிந்தைய ராயிய லுங்கொலென்று
முயலா தனவே முயன்றுவன் மோகச் சுழியழுந்திச்
செயலார் வரைமதிற் காழியர் கோன்திரு நாமங்களுக்(கு)
அயலா ரெனப்பல காலங்கள் போக்குவ ராதர்களே. **95**

1277. ஆதர வும்,பயப் பும்மிவ ளெய்தின ளென்றயலார்
மாத ரவஞ்சொல்லி யென்னை நகுவது! மாமறையின்
ஓதர வம்பொலி காழித் தமிழா கரனொடன்றே
தீதர வம்பட வன்னையென் னோபல செப்புவதே. **96**

1278. செப்பிய வென்ன தவம்முயன் றேன்நல்ல செந்தமிழால்
ஒப்புடை மாலைத் தமிழா கரனை, யுணர்வுடையோர்
கற்புடை வாய்மொழி யேத்தும் படி,கத றிட்டிவர
மற்படு தொல்லைக் கடல்புடை சூழ்தரு மண்ணிடையே. **97**

1274. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, தலைவி தலைவன் உடன் போக்கில் பின் தேடிச் சென்ற செவிலியைக் கலந்துடன் வருவோர் கண்டு தேற்றியது.*

“ஈன்றவரே” என்றது செவிலியை. ‘இந்த ஏந்திழையார் பூண் முலையை ஈன்றவரே’ - என்க. செவிலியை ‘இன்னார்’ என்று துணிந்தபின் பின் வருமாறு அவட்குக் கூறினர். அவர் - இவர் தேடிச் செல்கின்ற அந்த இருவர். வடவரை - மேருமலை, “அவர் ‘இவ்வளவில் கழுமல நாடு பொருந்துவர்’ என்றதனால் இனி நீவிர் மேற் செல்லவேண்டா, மீள்வதே தக்கது’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

1275. குறிப்புரை : *‘தமிழாகரன் பதி எங்கும் வானவராகி இயங்கியது தோணிபுரத்துக்கு இறைவன் திருவருளால் காலையில், - கா கூகழுமலம் - என்று இருந்திடலாம்’ என முடிக்க. ஈற்றடியிலும் ‘என்று’ என ஓதுதல் பாடம் அன்று. “தோணிபுரத்துக்கு இறைவன்” என்றதும் ஞானசம்பந்தரை, ‘சீகாழியில் தங்குவதால் காலையில் அவரது பாடலை மற்றவர்களோடு நாமும் ஓதிப் பயன் பெறலாம்’ என்னும் கருத்தினால் தான், சீகாழியில் தேவர்கள் குழுமுகிறார்கள் என்றபடி. “கா கூ” என்றது திருந்திய இசை இல்லாமையை. காலையில் நீர்ப் பறவைகள் எழுந்து ஒலிப்பதை நீரே துயில் எழுவது போலக் கூறுதல் வழக்கம்.*

1276. குறிப்புரை : *இயலாதன - கைகூடாதன. ‘அன்ன பலவற்றைச் சிந்தையில் உடையவராய்’ என்க. முயலாதன - முயலத்தகாதன. செயல் ஆர் - வேலைப்பாடு அமைந்த. வரை மதில் - மலைபோலும் மதில். ஆதர்கள் - அறிவிலிகள்.*

1279. மண்ணில் திகழ்சண்பை நாதனை வாதினில் வல்லமணைப்
பண்ணைக் கழுவின் நுதிவைத்தெம் பந்த வினையறுக்கும்
கண்ணைக் கதியைத் தமிழா கரனை,யெங் கற்பகத்தைத்
திண்ணற் றொடையற் கவுணியர் தீபனைச் சேர்ந்தனமே. **98**

1280. சேரும் புகழ்த்திரு ஞானசம் பந்தனை யானுரைத்த
பேருந் தமிழ்ப்பா இவைவல் லவர்பெற்ற வின்புலகங்
காருந் திருமிடற் றாயரு ளாயென்று கைதொழுவர்
நீரும் மலரும் கொளாநெடு மாலும் பிரமனுமே. **99**

1277. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவியது ஆற்றாமையைச் செவிலியறிந்தமையை அறியாது அலர் அஞ்சிய அவளுக்குத் தோழி கூறியது.*

ஆதரவு - காதல். பயப்பு - பசலை. மா தரவு - பெரிய குற்றம். தாவு, 'தரவம்' என வந்தது. பின் இரண்டடிகளில் உள்ள அரவம் - ஒலி, 'அன்னை என்னோ பல செப்புவது தமிழாகர னொடு தீது அரவம் பட அன்றே' என முடிக்க. தீது அரவம் - குற்றமாகிய சொல், அது, 'தலைவி காதல் வயப்பட்டாள்' என்பது, என்னோ - எவைஎவையோ.

1278. குறிப்புரை : *'தமிழா கரனை, உணர்வுடையோர் ஏத்தும்படி நல்ல செந்தமிழால் செப்பிய மண்ணிடை என்ன தவம் முயன்றேன்' என இயைத்து முடிக்க. செப்பிய - செப்புதற்கு. ஒப்புடை மாலை - ஒரு சீராக அமைக்கப்பட்ட பூமாலை. கற்பு உடை வாய்மொழி - கற்ற கல்வியை யுடைய வாயினின்றும் தோன்றும் சொற்களால். ஏத்தும் படி - துதிக்கின்ற முறையில். கதறிட்டு இவர - அலைகள் முழங்கிக் கொண்டு கரைமேல் ஏறுதலால். மல் படு தொல்லைக் கடல் - முத்து முதலிய செல்வங்கள் மிகுகின்ற பழைய கடல்.*

1279. குறிப்புரை : *அமண் - அமணர் குழாம். பண்ணைக் கழு - நிறைய நாட்டுப்பட்ட கழுமரம். கண் - கண்போன்றவர். கதி - யாவராலும் அடையப்படுபவர். திண்மை - நெருக்கம். தொடையல் - பூமாலை. சேர்ந்தனம் - புகலிடமாக அடைந்தோம். 'இனி எமக்கு யாது குறையுளது' என்பது குறிப்பெச்சம்.*

1280. குறிப்புரை : *'திருஞானசம்பந்தரை யான் துதிப்பாடிய இந்தத் தமிழ்ப் பாடலை ஓதி உணர்ந்தவர் பெற்ற பேரின்ப உலகத்தை எமக்கு அருள் கூர்ந்து அளித்தல் வேண்டும்' - என மாலும் பிரமனும் நீரும், மலருங் கொண்டு சிவபெருமானைக் கும்பிடுவர் - என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட*

1281. பிரமா புரம்வெங் குரு,சண்பை, தோணி, புகலி,கொச்சை
சிரமார் புரம்,நற் புறவந், தராய்,காழி, வேணுபுரம்
வரமார் பொழில்திரு ஞானசம் பந்தன் பதிக்குமிக்க
பரமார் கழுமலம் பன்னிரு நாமமிப் பாரகத்தே. **100**

தனிவெண்பா

1282. பாரகலத் துன்பங் கடந்தமர ரால்பணியும்
ஏரகலம் பெற்றாலு மின்னாதால் – காரகிலின்
தூமங் கமழ்மாடத் தோணி புரத்தலைவன்
நாமஞ் செவிக்கிசையா நாள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பொருள். எனவே, இப்பாட்டு இப்பிரபந்தத்தின் பயன் கூறிற்றாம். காரும் - கறுத்த. பேரும் பா - தொடர்ந்து நடக்கும் பாட்டுக்கள்.

1281. குறிப்புரை : *சிரமார் புரம் - சிரபுரம், தராய் - பூந்தராய். வரம் - மேன்மை. பரம் - மேன்மை. 'திருஞானசம்பந்தன் வரம் ஆர் பொழிற் பதிக்கு இப்பாரகத்துப் பன்னிருநாமம் பிரமாபுரம்... கழுமலம்' என முடிக்க. இப்பாட்டின் இறுதிச்சீர் - இதன் முதற்பாடலிற் சென்று மண்டலித்தல் காண்க.*

1282. குறிப்புரை : *'தோணிபுரத் தலைவன் நாமம் செவிக்கு இசையா நாள், பாருலகத்தைக் கடந்து அமரர்களால் வணங்கப்படும் நாளாய் இருப்பினும் இன்னாது' என்க.*

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி முற்றிற்று.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்

சண்பையென்பது சீகாழிப்பதிக்குரிய பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களுள் ஒன்று. ஆளுடைய பிள்ளையார் பிறந்தருளிய சண்பையென்னும் தலத்தினைக் கட்டளைக் கலித்துறையாகிய திருவிருத்தத்தாற் போற்றுவது இப்பிரபந்த மாதலின் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம் என வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. இதன்கண் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. பதினொராம் பாடலாக அமைந்த இதன் இறுதிச் செய்யுள் மேற்கூறிய பத்துப் பாடல்களின் முதனினைப்புச் செய்யுளாகும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் இளம்பருவத்திலேயே உமையம்மையாரளித்த பாலடிசிலுண்டு சிவஞானம் பெற்றதும், தன் கணவன் பாம்பு தீண்டியிறந்தமை கண்டு அல்லலுற்றழுது மங்கையொருத்தியின் வருத்தம் நீங்க விடந்தீர்த்த திருப்பதிகத்தையருளியதும், பாலை நிலமாக உருத்திரிந்த திருநனிபள்ளியை நெய்தல் நிலமாக வளம் பொருந்தப்பாடியதும், ஆன்மாக்கள் பிறவித்துயர் நீங்கி இன்புறும் வண்ணம் வினையினைப் போக்கும் இறைவனடிக்கே செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளைப் புனைந்து போற்றியதும், திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவம் அடைக்கப் பாடியருளியதும், வையையாற்றில் எதிரேறிச் செல்லும்படி திருப்பதிகம்பாடி அமணர்களை வென்று அன்னோர் கழுவேறக் கண்டதும், நல்லூர்ப் பெருமணத்தில் வாழ்க்கைத் துணைவியொடும் இறைவனது ஈறில்பெருஞ் சோதியிற்புக்கு ஒன்றி இன்புற்றதும் ஆகிய செய்திகள் இப்பனுவலில் குறித்துப் போற்றப் பெற்றுள்ளன.

தெய்வச் சேக்கிழார் போற்றும் சீர்காழியின் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்கள்

பிரமபுரம்[1] வேணுபுரம்[2] புகலி[3]பெரு வெங்குரு[4]நீர்ப்
பொருஇல்திருத் தோணிபுரம்[5] பூந்தராய்[6] சிரபுரம்[7]முன்
வருபுறவம்[8] சண்பைநகர்[9] வளர்காழி[10] கொச்சைவயம்[11]
பரவு திருக் கழுமலம்[12]ஆம் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்த்தால்

1286. கள்ளம் பொழில்நனி பள்ளித் தடங்கட மாக்கியஃதே
வெள்ளம் பணிநெய்த லாக்கிய வித்தகன், வெண்குருகு
புள்ளொண் தவளப் புரிசங்கொ டாலக் கயலுகளத்
தள்ளந் தடம்புனல் **சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.** **4**

1287. ஆறதே றுஞ்சடை யானருள் மேவ வவனியர்க்கு
வீறதே றுந்தமி ழால்வழி கண்டவன் மென்கிளிமாந்
தேறல்கோ தித்துறு சண்பகந் தாவிச் செழுங்கமுகின்
தாறதே றும்பொழிற் **சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.** **5**

1288. அந்தமுந் தும்பிற வித்துயர் தீர வரனடிக்கே
பந்தமுந் துந்தமிழ் செய்த பராபரன் பைந்தடத்தேன்
வந்துமுந் தும்நந்தம் முத்தங் கொடுப்ப வயற்கயலே
சந்தமுந் தும்பொழிற் **சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.** **6**

1285. குறிப்புரை : *குவளைக் கருங்கண் கொடியிடை யாவாள் ஒரு வணிகப் பெண். 'கொடி இடை துவள' எனக் கூட்டுக. திவளுதல் - சுண்ணத்தின் ஒளி விளங்குதல். 'திவள் அம் மாளிகை' என்க. சூளிகை - மேல் மாடத்தின் முகப்பு. 'சம்பந்தன், கொடியிடை துவள, அத்துன்பம் தவிர அன்று விடம் தீர்த்த தமிழின் தொகை செய்தவன்' என இயைத்து முடிக்க.*

1286. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன் நனிபள்ளித் தடம் கடம் ஆக்கி, அஃதே நெய்தல் ஆக்கிய வித்தகன்' எனக் கூட்டி முடிக்க. கள் - தேன். நனிபள்ளி, ஒரு தலம். தடம் - வழி. கடம் - பாலை நிலம், வெள்ளம் பணி - மிகுந்த நீர் எங்கும் மலிகின்ற, வித்தகன் - சதுரப்பாடு உடையவன். "வென்குருகு புள்" என்பது இருபெயர் ஒட்டு. ஆல - ஒலிக்க. தள் - தட்டல்; தடுத்தல். "தட்டோர் அம்ம இவண் தட்டோரே - தள்ளா தோர் இவண் தள்ளா தோரே" என்னும் புறப்பாட்டைக் காண்க*.*

1287. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன் அவனியர்க்குச் சடையான் அருள் மேவத் தமிழால் வழி கண்டவன்' என முடிக்க. "ஆறது" "வீறது" "தாறது" என்பவற்றில் அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. வீறு - பெருமை. தேறல் - தேன் என்றது தேன் போலும் சுவையை உடைய தளிர்களை. துறு - நெருங்கிய. தாறு - குலை. 'கிளி கோதி, தாவி ஏறும் பொழில்' என்க.*

1288. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன் (ஓதுபவர்களைப்) பிறவித் துயர் தீர அரன் அடிக்கே உந்தும் தமிழ் செய்த பராபரன்' எனக் கூட்டி முடிக்க. அந்தம்*

---

* *புறநானூறு - 18.*

1289. புண்டலைக் குஞ்சரப் போர்வையர் கோயிற் புதவடைக்கும்
ஒண்டலைத் தண்டமிழ்க் குண்டா சனியும்பர் பம்பிமின்னுங்
கொண்டலைக் கண்டுவண் டாடப் பெடையொடுங் கொக்குறங்குந்
தண்டலைக் குண்டகழ்ச் **சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.** 7

1290. எண்டலைக் குந்தலை வன்கழல் சூடியெ னுள்ளம் வெள்ளங்
கண்டலைப் பத்தன் கழல்தந்த வன்கதிர் முத்தநத்தம்
விண்டலைப் பத்தியி லோடும் விரவி மிளிர்பவளம்
தண்டலைக் குங்கடற் **சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.** 8

முந்தும் பிறவி - இறப்பை முன்னிட்டுக் கொண்டு வரும் பிறப்பு. பந்தம் - சம்பந்தம்; தொடர்பு - 'தொடர்பு உண்டாக உந்தும்' என ஆக்கம் வருவிக்க. 'பராற் பரன்' என்பது 'பராபரன்' என மருவிற்று. 'மேலானவர்க் கெல்லாம் மேலானவன்' என்பது பொருள். தடம் - பொய்கை. தேன் - வண்டு, நந்தம் முந்தி முத்தம் கொடுப்ப - சங்குகள் முற்பட்டு முத்துக்களைக் கொடுக்க "முத்தம் கொடுப்ப" என்பது சிலேடை. "கொடுப்ப" என்பதன் பின் 'மீண்டு' என ஒரு சொல் வருவிக்க. சந்தம் உந்தும் - இசை பாடுகின்ற முத்தத்தைப் பெறுதல் வண்டிற்கு இல்லையாயினும் உள்ளதுபோலத் தற்குறிப்பேற்றம்.

1289. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன் குஞ்சரப் போர்வையர் கோயில் புதவு அடைக்கும் தமிழைப் பாடிய குண்டாசனி' என வினை முடிக்க. புண் - பாகன் குத்தியதனால் உண்டான புண். "குஞ்சரம்" என்பது ஆகுபெயராய், அதன் தோலைக் குறித்தது. புதவு - வாயில். உம்பர்ப் பம்பி - வானத்தில் நெருங்கி. தண்டலை - சோலை. குண்டு - ஆழம்.*

1290. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன், என் உள்ளம் எண் தலைக்கும் தலைவன் கழல் சூடி வெள்ளம் கண்டு அலைப்பத் தன் கழல் தந்தவன்' எனக் கூட்டி முடிக்க. எண் தலை - எட்டுத் திசை. "வெள்ளம்" என்பதனை, 'இன்ப வெள்ளம்' என்க. அலைப்ப - அலைத்து முழுகும் படி. "கடல் அலைத்தே ஆடுதற்குக் கைவந்து நின்றும்"* என்றது காண்க. 'சம்பந்தன் முன்னர்த் தன்கழலைத் தந்தமையால் பின்பு என் உள்ளம் சிவன் கழலைக் காணலாயிற்று' என்பதாம். 'முத்தம் நத்தம் விண்ட அலைப் பத்தியில் பவளம் விரவித் தண்டலைக்கும் ஓடும் கடல்' - என்க. நத்தம் - சங்கு, "விண்டு" என்பதை 'விள்ள' எனத் திரிக்க. விள்ளல் - ஈனுதல். தண்டலை - கடற் கரைச் சோலை. "தண்டலைக்கு" என்னும் நான்காவதை 'தண்டலைக்கண்' என ஏழாவதாகத் திரிக்க. உம்மை, இறந்தது தழுவிய எச்சம்.*

---

* *திருக்களிற்றுப்படியார் - 90*

1291. ஆறுமண் டப்பண்டு செஞ்சொல் நடாத்தி யமண்முழுதும்
பாறுமண் டக்கண்ட சைவ சிகாமணி பைந்தடத்த
சேறுமண் டச்சங்கு செங்கயல் தேமாங் கனிசிதறிச்
சாறுமண் டும்வயல் **சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.** **9**

1292. விடந்திளைக் கும்அர வல்குல்மென் கூந்தல் பெருமணத்தின்
வடந்திளைக் குங்கொங்கை புல்கிய மன்மதன் வண்கதலிக்
கடந்திளைத் துக்கழு நீர்புல்கி யொல்கிக் கரும்புரிஞ்சித்
தடந்திளைக் கும்புனல் **சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.** **10**

1291. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன், பண்டு ஆறு மண்டச் செஞ்சொல் நடாத்தி... சைவ சிகாமணி' எனக் கூட்டி முடிக்க. ஆறு - வையை நதி; அஃது அதன் நீரைக் குறித்தது. மண்ட - பொருந்த. "செஞ்சொல்" என்றது செவ்விய சொற்களை எழுதிய ஏட்டைக் குறித்தது. நடாத்தியது எதிர்முகமாக. பாறு மண்ட - பருந்துகள் நெருங்கி உண்ண. 'சங்கு தடத்த சேறு மண்ட, கயல் கனியைச் சிதறி அதன் சாறு மண்டும் வயல்' என்க. தடம் - பொய்கை. மண்டுதல் - நெருங்குதல்.*

1292. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன் பெருமணத்தில் இருந்த அழகு மிக்க ஒருத்தி உள்ளத்தால் ஆரத் தழுவிய மன்மதன் போலும் அழகினை உடையவன்' என்பது இப்பாட்டின் தெளிந்த பொருள். இதனால் பிள்ளையாரது திருமேனி அழகைப் புகழ்ந்தவாறு. ''பெருமணம்'' என்பதை முதலிற் கொள்க. பெருமணம் - நல்லூர்ப் பெருமணம்; தலம். "பெருமணத்தின் கொங்கை" என்பதை, 'பறம்பிற் பாரி' என்பது போலக் கொள்க. 'அல்குலையும், கூந்தலையும் உடைய கொங்கை' என்க. கொங்கை சினையாகு பெயர். வடம் - மணி வடம். கடம் - காடு, புதரை, 'காடு' என்றார். கழுநீர் - குவளை, ஒல்குதல் - அசைதல். தடம் - பொய்கை. திளைத்தல், இங்கே நிரம்பி நிற்றல். வருவித்துரைத்தன ஆற்றலாற் கொண்டவை.*

1293. குறிப்புரை : அந்தாதியிற் போல இவ்விருத்தத்திலும் ஒரு பாடலை *அகத்துறைப் பாலதாக அருளிச் செய்தார். இது கைக்கிளைத் தலைவியது வேறுபாடு கண்டு வினாவிய செவிலிக்குத் தோழி உண்மை வகையால் அறத்தொடு நின்றது.*

1293. பாலித்த கொங்கு குவளைகள் ளம்பொழில் கீழ்ப்பரந்து
வாலிப்ப வாறதே றுங்கழ னிச்சண்பை யந்தமுந்து
மேலிட்ட புண்டலைக் குஞ்சரத் தெண்டலைக் குந்தலைவன்
கோலிட்ட வாறு விடந்திளைக் கும்அர வல்குலையே. **11**

திருச்சிற்றம்பலம்

பாலித்த - 'ஒழுக விடப்பட்ட கள்' என்க. கொங்கு - நறுமணம். ஆலிப்ப - ஓட. 'குவளைத் தேன் பரந்து ஓடும்படி ஆற்று நீர் மிக்கெழுகின்ற கழனி' என்க. அந்தம் - திசைகளின் முடிவு. குஞ்சரம் - திசை யானை. திசையானை களையுடைய, எண் தலை - எட்டுத் திக்கு. 'அவை அனைத் திற்கும் தலைவன் சண்பையில் தலைவன்' என்க. இவ் விடம் திளைக்கும் அரவு அல்குல்' எனச் சுட்டு வருவிக்க. 'இவளை சண்பையில் தலைவன் கோல் இட்ட ஆறே இவள் வேறுபாடு' என்றபடி. கோல் - ஆணை; 'தழுவி வாழப் பெறாது. தனிமை யால் மெலிக' என்பதே அவ் ஆணையாம்.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம் முற்றிற்று.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

ஆளுடைய பிள்ளையாரது திருப்புகழை விரித்துரைப்பதாகிய இப்பனுவல், அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறையாகிய மூவகைப் பாக்களால் இயன்று மூவகை மணிகளாலாகிய அழகிய மணிவடம் போன்று திகழ்வதாகலின் ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன்கண் முப்பது பாடல்கள் உள்ளன. ஆளுடை பிள்ளையாரது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துப் போற்றும் பாடல்களும், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செந்தமிழ்ப் பதிகங்களின் சிறப்பினை விரித்து உரைக்கும் பாடல்களும், பிள்ளையாரைக் காதலித்த தலைமகளது துயர் கிளந்துரைக்கும் அகத்துறைப் பாடல்களும், அவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டமைந்த அகத்துறைப் பாடல்களும், இம் மும்மணிக் கோவையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சிவனருளால் இவ்வுலகிற் செய்தருளிய அற்புத நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைத் தொகுத்துரைத்துப் போற்றுவது,

அடுசினக் கடகரி யதுபட வுரித்த
படர்சடைக் கடவுள்தன் திருவருளதனாற் பிறந்தது
கழுமலமென்னுங் கடிநகரதுவே, வளர்ந்தது
தேங்கமழ் வாவிச் சிலம்பரையன் பெறு
பூங்குழல் மாதிடுபோனகம் உண்டே, பெற்றது
குழகனைப் பாடிக் கோலக் காப்புக்
கழகுடைச் செம்பொற் றாளமவையே, தீர்த்தது
தாதமர் மருகற் சடையனைப் பாடிப்
பேதுறு பெண்ணின் கணவனைவிடமே, அடைத்தது
அரைசோ டிசையா அணிமறைக் காட்டுக்
குரைசேர் குடுமிக் கொழுமணிக்கதவே, ஏறிற்று
அத்தியும் மாவும் தவிர அரத்துறை
முத்தின் சிவிகை முன்னாட்பெற்றே, பாடிற்று
அருமறை ஓத்தூர் ஆண்பனை யதனைப்
பெருநிறம் எய்தும் பெண்பனை யாவே, கொண்டது
பூவிடு மதுவிற் பொறிவண் டுழலும்
ஆவடு துறையிற் பொன்னா யிரமே, கண்டது
உறியொடு பீலி ஒருகையிற் கொள்ளும்

பறிதலைச் சமணைப் பல்கழு மிசையே, நீத்தது
அவிழ்ச்சுவை யேயறிந் தரனடி பரவுந்
தமிழ்ச்சுவை யறியாத் தம்பங்களையே, நினைந்தது
அள்ளற் பழனக் கொள்ளம் புதூர்
இக்கரை ஓடம் அக்கரைச்செலவே, மிக்கவர்
ஊனசம்பந்தம் அறுத்துயக் கொளவல
ஞானசம்பந்தன் இஞ் ஞாலத்திடையே.

எனவரும் இம் மும்மணிக் கோவைப் பாடலாகும். 'எண்ணிலாத ஆன்மாக்களின் ஊனசம்பந்தமாகிய பிறவிப் பிணியைப் போக்கி உய்வித் தருளவல்ல திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் சிவனருளால் இவ்வுலகில் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருத்தலம் திருக்கழுமலம். அவர் வளர்ந்தது, மலையமரையன் மகளார் உமாதேவியாரளித்த ஞானப்பால் அடிசிலை உணவாகக் கொண்டு. அவர் இறைவனைப் பாடிப் பெற்றது, திருக்கோலக்காவில் செம்பொன்னாலாகிய தாளத்தினை. அவர் தீர்த்தது, திருமருகலில் வருத்தமுற்ற பெண்ணொருத்தியின் துயர்க்கிரங்கி அவள் கணவனது விடத்தினை. அவர் அடைத்தது, திருநாவுக்கரசரொடுகூடித் திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவினை. அவர் ஊர்தியாகக் கொண்டேறியது, யானையுங் குதிரையுமின்றித் திருவரத் துறையண்ணல்பால் முன்னாள்பெற்ற முத்துச் சிவிகையினை. அவர் பாடியது, திருவோத்தூரில் ஆண்பனை பெண்பனை ஆக. அவர் பெற்றுக் கொண்டது, திருவாவடுதுறையில் ஆயிரம் பொன்னிறைந்த பொற்கிழியினை. அவர் கண்டது, உறியையும், பீலியையும் கையிற்கொண்ட சமணர்கள் கழுவேறிய துன்பக் காட்சியினை. அவர் விடுத்து நீங்கியது, உணவின் சுவையொன்றையே யறிந்த அவ்வளவில் அமைந்து சிவனடி பரவும் செந்தமிழ்ப் பாடல்களின் சுவை நலத்தினைச் சிறிதும் உணரப் பெறாத தம்பம் போன்ற மடவோரை. அவர் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளியது, 'திருக்கொள்ளம் பூதூரில் ஆற்றின் இக்கரையிலே நின்ற ஓடம் அக்கரையிலே சென்று சேர்தலை' என்பது இதன் பொருள். இதன் கண் 'அவிழ்ச்சுவையே யறிந்து அரனடி பரவுந் தமிழ்ச்சுவையறியாத் தம்பங்கள்' என்றது, இறைவனது பொருள்சேர் புகழினை விரித்துரைக்கும் செந்தமிழ்ப் பாடலின் சுவைநலத்தினை யறிந்து மகிழும் மதுகையின்றித் தம் வயிறாகிய தூராக்குழியைத் தூர்த்தற் பொருட்டு உணவின் சுவை யொன்றினையே விரும்பிவாழும் வாயுணர்வின் மாக்களை. 'செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள், அவியினும் வாழினும் என்' எனத்

திருவள்ளுவர் கூறிய வாய்மொழி ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. பிணம் போல்வாராகிய இம்மாக்களது கூட்டுறவு அறியாமையை விளைவிப்பதாதல் உணர்ந்து ஆளுடை பிள்ளையார் இத்தகைய மாக்களை விலக்கியொழுகினர் என்பது, 'நீத்தது, அவிழ்ச்சுவையேயறிந்து அரனடி பரவுந் தமிழ்ச் சுவையறியாத் தம்பங்களையே' எனவரும் இத் தொடரால் நன்கு புலனாகும்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரப் பதிகங்களாகிய ஞானத் தமிழ், பிறவியாகிய பெருங்கடலை நீந்திக் கடக்குங்கால் உள்ளே நீர் கசிந்து அமிழாதபடி தோலாற் பொதிந்து அமைக்கப்பட்ட அழகிய தோணிபோல் நின்று உதவும் என்பதனை,

பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனுந் தோஃறோணி கண்டீர் - நிறையுலகிற்
பொன்மாலை மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
தன்மாலை ஞானத் தமிழ்.

என்ற பாடலால் அறிவுறுத்துவர் ஆசிரியர். உலகில் தீமையெல்லாம் நீங்கத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சைவசிகாமணியாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவடிகள், எக்காலத்தும் அடியார்கள் உள்ளத்தே அகலாதிருந்து இன்பஞ்செய்தும், இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் நல்ல மலர்களைக் கொண்டு அருச்சித்து வழிபடும் நிலையில் வெளிப்பட்டும் நன்மை நிறைந்த கல்விக் கழகத்தே அன்பினால் அளவளாவி மகிழும் புலவர்கள் பாடும் செய்யுட் களுக்கு ஏற்ற உரிமையுடையன வாகவும் விளங்குமியல்பினை,

என்றும் அடியவர் உள்ளத் திருப்பன இவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன நல்லசங்கத்
தொன்றும் புலவர்கள் யாப்புக்குரியன ஒண்கலியைப்
பொன்றுங் கவுணியன் சைவசிகாமணி பொன்னடியே.

என்ற பாடலால் நம்பியாண்டார் நம்பி விரித்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது பேரழகில் ஈடுபட்டு அப்பெருமானையணையப் பெறாது வருந்தும், தன் மகளது ஆற்றாமை கண்டு வருந்திய நற்றாய், ஞானசம்பந்தப் பெருமானை யடைந்து தன் மகளது பேதுறவைத் தீர்த்தருளும் படி வேண்டுவதாக அமைந்தது.

'தனமலி கமலத் திருவெனுஞ் செல்வி
விருப்பொடு திளைக்கும் வீயா இன்பத்

தாடக மாடம் நீடுதென் புகலிக்
காமரு கவினார் கவுணியர் தலைவ
பொற்பமர் தோள நற்றமிழ் விரக
மலைமகள் புதல்வ கலைபயில்நாவ, நினாது
பொங்கொளி மார்பில் தங்கிய திருநீறு
ஆதரித் திறைஞ்சிய பேதையர் கையில்
வெள்வளை வாங்கிச் செம்பொன் கொடுத்தலிற்
பிள்ளையாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே'

என்ற பாடலாகும். 'கலைபயில் நாவினனாகிய கவுணியர் தலைவனே, நினது பேரொளிதிகழுந் திருமார்பிற் பூசப் பெற்று விளங்கும் திருவருள் வண்ணமாகிய திருநீற்றினைப் பெற விழைந்து நின்னை வந்திறைஞ்சிய இள மகளிர்களின் கைகளிலணியப் பெற்ற வெள்ளிய வளையல்களை வாங்கிக் கொண்டு அவற்றிற்கு ஈடாகச் செம்பொன்னைத் தருதலால் மலைமகள் புதல்வனாகிய நீ வினவு தெரியாத பிள்ளைமைப் பருவத்தினனென்பது, நின்னை ஏமாற்றிச் செம்பொன்னைப் பெற்ற அம்மகளிர்க்கேயன்றி, அன்னோர் பெற்ற பொன்னின் மிகுதியால் பிறரெல்லார்க்குந் தெளிவாகத் தெரிந்து விட்டதே' என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இதன்கண் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைக் கண்டு காமுற்ற மகளிர் அப்பெருமானது திருமேனிப் பேரழகில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தமையால் கைவளைகள் கழல உடலிளைத்து நிறம் வேறுபட்டு வருந்து மியல்பினைக் கூறக் கருதிய நற்றாய், அம்மகளிர் செயலை அவர்களாற் காதலிக்கப்பெற்ற பிள்ளையார் மேலேற்றிக் 'கவுணியர் தலைவனாகிய நீ மகளிர் கைவளைகளை வாங்கிக் கொண்டு செம்பொன்னைத் தருகின்றாய்' எனக் கூறியது, தன்மகள் ஒரு குற்றமுமறியாள் எனச் சாதிக்கும் தாயுள்ளத்தை நன்கு புலப்படுத்துதல் காண்க. 'வாணிகம் புரிவோர் சங்க வளையல்களுக்கு ஈடாகப் பொன்னைக் கொடுத்து ஏமாற மாட்டார்கள். பாலறாவாயனாகிய நீயோ பேதையர் கைவளைகளுக்கு ஈடாகப் பொன்னைக் கொடுத்து ஏமாந்தனை. இவ்வாறு நீ ஏமாந்த செய்தி ஏனையோர்க்குத் தெரிந்து விட்டதே' என நற்றாய் ஞான சம்பந்தப் பெருமானை நோக்கி நகைச்சுவை பெற வுரையாடியதாக நம்பியாண்டார் நம்பி இப்பாடலிற் புலப்படுத்திய திறம் நினைந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

36. ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

அகவற்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

1294. திங்கட் கொழுந்தொடு பொங்கரவு திளைக்குங்
கங்கைப் பேரியாற்றுக் கடுவரற் கலுழியின்
இதழியின் செம்பொ னிருகரை சிதறிப்
புதலெருக்கு மலர்த்தும் புரிபுன் சடையோன்
திருவருள் பெற்ற இருபிறப் பாளன்.

முத்தீ வேள்வி நான்மறை வளர
ஐவேள் வுயர்த்த அறுதொழி லாளன்
ஏழிசை யாழை யெண்டிசை யறியத்
துண்டப் படுத்த தண்டமிழ் விரகன்
காழி நாடன் கவுணியர் தலைவன்

மாழை நோக்கி மலைமகள் புதல்வன்
திருந்திய பாடல் விரும்பினர்க் கல்லது
கடுந்துய ருட்புகக் கைவிளிக் கும்இந்
நெடும்பிற விக்கடல் நீந்துவ தரிதே. 1

1294. குறிப்புரை : திங்கட் கொழுந்தொடு... புரிபுன் சடையோன் - சிவபெருமான். பொங்கு அரவு - சினம் மிக்க பாம்பு. திளைத்தல் - விளையாடுதல், திங்களோடு பாம்பு விளையாடுதல். வியப்பு கடுவரல் கலுழி - வேகமாய் வருகின்ற வெள்ளம் - வெள்ளம் இருகரையிலும் பொன்னைச் சிதறுதலும், மலர்களை மலர்த்துதலும் இயல்பு. 'அவ்வாறு இங்கு வெள்ளத்தால் இரு கரைகளிலும் சிதறப்படும் பொன் இதழியும், (கொன்றை மலரும்) மலர்த்தப்படும் மலர் எருக்குமாம்' என்றபடி. இதழியின் செம்பொன் உருவகம். 'இன்' வேண்டாவழிச் சாரியை. புதல் - புதர். 'இருபிறப்பாளனும் அறுதொழிலாளனுமாகிய தமிழ் விரகன்' - என்க. 'முத்தி அறுதொழிலாளனுமாகிய தமிழ் விரகன்' - என்க. 'முத்தி வேள்வியைக் கூறும் நான்மறை' என உரைக்க. "வேள்வு" என்பது, 'வி' என்னும் விகுதி பெறாமல், 'வு' என்னும் விகுதி பெற்று வந்த தொழிற் பெயர். மாழை நோக்கி - மாவடுப் போன்ற கண்களையுடையவள். 'புதல்வனது பாடல்' என ஆறாவது விரிக்க.

வெண்பா

1295. அரியோடு நான்முகத்தோ னாதிசுரர்க் கெல்லாந்
தெரியாமைச் செந்தழலாய் நின்ற – வொருவன்சீர்
தன்தலையின் மேல்தரித்த சம்பந்தன் தாளிணைகள்
என்தலையின் மேலிருக்க வென்று. 2

கட்டளைக் கலித்துறை

1296. என்று மடியவ ருள்ளத் திருப்பன விவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன நல்லசங்கத்
தொன்றும் புலவர்கள் யாப்புக் குரியன வொண்கலியைப்
பொன்றுங் கவுணியன் சைவ சிகாமணி பொன்னடியே. 3

அகவற்பா

1297. அடுசினக் கடகரி யதுபட உரித்த
படர்சடைக் கடவுள்தன் திருவரு ளதனால்

கை விளித்தல் - கையால் அழைத்தல். "கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால்" என்றது காண்க[1]. இது நிலைமண்டில ஆசிரியப் பா. இதனுள் எண்ணலங்காரம் வந்தது.

1295. குறிப்புரை : *'சம்பந்தன் தாளிணைகள் என்றும் என் தலையின் மேல் இருக்க' என முடிக்க. 'என்றும்' என்னும் முற்றும்மை தொகுத்தலாயிற்று. அடுத்த பாடல், "என்றும்" எனத் தொடங்குதல் காண்க. சீர் - புகழ்.*

1296. குறிப்புரை : *இதன் பொருள் வெளிப்படை. கலி - வறுமை; இன்மை. "ஒண் கலி" என்றது, 'ஒண்மையின் கலி' என்றபடி. அஃதாவது மிகுந்த கலி. பொன்றுதல் - அழிதல். "பொன்றும்" என்பது 'பொன்றல்' என்று 'வி' என்னும் பிறவினை விகுதி தொக்கு நின்றதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். "குடி பொன்றிக் - குற்றமும் ஆங்கே தரும்[2] என்பதிற் போல என்றார் மாதவச் சிவஞான யோகிகள்[3]".*

1297. குறிப்புரை : *"ஞானசம்பந்தன் இந்நானிலத்திடை" என்பதை முதலிற் கொள்க. 'ஞாலத்திடை' என்பது பாட மன்று என்பது, அடுத்த பாடல் "நிலத்துக்கு" எனத் தொடங்குதலால் விளங்கும்.*

---

1. *திருக்குறள் 894.*
2. *திருக்குறள் 171.*
3. *தொல்காப்பியப் பாயிர விருந்து.*

பிறந்தது 'கழுமலம்' என்னும் கடிநக ரதுவே;
வளர்ந்தது, தேங்கமழ் வாவிச் சிலம்பரை யன்பெறு

பூங்குழல் மாதிடு போனகம் உண்டே;
பெற்றது, குழகனைப் பாடிக் கோலக்காப்புக்(கு)
அழகுடைச் செம்பொன் தாளம் அவையே;
தீர்த்தது,

தாதமர் மருகற் சடையனைப் பாடிப்
பேதுறு பெண்ணின் கணவனை விடமே;
அடைத்த(து), அரசோ டிசையா அணிமறைக் காட்டுக்
குரைசேர் குடுமிக் கொழுமணிக் கதவே;

ஏறிற்(று), அத்தியும், மாவும் தவிர அரத்துறை
முத்தின் சிவிகை முன்னாட் பெற்றே;
பாடிற்(று), அருமறை ஒத்தூர் ஆண்பனை யதனைப்

பெருநிறம் எய்தும் பெண்பனை யாவே;
கொண்டது, பூவிடு மதுவில் பொறிவண் டுழலும்
ஆவடு துறையிற் பொன்ஆ யிரமே;
கண்டது,

உறியோடுபீலி யொருகையிற் கொள்ளும்
பறிதலைச் சமணைப் பலகழு மிசையே;
நீத்த(து), அவிழ்ச்சுவை யேஅறிந்(து) அரனடி பரவும்
தமிழ்ச்சுவை யறியாத் தம்பங் களையே
நினைந்த(து)

அள்ளற் பழனக் கொள்ளம் பூதூர்
இக்கரை ஓடம் அக்கரைச் செலவே;
மிக்கவர்,
ஊனசம் பந்தம் அறுத்துயக் கொளவல
ஞானசம் பந்தன்இந் நானிலத் திடையே. 4

முன் பாட்டு "அடி" என முடிந்தமையால் இப்பாட்டின் முதல் 'அரிசினம்' என்பதும் பாடமன்று.

அடு சினம் - போரில் பகைவரைக் கொல்ல எழுகின்ற சினம்.

வெண்பா

1298. நிலத்துக்கு மேலாறு நீடுலகத் துச்சித்
தலத்துக்கு மேலேதா னென்பர் – சொலத்தக்க
சுத்தர்கள் சேர்காழிச் சுரன்ஞான சம்பந்தன்
பத்தர்கள்போய் வாழும் பதி. **5**

"திருவருளதனால் பிறந்தது... கடிநகரதுவே; வளர்ந்தது.... உண்டே; பெற்றது... வளர்ந்தது.... உண்டே; பெற்றது.... செம்பொன் தாளம் அவையே; தீர்த்தது... விடமே; அடைத்தது... கதவே; ஏறிற்று... சிவிகை முன்னாட் பெற்றே; பாடிற்று ஆண்பனையதனைப் பெண்பனையாவே; கொண்டது... பொன் ஆயிரமே; கண்டது... சமணைப் பல் கழுமிசையே; நீத்தது அரன் அடி பரவும் தமிழ்ச் சுவை யறியாத் தம்பங்களையே; நினைந்தது.... இக்கரை ஓடம் அக்கரைச் செலவே" எனக் கூட்டி யுரைக்க. பிறந்தது, வளர்ந்தது முதலாக வந்தன பலவும் இடம், செயப்படுபொருள் ஆகியவை வினை முதல் போலக் கூறப்பட்டனவாம். "நீத்தது நினைந்தது'' என்பன தொழிற் பெயர்கள். எழுவாய் நின்று செயப்படு பொருட் பெயர்களாகிய பயனிலைகளைக் கொண்டன; "ஏறிற்று" என்பது "பெற்று" என்னும் வினையெச்சப் பயனிலை கொண்டது. ''பாடிற்று'' என்னும் எழுவாயும்' பெண்பனையாக என வினையெச்சப் பயனிலை கொண்டது. 'கொள வல்ல ஞானசம்பந்தன்' என்க. மிக்கவர் - ஞானமும், அன்பும் மிகப் பெற்றவர்; மேலோர். 'மிக்கவரது' என ஆறாவது விரிக்க.

வாவி, இங்குச் சுனை. இனி, 'மானச சரோவரம்' என்னும் பொய்கையும் ஆம். சிலம்பு - மலை. போனகம் - திருமுலைப் பாலில் அளைந்த அடிசில். பேதுறு - வருந்திய. பெண், வணிகப் பெண். "கணவனை" என்பதை, 'கணவனுக்கு' எனத் திரித்து "தீர்த்தது" என்பதனோடு இயைக்க. அரசு - திருநாவுக்கரசர். இசையா - கூடி. குரைசேர் - ஒலித்தல் பொருந்திய. அத்தி - யானை. மா - குதிரை. விடு - ஒழுக விடுகின்ற. அவிழ் - வாய் உணவு. அள்ளற் பழனம் - சேற்றை யுடைய வயல். "கரியது, நகரது. திருவருளதனால், ஆண் பனையதனை" என்பவற்றில் அது பகுதிப் பொருள் விகுதி, "தாளம் அவையே" என்பதில் "அவை" என்றதும் அது. இதுவும் நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

1298. குறிப்புரை : *"சொலத் தக்க" என்பது முதலாக எடுத்துக் கொண்டு உரைக்க.*

சொலத் தக்க -சிறப்பித்துச் சொல்லத் தக்க. சுத்தர்கள் - மலம் நீங்கிய தூயோர்; முத்தர்கள். சுரன் - பூசுரன்.

கட்டளைக் கலித்துறை

1299. பதிகம் பலபாடி நீடிய பிள்ளை பரசுதரற்கு
அதிக மணுக்க னமணர்க்குக் காலன் அவதரித்த
மதியந் தவழ்மாட மாளிகைக் காழியென் றால்வணங்கார்
ஒதியம் பணைபோல் விழுவரந் தோசில வூமர்களே. 6

நிலம் - பூவுலகம். அதற்குமேல் உள்ள ஆறு நிலையான உலகங்களாவன. 'புவர் லோகம், சுவர் லோகம், மக லோகம், சன லோகம், தவ லோகம், சத்திய லோகம்' - என்பன.

புவர் லோகம் சூரிய சந்திர நட்சத்திர மண்டலங்களையுடைய சுடர் உலகம். காற்று மண்டலம் இவற்றின் கீழாய் அடங்கும்.

சுவர் லோகம், இந்திராதி தேவர் வாழ் உலகம்.

மக லோகம் மரீசி முதலிய மகான்கள் வாழும் உலகம்.

சன லோகம், சன்னு முதலிய பொது ஞானியர் வாழும் உலகம்.

தவ லோகம், சனகர் முதலிய பொது ஞானியர் வாழும் உலகம்.

சத்திய லோகம் பிரம தேவனுடைய உலகம். திருமாலினுடைய வைகுந்தமும் இதனுடன் சேர்த்து ஒன்றாக எண்ணப்பட்டது.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலே உள்ளது சீகண்டருத்திரர் உலகம் அதுவும் சிவலோகமாகவே எண்ணப்படும்.

இவை யெல்லாம் சிவஞான மாபாடியத்துட் கண்டன. இவை பல்லூழி காலம் இருத்தல் பற்றி, "நீடுலகு" எனப் பட்டன. "உச்சித் தலத்துக்கு மேல்" என்றது, 'அவைகளுக்கு அப்பால்' என்றபடி. "தான்" என்பது தேற்றப் பொருளில் வந்தது. என்பர் - என்று சொல்லுவர் மெய்யுணர்ந்தோர். 'ஞான சம்பந்தருக்கு அடியவராகவே, ஞானம் எளிதில் கூடும்' - என்பது கருத்து.*

1299. குறிப்புரை : *"ஞானசம்பந்தர் அவதரிக்கப் பெற்றது காழிப்பதி' என்று சொல்லக் கேட்டால் அறிவிலிகள் சிலர் உடனே வீழ்ந்து வணங்காமலே நிற்பார்கள். அவர்கள் இறுதியில் ஒதிய மரத்தின் கிளை வீழ்வதுபோல யாதொரு பயனும் இல்லாமல் வீழ்வார்கள்" என்பது இதன் திரண்ட பொருள். 'ஞானசம்பந்தர்பால் தலையாய அன்பினை உடையர் ஆகாதார் இவ்வாறு ஆவர்' என்பதாம். தலையன்பினது நிலைமை,*

** சூ-2. அதி-2.*

அகவற்பா

1300. கவள மாளிகைத் திவளும் யானையின்
கவுள்தலைக் கும்பத்
தும்பர்ப் பதணத் தம்புதந் திளைக்கும்
பெருவளம் தழீஇத் திருவளர் புகலி
விளங்கப் பிறந்த வளங்கொள் சம்பந்தன்.

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்;
மூர்த்தி அவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்;
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்;
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆனாள்[1]

என்பதில் குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

"பதிகம் பல பாடி நீடிய பிள்ளை" என்றது, "பிள்ளைமைப் பருவத்திலே அளவற்ற திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்து அதனால் என்றும் நிலை பெற்றுள்ள புகழை யுடைய சிறிய பெருந்தகையார்' - என்றபடி. 'அப்புகழைக் கேட்டும் அவருக்கு அடியர் ஆகாதவரைப் பற்றி என்ன சொல்வது' என்பதாம். பரசு - மழு. தரன் - தரித்தவன்; சிவபெருமான். அணுக்கன் - நெருக்கமானவன். 'அவதரித்தது' எனற்பாலதனை, "அவதரித்த" - என உடம்பொடு புணர்தலாக்கிக் கூறினார். "பிள்ளை, அணுக்கன், காலன்" எனப்பட்ட பெயர்களை எடுத்தல் ஓசையாற் கூறி, அவரது அவதாரச் சிறப்பினை உணர்க.

ஒதி, ஒருவகை மரம், இது நின்றாலாவது சிறிது நிழலைத் தரும்; வீழ்ந்தால் எந்த ஒன்றிற்கும் பயன்படாது. அதனால் வீழ்தலையே கூறினார். இது முற்காலத்தில் 'உதி' என வழங்கப்பட்டது. அம், சாரியை. பணை - கிளை. அந்தோ, இரக்கக் குறிப்பு.

"பலபாடி" - என ஓர் அடியின் இடையே மூவசை சீர் வந்தது.

1300. குறிப்புரை : *இச் செய்யுள் அகப் பொருளில் களவியலில் நொது மலர் வரைவு முயல்வறிந்து தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்ற துறையாகச் செய்யப்பட்டது.*[2]

முதல் நான்கு அடிகளை,

மாளிகைக் பதணத்து
யானைத் தலைக் கும்பத்து உம்பர்
அம்புதம் திளைக்கும் பெருவளம்

எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

---

1. திருமுறை - 6.25.7.

2. தொல் - பொருள் - களவியல் - சூ. "நாற்றமும் தோற்றமும்"

கருதியஞ் செவ்விச் சுருதியஞ் சிலம்பில்
தேமரு தினைவளர் காமரு புனத்து
மும்மதஞ் சொரியும் வெம்முகக் கைம்மா
மூரி மருப்பின் சீரிய முத்துகக்
கொடுஞ்சிலை வளைத்தே கடுஞ்சரந் துரந்து

முற்பட வந்து முயன்றங் குதவிசெய்
வெற்பனுக் கல்லது
சுணங்கணி மென்முலைச் சுரிகுழல் மாதினை
மணஞ்செய மதிப்பது நமக்குவன் பழியே. 7

பதணம் - மேல்மாடத்து மேடை. 'மாளிகைப் பதணம்' என இயைக்க. பதணத்துக் கும்பம் - அம்மேடையின் மேல் அழகிற்குச் செயற்கையாகச் செய்யப்பட்ட குடம். (அதன்) உம்பர் - மேலே அம்புதம் திளைக்கும் பெருவளம் - மேகங்கள் தவழ்கின்ற மிக்க வளமையை. தழீஇ - தழுவி. திருவளர் - அழகு மிகுகின்ற. புகலி - சீகாழி.

'கவள யானை, திவளும் யானை' - எனத் தனித் தனி இயைக்க. கவளம் - யானை உணவு. திவளுதல் - அசைதல். 'யானையின் தலைபோலும் கும்பம்' என்க. கவுள் தலை - கன்னத்தை யுடைய தலை. யானையின் கன்னம் மத நீர் ஒழுக நிற்பது ஆதலின், அஃது எடுத்துக் கூறப்பட்டது. 'சம்பந்தன் சிலம்பில்' என இயையும். அலம்பு - மலை, அம் - அழகு. கருது இயம் செவ்விச் சுருதி - அறிஞர் விரும்புகின்ற வாச்சி யங்கள் இனிமை பெற எழுப்புகின்ற இசையை உடைய சிலம்பு. இவ் இசை வண்டுகளாலும், மூங்கில்களாலும் இசைக்கப் படுவன. 'செவ்வி பெற எழுப்பும் சுருதி' என, வேண்டும் சொற்களை இசையெச்சமாக வருவித்துக் கொள்க.

'சிலம்பிற் புனம்' - என இயைத்துக் கொள்க. தேமரு தேன் + மரு. தேன் - இனிமை. காமரு - அழகிய. கைம் மா - யானை. மூரி - பெரிய; வலிய. மருப்பு - தந்தம். உக - சிந்தும் படி. "முற்பட வந்து" என்பதை, "புனத்து" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. வெற்பன் - குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். சுணங்கு அணி - தேமலைக் கொண்ட.

"புகலித் தலம் விளங்கப் பிறந்த சம்பந்தனது மலையில் தினை வளர் புனத்து (ஒருநாள் எங்கள்மேல் யானை வந்த பொழுது) முன் வந்து சிலை வளைத்துச் சரம் துரந்து முயன்று அங்கு உதவி செய்த வெற்பனுக்கு அல்லது பிறருக்கு நும் மகளை மணம் செய்து கொடுக்க எண்ணுவது நம் எல்லோருக்கும் வலிய பழியாய் முடியும்" என்பதாம். 'அவ்வாறு செய்ய முயன்றால் தலைவி இறந்துபடுவாள்' என்பது கருத்து.

வெண்பா

1301. பழியொன்றும் பாராதே பாயிடுக்கி வாளா
கழியுஞ் சமண்கையர் தம்மை – யழியத்
துரந்தரங்கச் செற்றான் சுரும்பரற்றும் பாதம்
நிரந்தரம்போய் நெஞ்சே நினை. **8**

கட்டளைக் கலித்துறை

1302. நினையா தரவெய்தி மேகலை நெக்கு வளைசரிவாள்
தனையாவ வென்றின் றருளுதி யேதடஞ் சாலிவயல்
கனையா வருமேதி கன்றுக் கிரங்கித்தன் கால்வழிபால்
நனையா வருங்காழி மேவிய சீர்ஞான சம்பந்தனே. **9**

இது, தோழி செவிலிக்குக் களிறு தருபுணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றது.

1301. குறிப்புரை : *சமணர் பழி ஒன்றையும் ஓராமை (நினையாமை) வைதிக மதத்தவர்மேல் அன்று கொண்டிருந்த காழ்ப்பு உணர்ச்சியினால் ஆம். அதற்கு, ஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்திற்குத் தீக்கொளுவியதே போதிய சான்றாகும். ஒன்றும் - சிறிதும். திகம்பர சமணருட் சிலர் பாயை உடுத்தாமல் கையால் இடுக்கித் திரிந்தனர். "வாளா" என்றது, இருமையின்பத்தையும் இழந்தமை நோக்கியாம். அழிதல் - தோல்வியடைதல். துரந்து - ஓட்டி. அரங்க - தாமே நசுங்க, அரங்குதல் என்னும் தன் வினையே வலித்தல் பெற்று 'அரக்குதல்' என வருகின்றது. "சுரும்பு அரற்றும்" என்றது, 'தாமரை மலர் போன்றது' என்றபடி. நிரந்தரம் - இடை விடாமல். அந்தரம் - இடைவெளி. நிர்அந்தரம் - இடைவெளியின்மை. போய் - அருகணைந்து. நெஞ்சு அணைதலாவது, பற்றுதல்.*

1302. குறிப்புரை : *இது பாடாண் திணைக் கைக்கிளைத் துறையாகச் சொல்லப்பட்டது. இது புறம்பறக் கைக்கிளை.*

"தடஞ் சாலி வயல்" - என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க.

"நின்னை" - என்பது இடைக் குறைந்து "நினை" என நின்றது. ஆதரவு - ஆதரித்தல்; விரும்புதல் நெகுதலும், சரிதலும் ஆகிய சினை வினைகள் முதல் மேல் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்ட. சினையொடு ஒட்டிய பொருள்களும் ஒற்றுமை பற்றிச் சினையாகவே கருதப்படும். சரிவாள், வினையாலணையும் பெயர். தன், சாரியை. "ஆவ" என்பது இரக்கக் குறிப்பு இடைச் சொல். அருளுதி - இரங்குவாய், ஏகாரம் அசை. வினாவாக்கி உரைத்தலும் ஆகும். 'தட வயல்' என இயையும். தட பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். சாலி - நெற்பயிர். வயல் வரும் மேதி - வயல்களின் பக்கம் மேய்தற்கு வருகின்ற எருமை. "வயல்"

அகவற்பா

1303. தனமலி கமலத் திருவெனுஞ் செல்வி
விருப்பொடு திளைக்கும் வீயா வின்பத்
தாடக மாடம் நீடுதென் புகலிக்
காமரு கவினார் கவுணியர் தலைவ
பொற்பமர் தோள நற்றமிழ் விரக

மலைமகள் புதல்வ கலைபயில் நாவ
நினாது
பொங்கொளி மார்பில் தங்கிய திருநீ(று)
ஆதரித்(து) இறைஞ்சிய பேதையர் கையில்
வெள்வளை வாங்கிச் செம்பொன் கொடுத்தலின்
பிள்ளை யாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே.

என்பதன்பின், 'புடை' என்னும் பொருட்டாய கண்ணுருபு விரிக்க. கனையா - கனைத்து; ஒலி யெழுப்பி. கன்றுக்கு - உடையவனிடத்திலே கட்டுண்டிருக்கும் தனது கன்றை நினைந்த காரணத்தால், 'நனைய' என்றதன் இறுதி நீட்டல் பெற்றது. 'எச்சத் திரிபு' என்றலும் ஆம்.

1303. குறிப்புரை : *இதுவும் புறப்புறக் கைக்கிளை. தனம் மலி - பொருளை நிரம்பத் தருகின்ற, திரு - இலக்குமி. 'அவள் திளைக்கும் மாடம், இன்பத்து மாடம், ஆடக மாடம். எனத் தனித்தனி இயைக்க. திளைத்தல் - இன்பம் உற்று இருத்தல். வீயா - அழியாத. ஆடகம் - பொன். நீடு - உயர்ந்திருக்கின்ற. தென் - அழகு. புகலி - சீகாழிப் பதி. 'புகலிக் கவுணியர்' என இயைக்க. காமரு - விரும்பப்படுகின்ற. கவின் ஆர் - அழகு நிறைந்த (தலைவன்). கவுணியர் - கவுணிய கோத்திரத்தவர். தலைவன் - சிறந்தவன். பொற்பு - அழகு. நற்றமிழ் - ஞானத் தமிழ். விரகன் - வல்லவன். ஞானசம்பந்தரை முருகன் அவதாரமாகக் கூறுவோர் "மலைமகள் புதல்வ" - என்பதற்கு 'முருகன்' எனப் பொருள் கொள்வர். அம்மையது திருமுலைப் பாலை உண்டமை பற்றி ஞானசம்பந்தரை அங்ஙனம் கூறுதல் பொருந்துவதே. பயிலுதல் - பல முறையும் சொல்லுதல். ஆதரித்து - விரும்பி. "பேதையர்" என்பது பொதுப் பொருட்டாய், 'மகளிர்' எனப் பொருள் தந்தது. வெள் வளை - சங்க வளையல். "செம்பொன்" - என்பது உவமை யாகு பெயராய், அது போலும் தேமலைக் குறித்தது. காதல் மிகுதியால் உடல் மெலிய வளை கழலுதலும், உடம்பில் தேமல் தோன்றுதலும் இயற்கை. இவற்றை வாங்குதலும், கொடுத்தலுமாகக் கூறியது. ஏற்றுரை (இலக்கணை) வழக்கு.*

சங்கினைப் பொன்னை விலையாகக் கொடுத்து வாங்குதலால், 'சிறுபிள்ளை' என்பது உண்மையாயிற்று. என்பதாம். 'பிள்ளைமைப்

வெண்பா

1304. பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனுந் தொஃறோணி கண்டீர் – நிறையுலகில்
பொன்மாலை மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
தன்மாலை ஞானத் தமிழ். 11

கட்டளைக் கலித்துறை

1305. ஞானந் திரளையி லேயுண் டனையென்று நாடறியச்
சோனந் தருகுழ லார்சொல் லிடாமுன் கரும்புகட்குப்
பானந் தருபங்க யத்தார் கொடுபடைச் சால்வழியே
கூனந் துருள்வயல் சூழ்காழி மேவிய கொற்றவனே. 12

பருவத்திற்றானே இத்துணைப் பேரழ குடையராய் இருந்தார்' என்பது கருத்து.

1304. குறிப்புரை : *'பொன் மாலை மார்பன்' என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. "நிறை யுலகில்" என்பதை, "பிறவி" என்பதற்கு முன்னே கூட்டுக.*

பிறவி - பிறத்தல். அது முடிவில்லாது வருதலால் பெரிய கடலாக உருவகிக்கப்பட்டது. ஞான சம்பந்தரது தமிழ் பிறத்தல் தொழில் வாராது போக்குதல் பற்றி அஃது அக்கடலைக் கடக்க உதவும் தோணியாக உருவகிக்கப்பட்டது. இஃது இயைபு உருவகம் பொல்லாமை - தீமை. 'துன்பத்தைத் தருவது' என்பது கருத்து. நீந்துதல் - கடத்தல். துறவு; பற்றுக்களை அறவே விடுதல். அவ்விடுதலை தருவதனை விடுதலாகவே கூறினார். காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. தொல் + தோணி - தொஃறோணி. தொன்மை - பழைமை. 'ஞான சம்பந்தரது தமிழ் பொருளால் பழைமை யுடையது' - என்பது கருத்து. 'தோற்றோணி' என்பது பாடம் அன்று. கண்டீர்; முன்னிலை யசை. நிறை உலகு - உயிர்கள் நிறைந்துள்ள உலகு. பொன் மாலை, பிள்ளைகட்கு அணியப்படுவது, தன், சாரியை. 'சம்பந்தன்தன் தமிழ்' என்க. மாலைத் தமிழ் - கோவையாக (திருப்பதிகங்களாக)ச் செய்யப்பட்ட தமிழ். ஞானத் தமிழ் - ஞானத்தைத் தரும் தமிழ்; இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை. தமிழ், அதனால் ஆகிய பாடல்களைக் குறித்த கருவியாகுபெயர்.

1305. குறிப்புரை : *இதுவும் புறப் புறக் கைக் கிளை.*

"படைச் சால் வழியே" - என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க.

"திரளை" என்பது இங்குக் கிண்ணத்தைக் குறித்தது; ஆகுபெயர். சோனம் - மேகம். தரு, உவம உருபு. "சோனந் தரு குழலார்" என்றது தோழிமார்களை.

அகவற்பா

1306. அவனிதலம் நெரிய வெதிரெதிர் மலைஇச்
சொரிமதக் களிற்று மத்தகம் போழ்ந்து
செஞ்சே றாடிச் செல்வன அரியே
எஞ்சாப்
படவர வுச்சிப் பருமணி பிதுங்கப்
பிடரிடைப் பாய்வன பேழ்வாய்ப் புலியே

இடையிடைச்
செறியிரு ளுருவச் சேண்விசும் பதனில்
பொறியென விழுவன பொங்கொளி மின்னே
உறுசின வரையால் உந்திய கலுழிக்
கரையா றுழல்வன கரடியின் கணனே
நிரையார்
பொருகட லுதைந்த கரிமுகச் சங்கு

எனவே, 'தலைவியர் கேட்பச் சொல்லிடாமுன்' - என்க. "கொற்றவனே!" (அறிவால் அறியத் தக்க ஞானத்தைக்) கிண்ணத்திலே பெற்று உண்டாய்" - என்னும் அதிசயத்தைத் தோழியர் தம் தலைவர் கேட்ப நாடறியச் சொல்லும் முன்னே உனது பங்கயத் தாரினை (தாமரை மலர் மாலையை)க் கழற்றிக் கொடுத்துவிடு; (ஏனெனில், அதனைக் கேட்டவுடனே தலைவியர் ஆற்றாமையால் இறந்துபடுவர்) - என்பது இதன் பொருளாகும். "தலைவியர் கேட்ப" என்பது இசையெச்சம். இது 'மாலை யிரத்தல்' - என்னும் துறை.

சுரும்புகட்குப் பானமாவது தேன்; அதனைத் தருவது பங்கயம் (தாமரை மலர்). தாமரை மாலை அந்தணருக்கு உரிய அடையாள மாலை.

படைச் சால், உழுபடை உழுது சென்ற பள்ளம், கூன் நந்து - வளைவான சங்குகள். கொற்றவன் - தலைவன்.

1306. குறிப்புரை : *இஃது அகப் பொருளில் களவியலில், தோழி தலைவனை வரைவுகடாதல் வேண்டி வரவு விலக்குவாள்; ஆறின்னாமை கூறி விலக்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. ஆறு இன்னாமை - வரும் வழி துன்பம் உடையது.*

"மலையோனே" என்றதை "நிரையார்" என்பதற்கு முன்னே கூட்டிப் பின்வரும் அடிகளையும் முதலில் வைத்து உரைக்க. மலையோன் - வெற்பன்;

செங்கயல் கிழித்த பங்கய மலரின்
செம்மடல் நிறைய வெண்முத் துதிர்க்கும்
பழனக் கழனிக் கழுமல நாடன்
வைகையி லமணரை வாதுசெய் தறுத்த
சைவ சிகாமணி சம்பந்தன் வெற்பிற்
சிறுகிடை யவள்தன் பெருமுலை புணர்வான்
நெறியினில் வரலொழி நீமலை யோனே. 13

வெண்பா

1307. மலைத்தலங்கள்தேறி வான்தவங்கள் செய்தும்
முலைத்தடங்கள் நீத்தாலும் மூப்பர் – கலைத்தலைவன்

குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். அவனி தலம் நெரிய - பூமியில் உள்ள இடங்கள் ஆங்காங்குக் குழியும்படி. மலைஇ - போர் செய்து. என்பது, 'செய்து கொண்டு சொரிகின்ற மதம்' என நிகழ்காலம் உணர்த்தி நின்றது. செஞ்சேறு - இரத்தத்தோடு கூடிய சேறு. அரி சிங்கம், எஞ்சா - இளைக்காத. பேழ்வாய் - பெரியவாய், சேண் விசும்பு - உயரத்தில் உள்ள ஆகாயம். 'விசும்பினின்றும் மின் வீழ்வன' - என்க. அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. பொறி, தீப்பொறி. வரை - மலை. அது சினம் உடைத்தன்றாயினும் வெள்ளத்தைப் பொங்க விடுதல் பற்றிச் சினம் உடையது போலக் கூறப்பட்டது. இக்காலத்தவரும், 'இயற்கையின் சீற்றம்' - என்பர். உந்திய - வெளிப்படுத்தப்பட்ட. கலுழி - (கான்யாற்று) வெள்ளம், கரையால் - கரை வழியாக. கணன் - கணம்; கூட்டம். இத்துணையும் ஆறின்னாமை கூறியது. இனிச் சீகாழிச் சிறப்பு.

நிரை ஆர் - அலைகளின் வரிசை பொருந்திய கரையை மோதுதல் பொருதல்

உதைந்த - கரையில் கொண்டு வந்து ஒதுக்கிய

சுரி முகம் - வளைந்த முகம். 'சங்கு பங்கய மலரின் மடல் நிறைய முத்து உதிர்க்கும் கழனி' என்க. கிழித்த - மலர்த்திய. மடல் - இதழ். பழனம் - மருத நிலம். செம்மடல், வெண்முத்து - 'சிறுகு இடை பெருமுலை' - முரண் தொடைகள். 'புணர்வன வரல் ஒழி நீ' - என முடிக்க. 'இவ்வாறான நெறியினில்' என இசையெச்சம் வருவிக்க.

1307. குறிப்புரை : *"முலைத் தலங்கள் நீத்தாலும்" என்றது, 'புறப் பற்றுக்களையெல்லாம் அறவே நீக்கினாலும்' - என்றபடி. "முலைத் தலங்கள்"*

சம்பந்தற் காளாய்த் தடங்காழி கைகூப்பித்
தம்பந்தந் தீராதார் தாம். 14

என்றது, அதற்கு இனமாகிய மற்றை மணி, பொன் இவைகளையும் தழுவி நின்றமையின் உபலக்கணம். தலைவர் துயிலும் இடமாதல் பற்றி, "தலங்கள்" என்றார். முன் வைக்கற்பாலதாய இது செய்யுள் நோக்கி ஈற்றில் வைக்கப் பட்டது. வான் - பெருமை. தவம், உற்ற நோய் நோன்றலும், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையும் ஆகிய அவையேயாம். என்னை? 'நற்றவம்' என்றோ[1], "இறப்பில் தவம்" என்றோ சிறப்பியாது வாளா, "தவங்கள்" என்றமையின் "செய்து" என்பதனையும், "நீத்தாலும்" என்பதனோடு இயைய, 'செய்தாலும்' எனத் திரிக்க. "கலைத் தலைவன் சம்பந்தற்கு ஆளாய்.... தீராதார், தாம் முலைத் தலங்கள் நீத்தாலும், மலைத் தலங்கள் மீதேறி வான் தலங்கள் செய்தாலும் மூப்பர்" என இயைத்து வினை முடிவு செய்க. மூப்பர் - முதுமையை எய்துவர். என்றது, 'பின் ஏனையோர் போலவே இறந் தொழிவர்' என்னும் குறிப்பினது.

நிலையாமை யுணர்வு முதலிய காரணங்களால், 'எனது' என்றும் புறப் பற்றுக்களை விட்ட வழியும். பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றாதவழி[2], 'யான்' என்னும் அகப் பற்று நீங்காமையால், 'ஏனையோர் போலவே இறப்பர்' - என்றார். ஞானசம்பந்தரை ஆசிரியராக அடைந்து அவர் சொல்வழி நில்லாதவர்க்கு, 'யான்' என்பது ஒழியாது - என்பது கருத்து.

"...யான்... என்னும் செருக்காவது, தானல்லாத உடம்பைத் தானாகக் கருதும் மயக்கம்" என்றார் பரிமேலழகர்[3]. தன்னை உடம்பின் வேறாக உணர்தலும் பசுஞானமாவதல்லது, பதிஞானம் ஆகாமையால் அவ்வாறுணர்தல் 'யான்' என்பதினின்றும் நீங்கியது ஆகாது. மற்று, எல்லாச் செயல்களும் சிவன் செயலேயாக, அவற்றுள் சிலவற்றை "யான் செய்தேன்; பிறர் செய்தார்" - என மயங்கியுணர்ந்து விருப்பு வெறுப்புக் களைக் கொள்ளுதலே, 'யான்' என்னும் செருக்காகும். அச் செருக்கு, "எல்லாம் அவனே" என உணர்ந்து இறைவனைப் பற்றாதவழி நீங்குமாறில்லை. எனவே, இறுதியடியில் "தம் பந்தம்" என்றதில் 'பந்தம்' எனப் பட்டது, 'யான்' என்னும் அகப் பற்றையேயாயிற்று.

---

1. *திருக்குறள் - 261.*
2. *திருக்குறள் - 350.*
3. *திருக்குறள் - 346 உரை.*

கட்டளைக் கலித்துறை

1308. தாமரை மாதவி சேறிய நான்முகன் தன்பதிபோல்
காமரு சீர்வளர் காழிநன் னாடன் கவித்திறத்து
நாமரு வாதவர் போலழ கீந்துநல் வில்லிபின்னே
நீர்மரு வாத கரத் தெங்ங னேகுமென் நேரிழையே.

அகவற்பா

1309. இழைகெழு மென்முலை யிதழிமென் மலர்கொயத்
தழைவர வொசித்த தடம்பொழி லிதுவே;
காமர்
சுனைகுடைந் தேறித் துகிலது புனையநின்
றெனையுங் கண்டு வெள்கிட மிதுவே
தினைதொறும்
பாய்கிளி யிரியப் பையவந் தேறி

1308. குறிப்புரை : *இஃது அகப் பொருள் உடன்போக்கில் நற்றாய் தலைவியது மென்மைத் தன்மை நினைந்து இரங்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. இன்னோரன்னவற்றை, 'அனை மருட்சி' என்பர்.*

"நேரிழை" - என்பதை, 'மருவாதவர் போல்' என்பதன் பின் கூட்டியுரைக்க. மா தவிசு - சிறந்த ஆசனம். நான்முகன் தன்பதி, சத்திய லோகம் சீகாழி 'பிரமபுரம்' எனப்படுதலால் அதனை, "நான்முகன் தன்பதி போல் சீர் வளர் காழி" - என்றார். சீர் வளர் - சிறப்பு மிக்க. கவித் திறத்து நா மருவாதவர் - பாடல் வகைகளில் நாப் பொருந்தாதவர்கள்; ***பாடாதவர்கள். "அவர்களே, மெய்வருந்தப் பெற்று, நீரும் நிழலும் இல்லாத பாலை வனத்தில் வாழ்வோராவர்" - என்பதாம்****. "ஈந்து" - என்றது, 'நீங்கப் பெற்று' என்றபடி. வில்லை - வில்லை ஏந்திக் காத்துக் கொண்டு போகும் தலைவன், "நீர் மருவாத சுரம்" - என்றது, சுரத்தினது இயல்பை எடுத்துக் கூறியவாறு. "நீர்மரு" என்பது ஆசெதுகை. நேர் இழை - நுணுகிய வேலைப்பாடு அமைந்த அணிகலம்.*

1309. குறிப்புரை : *இஃது அகப்பொருள் களவியலில் பகற் குறி இடையீட்டில் தலைவி செறிக்கப் பட்டமையின் தலைவன் குறியிடத்துச் சென்று தலைவியைக் காணாது, களம் நோக்கி மறுகுதலாகிய, 'வறுங்களம் நாடி மறுகல்' என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.*

இழை கெழு - அணிகலன்கள் பொருந்திய. "மென்முலை" என்பது அடையடுத்த ஆகுபெயராய்த் தலைவியைக் குறித்தது. பின் வரும்

ஆயவென் றிருக்கு மணிப்பர ணிதுவே
ஈதே
இன்புறு சிறுசொ லவைபல வியற்றி
அன்புசெய் தென்னை யாட்கொளு மிடமே
பொன்புரை
தடமலர்க் கமலக் குடுமியி லிருந்து
நற்றொழில் புரியும் நான்முகன் நாட்டைப்

புற்கடை கழீஇப் பொங்கு சராவத்து
நெய்த்துடுப் பெடுத்த முத்தீப் புகையால்
நாள்தொறும் மறைக்குஞ் சேடுறு காழி
எண்டிசை நிறைந்த தண்டமிழ் விரகன்
நலங்கலந் தோங்கும் விலங்கலின் மாட்டுப்

பூம்புன மதனிற் காம்பன தோளி
பஞ்சில் திருந்தடி நோவ
வஞ்சித் திருந்த மணியறை யிதுவே. 16

செயல்கட்கும் கொள்க. கொன்றை; கொன்றை மரம். இது முல்லை நிலக் கருப் பொருளாயினும்,

எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்

என்பதனால் மலை நிலத்து வந்தது. திணை மயக்கம் அன்று. 'இதழியை ஒசித்த பொழில்' என்க. ஒசித்தல் - வளைத்தல். வளைத்தது பூவைப் பறித்தற் பொருட்டு. தழை வர - இலைகள் நிலத்திற் படும்படி. 'என்னையும்' என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது. உம்மை, 'காண்டல் கூடாத என்னையும்' என உயர்வு சிறப்பு. தினை, அதன் கதிர்களைக் குறித்த ஆகுபெயர். "ஆய" என்பது கிளிகளை ஓட்டும் ஓசை. சிறு சொல் - இகழ்ச்சி யுரை. இஃது அன்பினால் சொல்லப்படுவது.

செறாஅச் சிறு சொல்லும், செற்றார்போல் நோக்கும்
உறாஅர் போன்(று) உற்றார் குறிப்பு[1]

என்பது காண்க. "சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை" தினைப் புனத்தில் வெகுளி பற்றி வந்தது[2]. 'பொன்புரை குடுமி' என இயைக்க. குடுமி,

---

1. திருக்குறள் - 1097.

2. புறம் - 72.

வெண்பா

1310. **வேழங்க ளெய்பவர்க்கு வில்லாதல் இக்காலம்**
ஆழங் கடல்முத்தம் வந்தலைக்கும் – நீள்வயல்சூழ்
வாயந்ததிவண் மாட மதிற்காழிக் கோன்சிலம்பிற்
சாய்ந்தது வண்தழையோ தான். 17

கட்டளைக் கலித்துறை

1311. **தழைக்கின்ற சீர்மிகு ஞானசம் பந்தன் தடமலைவாய்**
அழைக்கின்ற மஞ்ஞைக் கலர்ந்தன கோடலம் பெய்திடுவான்

இங்குக் கேசரம். தொழில், படைத்தல். நாடு - உலகம். புற் கடை - புல்லிய தலைவாயில். கழுவுதல் - தூய்மைப் படுத்தல். சராவம் - ஓமத்துள் நெய்யை விடும் அகப்பை. துடுப்பு - அவ் அகப்பையை மூடுவது. சேடு - பெருமை. விலங்கல் - மாலை. 'விரகன் விலங்கல்' என்க. காம்பு - மூங்கில். காம்பன தோளி, தலைவி. இதனை, "பொன் புரை" என்பதற்கு முன்னே கூட்டுக. வஞ்சித் திருத்தல் - ஒளிந் திருத்தல். விளையாட்டுக்களில் ஒளிந்திருப்பதும் ஒன்று. மணி - மணிகளை உடைய. அறை - குகை.

1310. **குறிப்புரை :** *இதுவும் அகப்பொருள் களவியலில் தலைவன், தலைவி, தோழி இருவரும் உள்வழிச் சென்று, "இவ் வழியாக அச்சம் உற்று ஓடிய யானை வந்ததா" - எனப் பொய்யாக வினாவ, தோழி அவன் கருத்தறிந்து நகை உண்டாகக் கூறுவதாகிய, "தோழி இறைவனை நகுதல்" - என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.*

"...(இவர் ஏந்தியிருப்பது தழை; வினாவுவது வேட்டத்தில் தப்பிய யானை. அதனால்), இக்காலத்தில் யானையை எய்பவர்க்கு அம்பாய் அமைவது, சாய்ந்து துவள்கின்ற தழைதானோ" - என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.

வில், ஆகுபெயராய், அதன்கண் தொடுக்கப்படும் அம்பைக் குறித்தது. 'ஆழ் கடல் அம் முத்தம்' என்க. அம் - அழகு. சீகாழி அக்காலத்தில் கடலைச் சார்ந்து இருந்தது. அதனால் அதன் அலைகள் முத்துக்களை வயல்களின் எறிந்தன. 'வயல் சூழ் காழி, மாடக் காழி, மதிற் காழி' எனத் தனித் தனி இயைக்க. வாய்ந்த - வாய்ப்பான (மாடம்), திவளுதல் - ஒளி வீசுதல், இதுவும் மாடத்திற்கே அடை. காழிக்கோன், ஞானசம்பந்தர். சிலம்பு - மலை. 'துவள்தழை' என்பது எதுகை நோக்கிச் செய்கை வேறுபட்டது. ஓகாரம், இழிவு சிறப்பு. தான், அசை.

1311. **குறிப்புரை :** *இஃது அகப் பொருள் கற்பியலில் "கார் காலத்து*

இழைக்கின்ற தந்தரத் திந்திர சாபம்நின் னெண்ணமொன்றும்
பிழைக்கின்ற தில்லைநற் றேர்வந்து தோன்றிற்றுப் பெய்வளையே. 18

அகவற்பா

1312. வளைகால் மந்தி மாமரப் பொந்தில்
விளைதே னுண்டு வேணுவின் துணியால்
பாறை யில்துயில் பனைக்கை வேழத்தை
உந்தி யெழுப்பு மந்தண் சிலம்ப
அஃதிங்கு
என்னைய ரிங்கு வருவர் பலரே.

வருவேன்" எனக் கூறிப் பிரிந்த தலைவன் அக்காலம் வந்தும், வாராமையால் ஆற்றாளாய தலைமகட்குத் தோழி அவன் வரவுணர்த்திய துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

"பெய் வளையே" என்பதை முதலிற் கொள்க. இது தோழி தலைவியை விளித்தது. தட மலை - பெரிய மலை, வாய், ஏழன் உருபு. 'அழைக்கின்ற மஞ்ஞைக்கு' என்பதை 'மஞ்சை அழைக்கின்றதற்கு என மாற்றிக் கொள்க'. இதன்கண் உள்ள நான்கன் உருபை வினை செய்யிடப் பொருளதாகிய கண்ணுருபாகத் திரித்து, 'அழைக்கின்ற பொழுதாகிய இப் போது' எனப் பொருள் கொள்க. அழைத்தல் - அகவுதல். மயில் அகவுதல் முகில் வருகையைத் தெரிவிக்கும். கோடல் - காந்தள். இது குறிஞ்சி நிலத்தில் மழைக் காலத்தில் பூக்கும். 'கோடல் அலர்ந்தன' என்க. 'அம்பு எய்தல்' என்பது சிலேடை வகையால், மேகம், கோடையாகிய பகைவன்மேல் அம்பெய் வதாகப் பொருள் தரும். அம்பு - கணை; நீர். 'இக் கணைக்கு ஏற்புடைய வில் வானவில்' என்பது, ''அந்தரத்து இந்திர சாபம்' என்பதனால் குறிக்கப்பட்டது. அந்தரம் - ஆகாயம். சாபம் - வில். "இவை யெல்லாம் நிகழ்ந்து முடிவதற்கு முன்னே நல்லவருடைய தேர் வந்து தோன்றி விட்டது. அதனால், இப்பருவத்தில் தலைவர் வருவார் - என்று உறுதியாக எண்ணி யிருந்த உன் எண்ணம் ஒன்றும் (சிறிதும்) தவறவில்லை" என்க. "அம்பு எய்திடுவான் இந்திர சாபத்தை இழைக்கின்றது" என்பதற்கு 'மேகம்' என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. எய்திடுவான், வான் ஈற்று வினையெச்சம்.

1312. குறிப்புரை : *இஃது, அகப் பொருள் களவியலில் தோழியிற் கூட்டத்தில் தலைவன் தோழியைக் குறையிரந்து நிற்கக் குறை நேரும் தோழி அதற்குத்தான் அச்சம் உற்றவளாய் தலைவனையும் அஞ்சுவித்தலாகிய அஞ்சி அச்சுறுத்தல் துறை யாகச் செய்யப்பட்டது.*

அன்னை காணி லலர்தூற் றும்மே
சிறுபரற் கரந்த விளிகுரற கிங்கிணி
சேவடி புல்லிச் சில்குர லியற்றி
அமுதுண் செவ்வா யருவி தூங்கத்
தாளம் பிரியாத் தடக்கை யசைத்துச்

சிறுகூத் தியற்றிச் சிவனருள் பெற்ற
நற்றமிழ் விரகன் பற்றலர் போல
இடுங்கிய மனத்தொடு மொடுங்கிய சென்று
பருதியுங் குடகடல் பாய்ந்தனன்
கருதிநிற் பதுபிழை கங்குலிப் புனத்தே. 19

வளை கால் மந்தி - மரம் ஏறுதலால் வளைந்த காலை யுடைய பெண் குரங்கு. வேணுவின் துணி - மூங்கிலை முறித்துக் கொண்ட கழி. வேழம் - யானை. சிலம்ப - வெற்பனே.

"பெண் குரங்கு தேனை உண்ட மயக்கத்தால் மூங்கிலை முறித்துக் கொண்ட கழியால் அருகில் துயிலும் யானை எழுப்பப்படுகின்றது" என்றதனால், "தலைவியது இல்லில் உண்டு வாழ்ந்த கடமை உணர்ச்சியை யுடைய என்னால் என்பால் வந்து விளைவது அறியாது மயங்கி நிற்கின்ற நீ அறிவுறுத்தப் படுபவனாயினை" எனத் தோழி உள்ளுறை உவமம் கூறினாள்.

அஃது இங்கு - உனது நாட்டிற்குச் சொன்ன அந்த இயல்பு இங்கும் உள்ளது. 'அதனை நீ அறி' என்பது இசையெச்சம். இங்கு - இவ்விடத்தில் என் ஐயர் பலர் வருவர், ஐயர் - தலைவன்மார். ஏகாரம், அசை. அலர் - பழி. "தூற்றும்மே" என்பதில் மகர ஒற்று விரித்தல். தேற்றேகாரம், அச்சத்தைக் குறித்தது. பரல் - சதங்கையின் உள்ளிடு மணி. "கரந்த பரல்" என மாற்றிக் கொள்க. விளி - விளிக்கின்ற; கூப்பிடுகின்ற. கிங்கிணி - சதங்கை. "கிங்கிணியைச் சேவடியில் புல்லி (பூட்டி)" என்க. அமுது - (பெற்ற தாயார் உண்பித்த) பால் "அருவி" என்றது வாய் ஊறலை. தாளம் - சப்பாணி கொட்டுதல். கூத்து - குதிப்பு. "சில் குரல் இயற்றி" என்பது முதல் "இயற்றி" என்பது காறும் ஞானசம்பந்தர் தம் தந்தையார் சிவபாத இருதயரைக் காணாது அழுத அழுகைக் காட்சி விளக்கப்பட்டது. 'அவ் அழுகையானே சிவனருள் பெற்ற நற்றமிழ் விரகன்' என்க. இறைவனை "அழுதழைத்துக் கொண்டவர்" எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார். பற்றலர் - பகைவர். 'இடுகிய' என்பது "இடுங்கிய" என விரித்தல் பெற்றது. ஒடுங்கிய - ஒடுங்குதற்கு;*

---

* *பெரிய புராணம் - திருநாவுக்கரசர் - 182.*

வெண்பா

1313. தேம்புனமே!யுன்னைத் திரிந்து தொழுகின்றேன்
வாம்புகழ்சேர் சம்பந்தன் மாற்றலர்போல் – தேம்பி
அழுதகன்றா ளென்னா தணிமலையர் வந்தால்
தொழுதகன்றா ளென்றுநீ சொல். **20**

கட்டளைக் கலித்துறை

1314. சொற்செறி நீள்கவி செய்தன்று வைகையில் தொல்லமணர்
பற்செறி யாவண்ணங் காத்தசம் பந்தன் பயில்சிலம்பில்
கற்செறி வார்சுனை நீர்குடைந் தாடுங் கனங்குழையை
இற்செறி யாவண்ணம் காத்திலை வாழி! யிரும்புனமே. **21**

மறைதற்கு. "பாய்ந்தனன்" என்றது, விரைவு பற்றி எதிர் காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப் பட்டது. கருதி - யாதொன்றையும் நினைத்து. 'கங்குற்கண்' என ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது.

1313. குறிப்புரை : *இஃது, அகப் பொருள் களவியல் பகற் குறியில் தோழி தலைவன் சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறுக்கும் வகைகளுள் ஒன்றாகிய புனம் நோக்கிக் கூறியதாகச் செய்யப் பட்டது.*

தேம் புனம் - தேனை உடைய புனம். திரிந்து - வலம் வந்து. "அணி மலையர் வந்தால்" என்பதனை இதன்பின் கூட்டுக. மலையர் - வெற்பர். குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். வாம் புகழ் - வாவும் புகழ்; எங்கும் பரவிய புகழ். 'வான்புகழ்' - எனப் பாடம் ஓதலும் ஆம். 'அழுது அகன்றாள்' எனக் கூறினால். 'உறவு இழக்கப்பட்டதாகும்' என்னும் கருத்தினால் அதனை விலக்கி, 'தொழுது அகன்றாள்' எனக் கூறுமாறு கூறினாள். இதனால் தலைவனுக்கு ஆறுதல் உண்டாகும். "சொல்லு" என்பதும் பாடம்.

1314. குறிப்புரை : *இச் செய்யுளும் முன்னைச் செய்யுளின் துறையாகவே செய்யப்பட்டது.*

இங்கு, "பல்" என்றது, சொல்லைக் குறித்து, 'அவன் பல் பலித்தது' என்றும், 'பற்போனமையால் சொற்போயிற்று' என்றும் வழக்கத்தில் வழங்குதல் காண்க. செறிதல் - சேர்தல்; வெற்றி பெறுதல். படர் - விசாலித்த. கல் சுனை - கற்களுக்கு இடையே உள்ள சுனை. வார் - நீண்ட கனங் குழை - கனமாகிய காதணியை உடைய தலைவி. இரும்புனம் - பெரிய புனம். 'புனமே! கனங்குழையை (அவள் தமர்) இற்செறியா வண்ணம் காத்திலையே;

அகவற்பா

1315. புனலற வறந்த புன்முளி சுரத்துச்
சினமலி வேடர் செஞ்சுர முரீஇப்
படுகலைக் குளம்பின் முடுகு நாற்றத்
தாடு மரவி னகடு தீயப்
பாடு தகையின் பஞ்சுரங் கேட்டுக்

கள்ளியங் கவட்டிடைப் பள்ளி கொள்ளும்
பொறிவரிப் புறவே! யுறவலை காண்நீ
நறைகமழ்
தேம்புனல் வாவித் திருக்கழு மலத்துப்
பையர வசைத்ததெய்வ நாயகன்
தன்னருள் பெற்ற பொன்னணி குன்றம்

மானசம் பந்தம் மண்மிசைத் துறந்த
ஞானசம் பந்தனை நயவார் கிளைபோல்
வினையே னிருக்கும் மனைபிரி யாத
வஞ்சி மருங்கு லஞ்சொற் கிள்ளை
ஏதிலன் பின்செல விலக்கா தொழிந்தனை

ஆதலின் புறவே யுறவலை நீயே. 22

நீ வாழி' என வினை முடிக்க. காவாமை முற்றி முதிர்ந்ததால் உண்டாயிற்று. வாழி, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

1315. குறிப்புரை : *இஃது அகப் பொருள். களவியலில் உடன் போக்கின்கண் செவிலி பின் தேடிச் செல்லுமிடத்துக் குரவொடு புலம்பல் பெரும்பான்மையாகச் சிறுபான்மை வரும் புறவாடு புலம்பலாகச் செய்யப்பட்டது. புறவு - புறா; இது பாலை நிலப் பறவை.*

வறத்தல் - வற்றுதல். வறந்த - வறந்தமையால். புல், தரையிற் பரவிய புற்கள். முளி - உலர்ந்த.

> *விசும்பின் துளிவீழின் அல்லால்மற் றாங்கே*
> *பசும்புல் தலைகாண் பரிது**

என்றது காண்க. சரம் உரீஇ - அம்பு பட்டு உருவியதனால். படு கலை - இறந்த ஆண் மான். மானை வேட்டையாடிய வேடர், அதன் குளம்பை 'பயன் இல்லது' என போகட்டுப் போதலின், அது வெயிலால் உருகி மிகத்

---

* *திருக்குறள் - 16.*

வெண்பா

1316. அலைகடலின் மீதோடி யந்நுளையர் வீசும்
வலைகடலில் வந்தேறு சங்கம் – மலர்கள்தலை
வெண்முத் தவிழ்வயல்சூழ் வீங்குபுனற் காழியே
ஒண்முத் தமிழ்பயந்தா னூர். 23

கட்டளைக் கலித்துறை

1317. ஊரும் பசும்புர வித்தே ரொளித்த தொளிவிசும்பில்
கூரு மிருளொடு கோழிகண் துஞ்சா கொடுவினையேற்

தீ நாற்றத்தை உண்டாக்கிற்று என்க. 'நாற்றத்தை யுடைய சுரம்' என்க. ஆடும் அரவு - படம் எடுத்து ஆடும் பாம்பு. இஃது இனம் உள்ள அடை, அகடு - வயிறு. வெயில் வெப்பம் மிகுதியால், தரை மேல் ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பின் அடி உடல் தீய்வதாயிற்று. பாலை நிலத்தில் பாடுவன பருந்தும், கழுகும், 'அவற்றது குரல் 'பஞ்சுரம்' என்னும் பண்போன்றன' என்க. இப்பண் குறிஞ்சி யின் உட்பிரிவாய்ப் பாலைக்கு உரிமையுடையது. "கலைக் குறம்பின் முகடு நாற்றமும், அரலின் வயிறு தீய்கின்ற வெப்பமும் ஆகிய இவற்றிடையே கள்ளிக் கிளைகளில் பஞ்சுரப் பண்ணைக் கேட்டு நன்கு உறங்குகின்ற புறாவே" - என்றதானால், "நீ என் மகளைச் சுரத்திடைப் போதலை விலக்காமை வியப்பன்று" என்பதனைக் குறிப்பால் உணர்த்தியவாறு. 'நீ (எமக்கு) உறவாவாய் அல்லை' - என்க. பொறி - புள்ளி. காண், முன்னிலை யசை நறை - தேன். தேம் - இனிமை. அசைத்த - இறுகக் கட்டிய. அணி - அழகு 'அணி பொற் குன்றம்' என மாற்றிக் கொள்க. 'பொற் குன்றம்' என்றதும் ஞான சம்பந்தரை. உருவகம். மானம் - அபிமானம்; பற்று. மண்மிசை - இவ்வுலகத்தில், "இவ்வுலகத்தில் 'பற்று' எனப்படுவது ஒன்றையும் இல்லாது விடுத்த ஞானசம்பந்தன்" - என்க. 'நயவார் கிளைபோல், வஞ்சி மருங்குற் கிள்ளை ஏதிலன் பின் (சுரத்திற்) செல்ல' - என உரைக்க. "மனை பிரியாத" - என்றது, 'ஒரு ஞான்றும் வெளிச் சென்று அறியாதவள்' என்பதைக் குறித்தது. வஞ்சி - கொடி. மருங்குல் - இடை. 'மருங்குலையும், அழகிய சொல்லையும் உடைய கிள்ளை' - என்பதாம். கிள்ளை - கிளி; உவம ஆகுபெயர். ஏதிலன் - அயலான். ஈற்றடி முடிந்தது முடித்தல்.

1316. குறிப்புரை : *முத்தமிழ் பயந்தான், ஞானசம்பந்தர் 'அவரது ஊர் காழியே' என்க. இங்ஙனம் கூறியதனால் காழியது சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது.*

'கடலில் வந்து ஏறு சங்கம் நுளையர் வீசும் வலையிலும், மலர்கள் தலையிலும் முத்தை அவிழ்க்கும் வயல்' என்க. வீங்கு - மிகுந்த.

காரு முணர்ந்திலர் ஞானசம் பந்தனந் தாமரையின்
தாருந் தருகில னெங்ஙனம் யான்சங்கு தாங்குவதே. 24

அகவற்பா

1318. தேமலி கமலப் பூமலி படப்பைத்
தலைமுக டேறி யிளவெயிற் காயும்
சுவடிச் சிறுகாற் கற்கட கத்தைச்
சுவடிச் சியங்கும் சூல்நரி முதுகைத்
துன்னி யெழுந்து செந்நெல் மோதுங்

காழி நாட்டுக் கவுணியர் குலத்தை
வாழத் தோன்றிய வண்டமிழ் விரகன்
தெண்டிரைக் கடல்வாய்க்
காண்தகு செவ்விக் களிறுக ளுகுத்த
முட்டைமுன் கவரும் பெட்டையங் குருகே

வாடை யடிப்ப வைகறைப் போதில்
தனிநீ போந்து பனிநீர் ஒழுகக்
கூசிக் குளிர்ந்து பேசா திருந்து
மேனி வெளுத்த காரண முரையாய்
இங்குத் தணந்தெய்தி நுமரும்

இன்னம்வந் திலரோ சொல்லிளங் குருகே. 25

1317. குறிப்புரை : *இப்பாட்டுப் பிறர் கூற்றாய் வாராது; தலைவி கூற்றாய் வந்தமையின், பாடாண் கைக்கிளையாகாது, அகப்புறக் கைக்கிளையாய் "உட்கோள்"* என்னும் துறையின தாம்.*

ஊரும் - ஏறிச் செல்கின்ற. பசும் புரவி - பச்சைக் குதிரை. இவை பூட்டப்பட்ட தேர் சூரியனுடையது. கூரும் - மிகுகின்ற இருளொடு கண் துயிலாது கூவுகின்ற கோழி யாமக் கோழி. கொடு வினையேற்கு - கொடிய வினையை உடையேனாகிய என் பொருட்டாக. ஆரும் உணர்ந்திலர் - (தோழி உட்பட) யாரும் விழித்திருக்கவில்லை. சங்கு - சங்க வளையல்.

1318. குறிப்புரை : *இஃது அகப் பொருட் களவியலில் ஒருவழித் தணத்தலாகப் பிரிந்த தலைவன் வரவு நீட்டிக்கத் தலைவி இரங்கிய காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியாகச் செய்யப் பட்டது. கழி படர் - மிக்க துன்பம். துன்ப மேலீட்டால் தன் சொற் - கேட்க மாட்டாத பொருளை நோக்கியும்*

* *புறப்பொருள் வெண்பாமாலை - 296.*

வெண்பா

1319. குருகும் பணிலமுங் கூன்நந்துஞ் சேலும்
பெருகும் வயற்காழிப் பிள்ளை – யருகந்தர்
முன்கலங்க நட்ட முடைகெழுமி இன்னம்
புன்கலங்கல் வைகைப் புனல். **26**

கூற்று நிகழும். இது குருகோடு இரங்கியது. குருகு - நீர்ப் பறவை.

"இளங் குருகே" - என்பதை முதலிற் கொள்க. தே மலி - தேன் நிறைந்த. படப்பை - தோட்டம். தலை, ஏழன் உருபு. முகடு - மேட்டு நிலம். கவடி - பலகறை. இது நண்டின் கால் களுக்கு உவமை. கற்கடகம் - நண்டு. சுவடித்தல் - தின்னுதல். 'சுவடித்து' என்பது, "கடிச்சு" எனப் போலியாயிற்று. நண்டினை விரும்பித் தின்னுதல் நரிக்கு இயற்கை. சூல் நரி - கருவுற்ற நரி. 'நரியின் முதுகைச் செந்நெற் கதிர் எழுந்து மோதும் காழி' என்க. "குலத்தை" என்பதில் ஐ சாரியை. இனி இவ்வாறு கொள்ளாமல், 'வாழ்விக்க' என்பதில் பிறவினை விகுதி தொகுத்தலாக, "வாழ" என வந்தது என்றலும் ஆம். காழி தமிழ் விரகனுக்கு உரித்து ஆயினமையின், அதனை யடுத்த கடலும் உரித்தாயிற்று. கடல் வாய் - கடலின் அடை கரை. அதன் கண் பெருங் குருகு - பெரிய நீர்ப்பறவை. உகுத்த - இட்ட களிறு - ஆண் சுறா. பெரிய நீர்ப் பறவை கடலின் அடை கரையில் இட்ட முட்டையை ஆண் சுறா முன் ஏறிக் கவர் கின்றது; (அதனை அப்பறவை நோக்காது சோர்ந்துள்ளது) என்க. "பனி சொரிகின்ற இவ் இரவில் நீ துணையோடன்றித் தனியே போந்து உடல் கூசி, குளிர் உற்று வாயடைத்து உடல் வெளுத்திருக்கின்றாய். இவ் இரண்டிற்கும் என்ன காரணம்? சொல். (என்னைப் பிரிந்து சென்ற என் தலைவர் இன்னும் வாராதது போல, உங்கள் தலைவரும் உங்களைப் பிரிந்து போய் இன்னும் வரவில்லையோ?") என்க. 'பெருங் குருகின் முட்டையைச் சுறாமீனும் விரும்புகின்றது' அதன் பெருமை கூறப்பட்டது. இயல்பிலே சோர்வுற்றுப் பெருங் குருகு சிறுதுயில் கொள்வதனையும், இயல்பிலே இளங் குருகு நிறம் வெளுத்திருப்பதையும் தலைவி தனது கழிபடர் காரணமாக ஆற்றாமையால் விளைந்தனவாகக் கருதினார்.

1319. குறிப்புரை : *'வைகைப் புனல் இன்னம் புன்கலங்கல் தெறியாதிருப்பது, முன் காழிப் பிள்ளை அருகந்தர் கலங்க நட்ட முடை கெழுமி' எனக் கூட்டி முடிக்க.*

குருகு - நீர்ப்பறவை. பணிலம் - சங்கு. கூன் நந்து - வன் பொருந்திய நத்தை. கூன், முதுகில் உள்ள ஓட்டின் தோற்றம். சேல் - கெண்டை மீன்.

கட்டளைக் கலித்துறை

1320. புனமா மயில்சாயல் கண்டுமுன் போகா கிளிபிரியா
இனமான் விழியொக்கும் மென்றுவிட் டேகா விருநிலத்துக்
கனமா மதிற்காழி ஞானசம் பந்தன் கடல்மலைவாய்த்
தினைமா திவள்காக்க வெங்கே விளையுஞ் செழுங்கதிரே. 27

அகவற்பா

1321. கதிர்மதி நுழையும் படர்சடை மகுடத்
தொருத்தியைக் கரந்த விருத்தனைப் பாடி
முத்தின் சிவிகை முன்னாட் பெற்ற
அத்தன் காழி நாட்டுறை யணங்கோ
மொய்த்தெழு
தாமரை யல்லித் தவிசிடை வளர்ந்த

அருக முனிவர்கட்கு, 'அருகந்தர்' என்பதும் பெயர். முடை கெழுமி - முடை நாற்றம் உடைய இரத்தம் முதலியன பொருந்தி நடப்பட்டது கழு மரம் ஆதலின் அவற்றின்கண் ஏறினாரது உடல் அழிவவாயின. நடுதலுக்குச் செயப்படு பொருள் வருவிக்க. "நட்ட" என்னும் பெயரெச்சம் காரணப் பொருட்டாய். "முடை" என்னும் காரியப் பெயர் கொண்டது, 'உண்ட இளைப்பு' என்பது போல.

1320. குறிப்புரை : *இஃது அகப்பொருள் களவியலில் பகற் குறி பற்றித் தலைவியது வேறுபாடு கண்டு ஐயுற்று, 'தினைக் காவல் நன்கு போற்றப்படாதது என்னை' என வினவிய செவிலிக்கு, ஐயச் செய்கை மறுத்துப் பிறிது காரணங் கூறித் தெளிவித்த துறையாகச் செய்யப்பட்டது.*

இவள் காக்க - இவள் தினைப் புனம் காக்கும் பொழுது "(எவ்வளவு கடிந்து ஓட்டினாலும்) மயில்கள் இவள் சாயலைக் கண்டு போகின்றில. கிளிகள் (இவள் சொற்கேட்டுப்) போகின்றில, மான் இனம், 'இவள் கண் நம் கண் ஒக்கும்' என்று இவ்விடம் விட்டுப் போகின்றில. ஆதலின் தினை செழுங் கதிர் எங்கே விளையும்" என்க. கனம் - மேகம். 'திண்மை' எனினும் ஆம். கடல் மலை - கடலை அடுத்துள்ள மலை. நெய்தலொடு குறிஞ்சி மயங்கிய திணை மயக்கம். "எங்கே" என்பது, 'எப்படி' என்னும் பொருட்டு.

1321. குறிப்புரை : *இஃது அகப் பொருள் களவியலில் தலைவன் முதற்கண் கண்ட காட்சிக்குப் பின் 'இம்மகள் மானுட மகளோ, தேவ மகளோ' என ஐயுற்ற ஐயத் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.*

காமரு செல்வக் கனங்குழை யவளோ
மீமருத்
தருவளர் விசும்பில் தவநெறி கலக்கும்
உருவளர் கொங்கை யுருப்பசி தானோ
வாருணக் கொம்போ மதனன் கொடியோ
ஆரணி யத்து ளருத்தெய்வ மதுவோ

வண்டமர் குழலும் கெண்டையங் கண்ணும்
வஞ்சி மருங்குங் கிஞ்சுக வாயும்
ஏந்திள முலையுங் காந்தளங் கையும்
ஓவியர் தங்க ளொண்மதி காட்டும்
வட்டிகைப் பலகை வான்துகி லிகையால்

இயக்குதற் கரியதோர் உருவுகண் டென்னை
மயக்கவந் துதித்ததோர் வடிவிது தானே. 28

“வண்டமர் குழலும்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. கதிர் - நிலாக் கதிர். மதி - பிறை “ஒருத்தி” என்றது கங்கா தேவியை. விருத்தன் - மேலானவன். இது, ‘முதுமை யுடையோன் தன் தேவியறியாத வாறு வேறொருத்தியை மறைத்து வைத்துள்ளான்’ என்பதொரு நயத்தைத் தோற்று வித்தது. அத்தன் - தலைவன். நாட்டுறை அணங்கு - ஊர்த் தேவதை. அல்லி - அக இதழ். தாமரை மலர் ஆசனத்தில் வளர்ந்த கனங் குழையவள் - இலக்குமி. மீத் தரு - தேவ லோகத்துப் பஞ்ச தருக்கள். மரு - நறுமணம். உரு - அழகு உருப்பசி; ஊர்வசி. முனிவர்களது தவத்தைக் கெடுத்தற்கு இவள் இந்திரனால் அவ்வப் பொழுது ஏவப்படுதல் பற்றி, “தவ நெறி கலக்கும் உருப்பசி” என்றார். தான், அசை. வாருணக் கொம்பு - நீரர மகள், மதனன் கொடி - மன்மதன் தேவி; இரதி. இது காதல் கொள்ளாக் காலத்து எழும் எண்ணம் ஆதலின், “மதனன் கொடியோ” என ஐயுறுதல், குற்றமாகாதாயிற்று ஆரணியத்துள் அருள் தெய்வம் - வன தேவதை. அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. மருங்கு - இடை. கிஞ்சுகம் - சிவப்பு. ‘குழல் முதலிய உறுப்புக்கள் பலவும், திறம் வாய்ந்த ஓவியரால் தீட்டப்பட்டனபோல உள்ளன’ என்றற்கு, “ஓவியர் தங்கள் ஒண்மதி காட்டும் உருவு” என்றான். வட்டிகைப் பலகை - ஓவியம் தீட்டும் பலகை. வான் - சிறந்த. துகிலிகை - எழுதுகோல். ‘ஓவியர் பலகையில் துகிலிகையால் தங்கள் ஒண்மதி காட்டும் உருவு’ எனக் கூட்டுக. ‘ஒண்மதி காட்டும் உரு ஒவிய உரு’ என்பான். “இயக்குதற்கு அரியது ஓர் உரு” என்றான் “கண்டு” என்னும் செய்தென் எச்சம் காரணப் பொருட்டாய், ‘காண்டலாலே’ எனப் பொருள் தந்தது. ‘காட்சி ஒன்றானே மயங்கிற்று’

வெண்பா

1322. வடிக்கண்ணி யாளையிவ் வான்கரத்தி னூடே
கடிக்கண்ணி யானோடும் கண்டோம் – வடிக்கண்ணி
மாம்பொழில்சேர் வைகை யமண்மலைந்தான் வண்காழிப்
பூம்பொழிலே சேர்ந்திருப்பார் புக்கு. **29**

கட்டளைக் கலித்துறை

1323. குருந்தும் தரளமும் போல்வண்ண வெண்ணகைக் கொய்மலராள்
பொருந்தும் திரள்புயத் தண்ணல்சம் பந்தன்பொற் றாமரைக்கா

என்றதனால். 'இது வியப்பு' என்பது குறிப்பெச்சமாயிற்று. 'தேவ மகள்' என்றே எண்ணாமல், 'மானுட மகளே' என்னும் எண்ணமும் உடன் நிகழ்தலின், மயக்கம் தோன்றிற்று 'ஒரு வடிவாகிய இது அணங்கோ - அருந்தெய்வமதுவோ' - என முடிக்க. ஐயக் கிளவிகளில் உயர்திணையும், அஃறிணையுமாக விரவி எண்ணுவான் ஆகலின், முதற்கண் 'இவள் ஒருத்தி' என்னாது "ஓர் வடிவு இது" என அஃறிணையாகக் கூறினான்; என்னை? திணை ஐயத்திற்கு 'உருபு' முதலியன ஐயப் புலப் பொதுச் சொற்கள் ஆதலின்.*

1322. குறிப்புரை : *இஃது அகப் பொருள்களவியலில் உடன் போக்கின்கண் தலைவியைச் செவிலி பின் தேடிச் செல்லுங் கால் கண்டோரை வினவ, அவர்கள் செவிலிக்குக் கூறிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது.*

வடிக் கண்ணி - மாவடுவைப் போலும் கண்களை யுடையவள்; தலைவி. கடிக் கண்ணியான் - நறுமணம் கமழும் முடி மாலையை உடையவன்; தலைவன். பின் வந்த "வடிக் கண்ணி" என்பதை - 'கண்ணி வடி' என மாற்றி, 'மாலை போலும் வடுக்களையுடைய மாம் பொழில்' எனப் பொழிலுக்கு அடையாக்குக. 'பொழில் சேர் வைகை' என்க. வைகையில் அமணரை மலைந்தவர் ஞானசம்பந்தர் 'பூம்பொழிலே புக்குச் சேர்ந்திருப்பார்' - என உரைக்க. இதற்கு 'அவர்கள்' என்னும் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. எனவே, 'மீளுதலே நீர் செய்யத் தக்கது' என்பது குறிப்பெச்சம்.

.1323. குறிப்புரை : *இது பாடாண் திணைக் கைக்கிளைத் துறை. செவிலி கூற்று. குருந்து - குருத்து ஓலை. இதுவும் வெண்மை நிறம் பற்றி நகைப்பிற்கு உவமையாயிற்று. தரளம் முத்து, வண்ணம் - அழகு. கொய்தல் மலருக்கு*

---

* *தொல் - சொல் - கிளவியாக்கம். "உருபென மொழியினும்"*

வருந்தும் திரள்கொங்கை மங்கையை வாட்டினை வானகத்தே
திருந்துந் திரள்முகில் முந்திவந் தேறுதிங் கட்கொழுந்தே. 30

திருச்சிற்றம்பலம்

அடை. யாவராலும் விரும்பிக் கொய்யப்படுகின்ற மலர் செந்தாமரை மலர். அதில் வீற்றிருப்பவள் இலக்குமி. இங்கு வீர லக்குமியைக் கொள்க. அமணரை வென்ற வெற்றி பற்றி ஞானசம்பந்தரை வீரலக்குமி பொருந்திய புயம் உடையவராகக் கூறினார். தாமரைக் கா - தாமரை மாலையைப் பெறுதற்காக. 'முகில்களுக்கு முந்தி வந்து எழுகின்ற திங்கட் கொழுந்து' என்க. "கொழுந்து" என்றதனால் இஃது அந்திப் பிறையாயிற்று. எனவே, தலைவியின் பொருட்டுச் செவிலி பொழுதுகண்டு இரங்கிக் கூறியதாயிற்று, "திங்கட் கொழுந்தே! மங்கையை வாட்டினை; (இது விசும்பில் இயங்கும் உனக்கு நன்றோ)" என முடிக்க. ஈற்றில் வருவித்தது குறிப்பெச்சம். இப்பாட்டின் இறுதி முதற் பாட்டில் சென்று மண்டலித்தல் காண்க.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை முற்றிற்று.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், பேதை முதல் பேரிளம்பெண் ஈறாகவுள்ள ஏழு பருவத்து மகளிரும் காதல் கூர்ந்து தளர்வுறச் சீகாழிப் பதியிலே திருவுலாப் போந்தருளிய இயல்பினை விரித்துரைத்துப் போற்றுவது இப்பிரபந்தமாதலின், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. உலாப் பிரபந்தத்திற்குரிய மரபின்படி கலிவெண்பாவினால் அமைந்த இப்பிரபந்தம் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலையென மாலை யென்ற பெயரால் வழங்கப் பெற்றமை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கதாகும். உலாப் பிரபந்தங்களிற் பாட்டுடைத் தலைவனது இயல்பு பேசப்படுதலே யன்றி அத்தலைவனைக் கண்டு காதலித்து மயங்கிய பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈறாகவுள்ள ஏழு பருவத்து மகளிர் செய்திகளும் தனித்தனியே விரித்துரைக்கப் படுதல் மரபு. பாட்டுடைத் தலைவனியல்பினையும் அவனைக் கண்டு காமுற்ற ஏழுவகைப் பருவத்து மகளிர் செய்திகளையும் ஒப்ப விரித்துரைப்பனவாகிய உலாப் பிரபந்தங்கள் திருக்கயிலாயஞானவுலா, திருவாரூருலா எனப் பாட்டுடைத் தலைவனது ஊரொடு சார்த்தி வழங்கப் பெறுதலும், விக்கிரம சோழனுலா, குலோத்துங்க சோழனுலா எனப் பாட்டுடைத் தலைவன் பேரொடு சார்த்தி வழங்கப் பெறுதலுமாகிய இருதிறத்தனவாகக் காணப்படுகின்றன.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை யெனும் இப்பிரபந்தத்திற் பாட்டுடைத் தலைவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையாரது இயல்பே பெருக விரித்துரைக்கப் பெற்றுளது. பிள்ளையாரைக் காதலித்த எழுவகைப் பருவத்து மகளிர் செய்திகளும் உலாக்களில் வரும் குழாங்கள் என்ற அளவிற் பொது வகையிற் கூறப்பட்டதன்றிப் பேதை முதலிய ஏழு பகுதிகளாகத் தனித்தனியே வகுத்துக் கூறப்படவில்லை. எழுவகைப் பருவத்து மகளிரும் காமுற்று வருந்தத் திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவுலாப் போந்தருளினார் என்னும் ஒரு பொருளையே கருதிய இயல்புடையது இப்பிரபந்தமாதலின், ஏனைய உலாக்களைப்போன்று உலாவென்னும் பெயரால் வழங்கப்பெறாது, உலாமாலையென வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. இங்ஙனம் ஒரு பொருளையே கருதிக் கூறிய செய்யுள், இயல்பு என்னும் பொருளுடைய மாலை யென்ற பெயரால் வழங்கப்படுதலுண்டென்பது, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள துன்ப மாலை, வஞ்சின மாலை ("இக்கலிவெண் பாட்டுப் பத்தினித் தன்மைத்தாகிய ஒரு பொருளையே கருதிக் கூறிய இயல்பை யுடைத்தாகலின் மாலை

யென்றார்” என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்). (சிலப். பதிக. 80) யென்ற பெயர் வழக்கத்தால் நன்கு துணியப்படும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலையாகிய கலிவெண்பா 143 கண்ணிகளை யுடையதாகும். சீகாழிப் பதியின் எழில் நலங்களும், அந்நகரத்தே பிறந்து நான்கு மறைகளையும் பல கலைகளையும் கற்றுணர்ந்து நான்முகனை யொத்த பெருஞ் சிறப்புடையராய் நன்னெறியிலொழுகும் நானூற்றுவராகிய மறையவர்களின் மாண்பும், பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய காழிப்பதியிலே கவுணியர் குலத்தில் தோன்றிய ஆளுடைய பிள்ளையார் சிவபெருமானருளால் அழகிய பொற் கிண்ணத்திலே உமையம்மையார் அளித்த ஞானவார முதத்தைப் பருகித் திருஞானசம்பந்தர் என்னும் திருப்பெயர் பெற்றுத் திருநெறிய தமிழாகிய இன்னிசைத் திருப்பதிகங்களால் உமையொரு பாகத்து அண்ணலைப் பாடிப் போற்றிப் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தி மதுரையிற் சமணரை வாதில் வென்று சிவநெறி பரப்பிய சீர்த்தியும் இத்திருவுலா மாலையின் முற்பகுதியிலே சுவைபெற விரித்துரைக்கப் பெற்றன.

நான்மறை வல்ல வேதியர்களும் நாற்பத் தெண்ணாயிர முனிவர்களும் புடை சூழ்ந்து போற்றத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவோலக்கத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலும், அத்திருவோலக்கத்திற்புகுந்து ஆளுடைய பிள்ளையாரைச் சேவித்து மகிழ்ந்த புகலி நகரத்துப் பூசுரர்கள் தாம் கண்ட அவ்வழகிய காட்சியைத் தம் நகர மக்கள் அனைவரும் காண வேண்டுமென்னும் பெருவேட்கையுடையராய்ப் பிள்ளையாரைப் பணிந்து, ‘சீகாழிப்பதியின் வீதியிலே திருவுலாப்போந்து எங்களுக்குக் காட்சி தந்தருளல் வேண்டும்’ என விண்ணப்பஞ் செய்தலும், அவர்களது வேண்டு கோட்கு இசைந்த ஆளுடைய பிள்ளையார் மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் விளங்கச் சிறந்த அணிகலன்களை யணிந்தருளிச் சிறுத்தொண்டர் முதலிய நண்பு மிக்க அடியார்கள் உடன்வரப் பல இன்னியங்கள் முழங்க யானைமீதமர்ந்து சீகாழிப் பதியின் திருவீதியிலே திருவுலாப் போந்தருளுதலும், பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈறாகவுள்ள ஏழு பருவத்து மகளிரும் அத்திருவுலாவில் ஆளுடைய பிள்ளையாரைக் கண்டு கைதொழுது தம் கைவளைகள் கழல நாணிழந்து மெய் சேர்ந்து தமக்குட் பலவாறாகப் பேசி மையலுற்று வருந்துதலும் ஆகிய செய்திகள் இத்திருவுலா மாலையின் பிற்பகுதியிற் கூறப்பெற்றுள்ளன.

இதன்கண் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் விருந்தென்னும் வனப்பமையப் பாடிய திருவிராகம், திரு விருக்குக்குறள், திருப்பாசுரம், பல் பெயர்ப்பத்து, யாழ்முரி, சக்கரமாற்று, ஈரடி முக்கால் முதலிய யாப்பு விகற்பங்களை,

> "எப்பொழுதும்
> நீக்கரிய இன்பத் திராகம் இருக்குக்குறள்
> நோக்கரிய பாசுரம் பல்பத்தோடும் - ஆக்கரிய
> யாழ்முரி சக்கரமாற் றீரடி முக்காலும்
> பாழிமையாற் பாரகத்தோர் தாமுய்ய - ஊழி
> உரைப்பமரும் பல்புகழால் ஓங்க வுமைகோனைத்
> திருப்பதிகம் பாட வல்ல சேயை'

எனவரும் தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி எடுத்துரைத்துப் போற்றினமை உணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

36. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை

கலிவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

1324.

1. திருந்திய செந்தா மரைத் தடத்துச் சென்(று) ஓர்
இருந் தண் இளமேதி பாயப் – பொருந்திய

---

*தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் 'உலா' என்பதொன்று. இது பற்றிய குறிப்புத் தொல்காப்பியத்திலும் உண்டு.**

"பாட்டுடைத் தலைவன் பல சிறப்புக்களுடன் வீதியுலாப் போதுங்கால், அவ்வீதிகளில் உள்ள பேதை முதலிய எழுவகைப் பருவத்து மகளிரும் அவனைக் கண்டு காதலித்து, அவன் காதலியாமையால் வருந்திச் சோரப் போதந்தான்" - என்னும் பொருள் அமைதியோடு இது பாடப்படும். 'புற உலா' என்னும் பொருளில் இது 'உலாப்புறம்' - என்றும் சொல்லப்படும். அப்பிரபந்தத்தை இங்கு ஆசிரியர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருஞான சமபந்தருக்கு உரித்தாகப் பாடுவார் ஏழு பருவத்து மகளிர் செயலை ஏனைய உலாக்களில் போல விரித்துக் கூறாமல் தொகுத்துச் சில அடிகளில் பெற வைத்து, ஞானசம்பந்தரது செயல்களையே அடைவாகக் கூறுதலால், இதனை 'உலா' என்று மட்டும் குறியாது "உலா மாலை" - எனக் குறித்தார். யாப்பு, உலாக்களின் இயல்புபடி. கலி வெண்பாவாகவே உள்ளது.

.1324. கண்ணி 1 முதல் 58 முடியச் சீகாழித் தலச் சிறப்பே சொல்லப்படுகின்றது.

முதற் பத்துக் கண்ணிகள் சீகாழியின் வயற் சிறப்பைக் கூறும், இவ் வயல்கள் இடையிடையே சிறு குளங்களைக் கொண்டிருத்தலால், அக்குளங்களின் வளப்பங்களும் ஒன்று பட்டு வயலின் வளப்பங்களாகவே காட்சி யளிக்கின்றன. (கண்ணி-1) தடம் - பெரிய குளம். மேதி - எருமை. (கண்ணி - 2) பொருந்தியபுள் - நீரிலே மூழ்கி வாழும் பறவைகள் (கண்ணி-3) குருகு - நீர்க் கரையில் வாழும் பறவைகள். இரிதல் - அஞ்சி நீங்குதல் - கால் - பூக்களின் காம்பு. இறா - இறால் மீன். இஃது 'இறவு' என்று ஆகிப்

---

* *பொருள் - புறத்திணையியல் - பாடாண்*

2. புள் இரியப், பொங்கு கயல்வெருவப், பூங்குவளைக்
கள் இரியச், செங்கழுநீர் கால்சிதையத், – துள்ளிக்

3. குருகிரியக், கூன்இறவம் பாயக், கெளிறு
முருகுவிரி பொய்கையின்கண் மூழ்க – வெருவுற்றுக்

4. கோட்டகத்துப் பாய்வாளை கண்டலவன் கூசிப் போய்த்
தோட்டகத்த செந்நெல் துறைஅடையச், – சேட்டகத்த

5. காவி முகம்மலரக், கார்நீலம் கண்படுப்ப,
ஆவிக்கண் நெய்தல் அலமர, – மேவிய

6. அன்னம் துயில்இழப்ப, அம்சிறைசேர் வண்டினங்கள்
துன்னும் துணைஇழப்பச் சூழ் கிடங்கின் – மன்னிய

7. வள்ளை நகைகாட்ட, வண்குமுதம் வாய்காட்ட,
தெள்ளுபுனற் பங்கயங்கள் தேன்காட்ட, – மெள்ள

8. நிலவு மலரணையினின்றிழிந்த சங்கம்
இலகுகதிர் நித்திலங்கள் ஈன, – உலவிய

பின் அம்முப் பெற்றது, கெளிறு - ஒருவகை மீன், 'களிறு' என்பது பாடம் அன்று. முருகு - தேன்; நறுமணமுமாம். 'முருகோடு விரி' என மூன்றன் உருபு விரிக்க. விரிதலுக்கு 'மலர்கள்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. (கண்ணி-4) கோட்டகம் - கரை; (குளக்கரை) அலவன் - நண்டு. தோடு - இலை. 'தோட்டின் அகத்திலே உள்ள நெல். நெல் - நெற்கதிர். 'அலவன் போய் நெல் துறையை அடைய' என்க. சேடு - அழகு. அகம் - உள்ளிடம். 'அழகை அகத்திலே உடைய காவி' என்க. (கண்ணி-5) காவி, இங்குச் செந்நிறம். இஃது பெயராய்ச் செந்தாமரை மலரைக் குறித்தது. கார் நீலம் - கரிய நீலோற்பவ மலர். படுப்ப - பொருத்துவித்து. செந்தாமரை மலர் முகம் போல விளங்குவதையும், நீலோற்பவ மலர் அம்மலரிற் பொருந்துதலையும், "முகம்மலர்" எனவும் "கண்ணைப் பொருத்துவிக்க" எனவும் கூறிய ஏற்றுரை (இலக்கணை) வழக்கு. ஆவி - வாவி; சிறுகுளம். (கண்ணி-6) கிடங்கு - வயலுள் அகழப்பட்ட வாய்க் கால். (கண்ணி-7) வள்ளை - வள்ளைத் தண்டு. இது நீரில் மிதப்பது. இது காதிற்கு உவமையாக வருமாயினும், ஆம்பல் மலரோடு சேர்ந்தமையால் நகைப்பிற்கு உவமையாயிற்று. "தேன் காட்ட" என்பதில் "காட்ட" என்பது 'சொரிய' எனப் பொருள் தந்தமையின், சொற்பின்வருநிலை அணியாயிற்று. (கண்ணி-8) மல் - வளம். ஐ, சாரியை. பழனம் - பண்ணை. வார் பிரசம் - ஒழுகுகின்ற சாறு. இது வாழை, கரும்பு இவற்றினின்றும்

9. மல்லைப் பழனத்து வார்பிரசம் மீதழிய
ஒல்லை வரம்பிடறி ஓடிப்போய்ப் – புல்லிய

10. பாசடை, அச்செந்நெற் படர் ஒளியால் பல்கதிரோன்
தேசடைய ஓங்கும் செறுவுகளும், – மாசில்நீர்

ஒழுகுவது. ஒல்லை - வேகமாக. வரம்பு - வரப்பு. 'பிரசம் வரம்புமீது அழிய இடறி ஓடிப் போய்ப் புல்லிய அடை' மலிக. புல்லிய - பொருந்திய (கண்ணி-10) பசுமை + அடை - பாசடை. பச்சையிலை, அச் செந்நெல் - மேற்கூறப்பட்ட செந்நெல், பல் கதிரோன், சூரியன். தேசு - ஒளி. செறு - வயல், இஃது ஈற்றில் உகரம் பெற்றது.

செந்தாமரை மலர்களையுடைய பெரிய குளத்தில் இளமை வாய்ந்த எருமை சென்று பாய்ந்தமையால் அக்குளத்தின் நீரிலே வாழ்ந்திருந்த பறவைகளும், கரையிலே இருந்த பறவைகளும் அஞ்சி ஓடின. கயல்மீன்கள் அச்சம் கொண்டும் போக வேறு வழியின்றி இருந்தன. குவளை மலர் சிதைதலால் அதனின்றும் தேன் ஒழுகியது. செங்கழுநீர்ப் பூத் தன் காம்பு வேறாக வேறுபட்டது. இவை எருமை பாய்ந் தமையால் ஒருங்கு நிகழ்ந்தவை.

இனி, அவ் எருமை பாய்தலால் இறால் மீன்கள் அங்கும் இங்குமாகப் பாய்ந்தன. கெளிற்று மீன்கள் மேல் எழாது நீர்க்கு அடியிலே இருந்தன இயல்பிலே மிக மேலே துள்ளுவதாகிய வாளை மீன் துள்ளிக் கரையிலே பாய்ந்தது. இவை மேற்கூறிய காரணத்தால் தனித்தனி நிகழ்ந்தவை.

வாளைமீன் கரையிலே பாய்ந்ததைக் கண்டு அங்கிருந்த நண்டுகள் மனம் வருந்தி நெற்பயிர் உள்ள இடத்தை அடைந்தன. வாளை மீன் தங்கள் மேல் பாயாது கரைமேல் பாய்ந்ததைக் கண்டு அச்சம் நீங்கிச் செந்தாமரை முகம் மலர்ந்தது; நீலோற்பவம் கண் விழித்திருந்தது. நெய்தல் ஒன்றும் விளங்காமல் சுற்றும், முற்றும் பார்த்தது. ஆயினும் வாளைமீன் கரையிற் பாய்ந்த அதிர்ச்சியால் அன்னம் துயில் ஒழிந்தது. ஆண் வண்டு பெண் வண்டினை விட்டு ஓடிற்று. இவைகளை யெல்லாம் கண்டு குமுதம் சிவந்த வாயின்கண் பற்கள் தோன்ற நகைத்தது. இவை யெல்லாம் வாளை கரையிற் பாய்ந்தமையால் செயற்கையாக நிகழ்ந்தன.

இந்நிலையில் இயற்கையாகச் செந்தாமரை மலராகிய படுக்கையில் படுத்திருந்து, கரு உயிர்க்கும் வேதனையால் கீழே இறங்கி முத்தை ஈன்றது. இங்ஙனம் உள்ள பொழுது வாழைப் பழச்சாறும், கரும்பின் சாறும்

11. நித்திலத்திற் சாயும் நிகழ்மரக தத் தோலும்
தொத்தொளி செம்பொன் தொழிற்பரிய – மொய்த்த

12. பவளத்தின் செவ்வியும் பாங்கனைய ஓங்கித்
திவளக் கொடிமருங்கிற் சேர்ந்துதித் – துவளாமைப்

13. பட்டாடை கொண்டுடுத்துப் பைந்தோ(டு) இலங்குகுழை
இட்டமைந்த கண்ணார் இளங்கமுகும், – விட்டொளிசேர்

14. கண்கள் அழல்சிதறிக் காய்சினத்த வாய்மதத்துத்
தண்டலையின் நீழல் தறிஅணைந்து – கொண்ட

15. கொலைபுரியா நீர்மையவாய்க் கொம்புவளைத் தேந்து
மலையும் மரவடிவம் கொண்டாங்(கு) – இலை நெருங்கு

தாமாகவே வழிந்து ஓடி, வயல் வரப்புக்களை அழித்துச் சென்று வயல்களில் உள்ள தாமரையிலை மேல் தேங்கி நின்றன. அத்தேனின்மேல் செந்நெற்களின் ஒளி வீழ்ந்தமையால் தாமரை யிலை சூரியனைப் போல விளங்கிற்று.

இத்தகைய வளப்பங்களை யுடையன காழி நகரைச் சூழ்ந்த வயல்கள்.

கண்ணி 11, 12, 13 *கமுக மர வருணனை:- கமுகங்காய் முற்றாது இளம் பிஞ்சாய் இருக்கும் பொழுது முத்துப் போல விளங்கும். இங்கு, “காய்” என்றது, பிஞ்சினை. நீர், நித்திலத்திற்கு அடை. நித்திலக் காய் உவமத் தொகை. இன், வேண்டா வழிச் சாரியை. மரகதம் போலும் தோல், கமுக மரத்தின் தோல், முற்றிப் பழுத்த கமுகங்காய் பவளம்போலச் சிவந்திருக்கும். தொத்து ஒளி - திரளாகிய ஒளியை உடைய (பவளம்), செம்பொன் தொழில் பரிய - செவ்விய பொன்னின் வேலைப்பாட்டோடு கூடிய பருத்த (பவளம்). செவ்வி - அழகு. பாங்கு - உரிய இடம். கொடி திவள மருங்கில் சேர்த்தி - கொடிகளை அசையும் படி. நடுவிடத்திலே சேர்த்துக் கொண்டு. துவளாமை - கொடிகள் துவளாதபடி. பட்டு ஆடை - பட்டுப்பூச்சிகள் ஆக்கிய பட்டாகிய ஆடை. “தோடு, குழை” இவை அணிகல வகைகளையும், பூவிதழ், இளந்தளிர் என்பவற்றையும் குறித்துச் சிலேடையாய் நின்றன. ‘அணைந்த இளங்கமுகு, கண்ணார் இளங்கமுகு’ என நேரே ஒரு பொருளும், ‘தோடும், குழையும் அணிந்து, அவைகளில் வந்து பொருந்திய கண்களை யுடைய மகளிர்போலும் இளங்கமுகு’ என்ற மற்றொரு பொருளும் கொள்க. முதற் பொருளில், ‘கண் ஆர் - கண்ணுக்கு நிறைந்த’ என்பதாம்.*

கண்ணி - 14, 15 *மாமர வருணனை:- மாமரம் யானையோடு உவமிக்கப்படுகின்றது. (கண்ணி-15) “கொம்பு வளைந்து ஏந்து மலை” -*

16. சூதத் திரளும், தொகுகனிக ளான்நிவந்த
மேதகுசீர்த் தெங்கின் வியன்பொழிலும், – போதுற்(று)

17. இனம் ஒருங்கு செவ்வியவாய் இன்தேன் ததும்பும்
கனி நெருங்கு திண்கதலிக் காடும், – நனிவிளங்கு

18. நாற்றத்தால் எண்டிசையும் வந்து நலம் சிறப்ப
ஊற்று மடுத்த உயர்பலவும், – மாற்றமரு

19. மஞ்சள் எழில்வனமும், மாதுளையின் வார்பொழிலும்,
இஞ்சி இளங்காவின் ஈட்டமும், – எஞ்சாத

என்றது, 'யானை' - என்றபடி. 'அந்த மலையும் மரவடிவத்தைக் கொண்டது போல விளங்குகின்றது மாமரம்' என்பதாம். "கண்கள்" என்பதை "விட்டொளி சேர்" என்பதற்கு முன்னே கண்களில் தீப்பொறி பறக்கும்படி மிக்க சினங் கொள்ளுதல் யானைக்கு இயல்பு. மாமரத்திலும் அதன் இளந்தளிர்கள் தீப்பொறிகள் போலக் காணப்படுகின்றன. தீப்பொறி பறத்தலால் மதங்கொண்ட தோற்றம் உள்ளது. தண்டலை - சோலை. (கண்ணி-14) தறி அணைதலும் யானைக்கு இயல்பு. சோலை நிழல் கட்டும் கூடம் போலவும், மரங்கள் கட்டுத் தறி போலவும் உள்ளன. 'மாமரம் யானை போலத் தோன்றுதல் பசுமையான இலை தழைத்தலால்' என்பது தோன்ற, "இலை நெருங்கு சூதம்" என்றார். (கண்ணி-16) சூதம் - மாமரம். தோற்றத்தால் யானையை ஒத்திருப்பினும் பலர் சென்று தங்கும் நிழல் உடைமையால் (கண்ணி-15) "கொலை புரியா நீர்மைய" - எனப்பட்டன. எனவே, "இவை சில அதிசய யானைகள்" என்பதாம்.

(கண்ணி - 16) *தென்னஞ் சோலையின் சிறப்பு:- நிவந்த - உயர்ந்த. "கனிகளான்" என்னும் ஆன் உருபு ஒடு உருபின் பொருளில் வந்தது. மேதகு - மேன்மை தக்கிருக்கின்ற. வியன் - அகன்ற.*

கண்ணி - 17 *வாழைத் தோட்டச் சிறப்பு :- போது - பூ; வாழைப் பூ. இனம் ஒருங்கு செவ்விய ஆய் - தன் இனம் முழுதும் குலையை யீனும் பருவம் உடையவாய். "செவ்விய" என்னும் பன்மை இனத்துக்கண் உள்ள பொருள்நோக்கி வந்தது. கதலி - வாழை.*

கண்ணி - 18 *பலாத் தோப்பின் சிறப்பு:- கனி விளங்கு நாற்றம் - பழத்தினின்றும் வெளிப்படுகின்ற நறுமணம். ஊற்று - பலாச் சுளையின் சாற்றின் சுரப்பு. மடுத்த - நிலத்தை மூடிய. பலவு - பலா மரம்.*

கண்ணி - 19 *மஞ்சள், மாதுளை, இஞ்சி - இத்தோட்டங்களின் சிறப்பு:-*

20. கூந்தற் கமுகும், குளிர்பாட லத்(து) எழிலும்
வாய்ந்தசீர்ச் சண்பகத்தின் வண்காடும், – ஏந்தெழில்ஆர்

21. மாதவியும், புன்னையும் மன்னும் மலர்க்குரவும்,
கேதையும் எங்கும் கெழீஇப் – போதின்

22. இளந்தென்றல் வந்தசைப்ப எண்டிசையும் வாசம்
வளந்துன்று வார்பொழிலின் மாடே – கிளர்ந் தெங்கும்

23. ஆலை ஒலியும், அரிவார் குரல்ஒலியும்,
சோலைக் கிளிமிழற்றும் சொல்லொலியும், – ஆலும்

24. அறுபதங்கள் ஆர்ப்பொலியும், ஆன்றுபொலி வெய்தி
உறுதிரைநீர் வேலை ஒலிப்ப – வெறிகமழும்

25. நந்தா வனத்தியல்பும், நற்றவத் தோர் சார்விடமும்
அந்தமில் சீரார் அழகினால் – முந்திப்

26. புகழ்வாரும் தன்மையவாப் பூதலத்துள் ஓங்கி
நிகழ்கிடங்கும் சூழ்கிடப்ப, நேரே – திகழ

மாற்றம் அரு - சொல்லுதற்கு அரிய. இளங் கா - இளமரச்சோலை. ஈட்டம் - தொகுதி.

கண்ணி - 20 *கமுகுகளில் ஒருவகை கூந்தற் கமுகு; 'கூந்தற் பனை' என்பதுபோல. இளங் காவைக் கூறியபின், பெருமாச் சோலை சொல்லப்படுகின்றது. (கண்ணி, 21, 22) இதில் பாதிரி, (பாடலம்) சண்பகம், மாதவி, (குருந்து) புன்னை, குரா இம்மரங்களுடன் தாழையும் சொல்லப்பட்டது. கேதகை - தாழை. இது 'கேதை' என மருவிற்று. கெழீஇ - பொருந்தி. இவைகளைத் திணை மயக்கமாகக் கொள்க. போதின் - உரிய நேரத்தில். வார் பொழில் - நீண்ட சோலை; பெருமரச் சோலை. மாடு - பக்கம்.*

கண்ணி - 23, 24 *பல வகை ஒலியெழுதல் கூறப்படுகின்றது. ஆலை - கரும்பாலை. அரிவார் - நெல் அரிபவர். ஆலும் - பறந்து அசைகின்ற. அறு பதங்கள் - ஆறு கால்களையுடைய வண்டுகள். ஆன்று - நிறைந்து. பொலிவு - விளக்கம். வேலை - கடல். "வேலை ஒலிப்ப" என்பது, 'வேலை போல ஒலிப்ப' என வினையுவமத் தொகை. வெறி - நறுமணம்.*

கண்ணி - 25 *புற நகர்ச் சிறப்பு:- 'நந்த வனம்' என்பது நீட்டல் பெற்றது. நந்த வனம் - பூந்தோட்டம். நற்றவத் தோர் சார்வு இடம் - தபோவனம். அந்தம் - முடிவு. சீர் ஆர் அழகு - சிறப்பு நிறைந்த அழகு. (கண்ணி - 26)*

27. முளைநிரைத்து, மூரிச் சிறைவகுத்து, மொய்த்த
புளகத்தின் பாம்புரிசூழ் போகி, – வளர

28. இரும்பதணம் சேர இருத்தி, எழில் நாஞ்சில்
மருங்கணைய அட்டாலை யிட்டுப், – பொருந்திய

29. தோமரமும், தொல்லைப் பொறிவீ சியந்திரமும்
காமரமும், ஏப்புழையும் கைகலந்து – மீ மருவும்

30. வெங்கதிரோன் தேர்விலங்கு மிக் குயர்ந்த மேருப் போன்னு
அங்கனகத்(து)இஞ்சி அணிபெற்றுப் – பொங்கொளிசேர்

31. மாளிகையும், மன்னியசீர் மண்டபமும், ஒண்தலத்த
சூளிகையும் துற்றெழுந்த தெற்றிகளும் – வாளொளிய

வார்தல் - நீளுதல். தன்மையஆ - (நந்தவனமும், தபோவனமும்) இத்தன்மையால் இருக்க. "பூதலத்துள் ஓங்கி" என்பதை, "திகழ" என்பதன் பின்னே கூட்டுக. கிடங்கு - அகழி.

கண்ணி - 27-30 *மதிலின் சிறப்பு:- முளை - வில், முதலியவைகளை மாட்டி வைத்தற்குச் சுவரில் அடிக்கப்படும் முளைகள். இவை மதிலின் உட்புறத்தே இருக்கும். நிரைத்து - வரிசையாக அடித்து. மூரி - பெரிய. சிறை - சுவர்களை ஒட்டிச் சிறகுபோல உள்ள உறுப்பு. இவை பொருள்களை வைக்கப் பயன்படுவதுடன் உயர ஏறி நிற்கவும் பயன்படும். பாம்பு உரி - பாம்புத்தோல். இது, காண்பார்க்கு அச்சம் உண்டாகத் தீட்டப் படும் ஓவியம். போக்கி - சுற்றிலும் எழுதி. 'பதணம், நாஞ்சில்' - என்பன மதிலின் உறுப்பு வகைகள். அட்டாலை - வீரர்கள் இருக்கும் மண்டபம்.*

தோமரம் - ஒரு வகைக் கதாயுதம். தொல்லை - பழமை. பொறி - பகைவர்மேல் வீசப்படும் சில சிறு யந்திரங்கள். வீசு யந்திரம் - தாமே பிற யந்திரங்களை எடுத்து வீசும் யந்திரம். இவை யெல்லாம் பாதுகாவலுக்கு மதிலின் கண் அமைக்கப் படும். வீசு + யந்திரம் = வீ சியந்திரம்; இகரம், குற்றிய லிகரம் கா மரம் - காவடித் தண்டு. இவை வேண்டும் பொருள்களைத் தாங்கி நிற்கும். ஏ - அம்பு. ஏப்புழை அம்புக் கட்டுக்களை வைக்கும் மாடங்கள். கைகலத்தல் - ஒன்றோடு ஒன்று கலத்தல். கலந்து - கலக்கப் பெற்று. மீ - மேல் இடம். வெங்கதிரோன் - சூரியன். விலங்கு - விலகிப் போகின்ற. அம் - அழகு. கனகம் - பொன். இஞ்சி - மதில். அணி - அழகு.

கண்ணி - 31-34 *நகரத்தில் உள்ள இடங்களின் சிறப்பு.*

32. நாடக சாலையும், நன்பொற் கபோதகம் சேர்
பீடமைத்த மாடத்தின் பெற்றியும், – கேடில்

33. உருவு பெறவகுத்த அம்பலமும் ஓங்கு
தெருவு வகுத்தசெய் குன்றும் – மருவினிய

34. சித்திரக் காவும், செழும் பொழிலும், வாவிகளும்
நித்திலஞ்சேர் நீடு நிலைக்களமும், – எத்திசையும்

35. துன்னி எழில்சிறப்பச் சோதி மலர்மடந்தை
மன்னி மகிழ்ந்துறையும் வாய்மைத்தாய்ப் – பொன்னும்

36. மரகதமும், நித்திலமும், மாமணியும் பேணி
இரவலருக்(கு) எப்போதும் ஈந்து, கரவாது

37. கற்பகமும், காருமெனக் கற்றவர்க்கும், நற்றவர்க்கும்
தப்பாக் கொடைவளர்க்கும் சாயாத – செப்பத்தால்

38. பொய்ம்மை கடிந்து, புகழ்புரிந்து, பூதலத்து
மெய்ம்மை தலைசிறந்து மேதக்கும், – உண்மை

39. மறைபயில்வார், மன்னு வியாகரணக் கேள்வித்
துறைபயில்வார், தொன்னூல் பயில்வார், – முறைமையினால்

சூளிகை *- மேல் மாடத்து நெற்றி. இது சிறிதே நிற்றற்கும், உலவுதற்கும் பயன்படும். துற்று எழுந்த தெற்றிகள் - (இட்டிகையும், செங்கல்லும்) நெருங்குதலால் எழுந்த திண்ணைகள். கபோதகம் - மாடப் புறாக்கள் உலாவும் வகையில் அமைந்த மேல் உத்தரம். பீடு - பெருமை. உருவு - அழகு. அம்பலம் - சபை. செய்குன்று - கட்டு மலை. இஃது ஏறி விளையாடப் பயன்படும். இவை தெருக்களின் கோடியில் நின்று தெருக்களைப் பிரிப்பதால், "தெருவு வகுத்த செங்குன்று". சித்திரக் கா - ஆங்காங்குப் பாவைகள் நிற்கும் சோலை. செழும்பொழில் - பாவைகள் இன்றி மரங்கள் மட்டுமே காய்களோடும் கனிகளோடும் குளிர்ந்த நிழலை யுடைய சோலை. வாவிகள் - சிறு குளங்கள். நிலைக்களம் - அமர்விடம். துன்னி - நெருங்கி. சோதி, மலருக்கு அடை. மலர் மடந்தை - இலக்குமி. வாய்மைத்து - உண்மை யாக உடையது, என்றது நகரத்தை (சீகாழியை).*

கண்ணி - 35-38 *வாழ்வார் செய்யும் தான தருமங்களை நகரத்தின்மேல் வைத்துப் புகழ்தல். மாமணி - மாணிக்கம். கார் - மேகம். 'கொடை வளர்க்கும் செப்பம்' என்க. சாயாத - தளராத. செப்பம் - நேர்மை. புகழ் - புகழுக்கு ஏதுவான செயல்கள்; ஆகுபெயர். மேதக்கு - மேன்மை தக்கிருக்கப் பெற்று.*

40. ஆகமங்கள் கேட்பார், அருங்கலைநூல் ஆதரித்துப்
போகம் ஒடுங்காப் பொருள்துய்ப்பார், – சோகமின்றி

41. நீதி நிலையுணர்வார், நீள்நிலத்துள் ஐம்புலனும்
காதல் விடுதவங்கள் காமுறு வார், – ஆதி

42. அருங்கலைநூல் ஓதுவார், ஆதரித்து வென்றிக்
கருங்கலிநீங் கக்கனல்வ குப்பார்; – ஒருங்கிருந்து

43. காமநூல் கேட்பார், கலைஞானங் காதலிப்பார்,
ஓமநூல் ஓதுவார்க்(கு) உத்தரிப்பார், – பூமன்னும்

44. நான்முகனே அன்னசீர் நானூற் றுவர்மறையோர்
தாம்மன்னி வாழும் தகைமைத்தாய், – நாமன்னும்

கண்ணி - 39-44 *சீகாழி அந்தணர்களது சிறப்பு. "பயில்வார்" முதலிய யாவும் முற்று வினையாலணையும் பெயர்கள். வியாகரணம் - வடமொழி இலக்கண நூல். தொன்னூல் - மரபு காக்கும் நூல்கள். இவை வேதத்தின் ஆறங்க நூல்கள். கலை நூல் - அறுபத்து நான்கு கலைகளைப் பற்றிய நூல்கள் - அவை இசை, கூத்து, ஓவியம், சிற்பம் முதலியவை பற்றியன. ஆதரித்து - விரும்பி. 'பொருளால் போகத்தை ஒடுங்காது துறப்பார்' - என்க. இங்ஙனம் கூறியது, "உடாஅதும், உண்ணாதும் தம் உடம்பைச் செற்றுப்"[1] பொருளைக் காக்கும் இவறன்மை உடையாரைக் கடிதற் பொருட்டு. சோகம் - துன்பம். "இன்றி உணர்வார்" என்பதை, 'உணர்ந்து இலராவார்' என மாற்றிக் கொள்க. 'சோகம் - இணைப்பு' - எனக் கொண்டு கிடந்தவாறே உரைப்பினும் ஆம். 'ஐம்புலனிலும்' என ஐந்தாம் உருபு விரிக்க. ஆதி - வேதத்தின் முற்பகுதி. அது பற்றிய அருங்கலை நூல் உபாசனா காண்டம். 'இதனை நன்கு ஓதிக் கனல் வகுப்பார்' என்க. கனல் - முத்தீ. வகுத்தல் - வேறு வேறாக வளர்த்தல். இங்ஙனம் வளர்த்தலால் மழை பொய்யாது பொழிய, உலகில் கலி (பஞ்சம்) வாராது நீங்கும்.*

கற்(று) ஆங்கு எரி ஓம்பிக்
கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ் தில்லை[2]

என அருளிச் செய்தது காண்க. காமமும் உறுதிப் பொருள்களுள் ஒன்றாகலின் அது பற்றிய நூலும் வேண்டற்பால தாயிற்று. கலை ஞானம் -

---

1. *நாலடி*

2. *திருமுறை*

45. ஆரணங்கும், மற்றை அருந்ததியும் போல்மடவார்
ஏரணங்கு மாடத் தினிதிருந்து, — சீரணங்கு

46. வீணை பயிற்றுவார், யாழ்பயில்வார், மேவியசீர்ப்
பாணம் பயில்வார், பயன்உறுவார், — பேணியசீர்ப்

47. பூவைக்குப், பாட்டுரைப்பார், பொற்கிளிக்குச் சொற்பயில்வார்,
பாவைக்குப் பொன்புனைந்து பண்புறுவா — ராய் எங்கும்

48. மங்கையர்கள் கூட்டமும், மன்னு சிறார்குழுவும்
பொங்குலகம்எல்லாம் பொலிவடையத் தங்கிய

49. வேத ஒலியும், விழாஒலியும், மெல்லியலார்
கீத ஒலியும், கிளர்ந்தோங்கும் — மாதரார்

50. பாவை ஒலியும், பறைஒலியும், பல்சனங்கள்
மேவும் ஒலியும், வியன்நகரங் — காவலர்கள்

நூல்களால் அறிவிக்கப்படும் மெய்யுணர்வு. இதனை 'அபரஞானம்' என்பர். ஓம நூல் - வேதத்தின் கரும காண்டம். 'ஓதுவார்க்கு' என நான்கன் உருபு விரிக்க. உத்தரிப்பார் - ஐயுற்று வினாவும் வினாக்களுக்கு விடை கூறுவார். இவற்றால் எல்லாம் சீகாழி அந்தணர்கள் பிரமனுக்கு நிகராவர்.

"தில்லை மூவாயிரவர், திருச்செந்தில் முந்நூற்றுவர்" என்பனபோல, "சீகாழி நானூற்றுவர்" என்றல் மரபு எனத் தெரிகின்றது.

கண்ணி - 45-47 *சீகாழியில் உள்ள மங்கையர்களது சிறப்பு. நா மன்னும் ஆரணங்கு - நாமகள்; கலைமகள். கலை வன்மையால் நாமகளை ஒத்தும், கற்பின் சிறப்பால் அருந்ததியை ஒத்தும் உள்ளார் என்க. ஏர் - எழுச்சி. அணங்கு - அழகு சீர் அணங்கு - சிறப்பினையும், அழகினையும் உடைய. வீணையும், யாழும் வேறுவேறு ஆதலை,*

"இன்னிசை வீணையர், யாழினர் ஒருபால்" என்றதனானும் அறிக. பாணம் - நாடக வகை. பூவை - நாகணவாய்ப் புள். இக்காலத்தில், 'மைனா' எனப்படுகின்றது. பாவை - பதுமை. பண்பு உறுவார் - அழகு பார்ப்பார்.*

கண்ணி - 48 : *"மன்னு" என்பதை, "எங்கும்" என்பதன் பின் கூட்டுக. சிறார் - சிறுவர் இனம் பற்றி இங்குச் சிறுமியரையும் கொள்க. 'கூட்டமும், குழுவும் ஆக' என ஒருசொல் வருவிக்க.*

---

* *திருவாசகம் - திருப்பள்ளியெழுச்சி*

51. பம்பைத் துடிஒலியும், பவ்வப் படைஒலியும்
கம்பக் களிற்றொலியும் கைகலந்து – நம்பிய

52. கார்முழக்கம், மற்றைக் கடல்முழக்கம் போறகலந்த
சீர் முழக்கம் எங்கும் செவிடுபடப் – பார்விளங்கு

53. செல்வம் நிறைந்தஊர், சீரில் திகழ்ந்தஊர்,
மல்கு மலர்மடந்தை மன்னும் ஊர், – சொல்லினிய

54. ஞாலத்து மிக்கஊர், நானூற் றுவர்களூர்
வேலொத்த கண்ணார் விளங்கும் ஊர், – ஆலித்து

55. மன்னிருகால் வேளை வளர்வெள்ளத்(து) உம்பரொடும்
பன்னிருகால் நீரில் மிதந்தஊர், – மன்னும்

56. பிரமன்ஊர், வேணுபுரம், பேரொலிநீர் சண்பை,
அரன்மன்னு தண்காழி, அம்பொற் – சிரபுரம்

57. பூந்தராய், கொச்சைவயம், வெங்குருப், பொங்குபுனல்
வாய்ந்தநல் தோணிபுரம், மறையோர் – ஏய்ந்த

(மேல் கண்ணி - 23, 24ல் புற நகர் ஒலிகள் கூறப்பட்டன). கண்ணி - 49-52ல் அகநகர் ஒலிகள் கூறப்படுகின்றன. 'வேத ஒலியால் உலகம் பொலிவை அடைகின்றது' என்க. (கண்ணி-48) மெல்லியலார் - மகளிர். பாவை - பாவைப் பாட்டு. இதனைத் திருவாசகத்துள்ளும் காணலாம். 'பாவை நோன்புப் பாட்டு' என்பாரும் உளர், பறை - வாத்திய வகைகள். வியன் நகரம் - அக நகர். காவலனது பறைகள் காவலை உணர்த்தலின் அவை வேறு கூறப்பட்டன. துடி - உடுக்கை. இதனையும் காவலர் கொண்டிருப்பர். பவ்வம் - கடல். பவ்வப் படை - கடல் போலும் போர்ப் படைகள். இவற்றிடையே ஒலிப்பன போர்ப் பறைகள். சில வேளைகளில் படைகள் அகநகருள்ளும் அணிவகுத்துச் செல்வது உண்டு. கம்பக் களிறு - அசைதலை யுடைய ஆண் யானைகள். கார் - மேகம்.

கண்ணி - 53, 54, 55 *சீகாழியின் புகழ் வகை. ஆலித்து - மழை விடாது பொழிதலால் 'இருங்கால்' என்பதில் சந்தி ஒற்றுத் தொகுத்தலாக 'இருகால்' என நின்றது. இருங்கால் - பெரிய காற்று; ஊழிக் காற்று 'இருங்காலால் (அலை வீசி) வளர் வெள்ளம்' - என்க. உம்பர் - அண்ட முகடு. 'அதனோடும் சேர மிதந்த ஊர்' என்க. 'சீகாழியின் பெயர்கள் பன்னிரண்டும் ஓரோர் ஊழியில் எய்தின' என்றற்கு. "பன்னிருகால் மிதந்த" - என்றார்.*

58. புகலி கழுமலம், பூம்புறவம் என்றிப்
பகர்கின்ற பண்புற்ற தாகித் – திகழ்கின்ற

59. மல்லைச் செழுநகரம் மன்னவும், வல்லமணர்
ஒல்லைக் கழுவில் உலக்கவும் – எல்லையிலா

60. மாதவத்தோர் வாழவும், வையகத்தோர் உய்யவும்,
மேதக்க வானோர் வியக்கவும், – ஆதியாம்

61. வென்றிக் கலிகெடவும், வேதத் தொலிமிகவும்
ஒன்றிச் சிவனடியார் ஓங்கவும், – துன்றிப்

62. பன்னு தமிழ்ப்பதினா றாயிர நற்பனுவல்
மன்னு புவியவர்க்கு வாய்ப்பவும் – முன்னிய

63. சிந்தனையால் சீரார் கவுணியர்க்கோர் சேய்என்ன
வந்தங் கவதரித்த வள்ளலை – அந்தமில் சீர்

கண்ணி - 56, 57, 58 *சீகாழியின் பன்னிரு பெயர்கள் இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி வந்தனமையை அறிந்துகொள்க. “இற்றது” என்பதில் உள்ள ‘அது’ என்னும் பகுதிப் பொருள் விகுதியைப் “பண்பு” என்பதனோடு கூட்டி, “பகர்கின்ற பண்பது இற்றாகி” - எனக் கொள்க. இற்று - இன்னது.*

கண்ணி - 59-63 *ஞானசம்பந்தர் அவதாரப் பயன். மல் - வளப்பம். அஃது ஐகாரம் பெற்று, “மல்லை” என வந்தது. ஆதியாம் வென்றிக் கவி - தொன்று தொட்டு வெற்றி பெற்று வந்த நல்லோர் உளரேல் மழை பொய்யாது பொழியும்; மழை பொய்யாது பொழியவே வறுமை அணுகாதாம். ஒன்றி - ஒற்றுமைப் பட்டு. பனுவல் - பதிகம். “ஞானசம்பந்தர் பதினாறாயிரம் திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்தார்” என்பர். கிடைத்தவை முந்நூற் றெண்பத்து மூன்று திருப்பதிகங்களே. ஏனைய சிதலைவாய்ப்பட்டன. கிடைத்த திருப்பதிகங்களிலும் ஆங்காங்குச் சில பாடல்களும், பாடல்களின் அடிகளும் அவ்வாறாயின. அப்பர் சுந்தரரது திருப்பதிகங்களிலும் சிதலை வாய்ப்பட்டன பல. கவுணியர் - கவுணிய கோத் திரத்தினர்[1]. ஓர் செய் - ஒப்புயர்வற்ற பிள்ளை. அங்கு - அச்சீகாழித் தலத்தில். வள்ளல் - வீடுபேற்றினைக் கொள்ளை கொள்ள விட்டவர்[2].*

---

1. *புறநானூறு - கவுணியன் விண்ணந்தாயனைச் சிறப்பித்தல் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.*
2. *நால்வர் நான்மணிமாலை.*

64. **ஞானச் சுடர்விளக்கை, நற்றவத்தோர் கற்பகத்தை**
மான மறைஅவற்றின் வான்பொருளை – ஆன சீர்த்

65. தத்துவனை, நித்தனைச் சைவத் தவர்அரசை,
வித்தகத்தால் ஓங்கு விடலையை, – முத்தமிழின்

66. செஞ்சொற் பொருள்பயந்த சிங்கத்தைத், தெவ்வருயிர்
அஞ்சத் திகழ்ந்த அடலுருமை, – எஞ்சாமை

67. ஆதிச் சிவனருளால் அம்பொன்செய் வட்டிலில்
கோதில் அமிர்தநுகர் குஞ்சரத்தைத், – தீதறுசீர்க்

68. காலத் தொகுதியும் நான்மறையின் காரணமும்
மூலப் பொருளும் முழுதுணர்ந்த – சீலத்

69. 'திருஞான சம்பந்தன்' என்றுலகம் சேர்ந்த
ஒருநாமத் தால்உயர்ந்த கோவை, – வருபெரு நீர்ப்

70. பொன்னிவள நாடனைப், பூம்புகலி நாயகனை
மன்னர் தொழுதிறைஞ்சும் மாமணியை, முன்னே

71. நிலவு முருகர்க்கும், நீலநக் கர்க்கும்
தொலைவில் புகழ்ச்சிறுதொண் டர்க்கும் – குலவிய

72. தோழமையாய்த் தொல்லைப் பிறப்பறுத்த சுந்தரனை,
மாழைஒண்கண் மாதர் மதனனைச், – சூழொளிய

73. கோதைவேல் தென்னன்றன் கூடற் குலநகரில்
வாதில் அமணர் வலிதொலையக், – காதலால்

74. புண்கெழுவு செம்புனல்ஆ றோடப் பொரு(து) அவரை
வண்கழுவில் வைத்த மறையோனை, – ஒண்கெழுவு

75. ஞாலத் தினர்அழிய மன்னுநனி பள்ளியது
பாலை தனைநெய்த லாக்கியும், – காலத்து

76. நீரெதிர்த்து சென்று நெருப்பிற் குளிர்படைத்தும்
பாரெதிர்ந்த பல்விடங்கள் தீர்த்தும், முன் – நேரெழுந்த

கண்ணி - 64-85. *ஞான சம்பந்தரது பெருமை. 64 - கற்பகம் வேண்டுவார் வேண்டுவதை வேண்டியவாறே கொடுக்கும் தெய்வ மரம். அஃது இங்கு உவம ஆகுபெயராய் வந்தது. கணவன் உயிரைப் பெற விரும்பிய வணிகப் பெண்ணிற்கு அதனை அங்ஙனமே வழங்கியது. அருமை மகளை இழந்து வருந்திய வணிகர்க்கு அவளை எழுப்பித் தந்தது முதலியவற்றை இங்கு*

77. யாழை முரித்தும், இருங்கதவம் தான் அடைத்தும்,
சூழ்புனலில் ஓடத் தொழில்புரிந்தும், – தாழ்பொழில்சூழ்

78. கொங்கிற் பனிநோய் பரிசனத்தைத் தீர்ப்பித்தும்,
துங்கப் புரிசை தொகுமிழலை – அங்கதனில்

79. நித்தன் செழுங்காசு கொண்டுநிகழ் நெல்வாயில்
முத்தின் சிவிகை முதல் கொண்டும், – அத்தகுசீர்

80. மாயிரு ஞாலத்து மன்ஆ வடுதுறைபுக்(கு)
ஆயிரஞ் செம்பொ னதுகொண்டும், – ஆய்வரிய

81. மாண்புதிகழ் எம்பெருமான் மன்னுதிரு ஒத்தூரில்
ஆண்பனை பெண்பனைக ளாக்கியும், – பாண்பரிசில்

82. கைப்பணி ஒத்திக்கா ழிக்கோலக் காவிற்பொற்
சப்பாணி கொண்டும் தராதலத்துள் – எப்பொழுதும்

83. நீக்கரிய இன்பத்(து) இராகமிருக் குக்குறள்,
நோக்கரிய பாசுரம், பல் பத்தோடு, – மாக்கரிய

84. யாழ்மூரி, சக்கரமாற்(று) ஈரடி, முக்காலும்
பாழிமையால் பாரகத்தோர் தாம்உய்ய – ஊழி

நினைக்க. மானம் - பெருமை. வான் பொருள் - முடிநிலைப் பொருள். அது சிவஞானம் சிவஞானம் உடையவரை உயர்வு தோன்ற "சிவஞானம்" என்றே பாற்படுத்துக் கூறினார். "ஞானத்தின் திருஉருவை" எனச் சேக்கிழாருங் கூறினார்[1]. 65 - சீர்த் தத்துவம் - சிறந்த உம்மை. தத்துவன் - உண்மையை உபதேசித்தருள்பவன். நித்தன் - நிலையுடைய புகழ் உடம்பைப் பெற்றவன். தவர் - தவம் செய்வோர். வித்தகம் - சதுரப்பாடு; திறமை. இது சமண சமயத்தவரோடு வாதம் புரிகையில் இனிது விளங்கிற்று. விடலை - இளங் காளை; பதினாறு வயதிற்கு உட்பட்டவன். தெவ்வர் - பகைமை கொண்ட சமணர். அடல் - வலிமை. உரும் - இடி. தெவ்வரை, 'பாம்பு' என்னாமையால், இஃது ஏகதேச உருவகம். "சிங்கம், குஞ்சரம்" - என்பன காதற் சொற்கள்[2].

68 - காலம். பொதுவாக 'ஒன்று' எனச் சொல்லப்பட்டாலும் நொடி, நாழிகை முதலாகவும், இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வாகவும் பல ஆதலின் "காலத் தொகுதி" - என்றார். இதனால் முக்காலத்தையும் உணர்ந்தமை பெறப்பட்டது. நான்மறையின் காரணம் நாதம். அதற்கு மூலம் தூமாயை. இவற்றை உணரவே

1. பெரிய புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் - 728.

2. தொல் - சொல் - 56.

இவற்றுள் அடங்கிய அனைத்துப் பொருள்களும் உணரப் பட்டன. ஆதல் பற்றி, "முழுதுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தன்" - என்றார். 'ஞானிகள் முழுதொருங் குணர்ந்தவர்' - என்பதை இங்கு நினைவு கூர்க. இவர்களது இயல்பை,

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்[1]

என்றார் தொல்காப்பியர்.

70. மன்னர் - பாண்டியனும், அவனுக்கு மகட் கொடை நேர்ந்த சோழனும்.

71. ஞானசம்பந்தரோடு நட்புரிமை கொண்ட நாயன்மார் மூவர். 72 நட்புப் பூண்டமையால் அவர்கள் பிறவா நெறியை எய்தினர். சுந்தரன் - அழகன். மாதரைத் தான் காதலியா தொழியினும் அவர்களால் ஒருதலைக் காமமாகக் காதலிக்கப் படுபவன்.

73. கோதை - மாலை. தென்னன் - பாண்டியன். கூடல் - மதுரை. குலம் - மேன்மை. காதல் - காதுதல்; அழித்தல். தொழிற் பெயர். அழித்தல், இங்கு "வாதில் வென்று அழித்தல்"[2].

74. செம்புனல் - செந்நீர் இரத்தம். 'அமணர் வலி தொலை வாதில் பொருது காதலால் அவரைச் செம்புனல் ஆறு ஓடக் கழுவில் வைத்த மறையோனை' என மாறிக் கூட்டுக. வாதில் வென்றவரது வெற்றித் தூணாய் நின்றது பற்றிக் கழுமரங்களை "வண் கழு" - என்றார். அவை வெற்றித் தூண்கள் ஆயினமையை,

போற்றுசீர்ப் பிள்ளை யார்தம்
புகழ்ச்சயத் தம்ப மாகும்[2]

என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத்தால்[3] *அறிக.*

***கண்ணி 75-82.** ஞானசம்பந்தர் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள்:- திருநனி பள்ளி, பிள்ளையார்க்குத் தாய்ப் பாட்டனார் ஊர். அஃது இப்பொழுது 'புஞ்சை' - என வழங்குகின்றது. நனி பள்ளி அது - நனி பள்ளியாகிய அந்த நிலம். 'அதனை' என இரண்டன் உருபு விரிக்க. பாலைதனை - பாலையாய் இருந்ததனை.*

---

1. *தொல் - பொருள் - புறத்திணையியல் - வாகைத் திணை வகை.*
2. *திருமுறை - 3.108.1.*
3. *திருஞானசம்பந்தர் புராணம் - 856.*

85. உரைப்பமரும் பல்புகழால் ஒங்கஉமை கோனைத்
திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேயை – விருப்போடு

---

76. ஞானசம்பந்தர் இட்ட ஏடு வெள்ளத்தில் எதிர் ஏறிச் சென்றதையும், நெருப்பில் குளிர்ச்சி பெற்றிருந்ததையும் அவரே செய்தனவாக ஏற்றிவைத்துக் கூறினார். பல் விடங்கள் - பாம்பின் பல்லால் வெளிவிடப்பட்ட நஞ்சுகள். நஞ்சு ஒன்றே யாயினும் அதன் வேகம் ஏழாகச் சொல்லப்படுதல் பற்றிப் பன்மையாற் கூறினார்.

77. ஞானசம்பந்தர், திருநீலகண்டநாயனார் தமது யாழினைத் தாமே முறிக்க முயலும்படி யாழ் மூரிப் பதிகம் பாடினமை, திருமறைக்காட்டில் மறைக் கதவை அப்பர் திறக்கப் பாடியபின் அடைக்கப் பாடினமை, (78) திருக்கொள்ளம் பூதூரில் ஆற்றில் ஓட்டுவார் இன்றியே ஓடம் ஓடப் பாடினமை, திருச்செங்கோட்டில் கால வேறு பாட்டால் வருகின்ற காய்ச்சல் நோய் வாராதிருக்கப் பாடினமை, (79) திருவீழி மிழலையில் இறைவன் வாசி தீர்ந்த காசு தரப் பெற்றமை, திருநெல்வாயில் அரத்துறையில் முத்துச் சிவிகை முதலியன பெற்றமை, (80) திருவாவடுதுறையில் (தம் தந்தையார் செய்ய நினைத்த வேள்விக்காக) பொற்காசு ஆயிரம் நிறைந்த கிழியை இறைவன் அருளப் பெற்றமையும், (81) திருஒத்தூரில் ஓர் அடியவர்க்காக ஆண்பனை பெண்பனையாகப் பாடினமையும், (82) திருக்கோலக்காவில் இறைவன் பொற்றாளம் தரப் பெற்றமையும் ஆகிய அற்புத வரலாறு களைப் பெரிய புராணத்தில் இவரது புராணத்தில் காண்க. (77) இரு - பெரிய. ஓடத் தொழில் - படகு ஓட்டும் தொழில். கொங்கு - கொங்கு நாடு. பரிசனம் - சுற்றம். 79 - நித்தன் - அழிவில்லாதவன்; துங்கம் - உயர்ச்சி. புரிசை - மதில். இறைவன் 'காசு கொண்டும்' என்பதன் ஈற்று மகர மெய் சந்தி நோக்கிக் கெட்டது. (81) பாண் - பாணர் குலம். பரிசு - தன்மை (82) "பாணி" இரண்டில் முன்னது தாளம். 'பாணர் குலத்தவரது தன்மைபோலக் கையால் தாளம் ஒத்தி' என்க. சப்பாணி - சப்பாணி கொட்டுதல். அஃதாவது இரு கைகளையும் ஒன்று சேர்த்துக் கொட்டுதல். 'சப்பாணிக்கு' என நான்கன் உருபு விரிக்க. "பொன்" என்பது ஆகுபெயராய்ப் பொன்னால் ஆகிய தாளத்தைக் குறித்தது. 'பொற்றாளத்தைச் சப்பாணி கொட்டுதற்குப் பெற்று' என உரைக்க. தரா - பூமி. தலம் - இடம். தராதலத்துள் - நிலத்தினிடத்துள்.

***கண்ணி 83, 84, 85** - ஞானசம்பந்தர் அருளிச் செய்த பதிக வகைகள் :- இராகம் - முடுகிசை. இஃது 'அராகம்' என்றும் சொல்லப்படும். இருக்குக் குறள் - மந்திரம் போலச் சுருக்க மான குறுகிய பாடல்கள். பாசுரம் - இன்றியமையாப் பொருளை அறிவுறுத்தும் பாடல். பல் பத்து - பல் பெயர்ப் பத்து. இது சீகாழியின் பெயர்களை யெல்லாம் தொகுத்துக் கூறுவது. மா -*

86. நண்ணு புகழ்மறையோர் நாற்பத்தெண் ணாயிரவர்
எண்ணின் முனிவரர் ஈட்டத்துப் – பண்அமரும்

87. ஒலக்கத் துள்இருப்ப, ஒண்கோயில் வாயிலின்கண்
கோலக் கடைகுறுகிக் கும்பிட்(டு) ஆங்(கு) – ஆலும்

88. புகலி வளநகருட் பூசுரர் புக்(கு) ஆங்(கு)
இகல்இல் புகழ்பரவி ஏத்திப் – புகலிசேர்

89. 'வீதி எழுந்தருள வேண்டும்' என விண்ணப்பம்
ஆதரத்தால் செய்ய, அவர்க்கருளி, – நீதியால்

பெரிய; என்றது "பேரியாழ்" என்பதாம். கருமை, வார்க் கட்டின கருமை. யாழ் மூரி - யாழின் அளவைக் கடந்த பதிகம். மூரி - பெரியது. சக்கர மாற்று - சித்திரக் கவிகளில் ஒன்று. இதனைக் கூறவே, மாலை மாற்று, கோமுத்திரி, எழுகூற்றிருக்கை ஆகிய ஏனைச் சித்திரக் கவிகளும் யமகம், ஏக பாதம் ஆகிய மிறைக் கவிகளும் இனம் பற்றித் தழுவிக் கொள்ளப்படும். இனித் தாளச் சதி, ஈரடிமேல் வைப்பு, நாலடிமேல் வைப்பு ஆகியவைகளும் ஒருவகை மிறைக்கவிகளே. (84) ஈரடி - இரண்டடிப் பாடல்கள். முக்கால் - மூன்றடிப் பாடல்கள்; இவற்றில் இடையடி இடை மடக்காய் வரும். பாழிமை - வலிமை.

***85** - ஊழி உரைப்ப அமரும் - (மேற்கூறிய பாடல்களை யாவரும்) நீடுழி காலம் பாடும் படி நிலைத்திருக்கின்ற காரணத்தால் 'உரைப்ப' என்பதில் அகரம் தொகுத்தல் 'பல் புகழால் ஓங்கப் பாட வல்ல சேய்' என்க. சேய் - பிள்ளை. இங்கு, 'திருப்பதிகம்' தேவாரங்களைக் குறித்து வாளாபெயராய் நின்றது.*

***86**. 'சீகாழி அந்தணர்களுடன் தெய்வ முனிவர் நாற்பத் தெண்ணாயிரவரும் ஞானசம்பந்தரைச் சூழ்ந்திருந்தனர்' - என்பதாம். அம்முனிவர் விண்வெளியிலே நின்றனர் என்க. எண்ணின் - எண்ணினை யுடைய. பண் - பண்ணுதல்; ஆயத்தப் படுத்துதல். அமரும் பொருந்திய. 87- ஓலக்கம் - கொலு.*

***87**. கோ இல் - தலைவரது இல்லம். கோலக் கடை - அழகிய இடம். ஆலும் - ஆரவாரிக்கின்ற (வேதத்தை ஓதுகின்ற) (88) 'நகருள் வாழும் பூசுரர் கடைக் குறுகிக் கும்பிட்டு' என மேலே கூட்டுக. இக்கும்பிடு வாயிலுக்குச் செய்தது. "வந்து அங்கு அவதரித்த வள்ளலை" என்பது முதல் (63) "திருப்பதிகம் பாட வல்ல சேயை" என்பது முடிய (85) ஒருபொருள் மேல் வந்த பல பெயர்களும் ஏற்று நின்ற இரண்டன் உருபுகள் அனைத்தும் ஒரு*

90. கேதகையும், சண்பகமும் நேர்கிடத்திக் கீழ்த்தாழ்ந்த
மாதவியின் போதை மருங்கணைத்துக் – கோதில்

91. இருவேலி தன்னை இடையிருத்தி, ஈண்டு
மருவோடு மல்லிகையை வைத்(து) ஆங்(கு) – அருகே

92. கருமுகையைக் கைகலக்க வைத்துக் கழுநீர்ப்
பெருகு பிளவிடையே பெய்து – முருகியலும்

93. புன்னாகந் தன்னைப் புணர இருவாட்சி
தன் அயலே முல்லை தலை எடுப்ப – மன்னிய

94. வண் செருந்தி வாய்நெகிழ்ப்ப, மௌவல் அலர் படைப்பத்
தண் குருந்தம் மாடே தலை இறக்க – ஒண்கமலத்

95. தாதடுத்த கண்ணியால் தண்நறுங் குஞ்சிமேற்
போதடுத்த கோலம் புனைவித்துக் – காதில்

தொடராய் அடுக்கி, இங்குப் போந்த, "கும்பிட்டு" - என்பதனோடே முடிந்தன. 'ஆங்குக் கும்பிட்டு' எனவும், (88) 'ஆங்கு ஏத்தி' எனவும் முடித்துக் கொள்க. இகல் இல் - மாறு பாடு இல்லாத.

89. ஆதரம் - விருப்பம். அருளி - உடன்பட்டு.

கண்ணி 90-95 *- ஞானசம்பந்தருக்குத் தலைக்கோல மாகச் சூட்டப் பெற்ற மலர் வகைகள். கேதகை - கைதை; செந்தாழை. மாதவியின் போது - வனமல்லிகைப் போது. கோதில் - குற்றம் இல்லாத. இரு வேலி - வெட்டி வேர். 'இரு வேரி' என்பதே பாடம் என்பாரும் உளர். மரு - மருக் கொழுந்து. மல்லிகை - நாட்டு மல்லிகை. கரு முகை - கருங்குவளை அரும்பு. கழுநீர் - செங்கழுநீர். முருகு இயலும் - நறுமணம் கமழ்கின்ற. புன்னாகம் - புன்னை மலர். 'இருள் வாசி' - என்பது மருவி, 'இருவாட்சி' என வழங்கப்படுகின்றது. 'நள்ளிருள் வேளையில் மலர்ந்து வாசனை வீசுவது' என்பது 'இருள்வாசி' - என்பதன் பொருள். இது குறிஞ்சிப் பாட்டுள் 'நள்ளிருள் நாறி'* எனச் சொல்லப்பட்டது. 'புன்னாகந் தன்னை இருவாட்சி புணர' என்க. முல்லை - நாட்டு முல்லை. மௌவல் - காட்டு முல்லை. "செருந்தி செம்பொன் மலரும் சோலை இதுவோ திருவாரூர்" என்னும் சுந்தரர் பாடலால் செருந்திப் பூப் பொன்னிறம் உடையதாதல் விளங்கும். இதனை, 'செம்பருத்தி' என்றல் பொருந்தாது. குருந்தம் - குருந்த மரப் பூ. மாடு - பக்கம். 'கமலக் கண்ணி' என இயைத்து 'தாமரை மலரால் ஆகிய முடி மாலை' என உரைக்க. தாது -*

---

* *அடி - 94.*

96. கனவயிர குண்டலங்கள் சேர்த்திக் கழுத்தில்
இனமணியின் ஆரம் இலகப் – புனை கனகத்

97. தொத்தடுத்த பூஞ்சுரிகைச் சோதிசேர் தாளிம்பம்
வைத்து, மணிக்கண் டிகைபூண்டு – முத்தடுத்த

98. கேயூரம் தோள்மேல் கிடத்திக் கிளர்பொன்னின்
வாய்மை பெறுநூல் வலம்திகழ – ஏயும்

99. தமனியத்தின் தாழ்வடமும், தண்தரளக் கோப்பும்
சிமய வரை மார்பிற் சேர்த்தி – அமைவுற்ற

100. வெண்ணீற்றின் ஒண்களபம் மட்டித்து, மேவுதொழில்
ஒண்ணூற் கலிங்கம் உடல்புனைந்து, திண் நோக்கில்

101. காற்றுருமோ, குன்றோ, கடலோ, அடல்உருமோ,
கூற்றுருவோ என்னக் கொதித்தெழுந்து – சீற்றத்

102. தழல்விழித்து நின்றெதிர்ந்து தாலவட்டம் வீசிப்
புழைத் தடக்கை கொண்டெறிந்து பொங்கி – மழை மதத்தால்

103. பூத்த கடதடத்துப் போகம் மிகப்பொலிந்த
காத்திரத்த தாகிக் கலித்தெங்கும் – கோத்த

மகரந்தம். குஞ்சி - ஆண் பிள்ளையின் (ஞானசம்பந்தரது) தலை மயிர். போது - பேரரும்பு. கோலம் புனைவித்தவர்கள் முன்பு விண்ணப்பம் செய்த பூசுரர்கள். மேலும் ஒப்பனை செய்வோரும் அவரே.

கண்ணி 96-100 *- அணிகல வகைகளும், ஆடையும். மணியின் ஆரம் - இரத்தின வடம். கனகத் தொத்து - பொன் மணிக் கொத்து. சுரிகை - வளைவு. தாளிம்பம் - பதக்கம் போல்வது போலும்! பதக்கத்தில் கீழ்ப் புறத்தில் வளைவு ஒன்றில் பொன்மணிக் கொத்து தொங்கும்படி அது செய்யப் பட்டது என்க. கண்டிகை - உருத்திராக்கம். 'பூண்பித்து' என்பதில் பிறவினை தொகுக்கப்பட்டு, "பூண்டு" என வந்தது. கேயூரம் - தோள்வளை; கடகம். வாய்மை பெறு நூல் - உண்மையைப் பெற்றுள்ள வேதத்தைக் குறிக்கும் நூல்; பூணூல். இது பஞ்சி நூலாய் இருத்தலோடு பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஒன்று அணியப்பட்டது; இஃது உலாக் கோலத்திற்குச் சிறப்பைத் தரும். தமனியம் - பொன். தாழ்வடம் - மார்பிற்குக் கீழே வயிற்றளவும் தாழ்ந்து அசையும் வடம். இது, 'தாவடம்' என மருவி வழங்குகின்றது. தரளக் கோப்பு - முத்து மாலை. சிமய வரை - சிகரத்தை உடைய மாலை. இஃது அடையடுத்த ஆகுபெயராய், மலையினது அகலத்தைக் குறித்தது. 'வரை போலும் மார்பு' -*

104. கொடுநிகளம் போக்கி நிமிர் கொண்டெழுந்து கோபித்(து)
இடுவண்டை இட்டுக் கலித்து – முடுகி

105. நெடுநிலத்தைத் தான்உழக்கி நின்று நிகர் நீத்(து)
இடிபெயர்த் தாளத்(து) இலுப்பி – அடுசினத்தால்

என்க. அமைவுற்ற வெண்ணீற்றின் ஒண்களவம் மட்டித்து - முன்பே வழிபாட்டுக் காலத்தில் அணியப்பட்டிருந்த திருவெண்ணீற்றின்மேல் இப்பொழுது சந்தனக் கலவையைப் பூசி. ஒள் நூல் - பட்டிழை. கலிங்கம் - ஆடை. "புனைவித்து" (95) என்பது முதல், "புனைந்து" (100) என்பது முடிய வந்த 'செய்து' என எச்சங்கள் எண்ணுப் பொருளவாய் வந்தமையின் இங்கு (100) "புனைந்து" - என்பதை, 'புனைந்தபின்' எனத் திரித்துக் கொள்க.

கண்ணி 101-109 *- உலாவின் பொருட்டுக் கொண்டு வரப்பட்ட யானையின் வருணனை - (100) நோக்கு - இங்குத் தோற்றம். 'நோக்கினோடு' என 'ஒடு' உருபு விரிக்க. 'உரும்' இரண்டில் முன்னது ஆகுபெயராய் மேகத்தைக் குறித்தது. நடையின் வேகம் பற்றி காற்றோடு கூடிய மேகம் ஐய உவமையாகச் சொல்லப்பட்டது. குன்று - வடிவு பற்றியும், கடல் பரந்து தோன்றும் கருமை பற்றியும், உரும் (இடி) பிளிறும் குரல் பற்றியும், கூற்று (யமன்) கொலைத் தொழில் பற்றியும் உடன் வைத்து ஐயுறப்பட்டன. 'தழல் உண்டாக விழித்து' என ஒருசொல் வருவிக்க. "எதிர்ந்து" - என்றது, 'முன் வருபவரை எதிர் நோக்கி' என்றபடி. தால வட்டம், யானையின் காது. புழை - உள்ளே துளையை உடைய. தட - பெரிய (102) "கொண்டு" என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. எறிந்து - தாக்கி. மழை மதம் உவமத் தொகை. பூத்த - பொலிவு எய்திய. யானைக்கு அதன் மத நீர் சிறப்பைத் தரும். கட தடம் - மத நீர் பாயும் வழி. 'தடத்தை உடைய காத்திரம்' என்க. போகம் - இன்பம். மதம் மிக்கு ஒழுகுதலால் அதனது போக நிலை மிக்கு விளங்கிற்று. காத்திரம் - உடல். கலித்து - ஆரவாரித்து. 'எங்கும் கலித்து' என மாற்றி யுரைக்க. கோத்த - கட்டிய. நிகளம் - சங்கிலி. போக்கி - அறுத்தொழித்து. "இடு வண்டு" என்பதற்கு, 'தலை யிடுகின்ற வண்டுகள்' என்பது பொருளாகும். 'யானை தனது மத நீரை நோக்கித் தன்மேல் வந்து மொய்க்கின்ற வண்டுகளைத் தும்பிக்கையால் பற்றிக் கீழே இட்டுத் தேய்த்தல் முதலியன செய்து கலிக்கின்றது - ஆர வாரித்தது' என்க. நிலத்தை உழக்கி - பூமியைக் காலால் மிதித்துக் குழியாகவும், துகள்களாகவும் செய்து, நிகர் நீத்து - தனக்கு உவமையாக யாதொன்றும் இல்லாதபடி உயர்ந்து. இடி பெயர - தந்தத்தால் மதில் முதலியவற்றை இடித்தல் தொழில் விட்டு விட்டு எழச் செய்தலால். தாளத்து இலுப்பி - தாள வரிசையில் தனது உறுப்புக்களை உழலவிட்டு.*

106. கன்ற முகம், பருக் கையெடுத்(து) ஆராய்ந்து
வென்றி மருப்புருவ வெய்துயிர்த்(து) – ஒன்றிய

107. கூடம் அரண்அழித்துக் கோபுரங்க ளைக்குத்தி
நீடு பொழிலை நிகர் அழித்(து) – ஓடிப்

108. பணப்பா கரைப் பரிந்து குத்திப் பறித்த
நிணப்பாகை நீள்விசும்பில் வீசி – அணைப்பரிய

109. ஓடைக் கருங்களிற்றை ஒண்பரிக் காரர்கடாம்
மாடணையக் கொண்டு வருதலுமே – கூடி

இலுப்புதல் - இஃது ஒரு நாட்டுப்புற வழக்கு. சில இடங்களில் இஃது, 'இளுப்புதல்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. அடு சினம் - எதிர்ப்பட்டோரைக் கொல்லும் அளவு எழுந்த சினம். கன்ற - மேலும் கரிதாக. 'முகம் கன்ற' என்க. பருக்கை யெடுத்து - பருத்த தும்பிக்கையை உயர எடுத்து. வென்றி மருப்பு உருவ - வெற்றியைத் தரும் தந்தங்கள் ஊடுருவும்படி, இதனை "வெய்து உயிர்த்து" என்பதற்குப் பின் கூட்டுக. வெய்து உயிர்த்தல் - வெப்பமாக (புகை யெழும்படி)ப் பெருமூச்சு எறிந்து. நிகர் - ஒளி; அழகு. முன்பு, "உழக்கி" எனவும், "இலுப்பி" எனவும் (105) எனப் பொது வாகக் கூறியதைப் பின்பு அவ்வப் பொருள்மேல் வைத்து, "அழித்து, குத்தி, வீசி" எனத் தனித்தனியாக வகுத்துக் கூறினார். பணம் - யானையை அடக்குவார் பயன்படுத்து ஓர் ஆயுதம். 'அதனை யுடைய பாகர்' என்க. பரிந்து - கிழித்து. நிணப் பாகும் - கொழுப்புக் குழம்பு. ஓடை - யானையின் நெற்றிப் பட்டம். பரிக்காரர்கள் - யானையின் இரு பக்கத்திலும் கோலைக் கையில் கொண்டு நடத்திச் செல்லும் பரிக்கோற்காரர்கள் "காரர்கடாம்" என்னும் சீரில் ரகர ஒற்று அலகுபெறாது நின்றது.

110. கூடி *- பலரும் திரண்டு. நயந்து குரல் கொடுத்து, அன்பை வெளிப்படுத்தும் முறையில் சில இனிய சொற்களைச் சொல்லி, வேட்டம் - வேட்கை; இங்கு உணவு வேட்கை அதைத் தணித்தது. 'கரும்பு முதலியவகைகளைக் கொடுத்து' என்க. "தணித்த" என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்த லாயிற்று. தணித்த ஆங்கு - தணித்த அப்பொழுது.*

111. வாசி *- அளவு. இஃது யானைமீது ஏறுதற்குப் படியாக அதன் உடலில் இடப்படும் கருவியைக் குறித்தது. உடல் தூய வாசி - யானையின் உடலில் இடப்பட்ட தூய்மையான வாசி. மேல் கொண்டு - மேலே ஏறி, "கொண்டு"*

110. நயந்து குரல்கொடுத்து நட்பளித்துச் சென்று
வியந்தணுகி வேட்டம் தணித்(து) ஆங்(கு) – உயர்ந்த

111. உடல்தூய வாசிதனைப் பற்றிமேல் கொண்(டு) ஆங்(கு)
அடற்கூடற் சந்தி அணுகி – அடுத்த

112. பயிர்பலவும் பேசிப் படுபுரசை நீக்கி
அயர்வு கெடஅணைத்(து)அ தட்டி – உயர்தரு

113. தண்டுபே ரோசையின்கண் தாள்கோத்துச் சீர்சிறுத்
தொண்டர் பிறகணையத் தோன்றுதலும் – எண்டிசையும்

114. பல்சனமும், மாவும், படையும் புடைகிளர
ஒல்லொலியால் ஓங்கு கடல் கிளர – மல்லற்

115. பரித்தூரம் கொட்டப் படுபணிலம் ஆர்ப்பக்
கருத்தோ(டு) இசைகவிஞர் பாட – விரித்த

என்றே கூறினாராயினும் 'கொள்விக்கக் கொண்டு' என்பதே கருத்து என்க. கூடற் சந்தி - மதுரை நகரின் தெருக்கள் சந்திக்கும் இடம்.

112. பயிர் *- யானையைப் பழக்கும் மொழி. புரசை - யானையின் கழுத்தில் இடும் கயிறு. அயர்வு - சோர்வு (113) தண்டு பேரோசை - வெளியே பரவிச் செல்லும் பெரிய ஒலி. இஃது ஆகுபெயராய் யானையின் இரு பக்கத்திலும் தொங்க விடப்பட்ட மணிகளைக் குறித்தது. தாள் கோது - இரு பக்கத்திலும் இரு மணிகளுக்குள்ளே கால்களைக் கோத்து. "சிறுத்தொண்டர்" என்பது இங்கே அப்பெயரை உடைய நாயனாரைக் குறியாது, காரணப் பெயராய் அடியவர் பலரையும் குறித்தது. பிறகு அணைய - பின்னால் வர. தோன்றுதல் - காணப்படுதல்.*

114. மா, *'யானை, குதிரை' - இரண்டிற் பொது. படை - மக்கள் திரட்சி. புடை. கிளர - நாற்புறத்திலும் மிக்குத் தோன்ற. ஒல்லொலி - ஒல்லென் ஒலி, ஒல் - ஒலி, தாலாட்டு, ஒலிக்குறிப்பு. கடல் கிளா - கடல் பொங்கி வந்ததுபோலத் தோன்ற. மல்லல் - வளப்பம்.*

115. *'தூரியம்' என்பது, "தூரம்" என மருவி வந்தது. பரித் தூரியம் - குதிரையின்மேல் வைத்து முழக்கப்படும் வாத்தியம். படு பணிலம் - ஒலிக்கின்ற சங்கு. ஆர்ப்ப - ஒலிக்க, 'கவிஞர் கருத்தோடு இசைபாட, கருத்து - பொருள் (116) தொங்கற்கள் - மாலைகள். "தொங்கல்களும்" என்னும் சீரில் லகர ஒற்று அலகு பெறாதாயிற்று. பொக்கம் - பொலிவு (பொங்கு + அம் = பொக்கம்). (117) கடை படுவீதி - பல வாயில்கள் (பக்கங்களில்) பொருந்திய வீதி; மாட வீதி.*

116. குடைபலவும், சாமரையும், தொங்கல்களும் கூடிப்
புடைபரந்து பொக்கம் படைப்பக் – கடைபடு

117. வீதி அணுகுதலும், மெல்வளையார் உள்மகிழ்ந்து
காதல் பெருகக் கலந்தெங்கும் – சோதிசேர்

118. ஆடரங்கின் மேலும் அணிமா ளிகைகளிலும்
சேடரங்கு நீள்மறுகும் தெற்றியிலும் – பீடுடைய

119. பேரிளம்பெண் ஈறாகப் பேதை முதலாக
வாரிளங் கொங்கை மடநல்லார் – சீர்விளங்கப்

120. பேணும் சிலம்பும் பிறங்கொளிசேர் ஆரமும்,
பூணும் புலம்பப் புறப்பட்டுச் – சேண் மறுகில்

121. காண்டகைய வென்றிக் கருவரைமேல் வெண்மதிபோல்
ஈண்டு குடையின் எழில்நிழற் கீழ்க் – காண்டலுமே

---

118. ஆடு அரங்கு - நடன சாலை. சேடு அரங்கு மறுகு - பலவகை அரங்குகளை உடைய தெரு. 'அரங்கின்மேல் நின்றும், மாளிகைகளினின்றும் மறுகின் கண்ணும், தெற்றியின் கண்ணும் புறப்பட்டு' என்க. தெற்றி - திண்ணை.

119. மேல் (117) "வெள்வளையார்" என்றது பொது. இங்கு "மட நல்லார்" என்றது அவ்வப் பருவத்து மகளிரைச் சிறப்பாகக் குறித்தது, எனவே, "அம் மட நல்லார்" எனச் சுட்டு வருவிக்க. இறுதியை முன்னர்க் கூறியது காதற்கு உரிமை யுடைமை பற்றி. சீர் - அழகு.

120. புலம்ப - தனிமைப் பட; அஃதாவது, தங்களை விட்டு நீங்கிப் போய்விட. புறப் பட்டு - வெளியே வந்து. வெளியே வருதல் நாண் இழந்ததன் அறிகுறியாம். சேண் - நீளம். மறுகு - தெரு.

121. கரிய யானையின் மேல் தோன்றுகின்ற வெண்குடை, கரிய மலைமேல் காணப்படும் முழுநிலவை ஒத்திருந்தது (122) 'பிள்ளையாரைக் காண்டலும்' என்க. கலை - ஆடை. மால் - மயக்கம். மெய் - உடம்பு. வெய்து உயிர்த்து - வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டு. (123) பூம் பயலை - வெள்ளைப் பூப்போலும் பசலை; காதல் நோயால் உண்டாகும் நிற வேறுபாடுகளுள் வெண்ணிற மாவதை, 'பசலை' எனவும், பொன்னிறமாவதை 'சுணங்கு' எனவும் கூறுவர். சுணங்கே இங்கு "பொன்" எனப்பட்டது. காம்பு - மூங்கில். கவின் -

122. கைதொழுவார்; நின்று கலைசரிவார்; மால் கொண்டு
மெய்தளர்வார்; வெள்வளைகள் போய் வீழ்வார்; – வெய்துயிர்த்துப்

123. பூம்பயலை கொள்வார்; புணர்முலைகள் பொன்பயப்பார்;
காம்பனைய மென்தோள் கவின்அழிவார்; – தாம் பயந்து

124. 'வென்றிவேற் சேய்' என்ன, 'வேனில் வேள் கோ' என்ன
'அன்(று) என்ன, 'ஆம்' என்ன ஐயுற்றுச் – சென்றணுகிக்

125. 'காழிக் குலமதலை' என்றுதம் கைசோர்ந்து
வாழி வளைசரிய நின்றயர்வார் – பாழிமையால்

126. உள்ள நிலைதளர்ந்த ஒண்ணுதலார், வெல்களிற்றை
'மெள்ள நட' என்று வேண்டுவார்; – 'கள்ளலங்கல்'

127. தாராமை யன்றியும், தையல்நல் லார்முகத்தைப்
பாராமை சாலப் பயன்' என்பார்; – 'நேராக

அழகு. "தாம் பயந்து" என்றது, மேல் "பொன் பயப்பார்" என்றதனை மீட்டும் வழி மொழிந்தது.

124. *வென்றி வேல் சேய், முருகன். வேனில் வேள் கோ, மன்மதன். (125) பலவாறாக ஐயுற்றவர்கள் இறுதியில் 'ஆளுடைய பிள்ளையார்' என்று துணிந்தனர். முன்பு ஐயுற்றதற்குக் காரணம் மிக்க அழகு. குல மதலை - சிறந்த குழந்தை. "குழவி மருங்கினும் கிழவ தாகும்"[1] என்றார். ஆகலின், இங்குக் குழவியிடத்தும் மகளிரது காமம் புணர்க்கப்பட்டது. (125) "முன்னும் பின்னும் மொழியடுத்து வருதலும்"[2] என்றபடி. 'கை' என்னும் இடைச்சொல் இங்கு, "சோர்ந்து" என்னும் சொல்லைப் பின் அடுத்து வந்தது. 'வாழி', அசை. பாழிமை - காதலின் மிகுதி. (126) கள் - தேன். அலங்கல் - மாலை.*

127. *"பாராமை சாலப் பயன்" என்பது எழுவாய்த் தொடராயும், ஆன் உருபின் மேல் தொக்க மூன்றாவதன் தொகையாயும் நின்று சிலேடையாயிற்று. "சாலப் பயன்" என்பதற்கு, 'இவனது திருவருள் நிலைக்கு மிக்க பயனைத் தருவது' எனவும், 'இவன் ஆண்டில் மிகச் சிறியன்' எனவும் இரு பொருள் கொள்க. இரண்டாவது பொருட்கு, பயன், 'பயல்' என்பதன் திரிபாகும்.*

---

1. தொல் - பொருள் - பாடாண் திணை.

2. தொல் - சொல் - இடையியல்.

128. என்னையே நோக்கினான்; ஏந்திழையீர்! இப்பொழுது
நன்மை நமக்குண்(டு)' எனநயப்பார்; – கைம்மையால்

129. ஒண்கலையும், நாணும், உடைத்துகிலும், தோற்றவர்கள்
'வண்கமலத் தார்வலிந்து கோடும்' எனப் – பண்பின்

130. வடிக்கண் மலர்வாளி வார்புருவ வில்மேல்
தொடுத்(து) அதரத் தொண்டை துடிப்பப் – பொடித்தமுலைக்

131. காசைக் கருங்குழலார் காதற் கவுணியன்பால்
பூசற் கமைந்து புறப்படுவார்; – வாசச்

132. செழுமலர்த்தார் இன்றெமக்கு நல்காதே, சீரார்
கழுமலத்தார் கோவே! கழல்கள் – தொழுவார்கள்

133. 'அங்கோல வளையிழக்கப் போவது நின்னுடைய
செங்கோன்மையே' என்று செப்புவார்; – நங்கையீர்!

---

128. ஒவ்வொருவரும் 'என்னையே நோக்கினான்' என நயப்பார் என்க. நயத்தல் - மகிழ்தல். கைம்மை - கைக்கிளைத் தன்மை. (129) "கலை" என்றது 'மேலாடை' எனவும் "உடை" என்றது, 'இடையில் உடுக்கப்பட்ட உடை' எனவும் கொள்க. 'தோற்ற' என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. இங்ஙனம் இலக்கியங்களில் தெருவிடை உடையும், நாணும் ஒருங்கிழந்தாராகச் சொல்லப்படுவோர் பொது மகளிரே யன்றிக் குலமகளிர் அல்லர் என்பதை,

*"வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான"**

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும், அதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரைத்த உரையாலும் உணர்க.

கமலத் தார் - தாமரை மலர் மாலை. இஃது அந்தணர்க்கு அடையாளமாவது. கோடும் - கைக் கொள்வோம். பண்பு - தங்கட்கு இயல்பாய் உள்ள குணம்.

***கண்ணி - 130, 131 :** மகளிர் பிள்ளையார் மேல் காதற் போர் தொடுக்க எண்ணும் முறை. வடிக் கண் - மாவடுவைப் போலும் கண்கள். வாளி - கண். கண் வாளி, புருவ வில் - இவை உருவகம். அதரம் - கீழ் உதடு. தொண்டை - கொவ்வை, இஃது இதன் பழத்திற்கு ஆகுபெயர். அதரத் தொண்டை;*

---

* *பொருள் - புறத்திணையியல் - பாடாண் திணை.*

134. இன்றிவன் நல்குமே! எண்பெருங் குன்றத்தின்
அன்றமணர் கூட்டத்தை ஆசழித்துப் – பொன்ற

135. உரைகெழுவு செந்தமிழ்ப்பா ஒன்றினால் வென்றி
நிரை கழுமேல் உய்த்தானை நேர்ந்து – விரைமலர்த்தார்

136. பெற்றிடலாம் என்றிருந்த நம்மினும் பேதையர்கள்
மற்றுளரோ – என்று வகுத்துரைப்பார்; – மற்றிவனே

137. பெண்இரக்க, அன்றே, பிறைநுதலீர்! மாசுணத்தின்
நண்ணு கடுவிடத்தால் நாள்சென்று – விண்ணுற்ற

உருவகம். பொடித்தல் - புளகித்தல். (பூரித்தல்) (131) காசை - காயா. இஃது ஒரு செடி வகை. 'பூவை' என்றும் சொல்லப்படும். இங்கு இதுவும் இதன் மலருக்கு ஆகுபெயர். காயாம் பூ மகளிர் கூந்தலுக்கு உவமையாகும். மாயோனும் 'காயாம் பூ வண்ணன்' என்று சொல்லப் படுவான். 'முலையை உடைய குழலார்' என்க. காதற் கவுணியன் - காதலை உண்டாக்கிய கவுணியன். பூசற்கு அமைந்து - போர் செய்யத் துணிந்து. 'பலரிடையே கூட்டத்துள் நில்லாது அருகில் நெருங்கிச் சென்று ஆடல் புரிந்தால் மயங்குவன்' என்பது மகளிர் கொண்ட எண்ணம். (132, 133) ஒரு சார் மகளிர் எண்ணம் மேற் கூறியவாறாக, மற்றொரு சார் மகளிர் இங்ஙனம் இரங்குவாராயினர். அம் - அழகு. கோல் வளை - ஒழுங்காக இடப்பட்ட வளையல்.

கண்ணி - 134 : *நல்குதல் - இரங்குதல். "நல்குமே" என்னும் வினா, 'நல்கான்' என்னுங் குறிப்பினது. ஆசு பற்றுக்கோடு. (135) இங்கு, ''பா'' என்றது ஆகுபெயரால் பதிகத்தைக் குறித்தது. "ஒன்று" என்றது, "வாழ்க அந்தணர்" எனத் தொடங்கும் திருப்பாசுரப் பதிகத்தை. நேர்ந்து - எதிர்ப்பட்டு , (136) ஒரு திருப்பதிகத்தால் சமணரை வென்றது திருவருளாலன்றோ! "அத்தகைய திருவருளுக்கு உரியன் ஆகிய இவன் மகளிரை விழைவான்" எனக் கருதியது பேதைமை - என ஒரு சார் மகளிர் தங்களைத் தாங்களே நொந்து கொண்டு, 'இவன் மகளிர் வயப்படான்' என்னும் துணிவினராயினர். "மற்று" என்பது மேற்கூறிய கருத்தை. மாற்றி நிற்றலால் வினை மாற்று. "இவனே" என்பதை "வைத்தது" என்பதன் பின்னே கூட்டுக.*

கண்ணி - 136, 137 : *"பிறை நுதலீர்" என்பதை, "வகுத்துரைப்பார்" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. இது மகளிர் ஒருவர் ஒருவரைத் தம்முள் முன்னிலைப்படுத்தியது. பெண் இரக்க - பெண் ஒருத்தி வேண்டிக் கொள்ள.*

138. ஆருயிரை மீட்(டு), அன்(று) அவளை அணிமருகல்
ஊரறிய வைத்த(து) என உரைப்பார்; – பேரிடரால்

139. ஏசுவார்; தாம் உற்ற ஏசறவைத் தோழியர் முன்
பேசுவார்; நின்று தம் பீடழிவார்;– ஆசையால்

140. நைவார்; நலன்அழிவார்; நாணோடு பூண் இழப்பார்;
மெய்வாடு வார்; வெகுள்வார்; வெய்துயிர்ப்பார்; தையலார்

141. பூந்துகிலைப், 'பூமாலை' என்றணிவார்; பூவினைமுன்
'சாந்தம்' என மெய்யில் தைவருவார்; – வாய்ந்த

142. 'கிளி' என்று பாவைக்குச் சொற்பயில்வார்; பந்தை
'ஒளிமே கலை' என்(று) உடுப்பார்; – அளிமேவு

143. பூங்குழலார் மையலாய்க் கைதொழுமுன் போந்தான்
ஒங்கொலிசேர் வீதி உலா.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாசுணம் - பாம்பு. நாட் சென்று - வாழ்நாள் முடியப் பெற்று. மருகல், ஒரு தலம் (138) "வைத்தது" என்னும் தொழிற் பெயராய், 'வைத்தவன்' எனப் பொருள் தந்தது. 'ஒரு பெண்ணிற்கு இரங்கியவன் இங்கு நம்மில் எவருக்கேனும் இரங்காமலா போய் விடுவான்' என்றபடி. அவளை ஊரறிய வைத்தது, பலரையும் கூட்டித் திருமணம் செய்வித்தது. இவ்வாறு ஒருசாரர் கருத்து இருந்தது.

கண்ணி - 139 : *ஏசுவார் - ஒருவர் மற்றொருவரை இகழ்வார்கள். ஏசறவு - துன்பம். பீடு - பெருமை (140) நலன் - அழகு. மெய் - உடம்பு.*

கண்ணி - 141, 142 : *மகளிரது மதிமயக்கம். சாந்தம் - சந்தனம். தைவருதல் - தடவுதல். பாவை - கிளிபோலச் செய்யப்பட்ட பதுமை. பயிற்றுவார் என்பதில் பிற வினை விகுதி தொகுத்தல். அளி - வண்டு.*

கண்ணி - 143 : *'இவ்வாறான பூங்குழலார்' - என எடுத்துக் கொண்டு உரைக்க. கை தொழுமுன் - அருகிற் சென்று கும்பிடுவதற்கு முன்னே, உலாப் போந்தான் - உலாப் போந்து முற்றினான்.*

உரைத்தொகுப்பு

நெடுவெண்பாட்டாக மிக நீண்டு வந்த இப்பாட்டில் முதற் றொட்டு, "நித்திலங்கள் ஈன" என்பது காறும் (8) வயல்களின் நடுவில் உள்ள குளங்களில் எருமை பாய்தலால் உளவான நிகழ்ச்சிகளே சொல்லப்பட்டன.

"உலவிய" (8) என்பது முதல் "ஓங்கு" (10) என்பது காறும் வயல்களின் சிறப்பே கூறப்பட்டது.

"மாசில் நீர்" (10) என்பது முதல், "வளம் துன்று வார்பொழிலின் மாடே" (22) என்பது காறும் மேற் கூறிய வயல்களை அடுத்துப் பலவகை மரக் கூட்டங்களையுடைய சோலையின் சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது.

"கிளர்ந்தெங்கும்" (22) என்பது முதல், "வேலை ஒலிப்ப" (24) என்பது காறும் புற நகரில் எழும் பல வகை ஒலிகள் கூறப்பட்டன.

"வெறிகமழும்... தன்மையவா" (24-26) என்னும் பகுதியில் புற நகர்ச் சிறப்பு கூறப்பட்டது.

"சூழ் கிடப்ப" (26) என்பது அகழிச் சிறப்பு. "முளை நிரைத்து" (27) என்பது முதல் "இஞ்சி அணிபெற்று" (30) என்பது காறும் மதிலின் சிறப்பு.

"பொங்கொளி சேர்" (30) என்பது முதல், "எழில் சிறப்ப" (34) என்பது காறும் நகரத்தில் உள்ள மாளிகை முதலியவற்றின் சிறப்பு. "மலர் மடந்தை.. வாய்மைத்தாய்" (35) என்பதனால் நகரில் திருமகள் மகிழ்ந் துறைதல் கூறப்பட்டது.

"பொன்னும், மரகதமும்" - என்பது முதல் (36) நகரில் உள்ளாரது கொடைச் சிறப்பும், அடுத்து அவர்களது வாய்மைச் சிறப்பும் (38) கூறப்பட்டன.

"உண்மை மறை பயில்வார்" (38, 39) என்பது முதல் "நானூற்றுவர் மறையோர்" (44) என்பதுகாறும் சீகாழியில் உள்ள அந்தணர்களது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

"நா மன்னும்" (44) என்பது முதல் "மங்கையர்கள் கூட்டமும்" (48) என்பது காறும் சீகாழியில் உள்ள மகளிரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. அடுத்துச் சிறார் குழுக் கூறப்பட்டது.

"வேத ஒலியும்" (49) என்பது முதல், "செவிடுபட" (52) என்பது காறும் அந்நகரில் எழும் ஒலி வகைகள் கூறப்பட்டன.

"பார் விளங்கு" (52) என்பது முதல், "மல்லைச் செழு நகரம்" (59) என்பதுகாறும் சீகாழியின் சிறப்பு, அதன் பன்னிரு பெயர்களோடு கூறப்பட்டது.

''மன்னவும்'' (59) முதல், ''வாய்ப்பவும்'' (62) என்பது காறும் ஞானசம்பந்தரது அவதாரப் பயன்கள் சொல்லப்பட்டன.

"அவதரித்த வள்ளலை" (63) என்பது முதல் திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேயை'' (85) என்பது காறும் ஞானசம்பந்தரது பெருமைகளே சொல்லப்பட்டன. அவற்றிடையே கண்ணி 75-82-ல் அவர் நிகழ்த்திய அற்புதங்களும், கண்ணி-83, 84-ல் அவர் அருளிச் செய்த பதிக வகைகளும் கூறப்பட்டன.

***கண்ணி - 86-89 :** சீகாழி அந்தணர்கள் ஞானசம்பந்தரை வணங்கி உலாவாக எழுந்தருள வேண்டுதலும், அதற்கு அவர் இசைந்தருளலும் கூறப்பட்டன.*

"நீதியால்" (89) என்பது முதல், "கோலம் புனைவித்து" (95) என்பது காறும் ஞானசம்பந்தருக்குச் செய்யப்பட்ட ஒப்பனைகளில் பூச் சூடுதலாகிய தலைக்கோலமே கூறப்பட்டது.

"காதில்" (95) "உடல் புனைந்து" (100) என்பதுகாறும் அணிகல ஒப்பனை, திருநீறு கண்டிகை ஒப்பனை, உடை ஒப்பனை இவை கூறப்பட்டன.

"திண் நோக்கில்" (100) "கொண்டு வருதலும்" (109) என்பதுகாறும் உலாவிற்குக் கொள்ளப்பட்ட யானை ஏற்றத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

"எண்டிசை" (113) "பொக்கம் படைப்ப" (116) என்பதுகாறும் உலாவின் ஆரவாரச் சிறப்பே கூறப்பட்டது.

இதன்பின் உள்ள பகுதி முழுதும் வீதி உலாவில் ஞானசம்பந்தரைக் கண்ட, பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈறான பருவ மகளிர் ஒருதலைக் காமமாகக் காதலித்து வருந்திய வருத்தமே கூறப்பட்டு முடிவெய்திற்று. எனவே,

"பலவகைச் சிறப்புக்களை யுடைய சீகாழித் தலத்தில் அந்தணர்களது கவுணிய கோத்திரத்தில் ஒப்புயர்வற்ற ஒரு புதல்வராய் உலகம் உய்ய அவதரித்துத் திருவருளால் பதினாறாயிரம் தமிழ்ப் பதிகங்களைப் பாடிப் பாண்டி நாட்டில் சமணர்களை வாதில் வென்றது முதலிய அற்புதங்களை நிகழ்த்திய திருஞானசம்பந்தர் சீகாழி அந்தணர்கள் விண்ணப்பித்துக் கொண்டபடி பலவகை ஒப்பனைகளுடன் யானை மீது ஏறி, விழா ஆரவாரங்களுடன், தமது அருள் நிலையை அறியாது காதல் கொண்ட ஏழு பருவத்து மகளிரும் வருந்தியே நிற்கச் சீகாழி நகர் வீதிகளில் உலாப் போந்து மீண்டருளினார்" என்பதே இப்பாட்டின் பொருட் சுருக்கமாகக் கொள்க.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை முற்றிற்று.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

கலம்பகம் என்பது தமிழிலுள்ள 96 பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று. புயம், தவம், வண்டு, அம்மனை, பாண், மதங்கு, கைக்கிளை, சித்து, ஊசல், களி, மடக்கு, ஊர், மறம், காலம், தழை, இரங்கல், சம்பிரதம், கார் என்னும் இப்பதினெட்டுறுப்புக்களையும் பெற்று வருவது கலம்பகம் என்னும் பிரபந்தமாகும். இதன் முதற்கண் ஒருபோகு, வெண்பா, கலித்துறை யென்னும் இம் மூன்றும் முதலுறுப்பாய் வருமெனவும், இவற்றின்பின் ஆசிரிய விருத்தம், ஆசிரியப்பா, வஞ்சித்துறை, வஞ்சி விருத்தம், வெண்டுறை, வெண்பா, மருட்பா, கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தம் என்ற பாக்கள் ஏற்றவாறு வருமெனவும் வெண்பாப் பாடியலுடையார் கலம்பகத்தின் இலக்கணத்தினை விரித்துரைப்பர். இப்பிரபந்தத்திலுள்ள பாடல்கள் அந்தாதியாகத் தொடுக்கப்பெற்று இறுதிப் பாடலின் இறுதி முதற்பாடலின் முதற் சொல்லுடன் மண்டலித்து முடிதல் வேண்டுமென்பது விதி.

இப்பொழுது கிடைத்துள்ள கலம்பகங்களுள் தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மனென்னும் பல்லவ மன்னனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு புலவ ரொருவர் பாடிய நந்திக் கலம்பகமே காலத்தால் முற்பட்டதாகும். அதனையடுத்துப் பழமையுடையதாக எண்ணத்தகுவது பதினொராந் திருமுறையிலுள்ள ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பக மென்னும் இப்பிரபந்தமேயாகும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பெற்றமையின் இஃது ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன்கண் ஒன்று முதல் நாற்பத்தொன்பது வரையுள்ள பாடல்களே இப்பொழுது கிடைத்துள்ளன. நாற்பத்தொன்பதாம் பாடல் ‘எழிலிணையடி யிசைமினே’ என முடிகின்றது. இவ்விறுதி ‘அலையார்ந்த’ எனத் தொடங்கும் முதற் பாடலின் முதற் சொல்லோடு மண்டலித்து முடியவில்லை. அன்றியும் இப்பிரபந்தத்தின் முதற் பாடலாகிய ஒருபோகின்கண் தரவென்னும் உறுப்புக் காணப்படவில்லை. எனவே இக்கலம்பகத்தின் முதற்பாடலின் முதலுறுப்பாகிய தரவும் நாற்பத்தொன்பதாம் பாடலுக்குப் பின்னுள்ள ஏனைய பாடல்களும் ஏடுகளின் சிதைவினால் மறைந்தனவெனக் கருத வேண்டியுளது. தேவர்க்கு நூறு செய்யுளும் முனிவர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்தும் அரசர்க்குத் தொண்ணூறும் அமைச்சர்க்கு எழுபதும் வணிகர்க்கு ஐம்பதும் ஏனையோர்க்கு முப்பதும் என்ற வரையறையுடன்

கலம்பக மாகிய இப்பிரபந்தம் இயற்றப்பெறுதல் வேண்டுமெனப் பிற்காலத்தில் வெண்பாப் பாட்டியலுடையார் வகுத்த சாதிபற்றிய பாட்டியல் மரபு அவர்க்குப் பன்னூறாண்டுகள் முற்பட்டுத் தோன்றிய தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் காலத்தும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலத்தும் நிலவியதெனக் கொள்ளுதற்கில்லை.

சிவபெருமானருளால் சீகாழிப்பதியிற்றோன்றி, உமையம்மையார் அளவிறந்த ஞானத்தை அமிர்தாக்கிப் பொற்கிண்ணத் தளித்தருளப் பாலமுதாகிய அதனை நுகர்ந்து, தேவராலும் காணுதற்கரிய கடவுளைத் ‘தோடுடைய செவியன்’ என்ற திருப்பதிகத்தால் ‘எமக்கு அருள்புரிந்த பெருமான் பிரமாபுரமேவிய இவனே’ எனத் தம் தந்தையார்க்கு அடையாளங்களுடன் சுட்டிக்காட்டிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், திருத்தலங்கள் தோறுஞ் சென்று அங்கங்கே வாழும் மக்கள் இறைவனது திருவருள் நெறியைக் கடைப்பிடித்து இடர் நீங்கி யின்புறுதல் வேண்டி நிலையான திருப்பதிகங்களையருளிச் செய்து உலகத்தார்க்கு இறைவன் திருவடிகளிற் பத்திமையை விளைவித்த வரலாறு, இக்கலம்பகத்தின் முதற் பாடலிற் குறித்துப் போற்றப் பெற்றுளது.

பலமலி தருந் தமிழ், முத்தமிழ், செழுமலயத்தமிழ், அறிவாகியின்பஞ் செய் தமிழ், பயனிலவு ஞானத் தமிழ், வீறதார் தமிழ் எனத் தமிழின் சிறப்பினை நம்பியாண்டார் நம்பி இக்கலம்பத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இங்ஙனம் அறிவாகி இன்பஞ்செய் தமிழ்மொழியின் துணைகொண்டே வடமொழியில் வல்ல சமணர்களை வாதில் வென்றார் என்பதனை,

அறிவாகி யின்பஞ்செய் தமிழ்வாதில் வென்றந்த
அமணான வன்குண்டர் கழுவேற முன்கண்ட
செறிமாட வண்சண்பை நகராளி என்தந்தை
திருஞானசம்பந்தன்

எனவருந் தொடரால் இனிது விளக்கியுள்ளார். இக்கலம்பகத்திலுள்ள செய்யுட்கள் ஆளுடைய பிள்ளையார் செய்தருளிய அருட் செயல்களையும் அவர் திருவாய் மலந்தருளிய திருப்பதிகளின் சிறப்பினையும் புலப்படுத்துவன வாகவுள்ளன.

பெறுபயன் மிகப்புவியுள் அருளுவன, பிற்றைமுறை
பெருநெறியளிப்பன, பல்பிறவியை ஒழிச்சுவன,

உறுதுய ரழிப்பன, முன்உமைதிரு வருட்பெருக
வுடையன, நதிப்புனலினெ திர்பஃறி உய்த்தன, புன்
நறுமுறுகுறைச் சமணை நிரைகழு நிறுத்தியன,
நனிக தவடைத்தன, துனருவிடம் அகற்றியன,
துறுபொழில் மதிற்புறவ முதுபதிமன் ஒப்பரிய
தொழில்பல மிகுத்ததமிழ் விரக கவித்தொகையே,

எனவரும் பாடல், தமிழ் விரகராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய திருப்பதிகங்களால் நிகழ்ந்த அற்புதங்களை விரித்துரைத்தல் காண்க.

"கொடிநீடு விடையுடைய பெருமானை அடிபரவு
குணமேதை, கவுணியர்கள் குலதீப சுபசரிதன்
அடியேன திடர்முழுதும் அறவீசு தமிழ்விரகன்"

எனவும்,

"கழுமல நாதன் கவுணியர் குலபதி
தண்டமிழ் விரகன் சைவ சிகாமணி
பண்டிதர் இன்பம் பரசமய கோளரி
என்புனை தமிழ்கொண் டிரங்கி என்னுள்ளத்
தன்பினை அருளிய ஆண்டகை"

எனவும் ஆளுடை பிள்ளையாரை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் உளமுருகிப் போற்றுதலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், பிள்ளையார்பால் இவர்க்கிருந்த ஈடுபாடு நன்கு புலனாகும். 'இடபக்கொடியினையுடைய சிவபெருமா னொருவனையன்றிப் பிறரெவரையும் தெய்வமாப் பேணாத தெளிவுடையார் திருஞானசம்பந்தராதலின் 'கொடிநீடு விடையுடைய பெருமானை யடிபரவு குணமேதை' என இந்நூலாசிரியர் அவரைப் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார். "வம்பறாவரி வண்டு மணநாறமலரும், மதுமலர் நற்கொன்றையான் அடியலாற்பேணா, எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்" எனத் திருத்தொண்டத்தொகையில் நம்பியாரூரர் ஆளுடைய பிள்ளையாரைப் போற்றிய குறிப்பு இவண் நினைக்கத்தகுவதாகும்.

இக் கலம்பகத்திலுள்ள ஆசிரிய விருத்தங்கள் பல திருவெண் காட்டடிகள் பாடிய கோவில் நான்மணிமாலையிலுள்ள சந்தப் பாடல்களை அடியொற்றினவாய் இயலிசைத் திறங்களிற் சிறந்து திகழ்கின்றன.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

38. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

ஒருபோகு கொச்சகக் கலிப்பா

நான்கடித் தாழிசை

திருச்சிற்றம்பலம்

1325அ. அலையார்ந்த கடலுலகத்(து) அருந்திசைதோ(று) அங்கங்கே
நிலையார்ந்த பலபதிகம் நெறிமனிதர்க்(கு) இனி தியற்றி
ஈங்கருளி யெம்போல்வார்க்(கு) இடர்கொடுத்தல் காரணமா
ஓங்குபுகழ்ச் சண்பையெனு மொண்பதியு ளுதித்தனையே.

தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று கலம்பகம். "கலம் - பன்னிரண்டு; பகம் - ஆறு. ஆகப் பதினெட்டு உறுப்புக்களை உடையதாய் வருவது கலம்பகம்" - இப்பெயரின் காரணத்தைக் கூறுவர் ஆயினும், 'பலவகைப் பொருள்களைக் கலந்து பலவகை யாப்புக்களால் ஆக்கப்படும் பிரபந்தம் கலம்பகம்' எனக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகத் தெரிகின்றது. "கலப்பகம் - என்பது, - கலம்பம்" - என மெலிந்து வருவதாகக் கூறலாம்.

இதில் சில பொருள்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாததாகவே வரும். இப்பிரபந்தமும் ஒருவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்தே பாடப்படும். பல பாட்டுக்கள் பாட்டுடைத் தலைவரைப் பற்றியே வருதலோடு, ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு இல்லாத பலபொருள்கள் பற்றியும் பல பாட்டுக்கள் வரும். அவைகள் பிரபந்தப் பொருளாகும்.

பொருளால் தொடர்புபடாத இதன் பாட்டுக்கள் சொல்லால் தொடர்பு பட்டு வரும்படி அந்தாதியாகப் பாடப்படும். அதனால் இப்பிரபந்தமும் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுளாம்.

'நூறு, அறுபது, முப்பது' என்னும் பாடல் தொகையால் இப்பிரபந்தம் அமையும். இக்கலம்பகத்துள் நாற்பத்தொன்பது பாட்டுக்களே காணப்படுகின்றன.

கலம்பகத்தின் இறுதிச் செய்யுளின் இறுதிச் சொல் முதற் செய்யுளின் முதற் சொல்லோடு இயைந்து மண்டலித்தல் வேண்டும். அம்முறைமையும் இதில் காணப்படவில்லை. அதனால், 'இதன் இறுதியில் சில பாட்டுக்கள் கிடைக்கவில்லை' - என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

ஆ. செஞ்சடைவெண் மதியணிந்த சிவனெந்தை திருவருளால்
வஞ்சியன நுண்ணிடையாள் மலையரையன் மடப்பாவை
நற்கண்ணி யளவிறந்த ஞானத்தை யமிர் தாக்கிப்
பொற்கிண்ணத்(து) அருள்புரிந்த போனகமுன் நுகர்ந்தனையே.

“முதலில் ஒருபோகு கொச்சகம். அதனை யடுத்து ஒரு நேரிசை வெண்பா. அதனை யடுத்து ஒரு கட்டளைக் கலித்துறை. இவை கட்டாயமாக வரவேண்டும்'' என்பது இப்பிரபந்த இலக்கணம். அதன்படி இதன் முதற்பாட்டு ஒருபோகு கொச்சகக் கலிப்பாவாக அமைந்துள்ளது.

1325. ‘பா நிலைக் கொச்சகம், மயங்கிசைக் கொச்சகம்’ எனக் கொச்சகக் கலி இருவகைப்படும். ‘கொச்சகம்’ என்பதே முறை பிறழ்ந்து வருவதுதான். வெண்பா முறை பிறழ்ந்து வருவது ‘பாநிலைக் கொச்சகம்’ எனவும், கலிப்பாவின் உறுப்புக்கள் முறை பிறழ்ந்து வருவது ‘மயங்கிசைக் கொச்சகம்’ எனவும் சொல்லப்படும். இவை கடவுளரைப் பொருளாகக் கொண்டுவரின் ‘ஒருபோகு கலி’ எனப்படும். கடவுளரைப் பொருளாகக் கொண்டுவரும் பாட்டுக்களை, ‘தேவ பாணி’ - என வழங்குதல் அக்கால வழக்கம். அத்தேவ பாணியில் ஒருவகை ஒருபோக கலி. தேவ பாணியாய் வந்து ஒருபோகாய் நின்ற இக்கலிப்பா உறுப்புப் பிறழ்ந்து வந்தமையால் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாவாகும்.

இப்பாட்டில் அராக உறுப்பில் உள்ள, ‘‘தமிழிசை மறைவல்’’ என்பதையும், இறுதி யுறுப்பாகிய சுரிதகத்து முதற்கண் உள்ள “அருந்தமிழ் விரக” என்பதையும், மற்றும், “காழியர் நாத, “ஞானசம்பந்த” என்பவற்றையும் முதலிற் கொள்க. “தமிழிசை.... மறை” உம்மைத் தொகை. வலன் - வல்லவன்.

1325அ. நான்கடித்தாழிசை - 1 *திசை - திசைகளில் உள்ள தலங்கள்; ஆகுபெயர். தேவாரங்கட்கு, “திருப்பதிகம்” என்பதே பெயர் ஆதலால் அவற்றால் உணர்த்தப்படும் நெறியை, “திருப்பதிக நெறி” - என்றார். இயற்றி - ஒழுங்காக விளக்கி. சண்பை - சீகாழி. ‘ஞானசம்பந்தர் நிலவுலகில் அவதாரம் செய்தற்குக் காரணமே பிறவித் துன்பத்திற்கு அஞ்சுபவரது துன்பத்தை நீக்கக் கருதித்தான்” என்பது இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.*

ஆ. நான்கடித்தாழிசை - 2 *நற்கண்ணி - நல்ல வகையாகப் பார்க்கும் கண்களையுடையவள். நல்லவகை - அருளை வழங்குதல் மக்களுள் மகளிர் சிலரை அழகிய கண் உடைமை பற்றி, ‘நக்கண்ணையர்’ - என்பர். ‘சுலோசனா’ - என்பது வடமொழி. அமிர்து - உணவு; சோறு. போனகம் - உண்டி.*

இ) தோடணிகா தினனென்றுந் தொல்லமர ர்க் கெஞ்ஞான்றும்
தேடரிய பராபரனைச் செழுமறையின் அரும்பொருளை
அந்திச்செம் மேனியனை யடையாளம் பலசொல்லி
உந்தைக்குக் காண,வர னுவனாமென்(று) உரைத்தனையே.

அராகம்

ஈ) வளம்மலி தமிழிசை வடகலை மறைவல
முளரிநன் மலரணி தருதிரு முடியினை. (1)

உ) கடல்படு விடமடை கறைமணி மிடறுடை
அடல்கரி யுரியனை யறிவுடை யளவினை. (2)

பெயர்த்தும் தாழிசை

ஊ) கரும்பினுமிக் கினியபுகழ்க் கண்ணுதல்விண் ணவன்அடிமேல்
பரம்பவிரும் புவியவர்க்குப் பத்திமையை விளைத்தனையே. (1)

எ) பன்மறையோர் செய்தொழிலும், பரமசிவா கமவிதியும்
நன்மறையின் விதிமுழுதும் ஒழிவின்றி நவின்றனையே. (2)

இ. நான்கடித்தாழிசை 3 : *'உவன் அரன் ஆம்' - என மாற்றிக் கொள்க. உவன் - நீர், "எச்சில் மயங்கிட உனக்கு ஈது இட்டாரைக் காட்டு"* என வினாவிய அவன்.*

ஈ. அராகம் 1 : *"மறை வல" என்னும் குறிப்புப் பெயரெச்சத்திற்கு, "முளரிநன் மலரணதரு திருமுடியினை" என்னும் தொடர்மொழி, 'அந்தணன்' என ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் முடிபாயிற்று.*

உ. அராகம் 2 : *கறை - நஞ்சு. அறி - அறிதல். முதனிலைத் தொழிற் பெயர். 'உடைய' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத் தலாயிற்று. அளவு - பெருமை.*

ஊ. பெயர்த்தும் இரண்டடித்தாழிசை 1 : *பரம்ப - பரவுதலால் பரவியது பலவிடத்தும் சென்று பாடியதால்.*

எ. தாழிசை 2 : *பன்மறையோர், வைதிக அந்தணர்களும், சிவ மறையோர்களும். செய் தொழில் - செயற் பாலனவாகிய தொழில்கள். 'ஒழுக்கம்' என்றபடி. அகப் புற நூல்களாகிய தந்திரங்களை விலக்குதற்கு, "பரம சிவ ஆகமம்" - என்றார். இஃதே பற்றிச் சேக்கிழார்,*

---

* *பெரியபுராணம் - திருஞானசம்பந்தர் - 73.*

நாற்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்

எ) அணிதவத் தவர்களுக்(கு) அதிகவித் தகனும்நீ; (1)
ஏ) தணிமனத் தருளுடைத் தவநெறிக் கமிர்தம்நீ; (2)
ஐ) அமணரைக் கழுநுதிக் கணைவுறுத் தவனும்நீ; (3)
ஒ) தமிழ்நலத் தொகையினில் தகுசுவைப் பவனும்நீ; (4)

முச்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்

க) மறையவர்க் கொருவன் நீ; (1)
ங) மருவலர்க் குருமு நீ; (2)
ச) நிறைகுணத் தொருவன் நீ; (3)
ஞ) நிகரில்உத் தமனும் நீ; (4)

இருசீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்

ட) அரியை நீ; (1) ண) எளியை நீ; (2)
த) அறவன் நீ; (3) ந) துறவன் நீ; (4)

வேத நெறி தழைத்தோங்க
மிகுசைவத் துறை விளங்க
...
புனிதவாய் மலர்ந்தழுத... புகலித்
*திருஞான சம்பந்தர்**

என்றார். ஒழிவின்றி - எஞ்சாமல்.

எ,ஏ,ஐ,ஒ) நாற்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம் *- அணி தவம் - சிவ புண்ணியம். 'அவர்களுக்கு அறிவிக்கும்' என ஒரு சொல் வருவிக்க. வித்தகம் - சதுரப்பாடு; திறமை. அமிர்தம் - அமிர்தம் போல்பவன்; அழியாதபடி காப்பாற்றினவன். நுதி - நுனி; முனை. 'தக' என்பது இறுதிநிலை தொக்கு, "தகு" என நின்றது.*

க,ங,ச,ஞ) முச்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம் *- மருவலர் - பகைவர். சிவநெறிக்குப் பகைவரே பிள்ளையார்க்குப் பகைவர். உரும் - இடி. உகரம் சந்தி.*

ட,ண,த,ந,ப,ம,ய,ர) இருசீர் ஓரடி அம்போதரங்கம் *- அருமை புறநெறி யாளர்க்கு. எளிமை சிவநெறியாளர்க்கு. அறவன் - அறத்தை அறிவுறுத்துபவன். துறவன் - பற்று அற்றவன். தகுதியால் பெரியன். மற்றும் ஆசிரியனாக உரியன். திருமேனியால் பிள்ளை. உறுதிப் பொருள்களை வழங்குதலால் வள்ளல்.*

---

* *பெரியபுராணம் - திருஞானசம்பந்தர் - 1.*

ப) பெரியை நீ; (5) ம) உரியை நீ; (6)
ய) பிள்ளை நீ; (7) ர) வள்ளல் நீ; (8)

தனிச்சொல்

எனவாங்(கு)

சுரிதகம்

அருந்தமிழ் விரக! நிற் பரசுதும் திருந்திய
நிரைச்செழு மாளிகை நிலைதொறும் நிலைதொறும்
உரைச்சதுர் மறையின் ஓங்கிய ஒலிசேர்
சீர்கெழு துழனித் திருமுகம் பொலிவுடைத்
தார்கெழு தண்டலை தண்பணை தழீஇ

கற்றொகு புரிசைக் காழியர் நாத!
நற்றொகு கீர்த்தி ஞானசம் பந்த!
நின்பெருங் கருணையை, நீதிநின்
அன்புடை அடியவர்க்(கு) அருளுவோய் எனவே. 1

தனிச்சொல் : *எனக் கூறியவாறு சுரிதகம். விரகன் - வல்லவன். பரசுதும் - துதிப்போம். துழனி - ஆரவாரம். முகம் - முகப்பு; புறநகர். தண்டலை - சோலை. பணை - வயற் கூட்டம். 'துழனியையும், திருமுகத்துத் தண்டலையையும், பணையையும் தழீஇக்கற்கள் தொக்கு நிற்கப் பெறும் புரிசையை யுடைய காழி' - என்க. தார் - மலர்களின் ஒழுங்கு. புரிசை - மதில். 'நீதியாக' என ஆக்கம் வருவிக்க. இஃது ஆசிரியச் சுரிதகம்.*

"தமிழ் விரக! காழியர் நாத! ஞானசம்பந்த! - (நீ) நின் கருணையை நின் அடியார்க்கு நீதியாக அருளுவோய் - எனக் கருதி நின்னை (யாம்) "உதித்தனை; நுகர்ந்தனை; உரைத்தனை; திருமுடியினை; அளவினை; விளைத்தனை; நவின்றனை; பல பெருமைகளை யுடையவன் நீ" எனக் கூறியவாற்றால் பரவுவதும் - என வினை முடிவு செய்து, 'எமக்கும் நின் கருணையை வழங்கியருள்' - எனக் குறிப்பெச்சம் வருவித்து முடிக்க.

ஏகாரங்கள் தேற்றப் பொருளவாய்ச் சிறப்புணர்த்தி நின்றன. கலிப் பாவில் முதற்கண் வரற்பாலதாய தரவு இதன் கண் வரவில்லை. முதற்கண் தாழிசை வந்ததாயினும், அராகத்தின் பின் மீட்டும் தாழிசை வந்தது. அம்போதரங்கத்துள் பேரெண்ணாகிய நாற்சீர் ஈரடி அம்போதரங்கம் வரவில்லை; அளவெண் சிற்றெண்களே வந்தன. இப் பிறழ்ச்சிகளால்

நேரிசை வெண்பா

1326. எனவே இடர் அகலும்; இன்பமே எய்தும்;
நனவே அரன் அருளை நாடும்; – புனல்மேய
செங்கமலத் தண்தார்த் திருஞான சம்பந்தன்
கொங்கமலத் தண்காழிக் கோ. **2**

கட்டளைக் கலித்துறை

1327. கோலப் புலமணிச் சுந்தர மாளிகைக் குந்தள, வார்
ஏலப் பொழிலணி சண்பையர் கோனை, இருங்கடல் சூழ்
ஞாலத் தணிபுகழ் ஞானசம் பந்தன நற்றமிழே
போலப் பலபுன் கவிகொண்டு சேவடி போற்றுவனே. **3**

இக்கலிப்பா மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா ஆயிற்று. ஆசிரியரைப் பொருளாகக் கொண்டமையால் ஒருபோகும் ஆயிற்று.

1326. குறிப்புரை : *“புனல் மேய” என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. எனவே - என்று வாயால் சொல்லவே. ஏகாரம், பிரிநிலை. “சொல்லவே” என்னும் செயவென் எச்சம் காரணப் பொருட்டு. நனவு - விழிப்பு நிலை. அது கால ஆகுபெயராய் அதுபொழுது நிகழும் உணர்வைக் குறித்தது. விழிப்பு நிலையில் உணர்வு அரன் அருளை நாடுதல் உலகப் பற்று நீங்கினார்க்கல்லது இயலாது என்க. கமல (தாமரை) மலர் மாலை அந்தணர்களுக்கு அடையாள மாலையாகும். கொங்கு - பொன். அமலம் - தூய்மை.*

1327. குறிப்புரை : *கோலம் - அழகு. புல மணி - பல இடங்களிலும் வைத்து இழைக்கப்பட்ட இரத்தினங்கள். ‘பல மணி’ என்பது பாடமாகக் கொள்ளலும் ஆம். குந்தளம் - கூந்தல். குந்தளப் பொழில், உவமத் தொகை. ‘மாளிகைகட்குக் குந்தளம் போல விளங்குகின்ற பொழில்’ என்க. “ஞானசம்பந்தன்” என்பது இங்கு ‘அவன்’ என்னும் சுட்டுப் பெயர் அளவாய் நின்றது. “சம்பந்தன்” என்பதில் ஈற்று அகரம் ஆறன் உருபு. ‘நற்றமிழே போல்வனவாக (எனது பேதைமையால்) நினைத்துக்கொண்டு’ என இசையெச்சம் வருவிக்க. ‘சேவடியை’ - என இரண்டன் உருபு விரிக்க. ‘யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்’ - என்பது போல, ‘சண்பையர் கோனைச் சேவடியைப் போற்றுவன்’ - என முதல், சினை இரண்டிலும் இரண்டன் உருபு வந்தது; முதன்கண் ஆறன் உருபு வருதல் சிறப்பு. “கவிகொண்டு” என்பது, “கொண்டு” என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைச்*

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1328. போற்று வார்இடர் பாற்றிய புனிதன்,
பொழில்சு லாவிய புகலியர் பெருமான்,
ஏற்ற வார் புகழ் ஞானசம் பந்தன்
எம்பி ரான் இருஞ் சுருதியங் கிரிவாய்ச்
சேற்று வார்புனம் காவல் புரிந்தென்
சிந்தை கொள்வ(து) உம் செய்தொழி லானால்,
மாற்றம் நீர்எமக்(கு) இன்(று) உரை செய்தால்
வாசி யோ! குற மாதுநல் லீரே. 4

சொல்லுருபு. அணி புகழ் - அணிவிக்கப்படும் புகழ். "இறைவனைத் தமிழால் பாடிய ஆசிரியனை யானும் தமிழால் பாடி உவப்பிக்க நினைக்குங்கால், எனது புன்கவி களையும் யான் அவனது நன்கவிகள் போலக் கருதிக் கொள்ளும் ஓர் பேதமையை உடையேன் - ஆயினேன்" - என்பதாம். இதனால், இக்கட்டளைக் கலித்துறை ஓராற்றால் இப்பிரபந்தத்தின் தொடக்கமாக அமைகின்றது.

*1328. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டு, அகப் பொருட் களவியலில், தலைவி, தோழி இருவரும் ஒருங்கு இருக்கும் அமையம் நோக்கி, அவர்கள்முன் தலைவன் சென்று அவர்களுடைய ஊரை வினாதல், பேரை வினாதல் முதலியவற்றைச் செய்யும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.*

'ஒருநாள், இருநாள் மூன்று நாள்' என இதுகாறும் பிறர் ஒருவரும் அறியாதே களவொழுக்கத்தில் ஒழுகிய தலைவன் பின்னும் அதனை நீட்டிக்கக் கருதினால், 'இனி இது துணையின்றி முடியாது' என்னும் கருத்தினால் பாங்கன் துணையையும் பாங்கியின் துணையையும் பெறுவான். அத்துணைகளால் நிகழும் கூட்டம் முறையே 'பாங்கற் கூட்டம்' என்றும், 'பாங்கியிற் கூட்டம்' என்றும் சொல்லப்படும். அவற்றுள் இது பாங்கியிற் கூட்டத்து, 'இருவரும் உள்வழி அவன் வர உணர்தல்' - என்னும் பகுதியாம்.

பாற்றிய - போக்கிய. இடர் போக்கியதைக் கொங்கு நாட்டில் தீப்பிணி வாராமல் தடுத்தது, தந்தை யார்க்கு வேள்வி செய்யப் பொன் அளித்தது முதலியவற்றால் அறிக. வார் புகழ் - நீண்ட புகழ். 'ஆர் புகழ்' எனலும் ஆம். "எம்பிரான் சம்பந்தன்" - என்பது சுந்தரர் திருமொழி. 'எம்பிரானது சுருதி' எனவும், 'அச்சுருதியை உடைய கிரி' (மலை) எனவும் கொள்க. வாய், ஏழன்*

---

* *திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகம்*

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1329. நலமலி தரும்புவனி நிறைசெய்புகழ் இன்ப நனி
பனிமதி அணைந்த பொழில்சூழ்
பொலமதில் இரும்புகலி அதிபதி, விதம்பெருகு
புனிதகுணன், எந்தம் இறைவன்,
பலமலி தரும்தமிழின் வடகலை விடங்கன், மிகு
பரசமய வென்றி அரிதன்
சலமலி தரும்கமல சரண் நினைவன், என்றனது
தகுவினைகள் பொன்றும் வகையே. 5

உருபு. சேறு - இனிமை; தினையின் இனிமை. காவல் புரிதலை இங்குக் கிளிகடியும் பாடலால் கவண் எறிதலாகக் கொள்க. “புனம் காத்தல் உமது தொழிலாக எனக்குத் தெரிய வில்லை; இனிய தோற்றத்தாலும் குரலாலும் என் உள்ளத்தைக் கவர்தலே உமது தொழிலாக எனக்குத் தெரிகின்றது” - என்பான். “சிந்தை கொள்வது உம் செய்தொழில் ஆனால்” - என்றான். “ஆனால்” என்பது தெளிவின்கண் வந்தது. மாற்றம் - மறுமொழி. ‘மறுமாற்றம்’ என்றும் சொல்லப்படும். ‘யான் வினாய வினாவிற்கு உரிய விடை’ என்பது பொருள். வாசி - மதிப்புக் குறைவு. குற மாது நல்லீர் - பிறப்பால் குற மகளிராய் உள்ள, அழகுடையவர்களே. இதனை முதலிற் கொள்க.

1329. குறிப்புரை : *புவனி - புவனம்; உலகம் நிறை செய் - நிறைதலைச் செய்கின்ற. அஃதாவது, நிறைந்த, புகழ், இன்பம், பொழில், மதில் இவை அனைத்தும் புகலிக்கு அடை. பனி - குளிர்ச்சி. மதி - சந்திரன். இது பொழிலுக்கு அடை. விதம் பெருகு புனித குணன் - வகைகள் பலவாகிய தூய பண்புகளை உடையவன். இறைவன் - தலைவன். பல மலி - பலவாக நிறைந்த. ‘பலம் மலி’ எனப் பிரித்து, ‘பயன் நிறைந்த’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘தமிழ் விடங்கன். வடகலை விடங்கன்’ - எனத் தனித்தனி இயைக்க. “தமிழின்” என்பதில் ‘இன்’ சாரியை நிற்க, இரண்டன் உருபு தொக்கது. விடங்கன் - அழகன். பரசமய அரி; (கோளரி - சிங்கம்) வென்றி - வெற்றியை உடைய. ‘தன் சரண்’ என இயையும். சரண் - திருவடி. சலம் மலி - நீரில் நிறையப் பூக்கின்ற. “கமல சரண்” என்னும் உவமத் தொகை வட நூல் முடிபை ஏற்றது. “புகலி அதிபதி” முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அவனது சரண்களை எனது வினைகள் பொன்றும் வகை நினைவன்’ - என வினை முடிக்க. தகுதி, இங்குத் தனக்கே உரிய ஆதல். பொன்றுதல் - அழிதல். “வகையால்” என்பதில் தொக்கு நின்ற மூன்றன் உருபு. ‘இது பயனாக’ என்னும் முதனிலைப் பொருளில் வந்தது.*

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1330. வகைதகு முத்தமிழ் ஆகரன், மறைபயில் திப்பிய வாசகன்
வலகலை வித்தகன், வானவில் மதிஅணை பொற்குவை மாளிகை
திகைதிகை மட்டலர் வார்பொழில் திகழ் புக லிக்கர சாகிய
திருவளர் விப்ர சிகாமணி, செழுமல யத்தமிழ்க் கேசரி
மிகமத வெற்றிகொள் வாரணம், மிடைவரு டைக்குலம் யாளிகள்
விரவிரு ளில்தனி நீள்நெறி வினைதுயர் மொய்த்துள வே; மணி
நகைஎழி லிற்குற மா(து) உன(து) அருமை நினைக்கிலள்; நீ இவண்
நசையின் முழுப்பதி ஆதல்முன் நணுகல்; இனிக்கிரி வாணனே. 6

1330. குறிப்புரை : அகப் பொருள் களவியலில், தலைவனை வரைவு கடாவும் தோழி அதனை நேர் முறையிற் கூறாது, இரவு வருவானை, பகல் வருக எனவும், பகல் வருவானை, 'இரவு வருக' எனவும், 'ஒரு பொழுதிலும் இங்கு வாரற்க' எனவும் கூறுதற்காக இஃது, ஆறின்னாமை கூறி இரவுக் குறி விலக்கலாகச் செய்யப்பட்டது.

"கிரி வாணனே" என்பதை, "கேசரி" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. கிரி வாணன் - மலை வாழ்நன்; குறிஞ்சி - நிலத் தலைவன். ஆகரன் - இருப்பிடம் ஆனவன். திப்பிய வாசகன் - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த மொழியை உடையவன். அஃதாவது, நிறைமொழி ஐயன். "வலகலை வித்தகன்" என்பதை, 'கலை வல வித்தகன்' என மாற்றிக் கொள்க. 'வான வில்லும், மதியும் அணைகின்ற மாளிகை, பொற்குவைகளை யுடைய மாளிகை' - என்க. திகை - திசை. அடுக்குப் பன்மை பற்றி வந்தது. மட்டு அலர் - தேனை உடைய மலர்களை உடைய (பொழில்) திரு - திருவருள். விப்ர சிகாமணி - அந்தணர்களுக்குத் தலைமணி போன்றவன். மலயத் தமிழ் - பொதிய மலையில் தோன்றிய தமிழ். தமிழ்க் கேசரி - தமிழைப் பாட வல்ல சிங்கம். அரனை, "அரசு" என்றதும், கேசரி போல்வானை, "கேசரி" என்றதும் பான்மை வழக்குக்கள். 'வாரணமும், வருடைக் குலமும். யாளிகளும் விரவுகின்ற நீள்நெறி. வாரணம் - யானை. வருடைக் குலம். மலையாடுகளின் கூட்டம். வருடை , இங்குச் சரபம் ஆகாது, அவ் இனம் கூட்டம் ஆதல் இன்மையால். வினை துயர் - உம்மைத் தொகை. வினை - கொலைவினை. 'விளைதுயர்' என பாடம் கொள்ளுதலாம். நெறி - வழி "நெறி துயர மொய்த்துள" என, இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டது. ஏகாரம், தேற்றம் மணி - முத்து மணி. எழிலின் - அழகினையுடைய. "குறமாது" என்றது தலைவியை. "உனது அருமை" என்பதற்கு, 'உனது கூட்டத்தினது அருமை' என உரைக்க, 'அதனை நினைக்கிலள்' எனவே, 'வருதற்கண் உள்ள அருமையையே, அஃதாவது இடர்ப்பாட்டினையே நினைக்கின்றாள்'

வேறு

1331. வாணில வும், புனலும் பயில் செஞ்சடை வண்கரு ணாகரனை
மலைமா துமையொடு மிவனா வானென முன்னாளுரை செய்தோன்
சேணில வும்புகழ் மாளிகை நீடிய தென்புக லிக்கரசைத்
திருவா ளனையெழி லருகா சனிதனை மருவா தவர்கிளைபோல்
நாணில வும்பழி யோகரு தா(து)அய லானொரு காளையுடன்
நசைதீர் நிலைகொலை புரிவே டுவர்பயில் தருகா னதர்வெயிலிற்
கேணில வுங்கிளி பாவையொ டாயமும் யாயெனை யும்மொழியக்
கிறியா லெனதொரு மகள்போ யுறுதுயர் கெடுவேனறிகிலேனே. 7

என்பதாம். நசை - விருப்பம். நடையின் இனி நணுகல் - விருப்பம் காரணமாக வருதலை இனித் தவிர்வாயாக (சிறிது பழி - அம்பல்) முழுப் பழி - அவர் முழுப்பழி ஆதல் முன் - (அம்பல்) அலர் ஆதற்கு முன்பே. இவ்வாறு தோழி கூறியதற்குப் பயன், தலைவன் களவொழுக்கத்தை ஒழிந்து வரைவான் ஆதல்.

1331. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு அகப் பொருள் உடன் போக்கில் செவிலி புலம்பல் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. வாள் நிலவு - ஒளியை உடைய திங்கள் (பிறை). கருணா ஆகரன் - அருளுக்கு இருப்பிடமானவன். 'உமையொடும் கூடிய இவன்' என ஒரு சொல் வருவிக்க. "ஆவான்" என்பதற்கு, 'நீவிர் வினாவியன் ஆவான்' என உரைக்க. உரை செய்தது தந்தை யார்க்கு. திருவாளன் - திருவருள் கைவரப் பெற்றவன். அருக அசனி - சமணர்க்கு இடியை ஒத்தவன். கிளை - சுற்றம். 'நாளும் நிலவும் பதி' என முற்றும்மை விரிக்க. ஓகாரம், சிறப்பு, நசை - விருப்பம், இரக்கம். "நசை தீர் வேடுவர், கொலை புரி வேடுவர்' எனத் தனித் தனி இயைக்க, "பயில் தரு" என்பதில் தரு, துணைவினை. கான் அதல் - காட்டு வழி; பாலை நில வழி. கேள் - கேளாக; நட்பாக. பாவை - பதுமை. ஒடு, எண் ஒடு. 'இது கிளி, ஆயம், யாய்' என்பவற்றோடும் இயைந்தது. ஆயம் - தோழியர் கூட்டம். யாய் - நற்றாய். 'கிளி முதலாக யாய் ஈறாக உள்ளவர்களையும், எனையும் ஒழிய' என்க. 'பெற்ற தாயினும் வளர்த்த தாய் மறக்கற்பாலளல்லள்' என்பாள், "எனையும்" என வேறு பிரித்துக் கூறினாள். 'ஒழியப் பண்ணி' என ஒரு சொல் வருவிக்க. கிறி - வஞ்சனை; தலைவனை உட்கொண்டு, "கிறியால் எனது ஒரு மகள் போய்" என்றாள், போய் - போயதனால். "எனது மகள்" என, உயர்திணை முறைக் கிழமைக்கண் நான்காம் உருபு வாராது, ஆறாம் உருபு வந்தது கால வழக்கு. கெடுவேன், இரக்க குறிப்பு இடைச்சொல். 'இதனை அறிகிலேன்' என வேறு வைத்து உரைக்க. 'முன்பு அவள் செய்த குறிகளை உற்று அறியேன் ஆயினேன்' என்பதாம்.*

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1332. அறிவாகி யின்பஞ்செய் தமிழ்வாதில் வென்றந்த
அமணான வன்குண்டர் கழுவேற முன்கண்ட
செறிமாட வண்சண்பை நகராளி யென்தந்தை
திருஞான சம்பந்த னணிநீடு திண்குன்றில்,
நெறியால மண்துன்றி முனைநாள்சி னங்கொண்டு
நிறைவார் புனந்தின்று மகள்மேல் வருந்துங்க,
வெறியார் மதந்தங்கு கதவா ரணங்கொன்ற,
வெகுளாத நஞ்சிந்தை விறலா னுளன்பண்டே. 8

---

*1332. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டு, அகப் பொருட் களவியலில், தலைவி தலைவனை எய்தப் பெறாமை எவ்வாற்றாலோ நிகழ்ந்தமையின் வேறுபட, செவிலி, 'இவள் வேறுபடக் காரணம் என்னை' என வினாவியவழி அவட்குத் தோழி களிறு தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்ற துறையாகச் செய்யப் பட்டது. அறிவாகி - ஞானமாகி. இன்பம் செய் - வீட்டின்பத்தைத் தருகின்ற தமிழ். ஞானசம்பந்தரது தமிழ்ப்பாடல்கள். 'தமிழால்' என மூன்றாவது விரிக்க. அமண் - சமண்; இது குழூஉப் பெயர். 'திருஞான சம்பந்தனது குன்று' என்க. நெறி ஆல - வழியில் உள்ளார் ஒலம் இட. மண் - தூசு. 'துன்றுவித்து' என்பது பிறவினை விகுதி. தொகுக்கப்பட்டு, "துன்றி" என வந்தது. துன்றுவித்தல் - அடரச் செய்தல். புனம் தின்று - காட்டை அழித்துக் கொண்டு 'நின் மகள்மேல்' என்க. துங்க வாரணம் - உயரமான யானை. வெளி - நாற்றம். "கத வாரணம்" என்பதில் கதம், இன அடை. "வெகுளாத" என்பது, 'விரும்புகின்ற' என அதன் மறுதலைப் பொருளைக் குறித்தது. 'விரும்புகின்ற நம் சிந்தை' என்பதை, நம் சிந்தை விரும்புகின்ற' என மாற்றிக் கொள்க. விறலான் - யானையை வென்ற வெற்றியை உடையவன். "நம் சிந்தை விரும்புகின்ற" என்பதனால், "இனி அவனே நின் மகட்குத் தலைவனாக விரும்பத் தக்கவன்" - என்பதையும் தோழி உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினாள். "பண்டே உளன்" என்றதனால், 'அவ்விருவரது நட்பு உறுதியாய் விட்ட ஒன்று' எனக் குறித்தாள்.*

*1333. **குறிப்புரை :** "மஞ்சு அணவுகின்ற" என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. மஞ்சு - மேகம். அணவுகின்ற - பொருந்து கின்ற. பிரான் - தலைவன். "வேணுபுர நாதனும், வேதியர் சிகாமணியும் ஆகிய பிரான், அமுது செய்தது... அருள்மேவு சிவஞானம்; கொண்டது சிவிகை, தாளம்; தமிழால் தவ குலத் தவர்களுக்கு இன்பம் கொடுத்தது எங்கள் பெருமான் அருள் படைத்து; கண்டது அருகந்தர் குலம் கழுவில் ஏற; கறுத்தது வினைப் பயன் விண்டது*

பதின்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1333. பண்டமுது செய்ததுமை நங்கையருள் மேவுசிவ ஞானம்,
பைந்தரள நன்சிவிகை, செம்பொனணி நீடுகிற தாளம்
கொண்டதர னும்பர்தர னெங்கள்பெரு மானருள் படைத்துக்
கொடுத்ததமி ழைத்தவகு லத்தவர்க ளுக்குலகி லின்பம்
கண்ட(து)அரு கந்தர்குல மொன்றிமுழு துங்கழுவி லேறக்
கறுத்தது வினைப்பயன், மனத்திலிறை காதலது அன்றி
விண்டதுவும் வஞ்சகரை; மஞ்சணவு கின்றமணி மாட
வேணுபுர நாதன்மிகு வேதியர்சி காமணி பிரானே. 9

மனத்தில் இறை காதல் அன்றிய வஞ்சகரை" எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

"செய்தது, கொண்டது, கறுத்தது, வினையாலணையும் பெயர்கள். இவை எழுவாயாய் நிற்க, அத்தொழில்களுக்கு உரிய செயப்படுபொருள்கள் பெயர்ப் பயனிலையாய் நின்றன. இது செயப்படு பொருளை வினைமுதல் போலக் கூறுவதொரு வழக்காம். கறுத்தது - வெகுண்டது; வெகுண்டு நீக்கியது. செய்யுளுக்கு ஏற்ப, "கொடுத்தல்" எனக் கூறினாரேனும் அதனையும் ஏனைவற்றோடு இயைய, 'கொடுத்தது' என்றே கொள்க. "கொடுத்தது, கண்டது" என்னும் தொழிற் பெயர் எழுவாய்கள் "படைத்து ஏற" என்னும் வினையெச்சப் பயனிலையைக் கொண்டன. "தமிழை" என்றது, 'தமிழால்' என உருபுமயக்கம். "விண்டது" என்னும் தொழிற் பெயர். எழுவாய், "வஞ்சகரை" என்னும் உருபேற்ற பயனிலையைக் கொண்டது. "விண்டதுவும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு. 'அன்றிய' என்பதன் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. அன்றிய - நீங்கிய. "காதல் அது" என்னும் அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி.

1334. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, கவுணியர் தலைவர்பால் காதல் கொண்டாள் ஒருத்தி கூற்றாக - பாடாண் கைக்கிளை யாகச் செய்யப்பட்டது. அக்கைக்கிளையுள் இது கண்படை பெறாது கங்குலை நோதல் 'கழலிணையை' என இரண்டன் உருபு விரித்து, மேல் (பாட்டு-3) "சண்பையர் கோனச் சேவடி போற்றுவன்" என்றது போலக் கொள்க. அந்தி - எற்பாட்டுப் பொழுது, பிற்பகல். 'சிவஞானமே உண்மை மெய்ஞ்ஞானம்' என்றற்கு. "மெய்த் திரு ஞானம்" - என்றார்.*

1335. குறிப்புரை : *கலம்பக உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய 'களி' - என்பது பற்றி வந்தது இப்பாட்டு. களி - களிப்பு; உணர்வழிந்த மயக்கம். கள்ளை*

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1334. பிரானை மெய்த்திரு ஞானசம் பந்தனை மறையவர்பெருமானைக்
குராம லர்ப்பொழிற் கொச்சையர் நாதனைக் குரைகழ லிணைவாழ்த்தித்
தராத லத்தினி லவனருள் நினைவொடு தளர்வுறு தமியேனுக்(கு)
இராவி னைக்கொடு வந்ததிவ் அந்திமற்(று) இனிவிடி(வு) அறியேனே. 10

பதினான்குசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1335. ஏனமு கத்தவ புத்தரை யிந்திர சித்து மணம்புணர் வுற்றான்
ஈழவ னார்சொரி தொட்டி யினங்களை வெட்டி யிசித்தனர் பட்டர்
தான மிரக்கிற சீதை மடுப்பது சாதி குடத்தொடு கண்டீர்;
சக்கர வர்த்திகள் சிக்கர மட்டுவர் தத்துவம் இப்பரி சுண்டே
ஆன புகழ்ப்பயில் விப்ர சிகாமணி அத்தகு மைப்புரை யுங்கார்
ஆர்பொழில் நீடிய சண்பையர் காவலன் வண்களி யேனெளி யேனோ
சோனக னுக்குமெ னக்குமெனத்தரை யம்மனை சூலது கொண்டாள்;
தும்புரு வாலியை வென்று நிலத்திடை நின்று துலுக்குகிறாரே. 11

உண்டு இவ்வாறான மயக்கத்தை எய்தினோன் கூற்றாக வருவதே 'களி' என்னும் உறுப்பு. அது பொருளுடைக் கூற்றாகவே அமைதல் உண்டு. ஆயினும் இங்கு இது கள்ளுண்டோன் பிதற்றும் பிதற்றுரையாகவே அமைந்துள்ளது. அதனால் இப்பாட்டில், "ஆன புகழ்ப் பயில்… வண் களியேன் எளியேனோ" என்னும் பகுதி தவிர, ஏனைய பகுதி முழுதும் பொருள் படாப் பிதற்றுரைகளாம். "அத்தகு" என்பதில் அகரம் பண்டறி சுட்டாய், இயல்பாய் உள்ள சிறப்பினைச் சுட்டிற்று. மைப் புரையும் கார் - மைபோலும் கரிய மேகம்.

1336. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களவியலில் ஒருவழித் தணந்த தலைமகன் வரவு நீட்டித்தமையால் தலைவி ஆற்றாது அஃறிணைப் பொருள்களை நோக்கிக் கூறும் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவிகளில் கடலை நோக்கிக் கூறியது. ஆர் - அழகு. புகலி நாதன், ஆளுடைய பிள்ளையார். வார் - கச்சு. பயலை - பசலை. தேர் அதர் - தேர் சென்ற வழி; என்றது அவ்வழியைக் காட்டும் சக்கரப் பதிவுப் பள்ளத்தை. அழியல் - அழிக்காதே. இது பன்மையொருமை மயக்கம். கடலுக்கு மக்கள் செய்யும் பிழை அவற்றில் உள்ள முத்து முதலிய விலையுள்ள பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்ளுதல். "உம்மை" என்னும் இரண்டன் உருபை, 'உமக்கு' என நான்கன் உருபாகத் திரிக்க. 'எமது' என்பது, "எம்மது" என விரித்தல் பெற்றது. கஞலி - நெருங்கி.*

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1336. ஆர்மலி புகலி நாத னருளென இரவில் வந்(து)என்
வார்முலை பயலை தீர மணந்தவர் தணந்து போன
தேரத ரழிய லும்மைச் செய்பிழை யெம்ம தில்லை
கார்திரை கஞலி மோதிக் கரைபொருங் கடலி னீரே. 12

சந்தக் கலி விருத்தம்

1337. கடல்மேவு புவியேறு கவிநீரர் பெருமான்றன்
தடமாடு மிகுகாழி தகுபேதை யருளாமல்
திடமாகி லணிநீறு செழுமேனி முழுதாடி
மடலேறி யெழில்வீதி வருகாத லொழியேனே. 13

---

*1337. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களவியல் பாங்கியிற் கூட்டத்துள் பாங்கியை இரந்து அவள் குறை நேராமையால் 'மடல் ஏறுவன்' என அச்சுறுத்தும் 'மடல் மா கூறுதல்' என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மடல் மா - பனை மடலால் செய்யப்பட்ட குதிரை. தலைவன் ஒருவன் தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட தலைவி யொருத்தியை எவ்வாற்றானும் பெற இயலாத நிலை தோன்றினால் அவன் உடலில் சாம்பலை நிறையப் பூசிக் கொண்டு எருக்கம் பூ மாலை அணிந்து கொண்டு, தலைவியின் உருவம் எழுதப்பட்ட படத்துடன் பனைமடலால் செய்யப்பட்ட குதிரைமேல் ஏறி, ''இவள் மேல் யான் வைத்த காதல்'' கரை இறந்தமையால் யான் இறக்கின்றேன்" என்று சொல்லிப் பறையை அடித்துக் கொண்டு தெருக்களில் எல்லாம் சுற்றி வருதல் மடல் ஏறுதல் ஆகும். இவ்வாறு ஒருவன் மடல் ஏறி வருவானாயின், 'காதல் மிகுதியால் அவன் இறந்து விடுவானா' என பல சோதனைகளால் அறியப்படுமாயின் அத்தலைவியை ஊரார் வலிந்து அவனுக்கு மணம் செய்வித்தல் அக்காலத்தில் உலக நீதியாய் இருந்தது. அதனால், தனக்குக் குறை நேராத தோழியை, "நின் நிலைமை இதுவாயின், மடல் ஏறுவது தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை" எனத் தலைவன் கூறி அச்சுறுத்துவான். மடல் ஏறிய தலைவனை ஒருத்தி மணப்பதும், அதற்குப் பெற்றோர், தமையன்மார் இசைவதும் மானம் போனபின் செய்யும் செயலாகவும் அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது. புலி ஏறு கவி நீரர் - நிலவுலகத்தில் மேம்பட்டு விளங்குகின்ற கவிகளைப் பாடும் தன்மை யுடைய புலவர்கள். 'பெருமான்றன் காழி' என இயையும். தடம் - தடாகங்கள். மாடு - பல பக்கங்கள். 'மாடு தடம் மிகு காழி' என இயைக்க. 'காரித் தகு பேதை' - என்பதில் சந்தி ஒற்றுச் சந்தத்தின் பொருட்டுத் தொகுக்கப்பட்டது. பேதை - தலைவி. அருளாமை - இரங்காமை. திடம் - திண்ணம். நீறு - சாம்பல். ஆடி - முழுகி. வரு காதல் - வர விரும்பும் விருப்பம்.*

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1338. ஒழியா(து) இன்புறு பொழில்சூழ் சண்பைமன்
உயர்பார் துன்றிய தகுஞா னன்புகழ்
எழிலா ருங்கவு ணியர் தீ பன்திகழ்
இணையார் செங்கரன் நிகழ்வான் விண்குயின்
பொழியா நின்றன துளிதார் கொன்றைகள்
புலமே துன்றின; கலைமா னொன்றின;
பழிமேல் கொண்டது நமர்தே ரன்பொடும்
அருகே வந்தது அதுகாண் மங்கையே. **14**

1338. **குறிப்புரை :** *இப்பாட்டு, அகப்பொருள் கற்பியலில் பருவம் குறித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வாராது நீட்டிக்கப் பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைமகளுக்குத் தோழி தலைவன் குறித்த பருவத்தே வந்தமை கூறிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மன் - தலைவன். உயர் பார் - உயர்ந்ததாகிய வீட்டுலகம். துன்றிய ஞானம் - அதனை அடைதற்கு ஏதுவாய் உள்ள உணர்வு. "செங்கரன்" என்பதற்கு, 'தாளம் ஏந்திய சிவந்த கைகளை உடையவன்' என உரைத்து, நிகழ்வான் - இனிது வளர்தற் பொருட்டு (க் குயின் துளி பொழியா நின்றன). குயின் - மேகம். 'மேகம் பொய்யாது பொழிதல் நல்லவர் வாழ்தற் பொருட்டு' என்பர் ஆதலின், 'ஞானன் நிகழ்வான் குயின் துளி பொழியா நின்றன' என்றார். தார்க் கொன்றைகள் - மாலை போலப் பூக்கின்ற கொன்றை மரங்கள் - இவை கார்க் கொன்றை. புலம் - நிலம்; முல்லை நிலம் 'புலத்தின் கண்' என ஏழாவது விரிக்க. துன்றின - பூக்கள் நெருங்கப் பெற்றன. 'கலை மான்கள் - பிணை மான்களோடு ஒன்றின' என்க. 'இவை யெல்லாம் நிகழ்ந்தும் குறித்து வண்ணம் வந்திலது' என்னும் பழியைக் கொண்டதாகிய நமரது (நம் தலைவரது) தேர் அன்பொடும் அருகே வந்தது; மங்கையே! அது காண் - என்க. "வந்தது" என்பதன் ஈற்றுக் குற்றிய லுகரம் முற்றிய லுகரம் ஆயது செய்யுளியல்பு.*

1339. **குறிப்புரை :** *இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களவியலில் பாங்கற் கூட்டத்தில் தன்னை உற்றது வினாவிய பாங்கனுக்குத் தலைவன் "உற்றது உரைத்தல்" என்னும் துறையாகச் செய்யப் பட்டது.*

'மங்கையை இடத்துக் கொண்ட அரன்' என்க. "அருள் செய்து" என்பது, 'பாடி' என்னும் பொருட்டாய், "அரனை" என விரிந்தும், "கவி" என்பதில் தொக்கும் நின்ற இரண்டன் உருபுகட்கு முடிபாயிற்று. மதித்து - நிச்சயித்து நீர் எதிர் ஓடக் கவி அருள்செய்தது சமணரொடு செய்த வாதத்தில். 'அருள்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி சந்த விருத்தம்

1339. மங்கை யிடத்தர னைக்கவி நீரெதி ரோட மதித்தருள்செய்
தங்கு புகழ்ச்சதுர் மாமறை நாவளர் சைவசி காமணிதன்
துங்க மதிற்பிர மாபுரம் மேவிய சூழ்பொழில் நின்றொளிர்மென்
கொங்கை யுடைக்கொடி யேரிடை யாள்குடி கொண்டன ளெம்மனமே. **15**

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1340. மனங்கொண்டு நிறைகொண்டு கலையுங் கொண்டு
மணிநிறுமு மிவள்செங்கை வளையுங் கொண்ட
தனங்கொண்ட பெருஞ்செங்கை திகழுங் கீர்த்திச்
சண்பையர்கோன் திருஞான சம்பந் தற்கு

செய் சைவ சிகாமணி' என இயைக்க. "கொடியேர்" என்பதில் ஏர், உவம உருபு.

1340. குறிப்புரை : *இப்பாட்டுப் பாடாண் கைக்கிளையில் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி அவர் அறிவித்தலை அயற் பெண்டிரை நோக்கிக் கூறும் முன்னிலைப் புறமொழியாகச் செய்யப்பட்டது. இவள் என்பதை முதலிற் கொள்க. மனம், நிறை, (நிலை கலங்காமை) கலை (உடை) மணி நிறம் (அழகிய நிறம்) கை வளை இவைகளைக் கவர்ந்தவன் சண்பையர் கோன். சண்பை நகர் தனத்தை (கைப் பொருளை)க் கொண்ட பெருஞ் செல்வத்தையும், கீர்த்தியையும் உடையது, சம்பந்தன் பொருட்டாக. நனம் கொண்டு - அகலம் பொருந்தி. நடுவே - சண்பையர் கோனுக்கும் இவளுக்கும் இடையிலே. "நின்றும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு. இனம் - கூட்டம். "மடவீர்" என்பதை, "அயர்கின்றாள்" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. எழுகின்றீர் - திரிகின்றீர்கள்.*

1341. குறிப்புரை : *'சம்பிரதம்' - என்பது கலம்பக உறுப்புக்களில் ஒன்று. இது 'சித்து' என்றும் சொல்லப்படும். இஃது, 'உலகர் வியக்கத்தக்க அற்புதங்களைச் செய்து காட்ட வல்லோம்' எனச் சாலவித்தை காட்டுவோர் கூறும் கூற்றாகச் செய்யப்படும்.*

நிலத்தில் ஏழு தீவுகளைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு மலைகள் 'குலாசலம்' என்று சொல்லப்படும். நாவலந் தீவின் எட்டுத் திசைகளில் உள்ள மலைகளும் அவ்வாறு சொல்லப்படும். மிடறு - கழுத்து; தொண்டை; குளறுதல் - குழப்பிச் சேறாக்குதல்; இரவி - சூரியன்; முடுகுவன் - விரைந்து வீழச் செய்வேன்; விச்சைகள் - வித்தைகள்.

"ஏழுக் குலமலைகளையும் என் தொண்டைக்குள் அடக்குவேன்; கடல்

நனங்கொண்டு மெய்கொண்டு பயலை கொண்டே
நன்னுதலா ளயர்கின்றாள் நடுவே நின்றும்
இனங்கொண்டு நகைகொண்டு மடவீர் வாளா
என்செயநீ ரலர்தூற்றி எழுகின் றீரே. 16

சம்பிரதம் - வேறு

1341. எழுகுலவெற்பிவை மிடறி லடக்குவன்
எறிகட லிற்புனல் குளறிவ யிற்றினில்
முழுது மொளித்திர வியையிந்நிலத்திடை
முடுகுவ னிப்பொழு திவையல விச்சைகள்
கழுமல நற்பதி யதிப தமிழ்க்கடல்
கவுணிய நற்குல திலக னிணைக்கழல்
தொழுது வழுத்திய பிறகொரு வர்க்குறு
துயர்வரு விப்பனி தரியதொர் விச்சையே. 17

நீரைக் கலக்கிச் சேறாக்கிக் குடித்து, அதன்பின் கடலில் தோன்றி மறையும் சூரியனைப் பூமியிலே (கிழக்கும் மேற்குமாக) உலாவச் செய்வேன்; இப்பொழுது இவைகளை ஒரு திறமையாக நான் குறிப்பிடவில்லை. கவுணியர் திலகன் இணைக் கழலைத் தொழுது துதித்த பின்பும் ஒருவருக்குத் துன்பம் வருவிப்பேன். நான் இதுதான் குறிப்பிட விரும்பிய அரிய வித்தை.

இவ்வாறு சொல்லப்படுவதை உண்மையொடு பொருந்திய சிலேடையாகச் செய்வது உண்டு. இங்கு அவ்வாறில்லை. 'மிடற்றில்' என இரட்டி வந்த ஒற்றுச் சத்தம் பற்றித் தொகுக்கப்பட்டது.

1342. குறிப்புரை : *முருக்கிய தமிழ் - வாதில் வென்று அழித்த தமிழ்ப் பாடல். வியல் இயல் - இடம் அகன்ற இயல்பை உடைய நீதன் - நீதியை உடையவன்; இயல் - அழகு.*

1343. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, பாடாண் கைக்கிளையுள் தலைவி இரவு நீடு பருவரலின் வகையாகிய திங்கள் முதலிய இனியனவற்றை இன்னாதனவாகக் கண்டு நோதல் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மேதகு - மேன்மை தக்கிருக்கின்ற. பூகம் - பாட்டு மரம். நாகம் - புன்னை மரம். சூதம் - மாமரம். பூகம் முதலிய நான்கும் உம்மைத் தொகை 'இவைகளையுடைய சோலை' என்க. வேரி - தேன். ஆலை - கரும்பு ஆலை. துன்றிய - நெருங்கிய. தார் - மாலை. "அயர்வேனை" என்னும் இரண்டன் உருபை நான்கன் உருபாகத் திரிக்க. நீதி அன்றின - நியாயத்தோடு மாறுபட்ட சொற்கள் அவை*

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1342. சயமி குத்தரு கரைமு ருக்கிய தமிழ்பயிற்றிய நாவன்
வியலி யற்றிரு மருக லிற்கொடு விடம ழித்தருள் நீதன்
கயலு டைப்புனல் வயல்வ ளத்தகு கழும லப்பதி நாதன்
இயலு டைக்கழல் தொழநி னைப்பவ ரிருவி னைத்துயர் போமே. 18

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1343. மேதகுந் திகழ்பூக நாகசசண் பகசூத
வேரிவண் டறைசோலை யாலைதுன் றியகாழி
நாதனந் தணர்கோனெ னானைவண் புகழாளி
ஞானசுந் தரன்மேவு தார்நினைந் தயர்வேனை
நீதியன்றின பேசும் யாயுமிந் துவும்வாசம்
நீடுதென் றலும்வீணை யோசையுங் கரைசேர
மோதுதெண் திரைசேவல் சேருமன் றிலும்வேயும்
மூடுதண் பனிவாடை கூடிவன் பகையாமே. 19

தக்க தலைவனைக் காணின் கன்னியர்க்கு மனம் செல்லும் என்பதை அழித்துச் சொல்லும் சொற்கள். யாய் - என் தாய். இந்து - திங்கள். வாசம் - நறுமணம். திரை - கடல் அலை. சேவல் சேரும் அன்றில் - அது, சேவலை அழைக்கும் குரலைக் குறித்தது. ஆகுபெயர். வேய் - வேய்ங்குழல். மாலையில் இஃது ஆயரால் ஊதப்படுவது. கூடி - இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து. "திரை, வாடை" - என்பவற்றிலும் எண்ணும்மை விரிக்க. தென்றலையும் வாடையையும் ஒருங்கு கூறியது, 'தென்றற் காலத்தில் தென்றலும் பகையாகின்றது; வாடைக் காலத்தில் வாடையும் பகையாகின்றது' என்றபடி.

1344. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, பாடாண் கைக்கிளையுள் தலைவிக்குரிய தூதாகிச் சென்ற தோழி கூறும் 'தூதிடையாடல்' - என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "நின்புகழ் பாடி" என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. "நின்புகழ் பாடி.. மெய்ச் சிந்தையர்"- எனப்பட்டார் ஞானசம்பந்தர்க்கு அன்பராய நல்லோர். 'இன்பாம் கோ' என இயைத்து, 'அவர் இன்புறுதற்கு துணையாம் தலைவனே' என உரைக்க.*

1345. குறிப்புரை : *'மறம்' என்பதும் கலம்பக உறுப்புக்களுள் ஒன்று. இது தம்மை மதியாது தம் மகளை எளிதில் தனக்குக் கொடுக்கும்படி ஓலை கொடுத்து விடுத்த தூதனைக் கண்டு மறவர் மறக்குடியில் பிறந்தோர் சினந்து கூறும் கூற்றாகச் செய்யப்படும். 'காஞ்சி' என்னும் புறத் திணையுள் இது 'மகட்பாற் காஞ்சி' - என்னும் துறையாம். மறக்குடியாவது வழிவழியாகப்*

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1344. வன்பகை யாமக் குண்டரை வென்றோய்!
மாமலர் வாளிப் பொருமத வேளைத்
தன்பகை யாகச் சிந்தையுள் நையும்
தையலை யுய்யக் கொண்டருள் செய்யாய்;
நின்புகழ் பாடிக் கண்பனி சோரா
நின்றெழில் ஞானா என்றகம் நெக்கிட்(டு)
அன்பக லாமெய்ச் சிந்தைய ரின்பாம்
அம்பொழில் மாடச் சண்பையர் கோவே. 20

மறம் - எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1345. கோவின்திரு முக மீதொடு வருதூதுவ! ஈரக்
குளிர்பைம்பொழில் வள நாடெழில் நிதியம்பரி ஈசம்
மாவீரிய ரிவர் தங்கையென் மகுடன்திற மணஅம்!
மறவெங்குல மறிகின்றிலன் பழியச்சத வரசன்
பாவேறிய மதுரத்தமிழ் விரகன்புக லியர்மன்
பயில்வண்புக ழருகாசனி பணியன்றெனின் நமர்காள்
தூவேரியை மடுமின்!துடி யடிமின்;படை யெழுமின்;
தொகுசேனையு மவனும்பட மலையும்பரி சினியே. 21

படைவீரராகும் தொழிலையுடைய குடி. கோவின் திருமுகம் - அரசன் விடுத்த ஓலை. மீதொடு வரு தூதுவ - அஃது என் தலை மேற் காணப்பட வருகின்ற தூதனே. இவர் மா வீரியர் - இங்குள்ளார் பெரிய வீரர்கள் இவர் தங்கை பரிசம் - இவர்களுக்குத் தங்கியாகிய இவளுக்குப் பரிசமாவன (பரிசம் - மணம் கொள்வார் அதன் பொருட்டு மணப் பெண் வீட்டாருக்குத் தரும் பொருள்) ஈரக் குளிர் பைம்பொழில்களையுடைய வளநாடும் எழில் விளங்கும் நீதிக் குவையும் ஆகும். ஈ - இவைகளை நீ இப்பொழுதே கொடு. மகுடன் திறமண அம் என் - முடியரசனாகிய உம் வேந்தன் கூற்றில் நிகழ்த்தும் மணவினையின் அழகு என்னே! (ஓர் ஓயும், தூதுவனுந் தானோ?) பழிச் சத அவ்அரசன் மற வெங்குலம் அறிகின்றிலன் - பழியை நிலையாகப் பெற்றுள்ள அந்த அரசன், 'மறவர்களது கொடிய குலம் எத்தன்மையது' என்பதை அறிகின்றிலன். "(இவ்வோலை) தமிழ் விரகனும், அருகாசனியுமாகிய சம்பந்தனது ஆணை ஓலை அன்று என்பது தெளிவாதலால், நமர்காள்! தூ ஏரியை மடுமின் - இப்பொழுதே இவ்வரசனது நாட்டில் உள்ள தூய நீர்தேங்கும் ஏரிகளைத் தூர்மின்! துடி (பறைகளை அடிமின்! படை எழுமின்!

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1346. இனியின் றொழிமினிவ் வெறியும், மறியடு
தொழிலும் மிடுகுர வையுமெல்லாம்
நனிசிந் தையினிவள் மிகவன் புறுவதொர்
நசையுண்(டு) அதுநரை முதுபெண்டீர்!
புனிதன் புகலிய ரதிபன் புனைதமிழ்
விரகன் புயமுறு மரவிந்தம்
பனிமென் குழலியை யணிமின்; துயரொடு
மயலுங் கெடுவது சரதம்மே. 22

தொகு சேனையும், அவ் அரசனும் ஒரு சேர அழியும்படி போர் புரியும் நிலைமைதான் இனி. (வேறு எதுவும் இல்லை) என உரைக்க. "பழி அச்சத அரசன்" என்பதில் அகரச் சுட்டினை, "அரசன்" என்பதனோடு புணர்க்க. சதம் - நிலைத் திருத்தல். 'பழி நிலைபெற்ற அவ் அரசன்' என்க.

1346. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, பாடாண் திணைக் கைக்கிளையுள், தலைவியது ஆற்றாமையால் தோன்றிய வேறுபாட்டினைச் செவிலியும், நற்றாயும் தெய்வத்தான் ஆயதாகக் கருதி வேலனை வருவித்து வெறியாடுவிக்கத் தோழி உண்மை உரைப்பாளாய் வெறிவிலக்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "நரை முது பெண்டீர்" என்பதை முதலிற் கொள்க. வெறி - வெறியாடுதல். மறி அடு தொழில் - யாட்டைப் பலியிடும் தொழில். குரவை - தெய்வத்திற்குக் குரவையாடுதல். இதனைச் சிலப்பதிகாரத்து ஆய்ச்சியர் குரவை முதலியவற்றான் அறிக. வெறி முதலிய "இவைகளை இன்று இனி (இப்பொழுதே) ஒழிமின்" - எனக் கூட்டுக. நசை - விருப்பம். அரவிந்தம் தாமரை. அஃது அதன் மலரால் ஆகிய மாலையைக் குறித்தது. இரண்டன் உருபு அணிதல் தொழிலினும் வரும் ஆதலால், "குழலியை அணிமின்" என்றாள். சரதம் - உண்மை. 'இவள் உறுவது ஓர் நசை உண்டு; அது தமிழ் விரகன் புயம் உறும் அரவிந்தம் (அதனைக்) குழலியை அணிமின்' என முடிக்க.*

1347. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு அகப் பொருட் களவியலில் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாதற்கண் பிறர் வரைவு உணர்த்திய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "மலையனே" என்பதை முதலிற் கொள்க. மலையன் - வெற்பன்; குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். மண மலி பரிசம் வருவன சரதம் - தலைவியை வரைந்து கொள்ளுதற்கு உரிய மிகுந்த பரிசப் பொருள்கள் வருவன ஆயினமை உண்மை. (அதனால்) தமிழ் விரகன் மலையின் அமர்தரு*

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1347. சரத மணமலி பரிசம் வருவன;
தளர்வில் புகலிய ரதிபன் அதிதரு
வரத னணி தமிழ் விரகன் மிகுபுகழ்
மருவு சுருதிநன் மலையி னமர்தரு
விரத முடையைநின் னிடையி னவள்மனம்
விரைசெய் குழலியை யணைவ தரிதென
இரதம் அழிதர வருதல் முனமினி
யெளிய தொருவகை கருது மலையனே. **23**

விரதம் உடையை நின் இடையின் அவள் மனம் - ஞான சம்பந்தனது மலையின்கண் விருப்பம் வைத்தலையே விரதமாக உடைய நின்னைப் பற்றி அவளது (தலைவியது) மனத்தில் எழுந்துள்ள எண்ணம். விரை செய் குழலியை அணைவது அரிது என - 'இனித் தலைவன் தன்னைச் சேர்தல் இயலாது' என்பதாய் இருத்தலால். அழிதர இரதம் வருதல் முனம் எளியது ஒருவகை இனி கருது - அவள் இறந்து படும்படி அயலாரது தேர் இங்கு வந்து சேர்தற்கு முன்பு எளிதில் அதை மாற்றுதற்கு ஒரு வழியை நீ இப்பொழுதே எண்ணி முடிப்பாயாக.

அதி தரு வரதன் - மிகுதியாகத் தரும் வரத்தை உடையவன். சுருதி - தமிழ் மறை. அமர் - அமர்தல்; விரும்புதல்; முதனிலைத் தொழிற் பெயர். "விரை செய் குழலி" என்பது தோழி கூற்றாய் "அவள்" எனப்பட்டவளையே குறித்தது. ''ஞானம் தமிழ்'' என்பதில் சந்தி ஒன்றுச் சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது.

1348. குறிப்புரை : *"சுரேசன், தமிழ் விரகன், பரம குருநாதன், பரசமய கோளரி" என்னும் ஒரு பொருட் பல பெயர்களை எழுவாயாக வைத்து, ''மான குண மதுரன்'' என்பதைப் பயனிலையாக்கி முடிக்க. இது, ஞானசம்பந்தர் திருவீழிமிழலையில் படிக் காசு பெற்றுப் பஞ்ச காலத்தில் மக்களுக்கு உணவு அளித்துக் காத்த சிறப்பினைக் கூறியது. 'தாணுவாகிய அரன்' என்க. தாணு - (நெருப்புத்) தூண். "அருளினோடு" என்பதில் ஒடு உருபு கருவிப் பொருளில் வந்தது. கனகம் - பொன். இது மாடத்திற்கும், 'மதிலுக்கும் அடை'. அவனி - உலகம். நிலவு - ஒளி வீசுகின்ற. காசின் - பொற்காசினால். மலி மழை - மிக்க மழை. மான குணம் - பெருமை வாய்ந்த பண்பு. மதுரன் - இனியவன். மதி - சந்திரன்; செயம் - வெற்றி; சிரபுரம் - சீகாழி. சுரேசன் - பூசுரர் தலைவன். 'ஞானத் தமிழ்' என்பதில் சந்தித் தகர*

வேறு

1348. அயன்நெடிய மாலுமவ ரறிவரிய தாணுவரன்
அருளினொடு நீடவனி யிடர்முழுது போயகல,
வயலணிதென் வீழிமிழ லையின்நிலவு காசின்மலி
மழைபொழியு மானகுண மதுரன்மதி தோய்கனக
செயநிலவு மாடம்மதில் புடை தழுவு வாசமலி
செறிபொழில்சு லாவிவளர் சிரபுரசு ரேசன்முதிர்
பயன்நிலவு ஞானதமிழ் விரகன்மறை ஞானமுணர்
பரமகுரு நாதன்மிகு பரசமய கோளரியே. 24

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1349. அரியாருங் கிரிநெறியெங் ஙனம் நீர் வந்தீர் ?
அழகிதினிப் பயமில்லை யந்திக் கப்பால்
தெரியாபுன் சிறுநெறிக ளெந்தம் வாழ்விச்
சிறுகுடியின் றிரவிங்கே சிரமம் தீர்ந்திச்
சுரியார்மென் குழலியொடும் விடியச் சென்று
தொகுபுகழ்சேர் திருஞான சம்பந் தன்றன்
வரியாரும் பொழிலுமெழில் மதிலுந் தோற்றும்
வயல்புகலிப் பதியினிது மருவ லாமே. 25

ஒற்றுச்சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது.

1349. **குறிப்புரை :** *இப்பாட்டு, அகப்பொருள் உடன் போக்கில் தலைவன் தலைவியரைச் சுரத்திடைக் கண்டோர் பொழுதும் வழியும் கடிய வாதலைக் கூறிச் செலவு விலக்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. அரி ஆரும் கிரி நெறி - சிங்கங்கள் நெருங்கியுள்ள இம் மலை வழியில் "தனித்து எங்ஙனம் வந்தீர்" என்க. "அழகிது" என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. இனிப் பயம் இல்லை - இப்பொழுது அச்சம் இல்லை (ஆயினும் இனி) அந்திக்கு அப்பால் இடர் நிறைந்த சிறிய கொடிவழிகள் கண்ணிற்குப் புலப்படா. வாழ்வு இடம் - வாழும் ஆகிய. "இங்கே குழலியொடும்" சிரமம் தீர்ந்து, விடியச் சென்று புகலிப் பதி இனிது மருவலாம்" என முடிக்க. விடிதலுக்கு "பொழுது" என்னும் எழுவாய் வருவிக்க.*

1350. **குறிப்புரை :** *இப்பாட்டுப் பாடாண் கைக்கிளையுள் தலைவி தனது ஆற்றாமையால் அஃறிணைப் பொருள்களை நோக்கிக் கூறும் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவிகளுள் தான் வளர்க்கும் கிளியொடு கூறலாகச் செய்யப்பட்டது. கிளி பேசுந் தன்மை உடையதாதல் பற்றிக் காமம் மிக்க*

கலித்தாழிசை

1350. ஆமாண்பொன் கூட்டகத்த வஞ்சொல் இளங்கிளியே!
பாமாலை யாழ் முரியப் பாணழியப் பண்டருள்செய்
மாமான சுந்தரன்வண் சம்பந்த மாமுனியெம்
கோமான்தன் புகழொருகா லின்புறநீ கூறாயே
கொச்சையர்கோன் தன்புகழ்யா னின்புறநீ கூறாயே. **26**

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1351. கூற தாகமெய் யடிமை தானெனை யுடைய கொச்சையார் அதிபதி
வீற(து) ஆர்தமிழ் விரகன் மேதகு புகழி னானிவன் மிகுவனம்

கழிபடர் கிளவிகளுள் இது சிறிது பயன் உடையதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. 'மாண் பொன் ஆம் கூடு' என மாற்றி, 'பொன்னால்' என ஆல் உருபு விரிக்க. கூட்டு அகத்த - கூட்டினுள்ளே இருக்கின்ற. அம் சொல் - அழகிய சொல்லைப் பேசுகின்ற. யாழ் முரியும்படியும் பாணர் வருந்தும்படியும் பண்டு பாமாலை (தேவாரம்) அருளிச் செய்த மா (பெரிய) மானம் (பெருமை) உடைய சம்பந்தன்' என்க. கொச்சை - சீகாழி. "பாணர்" எனற்பாலது, "பாண்" - எனக் குடிப் பெயராகக் கூறப்பட்டது. பாணர் - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். இவர் தமது யாழைத் தாமே முரிக்க முயலும்படி ஞானசம்பந்தர் பாடல் பாடினமையைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துட் காண்க. ஈற்றடி நீண்டு வந்தமையால் இது கலித் தாழிசையாயிற்று.

1351. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, அகப் பொருள் களவியலில் தலைவன் தோழியைக் குறையிரந்தவிடத்துத் தோழி அவனை மறுத்துச் சேட்படுக்கும் வகைகளுள் தலைவியது அருமை சாற்றற்கண் 'இவளது பெற்றோர் இவளை ஏறு தழுவியவர்க்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லியபடி பறைமுழங்குகின்றது' எனப் படைத்து மொழி கூறிச் சேட்படுத்ததாகச் செய்யப்பட்டது. ஏறு தழுவியவர்க்கு மகளைக் கொடுத்தல் முல்லை நில வழக்கு. கூறு - பங்கு. 'என்னைத் தன் பங்கில் சேரும் வண்ணம் மெய்யடிமையாக உடைய அதிபதி' என்க. 'புகழினான் ஆகிய இவனது வனத்தின்கண்' என உரைக்க. வனம் - காடு; முல்லை நிலம். சேறு - சந்தனக் குழம்பு. திரள் - திரண்ட. கணை - அழகு. "செழு முலை" என்பது சினையாகு பெயராய்த் தலைவியைக் குறித்தது. 'செழு முலைக்கு உரியவன் ஏறு இது தழுவினார்' என முரசு அதிரும் - என்க. 'அது' இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். 'தான்' இரண்டும் அசைகள்.*

1352. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, புறப்பொருளில் உழிஞைத் திணை முற்று*

சேற தார்தரு திரள்க ளைக்கன செழுமு லைக்குரி யவர்சினத்(து)
ஏறு தானிது தழுவி னாரென இடிகொள் மாமுர சதிருமே. 27

அறுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1352. சதுரன், புகலிய ரதிபன்,கூர் தவசுந் தரகவு ணியர்தஞ்சீர்
முதல்வன் புகலிய ரதிபன்தாள் முறைவந் தடையலர் நகரம்போல்,
எதிர்வந் தனர்விறல் கெடவெம்போர் எரிவெங் கணைசொரி புரிமின்;கார்
அதிர்கின் றன,இது பருவஞ்சே ரலர்தம் பதிமதி லிடிமின்னே. 28

முதிர்வுத் துறையைப் படைத் தலைவன் கூற்றாக்கிச் செய்யப்பட்டது. முற்று முதிர்வாவது கோட்டையை அணுகி முற்றுகையிட்ட படைகள் அம்முற்றுகையை வலுப் பெறச் செய்தலாம். சதுரன் - திறல் உடையவன். கூர் தவ சுந்தரம் - மிகுந்த தவமாகிய அழகு; (குல ஒழுக்கம்) 'கவுணியர்தம்' முதல்வன்' என இயையும். தாள் முறை வந்து அடையலர், திருவடி முறையாக வந்து அடையாதவர்கள் 'நகரம் போல் ஆக' என ஒரு சொல் வருவிக்க. "ஆக" என்பது "சேரலர்தம் பதி" - எனப்பின் வருவதைக் குறித்தது. சேரலர் - பகைவர். எதிர் வந்தனர் - எதிரில் போராட வந்தவர்கள். விறல் வெற்றி கெட - அழியும் படி. 'போரில்' என ஏழாவது விரிக்க. "கணை சொரிமின்; மதில் இடிமின்" எனப் படைத் தலைவன் படைஞரை ஏவினான். 'இடிமினே' என வரற்பாலது, சந்தம் நோக்கி, "இடிமின்னே" என விரித்து வந்தது. கார் - மேகம். "இது பருவம்" - என்றது, 'பருவ நிலை வந்தது. இதுவாயினும் அது பற்றிச் சோர்தல் கூடாது' என்றபடி. மருதத்திணைக்கும், நெய்தல் திணைக்கும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையால் மருதத்துப் புறனாகிய உழிஞைக்கு இங்குக் கார்ப் பருவம் வந்தது. முன் பாட்டின் இறுதிச் சொல் "அதிரும்" என்பதேயாயினும் சந்தி வகையால் "சதிரும்" என வந்தமையால் அஃதே பற்றி இப்பாட்டு, "சதுரன்" எனத் தொடங்கிற்று. இப்பாட்டுள் "புகலியர் அதிபன்" என்பது இருமுறை வந்துள்ளது. அஃது, ஏடு பெயர்த்து எழுதினோரது நினைவுக் குறைவால் ஏற்பட்ட தாகும்.

1353. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, அகப்பொருள் கற்பியலில் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைவன் அதனை யறிந்து தலைவி ஆற்றாளாயது கண்டு செலவழுங்கிக் கூறிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மாகத்து மின்னும் எழிலி - வானத்தின்கண் மின்னலை வீசுகின்ற மேகம். உம்மை, சிறப்பு. தலைவியது அருமைக்கு ஞான சம்பந்தரது திருப்பதிகத்தின் அருமையை உவமையாகக் கூறினான். அருமை - பெறுதற்கு அருமை. "அத்தகையாள் இறந்து பட நான் பிரிதல் எங்ஙனம்" - என்றான்.*

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1353. மின்னு மாகத் தெழிலி யுஞ்சேர் மிகுபொன் மாடப் புகலி வேந்தன்
துன்னும் ஞானத் தெம்பி ரான்மெய்த் தொகைசெய் பாடற் பதிக மன்னாள்
பொன்னும் மாநல் தரள முந்தன் பொருக யற்கண் தனம்நி றைந்தாள்
இன்னு மேகிப் பொருள்ப டைப்பான் எங்ங னேநா னெண்ணு மாறே. **29**

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1354. மாறி லாத பொடிநீ றேறு கோல வடிவும்
வம்புபம்பு குழலுந் துங்க கொங்கை யிணையும்;

"தலைவி தன் தனங்களில் பொன்னையும், கண்களில் தாளத்தையும் (முத்துக்களையும்) நிறைத்தாள் என்க. பொன் - பசலை நிறம். முத்து - கண்ணீர். எதிர் நிரல்நிறை. "பொன்னும் முத்தும் இங்கே நிரம்பக் கிடைத்துவிட்ட பின்பு, பொருள் தேட முயல்வது எற்றுக்கு" - என்பான், "இன்னும் ஏகிப் பொருள்படைப்பான்" என்றான் படைப்பான், பான் ஈற்று வினையெச்சம்.

1354. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களவியல் பாங்கற் கூட்டத்துள், தலைவன் பாங்கனுக்குத் 'தலைவியது இடம், இயல்பு இவை' எனக் கூறும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "வீறது ஏறும், வயல் சூழ் காழி ஞான பெருமான்" என்பதை முதலில் வைத்து, அதனை "நீறு, பதிகம், பத்தி கழல்" என்பவற்றோடு இயைக்க. மாறு இலாத பொடி - விதிகட்கு மாறு படாப் பொடியாக அமைக்கப்பட்ட நீறு கோலம், திரு நீற்றை அணிந்த அழகு. வம்பு பம்பு - நறுமணம் மிகுந்த. இந்நறு மணம் 'இயற்கை நறுமணம்' என்க. துங்கம் - உயர்ச்சி. "மூரி" என்பது எதுகை நோக்கி, "மூறி" எனத் திரிந்து நின்றது. மூரி - யாழ் மூரி. ஓசை - இசை; பண் நேச நுகர்வு - விருப்பத்தோடு துய்த்தல். மொத்துதல் - கால் தரையிற் சேர்தல். கித்து - தளர் நடை; மெல்ல நடக்கும் நடை. 'கித்தாகிய நடை' என்க. தேறல் - தேன். பரிசு - தன்மை இயல்பு. 'இவைகளே என் சிந்தையைக் கவர்ந்த தன்மைகள்' என்பதாம். நன்றி - நன்மை. 'இவை அம்மங்கை தனது தவத்தால் பெற்ற நன்மைகளாம்' என்றபடி. "தவம்" என்பது காரண ஆகுபெயராய், அதனால் விளைந்த பயனைக் குறித்தது. 'ஞானப் பெருமான்' என்பதில் சந்திப்பகர ஒற்றுச் சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது.* ***"திருநீற்றுக் கோலமும், திருப்பதிகத்து விருப்பமும், குரு பத்தியும். ஆசிரியப் பணியும் நான் கண்ட தலைவிக்கே உரிய சிறப்புக்கள்"*** *- என்பான் மகளிர்க்குரிய பொது இயல்புகள் சிலவற்றுடன் இவற்றைக் கூட்டிக் கூறினான். "இச்சிறப்பு அடையாளங்களே*

ஊறி யேறு பதிகத் தோசை நேச நுகர்வும்,
ஒத்து கித்து நடையுஞ் சித்த பத்தி மிகையும்
வீற தேறும் வயல்சூழ் காழி ஞான பெருமான்
வென்றி துன்று கழலி னொன்றி நின்ற பணியும்
தேறல் போலும் மொழியும் சேல்கள் போலும் விழியும்
சிந்தை கொண்ட பரிசும் நன்றி மங்கை தவமே. 30

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1355. கைதவத்தா லென்னிடைக்கு
நீவந்த தறியேனோ**?** கலதிப் பாணா!

என் நெஞ்சு அவளிடம் சென்றமைக்குக் காரணம்" - என்பது குறிப்பு. ***திருக்கோவையாரில் சொல்லப்பட்ட தலைவன் தலைவியரும் இத்தன்மையாராகக் குறிக்கப் பட்டமை நினைக்கத் தக்கது****. சுந்தரரைப் பரவையார் கண்ட பொழுதும் பல பொதுவியல்புகளைக் கூறி,* ***"மின்னேர் செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்று உடையவனோ"*** *என்னும் சிறப்பினைக் கூறியதாக அருளிய சேக்கிழார் திருமொழியும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.*

1355. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருட் கற்பியலில் பரத்தையிற் பிரிவில் மீண்டு வந்த தலைவன் பாணனை வாயிலாக விடுத்துழித் தலைவி வாயில் மறுத்த துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "கலதிப் பாணா" - என்பதை முதலிற் கொள்க. கைதவம் - வஞ்சனை. அது 'தலைவன் தவறிலன்' என வலியுறுத்தற்குக் கூறும் பல பொய்மொழிகள். என் இடை - எனது இடம். அஃது இல்லம், வேணுபுரம், "வேணு" எனப்பட்டது. வேணுபுரக் கோனைத் தாங்கள் முற்பிற் செய்த தவத்தால் அத்தவத்தின் பயனாகத் தலைவனாக வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் (இங்குள்ள) மலையார் (மலைவாணர்). அவர்கள் அந்த வேணுபுரக் கோனது திண் தோள்களையே தங்களுக்குப் பாதுகாவலாகக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் அவர்கள் மகளாகிய எனக்கு எந்த ஒன்றினாலும் விளிவு (இறப்பு) உண்டாகாது. (ஆகவே, 'தலைவன் தவறுடையான்' என்பது தெரிந்தால் நான் இறந்துபடுவேன் - என்று கருதி) நீ ஏன் ('தலைவன் தவறிலன்' என்பதாகப்) பல பொய்மொழிகளைச் சொல்கின்றாய் (வேண்டா; உடனே திரும்பிப் போ) என்பது. இங்கு கூறப்பட்ட பொருள். "தோள்" என்பது வீரத்தைக் குறித்துப் பின் அதனால் உண்டாகும் பாது காவலைக் குறித்தது. ஞான சம்பந்தரை புய வலிமையுடையராகக் கூறியது சமணர் பலரை வென்றமை கருதி.

மெய்தவத்தா ருயிரனைய
　　மிகுசைவ சிகாமணியை வேணுக் கோனைச்
செய்தவத்தால் விதிவாய்ந்த
　　செழுமுலையா ரவனுடைய செம்பொன் திண்டோள்
எய்தவத்தால் விளிவெனக்கென்!
　　யாதுக்கு நீபலபொய் இசைக்கின் றாயே. 31

மதங்கியார்

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1356. இசையை முகந்தெழு மிடறுமி திங்கிவள்
　　இடுகர ணங்களி னியல்பும் வளம்பொலி;
திசைதிசை துன்றிய பொழில்கல வுந்திகழ்
　　சிரபுர மன்றகு தமிழ்விர கன்பல
நசைமிகு வண்புகழ் பயிலும் மதங்கிதன்
　　நளிர்முலை செங்கயல் விழிநகை கண்டபின்
வசை,தகு மென்குல மவைமுழு துங்கொள
　　மதிவளர் சிந்தனை மயல்வரு கின்றதே. 32

1356. குறிப்புரை : மதங்கம் (மிருதங்கம்) - மத்தளம், மதங்கியார் - மத்தளம் வாசிக்கும் பெண்மணியார். மத்தளத்தை மகளிர் வாசிக்கும் வழக்கம் ஒரு காலத்தில் இருந்தது. இம்மகளிரும் பாணர் குலத்தவரே. அதனால் மத்தளத்தை வாசித்துக் கொண்டு தெருக்கள்தோறும் போய்ப் பொருள் பெறுவது இவர்கட்கு தொழிலாய் இருந்தது. 'மதங்கி' என்பது, "மாதங்கி" என்றும் வரும். இவ்வாறு தெருவிற் செல்லும் ஒருத்தியைக் கண்டு ஒருவன் கைக்கிளையாக (ஒருதலைக் காமமாகிக் காதலித்துக் கூறும் கூற்றே, கலம்பகங்களில் 'மதங்கியார்' என்னும் உறுப்பாகச் சொல்லப்படும். 'மதங்கியார்' என்பது உயர்வுப் பன்மை. 'இதுவிதிங்கிவள்' என வரற்பாலது செய்யுள் நோக்கி முற்றிய லுகரம் தொகுக்கப் பட்டு, "இதிங்கிவள்" என வந்து "இங்கிவள்" என்பது ஒரு சொல் நீர்மைத்து. மிடறு - கழுத்து. 'இசையை முகந்து எழு மிடறும் இது' என்றது, 'இனிய குரலை உள்ளே உடைய கழுத்து' என்றபடி. "இது" என்றதும், 'இத்துணை அழகிதாய் உள்ளது' என்றதேயாம். இது காரணங்கள் - காட்டுகின்ற அபிநயங்கள். 'பொலிவது' என்பதில் இறுதி நிலை தொகுக்கப்பட்டது. கலவும் - சூழ்ந்துள்ள. சிரபுர மன் - சீகாழிப் பதிக்குத் தலைவன். 'தமிழ் விரகனது வண்புகழைப் பயிலும் (மிகுதியாகப் பாடுகின்ற) மதங்கி' - என்க. நளிர் - குளிர்ச்சியை (மகிழ்ச்சியை)த் தருகின்ற. "இவளது கொங்கை, கண், நகைப்பு இவைகளைக் கண்டபின் தகுதிமிக்க

வேறு

1357. வருகின் றனனென் றனதுள் ளமும்நின்
வசமே நிறுவிக் குறைகொண் டுதணித்(து)
அருகும் புனல்வெஞ் சரம்யா னமரும்
மதுநீ யிறையுன் னினையா தெனின்முன்
கருகும் புயல்சேர் மதில்வண் புகலிக்
கவிஞன் பயில்செந் தமிழா கரன்மெய்ப்
பெருகுந் திருவா ரருள்பே ணலர்போற்
பிழைசெய் தனைவந் ததர்பெண் கொடியே. **33**

எனது குலம் முழுவதையும் வசை கவர்ந்து கொள்ளும்படி, அறிவு மிகுந்த என் மனத்தில் மையல் உண்டாகின்றதே; (இதற்கு என் செய்வேன்!)" - என ஒருவன் மையல் கொண்டு கூறினான் என்க. ''மதங்கிதன் குலம் தாழ்வுடையதாகலின் இவளை நான் விரும்புதல் என் குலம் முழுவதற்கும் வசையாம்" என்றபடி. மயங்கினவனுக்கு இயற் பெயர் சொல்லப்பட்டமையால் இஃது அகப்புறக் கைக்கிளையாம். "இவளுடைய அவயவங்கள் மிக அழகுடையனவாய் இருத்தலுடன் இவள் பாடும் பொழுது தமிழ் விரகனது வளவிய புகழையே மிகுதியாகப் பாடுதல் குறிப்பிடத்தக்கது" என இவன் தன் மனத்தில் மையல் உண்டாதற்குரிய சிறந்த காரணத்தைக் கூறினமை காண்க.

1357. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, அகப்பொருள் உடன் போக்கில் தலைவன் தலைவியது அசைவு (தளர்ச்சி) அறிந்து இருத்தல் - துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "பெண் கொடியே" என்பதை முதலிற் கொள்க. இது தலைவியைத் தலைவன் விளித்தது. எனது உள்ளமும் நின் வசமே நிறுவி - எனது உள்ளத்தை எப்பொழுதும் உன்னிடத்திலே நிற்கும்படி நிறுத்தி. வருகின்றன - வாய்ப்பு நேரும் பொழுதெல்லாம் நான் உன்பால் வந்து கொண்டே யிருக்கின்றேன். (அவ்வாறு இருக்கவும்) யான் - நான். குறை கொண்டு - உன்னோடு எப் பொழுதும் இருக்க இயலாத குறையைப் பொறுத்துக் கொண்டு. தனி அமரும் அது - தனித்து உறைகின்ற அந்த இடம். அருகும் புனல் வெஞ்சுரம் நீ இறையும் நினையாது - நீர் கிடையாத பாலை நிலம் என்பதை நீ சிறிதும் நினையாமல் என்னின் முன் அதர் வந்து பிழை செய்தனை. என்னினும் முற்பட்டு வந்த வழியிலே வந்து பிழைசெய்து விட்டாய்; (சற்றே தங்கிப் போவம்) "தமிழாகரனது அருளைப் பேணலர் போல வந்து பிழை செய்தனை" - என்க. தலைவன் தனது ஊர் சுரத்தை*

வேறு

1358. கொடிநீடு விடையுடைய பெருமானை யடிபரவு
குணமேதை கவுணியர்கள் குலதீப சுபசரிதன்,
அடியேன திடர்முழுதும் அறவீசு தமிழ்விரகன்
அணியான புகலிநக ரணைவான் கனைகடலின்
முடிநீடு பெருவலைகொ டலையூடு புகுவனுமர்
முறையேவு பணிபுரிவ னணிதோணி புனைவனவை
படியாரும் நிகரரிய வரியாரும் மதர்நயனி
பணைவார்மென் முலைநுளையர் மடமாதுன் அருள்பெறினே. 34

அடுத்து இருத்தலை, "சுரம்" என்றே கூறினான். "உள்ளமும்" என்னும் உம்மை எதிரது தழுவிய எச்சம். புயல் - மேகம்.

1358. **குறிப்புரை :** *இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களவியல் பாங்கியிற் கூட்டத்தில் தலைவன் தோழியைக் குறையுறும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "தலைவியை என் கருத்துக்கு இசையும்படி செய்வதாயின், அதன் பொருட்டு நீ எந்தப் பணியை இட்டாலும் அதை நான் செய்வேன்'' என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். திருக்கோவையாரில் "மருக்கோ கடலின் விடுதிமில்"* என்னும் பாடலோடு இதனை ஒப்பிட்டுக் காணலாம். 'கொடியில்' என ஏழாவது விரிக்க. மேதை - பேரறிஞன். சுப சரிதன் - நல்ல ஒழுக்கம் உடையவன். 'தமிழ் விரகனது புகலி நகர்' என்க. அணைவான் - அருகாக உள்ள, கனை கடல் - ஒலிக்கின்ற கடல். "அவை" பகுதிப் பொருள் விகுதி. படியாரும் நிகர் அரிய - இப்பூமியில் ஒருவரும் தன்னை நிகர்ப்பவர் இல்லாத. "வரி ஆரும் மதர் நயனி" என்னும் தொகைச் சொல் ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய், 'தலைவி' எனப் பொருள் தந்து, "அரிய" என்னும் குறிப்புப் பெயர் எச்சத்திற்கு முடிபாயிற்று. வரி ஆரும் (நயனம்) - செவ்வரி படர்ந்த (கண்கள்). மதர் நயனம் - களிப்புத் தங்கிய பார்வையை உடைய கண்கள். நயனி - கண்களை உடையவள். 'நயனிக்கு' எனப் பொருட்டுப் பொருளதாகிய நான்கன் உருபு விரிக்க. 'நுளையர் பெண்ணாயினும் உனது அருளையான் வேண்டுகின்றேன்' என்பான், "நுளையர் மடமாது உன் அருள் பெறின் யான் எப் பணியையும் புரிவேன்" என்றான். இப்பாட்டு நெய்தல் திணையாதல் வெளிப்படை.*

1359. **குறிப்புரை :** *"துறுபொழில் மதிற் புறவ முதுபதி மன்" என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க.*

---

* *பாட்டு - 63.*

வேறு

1359. பெறுபயன் மிகப்புவியு ளருளுவன பிற்றைமுறை
பெருநெறி யளிப்பனபல பிறவியை யொழிச்சுவன
உறுதுய ரழிப்பனமு னுமைதிரு வருட்பெருக
உடையன நதிப்புனலி னெதிர்பஃறி யுய்த்தனபுன்
நறுமுறு குரைச்சமணை நிறைகழு நிறுத்தியன
நனிகத வடைத்தனது னருவிட மகற்றியன
துறுபொழில் மதிற்புறவ முதுபதிம னொப்பரிய
தொழில்பல மிகுத்ததமிழ் விரகன கவித் தொகையே. 35

இப்பாட்டுத் திருஞானசம்பந்தரது திருப்பதிகங்கள் செய்த அற்புதங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. புவியுள் பெறு பயன்களை (பெற வேண்டிய பயன்களை) மிக அருளுவன. பிற்றை முறை - அவற்றிற்குப் பின், 'ஒழித்து' என்பது 'ஒழிச்சு' என மருவி வந்தன. 'ஒழிச்சுவிடுவன' என்பதில் 'விடு' என்னும் துணிவுப் பொருள் விகுதி தொகுக்கப் பட்டது. பஃறி - ஓடம். உய்த்தன - செலுத்தின. 'புன் சமண்' என இயையும். "நறு மறு" என்பது வெகுளியை முழுதும் காட்டாது சிறிது புலப்படுத்து ஒலிக்குறிப்பு. குரை - குரைத்தல்; பேசுதலை, "குரைத்தல்" என்றது இகழ்ச்சி பற்றி. சமண் - சமணக் குழாம். துன் அரு விடம் - பொருந்துதற்கு அரிய நஞ்சு. துறு - நெருங்கிய. புறவம் - சீகாழித் தலம். 'தொழில் பல மிகுந்த தமிழ்' என இயைக்க.

1360. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, திருஞானசம்பந்தரது திருவடிகளையே துணையாகக் கொள்பவர் அடையும் பயன்களைக் கூறுகின்றது. "பொழில் சுற்றியனவும், மதி (சந்திரன்) தோயப் பெறுவனவும் ஆகிய மதில்களினுள், கனம் ஆர் (மேகங்கள் தவழும்) திருப்பொழில்களை யுடைய மாளிகைகளும், மாடங்களும் நெருங்கியுள்ள சீர் மிகு காழி" - என்க. "தமிழாகரனது மேதகு கழல், விரை ஆர் கழல், கமலக் கழல்" - எனத் தனித்தனி முடிக்க. பொன் - அழகு. புனை தார் விரை - தோளில் அணிந்த மாலை (பாதம் அளவு தொங்கிப்) புரளுதலால் உண்டாகும் நறுமணம். கமலக் கழல் - தாமரை மலர் போலும் திருவடி. மகர ஆதர நித்தில் நீர் நிலைஆர் புவி - சுறா மீன்களுக்கு வாழும் இடமாயும், முத்துக்களை உடையதாயும் உள்ள கடல் நீரின்கண் நிற்றல் பொருந்திய பூமி. வரலாறு - பண்டு தொட்டு உயிர் வாழ்ந்து வரும் வரவு (பிழைப்பிலர் - நீங்கப் பெறாதவராய் ஊழிதொறு) ஊழி இலக்கிதமாய் - பல பல ஊழிகளிலும் பலராலும் காணப் படுபவர்களாய். அடைப்புக் குறிக்குள் உள்ள பகுதி ஏடெழுதினோரால் விடப்பட்டதாக*

பதின்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1360. தொகுவார் பொழில்சூற் றியவான் மதிதோ யுமதிற் கனமார்
தொலையா ததிருப் பொழில்மா ளிகைமா டநெருங் கியசீர்
மிகுகா ழியன்முத் தமிழா கரன்மே தகுபொற் புனைதார்
விரையார் கமலக் கழலே துணையா கநினைப் பவர்தாம்
மகரா கரநித் திலநீர் நிலையார் புவியுத் தமராய்
வரலா றுபிழைப் பி(லர்,ஊழிதொ)றூழி இலக்கிதமாய்த்
தகுவாழ்வு நிலைத் தொழில்சே ரறமா னபயிற் றுவர்மா
சதுரால் வினைசெற் றதன்மே லணுகார் பிறவிக்கடலே. **36**

நேரிசை ஆசிரியப்பா

1361. கருமங் கேண்மதி! கருமங் கேண்மதி!
துருமதிப் பாண கருமங் கேண்மதி!

எண்ண வேண்டி யுள்ளது. இலக்கிதம் - இலக்கியம்; குறிக்கொண்டு நோக்கப்படும் பொருள். 'அறம்' என்னாது "எழில் சேர் அறம்" என்றமையால் அவை சிவபுண்ணியங்களாம் என்க. பயிற்றுவர் - எப்பொழுதும் செய்வார்கள். சதுர் - திறல். இப்பாட்டினை, "பன்னிரு சீர்க் கழிநெடிலடியை உடையது" - எனக் கொள்வாரும் உளர்; அது சிறவாமையை அறிந்து கொள்க.

1361. குறிப்புரை : *இப்பாட்டும், மேல், "கைதவத்தால் என்னிடைக்கு நீ வந்தது" - எனப் போந்த அப்பாட்டின் துறையை உடையதே. "துரு மதிப் பாண" என்பதை முதலிற் கொண்டு - கருமம் கேள் நின்கண் (உன்னிடத்தில்) நிரம்பிய (இசையியல்பு முற்றிய) பாடல்கள் ஓடாநின்றன. (எழுந்து சென்று எங்கும் பரவா நின்றன; ஆயினும் நீயோ) பசி நலிய இணைத்துக் காந்திய உதரக் கனல் தழைத்து எழுதலின் உடல் வற்றி நரம்பு எழுந்து, சில சுள்ளிகளால் இயற்றப்பட்ட குரம்பையைச் செலுத்தனைய உருவத்தைக் கொண்டு, (இந்நிலைமையில்) நல் யாழைச் சுமந்து நகர் மனைக்கடை தோறும் சென்றுழிச் சென்றுழி பலி பெறாது வன் துயரையே (உடையை ஆகின்றாய்) 'இவ்வன்துயர்' நீங்கி இரு நிதி எய்தி இன்புற வேண்டும்' என்னும் எண்ணம் நுனது உள்ளத்து உள்ளதாயின் 'கழுமலம்' என்னும் பதிக்குத் தலைவனும்... ஆகிய 'பரசமய கோளரி' எனச் சிறப்புப் பெற்ற அவன்மீது யான் புனைந்த தமிழ்ப் பாடலைக் கற்று, என் மீதும் சிறிது இரக்கம் கொண்டு என் உள்ளத்திலும் தன்மீது செல்லும் அன்பினை அருளிய அந்த ஆண் தகையது புகழை நிரம்ப உணர்ந்து, அவனது வாயிலில் போய் நின்று (பாடு) பாடினால் நீ மாப் பெருஞ் செல்வம் மன்னுதி - என முடிக்க.*

நிரம்பிய பாடல் நின்கண் ணோடும்
அரும்பசி நலிய அலக்கணுற் றிளைத்துக்
காந்திய வுதரக் கனல்தழைத் தெழுதலின்

தேய்ந்துடல் வற்றிச் சில்நரம் பெழுந்தே
இறுகுபு, சுள்ளி இயற்றிய குரம்பை
உறுசெறுத் தனைய வுருவுகொண்(டு) உள்வளைஇ
இன்னிசை நல்லி யாழ்தமந்(து) அன்னம்
மன்னிய வளநகர் மனைக்கடை தோறும்

சென்றுழிச் சென்றுழிச் சில்பலி பெறாது
நின்றுழி நிலாவு வன்றுயர் போயொழிந்(து)
இன்புற் றிருநிதி எய்தும் அதுநுன(து)
உள்ளத்(து) உள்ள தாயின், மதுமலர்
வண்டறை சோலை வளவயல் அகவ,

ஒண்திறற் கோள்மீன் உலாவு குண்டகழ்
உயர்தரு வரையின் இயல்தரு பதணத்துக்
கடுநுதிக் கழுக்கடை மிடைதரு வேலிக்
கனகப் பருமுரண் கணையக் கபாட
விளையக் கோபுர விளங்கெழில் வாயில்

நெகிழ்ச்சியின் வகுத்துத் திகழ்ச்சியின் ஓங்கும்
மஞ்சணை இஞ்சி வண்கொடி மிடைந்த
செஞ்சுடர்க் கனகத் திகழ்சிலம் பனைய
மாளிகை ஒளிச் சூளிகை வளாகம்
அணியுடைப் பலபட மணிதுடைத் தழுத்திய

நல்லொளி பரந்து நயந்திகழ் இந்திர
வில்லொளி பலபல விசும்பிடைக் காட்ட
மன்னிய செல்வத்துத் துன்னிய பெருமைச்
செம்மலர் மாது சேர்ந்திறை பிரியாக்
கழுமல நாதன், கவுணியர் குலபதி,

தண்டமிழ் விரகன், சைவ சிகாமணி,
பண்டிதர் இன்பன், பரசமய கோளரி
என்புனை தமிழ்கொண்(டு), இரங்கிஎன் உள்ளத்(து)
அன்பினை யருளிய ஆண்தகை தன்புகழ்
குறைவறுத்(து) உள்கி, நிறைகடை குறுகி

நாப்பொலி நல்லிசை பாட,
மாப்பெருஞ் செல்வம் மன்னுதி நீயே

'துர்மதி' என்னும் ஆரியச் சொல் தமிழில் உகரம் பெற்று, "துருமதி" என வந்தது. துர் மதி - தீய புத்தி. கருமம் - செய்யத் தக்க காரியம். அடுக்கு வலியுறுத்தற் பொருட்டு. நீ தலைவன் ஆணையில் நின்று பரத்தையரிடம் சென்று; - "தலைவர் உங்களையே விரும்புகின்றார் - என விருப்ப மொழி கூறியும், அங்ஙனமே என்னிடம் வந்து, - தலைவர் சிறிதும் தவறிலர்; அவர் மீது நீவிர் வீண் பழி சுமத்த வேண்டா - என அமைதி கூறியும் இவ்வாறு பொய்யையே பேசித்திரிவதால் நீ அடைந்த பயன் வயிற்றுப் பிழைப்பும் கிடையாத மிகு வறுமையே யன்றி வேறில்லை" என்பாள். "நிரம்பிய பாடல் நின்கணோடும் (ஆயினும்) சில் பலி பெறாது வன்துயர்" (உறுகின்றாய்) என்றாள். ஆசிரியர் தாம் புனைந்த தமிழை தலைவி புனைந்ததாகவும், தமக்கு இரங்கி அன்பை அருளியதைத் தலைவிக்கு இரங்கி அன்பை அருளியதாகவும் பிரபந்தத் துறைக்கு ஏற்பக் கூறினார். ஆயினும் கருத்து வேறாதல் வெளிப்படை. 'கோளரிக்கு' என உருபு விரிக்க. 'புனை என் தமிழ்' என மாற்றிக் கொள்க.

*உதரக் கனல் - வயிற்றுத் தீ. இறுகுடி - முறுக்கு ஏறி. குரம்பை - குடில் உறு செறுத்து அணைய உருவு - மிகவும் உறுதிபடச் செய்தால் ஒத்த தோற்றம். பலி - பிச்சை. 'சோலை அறை வண்டு வயலில் (சென்று) அகவ (ஒலிக்க) - என்க. கோள் மீன் - முதலை. குண்டு அகழ் - ஆழமான அகழி. 'அகழியோடு உயர்தரு பதணம்' என்க. பதணம் - மதிலின் உறுப்பு. கடு நுதி - கொடிய முனை. கழுக்கடை - சூலம். மிடைதல் - நெருங்குதல். பருமுரண் கணையக் கபாடம் - பருத்த, வலிமையை உடைய கணைய மரத்தோடு கூடிய கதவு. **<u>கணைய மரமாவது, கதவைச் சார்த்திய பின்பும் அது திறக்கப்படாதபடி குறுக்காகப் போடப்படும் மரம்</u>**. விலைய வாயில் - விலை மதிப்புடைய வாயில். அஃதாவது பொன்னாலும், மணிகளாலும் இயன்ற வாயில், மஞ்சு - மேகம். இஞ்சி - மதில். கனகச் சிலம்பு - பொன் மலை. ஒளி - யானை கட்டும் கூடம். சூளிகை - மேல் மாடத்தின் நெற்றி. பட மணி - நாக ரத்தினம். துடைத்து - மாசு போகக் கழுவி. இந்திர வில் - வானவில். அஃது இங்கு அதனோடு ஒத்த ஒளியுருவைக் குறித்தது. செம்மலர் மாது - திருமகள். இறை - சிறிதும். உம்மை, தொகுத்தல். "வண்டு அறை சோலை.... கழுமலம்" - என்க. "கேள் மதி" என்பவற்றில் மதி, முன்னிலை யசை. முன் பாட்டு இறுதியில் "அணுகார்" என்றதனை, 'கார்' என்றே கொண்டு அதன் திரிபாக 'கரு' என்பது இப்பாட்டின் முதலாயிற்று.*

1362. குறிப்புரை : *நீதி - நடுவு நிலைமை. 'நீதி நிலை பெறுதலால் நிறைந்த புகழை உடைய புகலி' - என்க. ஏகாரத்தை மாறிக் கூட்டி, 'தமிழ் விரகனை*

ஆசிரியத்துறை

1364. நீமதித் துன்னிநினை யேல்,மட நெஞ்சமே!
காமதிக் கார்பொழிற் காழி
நாமதிக் கும்புகழ் ஞானசம் பந்தன்ஒண்
பூமதிக் கும்கழல் போற்றே. **40**

பெற்றமையால் உன்னால் இகழப்படுகின்றேன்' என ஊடி உரைப்பாள், "உறுதி முலைதாழ எனை இகழும் நீதி" என்றாள். "உனக்கு நான் இம்மைக்கே யன்றி, மறுமைக்கும் துணையாகின்ற நன்மையை கருதவில்லை" என்பது குறிப்பு. அறுதி பெறும் மாதர் - உன்னைத் தமக்கே உரியவனாக அறுதியாகப் பெற்றுள்ள பெண்டிர். 'மாதர்பால்' என ஏழாவது விரிக்க. பெயர்தருதல் - திரும்பிச் செல்லுதல். தான், அசை. உம்மை, சிறப்பு. புனைவதாக - நான் ஏற்று மகிழ்வதாகக் கருதி. இவை பெறுதி - இச்செயல்களைச் செய்கின்றாய்; மேவு பெருமை கெட நீடு படிறு - (உனது உண்மை யறியாதார் சிலரால் உனக்கு) உண்டாகின்ற அப்பெருமையும் கெடும்படி நிலைக்கின்ற வஞ்சனைகள் ஆகும் (இவை). ஒழி - இவற்றை விட்டொழிப்பாயாக - 'அது ஆக' என்பது முற்றியலுகரம் தொகுக்கப்பட்டு, "அதாக" என வந்தது.

1364. குறிப்புரை : *"மட நெஞ்சமே" என்பதை முதலிற் கொள்க. மதித்து - (உன்னையும், உன்னின் வேறாகிய பிற பொருள்களையும்) பொருளாக மதித்து. உன்னை நினைத்தல், ஒரு பொருட் பன்மொழி. மதிக்கு ஆர் காபொழில் - சந்திரனோடு பொருந்துகின்ற. பூங்காக்களும், பலவகைச் சோலைகளும் மதிக்கு, உருபு மயக்கம். நாம திக்கு - அச்சம் தரும் திசைகள். அச்சம், எல்லை காணப்படாது நிற்றலால் உண்டாவது, திக்கு. 'எட்டு' என்னும் அளமை உடைமையால், "திக்கும்" என்னும் உம்மை முற்றும்மை. பூ - பூவுலகம். இரண்டு, நான்காம் அடிகள் சீர் குறைந்து வந்தமையால் இஃது ஆசிரியத் துறையாயிற்று.*

1365. குறிப்புரை : *"நால் திசைக்கவி ஞானசம்பந்தன்" என்பதை முதலில் வைத்து, "எத்திசையிலும் சென்று அருட்கவிகளால் ஞானத்தைத் தொடர்பு கொள்ளச் செய்த ஆசிரியன்" - எனப் பொருள் கூறுக. போற்றி செய்து பூண்டது - வாது வெல்லும் வழிகளாக அறிவால் தேர்ந்து. உந்து அம்பு ஒற்கு அழல் - ஓடுகின்ற நீரும், (வையை நீர்) எப்பொருளும் ஒடுங்குகின்ற நெருப்பும் ஆகும். "புந்தியான்" என்பதில் ஆன், மூன்றன் உருபு 'ஒல்கு' என்பது, 'ஒற்கு' எனத்திரிந்து வந்தது. ஒல்குதல் - ஒடுங்குதல். விட வாதை - நஞ்சுத் துன்பம் வென்றது வாது ஐ. ஐ இரண்டன் உருபு. இதனை ஏழன் உருபாகத்*

மடக்கு, கட்டளைக் கலிப்பா

1365. போற்றி செய்(து)அரன் பொற்கழல் பூண்டதே;
புந்தி யான்உந்(து)அம் பொற்கழல் பூண்டதே;
மாற்றி யிட்டது வல்விட வாதையே;
மன்னு குண்டரை வென்றது வாதையே;
ஆற்றெ திர்ப்புனல் உற்ற(து)அம் தோணியே;
ஆன தன்பதி யாவ(து)அம் தோணியே
நாற்றி சைக்கவி ஞானசம் பந்தனே;
நல்ல நாமமும் ஞானசம் பந்தனே. **41**

கைக்கிளை மருட்பா

1366. அம்புந்து கண்இமைக்கும்; ஆன நுதல்வியர்க்கும்;
வம்புந்து கோதை மலர்வாடும்; — சம்பந்தன்
காமரு கழுமலம் அனையா
ளாம்இவள் அணங்கலள்; அடிநிலத் தனவே, **42**

திரிக்க. "தோணி" இரண்டில் முன்னது, ஓடம்; பின்னது தோணிபுரம்; சீகாழி 'அவனது நல்ல நாமம்' என்க. உம்மை, 'நால் திசைகளிலும் ஞானசம்பந்தத்தை உண்டாக்கிய தன்றி' - என இறந்தது தழுவி நின்றது.

1366. குறிப்புரை : *பல்லாற்றானும் தம்முள் ஒத்து முன்பு ஒருவரை ஒருவர் அறியாத ஒருவனும், ஒருத்தியும் ஊழ் வலியால் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் கூட்டத்திற்கு முன் தலைவனிடத்து நிகழும் துணிவுணர்வு ஆகலின் இஃது அகப்புறக் கைக்கிளையாம். "அடி நிலத்தன; கண் இமைக்கும்; நுதல் வியர்க்கும்; கோதை மலர் வாடும்; (இவையெல்லாம் தேவ மகளிர்க்கு இல்லை ஆகையால்) இவள் அணங்கு (தேவ மகள்) அல்லள்; சம்பந்தன் கழுமலம் அனையாள் ஆம்" - என கூட்டி முடிக்க. "கழுமலம் நிலவுலகத்தது ஆதலின், இவளும் நிலவுலகத்திவளே" என்பதாம். காமரு - விரும்பத்தக்க. வம்பு உந்து கோதை - மணம் வீசுகின்ற மாலை இது. முன்னர் வெண்பாவாகத் தொடங்கிப் பின்னர் ஆசிரியப் பாவாய் முடிந்தமையின் மருட்பா ஆயிற்று. மருட்பாவிற்குரிய பொருள்களில் இது கைக்கிளைப் பொருள் பற்றி வந்தது. முன் பாட்டின் இறுதியில் உள்ள "சம்பந்தன்" என்பதில் முதலில் நிற்கும் சகர ஒற்றை நீக்க 'அம்பந்தன்' என்று ஆதலின்; இப்பாட்டு "அம்புந்து" எனத் தொடங்குவதாயிற்று.*

பன்னிரு சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1367. தனமும், துகிலும், சாலிக் குலையும் கோலக் கனமாடச்
சண்பைத் திகழ்மா மறையோர் அதிபன், தவமெய்க் குலதீபன்
கனவண் கொடைநீ(டு) அருகாசனிதம் கமலக் கழல்பாடிக்
கண்டார் நிறையக் கொள்ளப், பசியைக் கருதா(து) எண்பாணர்
புனைதண் தமிழின் இசைஆர் புகலிக் கரசைப் புகழ்பாடிப்
'புலையச் சேரிக் காளை புகுந்தால்' என்சொல் புதிதாக்கிச்
சினவெங் கதமாக் களிறொன் றிந்தச் சேரிக் கொடுவந்தார்
சேரிக் குடிலும் இழந்தார்; இதனைச் செய்குவ(து) அறியாரே. **43**

1367. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு, '<u>ஞானசம்பந்தரைத் துதிப்பவர் இம்மைப் பயனையும் அடைவர்</u>' என்பதைப் பாணர் சேரிப் பெண்ணொருத்தி நகைக்குங் கூற்றாக வைத்துக் கூறுகின்றது. தனம் - கைப்பொருள். துகில் - உயர்ந்த ஆடை. சாலிக் குவை - செந்நெற் குவியல். 'இவைகளையுடைய மாடம்' என்க. கண்டார் - கொடையாளர்களைக் கண்டவர்கள். "ஞான சம்பந்தன் கழலைப் பாடியவளெல்லாம் நல்ல உணவுகளைப் பெற்று உண்டு களிக்க, எம் சேரிப் பாணர், 'தங்களுக்கும், தங்கள் சுற்றத்திற்கும் உள்ள பசியை எப்படித் தணிப்பது' - என்று எண்ணிப் பாராமல் களிறு ஒன்றை இந்தச் சேரியில் கொண்டு வந்தார்; (அதனால் அவரை நான் எங்கள் குடிலுக்குள் நுழைய விடாமல் கதவை மூடித் தாள் இட்டேன் இப்போது அவர் குடிலையும் இழந்தார்; இப்பொழுது அவர் இதனை (களிற்றை) என்ன செய்வது - என்று விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்" - என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். "எம் பாணர்" என்றதில் "பாணர்" - என்பது ஒருவரையே பலர்பாலாக உயர்த்துக் கூறியது. இவ் உயர்வுச் சொல்லும் இங்கு நகைப்பின்கண் வந்தது. "புலையச் சேரியில் காளை புகுந்தால் என்னாகும்" என்பது ஒரு பழமொழி. "அந்தக்காளை உயிரோடு உரிக்கப்படும்" என்பது கருத்து. என் சொல் - என்னும் பழமொழி. 'அதை எம் பாணர் புதுக்குவது போல, அரிசி பெற்று வாராது களிறு பெற்று வந்தார்' எனச் சொல்லி நகையாடினாள் விறலி. 'சின வெங்கதம்' ஒருபொருட் பன்மொழி. 'சேரிக்கண்' என ஏழாவது விரிக்க.*

1368. குறிப்புரை : *''இன் கமல'' என்பது முதலாகத் தொடங்கி, 'குரைகழற்கே, அறிந்து, மெச்சி அன்பு செயப் பெற்றேன்; (ஆதலின்) என்போல அருளுடையார் யாரே" - என இயைத்து முடிக்க. இது முன் இரண்டடிகள் ஒரு விகற்பமாக, ஏனையடிகள் வேறு வேறு விகற்பமாய், இரண்டாம் அடியின் மேலும் மூன்றாம் அடியில் தனிச்சொற் பெற்று*

இன்னிசை வெண்பா

1368. யாரேஎன் போல அருளுடையார்! இன்கமலத்
தாரேயும் சென்னித் தமிழ்விரகன் – சீரேயும்
கொச்சை வயன்றன் குரைகழற்கே – மெச்சி
அடிமைசெயப் பெற்றேன் அறிந்து. **44**

இடையும், இறுதியும் கூன் பெற்று வந்த
எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1369. அறிதரு நுண்பொருள் சேர்பதி கம்அரன் – கழல்மேல்
அணிதரு சுந்தரம் மலிதமிழ் விரகன், – பிறைதோய்
செறிதரு பைம்பொழில் மாளிகை சுலவும் – திகழ்சீர்த்
திருவளர் சண்பையின் மாடலை கடல்ஒண் – கழிசேர்
எறிதிரை வந்தெழு மீன்இரை நுகர்கின் – றிலைபோய்
இனமும் அடைந்திலை; கூர்இடரோடிருந் – தனையால்;
உறுதுயர் சிந்தையி னூடுத வினர்எம் – தமர்போல்
உமரும் அகன்றன ரோ ?இது உரைவண் – குருகே. **45**

வந்தமையால் இன்னிசை வெண்பா ஆயிற்று.

*1369. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டும், மேல் "ஆர்மலி புகலி நாதன்" எனப் போந்த பாட்டுப் போலக் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியில் 'குருகோடு இரங்கல்' - துறையாகச் செய்யப்பட்டது. "வண் குருகே" என்பதை முதலில் வைத்து, "அறிதரு சண்பையின் மாடு அலைகடலை (அடுத்த) கழி சேர் திரை வந்து எழு மீன் இரையை நுகர்கின்றிலை; போய் இனமும் (சாதியையும்) அடைந்திலை; இடலோடு இருந்தனை; (என்) சிந்தையினூடு உறுதுயர் உதவின எம் தமர்போல் உமரும் (உம்தமரும் உன்னை விட்டு) அகன்றனரோ? உரை" எனக் கூட்டி முடிக்க. மாடு - பக்கம். கூர் - மிகுந்த. ஆல், அசை. உறு துயர் - மிகுந்த துன்பம். 'உதவினராகிய எம் தமர்' என்க. கூன்களைச் சீராகக் கொண்டு, இப்பாட்டினை, 'பதின்சீர்க் கழிநெடில் விருத்தம்' என்பாரும் உளர்.*

*1370. **குறிப்புரை :** இப்பாட்டு அகப் பொருள் உடன் போக்கில் தலைவனுடன் போன தலைவியைப் பின் தேடிச் செல்லும் செவிலித் தாய் நிலை கண்டோர் அவளைத் தடுத்த துறையாகச் செய்யப்பட்டது. இதன்கண் முதலில், "தாயீர்" என்பது வருவித்து, 'இனி வழி அப்பால் அரிது; கொடியும், விறலவனும் கழுமல வளநாடு அருகு அணைகுவர்; மீள்மின்' எனக் கூட்டி முடிக்க. குருகு - வளையல். தரு கெழு முகில் வண் கை - கொடுத்தல்*

கலித்துறை

1370. குருகணி மணிமுன் கைக்கொடி யும்,நல் விறலவனும்
அருகணை குவர்;அப் பால்அரி(கு) இனிவழி; மீள்மின்;
தருகெழு முகில்வண் கைத்தகு தமிழ்விர கன்றன்
கருகெழு பொழில்மா டக்கழு மலவள நாடே. 46

கலிவிருத்தம்

1371. நாடே றும்புகழ் ஞானசம் பந்தன்வண்
சேடே றும்கொச்சை நேர்வளம் செய்துனை,
மாடே றும்தையல் வாட, மலர்ந்தனை;
கேடே றும்கொடி யாய்;கொல்லை முல்லையே. 47

பொருந்திய மேகம்போலும் வண்மையையுடைய கையை உடைய) தமிழ் விரகன். கருகு - இருண்ட. எழு - ஓங்கிய.

1371. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு அகப் பொருட் களவியலில் தோழி தலைவனை வரைவு கடாவுவாள். அவன் சிறைப் புறத்தானாக முல்லைக் கொடியை நோக்கிக் கூறும் முன்னிலைப் புறமொழியாகச் செய்யப்பட்டது. "கொல்லை முல்லையே" - என்பதை வளர்த்தவள் வாடிக்கிடக்க நீ மலர்ச்சி அடைகின்றாய் அதனால் கொடியாய் என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். "கோடு ஏறும் கொடியாய்" என்பது சிலேடை. கோடு ஏறுதல் - கொம்பைப் பற்றிப் படர்தல்; நன்றி மறத்தலை மிகச் செய்தல் இது கேட்டுத் தலைவன் வரைவான் ஆவது பயன். சேடு - பெருமை. கொச்சை நேர் வளம் செய்து - சீகாழி நகர்போலும் வளப்பத்தைப் பெறச் செய்து, 'உன்னை வளம் செய்து' என மாற்றிக் கொள்க. மாடு ஏறும் - அடிக்கடி அருகில் வந்து பழகும்.*

1372. குறிப்புரை : *இப்பாட்டு அகப் பொருட் களவியற் பாங்கியிற் கூட்டத்துள், தலைவன்றனக்குக் குறைநேர் பாங்கி தலைவிக்கு அவன் குறை உணர்தல் துறையாகச் செய்யப் பட்டது. தம் நிலத்து மலையை, 'புகலி முதல்வனது மலை' என்கின்றாள். ஆதலின் அதற்கேற்ப, 'வேதம் வழங்கும் மலை' - என்றாள். "வில்லைக் கையில் உடையரல்லர்; கையில் அம்பும் இல்லை. (ஆயினும்) இவ்வழியாக அம்பு தைக்கப்பட்ட யானை சென்றதோ? கலைமான் சென்றதோ? காட்டுப் பன்றி சென்றதோ?" - என இவ்வாறெல்லாம் வினவுகின்றார். இவை தவிர வேறுவகையான எந்தச் சொல்லையும் உடையரல்லர். வஞ்சிக்கும் தன்மை உடையவராய்த் தோன்றவில்லை. கையில்*

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1372. முல்லை நகைஉமைதன் மன்னு திருவருளை
முந்தி உறுபெரிய செந்தண் முனிவன்,மிகு
நல்ல பொழில்சுலவு தொல்லை அணிபுகலி
நாதன், மறைமுதல்வன் வேத மலையதனில்
வில்லை யிலர்;கணையும் இல்லை; பகழிஉறு
வேழம் இரலைகலை, கேழல் வினவுறுவர்;
சொல்லை இலர்,விரக ரல்லர்; தழை கொணர்வர்;
தோழி! இவர்ஒருவர் ஆவ! அழிதர்வரே. 48

வஞ்சித்துறை - அராகம்

1373. வழிதருபிற வியின்உறு – தொழில் அமர்துயர் கெடும்மிகு
பொழிலணி தருபுகலிமன் – எழிலிணையடி இசைமினே. 49

(இதற்குப் பின் உள்ள பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை)

திருச்சிற்றம்பலம்

கொண்டு வருவதோ தழை. தோழீ! இப்படி ஒருவர் மிகவும் துன்பந் தோய்ந்தவராய்க் காணப்படுகின்றார். ஆ! ஆ! (என்ன துயர்நிலை!) எனக் கூட்டி உரைக்க. கணை, பகழி - அம்பு. இரலை - மான். கலை - ஆண். 'இரலைக் கலை' என்பதில் சந்திக் ககர ஒற்றுச் சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப் பட்டது. கேழல் - பன்றி. விரகு - இங்கு, சூழ்ச்சி "ஆவ" என்பது இரக்கச் சொல்.

1373. குறிப்புரை : *"மிகு - பொழில் அணி" என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. வழி தரு பிறவி. பின்னே பின்னே விடாது தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவி. பிறவியின் உறு தொழில் அமர் துயர் - பிறவிகளில் பொருந்துகின்ற தொழிலில் நீங்காதிருத்தலால் வருகின்ற துன்பம். இனி, 'மலர்கணை' என ஒருசொல் வருவித்து, 'இசைமின்' - தூவிப் போற்றி செய்யுங்கள்' எனவும் உரைக்கலாம்.*

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் முற்றிற்று.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

39. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை

கொச்சக ஒருபோகு

1. ஞானப்பால் உண்டது

இப்பனுவல் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துரைப்பதாதலின் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. சிவனடியார்களாகிய திருத்தொண்டர்களைத் தொகுத்துரைத்துப் போற்றுங் கருத்துடன் நம்பியாரூரர் பாடிய திருப்பதிகம் திருத்தொண்டத்தொகை என வழங்கப்பெறுதல் போன்று ஆளுடைய பிள்ளையார் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகிய இப்பிரபந்தமும் திருத்தொகையென வழங்கப் பெற்றதெனக் கருதுதல் பொருந்தும் கலிவெண்பாவாகிய இப்பனுவல் அறுபத்து ஐந்தடிகளால் இயன்றதாகும்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், சிவனருளால் உமையம்மையாரளித்த திருமுலைப்பாலைப் பருகி, ஊழிமுதல்வனாகிய இறைவனைப் 'பிரமாபுரமேவிய பெம்மான் இவனன்றே'யெனத் தம் தந்தையார்க்குச் சுட்டிக்காட்டியது முதல் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் நிகழ்ந்த தமது திருமணத்தில் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியாருடனும் திருமணங்காண வந்த எல்லா மக்களோடும் ஈறில்பெருஞ் சோதியிற்புகுந்து அந்தமிலின்பத் தமர்ந்தது வரையுள்ள எல்லாச் செய்திகளையும் படிப்போருளமுருக இத்திருத்தொகையில் நம்பியாண்டார் நம்பி எடுத்து உரைத்துப் போற்றியுள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

1374. பூவார் திருநுதல்மேல் பொறக்கட்டி இட்டொளிரக்
கோவாக் குதலை சிலம்பரற்ற – ஓவா(து)

தொகை - தொகுப்பு; இங்கு அற்புதங்களின் தொகுப்பே குறிக்கப்பட்டது. அப்பெயர் 'திரு' என்னும் அடையடுத்து ஆகுபெயராய் அத்தொகுப்பினைக் கூறும் பிரபந்தத்தைக் குறித்தது. எனவே, 'திருத்தொகை' என்பது ஒருசொல் நீர்மைத்தாக, 'ஆளுடைய பிள்ளையார்' என்பது செய்யுட் கிழமைக்கண் வந்த ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் தொக்கு முடிந்ததாம்.

அழுவான் 'பசித்தான்' என்(று) ஆங்(கு) இறைவன் காட்டத்
தொழுவான் துயர்தீர்க்கும் தோகை – வழுவாமே
முப்பத் திரண்டறமும் செய்தாள் முதிராத
செப்பொத்த கொங்கைத் திருநுதலி – அப்பன்
அருளாலே ஊட்டுதலும், அப்பொழுதே ஞானத்
திரளாகி முன்னின்ற செம்மல்; – இருள் தீர்ந்த

இப்பிரபந்தம் முழுது வெண்டளையானே வரினும் ஈற்றடி மூச்சீரால் முடியாது நாற்சீரால் முடிதலின் இது வெண்கலிப்பா ஆகாது, "அடக்கியல் இன்றி அடிநிமிர்ந்து ஒழுகிய" கொச்சக ஒருபோகாம்.*

அடி - 1 *பூ - பொலிவு. திரு - அழகு. நுதல் - நெற்றி. அழகிய நெற்றியில் பொற் சுட்டி ஒளி வீச.* ***(அடி-2)*** *குதலை மொழியும் குழவிப் பருவத்தைக் குறித்தன. கோவாக் குதலை - ஒழுங்குபட வாராத குதலைச்சொல். அஃது ஆகுபெயராய் அதனைப் பேசும் பிள்ளையைக் குறித்தது. 'குதலை (அடி-3) அழுவானை இறைவன் காட்ட' - என இயைக்க. (அடி-2) 'சிலம்பு அரற்றுமாறு (காலை உதைத்துக் கொண்டு) அழுவானை" என்க. 'அழுவானை' என்பதில் இரண்டாம் உருபு தொகுக்கப் பட்டது.*

(அடி-3) *தந்தையாரைக் காணாது அழுத பிள்ளையை, "பசித்தது அழுதான்" என்றது, 'பால் தருக' என்னும் குறிப்புத் தோன்றுதற் பொருட்டாம். குழவிப் பருவத்துப் பிள்ளைகள் எப்பொழுது பாலை ஊட்டினாலும் மாறாது உண்ணுதல் இயல்பேயாம்.*

(அடி-4) *"தொழுவான்" என்றதும் பிள்ளையாரையே 'முன்னை' நிலையிலும் தொழுது, இனியும் தொழுவான்' என்றபடி.*

(அடி-4) *துயர் தீர்க்கும் - துயர் தீர்க்க இசைந்த. தோகை, மயில் போலும் சாயலை உடைய உமாதேவி.*

(அடி-4, 5) *'முப்பத்திரண்டு அறமும் வழுவாமே செய்தாள்' என்க.*

(அடி-5, 6) *"முதிராத கொங்கை" என்றது நித்திய கன்னிகையாதலைக் குறித்தது. செப்பு - கிண்ணம். 'கன்னிகை யாயினும் முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்த்த அருளாலே, அழுகின்ற பிள்ளையைக் கண்டவுடனே பால் சுரக்கப் பெற்றாள்' என்பது குறிப்பு.*

---

* *தொல் - பொருள் - செய்யுளியல்*

2. திருப்பதிகம் அருளிச் செய்தல்

காழி முதல்வன், கவுணியர்தம் போர்ஏறு,
'ஊழி முதல்வன் உவன்' என்று காட்ட வலான்

3. படிக்காசு பெற்றது

வீழி மிழலைப் படிக்காசு கொண்டபிரான்;

(அடி-6) *'கொங்கையை உடைய திருநுதலி' என்க. 'திருநுதலி' என்பது மேற் கூறிய சொற்களின் குறிப்பால் உமாதேவியையே குறித்து. அப்பன் - இறைவன்.*

(அடி-7) *"அருள்" என்றது 'ஆணை' என்றபடி. 'அவன் ஆணையின்றிச் செய்தல் கூடாமையின் அது பெற்றாள்' என்பதாம்.*

(அடி-8) *திரள் - திரட்சி. "ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்"[1] என்று அருளிச் செய்ததும் காண்க. இஃதே பற்றிப் பிள்ளையாரை, "ஞானத்தின் திருஉரு"[2] எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார்.*

முன் நின்ற - ஞானத்தைத் திருப்பதிகங்களாகப் பரப்புதற்கு முற்பட்டு நின்ற. செம்மல் - தலைவன்; ஞானத் தலைவன்.

இது முதலாகச் சொல்லப்படும் அற்புதங்களை யெல்லாம் பெரிய புராணத்துட் காண்க.

இருள் - புறச் சமய இருள். தீர்தல் - அவைகள் துச்சமாகத் தோன்றப் பெறுதல். "துப்புர வில்லார் துணிவு துகளாகச் சூழ்ந்தெழுந்தார்" என்னும் சேக்கிழார் திருமொழியைக் காண்க. "இருள் தீர்ந்த (அடி-9) முதல்வன்" என இயைக்க. முதன்மை - ஆசிரியத் தலைமை.

கவுணியர் - கவுணிய கோத்திரத்தார். 'அவரிடையே வந்து அவதரித்த ஏறு' என்க. ஏறு - ஆண் சிங்கம். பரசமய கோளரி.

(அடி-10) *ஊழி முதல்வன் - சிவபெருமான். 'அவன் சுட்டிக் காட்ட ஒண்ணாதவனாயினும் சுட்டிக்காட்ட வல்லவன்' என்க.*

(அடி-11) *பாழி - சமணப் பள்ளி. பாழி அமணை - பெருத்த அமணர் கூட்டம் என்றும் கொள்ளலாம்.*

---

1. திருமுறை

2. பெரிய புராணம் - சம்பந்தர்

4. சமணர் கழுவேற நின்றது

பாழி அமணைக் கழுவேற்றினான்; பாணர்

5. யாழ் மூரிப்பதிகம் பாடியது

யாழை முரித்தான்; (எரிவாய் இடும் பதிகம்)

6. நெருப்பில் ஏட்டையிட்டுப் பச்சென்றிருக்கக் காட்டியது

ஆழி உலகத்(து) அழியாமற் காட்டினான்.

7. இசை வல்லான்

ஏழிசை வித்தகன்; (வந்(து) ஏனோரும் வானோரும்

8. பாலை நெய்தல் பாடியது

தாழும் சரணச் சதங்கைப் பருவத்தே
பாலையும் நெய்தலும் பாடவலான்; சோலைத்

9. பொற்கிழி பெற்றது

திருவா வடுது றையில் செம்பொற் கிழிஒன்(று)
அருளாலே பெற்றருளும் ஐயன்; தெருளாத

10. பாண்டிய நாட்டில் நீற்றொளி பரப்பியது

தென்னவன்நா டெல்லாம் திருநீறு பாலித்த

(அடி-12) *பாணர் - திருநீலகண்டப் பாணர்.*

(அடி-14) *'ஆழி உலகத்துக் காட்டினான்' என்க.*

(அடி-15) *வித்தகன் - சதுரப்பாடு உடையவன்.*

(அடி-16) *தாழும் - வணங்குகின்ற சரணம் - பாதம் பாதங்களில் சதங்கையணிதல் குழவிப் பருவத்தேயாம்.*

(அடி-17) *பாலையும் நெய்தலும் பாட வலான் - பாலை நிலத்தையும், நெய்தல் நிலத்தை ஒருங்கு சேர்த்துப் பாடி அதனாலே பாலை நிலத்தை நெய்தல் நிலமாகச் செய்ய வல்லவன்.*

(அடி-19) *அருளால் - சிவபெருமானது திருவருளால். ஐயன் - தலைவன்.*

(அடி-20) *தென்னவன் - பாண்டியன். வழங்குதலை, 'பாலித்தல்' என்பது மரபு.*

11. விடம் தீர்த்தது

மன்னன்; மருகல்விடம் தீர்த்தபிரான்; (பின்னைத்தென்)

12. பொற்றாளம் பெற்றது

கோலக்கா வில்தாளம் பெற்று(இக்) குவலயத்தில்

13. முத்துச் சிவிகை பெற்றது

முத்தின் சிவிகை அரன் கொடுப்ப, முன்னின்று
தித்தித்த பாடல் செவிக்களித்தான்; (நித்திலங்கள்)

14. மறைக் கதவம் அடைத்தது

மாடத் தொளிரும் மறைக்காட் டிறை கதவைப்
பாடி அடைப்பித்த பண்புடையான்; (நீடும்)

15. ஆண்பனை பெண்பனை யாக்கியது

திருவோத்தூர் ஆண்பனையைப் 'பெண்பனை ஆ' கென்னும்
பெருவார்த்தை தான்உடைய பிள்ளை; (மருவினிய)

16. ஓடம் கடையேறவிட்டது

கொள்ளம்பு தூர்க்குழகன் நாவா யது கொடுப்ப
உள்ளமே கோலாக ஊன்றினான்; (வள்ளல்)

17. முயலகன் தீர்த்தது

மழவன் சிறு மதலை வான்பெருநோய் தீர்த்த
குழகன்; குலமறையோர் கோமான்; நிலவிய

(அடி-25) *செவி - அரன் செவி. நித்திலங்கள் - முத்துக்கள்.*

(அடி-29) *பெரு வார்த்தை - புகழ்.*

(அடி-30) *குழகன் - அழகன்; சிவபெருமான். நாவாய் - ஓடம், பாடவல்ல வாய். இருபொருள், 'அது', பகுதிப் பொருள் விகுதி.*

(அடி-31) *உள்ளம் - ஊக்கம்; 'திருவருள் துணை செய்யும்' என்னும் உள்ளத்துறுதி. ஊன்றுதல், இங்கே, செலுத்துதல். (அடி-32) மழவன் - கொல்லி மழவன். "சிறுமதலை" என்பதை, 'சிறுமிதனை' என ஓதுதல் சிறக்கும். வான் பெரு நோய் - மிகப் பெரிய நோய். அது 'முயலகன்' எனப்படுவது. முயல் போல விரைந்து செல்லும் ஆற்றலிருந்தும் செயல்படாமலிருக்கச் செய்யும் நோயே முயலகன் எனப்படும்.*

18. ஆற்றில் ஏடு எதிர்ஏற விட்டது

வைகை ஆற்(று) ஏ(டு) இட்டு வான்நீர் எதிர்ஓட்டும்
செய்கையான் மிக்க செயலுடையான்; வெய்யவிடம்

19. எலும்பைப் பெண்ணாக்கியது

மேவி இறந்த அயில் வேற்கண் மடமகளை
வாவென்(று) அழைப்பித்(து) இம் மண்ணுலகில் – வாழ்வித்த
சீர்நின்ற செம்மைச் செயலுடையான்; நேர்வந்த

20. புத்தன் தலையில் இடிவிழச் செய்தது

புத்தன் தலையைப் புவிமேல் புரளவித்த
வித்தகப் பாடல் விளம்பினான்; மொய்த்தொளிசேர்
கொச்சைச் சதுரன்; தன் கோமானைத் தான் செய்த
பச்சைப் பதிகத் துடன் பதினா றாயிரம்பா
வித்துப் பொருளை விளைக்க வலபெருமான்

(அடி-33) *குழகன் - அழகன்; இளம் பிள்ளை. குலம் - மேன்மை. கோமான் - தலைவன்;*

(அடி-36) *அயில் வேல் கண் - கூர்மையான வேல் போலும் கண்களை உடைய. மடமகள் - இளம் பெண். (அடி-8) சீர் நின்ற - புகழ் நிலைபெறப் பெற்ற.*

(அடி-41) *கொச்சை - சீகாழி. அதன்கண் தோன்றிய, சதுரப் பாடுடையவன் இவ் ஆளுடைய பிள்ளை. தன் கோமான் - அவனுக்குத் தலைவனாகிய சீகாழி இறைவன். "செய்த" என்பது "பாடிய" என்னும் பொருட்டாய், "கோமானை" என்ற இரண்டாம் உருபிற்கு முடிபாயிற்று.*

(அடி-42) *பச்சைப் பதிகம் திருநள்ளாற்றுப் பெருமான் மேலதாயினும், 'எங்கு இருந்தும் பிள்ளையார்க்கு அருள் புரிந்தவன் சீகாழிப் பெருமானே' என்னும் கருத்தால் அத்திருப்பதிகத்தையும், மற்றும் பல திருப்பதிகங்களையும் சீகாழிப் பெருமானுக்கு உரியவாகவே கூறினார். பா - பாடல். 'பாவின்கண்' என ஏழாம் உருபு விரித்து. அதனை (அடி-43) "விளைக்க வலபெருமான்" என்பதனோடு முடிக்க. வித்துப் பொருள் - ஞானத்தின் அடி நிலைப் பொருள்கள்.*

'ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச்செய்த பாடல்கள் பதினாறாயிரம்'

முத்திப் பகவ முதல்வன் திருவடியை
அத்திக்கும் பத்தர்எதிர்ஆணைநம தென்னவலான்;

தத்தித் திரிபிறவிச் சாகரத்துள் ஆழாமே
பத்தித் தனித்தெப்பம் பார்வாழத் தந்தபிரான்,

21. அமணர் இட்ட தீயைப் பாண்டியன்மேல் ஏவியது

'பத்திச் சிவம்' என்று பாண்டிமா தேவியொடும்
கொற்றக் கதிர்வேற் குலச்சிறையும் கொண்டாடும்

அற்றைப் பொழுதத்(து) அமணர்இடும் வெந்தீயைப்
'பற்றிச் சுடுகபோய்ப் பாண்டியனை' என்னவல்லான்;

வர்த்தமா னீசர் கழல்வணங்கி வாழ் முருகன்
பத்தியை ஈசன் பதிகத்தே காட்டினான்;

என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தமது பிரபந்தங்களில் குறித்துள்ளார். எனினும் இன்று கிடைத்துள்ள பதிகங்கள், விடைவாய்ப்பதிகத்தைச் சேர்த்தாலும் '384-தாம்' என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

(அடி-44) *'முத்திப் பேற்றை அருளுபவன் சிவபெருமானல்லது பிறர் ஒருவரும் இல்லை' - என்பது கருத்து ஆதலின் அப்பெருமானை இங்கு, "முத்திப் பகவன்" என்றார். எனவே, "பகவன்" என்பது முகமன் உரையாக ஏனைக் கடவுளர்க்கும் பெயராதல் பெறப்பட்டது. "முத்திப் பகவ முதல்வன்" என்றதனால், முத்தியொழிந்த சிலவற்றிற்கு ஏனை யோரும் முதல்வராதலும் விளங்கும்.*

(அடி-45) *'அற்சிக்கும்' என்பது எதுகை நோக்கி, "அத்திக்கும்" எனத் திரிந்து நின்றது. ''ஆணை நமதே'' என்றது, சில திருப்பதிகங்களின் திருக்கடைக் காப்புக்களில், அப்பதிகங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட பயன் விளைதலை உறுதி செய்தற் பொருட்டு அங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட பாடல்களைக் காண்க.*

(அடி-47) *'பத்திச் சிவம்' என்று கொண்டாடும் - 'இவர் இவ்வுலகப் பிள்ளையல்லர்; பெரியோர் பலரும் பத்தி செய்து போற்றுகின்ற சிவ பரம் பொருளே' - என்று சொல்லக் கொண்டாடிய. (அடி-48) பாண்டிமாதேவி, மங்கையர்க்கரசியார். (அடி-49) அவர்தம் அமைச்சர் குலச்சிறையார்.*

(அடி-52) *வர்த்தமானீசர் - திருப்புகலூர்க் கோயில்களில் ஒன்றில்*

அத்தன் திருநீல நக்கற்கும் அன்புடையான்;
துத்த மொழிக்குதலைத் தூயவாய் நன்னுதலி

'நித்தில்லப்பூண் முலைக்கும், நீண்டதடங் கண்ணினுக்கும்
கொத்தார் கருங்குழற்கும், கோலச்செங் கைம்மலர்க்கும்

அத்தா மரை அடிக்கும், அம்மென் குறங்கினுக்கும்,
சித்திரப்பொற் காஞ்சி சிறந்தபே ரல்குலுக்கும்

முத்தமிழ்நூல் எல்லாம் முழுதுணர்ந்த பிள்ளையார்க்(கு)
ஒத்த மணம் இது என்(று)ஒதித் தமர்களெல்லாம்

எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவர். முருகன், முருக நாயனார். இவரைத் தமது திருப்பதிகத்துள் சிறப்பித்திருத்தலை அத்தலத் திருப்பதிகத்திற் காண்க.

(அடி-54) *அத்தன் - (சிவநெறித்) தலைவன். திருநீலநக்கன், திருநீலநக்க நாயனார். இந்நாயனாருடைய இல்லத்தில் பிள்ளையார் தம் திருக்கூட்டத் தோடும் எழுந்தருளி வழிபடப் பெற்றமையைப் பெரிய புராணத்தால் அறிக. பிள்ளையாரது திருமணச் சடங்குகளை அந்நாயனாரே செய்ததையும் அதன்கண் காண்க.*

(அடி-56-59) *இப்பகுதியில் 'பிள்ளையார்க்குத் திருமணம் செய்விப்பது' என முடிவு செய்த அவர்தம் பெற்றோர் முதலிய சுற்றத்தார் அவருக்கு ஒத்த வகையினளாக உறுதி செய்யப்பட்ட கன்னிகைதன் அழகே குறிப்பிடப் படுகின்றது. துத்தம், ஏழிசைகளுள் ஒன்று. "குதலை" என்றது இனிமை பற்றி. 'நன்னுதலியது' என ஆறாவது விரிக்க.*

கோலம் - அழகு. அம் எமன் குறங்கு - அழகிய, மெத்தென்ற துடை. சித்திரம் - அழகு. காஞ்சி - இடையில் அணியும் மேகலை வகைகளில் ஒன்று. அல்குல் - பிருட்டம். நான்கன் உருபுகள் பலவற்றையும் "ஒத்த" என்பதனோடு முடிக்க.

(அடி-60-65) *ஓதி - சொல்லி. 'ஓதி' செய் காவணம்' என்க. தமர்கள் - சுற்றத்தார்கள். காவணம் - பந்தல். "உடன் கண்டு நிற்க" என்றது சுற்றத்தாரை. பெருமணம், 'நல்லூர்ப் பெருமணம்' என்னும் தலம். இத்தலமே பிள்ளையார்க்கு மகட் கொடை நேர்ந்தவர் வாழ்ந்த தலமும், பிள்ளையார் இறைவனை அடைந்த தலமும் ஆகும்.*

சித்தம் களிப்பத் திருமணம் செய் காவணத்தே
அற்றைப் பொழுதத்துக் கண்(டு)உட னே நிற்கப்

பெற்றவர்க ளோடும்போய்ப் புக்குத்தன்
அத்தன் அடியே அடைந்தான் அழகிதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தன் அத்தன் - தனக்கு அம்மையைக் கொண்டு ஞானப்பாலைக் கொடுப்பித்த அப்பன்; சிவபெருமான்.

“ஞானத் திரளாகி முன்னின்ற செம்மல்” என்பன முதலாக, “திருநீல நக்கற்கும் அன்புடையான்” என்பது ஈறாகப் போந்த பெயர்களை எழுவாயாக வைத்து, ‘பெற்றவர்களோடும் பெருமணம் (தலம்) போய்ப் புக்குத் திருமணம் செய்காவணத்தே தமர்களெல்லாம் கண்டு நிற்கத் தன் அத்தன் அடியடைந்தான்; (இஃது) அழகிதே! என முடிக்க’.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை முற்றிற்று.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

40. திருநாவுக்கரசு தேவர் திருஏகாதச மாலை

'வித்தகப்பாடல் முத்திறத்து அடியரும்' எனப் போற்றப்பெற்ற தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருள் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைத் திருவந்தாதி, திருச்சண்பை விருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகையென மேற்காட்டிய ஆறு பிரபந்தங்களாற் போற்றிப் பரவிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இங்ஙனமே திருநாவுக்கரசர் நம்பியாரூரர் ஆகிய இருபெருமக்களைக் குறித்தும் தனிப் பிரபந்தங்கள் பலவற்றைப் பாடியிருத்தல் கூடும். நம்பியாரூரரைப் போற்றிய தனிப்பிரபந்த மெதுவும் கிடைக்கவில்லை. திருநாவுக்கரசடிகளாரது சிறப்பினை விரித்துரைப்பதாகத் திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதசமாலை யென்ற பிரபந்தமொன்றே இப்பொழுது கிடைத்துளது. பதினோராந் திருமுறையின் இறுதிக்கண் அமைந்த பிரபந்தமாகத் திகழ்வது இத்திரு ஏகாதசமாலையே யாகும். ஏகாதசம் - பதினொன்று. திருநாவுக்கரசரைப் போற்றிப் பரவும் பதினொரு பாடல்களையுடைய செந்தமிழ்மாலையாக விளங்குவது இப்பிரபந்தமாதலின் இது திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதச மாலையென வழங்கப்பெறுவதாயிற்று. இதன்கண் அமைந்த பாடல்கள் பதினொன் றாயினும் திருநாவுக்கரசரது வரலாற்றி லமைந்த சிறந்த உண்மைகளும், அப்பெருந்தகையாரை வழிபடுவதனாலுளவாம் பெருநலங்களும், அரசர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களின் சிறப்பும், இப்பாடல்களில் தெளிவாக அறிவுறுத்தப் பெற்றுள்ளன.

"ஐம்புலன்களின் வழியே அலைந்து திரியும் மனமுடைய மாந்தர் செய்யும் குற்றங்களை நீக்கியருளுந் தூய பேரன்போடு தம் தமக்கையாராகிய திலகவதியாரைப் பணிந்து அவர் திருவைந்தெழுத்தோதிக் கொடுத்த திருவெண்ணீற்றினை யணிந்து சூலைநோய் நீங்கப்பெற்று அமண்சமயத் தொடர்பகற்றிய உறுதிப் பாட்டுடன் இறைவனது திருவருட் பெருவெள்ளத்திலே திளைத்த தவப்பெருஞ்செல்வர் திருநாவுக் கரசடிகளாவர். மெய்ப்பொருளைப் போற்றிய திருப்பாடல்களில் உலகினரது பாசம் நீங்குதற்குரிய பேருண்மைகளை வெளியிட்டருளிய அப்பெருந் தகையார் அளவிலா ஞானப்பெருங்கடலிடையே திகழும் பேரமிழ்தமாகிய

சிவப்பேரொளியிற் புகுந்து இன்புறும் பெருவாழ்வினை அடியேங்களுக்கு வழங்கியருளினார்".

திருநாவுக்கரசர்க்குத் தொண்டுபட்ட மெய்யடியார்கள், தெளிந்த தேன் போலும் இனிமை வாய்ந்த மொழிகளைப் பேசவல்ல ஊர்வசி முதலிய வானுலக மாதர் பாடியாடித் தம்மை வசப்படுத்தற் பொருட்டுக் கூறிய நயவுரைகளைத் துகளென வொதுக்கி, ஞானத் திரளாய்நின்ற புகலூர்ப் பெருமானை நினைந்து நெஞ்ச நெக்குருகக் கண்ணீர் ததும்ப உழவாரப் படையால் திருக்கோயிற் பணிபுரிந்த அப்பெருந்தகையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களை அருட்குருவின் உபதேச மொழிகளாகக் கொண்டு, சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சென்னியிற் சூடிப் பேரின்ப வாழ்வில் திளைத்து மகிழ்வார்கள்; துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய பிறவிச் சூழலிற் புகுவாரல்லர்; திருநாவுக்கரசரை நினைந்து போற்றுதலே பிறவிப் பிணியைப் போக்குதற்குரிய அருமருந்தாகும்.

அன்புருவாகிய திருநாவுக்கரசர்பாற் பற்றுடையராய் நறுமலர்களால் அருச்சனை புரிந்து வழிபடாதவர் நிலையாத யாக்கையினை நிலையென நம்பி வயிற்றுக்கு இரை தேடியுழலும் பித்தராவர்.

சிவபூசை கற்ற தூய பேரறிவினையுடையராய் இவ்வுலகிலேயே வீடுபேற்றின்பினை நுகர்ந்த திருநாவுக்கரசர், பிறவியாகிய பெருங்கடலிலே நெல்லாகிய உணவின் துணைகொண்டு மிதந்துழலாமல் திருவைந் தெழுத்தினையோதிக் கல்லே தெப்பமாகக் கொண்டு கரையேறிய வித்தகர். அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ் மாலையாகிய திருப்பதிகங்கள் உலகத்தார்க்குப் பெருநிதியமாகப் பயன் தருவன.

'பதிகம் ஏழெழுநூறு பகரும் மாகவியோகி' யாகிய நாவரசருடைய திருவடிகளைத் தலைமேற் கொண்டு வழிபடுவோர், செல்வம், புகழ், மெய்ந்நெறி, வினை நீங்கிய தூய்மை, மெய்ஞ்ஞானம், சிவனடித் தொண்டு, துறக்க வாழ்வு, தலையாய மனிதர்க்குரிய சால்பு ஆகிய எல்லா நலங்களையும் பெற்று இன்புறுவர். என்னைக் குடிமுழு துய்யக்கொண்ட திருநாவுக் கரசடிகளின் திருவடி மலர்கள், சார்ந்த அடியார்களின் இடர்களை அகற்றுவன; களங்கமற்ற, நிறைமதிகள் பத்துக்கூடி நிலவெறித்தாற் போன்று தண்ணொளி பரப்புவன; தூய்மையேயுருவாகத் திகழ்வன; தவமுனிவர்கள் தொழுது போற்றுவன; குற்றமற்ற பெருங் குணங்களுக்கு நிலைக்களமாகத் திகழ்வன.

தேவர்க்கும் அரிதாகிய சிவலோகக்கதி திருநாவுக்கரசரருளால் அடிநாயாகிய எளியேற்கு எளிதிற் கைவந்தது. திருநீற்றுக் கவசமணிந்து சிவனடியே சிந்திக்கும் மனமுடையராய்ச் சமணர்கள் அமைத்த நீற்றறையிலே தங்கிக் கந்தைமிகையாங் கருத்துடையராய் விளங்கிய புலமைச் செல்வராகிய திருநாவுக்கரசர், வஞ்சனையின்றித் தம்மை வழிபடும் அடியார்களுக்குப் பசுபந்தத்தினை நீக்கும் பரிசினைப் பணித்தருள்புரியும் பேரருளாளராவர். அப்பெருந்தகையார்தம் இணையடித் தாமரைகளைப் பேரன்புடன் தலைமேற் கொண்டு உய்வதன்றி வேறொரு சாதனமுங் கண்டிலோம். மற்றுள்ளன எவையும் வேண்டோம். ஆதலால் ஐம்புலன்களின் வழியே சென்று இறப்பார் செல்லும் தீய வழிகளிற் செல்ல மாட்டோம்"

என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இத் திரு ஏகாதச மாலையில் திருநாவுக்கரசு தேவரை உளங்கசிந்து போற்றியுள்ளார்.

அப்பரடிகளுக்குத் திருவதிகையிறைவர் அளித்தருளிய 'திருநாவுக்கரசு' என்ற திருப்பெயரின் சிறப்பினை,

இலைமா டென்றிடர் பரியார், இந்திர
னேயொத் துறு குறை வற்றாலும்
நிலையா திச்செல்வ மெனவே கருதுவர்,
நீள் சன்மக்கட லிடையிற் புக்
கலையார், சென்றரன் நெறியா குங்கரை
அண்ணப் பெறுவர்கள், வண்ணத்திண்
சிலை மாடந்திகழ் புகழா மூருறை
திருநாவுக்கர சென் போரே.

எனவரும் திருப்பாடல் இனிது விளக்குவதாகும். "நிறந்தீற்றிய திண்மை மிக்க மலைபோன்று மாளிகைகள் உயர்ந்து விளங்கும் புகழ்மிக்க திருவாமூரிற் பிறந்தருளிய பெருமான் திருநாவுக்கரசு என அப்பெருந்தகையாரது திருப்பெயரை அன்பினால் ஓதுவார், 'நம்மிடத்துச் செல்வமில்லையே'யென இடருற்று வருந்தார்; வானுலக வேந்தனாகிய இந்திரனைப் போன்று குறைவின்றி நிரம்பிய செல்வமுடையவராகத் தாம் இருந்தாலும் தம்மிடத்துள்ள செல்வம் நிலையாதெனக் கருதும் மெய்யுணர்வையே கொண்டு திகழ்வார்கள்; பிறவியாகிய பெருங்கடலுள் வீழ்ந்து துன்புற மாட்டார்கள்; பிறவித் துன்பத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவனது திருவருள் நெறியாகிய இன்பக்கரையினை யடைந்து மகிழ்வார்கள் என்பது இத் திருப்பாடலின் பொருளாகும். இதன்கண் திருநாவுக்கரசர்க்குத் தொண்டு

பூண்ட அடியார்களின் இயல்பாகச் சொல்லப் பெற்றன யாவும் நாவரசரைத் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றிய அப்பூதியடிகளின் பெருமையினை நினைவு படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இந்நுட்பத்தினை உளங்கொண்ட துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தாம்பாடிய நால்வர் நான்மணி மாலையில்,

உற்றானலன் தவம், தீயில் நின்றானலன் ஊண்புனலா
அற்றானலன் நுகர்வும், திருநாவுக் கரசெனுமோர்
சொற்றா னெழுதியுங் கூறியுமே யென்றுந் துன்பில்பதம்
பெற்றான் ஒருநம்பி அப்பூதியென்னும் பெருந்தகையே.

என அப்பூதியடிகளாரை உளமுருகிப் போற்று முகமாகத் 'திருநாவுக்கரசு' என்னும் திருப்பெயரின் மாண்பினை விளக்கிய திறம் இங்கு ஒப்புநோக்கி யுணரத்தகுவதாகும்.

சந்த விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தனன தானத் தனதனத்தன

1375. புலனோ டாடித் திரிமனத்தவர்
பொறிசெய் காமத் துரிசடக்கிய
புனித நேசத் தொடுதமக்கையர்
புணர்வி னால்உற் றுரைசெயக்குடர்

சுலவு சூலைப் பிணிகெ டுத் தொளிர்
சுடுவெ ணீறிட் டமண கற்றிய
துணிவி னான்முப் புரமெ ரித்தவர்
சுழலி லேபட் டிடுத வத்தினர்

தேவர் - சுவாமிகள். ஏகாதசம் - பதினொன்று, அவ் எண்ணும் பெயர் ஆகுபெயராய் அத்துணையவாய பாடல்களைக் குறித்தது.

ஏகாதச மாலை - பதினொரு பாடல்களால் ஆகிய தொடையல். 'மாலை' என்பதால் இதற்கு வரும் பாடல்கள் சொற்றொடர் நிலையாக அந்தாதியாய் வரும்.

பாட்டு 1 : *இதன் பொருள், உலகில் மாயப் பிறவியைத் தரும் பெரு மயக்கினை - இவ்வுலகில் நிலையில்லாதனவாகிய பல பிறவிகளைத் தருவதான அந்தப் பெரிய திரிபினை.*

உணர்வு இலா மயக்கினை - மெய்யுணர்வோடு சிறிதும் தொடர்பில்லாத திரிபினை.

ஒழிய - யாவரும் விட்டு அகலும்படி.

வாய்மைக் கவிதையில் - உண்மைகள் நிறைந்த பாடல்களில்.

உபரி பாகப் பொருள் பரப்பிய - கலைகளின் முடிநிலைப் பொருள்களைப் பரக்க அருளிச் செய்தவரும்.

அலகில் ஞானக் கடலிடைப்படும் அமிர்த யோகம் - அளவற்ற ஞான நூலாகிய கடலைக் கடைந்தவழித் தோன்றும் அமுதமாகிய சிவயோகத்தால்.

சிவ ஒளிப்புக அடியரேமுக்கு அருளினைச் செயும் - சிவசோதியில் கலக்கும் பேற்றினை அடியோங்களுக்கு அருளியவரும் ஆகிய

அரைய தேவத் திருவடிகள் - திருநாவுக்கரசு தேவராகிய சுவாமிகள். (தலைவர்).

புலனொடு ஆடித் திரி மனத்தவர் - ஐம்புலன்களோடே எப்பொழுதும் பழகித் திரிகின்ற மனத்தை உடையவரது பொறி செய் காமத் துரிசு அடக்கிய புனித நேசத்தொடு - ஐம்பொறிகளின் வழிச் செல்கின்ற ஆசைகளாகிய குற்றங்களை அடக்கிய வேறொரு தூய அன்புடனே. தமக்கையர் புணர்வினால் உற்று உரை செய - தமக்கையார் திருவருள் வழிப்பட்ட அறிவினால் அறிந்து சொல்ல. (அச்சொல் வழியே ஒழுகி). சுலவு சூலைப் பிணி கெடுத்து தமது வயிற்றுட் குடைந்த சூலைநோயைப் போக்கி. ஒளிர் சுடு வெண் நீறிட்டு அமன் அகற்றிய துணிவினால் - ஒளிவீசுகின்ற, நன்கு சுடப்பட்ட வெள்ளிய திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டு (முன்பு கொண்ட) சமணக் கோலத்தை நீக்கிய தெளிவினால் முப்புரம் எரித்தவர் சுழலிலே பட்டிடு தவத்தினர் - திரிபுரங்களை எரித்தவராகிய சிவபெருமானது ஆணையிலே பொருந்திச் செய்யும் தவநெறியில் நின்றவராவர்.

குறிப்பு : *'பெரு மயக்கினை ஒழிய, கவிதையில் பல பொருள் பரப்பியதன் விளைவாகிய' யோகத்தினால் சிவ ஒளிப்புக அருளினைச் செயும் அரைய தேவத் திருவடிகள், புலனொடு ஆடித் திரிமனத்தவர்பால் (எழுகின்ற) காமம் ஆகிய குற்றம் (தம் மனத்திலே எழாதவாறு) அடக்கியதனால் தோன்றிய தூய அன்போடு (பத்தியோடு) கூடித் தமக்கையர் உரை செய (அவ்வழி ஒழுகி) சூலைப் பிணி கெடுத்து வெண்ணீறு இட்டு, சமணக் கோலத்தை நீக்கிய துணிவினால் முப்புரம் எரித்தவரது சுழலிலே பட்டிடு தவத்தினர் ஆவர்' எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.*

உலகின் மாயப் பிறவி யைத்தரும்
உணர்வி லாவப் பெரும யக்கினை
ஒழிய வாய்மைக் கவிதை யிற்பல
உபரி யாகப் பொருள்ப ரப்பிய

அலகில் ஞானக் கடலி டைப்படும்
அமிர்த யோகச் சிவவொ ளிப்புக
அடிய ரேமுக்(கு) அருளி னைச்செயும்
அரைய தேவத் திருவ டிக்களே. 1

(வேறு)

தனனாதத் தனதன தனனாதத் தனதன

1376. திருநாவுக் கரசடி யவர்நாடற் கதிநிதி
தெளிதேனொத் தினியசொல் மடவார்உர்ப் பசிமுதல்
வருவானத் தரிவையர் நடமாடிச் சிலசில
வசியாகச் சொலுமவை துகளாகக் கருதிமெய்
உருஞானத் திரள்மனம் உருகாநெக் கழுதுகண்
உழவாரப் படைகையில் உடையான்வைத் தனதமிழ்
குருவாகக் கொடுசிவ னடிசூடித் திரிபவர்
குறுகார்புக் கிடர்படு குடர்யோனிக் குழியிலே. 2

செய்யுள் நோக்கி முறை பிறழக் கூறினாராயினும், "உரை செயத் திருநீறு இட்டு அமண் அகற்றிய துணிவினால் பிணி கெடுத்துச் சுழலிலே பட்டிடு தவத்தினர்" என்பதே கருத்து என்க.

"சுழல்" என்பது 'ஆற்றல்' என்னும் பொருளதாய்த் திருவருளைக் குறித்தது. "தவம்" என்றது அரசுகள் சூலை நீங்கிய பின் இறுதிகாறும் மேற்கொண்டு செய்த உழவாரப் பணியைக் குறித்தது. "பெருமயக்கு" என்றது சமண சமயக் கொள்கையை.

உபரி பாகம் - முடிநிலைப் பகுதி. கடல், அமிர்தம் இவை உருவகங்கள். "திருவடிக்கள்" என்பதில் ககர ஒற்று விரித்தல்.

பாட்டு-2 *'அடியவர்' நாடும் கதியாகிய நீதி என்க. உர்ப்பசி - ஊர்வசி. இறுதி நாளில் தேவ கணிகையர் சிலரை நாவுக்கரசர்முன் விடுத்து மயக்கச் செய்யும் முகத்தால் அவரது உள்ளத் தூய்மையை உலகறியச் செய்த வரலாற்றைப் பெரிய புராணத்துட் காண்க.*

தனந்த தனதனனா தனந்த தனதனனா

1377. குழிந்து சுழிபெறுநா பியின்கண் மயிர்நிரையார்
குரும்பை முலையிடையே செலுந்த கைநன்மடவார்
அழிந்த பொசியதிலே கிடந்தி ரவுபகல்நீ
அலைந்த யருமதுநீ அறிந்தி லைகொல்மனமே!
கழிந்த கழிகிடுநா ளிணங்கி தயநெகவே
கசிந்தி தயமெழுநூ றரும்ப திகநிதியே
பொழிந்த ருளுதிருநா வினெங்க ளரசினையே
புரிந்து நினையிதுவே மருந்து பிறிதிலையே. **3**

வசி - வசப்படுத்துவன. 'ஞானத் திரளாகிய உருமும், மனமும் நெக்கு உருகா, கண் அழுது' எனக் கொள்க. உருகா, அழுது என்னும் வினையெச்சங்கள் "உடையான்" என்னும் குறிப்பு வினைப் பெயரோடு முடிந்தன. "குரு" என்பது ஆகுபெயராய், 'குரு உபதேசம்' எனப் பொருள் தந்தது. புக்கு இடர் படு - புகுந்தபின் துன்பத்திலே அகப்படுகின்ற "குடர் யோனிக் குழி" என்பது உம்மைத் தொகை. 'திரிபவர் குழியில் குறுகார்' என வினை முடிக்க.

பாட்டு-3 *முதல் அடி முழுதும் மடவாரது வருணனை. குழிந்து - ஆழமாகி - சுழி பெறு - நீர்ச் சுழியை உவமையாகப் பெறுகின்ற. நாபி - உந்தி. (அதினின்றும் எழுகின்ற) மயிர் நிரையர் - மயிர் ஒழுங்கை உடையவர். அம்மயிர் ஒழுங்கு மேலே இரு தனங்களின் இடையே செல்கின்ற. தகை - அழகு, அழிந்த பொசி - வெளிப்படும் சுரத நீர்க் கசிவு. 'மடவாரது பொசி' என இயைக்க. "பொசியதில்" - என்பதில் அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. மனமே நீ அணைந்து அயரும் அது - நெஞ்சே நீ அழுந்தி உன்னை நீ மறந்துவிடுகின்ற அந்த இழி நிலையை, நீ அறிந்திலை கொல்! (அறிந்து அதனினின்றும் நீங்க நினைந் தாயாயின்). கழிகிடு நாள் கழிந்த - இன்று காறும் வீணே கழிந்த நாள்கள் பல போயின. (ஆயினும் இன்று தொடங்கியாவது) எழு நூறு அரும் பதிக நிதியே பொழிந்து அருளும் எங்கள் திருநாவின் அரசினையே - ஏழ் எழுநூறு திருப்பதிகங்களாகிய அருட் செல்வத்தைப் பொழிந்தருளிய எங்கள் திருநாவுக்கரசு தேவரையே, இதயம் கசிந்து புரிந்து நினை - உள்ளது உருகி விரும்பி நினை - பிறிது மருந்து இலை - (அதற்கு) வேறு மருந்து இல்லை.*

தனனா தந்தன தனனா தந்தன
தானத் தனதன தத்தான

1378. இலைமா டென்றிடர் பரியா ரிந்திர
னேயொத் துறுகுறை வற்றாலும்
நிலையா திச்செல்வம் எனவே கருதுவர்;
நீள்சன் மக்கட லிடையிற்புக்(கு)
அலையார் சென்றரன் நெறியா குங்கரை
யண்ணப் பெறுவர்கள் வண்ணத்திண்
சிலைமா டந்திகழ் புகழா மூருறை
திருநா வுக்கர சென்போரே. 4

தந்தத்தத் தனதன தந்தத்தத் தனதன

1379. என்பட்டிக் கட்டிய விந்தப்பைக் குரம்பையை
இங்கிட்டுச் சுட்டபி னெங்குத்தைக் குச்செலும்

குறிப்பு : *"ஏழ் எழுநூறு இரும்பனுவல் ஈன்றவன் திருநாவினுக்கரையன்"** *என்ற சுந்தரர் திருமொழியைக் கொண்டு "பதிகம் ஏழ் எழுநூறு பகரும் மா சிவ யோகி" என இவர் பின்பு அருளிச் செய்தலால் இங்கு, "எழு நூறு" என்றது திருப்பதிகம். "நாலாயிரத்துத் தொளாயிரம்" என்பதைப் பாடலாக வைத்துக் கொண்டாலுங் கூட, 'பதிகம் 490' ஆகும். ஆயினும் 'இன்று' கிடைத்துள்ள பதிகங்கள் - 312 தாம்' என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.*

பாட்டு-4 : *"திருநாவுக்கரசு" என்போர் இடர் பரியார்; "இச்செல்வம் நிலையாது" எனவே கருதுவர்; சன்மக் கடலிடையிற் புக்கு அலையார்; அரன் நெறியாகும் கரை அண்ணப் பெறுவார்கள் - எனக் கூட்டி முடிக்க. மாடு - செல்வம். பரியார் - சுமக்க மாட்டார். சன்மம் - பிறவி. அரன் நெறி ஆகும் கரை - இவனது நெறியாகிய 'சைவம்' என்னும் கரை. அண்ணுதல் - அடைதல். வண்ணச் சிலை - சந்திர காந்தக் கற்கள்.*

பாட்டு-5 : *என்பு அட்டி - எலும்புகளை நெருங்க வைத்து "பைக் குப்பையை" என்பதை, 'குப்பைப் பையை' என மொழி மாற்றி உரைக்க. குப்பை - புறத்துப் போடப்படும் பொருட் குவியல். அவற்றையுடைய பை உடம்பு. "குரம்பையை" என ஓதினால் வல்லொற்று வாராமையே யன்றிச் சந்தத்தில் ஓரெழுத்து மிகையாதலையும் நோக்குக. மேலும் உடம்பைப் பையாக*

---

* *திருமுறை - 7.65.2*

முன்பிட்டுச் சுட்டிவ ருந்திக்கெத் திக்கென
மொய்ம்புற்றுக் கற்றறி வின்றிக்கெட் டுச்சில
வன்பட்டிப் பிட்டர்கள் துன்புற்றுப் புத்தியை
வஞ்சித்துக் கத்திவி ழுந்தெச்சுத் தட்டுவர்
அன்பர்க்குப் பற்றிலர் சென்றர்ச்சிக் கிற்றிலர்
அந்தக்குக் கிக்கிரை சிந்தித்தப் பித்தரே. 5

தத்தனன தனதான தத்தனன தனதான

1380. பித்தரசு பதையாத கொத்தைநிலை உளதேவு
பெட்டியுரை செய்துசோறு சுட்டியுழல் சமண்வாயர்

உருவகம் செய்த பின்பு குரம்பையாக உருவகித்தலும் கூடாமை காண்க. தைக்கு - அணிசெய்தற்கு. தைத்தல் - அணிதல். செல்லும் - உதவும் (உடம்பின் நிலையாமை இவ்வாறு இருக்கவும்). ''சில வன்பட்டிப் பிட்டர்கள் அறிவின்றிக் கெட்டு புத்தி வஞ்சித்து.... எய்ச்சுத் தட்டுவர் (இன்னும்) அப்பித்தர் இவரைச் சிந்தித்து அன்பர்க்குப் பற்றிலர்; அற்சிக்கிலர்" என வினை முடிக்க.

முன்பு அருந்திக்கு எத்திக்கு என இட்டுச் சுட்டி - முதலில் தங்கள் மனத்தில், 'கல்வியைத் தரும் திசை எந்தத் திசை' என ஆராய்ந்து முடிவு செய்து மொய்ம்பு உற்றுக் கற்று அறிவின்றிக் கெட்டு - அம்முடிவில் உறுதியாய் நின்று பல நூல்களைக் கற்றும் அறிவில்லாமல் கேடெய்தி புத்தியை வஞ்சித்துக் கத்தி - பிறருடைய உள்ளத்தையும் குழப்பி விடும் வகையில் மிகுதியாகப் பேசி. எய்ச்சு விழுந்து தட்டுவர் - இளைத்து விழுந்து தடுமாறுவார்கள். அன்பர்க்கு - சிவனடி யாரிடத்தில். பற்று இலர் - விருப்பம் இல்லாதவர் ஆவர். அற்சிக்கிலர் - சிவனையும் வழி பட மாட்டார்.

'அவர் திருநாவுக்கரசரை எவ்வாறு நினைவர்' என்பது குறிப்பெச்சம். வன் பட்டிப் பிட்டர்கள் - வன்கண்மையால் மனம் போனவாறு ஒழுகும் பிட்டர்கள் (பிரஷ்டர்கள்) - சான்றோரால் விலக்கப்படுபவர்கள்.

பாட்டு-6 : *பித்து அரசு - அறியாமையை உடைய அரசன்; பல்லவன். பதைத்தல், இங்கு வெறுத்தலைக் குறித்தது. பதையாத - வெறுப்படையாத. அஃதாவது, 'விரும்பிக் கொள்கின்ற' என்பதாம். தேவு - கடவுள். பல்லவன் விரும்பிக் கொள்கின்ற கடவுள். அருக தேவன். அக்கடவுளை இங்கு, "கொத்தை நிலை உள தேவு" என்றார். கொத்தை நிலை - குருட்டு நிலைமை. 'அறியாமை யுடைய ஓர் உயிர்' என்றபடி. இங்ஙனம் கூறியது அகண்டப் பொருளாகச் சொல்லப்படாது கண்டப் பொருளாகச் சொல்லப்படுதல்*

கைத்தரசு பதையாத சித்தமொடு சிவபூசை
கற்றமதி யினனோசை யிட்டரசு புகழ்ஞாலம்
முத்திபெறு திருவாள னெற்றுணையின் மிதவாமல்
கற்றுணையில் வரும்ஆதி
பத்தரசு வசைதீர வைத்தகன தமிழ்மாலை
பற்பலவு மவையோத நற்பதிக நிதிதானே. 6

தனன தானன தான தனன தானன தான

1381. பதிகம் ஏழேழுநூறு பகருமா கவியோகி
பரசுநா வரசான பரமகா ரணவீசன்
அதிகைமா நகர்மேவி யருளினா லமண்மூடர்
அவர்செய்வா தைகள் தீருமனகன் வார்கழல்சூடின்

பற்றியாம். பெட்டு - விரும்பி. இஃது இகரச் சாரியை. பெற்று, "பெட்டி" என நின்றது. "சோறு" என்றது, 'வயிற்றுப் பிழைப்பு' என்னும் பொருளதாய் நின்றது. 'சோறு சுட்டி உரை செய்து உழல் வாயர்' என இயையும். "சமண் வாயர்" என்பதை "வாயராகிய சமணர்" என மாற்றிக்கொள்க. சமண் கைத்த அரசு - சமணரால் வெறுக்கப்பட்ட திருநாவுக்கரையன். அரசு புகழ் திருவாளன் - பின்பு அந்தவப் பல்லவ மன்னனே புகழ்ந்து கொண்டாடிய திருவாளன். ஞாலு முத்தி - சீவன் முத்தி நிலை. மிதத்தல் - இங்கு நீந்துதல். நெல் துணையின் மிதவாமல் - ஒரு நெல்லளவு தொலைவு கூட நீரில் மிதந்து நீந்தாமல். கல் துணையில் வரும் ஆதி - கல்லாகிய தெப்பத்தின் மேல் வந்து கரை ஏறிய முதல்வன்; ஆசிரியன். "சமணரால் வெறுக்கப்பட்ட அரையனும், சிவ பூசையைக் கற்ற மதியினனும், அரசு புகழ் திருவாளனும், கல் துணையில் வந்த முதல்வனும் ஆகிய அவன் வைத்துச் சென்ற தமிழ் மாலை" - என்க. அரசு வசை - தலையாய குற்றங்கள்; நூற்குற்றங்கள். "அவை பத்து" என்பது இலக்கணம். "அவைகளுள் ஒன்றும் இல்லாதபடி பாடி வைத்த தமிழ் மாலை" என்க. கனம் - பெருமை; மாட்சி. அவை, நூற்குச் சொல்லப்பட்ட அழகு பத்தும் என்க. ஓத - ஓதினால். 'அந்நற்பதிகங்களே பின்னடிக்கு வைப்பு நிதியாய் உதவும்' என்பதாம். தான், தேற்றப் பொருட்டு. பிரிநிலை ஏகாரத்தை, "நற்பதிகம்" என்பதனோடு கூட்டி யுரைக்க.

"கைத்த" என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

பாட்டு-7 : *ஏழ் எழு நூறு - நாலாயிரத்துத் தொள்ளாயிரம் "பதிகம்" என்றதை, 'பதிகப் பாடல்கள்' எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். அல்லாவிடில், 'கிடையாது போன பாடல்கள் மிகப் பல' எனல் வேண்டும்.*

நிதியரா குவர்சீர்மை யுடையரா குவர்வாய்மை
நெறியரா குவர்பாவம் வெறியரா குவர்சால
மதியரா குவரீச னடியரா குவர்வானம்
உடையரா குவர்பாரில் மனிதரா னவர்தாமே. 7

திருவடி வகுப்பு

தானனதன தனதன தனதன

1382. தாமரைநகு மகவிதழ் தகுவன
சாய்பெறுசிறு தளிரினை யனையன;
சார்தருமடி யவரிடர் தடிவன;
தாயினும்நல கருணையை யுடையன;

தூமதியினை யொருபது கொடுசெய்த
சோதியின்மிகு கதிரினை யுடையன;
தூயனதவ முனிவர்கள் தொழுவன
தோமறுகுண நிலையின; தலையின

"பரம காரண ஈசன் அதிகை மாநகர் மேவி, அமண் மூடர் அவர் செய் வாதைகள் அருளினால் தீரும் மா கவி யோகி, பரசுநாவரசான அனகன்" என மாறிக் கூட்டுக.

கவி யோகி - யோக கவி. யோகம், சிவ யோகம். பரசு - யாவராலும் துதிக்கப்படுகின்ற. அனகன் - பாவம் இல்லாதவன்; தூயவன். பரம காரண ஈசன், சிவபெருமான். 'அவன் அருளினால்' என்க. சீர்மை - புகழ். வாய்மை நெறி - மெய்ந்நெறி. வெறியர் - இல்லாதவர். "பாரில் மனிதர் ஆனவர் தாமே, அனகன் வார்கழல் சூடின் நிதியர் ஆதல் முதலிய பயன்களைப் பெறுவர்" என்பதாம்.

பாட்டு-8 : *"ஊறிய கசிவொடு" என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க.*

"ஆம் அரசு, ஆர் அரசு, அவன் ஆம் அரசுகொள் அரசு, எனை ஆள் அரசு" - என வந்த "அரசு" அனைத்தும் திருநாவுக்கரசர் ஒருவரையே குறித்தன. அந்த அரசு தன் அடியினை மலர்கள், "தகுவன, அனையன" என்பன முதலாகப் போற்றிப் புகழப்பட்டன.

தாமரை நகும் - தாமரை மலரைத் தோற்கச் செய்கின்ற. அக இதழ் - பூக்களில் உள்ள அக இதழ்கள். தகுவன - போல்வன. சாய் பெறு - நுணுகுதலைப் பெற்ற; மென்மையான. தடிவன - போக்குவன. மதி - சந்திரன்.

ஓமரசினை மறைகளின் முடிவுகள்
ஓலிடுபரி சொடுதொடர் வரியன;
ஓவறுமுணர் வொடுசிவ வொளியன;
ஊறியகசி வொடுகவி செய்தபுகழ்

ஆமரசுய ரகம்நெகு மவருளன்
ஆரரசதி கையினர னருளவன்
ஆமரசுகொ ளரசெனை வழிமுழு(து)
ஆளரசுத னடியிணை மலர்களே. 8

தனதானத் தனதத் தனதானத் தனத்

1383. அடிநாயைச் சிவிகைத் தவிசேறித் திரிவித்(து)
அறியாமைப் பசுதைச் சிறியோரிற் செறியுங்
கொடியேனுக் கருளைத் திருநாவுக் கரசைக்
குணமேருத் தனைவிட் டெனையாமொட் டகல்விற்

"ஒருபது" என்றது இரு திருவடிகளிலும் உள்ள நகங்களைக் குறித்து. தோம் - குற்றம். குண நிலையின - குணங்கள் பலவற்றிற்கும் இடம் ஆவன. தலையின - அன்பர் பலரது தலைமேல் விளங்குவன. ஓம் அரசு - ஓங்காரத்திற்குத் தலைவன்; சிவபிரான்; "அவனை மறைகளின் முடிவுகள் ஓலம் இட்டுத் தேடுகின்ற அத்தன்மை யோடே அவைகளால் தேடி எட்ட அரியன" என்க. ஓவு அறும் உணர்வொடு சிவ ஒளியன - நீங்குதல் இயல்லாத அருள் உணர்வோடே. சிவமாகிய ஒளிப் பொருளைக் கொண்டு விளங்குவன. ஊறிய கசிவு - சுரந்து மிகுகின்ற அன்பு. புகழ் ஆம் அரசு - புகழ் மிகுகின்ற அரசு. உளன் - உளம்; மகர னகரப் போலி. ஆர் - பொருந்துகின்ற 'அருளல்' என உருபு விரிக்க. அவன் ஆம் அரசுகொள் அரசு - அந்தச் சிவனே தானாம் தலைமையினைப் பெற்ற அரசு. வழி - குடி வழி. "திருநாவுக்கரசு" - என இறைவனால் சிறப்பிக்கப் பெற்ற அவர் நாவுக்கரசர்மட்டும் அல்லர்; மற்றும் பல்வேறு அரசரும் ஆவர் - என்றற்கு "அரசு, அரசு" எனப் பலவற்றைக் கூறினார்.

பாட்டு-9 : *அடி நாயை - அடிக் கீழ்க் கிடக்கும் நாய் போன்ற என்னை. இது தன்மையைப் படர்க்கை போலக் கூறியது. 'சிவிகையில்' என ஏழாவது விரிக்க. தவிசு - ஆசனம். இது சிவிகையில் இடப்பட்டிருப்பது. சிவிகையில் ஏறித் தவிசில் வீற்றிருந்து உலாவும்படி செய்தது. ஆசிரியத் தன்மையை எய்து வித்தமையால் ஆம். எனவே, 'அத்தகைய பேரருளை எனக்கு வழங்கிய*

பிடியாரப் பெறதற் கரிதாகச் சொலுமப்
பிணநூலைப் பெருகப் பொருளாகக் கருதும்
செடிகாயத்(து) உறிகைச் சமண்மூடர்க்(கு) இழவுற்
றதுதேவர்க்(கு) அரிதச் சிவலோகக் கதியே. 9

திருநாவுக்கரசு' என்றவாறு. இவ்வாசிரியருக்கு நாவுக்கரசர் இத்தகைய அருளை வழங்கியது இவர் அவரை நாள்தோறும் வழிபட்டு வந்த வழிபாட்டினாலாம். 'வழிபாட்டு வழியாகவும்' ஆசிரியரது அருளைப் பெறுதல் கூடும்' என்பதைப் பாரதத்துள் போந்த 'ஏகலைவன்' என்னும் வேடன் கதையால் அறியலாம். தெய்வங்களையும், பெரியோர்களையும் வழிபடுகின்ற வழிபாடுகட்கும் பயன் தருபவன் இறைவனே யன்றோ!

அறியாமைப் பசு தை சிறியோர் - ஆணவ மலத்தின் காரியமாகிய அறியாமையாகிய பசுத் தன்மை பொருந்திய சிறியோர்கள். 'அவர்களது கூட்டத்தில் சேர்ந்து அறியாமையில் கிடந்த கொடியேனுக்கு அருள்புரிந்த திருநாவுக்கரசு' என்க. ஐ - தலைமையை உடைய. அஃதாவது, 'ஆசிரியத் தன்மையை உடைய' என்பதாம். குண மேரு - நற்பண்புகளே உருவாகிய மகாமேரு மலை. இஃது உருவகம். விட்டு - விட்டமையால் "திருநாவுக்கரசாகிய குண மேருவை அவரது பெருமையை அறிந்த பின்பும் பின்பற்றாது பகைமை யுள்ளத்தோடே இருந்தால் சமண மூடர்க்கு சிவலோகக் கதி இழவுற்றது" என்க. இழவு - இழப்பு.

"திருநாவுக்கரசரைச் சமணர் சொற்கேட்டு முதலில் பல ஒறுப்புக்கு உள்ளாக்கிய பல்லவ மன்னன் அவர் கல்லே மிதப்பாகக் கடலைக் கடந்து கரையேறிய பின்பு அவரது பெருமையை உணர்ந்து அவரை வணங்கிச் சைவனாகிச் சிவாலயப் பணிகளைச் செய்தான். அவைகளைக் கண்ட பின்பும் சமணர்கள் திருந்தவில்லை. அதனால் யாருக்கு இழப்பு? சமணர்களுக்குத்தான் இழப்பு" என்றபடி. இது பற்றியே நாவுக்கரசரும் அவர்களை, "திருந்தா அமணர்" எனக் குறித்தருளினார்.*

'என்னை' என்னும் வினாப் பெயர் இடைக் குறைந்து "எனை" என நின்றது. ஓகாரம் இரக்கப் பொருட்டு. மொட்டு - அரும்பு. அகலுதல் - அது கட்டவிழ்ந்து மலர்தல். மொட்டுக் கட்டவிழ்ந்து மலர்தல் போல உள்ளம் அறியாமைப் பிணி நீங்க விரிவடைதலை, "மொட்டு அகல்வு" என்றார். "அத்தகைய செயலில் அதற்கு உரித்தாக ஒன்றையும் பெறுதல் இல்லாத பிண நூல்" என்க. பிண நூல் -

---

* *திருமுறை - 4*

தனதந் தத்தனத் தனந்தன

1384. சிவசம் பத்திடைத் தவஞ்செய்து
திரியும் பத்தியிற் சிறந்தவர்
திலகன், கற்றசிட் டன்வெந்தொளி
திகழும் பைம்பொடித் தவண்டணி

கவசம் புக்குவைத்(து) அரன்கழல்
கருதுஞ் சித்தனிற் கவன்றியல்
கரணங் கட்டுதற்(கு) அடுத்துள
களகம் புக்கநற் கவந்தியன்,

உயிரற்ற நூல். "அதனைப் பெருக (மிகவும்)ப் பொருளாகக் கருதும் சமண் மூடர்" என்க. 'தேவர்க்கும்' என்னும் உயர்வு சிறப்பும்மை தொகுக்கப்பட்டது.

பசு - பசுத் தன்மை. அஃதாவது, பாசத்தால் கட்டுண்ணும் தன்மை. தைத்தல் - பொருந்துதல். "தை சிறியோர்" என்னும் வினைத்தொகையில் வல்லொற்று மிக்கது விரித்தல். ''உறி கை'' என்னும் இரண்டாவதன் தொகையில் வல்லொற்று மிகாமை தொகுத்தல். ''அரிது'' இரண்டும் 'அரிதாயது' எனக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். அவற்றுள் முன்னதில் அருமை இன்மை குறித்து நின்றது. செடி காயம் - (குளித்தல் இல்லாமையால்) முடை நாற்றம் பொருந்திய உடம்பு.

***பாட்டு-10 :** சிவ சம்பத்து - சிவ நெறியாகிய செல்வம். (சிறந்தவர்க்கு) என நான்காவது விரிக்க. திலகன் - அழகு தருபவன். சிட்டன் - மேன்மையுடையவன். பொடி - திருநீறு. "பைம் பொடி" எனப் பசுமை கூறியது அன்போடு அணியப் படுதல் பற்றி. 'விருப்பம்' என்னும் பொருளதாகப் 'பெள்' என்னும் முதனிலை 'டு' என்னும் இறுதி நிலையோடு புணர்ந்து, 'பெண்டு' என வருதல் போல 'வெண்மை' என்னும் பொருளதாகிய 'தவள்' என்னும் முதனிலை, 'டு' என்னும் இறுதி நிலையோடு புணர்ந்து, "தவண்டு" என வந்தது. தவண்டு அணி கவசம் - வெள்ளை நிறத்ததாய் அணியப்படும் கவசம். வெண்திருநீறு "புக்கு வைத்து" என்பதில் "வைத்து" என்றது அசை. சித்தன் - சித்தத்தை (மனத்தை) உடையவன். இல் கவன்று இயல் காரணம் - இல் வாழ்க்கையில் கவலைகூர்ந்து இயங்குகின்ற மனம் முதலிய அகப் பொறிகள். கட்டுதற்கு - அவைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு. அடுத்து உள - பொருத்த மாய் உள்ள. களகம் புக்க நல் கவுந்தியன் - கழுத்தளவும் போர்த்த கந்தைப் போர்வையை உடையவன்; 'பற்றுக்களை விட்டவன்' என்றபடி. "கந்தை*

அவசம் புத்தியிற் கசிந்துகொ(டு)
அழுகண் டத்துவைத் தளித்தனன்,
அனகன், குற்றமற் றபண்டிதன்
அரசெங் கட்கொர்பற் றுவந்தறு

பவசங் கைப்பதைப் பரஞ்சுடர்
படிறின் றித்தனைத் தொடர்ந்தவர்
பசுபந் தத்தினைப் பரிந்(து)அடு
பரிசொன் றப்பணிக்கு(ம்) நன்றுமே. 10

மிகையாம் கருத்தும்" எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார். கவந்தி - கந்தை. களகம் - கழுத்தில் சுற்றப்படுவது. அவசம் - வசம் இன்மை பரவசம். அழு கண்டம் - அன்பினால். விம்முகின்ற குரல். அளிக்கப்பட்டன திருப்பதிகங்கள் 'அவைகளைத் தன் குரலில் வைத்திருந்து வெளிப்படுத்தினான்' என்பதாம். அனகன் - பாவம் இல்லாதவன். அரசு - ஆளுடைய அரசு. 'திலகன், சித்தன், கவந்தியன், அளித்தனன், அனகன், பண்டிதன் ஆகிய அரசு' என்க. ஓர் பற்று - ஒப்பற்ற துணை. உவந்து உறு பரஞ்சுடர் - எங்களிடத்து மகிழ்ச்சி கொண்டு வந்து பொருந்தியுள்ள பேரொளி. பல சங்கைபதை பரஞ்சுடர் - வினைக் கூட்டம் பதைத்து அழிதற்கு ஏதுவான பேரொளி. இத்தொடரில் மிகுந்துள்ள பகர ஒற்றுக்கள் சந்தம் நோக்கி விரித்தலாய் நின்றன. படிறு இன்றி - வஞ்சனையின்றி. பசு பந்தம் - உயிர்களைப் பசுத்தன்மைப் படச் செய்துள்ள கட்டு. பரிதல் - அறுத்தல். அடு பரிசு ஒன்ற - வெல்லும் தன்மையைப் பொருந்தும்படி. பணிக்கும் - திருவாய் மலர்ந்தருளுவான்; ஆசிர்வதிக்கும், அவனது மொழி நிறைமொழியாதலின். (அவன் ஆசீர்வதித்தபடியே பசு பாசங்கள் அற்றொழியும்) நன்ற - நன்றாக; முற்றாக. உம்மை, உயர்வு சிறப்பு.*

பாட்டு-11 : *"என்றும் ஆதியும், அந்தமும்" என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. இகம் பரம் - இப்பிறப்பு வரும் பிறப்பு. இத்தொடர்ச்சி முதலும் முடிவும் அறியப்படாமையின் "என்றும் ஆதியும் அந்தமும் இல் இக பரம்" என்றார். சூழல் - நிலைமை. புகில் - புகலிடமாகப் புகுவதாயின். பொன்றுவார் பொறியில் ஐம்புலனோடே புகும் சூழலில். புகேம் - (பிறவிக் குழியில் வீழ்ந்து) கெடுவார் ஐம்பொறிகள் வழியாக ஐம்புலன்களில் புகுகின்ற அந்த நிலைமையில் யாம் புக மாட்டோம். "புலனோடு" என்றது உருபு மயக்கம்.*

---

* *பெரிய புராணம் - நாவுக்கரசர்*

அறுசீரடி ஆசிரிய விருத்தம்

1385. நன்றும் ஆதரம் நாவினுக் கரைசடி
நளினம்வைத் துயினல்லால்,
ஒன்றும் ஆவது கண்டிலம்; உபாயம்மற்
றுள்ளன வேண்டோமால்;
என்றும் ஆதியும், அந்தமும் இல்லதோர்
இகபரத் திடைப்பட்டுப்
பொன்று வார்புகும் சூழலில் புகேம்புகில்
பொறியில்ஐம் புலனோடே. **11**

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுதேவர் திருஏகாதச மாலை முற்றிற்று

அடி நளினம் - திருவடியாகிய தாமரை மலர்களில். 'ஆதரம் வைத்து உய்யின் அல்லது ஆவது ஒன்றும் கண்டிலம்' எனக் கூட்டியுரைக்க. ஆவது - தக்கது. மற்று உள்ளன. உபாயம் - பிறவியைக் கடத்தற்குச் சொல்லப்படுகின்ற வழிகள். அவற்றுள் ஒன்றையும் நாம் விரும்பமாட்டோம். ஆல், அசை.

"மாலை" என்றதற்கு ஏற்ப இப்பிரபந்தத்தின் இறுதிப் பாட்டின் இறுதிச் சீர் முதற் பாட்டின் முதற்சீரோடு இயைந்து மண்டலித்து முடிந்தமை காண்க.

பதினொன்றாந் திருமுறை உரையுடன் முற்றுப்பெற்றது.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

எண் – பாட்டெண்